

Jupiterský duch

© 2006-7 Václav Semerád

II.část - Svět d'áblic

© 2006-2007 Semerád Praha

Ramiel

Učedníci odletěli a Pepěk se vyčerpaně svalil na postel. Byl ještě hodně slabý.

Proč se vlastně toho setkání tak bál? Vždyť to prošlo až podezřele hladce! Místo očekávaného proplesknutí získal uznání, jaké si tajně přál, ale které nečekal. Nebo ne tak snadno.

Největší autorita Andělského světa Alexijev uznal, že má Pepěk pravdu a jinak to nešlo. Sprdl ho na dvě doby, ale spravedlivě mu pak nezbylo než uznat jeho pravdu. A to je nejdůležitější! Ode dneška je Pepkova tajně hýčkaná Oáza legální kolonií, osídlenou tefirkami. Není ještě samostatná, ale už je uznávána. Přinejmenším jinou takovou kolonií, Andělským světem. Ostatní světy ji uznají také, chce to jen trpělivost a vytrvalost.

S Pepkem zůstala v pokojíku jen tefírka Ramiel.

Ďáblice s andělským obličejem jako všechny v Oáze. Jen mladší než průměr, nejspíš Pepkova vrstevnice. Sřápaté blondáté třestidlo, samá ruka samá noha, s pomněnkovými očima a šibalskými dolíčky ve tváři, když se usmívala. Pepěk v ní ale pořád viděl malou holčičku. Měl proč. V kadetce pevnosti Ar-Baal-Layett ji naučili zabíjet na mnoho způsobů, ale Pepka považovala za dívku, vždyť předtím ve svém krátkém životě nikdy neviděla kluka! Salgiel těm mláďatům neměla dávat školení o rozdílech pohlaví. Starších ďáblů bez partnerů jsou přece v Oáze stovky, mladé na to mají dost času a mohly by ještě počkat.

»Poslyš, čečetko,« usmál se na ni. »Máš ty ale kliku! Odprošovat mě na hrobě nebudeš, když se všichni uzdravíme.«

Ještě nikdo na světě nepřežil pobyt v atomovém ohni. Nebýt duchem, shořel by, jako všichni kolem něho. Příliš pozdě ho napadlo zprůhlednit se, takže dostal smrtelnou dávku záření, ale to se dalo čekat a pro Učedníky by to nebyl problém. Uzdravili by všechny – až na ty, kdo v Árj-Cheeb zůstali navěky. Největší problém vznikl až tady vinou Ramiel, ačkoliv to tak zle nemyslela. Pravda, zničit mu počítač nebyl nejchytřejší tah, ale to jí došlo nejpозději ve chvíli, kdy ji ostatní tefírky obvinily z vraždy a trvaly na její popravě.

Pepěk ale prosadil změnu trestu. Nemohla přece tušit, že na tom počítači závisí něčí životy! Místo popravy ho měla při každém výročí jeho smrti chodit na hrob odprošovat. To by podle Pepka jako trest stačilo, tefírky na to přistoupily a Ramiel tak Pepkovi vděčila za život už dvakrát. Proto se teď mohla ochotou přetrhnout!

Příchodem Učedníků naštěstí všechno padlo.

»Neříkej mi čečetko!« urazila se. »A co to vlastně je?«

»To je jedno,« mávl rukou a usmál se. »Takže to smažeme, ano?«

»Ruku na to!« navrhla rychle.

Napráhl ruku s veškerou vážností. Nedočkavě ji popadla a pořádně si potřásl pravicemi. Byl ve velkorysý a vstřícný náladě, vždyť ho nechtěla zabít, ačkoliv se jí to málem podařilo. Chtěla ho jen trochu popíchnout, aby si jí všiml.

»A příště už takhle neblbni!« neodpustil si aspoň zrníčko vypeškování.

»Byla to i tvoje vina!« odsekla, aby vina nebyla jen na ní.

»Já vím,« přikývl. »A já trouba si myslel, že tady jsou počítače před hackery bezpečné! Však si je teď budu pořádně zálohovat, aby mě další zlomyslnost tak fatálně nezaskočila.«

»Tak jsem to nemyslela!« opáčila rychle. »Tvoje vina byla, že jsi ze mě dělal mrně!«

»Ale ty jsi to tou klukovinou jen potvrdila!« vyčetl jí.

»Hele, Pepku!« zkusila to prosebně. »Určitě sis toho nevšiml, ale jsem už velká, nedívám se na tebe zdola! Až mi narostou vlasy, budu jako Erelim. Jsem přece taky blondátá!«

Zatřepala hlavou, aby zdůraznila své vlasy. Měla je zatím nakrátko a Pepkovi se líbily delší. Yazatapina posádka měla za sebou půl roku strádání, když je potkal, takže jim stačily narůst vlasy.

Připomínat Erelim mu ale neměla. Pepkovi přelétla před očima vzpomínka na pálící se maso v hromadě trosek na dně kráteru, dříve nazývaného pevnost Árj-Cheeb. Určitě tam neviděl Erelim,

ta musela být dál a cáry uniformem měly barvy Árijá. Ale tak nějak skončila i ona...

»Erelim byla hrdinka!« odsekl trochu příkřeji než chtěl a zamračil se.

»Až půjdete krást další děti, půjdu tam s vámi!« vyhrkla rychle.

»Pro žádné další děti už nepůjdeme,« zabručel Pepek.

»Všechny je ještě nemají!« podotkla. »Na všechny se nedostalo!«

»Ano, ale teď to bude jiné. Děti už krást nebudeme.«

»Tebe mrzí, že jsi mě... taky ukradl z Ar-Baal-Layettu?«

»Třeba by tam z tebe byla pilotka! Chtěla jsi přece pilotovat letadla, nebo ne?«

»Pilotka můžu být i tady!« vyhrkla. »Xapho tvrdí, že airbus je snadnější než vimaan!«

»Byla jsi tam přece spokojená?« opáčil.

»Jo, to jsem byla,« zvadla trochu. »Disciplinovaně jsem se huntovala na překážkové dráze, jen abych se dostala mezi pilotky a neskončila jako výsadkářka...«

»Výsadkářka ti byla málo? Vždyť to byla vaše elita!«

»Vážně si myslíš, že to je vrchol?« odfrkla si. »Výsadkářky prolezou kdejakou hnusnou díru, aby tam rozstřílely zalezlou nepřátelskou ostřelovačku... žádný med!«

»Pilotka by byla lepší... povolání?«

»Pilotky aspoň sedí v letadle a ten hnus nevidí zblízka,« řekla.

»Tady taky budeš doufat, že se někam dostaneš?«

»Co jiného mi zbývá?« pokrčila rameny. »Jedině doufat!«

»A co takhle něco pro to udělat?« navrhl jí.

»Ale co?« podívala se na něho tázavě. »Myslíš, že pro to dělám málo?«

»Ty už pro to něco děláš?« podivil se okázale.

»A ne?« opáčila. »Málo tě tady obskakuju?«

Zarazil se, ale pak se na ni podíval a rozesmál se.

»Tak promiň, nevšiml jsem si!« řekl. »To je drobné nedorozumění. Myslel jsem, že se chceš dostat mezi ty, co nám budou něco platné.«

»To snad chci, ne?« zarazila se taky.

»No, já jsem to myslel, že by ses mohla stát třeba lazarnicí a léčit lidi!« řekl. »Musela by ses ale o to víc zajímat. Ty jsi jistě myslela něco jiného, vid'?'«

»Lazarnicí by mě nebavilo,« řekla. »Pořád sešívát rány, hrabat se v rozbitých střevech, řezat rozdrčené ruce a nohy, odřezávat spálenou kůži i s masem... je to taky hnus!«

»Počkej!« zarazil ji. »Představuješ si to pořád jako za války!«

»Jak jinak?« opáčila. »Já vím, tady je už nějak dlouho podezřelý klid!«

»V Oáze bude mír vždycky!« řekl pevně. »V míru nepotřebujeme bojovnice, ale užitečnější povolání. Žádná kadetka, ani zbraně! Mír je úplně jiný než válka a vy se v něm musíte naučit žít.«

»Já už vím,« řekla. »A o co se asi snažím?«

»Zatím se snažíš být aspoň nějak užitečná,« přiznal jí. »No budiž, to ti chválím! Ale to snad nestačí! Většina užitečných činností potřebuje něco znát.«

»Už máme na to i školení od Salgiel!« vyhrkla vítězně. »Už víme, co jsi zač!«

»Počkej!« zarazil se. Konečně mu začalo docházet, co tím asi myslí.

»A ty ve mně pořád vidíš batole!« postěžovala si ještě.

»Ježkovy zraky!« vyhrkl. »Tobě nejde o užitečné povolání, ale o sex, přiznej se!«

»Sex není povolání?« opáčila.

»Není!« odsekl tvrdě.

Okamžitě mu došlo, že sex bývá na Zemi i velice výnosné povolání! Ale o tom by tyhle holky raději vědět neměly. Harémy tady budou, ale bordely? Nikdy!

»Co vlastně chceš?« vyjel na ni tvrdě. »Ale na rovinu!«

»Chtěla bych do vaší rodiny!« řekla bezelstně a nevinně se na něho podívala.

»Vytáhla sis přece jinou!« upozornil ji, jako kdyby ani nechtěl chápat.

»To je dobře,« souhlasila. »Salgiel řekla, že mám být ráda, že jsem si vytáhla Tabris a ne

tebe! Být tvoje dítě, už by sis mě prý vzít nemohl! U Tabris jsem dítě, ale sám jsi tvrdil, že se brzy osamostatním a pak už nebudu jen dítě Tabris! Do vaší rodiny bych přece mohla přijít i jinak! Třeba jako tvoje žena! A o to mi jde!«

»Tak za A): rodina může mít žen jenom pět!« vzdychl si. »Za B): ještě jsem Erelim na hrob nedal ani kytku a už se sápeš na její místo? Za C): rodinu mohou tvořit jen dospělí. Za D): v rodině se musí všichni shodnout. Zapomněl jsem na něco? Aha, za E): sex bez náklonnosti je nemravný.«

»Tak dobře!« přikývla Ramiel. »Za A): vaše rodina má jen čtyři ženy, byla bych pátá, což je přece v normě. Za B): když mě vezmeš s sebou, půjdu dát Erelim kytku na hrob taky, byla na mě milá a moc jsem ji obřečela. Za C): tobě taky není šestnáct a co? Za D): Salgiel mi to říkala taky, ale fandí mi. Zatím jsem obešla i Xapho a Mariuk, nebyly by proti, bojím se jen Yazatap. Za E): proč si, sakra, myslíš, že tě nemám v té... náklonnosti? Seš vážně slepej?«

Zůstal stát jako praštěný palicí. Tak rozlícenou ji ještě nikdy neviděl, to od ní nečekal. Bliklo mu hlavou, že tak mohla vypadat, když házela do moře jeho počítač, aby mu aspoň nějak ublížila.

»Poslyš, Ramiel,« rozhodl se srazit jí hřebínek. »Vážně si myslíš, že se náklonnost pozná podle toho, že chceš někomu krutě ublížit?«

»Já jsem ti nechtěla ublížit krutě!« hájila se. »Jen tě trošičku přismažit!«

»Trošičku?« zavrtěl hlavou. »Málem se ti povedlo mě zabít!«

»Trest sis ale zasloužil!« trvala na tom. »Nemohla jsem tušit, že zrovna tvůj počítač je tak zvláštní a důležitý a že na něm záleží. Vědět to, jen bych ti ho někam dobře uschovala.«

»Hele, nechci ti ublížit, ale opravdu si myslíš, že bys nám mohla nahradit Erelim?«

»Proč ne?« rozjasnila se a zase zatřepala hlavou. »Jsem přece taky blondatá!«

»Myslíš si, že jsem na Erelim viděl jen vlasy?«

»To jistě ne,« řekla vážně. »Ale já ti určitě ještě trošku dorostu, uznej to!«

Vypjala přitom svou malou hrud', jak jen mohla. Nemohla se srovnávat ani se Salgiel, ale už teď se dalo tušit, že ji krásou těla brzy překoná.

»Uznám to,« řekl smířlivě. »Ale ty uznej, že ti ještě není šestnáct!«

»Uznám!« opáčila. »Ale tobě taky ne! Ty už sex smíš a já ne?«

»A safra!« zarazil se. »Máš nějak nabroušenou vyřídilku! Dobře, řeknu to ještě jinak. Abych žil s nějakou holkou celý život, musím ji trochu znát. A aby to bylo spravedlivé, měla by znát i ona mě, to snad chápeš. Xapho, Mariuk, Yazatap i Salgiel mě poznaly dávno před sexem a začali jsme s ním, až když jsme spolu prožili několik pořádně horkých chvil. Co máš se mnou společného ty? Ublížovat mi, že jsem si tě nevšímal? To snad ne!«

»Ty mě tedy nechceš?« blýskla po něm očima.

Vzpomněl si, co sám na Zemi říkal Kryštofovi: *Nechtěl bych být v kůži frajera, který má na krku pět zklamaných a rozzuřených d'áblic!*

Ted' si ale uvědomil, že by klidně stačila i jedna.

»Dám ti návrh,« řekl mírně, aby to trochu zažehlil. »Připoj se k Salgiel a zajímej se trochu víc o její obor. Kdyby se ukázalo, že ti neseď, najdeš si něco jiného, abys mohla být někde poblíž nás. Když se ukáže, že budeš v něčem užitečná, přihlas se.«

»Hele, Pepku, Salgiel jsi vyčítal, když si to chtěla zasloužit, aby neblbla, že bys to od ní ani nevyžadoval. Říkala mi to. Proč si mám něco zasluhovat já? Je to spravedlivý? Není!«

»Dobře,« ustoupil ještě víc. »Když přesvědčíš všechny čtyři, že k nám patříš, a přijdeš s nimi za mnou, vezmu to jako přání většiny a nebudu proti.«

Ramiel se zarazila, ale pak se nadechla a spustila.

»A to tedy ne!« zavrčela. »Nechci mít nic s klukem, který by mě chtěl jen kvůli jiným! Víš co? Přijď ty za mnou! Až ti bude záležet taky na mně!«

Vyskočila a než se vzpamatoval, byla z pokoje venku a praskla za sebou dveřmi.

Pepk zůstal sám se svými pochybnostmi...

Rozhodně nepochyboval o Učednících. Věděl, že když je zavolá o pomoc, přijdou a pomohou

mu, i kdyby s ním nesouhlasili. Zadrhlo se to ale jinde. Nejslabším článkem řetězu je spojení mezi vesmíry. To selhalo v nejnevhodnějším okamžiku, jak pravily neúprosné zákony schválnosti.

Peppek neměl pochybnosti o Učednících, ale úplně jiné.

Bylo opravdu nutné zavádět v Oáze harémy? Nebylo jednodušší prosadit tu pozemské zvyky, dokud to šlo? Zpočátku to přece mohl prosadit silou, autoritu na to měl! Vždyť to Oázu od Pepkova světa odděluje jako nějakou zdí. Dobře si povšiml, jak se na něho skrz prsty dívali bývalí kamarádi a ještě víc kamarádky! Už předtím ho měly za vyvrhele, teď ještě víc. Nejvíc ho uznával Alexijev, ačkoliv i ten měl jistě pochyby.

Jenže, marná sláva, tefirky jsou d'áblice, ačkoliv se pozemšťankám podobají a možná se může věřit i jakési slučitelnosti. Jenže geny mají jiné, s tím nikdo nehne. Polygamie je pro ně přirozená. Ovlivňovat pohlaví dětí by asi šlo, ale nebylo by to přirozené. Nejhnusnější experiment toho druhu udělaly tefirky v Gehenně. Klonování bez sexu! Pryč od toho!

Ostatně, ani na Zemi nevládne všude monogamie! I tam jsou harémy. Přebytek žen zákonitě vzniká všude, kde války naruší přirozenou rovnováhu. Na Zemi neválčí bojovnice, jako v Gehenně. Pozemské zbraně donedávna vyžadovaly velkou fyzickou sílu, zbraně bývaly výsadou mužů. Slabší a zranitelnější ženy se držely vzadu, aby chránily ještě slabší děti. Po válkách proto ženy přebývaly a mnohoženství to do jisté míry řešilo. Arabové měli více manželek i harémy legálně, pravoslavní Rusové měli po druhé světové válce v rodinách spolu s legálními manželkami konkubíny. Sovětská vláda i společnost to mlčky tolerovaly a ani pravoslavná církev s tím po dlouhá léta nehnula.

Pepkovi to vlastně tak vyhovovalo. Rychle si zvykl na pravidelný sex hned s pěti tefirkami, ale – bylo to opravdu tak nezbytné? Nešlo by to přece jen udělat jinak?

Možná by to šlo, ale těžko. Přirozenou cestou budou u tefírek ženy převažovat. Nechceme-li ovlivňovat pohlaví nenarozených dětí, zbývají prakticky jen dvě řešení. Polygamie nebo pokrytecká monogamie s jednou legální manželkou a konkubínami. Pokrytectví se Pepkovi hnusilo, polygamie je u tefírek přirozenější, bude tu tedy polygamie a basta. Nakonec to musel uznat i Alexijev.

Zatím nejdůležitější je, že Pepkova kolonie Oáza má právo na vlastní život! Může se chovat přirozeně a také to tak bude. Žádné umělé zákony ani předpisy, žádný stát. Žij tak, abys neomezoval druhé víc, než oni omezují tebe. Vystačíme si se samosprávou a budeme si žít podle svého. Ať žije anarchie a ať nikdy nikomu neškodí!

Ted' se hlavně rychle uzdravit!

Salgiel se k němu hrnula s přístrojkem na rozbor krve, zvědavá na ten zázrak. Přístroj končil jehlou, ale Peppek neprotestoval, že to není nutné. Jen ať se sama přesvědčí, co je to zázrak!

Salgiel chvíli brejlila do okuláru, pak přístroj sbalila a se slovy, že to musí konzultovat, odešla do sousedního domku, kde ostatní lazarnice dělaly něco podobného, ne-li totéž. Peppek se ušklíbl. Osmisetletá pekelná lékařka narazila na andělské zázraky, jen ať si jich užije!

Salgiel ale Pepkovy zázraky uznávala. Už dřív viděla na vlastní oči, jak oživil její part'áčku na Pegsda, když ji předtím prohlásila za nezvratně mrtvou. Salgiel nebyla zlá d'áblice, ale docela hodná ženská a Pepkovi bylo nejvíc trapně, když ji měl prakticky zaučit do sexu.

Ocenil ale, že to sama nejvíc chtěla.

Dlouho ale sám neležel.

Salgiel se za chvíli přihrnula celá rozzářená.

»Věděla jsem, že to bude zázrak!« jásala. »A je to tak! Uzdravujete se!«

Přednesla mu odborný výklad o krevním obraze a jak se jim regeneruje spálená kostní dřev, což brzy odstraní příčinu současné chudokrevnosti. Spravila mu tím náladu.

»Chceš to vidět?« nabídl jí.

»Právě jsem to viděla!« ukázala očima na přístrojek, odložený na stole.

»Nemyslím skrz přístroj!« usmíval se už zase. »Přímo! Pojď se podívat, co ti ukázu!«

Vytáhl zpod deky nohu a napůl ji zprůhlednil. Salgiel se zvědavě dívala na průřez jeho nohou včetně kostí a nedůvěřivě si zblízka prohlížela vnitřek jeho holenní kosti. Ano, byla to kostní dřev,

ale takhle ji viděla jen při rozsáhlém zdevastování kostí otevřenými zlomeninami. Tady mohla na vlastní oči pozorovat, jak se to zlepšuje.

»To je úžasné!« vydechla.

»Podívej se mi ještě sem!« vybídl ji a zprůhlednil si před ní břicho, takže mu viděla dovnitř. »Takhle vypadají umělé ogdurské orgány!«

Ukazoval jí hnědý idarchon, růžovější slýrib a ošklivě jedovatě zelené xeri.

»Čím děláš to zprůhlednění?« vyptávala se ho zvědavě. »Je to lepší než rentgen!«

»Idarchonem,« ukázal jí prstem orgán, prodlužující jeho játra. »Dovede i ledacos jiného. Mám slíbené, že je Učedníci některým z vás implantují a pak budete dělat zázraky! Některé orgány se ale přidávají i do mozku a na to si netroufám.«

»Umíte asi odstranit nesnášenlivost tkání, že?« ujišťovala se. »Vážně nám je dáte?«

»Vždyť jsi u toho sama byla, když jsem jednal s doktorem Alexijevem! Ty orgány jsou tak univerzální, že se dají implantovat i zvířatům. Měly by je dostat všechny lazarnice. Je vás tu šest, předpokládám, že Učedníci přivezou aspoň osm sad, komu bys dala ty dvě navíc?«

»Mám snad o tom rozhodovat já?« podivila se.

»Porad' se s ostatními lazarnicemi,« navrhl jí. »Vás šest to dostane přednostně. Očekávám, že budete souhlasit, takový dar se neodmítá! Předpokládám, že byste mohly rozhodnout o těch dalších. Jistě jste si už všimly některých, které by měly zájem pomáhat jiným. Měly byste je to naučit.«

»To bude problém. Vyučovací stroje zůstaly na Gehenně, Yazatap jeden má, ale má tam jen pár jazykových programů a laické pomocnice nebudou mít potřebné vědomosti!«

»Jsem taky jen laik a ledacos svedu,« řekl. »Za druhé dostanete školení o paměťových pihách. Mechanické vědomosti se jimi předávají stejně snadno jako vašimi stroji, až na to, že jim vybereš znalosti sama ze svých. Jde to velice snadno.«

»To by bylo lepší než naše stroje!« rozjasnila se. »S těmi byly vždycky problémy. Programky je neuměly naplnit správnými vědomostmi a my jsme to neuměly dát do strojů. Pokaždé bylo s nimi strašné dohadování, než se podařilo něco správně změnit.«

»Tak se dohodněte, které by to měly dostat,« pobídl ji.

»Věděla bych už teď,« nerozmýšlela se moc. »Navrhla bych Xapho spolu s Mariuk. Yazatap bude užitečnější jako organizátorka, ale holky by měly zájem.«

»Ty klidně vynech,« poradil jí. »Těm to dáš časem sama, máš je doma. Vyber si jiné.«

»Pak bych měla nedaleko tři snaživá děvčata,« vzpomněla si. »Nejžhavější je Ramiel, pak její kamarádky Jibril a Hayliel.«

Pepek se zarazil, ale hned se vzpamatoval.

»Dobře, když budou ostatní souhlasit, navrhní Jibril a Hayliel.«

»Proč ne Ramiel?« zpozorněla.

»Tě to dáš časem sama,« řekl Pepek. »Dostanete od Učedníků vybrané vědomosti jako první. Ty je porovnáš s vlastními znalostmi a dalším už budeš dávat to nejlepší z obou. Ramiel tak vlastně dopadne lépe než ty dvě, to snad vyváží, že to dostane maličko později.«

»Jo ták!« pochopila, že pro ni vlastně žádá výhodu. »To je něco jiného.«

Odešla a Pepek opět osaměl, ale ne nadlouho.

Yzatap vpadla do jeho pokojíku jako povodeň.

»Poslyš, Pepku!« začala zhurta. »To's teda přehnal!«

»A co?« podíval se na ni udiveně.

»Zase nevíš, o čem mluvím, co?« vypálila na něho.

»Nevím,« souhlasil. »Se Salgiel jsme to snad probrali dostatečně. Co ještě?«

»Nevím, co jste probírali se Salgiel!« hudovala. »Ale Ramiel jsi tentokrát urazil moc. Přitom je to citlivé děvče. A má o tebe zájem, jestli sis toho ještě nevšiml.«

»Takových by bylo! Jdeš jí dělat d'áblova advokáta?«

»Nejdu!« odsekla. »D'áblova advokáta jsem před chvílkou marně dělala tobě. Žádná jiná než

Ramiel pro tebe nebrečí, ale tys ji urazil do konečků vlasů! Tvrdila, že tě nechce ani vidět.«

»To jí snadno splním,« řekl klidně. »Beztak tady ležím, venku mě jen tak neuvidí.«

»Poslyš, Pepku, netrestáš ji nějak přehnaně?« zvažněla. »Vždyť jsi to nakonec vyřešil i bez toho nešťastného počítače!«

»Ohledně toho počítače jsme si potřásli rukama a smazali jsme to,« řekl.

»Tak proč brečela?«

»Ona ti to neřekla?« sondoval.

»Ne,« odsekla. »Chtěla jsem se jí zeptat, proč brečí, ale vyškubla se mi a utekla. Vyšla ze tvého pokoje, musel jsi ji tedy rozbrečet ty!«

»Prosím tě, jak jí chceš dělat advokáta, když ani nevíš o co jde?« opáčil pobaveně.

»To sice nevím, ale ty už si z ní děláš... máte ještě na Zemi otrokyně? Já to považuji za jeden z příznaků barbarství.«

»V civilizovaných krajích se otroctví netrpí a v těch méně civilizovaných se už také stíhá,« prohlásil. »Ale já z ní otrokyni nedělám. Dohodli jsme se, že tu klukovinu napravila, smazali jsme ji a potřásli si na to rukama, tím to snad nadobro skončilo.«

»Tak proč tak usedavě bulila?« zarazila se Yazatap. »Můžeš mi to nějak vysvětlit?«

»Stejně se to dozvíš, tady se všechno rychle roznese,« pokrčil rameny. »Ramiel si mě chtěla vzít a nahradit nám Erelim. Řekl jsem jí, že je na to moc mladá.«

Yazatap se trochu zarazila, takže bylo znát, že tohle ještě netušila.

»To's ji tedy urazil pořádně!« uznala po chvilce. »Není přece mladší než ty!«

»To není!« přiznal. »Ale vzpomeň si, jak jste byly proti Salgiel!«

»To je něco jiného!« odpálila ho Yazatap. »Salgiel je stará harcovnice, nějakou ťafku snese. Zato Ramiel je mladinká, na tu bys měl mít jiná měřítká! Sám jsi proti tvrdostem!«

»Když je tak mladinká, mohla by počkat a ne se hrnout do vdavek! Zvlášť když nemá žádný výběr! Až tady bude plno hezčích kluků, bude litovat, že se unáhlila.«

»Ale co když chce jen tebe, stejně jako Salgiel?« napadlo ji.

»Poslyš, Yazatap!« zvažněl konečně. »Co bys jí řekla na mém místě ty?«

Yazatap chvíli uvažovala, zřejmě ji tím zaskočil.

»Naštěstí nejsem na tvém místě,« řekla. »Ale kdybych byla chlap a toužila po mně tak mladá dívčinka, snažila bych se jí neubližít. Uvažuj! Místo po Erelim je volné, jednu ženskou mezi nás vzít můžeš. Doufám, že nemáš vyhlédnutou jinou? Neříkám, že bys jí měl vyhovět hned. Co kdybys jí dal nějakou snadnou podmínku? Třeba aby si dohodla s námi, jestli ji vezmeme mezi sebe.«

»Přesně to jsem jí řekl!« vzdychl si Pepek. »Rozbulila se a utekla!«

»Aha!« zamyslela se. »Tak to bylo asi ještě jinak...«

»Poslyš, Yazatap, co si o tom myslíš ty?« zeptal se jí klidně.

»Kdyby šlo o mě, přijala bych ji mezi nás hned,« uznala klidně. »Teď to závisí na tom, jestli nemáš tajně bez nás vyhlédnutou nějakou jinou. Ne že by to nešlo, ale my ostatní snad máme nárok, když už ne do toho mluvit, tak aspoň o tom vědět.«

»Nemám jinou,« řekl zprudka. »Dobře, teď víš o Ramiel zhruba všechno. Není to nic víc než možnost, nemám ji ani vyhlédnutou, ani jsem ji definitivně neodmítl. Co ty na to?«

»A chceš to ze tvého nebo z jejího hlediska?«

»Ze všech hledisek, jestli to půjde,« přikývl. »Vaše mě taky zajímá.«

»Dobře, začnu od nás,« přistoupila na to. »Ramiel nevypadá na hádavou dívčinu, řekla bych, že se sneseme. Myslím, že ani ostatní proti ní nebudou a kdyby to vyhovovalo i tobě, proč ne? Ze tvého hlediska bych to viděla, že ti je v současné době věkově nejbližší a měl by sis s ní rozumět, ale je pravda, že jsi přece jen zkušenější než ona, takže se na ni můžeš dívat jako na malé kotě. Jenže ona vyroste, to si taky uvědom. Viděla jsem spousty takových dívenek a řeknu ti, Ramiel ani jako budoucí žena nevypadá špatně.«

»A víš, že bych na tohle ani moc nekoukal?« přerušil ji.

»To vím,« souhlasila. »Kdybys koukal na to, jak která vypadáme, nemohl by ses zastat ani

Salgiel. Ale není to zanedbatelné hledisko. Dnes tě to může rozčilovat, jistě si myslíš, že Erelim nemůže nahradit žádná a je to pravda, každá jsme jedinečná, ale Ramiel jí bude brzy podobná, věř mým tisíciletým zkušenostem.«

»Takže to ze tvého pohledu pro ni vypadá dobře,« shrnul to.

»To záleží na tobě,« pokrčila rameny. »Z mého hlediska mi hodně připomíná Erelim. Možná je trochu prudší, ale všimni si jí, má i některé její rysy. Ale to zřejmě nerozhoduje. Proberu raději i její hledisko. Je to nezkušené kotě a žádného kluka nikdy neviděla, zkrátka se do tebe zakoukala. Asi bys měl vědět, že ji ostatní donedávna uznávaly jako přirozenou velitelku. Proto se jí tak krutě dotklo, že o ni nejevíš zájem. Chtěla by vyniknout, ale neví, jak na to. Proto ti zničila počítač. Za každou cenu chtěla, aby sis jí všiml. Já vím, měl bys teď větší výběr z hezčích žen i děvčat, ale tahle tě upřímně chce, to bys měl také brát do úvahy.«

Podíval se na ni udiveně. Aby ženská takhle orodovala za sokyni?

Jenže i Yazatap je d'áblice. A tefirkám, dokud jsou samy uznávané, sokyně nevadí.

»Brzy bude mít příležitost vyniknout,« přikývl. »Domluvil jsem právě u Salgiel, aby jí dala to nejlepší ze všech vědomostí svých i od Učedníků. Až přijdou Učedníci, dostanou jejich dary v první řadě lazarnice, mají k tomu nejblíže. Salgiel už uznáváme jako odborníci, teď navíc získá vědomosti od Ogdurů, bude umět křísit mrtvé a léčit lépe než já. Každá, které to předá, může být brzy stejná odbornice jako ona. Jestli chce Ramiel vyniknout, bude to pro ni úžasná příležitost.«

»Počkej, ty už jsi pro ni něco zařizoval?«

»To zařídí Salgiel,« řekl suše. »Asi by jí to dala i sama, ale kdybys Ramiel náhodou v brzké době potkala, zkus před ní prohodit, že by takovou příležitost zahazovat neměla. Salgiel by jí zase mohla naznačit, že jsem to s ní projednal, aby si nemyslela, že na ni úplně kašlu. Ale ať si nemyslí, že si jí budu všimnat jen kvůli nějakým alotrím.«

Yzatap se zamyslela.

»Takže ji úplně neodháníš?« zeptala se ho.

»Poslyš, teď na to nemám náladu,« řekl. »Když se stane něco takového jako s Erelim, zůstane někde uvnitř v člověku rána, do které se nemá š'ourat. Na Zemi je zvykem, aby si člověk, kterému zemře partner, hledal náhradu až po nějaké době. Matně si pamatuji, že by to měl být aspoň rok. Je to asi dobrý zvyk, měl by se tu zavést. Když říkáš, že mám teď větší výběr z hezčích děvčat, nemáš tak docela pravdu. Žádný výběr nemám, když chci dodržet aspoň nějaký odstup.«

»Měl jsi Erelim nejraději?« podívala se na něho chápavým pohledem.

»Tak se to nedá říci,« vzdychl si. »Víš, ani v naší civilizaci není vyloučené mít rád více lidí. Máme rádi rodiče, bratry i sestry. Kamarádů a kamarádek může mít člověk habaděj, jen sex se u nás legálně povoluje jen s jednou ženou. Tady je to jiné, tady se těch žen předpokládá víc i s tím sexem. Nejprve jsem měl rád jen Xapho, až mi najednou došlo, že vás můžu milovat všechny stejně. Xapho mi zůstala, ale mám rád i vás ostatní. Řekl bych, že každou jinak, ale nedá se to poměřovat. Každá jste jedinečná, to máš naprostou pravdu.«

»Nechceš tedy hledat za ni jinou?«

»Aspoň ne hned,« zavrtěl hlavou. »Vám po Erelim nezůstala někde uvnitř aspoň malá ranka? Zkus po ní zapátrat, měla by.«

»Tím ji přece nevzkřísíš!«

»To ne,« vzdychl si. »Ale vzpomeň si, jak jsi chtěla, abych se k tobě choval jako ke královně. A královnám se sluší prokazovat úctu i po smrti. Erelim pro mě nepřestala být královnou. Jako vy.«

»A Ramiel?« nadhodila.

»Když chvíli počká, může být pro mě stejnou královnou,« řekl. »Když se jí povede získat do té doby od Salgiel vzdělání a andělské dary, tím lépe, hlavně pro ni.«

»Dobře,« řekla už skoro smířeně Yazatap. »To by bylo rozumné. Smím jí to tak říci?«

»Můžeš,« přikývl.

Přírůstek

Všichni ozáření z Árj-Cheeb se uzdravovali rychle.

Krevní obrazy, nedávno na hranicích katastrofy, se vracely do normálu, Pepkovi se pozvolna vracely i jeho mimořádné schopnosti.

Za týden přiletěli do Oázy Učedníci splnit slib a přinesli vybraným tefirkám andělské orgány. Pepek očekával, že jich bude pro osm zájemkyň, ale přiletěli jen tři, vypěstovaných štěpů se proto mělo dostat jen na lazarnice, ale Pepek usoudil, že to tak bude lepší, pak už si to jistě předají podle potřeby samy. Učedníci přiletěli odpoledne, ale Alexijev se nechtěl zdržovat a očekával, že to zvládnou rychle. Pepek se radostně přivítal i s jejich doprovodem, Oldovým inteligentním psíkem Čertem, kterého už dlouho neviděl. Přichozí se hned pustili do práce. Operace prováděli doktoři Alexijev a Olda, František sice obětavě sám na sobě orgány naklonoval, ale na operaci hlavy by si netroufl a přenechal je raději zkušenějším.

Pepek si vyžádal, aby první operaci podstoupila Salgiel a mohla tak všechny další sledovat již poučená. Paměť se totiž probouzela jako první, spolu s telepatii. Alexijev mu vyhověl, ale Olda na nic nečekal a operoval současně Sidoniem, takže Salgiel sledovala už jen zbývající operace. Jedna úplná sada andělských orgánů nakonec přebývala a Pepek pohotově rozhodl, že ji dostane Ramiel. Sám ji telepaticky přivolal a udělal jí tím velikou radost. Vpadla do dveří, sotva ji oslovil. Musela být mezi davem přihlížejících, shromážděným kolem domu, jakmile se zvěst o návštěvě rozkřikla. S operací nadšeně souhlasila a dívala se přitom na Pepka tak vděčně, až se trochu zamrzl, že ji do této chvíle odháněl. Svěřil ji Alexijevovi, ale pak se více věnoval prvním probuzeným telepatickým d'áblicím. Všechny byly z nových možností doslova unešené, ale hned se také věnovaly přihlížení stejně jako Salgiel a Sidoniem.

Během hodiny bylo ale všechno hotové a Alexijev, Olda, František i Čert se loučili.

»Nesehnali jste nám ještě žádného dobrovolníka?« ptal se jich Pepek.

»Bohužel,« pokrčil rameny Alexijev. »To víš, je to sem z ruky a pro většinu lidí je to strašlivý skok do prázdna. A většině bere odvahu, když se dozvědí, že je tu čekají d'áblice.«

»Poslyš, Františku,« zkusil to Pepek u nejskromnějšího Učedníka. »Co třeba ty? Nebylo by to posláním pro tebe? Jsi přece takový obětavý... Ivo, co kdybyste nám tu Františka nechali?«

»Víš, Pepku,« vytácel se František. »Nebyl bych pro ně zrovna atraktivní typ.«

»Proč?« podivil se Pepek. »Pořád jsi sám a přitom vím, jak máš děti rád! Tady na tebe čeká tři sta nádherných děvčátek, nepomohl bys nám s jejich výchovou? Přidal bys k nim třeba pár vlastních a mohl bys nám založit hudební školu. V Sanatoriu hudební škola nemá smysl, ale zdejšími dětmi chybí, ani nevíš jak! Umění přece k životu patří a s reprodukovanou hudbou si věčně nevystačíme.«

»Víš, rád bych, ale asi to nepůjde,« vzdychl si František.

»Proč ne?« dorážel na něho Pepek. »Co já vím, hudbu máš rád, zkušenosti s hudební školou máš a uměl bych si tě tady směle představit i s deseti vlastními caparty.«

»Víš... To nepůjde. Nejsem tak úplně v pořádku,« vyhrkl nakonec František.

»Počkej!« zamračil se Pepek. »Jak to myslíš?«

»Ty nevíš, že jsem byl od narození slepý?« podíval se František na Pepka nešťastně. »Olda mi dal zázrakem oči, ale... co když to mám někde v genech? Nechtěl bych, aby se to časem projevilo na dětech. Víím, že by to šlo dalším zázrakem spravit, ale... radši se neožením, než aby mi některý z mých potomků jednou něco vyčítal.«

»Příští týden se ti po někom podívám na Zemi,« sliboval Pepkovi Alexijev. »Jedu tam jednat s vedením cestovky.«

Pepek se ale jen mračil.

»Vždyť vy vlastně vůbec žádné umění nepěstujete!« uvědomil si také Olda. »Neměli bychom se vám zaměřit na umělecké typy?«

»Bereme všema deseti!« vzdychl si Pepek. »Každého, kdo dodrží podmínky.«

»Neboj se, někdo se určitě najde,« utěšoval ho i Alexijev.

»Poslyš, Františku,« nedalo to ale Pepkovi. »Nemohly by se na tebe podívat naše doktorky? Proč bys to nezkusil s nimi? Nekoukej na to, že to jsou d'áblice, ani že andělské zázraky neznají, ale v genetice jsou na výši, třeba by ti pomohly! Proč bys ty, takový hodný člověk, měl zůstat bez dětí, když je mají kdejší barbaři s inteligencí houpacího koně?«

»Ty bys opravdu těm d'áblicím věřil?« usmál se smutně František. »Nejsou to přece andělky, co tě vede k takové důvěřivosti?«

»Posud' to sám,« řekl Pepek. »Naším vědcům se pokusy s klonováním nevydařily, na Zemi to dopadlo úděsně, ale podívej se na d'áblice! Desítky tisíc let se klonují a jedna hezčí než druhá! Celé tisíce let žily bez chlapů, ale teď zjistily, o co všechno přišly a jsou z toho nešťastné. Opatřil jsem jim aspoň pár dětí, kdybys jen viděl, s jakým elánem si je rozebraly! Proč bys jim nepomohl i ty?«

»Zařekl jsem se, že nikomu ani nechtěně neublížím,« opakoval tvrdošíjně.

»A když u tebe na nějaký genetický defekt přijdou a spraví ti to?« napadlo Pepka.

»Člověče, Franto, o tom bys možná měl přemýšlet!« přidal se k Pepkovi Olda. »Dobře víš, že v genetice tak silní nejsme, když něco potřebujeme, chodíme za hlavonožci z Xijtry. A když se tady rozhlédneš, ty d'áblice jsou opravdu vypiplané do krásy! A přitom žily tisíce let v radioaktivitě, klonovaly se pořád dokolečka, horší genetické podmínky nikde nenajdeš. Správně by měly být už dávno zdegenerované jako apatosauři, ale ony nejsou! Zřejmě to dovedou! Co kdybys to zkusil?«

»I ty, Brute?« vzdychl si nešťastně František. »A co když zjistí, že to nejde? Uvědom si taky, že to jsou pravé d'áblice! Ty nejpravější, žádné atrapy. Podej jim prst...«

»Jsou to převychované d'áblice,« ujistil ho Pepek. »Kdybys některou z nich převedl na pravou víru, musel by ti to uznat jako zásluhu i sám papež. Ale i kdyby se ukázalo, že s tebou nic nesvedou, aspoň nám tady založíš hudební školu a když budeš chtít, seženu ti dvacet krásných dětí k adopci, i kdybys pro ně měl jít do Pekla! Nebylo by to poprvé,« připojil Pepek slib.

»Poslyšte, vy dvě Sirény!« zarazil je Alexijev. »Měli byste se dát na reklamní agenty! Nechte ho, ať si to v klidu promyslí. Neřikal jsi, Pepku, že je to cesta bez návratu a že by pak jeho děti nesměly na Zem? Copak to musí být dneska?«

»Nesměly,« přikývl Pepek. »Jenže když zůstane u vás, nebude mít žádné. Tady by mohl mít nádherné děti, vlastní, nebo osvojené. Já přece vím, jak je má rád. Uvažuj trochu v jeho prospěch! Nevěděl jsem, proč se nechtěl oženit, ale kdyby to bylo řešitelné...«

»Myslíš, že by to stálo za zkoušku?« obrátil se František na Alexijeva.

»Nevím, ale přemýšlej o tom sám,« dostal odpověď. »Já ti nic nezaručím a těm dvěma větroplachům bys taky moc věřit neměl.«

»Já ale Oldovi věřím!« řekl František. »Pepek je větroplach, ale Olda...«

»Neručím za to, že to s genetikou zvládnou,« couval rychle Olda. »Nikdo z nás neví, co zdejší doktoři, nebo spíš doktorky, dovedou a co ne. Ale kdyby šlo o děti, tady jich mají na výběr dost... A Pepek není takový větroplach, aby dával sliby do větru. Když ti tvrdí, že ti sežene děti, kolik budeš chtít, věřím mu. A že byl pro děti v Pekle? Proto jsme mu přece museli pomáhat!«

»Je to strašně lákavé,« vzdychl si František. »Poslyš, Ivo, já bych to zkusil. Žádnou si přece brát nemusím, dokud nebude jisté, že jsem v pořádku. Kdyby to nevyšlo, vrátím se, ale do té doby tady založím hudební školu a budu se snažit, aby se ujala. Co ty na to? Víš dobře, že i na Zemi byla hudební škola můj jediný svět. Mít tady vlastní, co bych si přál víc? A dětí je tady opravdu dost.«

»Bránit ti v tom nebudu, to by byl nesmysl,« přikývl Alexijev. »Tady budeš moci léčit jako u nás, ale víš dobře, že i u nás to s uměním vypadá všelijak. Děti u nás moc nemáme, navíc se nám daly na lékařskou dráhu a na umění nemá nikdo čas. Tady je dětí plno a čas tu mít asi budou. Jestli tady najdeš pár talentů a dokážeš je podchytit, bylo by to záslužné.«

»Dobře, já to zkusím!« rozhodl se František.

»Príma!« nadskočil Pepek. »Kde chceš bydlet? Postavím ti veliký domek, abys v něm mohl bydlet i mít hudební školu. Chceš?«

»Dobře, v tom případě se rozloučíme i s tebou,« usmíval se Alexijev. »Konečně, když se ti

bude stýskat, víš kudy se vrátit, ne?»

»V Andělském světě mi bylo taky dobře,« přikývl František. »Tak uvidíme!«

»Budeme ti držet palce!« slíbil i Olda.

Alexijev s Oldou a s Čertem se rozloučili a odletěli.

Pepék chtěl ihned začít stavět a když se František dozvěděl, že domek může mít kdekoli si vzpomene, protože mu ho Pepék postaví podle přání, požádal ho, aby to bylo nablízku, aby se mohli častěji navštěvovat a kdyby to šlo, aby přímo v domku byly nějaké školní třídy.

Pepék vybral místo ve svahu, aby měli k sobě pár minut pěšky a aby František viděl z oken pod sebou střechy Pepkova domku a velké haly, ale jinak samou zeleň.

Chvíli se dohadovali nad plánem domu. Pro Pepka šlo o rutinní návrh, takových domů už tady pomocí robotů postavil stovky, ale Františkovi se zdál domek příliš honosný.

»To není domek, to je vila, nejkuli palác!« namítal František.

»No a co?« opáčil Pepék.

»Nač tolik pokojů? Stačí mi jeden docela malý. Třída ano, ta je nutná, tam se občas sejde na teorii dětí víc, akusticky by to také mělo stačit, ale nač ty další pokoje?«

»Ty jsi prostě nemístně skromný!« vyčetl mu Pepék. »Nepočítáš s tím, že by tam měl kromě tebe bydlet někdo jiný.«

»Ty si vážně myslíš, že si vezmu pět d'áblí?« usmál se trochu trpce František. »To jsem ti přece neslíbil!«

»Já vím,« řekl Pepék. »Až jak u tebe dopadnou genetické testy. Ale tebe by nelákalo pár dětí adoptovat?«

»Nevěděl bych si s nimi rady,« vrtěl hlavou František.

»Tak se to naučíš!« mávl rukou Pepék.

Pak šli na místo a za pár minut už vstupovali do haly nového Františkova domku.

»Kuchyni potřebuješ tak jako tak,« ukazoval mu Pepék. »Možná se ti zdá moc velká, ale jen si představ, až se tu bude batolit pět malých drobečků. A kdyby ne, nemohl bys občas žákům nabídnout svačinku? Tady to půjde, tady jsou jiné poměry než na Zemi.«

»Nevím, nevím,« vrtěl hlavou František.

»Domluvím ti na to pomocnici,« nabízel se Pepék.

»Hele, jen to ne!« protestoval František. »Nechci žádné závazky. Kdyby se ukázalo, že to nepůjde, byla by se mnou nešťastná. Manželství bez dětí není ono.«

»Vždyť říkám, že ti v takovém případě nějaké seženu!«

»Ale vůbec nemyslíš na tu ženskou!« vyčetl mu František. »Co když bude chtít vlastní dítě a se mnou se žádného nedočká?«

»Dobře, odložíme to,« ustoupil Pepék. »Kdyby se přece jen ukázalo, že na vlastní děti nemáš naději, dohodím ti některou z těch, které po vlastních dětech netouží. Nedávno jsme jich měli šest smrtelně ozářených, ty také mohou být geneticky defektní. Tak si zkrátka děti adoptujete, to je tady úplně normální. Máme tu spoustu dětí, co nikdy neměly otce ani matku. Vlastně, tady jsou takové všechny a my dva jsme asi jediní normální.«

»Ty myslíš, že by se mezi nimi našla nějaká, aby to s dětmi uměla...«

»Tady to neumí žádná a každá se to musí učit!« ujistil ho. »Z toho si nic nedělej, zvládnout se to dá. Zatím tu budeš bydlet sám. Připrav si nějaké vystoupení, nejlépe malý komorní koncert. Já vím, že jsi na to sám, ale můžeš trochu vylepšit reprodukovanou hudbu, to se přece dělá a tu už tady máme. Seženu ti nějaké divačky a tento týden si budeš moci vybrat první žáčky.«

»Žáky ne?« nadhodil.

»V tomto světě jsme mužského pohlaví tři,« ujistil ho Pepék. »My dva a jeden starý d'ábel. Žáky budeš mít, až se nějakí kluci narodí a vyrostou. Teď tu jsou jen samé holky.«

»Já vím,« zavrčel František. »To už jsi říkal. Jen mi to pořád nechce dojít.«

»Tak se tady zatím ubytuj,« navrhl mu Pepék. »Hned dneska ti zařídím návštěvu, budou to

zdejší doktorky, podívají se na tebe. Ne abys je vyhodil! A pak uvidíme!«

»Uvidíme...« podotkl František.

Pepék spěchal rovnou za Salgiel.

Našel všechny v jídelně, právě prostíraly k večeři. Kromě nich tam bylo i pět dalších. Nebylo to poprvé. Po Oáze se rozkřiklo, že Pepék vítá návštěvy, které se zajímají o výchovu dětí a ochotně jim předvádí, jak to dělá. Tefirky si musely zavést pořadník, jinak by se tam všechny nevešly. Ty, které přitom něco pochytily, své poznatky ochotně sdělovaly dalším, ale v domě u Horáků bylo každé odpoledne plno.

Tentokrát se ale návštěva výjimečně týkala Salgiel. Přišly za ní ostatní lazarnice, aby se poradily, co budou dělat dál. Pepék je při té příležitosti požádal, aby se podívaly na jeho kamaráda.

»To nebude tak jednoduché,« podotkla Salgiel, když se dozvěděla oč jde. »Nemáme na to potřebné vybavení.«

»Máš přece pro sebe celou laboratoř Yazatapina vimaanu,« namítl Pepék.

»Ta stačí na spoustu věcí, ale ne na genetické testy,« posteskla si Salgiel.

»Je to jasné,« ušklíbla se Yazatap. »Uspořádáme nájezd na pevnost Ar-Baal-Layett, jak jsem navrhovala. Zmocníme se jednoho vimaanu pro výzkum cizích světů, tam je všechno odedávna připravené. Při té příležitosti sem vezmeme pár mých pradávných kolegyně, které znají hesla. A byla bych pro vzít ještě pár dětí.«

»Plánuješ nějak moc velkou akci!« zamračil se Pepék.

»Poslyš, Pepku,« řekla Yazatap. »Co proti tomu máš?«

»Jak dopadla ta minulá?« připomněl jí.

»Záleží hodně na tom, jak se na to díváš!« opáčila Yazatap. »Očima Erelim a těch pěti, co tam shořely, to byla jasná katastrofa, i když si myslím, že si to těch šest nestačilo ani uvědomit. Smutné je to i ze tvé strany a z naší, co jsme je znaly. Ale ze strany těch děcek, vytahaných na poslední chvíli z Pekla, to znamenalo něco jiného! Pro ně to nebyl banální úspěch, ale život! Zkus se na to dívat jejich očima! Kdybychom tu akci nepodnikli, co by z nich teď bylo? Hromádka popela! Za tu bombu přece nemůžeme!«

»Ale Erelim...« zachmuřil se.

»Šest děvčat dalo život za dvě stovky jiných!« podotkla Yazatap. »Z vojenského hlediska to byl nepopíratelný úspěch. Asi ti to nepřipadá tak výhodné, ale i když se na to podíváš z vašeho lidského hlediska: těch šest se obětovalo pro dvě stě jiných, zemřely, aby ty jiné mohly žít.«

»Jenže nemůžeš vyloučit, že podobná bomba nepřiletí zrovna když budeme v pevnosti Ar-Baal-Layett a nezopakujeme to i tam.«

»To bych taky nebyla ráda,« přikývla Yazatap. »Mám tam spousty známých a pořád si říkám, že by si aspoň některé zasloužily vzít k nám do Oázy. Sakra, copak necítíš, jak jsem se pod tvým vlivem změnila? Dřív bych tyhle řeči sama považovala za ohrožení bojeschopnosti kmene a zradu s jediným spravedlivým trestem popravou. Teď bych ráda, aby se kolegyně vykašlaly na válku, na kmen, na celé Peklo... a nejhorší na tom je, že jsem ti za to vděčná!«

Tvářila se, jako kdyby se sama na sebe hněvala, ale všichni viděli, že to myslí jinak.

»To nic nemění na nebezpečí, které na takové výpravě hrozí,« namítl Pepék.

»Nemění, ale uvědom si, katastrofa jako v Árj-Cheebu se nestává pětikrát do týdne, ale jednou za sto let. Štíty většinu úderů vydrží. Horší než atomové bomby házené z vimaanů bývají tunelářky, když se prohrabou pod štíty a vyhodí pevnost do vzduchu zespodu. Proti nepřátelským výsádkám posíláme výsadky, někdy se postřílejí, jindy do bitvy zasáhnou pilotky vimaanů... Tahle zákopová válka je strašně zdlouhavá. Měli jsme příšernou smůlu, že pevnost padla zrovna při naší návštěvě a ještě větší, kdyby se stalo skoro totéž pár dní po Árj-Cheebu i v Ar-Baal-Layett! Pravděpodobnost takové smůly je ale mizivá, pevností se válka týká málokdy! Ale i kdybych věděla, že bude konec Ar-Baal-Layettu, šla bych tam zachránit aspoň některé kolegyně, i kdybych tam měla sama zůstat!«

»Dobře,« přikývl Pepék. »Takže jsi pro další návštěvu Ar-Baal-Layettu?«

»Jsem,« přikývla Yazatap. »Musíme ale změnit taktiku, když už víme, co se může stát. Uvnitř pevnosti je to nebezpečnější. Proto budeš zásadně venku a ty uvnitř budou spěchat, aby se tam také zdržovaly co nejméně.«

»Duch má i uvnitř podstatně větší naději na přežití!« připomněl jí.

»Má,« přikývla. »Ale jsi pro nás tak důležitý, že nesmíme riskovat. Zkrátka, až nám otevřeš bránu, sám projdeš ven a budeš ji držet z té bezpečnější strany.«

»Chceš po mně, abych neriskoval a nechal za sebe riskovat holky?« zamračil se.

»Mysli si o tom co chceš!« řekla. »Ano! Holky budou riskovat stejně, ať budeš uvnitř nebo venku, ale dobrovolnic budeme mít dost. Kdyby se opět stalo to co v Árj-Cheebu, nepomůže těm uvnitř nikdo, ale ty zůstaneš venku, akceschopný pro léčení těch, které to budou potřebovat. Tvoje vyřazení málem znamenalo smrt i pro těch pár ozářených venku.«

»Ode dneška bude víc těch, které dokáží léčit!« připomněl jí.

»Ano, ale nezapomeň, že musíš být schopný dotáhnout domů i airbus!« namítla. »Měli jsme štěstí, že jsi to poprvé ještě dokázal, ale nepopřeš, že by nás zabilo, kdybys nás nechal ozářené někde na Pegsda.«

»Dobře,« přikývl. »Máme pro to dobré důvody. Potřebujete laboratoř a každé další dovezené dítě bude mít mezi námi lepší budoucnost, to také není maličkost.«

»Já věděla, že se dohodneme!« rozzářila se vítězně. »Ale abys neřekl, že jen plánuji, půjdu s tebou při výpravě do Ar-Baal-Layettu jako duch. Vyznám se tam, abys uvnitř nic dlouho nehledal. Za druhé, poznám své kolegyně. Nevím sice, jak je přemluví, ale ty je přece dokážeš dostat na Pegsda, i když budou hmotné.«

»Dokážu to i proti jejich vůli,« přikývl.

»To by snad bylo všechno, ne?« uzavřela to Yazatap.

»Snad,« přikývl. »Jen ještě maličkost. Musíme to trochu odložit. Ramiel a doktorky dnes dostaly dárky od Učedníků. Musím je naučit s nimi zacházet, ale to bude možné, až v nich trochu zesílí. Pak budou i beze mne léčit a předávat dárky dalším. Zajímavé je i to, že se s nimi mohu už teď domlouvat na dálku. Časem jistě předají telepatii vám všem, ale dnes to ještě nebude. Týden odkladu snese snad i František.«

»Zajímavý člověk!« podotkla zamyšleně Yazatap. »Ale připadal mi moc opatrný. Aby to nebyl druhý Arael!«

»Co je s Araelem...?« zpozorněl Pepek.

»To právě žádná neví,« opáčila Sidoniel. »Bydlí v domku sám, s nikým nemluví a nevychází ven. Sousedky ho už víckrát chtěly navštívit. Jednou mu donesly na ochutnání vlastnoručně udělané lahůdky, pak ho zvaly na párty. Přijal je ve dveřích, dárky vzal, ale dál je nepozval. Zevnitř prý byla slyšet nějaká pozemská hudba. Je hezké, že mu učarovala, ale poslouchá ji sám a do námluv se nějak nehrne. Sousedky ho netrpělivě pozorují, ale dovnitř se ještě žádná nedostala.«

»Přitom je to váš jediný chlap!« vzdychl si Pepek. »Nutit ho do ženění nemůžeme, ale sám by se měl snažit trochu víc. Nevadí. František bude brzy pořádat koncerty s čistou, nereprodukovanou hudbou, aby vzbudil zájem dětí. Bude to hudba spíše komorní, nebude ji hrát v hale, ale v hudební škole. Jenže tam se vejde jen omezený počet posluchaček, takže budeme muset zavést vstupenky. Budeme je přidělovat spravedlivě, dostane se i na Araela. A při této příležitosti bude muset vylézt ze svého brlohu!«

»Jenže co když vyleze jen na koncert a zase zaleze? Co pak?« nadhodila Salgiel.

»Nebo vstupenku prostě odmítne?« přidala Yazatap.

»Budete to zkoušet jinak,« pokrčil rameny Pepek. »Kdyby se ale ukázalo, že je od přírody medvěd samotář, bude lépe nechat ho být. Mít ženu a děti, to chce aspoň minimální předpoklady. Kdo děti nesnáší, ať radši zůstane sám, než aby někomu kazil život. Najdou se jiní, lepší.«

»Jen aby!« vzdychla si Salgiel, »Být tu chlapů víc... nebyl by to problém. Ale některé ženské už začínají být netrpělivé.«

»Tisíce let vám to nevadilo!« ušklíbl se Pepek.

»To ne,« přikývla Salgiel. »Ale tisíce let neměly před očima nás pár vybraných, které máme muže, zatímco ony jen sliby.«

»Nejde všechno naráz!« pokrčil rameny.

»Nejde,« přiznala Yazatap. »Ale něco bys už dělat měl.«

»Zkusím to,« řekl Pepek. »Co byste řekly na výlet na Zem do Prahy?«

»Jaký výlet?« chytla se toho malá Eilael.

»No, pro malé holčičky to ještě nebude,« řekl Pepek. »Potíž je, že se d'áblům zobrazujete na mapě. Doufám, že se Salgiel brzy naučí používat biotechnologie a troufne si na operace hlavy. Já na to nestačím, ale bez odstranění identifikačních biočipů budete na sebe na Zemi přitahovat pozornost všelijaké chásky, takže si nedovolíme nic víc než krátké výlety s dospělými.«

»Škoda!« řekla Eilael. »Ale tady je to stejně lepší!«

»Lepší to je, ale teď dojíst večeri, umýt a spát!« řekla Xapho.

»A bude nám táta povídat pohádku?«

»Podle toho, jak to stihnete!« položila jim podmínku Mariuk.

Výsledkem bylo, že se všechny tři pustily odhodlaně do večere. Slíbená pohádka byla ovšem na Pepkovi, ale poslouchat měly všechny. Pro velké posluchačky to byla praktická ukázka, jak se dají děti zabavit pohádkou, pro malé byla pohádka netrpělivě očekávaným příběhem, ať už se týkala všemi oblíbené Sněhurky, nebo oživlého koblížku a lišky.

»Tohle jsme my nikdy nezažily,« povzdychla si Xapho.

»Přitom to nemá se skutečností nic společného,« přidala se Mariuk. »Smažený koblížek přece nemůže mluvit a zvíře se taky nebude chovat tak... lidsky?«

»Děti tomu věří,« usmál se Pepek. »Neberme jim to.«

A protože všechny dívky stihly večeri, mytí a strojení do pyžamek v rekordní době, povídal jim obzvlášť dlouhou pohádku o Popelce.

Poslouchaly ho samozřejmě všechny.

Druhého dne se ve velké hale objevila úplně nová nástěnka. Podle obsahu bylo jasné, kdo ji sem umístil. František na ní oznamoval, že dnes začíná pořádat večery s pozemskými hudebními nástroji, kde bude předvádět nástroje i hudbu pro ně vytvořenou. Vstupenky jsou k sehnání u něho podle zásady, že se dostane jen na ty, které přijdou včas, neboť jejich počet je z technických důvodů omezený na třicet. Ostatní dostanou popořadě vstupenky na další hudební večery, dokud se všechny nevystřídají.

Druhý lístek na nástěnce hlásil, že se vypisují přijímací talentové zkoušky pro chlapce a dívky kolem šesti let do nově zakládané hudební školy.

Novinku přinesla Xapho spolu s pěti vstupenkami, neboť tam hned zašla a byla mezi prvními. Původně chtěla lístků hned osm, ale František ji ujistil, že děti, sedící dospělým na klíně, vstupenky nepotřebují. Pepek se jen usmál.

»Zajímalo by mě, kolik chlapců se přihlásí ke zkouškám, když tu žádný není!« obrátil se na Františka směrovaně telepaticky. »Já a Arael nesplňujeme podmínku šesti let věku!«

»Já jen, aby v tom nikdo neviděl diskriminaci,« odušil ihned František.

»Toho se neboj,« smál se Pepek. »Tady nejsme na Zemi, aby tě nějaký mamlas šikanoval pro kocourkovské pseudoproblémy!«

A protože se telepaticky ujistil, že se u Františka ještě žádný zájemce neukázal, vzali spolu s ostatními malou Eilael a vypravili se na zkoušky.

»Co když k tomu nebude mít vlohy?« strchovala se Xapho.

»V tom případě se obrátíme a půjdeme domů,« nevzrušoval se Pepek. »František to pozná, kdyby neměla vlohy, nemělo by cenu ji trápit.«

Zatímco Pepek to bral od začátku sportovně, František zvažněl. Šlo přece o kamarádovo dítě, byť adoptivní. K jeho velké nelibosti ale dopadla Eilael katastrofálně. Jen se po straně chytal za hlavu, když neuměla zazpívat jedinou písničku.

»Poslyš,« obrátil se na Pepka. »Nezlob se na mě, ale ani ze známosti ti ji nevezmu. Jak ji chceš dát na umění, když je to děvče hudbou naprosto nedotčené? Copak nechodila ani do školky? A vy si doma nezpíváte? V šesti letech by měla umět aspoň pár písniček!«

»Obávám se, že takové budou všechny,« řekl vážně Pepek.

»Nestraš mě!« zamračil se František.

»To není strašení, to je zkušenost,« řekl Pepek.

»Jakou ty máš ty s nimi zkušenost?«

»Že jsou uměním naprosto nedotčené,« opakoval jeho slova. »Ale všechny.«

»Co s nimi dělali ve školce?« zajímal se František.

»Učili je plížení plazením, střelbu ze všech ručních zbraní, jak vyhazovat do povětří objekty, klást nášlapné miny, překonávat překážkovou dráhu...«

»Neblázni!« vyhrkl František. »Vždyť to jsou holky a ne vojáci!«

»Vychovávaly z nich vojačky,« pokýval hlavou Pepek. »Střílet asi dovedou, zpívat ne. Místo mateřské školky měly předvojenský výcvik a zpívání se trestalo.«

»To je ale katastrofa!« zděsil se František.

»Z hlediska umění asi ano!« souhlasil Pepek. »Jsou prostě zanedbané jak zákon káže, neříkal jsem ti to? Nemůžeš od nich očekávat znalosti písniček jako u pražských dětí!«

»Co ale s nimi budu dělat?« nevěděl si rady.

»Budeš muset začít s těmi menšími,« navrhl mu Pepek. »Vezmi si jich raději víc, zkus jim nahradit aspoň mateřskou školku, když už jim doma nezpívají. To nemůžeš očekávat, to nedělám ani já, natož d'áblice. Dohodnu, aby ti děti vodily po skupinkách na hodinku denně a budeš jim hrát a zpívat. Až potom zjistíš, jestli některé nemají přece jen sklony k hudbě.«

»To jim mám nahradit všechno včetně mateřské školky?«

»Jestli chceš dosáhnout aspoň částečného úspěchu, nic jiného ti nezbude.«

»To jsem tedy netušil,« lamentoval František. »Človče, Pepku, vždyť je to katastrofa!«

»Bojíš se toho?« provokoval ho s dobráckým úsměvem Pepek. »Čím horší začátky, tím hřejivější úspěch. Překonal jsi horší problémy, tohle přece hned zkraje nevzdáš!«

»Hele, v jakém jazyce se tady mluví?« chytil se František dalšího problému. »Některé zřejmě umí česky, ale jiným nerozumím ani slovo a ony mi zřejmě rozumí jen přes telepatii. Qemuel naštěstí hovoří i česky a ochotně mi obě vyhlášky do jejich řeči přepsala, ale já ani to písmo nejsem schopný číst.«

»To je asi moje chyba,« přiznal Pepek. »Pojď do vimaanu s Yazatap, naučí tě za pár minut tefirštinu, bude to rychlejší než paměťovými pihami.«

Žádné další zájemkyně o zkoušky do hudební školy se zatím před vchodem netlačily, takže se všichni sebrali a šli s Yazatap. Nedala se dvakrát pobízet. Nešlo přece o bojovou výhodu, dostupnou jen pro vybrané bojovnice, ale o nutnost, aby se tu všichni domluvili.

František se tefírskému přístrojku podívil, ale přijal to a za chvíli uměl tefirsky stejně dobře jako česky.

»Poslyš, Pepku,« obrátil se na něho. »Jakou řečí se tedy budeme domlouvat?«

»To je jednoduché,« odvětil Pepek. »Tefirštinu ovládají všechny, od malých mrňat po staré válečnice. Lidi ze Země bude rozhodně snadnější naučit tefirsky než zdejší děti česky. Asi tu bude základní řečí tefirština. Jazyky Země, i češtinu, můžeme učit až podle zájmu. To by ale znamenalo, že budou v tefirštině i zpívat. A protože vlastní písně nemají, měl bys jim nějaké pozemské písně do tefirštiny přeložit.«

»Kdybych tohle věděl předem...« vzdychl si František.

»Tak bys sem nešel?« ušklíbl se Pepek. »A kdo jiný naučí ty d'áblice zpívat? Já mám milion přednějších zájmů! Víš ty ale, jak si tě budou všechny vážit? Něco ti poradím. Mechanické vědomosti jim dávej pomocí paměťových pih, tím to podstatně zkrátíš. Místo aby tvé žáčky do úmoru pilovaly techniku hry na hudební nástroje, uč je hudební citění a vůbec tvořivější část hudby. Uvidíš, jaké budou dělat pokroky!«

»Myslíš, že to půjde?« ošíval se František.

»Mechanické znalosti se pihami předávají velice snadno,« ujistil ho Pepek. »Můžeš je naučit prakticky všechno co umíš. Za pár hodin budou ty holky hrát skoro jako ty, za týden z nich budou virtuóзовé, jenže bez hudebního citu, ten se takhle předávat nedá. Budeš muset mít s nimi i potom svatou trpělivost.«

»No, když jsem se na to dal...« vzdychl si. »Já ti tedy to d'ouče vezmu, zdá se mi, že má aspoň sluch. A jak se zdá, zdejší děvy jsou nesmírně ochotné pomáhat, stačí se zmínit... jen kdybych pořád neměl dojem, že z toho kouká i nějaké to čertovo kopýtko!«

»Myslíš, že si tě chtějí vzít?« řekl to rovnou Pepek. »Ale to je normální. Každý chlap tady bude objektem intenzivního svádění, s tím přece počítáš, ne?«

»Já ale každé hned na rovinu říkám, ať si nedělá naději!« ohradil se rychle. »Až podle toho, jak dopadnou ty genetické testy! Které mimochodem ještě ani nezačaly!«

»Máme technické problémy,« přiznal Pepek. »Chybí jim nějaké vybavení a budeme je muset získat, i kdybychom pro ně měli jít do Pekla. Tobě už některé pomáhaly?«

»Qemuel mi napsala ty příspěvky na nástěnku,« rychle vysvětloval. »A potom chtěla vidět, jak se hraje na housle. Dokonce si přinesla vlastní, abych jí to ukázal. Netušil jsem, že si je můžete objednat stejně snadno jako v Andělském světě.«

»Zdejší robocentra mají stejný katalog,« ujistil ho. »Budou jistě umět i klavír a harfu. Vždyť jsi mně a Vítovi sám pomáhal, když jsme je programovali!«

»Takže tu můžeme mít nejen housle klasické, ale třeba i skleněné?«

»Jistě!« přikývl Pepek. »Poříd' si co potřebuješ! A kdybys našel nějaké dětské talenty, můžeš jim vybrat takový nástroj, který jim nejlépe půjde.«

»To je naopak dobrá zpráva!« rozjasnil se František.

»Dvě dobré zprávy!« opravil ho Pepek. »Jednak nemáme materiální problémy. Každé dítě může mít doma stejný klavír jako ve škole. Za druhé uvidíš, jak budou žhavé. Možná ne všechny, to bych sliboval moc, ale holky nemají nic jiného na práci, za každou zábavu ti budou vděčné. A hudba je rozhodně dobrá zábava! Ta stojí za námahu!«

»To bych prosil!« vypjal se František.

Před další výpravou do Ar-Baal-Layettu požádala Yazatap Pepka, jestli by se tam s ní nepodíval v podobě duchů. Chtěla by si to prý ještě omrknout.

Pepek raději spolkl varování, že v té době budou oni dva nejvíce ohrožení. Nakonec to snad nebyla tak častá hrozba, jinak by v Pekle žádná podzemní pevnost dávno neexistovala. Raději přikývl. Jen podotkl, že se při zpáteční cestě zastaví na Pegsda vyzvednout případné přírůstky. Bitva o pevnost Árj-Cheeb mohla mít za následek i pár posádek, převedených i se svými letadly do duchovité podoby.

Yazatap souhlasila, jen podotkla, že to chtěla navrhnout sama, jakmile Pepek kývne.

Vyrazili krátce po obědě, nikomu nic neřekli. Xapho s Mariuk se staraly o děti, Salgiel měla poradu s ostatními lazarnicemi. Pepek u robotů objednal nový mikrobús, jaký se v Andělském světě používal pro občasná cesta na Zem. Pak hladce absolvoval kolečko přes Jupiterské světy. Zdálo se mu sice, že v jednom z nich je podivné šero, ale nic víc se tam nedělo, takže nad tím mávl rukou.

Proletěli několika branami, než Pepek letoun zaparkoval na Pegsda. A jako obvykle přímo do nejbližšího kopce, kde nikdo nebyl. Vystoupili a prošli poslední branou na Gehennu, kde převzala s úsměvem velení Yazatap.

Do pevnosti vstoupili bokem, skrz masivní žulovou skálu. Když prošli balastní zónou do obyvatelných prostor, Yazatap se ihned zorientovala a zamířila do středu pevnosti. Pepek jí sotva stačil a musel ji chtít nechtě obdivovat, když rázovala chodbami a sestupovala po strmých schodech, kde on obvykle zakopl a slétal je pomocí idarchonu. Dveřmi procházeli bez otevírání a občasným chodkyním se nijak nevyhýbali. Žádná si jich ale ani nevšimla.

»Kam vlastně jdeme?« zeptal se jí směrovanou telepatíí.

Yazatap si výmluvně položila prst na ústa a zamračila se na něho.

»Klidně mluv, nikdo nás neslyší,« ujistil ji.

»Vždyť slyším, co si některé povídají!« vyhrkla tiše.

»My je slyšíme slabě, ale ony nás vůbec.«

»Jak myslíš,« řekla. »Chci se dostat dolů, do nejhlubších pater, kde žijí kněžny. Tam se jistě dozvíme nejvíc.«

»Dobře, ale proč bloudíme sem a tam?« zeptal se jí.

»A cos myslel?« podívala se na něho. »Myslíš si, že k nim vede výtah? Nebo pohodlné schodiště? Každá přímočará dutina snižuje odolnost pancířů.«

»Myslím si, že v případě, jako byl Árj-Cheeb, to nehraje roli,« řekl. »Tam se to sesulo až do podložní skály. Kněžny byly na padrt' spolu s ostatními.«

»Tím by sis neměl být tak jistý!« zavrčela. »Kněžny bydlí nejhloběji, mohly to přežít i tam.«

»To by nebylo zrovna spravedlivé!« zamračil se.

»Hledáš snad spravedlnost v Pekle?« ušklíbala se.

»Tohle ti náhodou věřím!« zavrčel. »Papaláš na Zemi také přežijí všechny katastrofy, ať je sami vyvolají nebo ne. Ale nebaví mě poletovat nalevo napravo jako motýlek, abych se občas dostal o pár pater níž. Vezmi mě za ruku, půjdeme rovnou dolů!«

Poslechla ho, bylo to rozumné. Několika dupnutími ji dostal skrz podlahu o patro níž. Byla tam větší prostora, propadli se do velkého hangáru a při pádu mezi vimaany nabrali tak velkou rychlost, že se zabořili do další podlahy a zastavili se až třetí podlaží pod hangárem.

»Tak se to musí!« řekl spokojeně Pepek.

Yazatap uznale přikývla a šli dál, teď už ale spíš hlouběji.

»Tady už to neznám,« šeptala. »Podle mě jsme poblíž kněžen. Sem jsem se nikdy v životě nedostala a docela mě to samotnou zajímá!«

»Dobře,« souhlasil. »Kudy teď?«

»Tato chodba vypadá přepychově, že?« ukázala Pepkovi.

Skutečně, chodba byla v červené barvě jako všechny, ale tahle měla stěny potažené červenou kůží, či co to bylo za materiál. Možná proto tu bylo až neskutečné ticho.

»Mohli bychom být blízko,« šeptala Yazatap.

Za nimi se ozvaly tiché kroky a když se Pepek otočil, poprvé v životě spatřil opravdu starou d'áblici. Tahle ale vypadala opravdu jako stará bába. Vrásčitý obličej, ruce i nohy jako hůlky, břicho větší než ňadra, ale ustrojená v parádní černožlutě pruhované uniformě, v jaké by venku působila jako dobře viditelný terč. Pepka napadlo, kolik jí asi může být? Na Zemi by jí hádal nejméně osmdesát. Kolik to bylo tady? Pět tisíc?

»Tohle není kněžna!« řekla Yazatap, když viděla, jak si ji Pepek soukromě hodnotí. »Kněžny budou dál. Ale nejsme daleko. Tohle je generálka, pobočnice. Pojďme s ní!«

Na ten věk kráčela docela křepce, ale přece jen pomaleji než **pouze** tři a půl tisíce let stará a přitom mladistvěji vyhlížející Yazatap. Následovali ji tedy v pohodě, prošli s ní dvěma masivními automatickými dveřmi a brzy byli na konci chodby před nepřilíš velkými, zato nejhonosnějšími dveřmi, kde se stará d'áblice zastavila.

»Vidíš?« podotkla tiše Yazatap Pepkovi. »Kontrolují ji. Kněžny se nikdo neodvážá tak obtěžovat, ty mají volný průchod všude.«

Pepek si všiml jen toho, že d'áblici obkroužilo jakési blikající světélko. Asi laserový scanner, nebo něco na ten způsob, napadlo ho. Připomněl si, jak ho, také tak neviditelného, odhalily kamery v podzemním bunkru hlavního štábu armády USA, když jim tam pokládal kufríček s atomovou bombičkou, která přinesla Zemi na dlouhou dobu mír. Zejména proto, že pod ní ležel papír s nápisem: **Nikam se před námi neschováte!** a také protože štáby ostatních velmocí dostaly tentýž týden podobný **dáreček**, aby se snáze dohodly.

»Pojď to obejít!« navrhl Yazatap.

»Proč?« podívala se na něho udiveně. »Říkal jsi, že nás nikdo neuvidí!«

»Nikdo živý,« pozměnil své tvrzení. »Lasery by si nás ale všimnout mohly.«

Vzal ji za ruku a vstoupili spolu do stěny. Pepek rozsvítil malé rekombinační světélko na své dlani, ale kolem nich byla kompaktní skála. Yazatap se tedy nemýlila, kněžny bydlely nejhloběji. Pepek Yazatap táhl a šoupal přitom nohama, aby neztratil výšku. Po chvilce změnil směr a po dalších několika metrech se opět spolu vynořili ze stěny.

Tentokrát byli v půlkruhově klenuté místnosti, vysoké nejméně pět metrů. Nebyla to chodba, ale místnost. Stěny byly potažené koženě se tvářícími polštáři, podlahu kryl hustý koberec. Příchozí podávala jiným, stejně staře vyhlížejícím babicím, černou krabici a když ji na chvilku otevřela, byly uvnitř vidět jiskřící krystaly. Asi dokumenty, napadlo Pepka.

»Co ještě chybí?« zeptala se jedna ze starých kněžen generálky.

»Vyšetřování záhadného mizení dětí prozatím uvázlo na mrtvém bodě,« hlásila jim generálka. »Vychovatelky jsme pro jistotu popravily, ale žádná se nepřiznala ani na žhavém oleji. Zdá se, že o tom opravdu nic nevěděly.«

»Kolik jste jich popravily?« zeptala se kněžna.

»Všech padesát z oddělení,« hlásila generálka. »Musely jsme tam přesunout jiné, ale na všech dětských odděleních je nyní vzorný pořádek, kázeň a nepřetržitý dozor.«

Staré kněžny byly zřejmě spokojené. Méně Pepek.

»Poslyš, Yazatap, vážně je popravily?« zeptal se jí.

»To je normální,« odvětila tiše. »Někdo to odnést musel a děti zmizely na jejich oddělení. Pak je jasné, kdo to musel odnést.«

»Nic se nevyšetřilo, na nic nepřišly, vychovatelky v tom byly nevinně a přece jich padesát jen tak popravily?«

»Hledáš spravedlnost v Pekle?« ušklíbala se opět Yazatap.

»Už mlčím!« zavrčel. »Dobře, co tu budeš zjišťovat?«

»Měli bychom počkat, až si prohlédnou ty krystaly,« řekla Yazatap. »Budou určitě zajímavé.«

»Nebudu tady tak dlouho čekat!« rozhodl se Pepek náhle.

Stranou se otevřela malá brána, Pepek tam rychle nahlédl, aby si zapamatoval, kde to na Pegsda je. Pak popadl očima krabici s dokumenty a v okamžiku ji vyhodil oknem ven.

»Prcháme!« popadl Yazatap za ruku a vtáhl ji do stěny. Pod zemí si ani nevšimla, že prošli hvězdnou branou, ale když s Pepkem vystoupala na povrch, první, co jí padlo do očí, byla černá krabice plná krystalů. Ale Pepek ji táhl dál. Už se ani nevzpírala. Pochopila, že jako duch dokumenty ze země nezvedne, ale Pepek se sem chce vrátit dřív, než staré kněžny napadne, kde je mají hledat.

Jakmile nasedli do letadla, udělal Pepek známé kolečko a zakrátko přistával zpátky na Pegsda. Yazatap vyskočila a skokem byla zpátky v letadle, v ruce krabici dokumentů.

Pepek opět proletěl kolečkem světů, vrátil se na Pegsda jako duch a za chvíli se vítali se spojenci v Základně Klidu.

»Tentokrát jsme měli obzvlášť velké přírůstky!« vítal je jeden ze čtyř tefirů, kteří tu dobrovolně zůstávali. »Na Gehenně se něco dělo, přibýlo nám osmnáct nových posádek.«

»O tom víme,« řekl Pepek. »Vyletěla do povětří pevnost Árij-Cheeb.«

»O tom pro změnu nevíme,« zvážněl tefír. »Opravdu? To tedy Phalega nepotěšíte, byl to jeho dřívější domov!«

»Nám tam zůstalo šest výsadkářek!« mračil se Pepek. »Kde máte ty posádky?«

Za chvilku byly nastoupené před vimaany a Pepek s Yazatap si je pátravě prohlíželi. Většina byly Baalky, které pevnost Árij-Cheeb zničily, pokud nebyly sestřeleny před její zkázou, ale Pepek mezi nimi viděl i několik Árijů. Zřejmě ty, které se neúspěšně pokoušely útočnicím v bombardování zabránit. Ty by se stejně neměly kam vrátit. Na první pohled jich ale bylo méně než osmnáct pětic.

»Už jste je trochu zpracovali?« zeptal se Pepek tefíra.

»Tyhle ano,« přikývl. »Některé naše podmínky odmítly, ale čas je zpracuje, nemějte obav.«

»Máme menší letadlo, budou se trochu mačkat,« řekl Pepek. »Ale krátkodobě se nám vejdou.«

Mají něco, co by si chtěly vzít s sebou?»

»Nejspíš ne,« odvětil tefír.

»Tak pojďte,« vyzval je Pepek. Telepaticky požádal Yazatap, ať jim pomůže naskládat se do nevelké kabiny, což se jim po chvilce podařilo, ačkoliv se pak kabina podobala krabičce sardinek.

Pepek zavřel vstup a zvedl letadlo do výšky. Pak rychle proletěli povinným kolečkem skrz jupiterské světy, ale neprošlo to tak lehce, jak Pepek i Yazatap čekali.

V jednom z Jupiterských světů zřejmě zuřila bouře. Pepkovi se tedy to podivné šero nezdálo. Sotva se tam objevili, děsivá turbulence smýkla letadlem dobrých sto metrů dolů. Naštěstí Pepek stačil obhodit kolem nich další bránu a všechno přestalo, měl ale ještě pár dlouhých vteřin nahnáno, protože letoun nabral směr šikmo dolů a moc nechybělo, aby se nezaryl do skal. Byli už hmotní a při takovém nárazu by praskaly kosti, zvláště při tak přetíženém letadle a přeplněné kabině.

»Má to nějak slabé motory,« zavrčela Yazatap.

»Myslíš?« podíval se na ni Pepek s úlevou.

»Vimaanem by to takhle nehodilo!« řekla s určitostí.

»Myslíš?« zpochybnil to Pepek.

»To se ví!« trvala na svém. »Cloumalo to s námi příšerně, uznej! Naše pole *kluapusé* prostě nedovolí, aby si pouhý vítr takhle hrál s letadlem.«

»To nebyl pouhý vítr!« řekl Pepek klidně.

A ukázal Yazatap na klíč od náradí na sloupku mezi předními skly letadla. Visel tam, aniž by byl připevněný, ale když ho chtěla Yazatap vzít do ruky, musela na jeho odtržení vynaložit větší sílu než očekávala.

»Co ho tak zmagnetizovalo?« vyhrkla.

»To, co námi smýklo,« přitakal Pepek. »To nebyl vítr, ale magnetická bouře, o jaké jsem nikdy ani neslyšel.«

»Hrome, a že přitom nevysadily motory?«

»Motory to vydržely,« řekl Pepek. »Jen moje hodinky jsou v čudu.«

Měl pravdu, jeho hodinky stály.

Neřekl jí ale, že v tom hrozném okamžiku zhasla celá palubní deska, zčernaly všechny měřiče a nereagovalo ani řízení. Neřekl jí, že se tomu marně vzepřel i vlastní antigravitací, kterou by jinak zvedl i traktor. Neřekl jí, že mu v té chvíli bliklo hlavou, že je s nimi konec. Hlavně že opět všechno naskočilo a letoun byl zase říditelný, byť na poslední chvíli.

Když za chvíli přistáli a vystoupili, ukázalo se, že některé pasažérky navzdory tréninkům zvracely, jenže jak byly namačkané, pozvracely i ty okolo sebe. Nejprve se proto musely všechny osprchovat. Pepek s Yazatap přivolali sousedky, aby novým osadnicím pomohly. Před koupelnami nejbližších domů stály fronty, ale nikdo si nestěžoval. Postiženým se nikdo nevysmíval, ačkoliv mořská nemoc pilotek by přímo sváděla k žertům. Přece jen to tak nepůsobí na člověka za řízením, jako na sardinky v kabině. Ale co, hlavně že byly všechny na místě.

Pepek s Yazatap je ihned zavedli do velké haly, kde měly všechny novicky dostat instruktáž, jak budou žít v novém světě.

Osada Oáza měla další přírůstek.

Pevnost Ar-Baal-Layett

Toho večera se Pepek miloval s Yazatap. Byla to její noc.

Na střídání žen si už zvykl. Zpočátku si ještě představoval, jaké z toho budou na Zemi řeči, potají se jich strachoval, ale když dosáhl uznání od Alexijeva, hodil to za hlavu. Na příjemné věci si člověk snadno zvykne. Z jeho dřívějších kamarádů se nad jeho harémem nejvíc pohoršovala Jarča, ale i ta měla dost másla na hlavě, vždyť totéž dělala s Víťou už od svých třinácti let.

Jeho holky to braly přirozeně. Většinu dne i pak trávili všichni společně, jen večer se jedna přestěhovala do jeho pokojíčku a noc potom patřila jen jí.

Občas se stávalo, že přišla jiná, než která byla na řadě. Když se některá necítila ve své kůži, nebo ve správné náladě pro milování, vyměnila si svoji noc s jinou. Pepek uznal, že je to pro ně výhodné a i když mu několikrát navrhovaly, aby si vybral i podle sebe, nikdy tu možnost neuplatnil. Měl pocit, že kdyby dal některé přednost, mohlo by se to ostatních dotknout. Záleželo mu na tom, aby se **jeho holky** v této nezvyklé rodině cítily v pohodě a nehádaly se.

Xapho si s sebou od začátku brala i svou příkrývku a když se jí jednou ostatní zeptaly, proč se s ní tahá, když má u Pepka úplně stejnou, vysvětlila jim, že jí tam *příjemně načichne Pepkem*. Ihned si to vyzkoušely všechny, ale Salgiel ani Yazatap se to nezdálo přesvědčivé a rychle to zavrhly, zatímco Mariuk to převzala a pochvalovala si to jako výborný nápad.

»Netušil jsem, že jsi tak dobrá!« řekl Pepek, když spolu s Yazatap leželi pod jednou hebkou dekou. »Hlavně na těch schodech v Ar-Baal-Layett. Myslel jsem, že se na nich přerazím, ty jsi po nich jela jako kočka!«

»Mají jiný modul, než jste zvyklí,« souhlasila. »Vaše schody jsou příliš mírné. Blíž k našim je měli kdysi v Americe, ale ne v té severní! Spíš Tenochtitlan, Acapulco...«

Vzpomněl si na vědomosti, které nasával před maturitou paměťovými pihami, vědomosti se jim vynořovaly plynuleji než po těžkém biflování. Teď mu v hlavě vyvstaly obrazy jihoamerických pyramid, obětiště Inků a schody, ze kterých se točila hlava. Ano, to byly právě **pekelné schody**, jak je kdysi nazval jeden bezejmenný voják Španělské armády. Ani sám netušil, jak krutou pravdu to tenkrát vyslovil!

»Co ses dozvěděla z krystalů?« zeptal se jí.

Zatímco on si nenechal ujít poučování novicek, Yazatap kamsi zalezla prohlédnout si vzácné dokumenty, uloupené samotným kněžnám Pekla. Teď už věděla co potřebovala.

»Baalky mají nové atomové bomby,« řekla znepokojeně. »Silnější než všechno co kdy bylo vymyšleno. Snímky z Árij-Allu ukazují velkou destrukci balastních zón, ale pevnost Árij-All sama jim ještě odolala. Pak ale přišla Árij-Cheeb, a viděl jsi to sám. Naším techám se tam podařilo spojit účinky tří explozí v jediné čtvrtvteřině po sobě. První rozkmitala štíty a částečně pobořila balastní zónu, druhá rozhoukala obranné pole ještě víc, třetí je prorazila. Čtvrtá už neměla co ničit, udeřila jen do vířících trosek a výsledek už jen pojistila.«

»Obáváš se o osud dalších pevností Árijá?« zeptal se jí vážně.

»Ne, obávám se o Zemi,« řekla. »Ještě nedávno bych udělala všechno, abychom my Baalky vyhrály. Dnes už se toho děším.«

»Proč?« zeptal se jí nevinně. »Proč už nechceš, aby Baalky vyhrály?«

»Nechci, aby vyhrál nikdo,« řekla. »Nevidím nejmenší důvod, proč by tu válku měl někdo vyhrávat. Nenávídím ji a bojím se, že ji vítězky roznesou do vesmíru.«

»Tady se jich bát nemusíš,« ujistil ji s lehce chápavým výrazem obličeje.

»Nejde mi o nás!« řekla tak vášnivě, že jeho vyrovnanost ihned zmizela. »Jde o Zemi, Pegsda, Cifuri a Loaneb. Všude žijí rozumné bytosti, ačkoliv jen vy lidé se nám poněkud podobáte, ostatní jsou spíš karikatury lidí... Je mi jich ale líto!«

»Je ti líto i Pegsda? Říkala jsi jim přece chodící vajíčka?«

»Říkala,« přiznala. »Taky jsem zabíjela lidi Země a zabila bych i tebe, kdybys nebyl silnější.«

Dokud jsem byla Baalka, považovala jsem za správné, abychom vyhrály zrovna my a ne někdo jiný. Teď jsem ráda, že jsi to přežil a celou válku vidím jinak. Poslyš, Pepku, co uděláš, až někdo válku na Gehenně vyhraje? Říkal jsi mi, že bys dokázal tajně vniknout do pevností a umístit tam atomovou bombu. Máš k tomu pořád dost odhodlání?«

»Už jsem to jednou udělal,« ujistil ji vážně. »Na Zemi, hned na třech místech.«

Věděla to už z dřívějšíka, ale tentokrát jí to nestačilo.

»Počkej,« zarazila ho, ačkoliv to ani nemínil rozvíjet. Věděl přece, že to ví.

»Nejde o to, abys někam umístit bomby pro výstrahu!« pokračovala. »Musíš je umístit přímo do sídla kněžen a ty jsou v každé pevnosti nejlépe chráněné, rozumíš?«

»Jistě,« přikývl. »Jinak by to nemělo účinek. Nemá cenu zastrašovat vojáčky, zastrašit musím ty nejvyšší.«

»Jsi na hrozném omylu, Pepku!« řekla. »Nemá smysl zastrašovat kněžny. A už vůbec ne po vítězství na Gehenně.«

»Počkej!« zpozorněl. »Nač potom ty bomby?«

»Nebudeš je zastrašovat,« zahučela temně. »Až skončí válka v Gehenně, budeš muset vítězné pevnosti obejít a všechny vyhodit do povětří.«

»Počkej!« strnul. »Víš, co mi to navrhuješ?«

»Vím,« řekla pevně. »Budeš muset vykonat trest smrti nad vítězkami. Zlikvidovat je, jako ony zlikvidovaly, nebo teprve zlikvidují ostatní. Cítíš se na to dost silný?«

»To je i na mě trochu drsné,« přiznal. »Genocida je přece největší zločin!«

»Zabití také,« řekla. »Ale poprava je něco jiného. Poprava se počítá do spravedlnosti, to už není pouhá vražda, to už je něco omluvitelného! A někdy i žádoucího!«

»To se asi neshodneme,« řekl prudce. »Poprava je vražda jako každá jiná!«

»To říkáš ty?« opáčila. »Ty, který jsi na Zemi nezabíjel po jednom, ale po desítkách?«

»Neměl jsem jinou možnost!« odsekl.

»Dobře, dobře,« ustoupila zdánlivě. »Neměl jsi jinou možnost. Státy ale mívají prostředky jak zabránit zločincům páchat zločiny. Vězení, třeba i doživotní, k nim patří. Při prohnitosti pozemské justice, nevyskakuj, víš dobře, že mám pravdu, je doživotí lepší než smrt, přinejmenším zabrání justičním omylům nebo i vraždám. Nesnaž se mi připomínat, že je justice v Pekle ještě horší, já to přece vím. Poprava, vykonaná na zneškodněném zločinci je proto vražda. Ano, souhlasím. Ale co když je zločinec vůdce národa, kterého všichni kolem bezmezně poslouchají? Jak by spravedlnosti na Zemi pomohlo trestní oznámení na Hitlera, podané u soudů Třetí říše? Jistěže ne, jen by se tomu smál. Ukončilo by velké vraždění lidí v Rusku trestní oznámení, podané na Stalina v Moskvě? Také ne. Vezmi si, jak jsou vládcové suverénní! Leda když mají silnějšího a bezohlednějšího souseda, ale pak se nebojí spravedlnosti, jen loupežného přepadení. Ve které válce šlo o spravedlnost? V žádné. Měla jsem pár dní času a probírala jsem vaše dějiny, jak je máte uložené v počítačích. Je to tak, jak říkám. A nejhorší je, že nikdo nikdy nesoudí vítěze! Vítězům projdou i nejtěžší zločiny.«

»Ne vždycky!« namítal Pepek.

»Vždycky!« trvala na svém Yazatap. »Ukaž mi jedinou válku na Zemi, kde nenapáchali vítězové stejné, ne-li horší zločiny než poražení! Souzeni byli ale vždycky jen ti slabší!«

»Hodně diktátorů už se dočkalo trestu!« namítal.

»Dovol mi nesouhlasit!« řekla klidně. »Naopak, jen málo diktátorů se trestu dočkalo. Nejhorší je, že jsou s každým potrestaným diktátorem ještě krutěji potrestaní i jeho poddaní. Abys potrestal diktátora, musíš často decimovat národ a někdy to tím skončí. Japonský císař Hirohito, zodpovědný za válku v Pacifiku, vládl v Japonsku dál i po kruté porážce a zemřel v bohatství a úctě. S Hitlerem to odnesli Němci, na konci poslední války prý v Německu ani nebylo co bombardovat. A vítězové? Stalin, viník genocidy milionů vlastních lidí, zločinů v Katyni i jinde, se dožil na pozemské poměry vysokého věku v hojnosti, o jaké se jeho poddaným nikdy nezдалo. Snad ti nemusím vypočítávat, jak se chovají současní vítězové. Když stará ďáblíce řekne, že je to hnus, pak už to něco znamená!«

»A co vaši vítězové?« zkusil namítnout.

»Právě o ty mi jde, Pepku!« řekla tvrdě. »Možná už brzy jedna nebo druhá strana naší válku v Gehenně vyhraje. Znamená to, že na rukou národa vítězů bude krev všech ostatních, zničených do posledního dítěte. Podle mě si takový vítězný národ zaslouží jediné likvidaci i se všemi kněžnami, nebo jinými papaláši. To jediné bude spravedlivé.«

»Myslíš, že pouhé zastrašení nepomůže?«

»Zastrašení?« zasmála se. »To vede k obrovskému úsilí překonat toho, kdo zastrašuje. Větší silou nebo lstí, prostředky si žádný vítěz nevybírám. Přemoci celý národ je těžké. Čím je vyspělejší, tím je to obtížnější. Národ nezavřeš do vězení jako zločince. Zneškodnění Němců stálo Zemi více životů, než bylo všech Němců na počátku války. Jen si přiznej, ani ty nemáš sílu, abys vítěze války v Pekle zneškodnil bez vyhlazení a já jen doufám, že aspoň k tomu budou tvoje prostředky stačit. Bude to nutné. Když to neuděláš, zemřou na Zemi miliony lidí a budeš spoluvíníkem. V takovém případě totiž platí věta: '**Z vyššího principu mravního, vražda na tyrana není zločinem.**'«

Až sebou trhl, když to slyšel. Yazatap to řekla česky. Byla to přece česká myšlenka. Vyšší princip mravní... dovoluje schvalovat i teroristický atentát na Heydricha, případně na jakéhokoliv tyrana jeho kalibru. Ale vyhladit celý svět? To je přece jen trochu silný tabák!

Venku už byla tma a v domku také. Pepek usilovně přemýšlel.

»Ještě nespíš?« zeptala se ho po chvíli Yazatap.

»Ne,« ujistil ji.

»Lituji jen děti,« pokračovala tišeji. »Zejména ty malé, válkou ještě nedotčené. Měl jsi dobrý nápad vzít je sem. Čím víc jich zachráníme, tím lépe. Bylo by to v pořádku, i kdyby ses mýlil s tou degenerací a nebylo to pro nás nutné. Proto jsem pro další nájezdy. Všechny děti nezachráníme, ale každé dítě, které Peklu sebereme, bude žít. Ty co tam zůstanou, budou mít smůlu. Nechat je vyrůst ve válečnice nesmíme, tím bychom zavinili smrt mnoha lidí na Zemi. A to snad nechceš!«

»Dobře, budeme pokračovat,« ustoupil Pepek. »I když to přinese problémy. Jeden vyřeším rychle. Asi dvacet kilometrů odsud je další ostrov. Založím na něm druhou osadu, postavím domky a propojím teleportem, abychom to měli blíž. Horší je, že budeme mít brzy víc dětí než žen. Bylo by to v pořádku, kdyby to nebyly samé dívky. Ale napadlo mě, co s tím. Na Zemi je spousta sirotek, dětí bez rodičů. Často z nich vychovávají válečníky, ale většinou umírají na hlad a bídu a toho je uchráníme, když je vezmeme k nám. Můžeme je sem brát bez rozdílu, chlapečky i holčičky.«

»Nebojíš se toho?« zpozorněla Yazatap. »Sám jsi přece říkal, že se nemáme míchat!«

»To platí jen na Zemi!« doplnil ji rychle. »Tam by to narušilo monogamii a rozvrátilo naši civilizaci. Tady budeme děti tak jako tak odmalička vychovávat k polygamii, takže by se mohl nanejvýš posunout poměr 1:3 blíž k 1:1, ale i pak zůstane někde mezi těmi dvěma krajními hodnotami.«

»Myslíš, že to nebude mít žádný nebezpečný efekt?«

»Co se může stát?« přikývl. »Teď máte stabilní poměr tři ženy na jednoho muže, ale dovolené rozpětí vašich rodin je od jedné do pěti. Kdyby se změnil poměr na dvě ženy na jednoho muže, musel by se asi Arael rozloučit se svou *jedině pravou rodinou*, ale stabilitu vašich přizpůsobivějších rodin to neohrozí.«

»Máš pravdu,« řekla po chvíli. »Zítra se do toho dáme. Připravím další nájezd na pevnost Ar-Baal-Layett, ty se podíváš na sousední ostrovy. Co jsi to říkal o teleportech?«

»Vynula je civilizace Okifeia a my je teď používáme. Jsou lepší než letadla.«

»Dobře, tím lépe,« přikývla. »A teď spi, ráno tě vzbudím dřív, ať to stihneme...«

»Dobrou noc!« přál jí také.

Nájezd na pevnost Ar-Baal-Layett připravila Yazatap dokonale.

Klíčová úloha tentokrát připadla kromě Pepka lazarcím. Salgiel velela výsadkářkám, které měla na Pegsda dopravit prvním airbusem s úkolem naložit plný airbus dětmi a pak jej během krátké přestávky vyměnit za druhý prázdný, připravený ve světě Cifuri. Tam měla na ně čekat jako pilotka druhá lazarnice, Sidoniél. Kapacitu druhého airbusu měly také zaplnit co nejvíc, až na malé

místo pro sebe. Yazatap počítala i s Pepkovou únavou. Mohlo by se stát, že řekne dost, ale komentovala to slovy: kolik jich uvezeme, tolik jich bude žít, každé zachráněné dítě bude dobré.

Druhé komando mělo nejprve vyvézt z pevnosti vědecké vimaany a zajmout alespoň dvě až tři vědkyně. Hlavní zodpovědnost vzala na sebe Yazatap. Měla bývalé kolegyně poznat a dovést k nim i k vimaanům Pepka. Na toho čekala zátěž největší, ale kasal se, že to tentokrát vydrží. Pro jistotu měl po první přestávce dostat od dvou lazarnic veškeré přebytky energie, které mu mohly dát.

»Vedlejším, ale také tak vítaným efektem by bylo, že by se ta energie podílela na tvém dalším uzdravování,« rozhodla Yazatap.

Ona jako jediná měla letět s Pepkem, obletět s ním Jupiterské světy a podnikat celou akci z duchovité strany.

»Co ta magnetická bouře?« starala se trochu.

»Doufám, že netrvala dlouho a už je tam jistě lepší počasí,« pokrčil rameny Pepek.

Vyrazili brzy ráno, ještě před svítáním. Pepkovo malé letadlo dovedlo oba airbusy na místo. První měl zaparkovat na Cifuri, druhý na Pegsda. Na Cifuri se trochu zdrželi, neboť výsadkářky zde letoun zamaskovaly. Další cestu na Pegsda už s Pepkovým letadlem letěl airbus jen jeden a také ten výsadkářky hned zamaskovaly. Pak první skupina zaujala úkryty, kde měly všechny počkat, až jim Pepek otevře bránu do Gehenny.

Pepek zatím s Yazatap obletěl kolečko Jupiterskými světy.

Tam, kde prve vletěli do bouře, ještě nebyl klid, ale přece jen už to s nimi nesmýkalo. Za chvíli se vrátili na Pegsda, Pepek zaparkoval letoun do nejbližšího kopce a s Yazatap se vydali na Gehennu. Už na Pegsda Pepek začal sestupovat pod zem, aby se tam vynořili pod zemí. Naštěstí měli k osvětlování eldyfy. Yazatap brzy rozpoznala siluetu pevnosti a sama už zvolila nejvhodnější cestu dovnitř.

Pepek byl v tuto chvíli pod jejím velením, ale neměl proti tomu námitek. Jen po straně trochu pozoroval Yazatap. Bylo vidět, že jí role velitelky blaží. Když mohla rozhodovat, byť šlo o drobnosti, jako by ji pohládl. Nu což, ať si to užije, pomyslel si Pepek. Velitelskou úlohu si plně zasloužila.

Do pevnosti Ar-Baal-Layett vstoupili pod úrovní hlavních vchodů, takže byli mnohem blíž k ubytovně a nemuseli se zdržovat výtahy ani schody. Yazatap zjistila, že jsou naopak trochu hlouběji než bylo třeba, ale Pepek jí předvedl, jak vystoupat o patro výš bez nutnosti hledání schodů. Prostě si vybral silnější nosnou příčku, vstoupil do ní a využil ji jako kdyby stoupal po skalních schodech šikmo vzhůru. Yazatap ho poslušně následovala, ale nahoře se opět iniciativně chopila velení.

Došli do ubytoven, kde se měly nacházet bývalé Yazatapiny kolegyně vědkyně. Tady už musela trochu hledat, ale štěstí jí přálo, jednu z kolegyň zastihla právě při vstávání.

»Tahle bude první, Pepku!« předala mu ji.

Celá akce netrvala ani vteřinu.

Za nic netušící vědkyni se znenadání otevřel ovál hvězdné brány, Pepek popadl tefírku očima a vhodil ji otvorem do sousedního světa. Ještě přistoupil k otvoru a opatrně ji postavil na zem, aby si neublížila, protože otvor ležel aspoň dvacet metrů nad terénem.

K ohromené vědkyni už se sbíhaly výsadkářky, aby ji zajaly. Současně s otevřením brány totiž Pepek telepaticky upozornil Salgiel, aby jim dala smluvený signál.

Dál se ale o vědkyni nestaral, zavřel bránu a obrátil se k Yazatap.

»Výborně!« pokývala uznale hlavou. »Vezmeme další!«

Zavedla Pepka do další ubikace, kde ale její kolegyně nebyla. Nemělo smysl ptát se ostatních, kde je. Yazatap místo toho zamířila ke třetí.

V ubikaci ke svému překvapení našla i tu druhou. Vědkyně cosi společně řešily, takže je měli pěkně pohromadě. Pepek se postavil tak, aby bránu otevřel za zády jedné z nich, ale druhá by se dívala přímo do otevřené brány.

»Zvládneš je?« zeptala se ho Yazatap.

»Bez obav!« usmál se Pepék. »To už jsem dělal. Vezmu je obě naráz!«

Trvalo mu to jen nepatrně déle než prve. Jakmile se brána otevřela, popadl obě očima, zvedl je a prostrčil otvorem ven. Obě sice začaly zděšením křičet, ale Pepék je na druhé straně klidně postavil na zem a zavřel bránu, aby jejich zoufalé ječení odřízl.

»Podívej se, jestli si toho tady nikdo nevšiml!« pobídl Yazatap.

Sám se ale musel vydýchat. Zásah antigravitací v prostředí opačné hmoty ho přece jen vyčerpával. Yazatap naštěstí brzy zjistila, že nikdo v okolí nevyhlásil poplach. Zřejmě si toho buď nevšimly, nebo tomu žádná nepřikládala váhu.

»Vezmeme ještě dvě, Pepku?« obrátila se na něho s prosbou.

»Nerad bych, aby mi pak chyběla síla na děti,« zaváhal.

»Pepku...« prosila ho. »Jsou to moje kolegyně, ať jsme pohromadě...«

»Tak jdeme!« vyzval ji stručně.

Byly naštěstí pohromadě a Yazatap tu bývala pečená vařená v dobách, kdy doufala, že se k nim jednou vrátí, takže šla najisto.

Jednu kolegyni objevila spící na lehátku. Pepék se s ní nezdržoval, zvedl ji opatrně i s lehátkem, takže se probudila až na Pegsda jako zajatkyně.

O další Yazatap věděla, že si libuje v ranní studené sprše, kde ji také našli. Pepék ji bez velkých cavyků vyhodil bránou na Pegsda nahou, mokrou a zděšeně ječící. Bránu pak rychle zavřel, neměl čas ani chuť sledovat, co s ní udělají výsadkářky. Ani puštěnou vodu zastavit nedokázal, ale takovými detaily se nezdržoval a navrhl Yazatap vyrazit nejkratší cestou do vědeckého hangáru.

Ta cestu znala, že by ji mohla jít se zavřenýma očima. Zakrátko byli v nepříliš velké hale, kde byly všeho všudy tři vimaany.

»To jsou všechny?« podivil se.

»Ne,« řekla Yazatap. »Ale tohle nejsou bojové stroje, aby byly neustále pohotově na nějakou misi. Tady to není hangár, jen skladiště.«

»Kudy se dostávají ven?« divil se.

»Kdyby to bylo někdy nutné, odbourají se příčky,« řekla. »Doufám jen, že jsou nabité reaktory. Nebo bys je dokázal vyhodit očima jako kolegyně?«

»Možná,« odvětil neurčitě. »Ale pak bych už docela jistě nesvedl nic víc.«

»Stačí, když otevřeš bránu,« přikývla.

Poslechl ji a otevřel bránu. Současně dal povel Salgiel, aby dovnitř vyslala pilotky.

Vběhlo jich dovnitř šest, po dvou do každého vimaanu. V okamžiku byly uvnitř, pak se vimaany pohnuly a opatrně proletěly branou do sousedního světa. Proběhlo to tak tiše, že si toho nikdo nevšiml, ale když branou mizel třetí, otevřely se dveře a do hangáru vcházela jakási žena. Zastavila se a začala ječet.

Pepék ale nezaváhal, zavřel bránu, obrátil se k ní a rychle otevřel bránu přímo za ní. Pak do ní strčil očima, takže prolétla ven. Ještě ji trochu přibrzdil, ale tentokrát ji nestavěl až na zem, pustil ji s očí dva metry nad kamenitou půdou Pegsda a zavřel bránu.

»Jdeme!« pobídl Yazatap.

»Co když si zlomila nohu?« pozastavila se nad tím.

»Lépe nohu než vaz!« odsekl.

Utíkali spolu severněji a Pepék na její návrh několikrát prošel dolů podlahou a strhl ji s sebou. Zakrátko se dostali do dětské zóny.

»Kde začneme?« zeptal se jí.

»Je to snad jedno,« zavrčela. »Třeba tady!«

Noclehárna, plná spících dětí, nebyla prázdná. U dveří stály na stráží čtyři ozbrojené ženy, další čtyři byly rozestavené podél stěn. Pepka ani Yazatap vidět nemohly, ale ostrážitě děti hlídaly. Bylo vidět, že se poučily z minulého nedbalého hlídání, které stálo padesátku jiných vychovatelek života.

»Budou nám překážet,« pošeptala Yazatap Pepkovi. »Nepůjdeme jinam?«

»Hlídačky budou všude,« řekl Pepek. »Nech je na mně.«

Všechny čtyři u dveří najednou poklesly v kolenou a měkce se složily na podlahu.

Než se vzpamatovaly zbývající čtyři, rozestavěné kolem haly, složily se také.

Pepek rychle otevřel bránu přímo uprostřed haly. Směřovanou telepatii Salgiel vybídl, aby poslala dovnitř všechny, které se mohou pohybovat.

Za okamžik dovnitř vskočila první dvojice s nosítky. Pepek je nasměroval tak, aby po naložení dětí oběhly bránu a odešly její druhou stranou, takže když jedna dvojice procházela z Pegsda do sálu, druhá sál opouštěla na Pegsda. Při pohledu ze strany se zdálo, že modravě orámovaným oválem jen probíhají, ale každý si musel povšimnout, když do oválu brány ze strany vbíhala zrzavá výsadkářka s naloženými nosítky a z oválu se vynořila černovláska, nesoucí prázdná nosítka.

»Vezměte také strážné!« požádal Pepek Xapho, když ji viděl s Mariuk běžet s nosítky. »Když je tu necháme, popraví je. Spící děti snad popravovat nebudou.«

»Co jim je?« divila se Xapho.

»Přimrazil jsem je,« vysvětlil jí ihned Pepek. »Salgiel už je umí oživit, ale až za chvíli, aby nedělaly problémy. Nechte je ležet stranou, nedávejte je do prvního letadla.«

Vzhledem k tomu, že se nosičky nemusely v bráně vyhybat, šlo jim to rychleji. Jistě také hrálo roli, že už to měly nacvičené při předchozích misích a v neposlední řadě jich na to bylo víc. Salgiel venku také neztrácela čas a přemístila airbus tak, aby stál vchodem proti bráně, takže to na straně Pegsda neměly tak daleko.

»Koukám, že už tomu nevelím!« usmála se na Pepka Yazatap.

»Už jsi svoje udělala!« oplatil jí úsměv. »Měla bys projít bránou na Pegsda.«

»Ty taky!« připomněla mu.

»Ba ne,« zavrtěl hlavou. »Já zůstanu tady. Kdyby sem vběhly strážné, přimrazím je ve dveřích, dříve než vyhlásí poplach. Zvenku bych to měl ke dveřím daleko.«

»Počkám tady s tebou!« rozhodla se.

Když se pak na ni podíval, neměl už srdce opakovat, aby odešla. Nakonec, tohle je její akce, řekl si v duchu. Ať je tady až do konce.

Zdálo se, že budou nejúspěšnější ze všech dosavadních výprav.

Hala se pomalu, ale jistě vyprázdnila. Zůstalo tu jen velké množství matrací různých velikostí a zbraně po ochromených strážných, které se žádné nechtělo zbytečně odnášet.

»Podívej se po nějaké další nocležně!« požádal Pepek Yazatap.

Ochotně odešla skrz nejbližší stěnu a zakrátko byla zpátky, že je další nocležna hned za chodbou, sotva padesát metrů odsud.

»Přemístíme se tam po přestávce,« navrhl Pepek. »Vymeteme tuhle halu a přitáhneme sem druhý airbus.«

»Nemáme ještě plno!« varovala ho Salgiel z airbusu.

»Mám nápad,« řekl Pepek. »První ještě nepošleme na Cifuri, ale pár dvojic může nosit děti do prvního, zbytek do druhého. Největší zácpa je přece ve vchodu do letadla.«

»Budou ale oba airbusy ve stejném světě!« upozornila ho Yazatap.

»Takhle rychle to riskneme,« přesvědčoval ji.

Hala byla prázdná a Salgiel na Pepkův příkaz zdržela výsadkářky s nosítky na Pegsda.

»Víš, co, Yazatap?« napadlo Pepka. »Počkej tady na mě, ale přesuň se do druhé haly.«

»Chvilku si odpočiň!« nabádala ho.

K tomu měl ale Pepek daleko. Prošel bránou spolu s posledními nosítky, zrušil bránu, ale místo aby si oddychl, otevřel další a zavolal telepaticky Sidonieli, aby přiletěla s druhým airbusem. Čekala jen na to, takže byla za okamžik na Pegsda.

»Postav to tady,« vykázal jí Pepek místo.

Dvě další lazarnice k němu mezitím doběhly a aniž by na něco čekaly, poslaly na něho synchronizovaně svou sílu. Skutečně to účinkovalo, okamžitě se cítil silnější.

»Schovejte si něco pro přimražené!« nabádal je Pepek. »Uložte je do druhého airbusu někam zkraje, ale ještě je neoživujte, až za pět minut. Možná budou mít chuť prát se.«

»Pokračujeme!« řekl, když hbité nosičky naložily ochromené strážné.

Vrátil se pak menší brankou do Gehenny. Samozřejmě se nestrefil na stejné místo, ale když začal směřovaně hovořit na Yazatap, pochytil brzy směr, kterým byla. Za chvíli se propadl podlahou a snesl se vedle ní. Vartovala v další nocležně, kde ale bylo strážných víc, takže si Pepek jen povzdychl.

»Co se dá dělat, jedeme!« řekl.

Nejprve přimrazil všechny strážné. Poslední dvě už stačily pozvednout své zbraně, ale protože nic neviděly a nechápaly, proč se ostatní bezvládně skládají k zemi, nevěděly, co by proti tomu mohly udělat a za okamžik už je následovaly.

»Pozor, otevírám bránu!« upozornil Salgiel venku.

Bránu otevřel uprostřed nocležny a pak to pokračovalo jako prve. Výsadkářky kmitaly jako o život a když se to tak vezme, byla to hra o hodně životů. Hala se rychle prázdnila.

Jenže tentokrát Pepek slábl rychleji než předtím. Nebylo divu, dostal sice ode dvou ochotných lazarnic dávku energie, ale vydával jí daleko víc.

»Mám nápad!« řekla najednou Yazatap.

Oběhla Pepka a za ním si klekla a opřela se rukama o podlahu.

»Sedni si na mě!« pobídla ho.

»To nemyslíš vážně!« zamračil se na ni.

»Myslím to vážně!« skoro vykřikla. »Ve stoje spotřebuješ víc energie na vyrovnavání rovnováhy. Sedni si na mě a bude ti líp! Neboj se, já to vydržím!«

Pomyslel si, že to bude zanedbatelné, ale nechtěl jí kazit radost. Posadil se jí opatrně na záda jako na živou sedačku a dál držel otevřenou vesmírnou bránu. Měl to jako jediný úkol, ale záviselo na tom všechno. Za chvíli ale pochopil, že Yazatapin nápad nebyl vůbec marný. Sedělo se mu na ní dobře a skutečně se potřeboval o něco opřít.

Yzatap klečela, vzpírala se rukama, přitom se starostlivě ohlížela na Pepka, zatímco kolem klusaly dívky s nosítky. S prázdnými vybíhaly z brány nalevo, s plnými se zprava do brány vracely.

»První airbus je plný!« hlásila Salgiel Pepkovi. »Mám zavřít vchod?«

»Zavři a připrav se k odletu!« souhlasil Pepek. »Kolik je ještě místa v druhém?«

»Bude tu plno,« váhala Sidoniel, momentálně pilotka druhého.

»Pár výsadkářek se vejde i do vimaanů!« navrhl Pepek.

»Ať do vimaanů naloží raději děti!« radila Yazatap. »Výsadkářky budou víc potřebné v airbusu, až se probudí uspané hlídačky.«

»Máš pravdu!« uznal jí to Pepek a požádal Salgiel, aby nasměrovala některá nosítka ke třem vimaanům.

Hala se ale prázdnila také, až zůstala prázdná.

»Nemám najít další?« zaváhala pod Pepkem Yazatap.

»Už ne,« řekl. »Mám toho dost, airbusy budou plné a ještě se musíme vrátit!«

Yzatap to uznala. Pepek zastavil další nosítka a s posledními vynášenými dětmi vyšel z pevnosti i on a Yazatap.

»Nastupovat, letíme všichni na Cifuri!« upozornil jásající výsadkářky.

Bylo jistě lepší zvětšit vzdálenost od vyloupené pevnosti alespoň o jednu další bránu, než čekat tady. Pepek otevřel další bránu na Cifuri. Nejprve proletěly tři vimaany a po nich oba airbusy.

»Počkejte tam na nás!« požádal telepaticky Salgiel i Sidoniel, než zavřel bránu.

To nám tedy vyšlo!« pochválila ho Yazatap. Protahovala si zdřevěnělá a rozbolavělá záda, ale náladu měla výtečnou.

»Neříkej hop, ještě nejsme doma!« odvětil.

Došli ke skále, kde na ně čekal menší letounek, duchovitý jako oni. Beze slov nasedli a odstartovali. Vylétli z kopce a začali prolétávat jednu bránu za druhou. Pepek už cítil, že je na konci svých sil.

»Pásky!« obrátil se k ní znenadání.

»Jaké?« podívala se na něho, ale když viděla, jak si rychle dopíná pásky, připoutala se také. Měli před sebou ještě svět, kde nejspíš pořád zuřila bouře. Pepek se rozhodl, že omezí riziko tím, že vyletí co nejvýš. Yazatap mu na to mlčky přikývla.

Pak otevřel bránu, ale i ve stratosférické výšce byla za ní bouře plná klikatých blesků, prolétajících se černou tmou.

»Nevrátíme se?« navrhla Yazatap.

»Nemůžeme čekat, až se to přežene, to by mohlo trvat celý týden!« zavrtěl hlavou Pepek. »Závisí na nás stovky kamarádek a hlavně dětí! Předtím jsme se strefili do nějakého okénka, teď proletíme tím hustějším. Drž se!«

Krátce ji varoval a vletěl tam. Ačkoliv viděl, že bouře nabrala na síle, stále doufal, že se to dá vydržet. Ale nebylo to snadné. Brána kolem nich proletěla v okamžiku, ale sotva ji Pepek zavřel, letoun se roztočil a nešlo to zastavit. Yazatap zpozorovala, jak celá palubní deska zhasla, jako když ji sfoukne, ale to už Pepek otevřel další bránu a zkoušel ji obhodit kolem bezmocně se zmítajícího stroje. Málem se mu to podařilo, ale když brána prolétávala kolem nich, další ostrý poryv hodil strojem na stranu a modravý okraj brány prolétl kabinou sotva metr za nimi, tak to aspoň z jejich pohledu vypadalo.

Nacházeli se v dalším, na první pohled klidnějším světě, ale z letounu zbyla jen přední část a padala s nimi z výšky dobrých deseti kilometrů. Kolem nich byl náhle strašlivě řídký vzduch, oběma zalehlo v uších a sotva lapali po dechu, naštěstí se to s každým kilometrem pádu zlepšovalo, jak padali do hustších vrstev atmosféry tohoto světa.

Pepek chvíli zkoušel řízení, ale marně. Tmavý přístrojový panel napovídal, že se stroj ani částečně nevzpamatuje.

»Havarujeme?« křičela na něho Yazatap hlasem, ačkoliv to musela dávno pochopit.

»Odpoutej se a vlez mi na záda!« nařídil jí Pepek telepaticky. »Letadlo je zničené, ale neboj se, unesu tě.«

»Ty vlastně umíš létat!« vzpomněla si s ulehčením.

Trosky letadla naštěstí nepadaly čistě volným pádem, díky aerodynamickému odporu nebyli ve stavu beztíže, ačkoliv jejich pádová rychlost nebyla malá. Odpoutali se, Yazatap se zezadu přitočila k Pepkovi a chytila se ho jako klíště. Pepek nespěchal. Chtěl se od trossek oddělit až v hustších vrstvách vzduchu, aby se dalo dýchat. I pak se držel za nimi co nejdéle, aby jim posloužily jako částečná ochrana před nárazem vzduchu. Pak prudce přibrzdil.

Náraz vzduchu mu málem vyrazil dech, ale pomohl mu zabrzdít. Vznášeli se ve výši kolem čtyř kilometrů nad mořem, do kterého padala přední část letadla. Yazatap se Pepka držela s přehledem, takže se uklidnil. V rychlém sledu kolem nich obhodil zbývající brány a dole se objevila pláň Cifuri, nad níž se vznášely a čekaly na ně airbasy i šedivé vimaany.

»A jsme doma!« usmál se.

Kadeřnice

Rozdělování dětí tentokrát probíhalo ve znamení zmatků, ale dopadlo dobře.

Pepek očekával, že nebude jednoduché umístit to množství dětí, kolik jich tentokrát přivezli, ale zbytečně se toho obával, jen se po nich zaprášilo. Marně ale nabízel nové, větší domky na sousedním ostrově pro ty, které si vezmou další děti. Ukázalo se, že d'áblíci se z ostrova Oáza nechce a po větších domcích netouží. Asi by bylo možné zvětšit i současné domky, ale Pepek si postavil hlavu a odmítal to. A d'áblice se raději uskrovnily a vešly se do současných domků i s dětmi, ačkoliv jim rozmisťování dalo někdy hodně přemýšlení.

Na druhý ostrov by mohl umístit jen nové dospělé přírůstky, ale ty chtěl Pepek raději rozmístit mezi ostatní a ostatní mu to schvalovaly. Pár nových domků by se na ostrov Oáza ještě vešlo.

Dostalo se tentokrát na všechny, kolik si která skupina přála. I tak v Oáze zůstaly dva domky bez dětí. V jednom z nich alespoň zazníval častěji než z jiných dětský zpěv, neboť to byla Františkova hudební škola, horším dojmem působil domek, kde žil samotářský Arael.

Pepek si na d'ábla udělal chvilku času a navštívil ho. Arael si netroufl přijmout ho jen mezi dveřmi, jak se mezitím stalo jeho zvykem. A Pepek začal hned zostra.

»Poslyš, Araeli, zdejší děvy od tebe očekávaly víc. Proč se jich pořád straniš?«

»Slíbil jsi, že mi výběr ovlivňovat nebudeš!« připomněl mu Arael.

»Nebudu ti mluvit do toho, které si vybereš,« řekl Pepek. »Samozřejmě pokud dodržíš pár obecně přijímaných podmínek.«

»O těch jsme ale ještě nemluvili!« řekl Arael.

»Dobře, je na to právě čas,« přikývl Pepek. »Je snad jasné, že si nemůžeš vzít za ženu takovou, která by s tebou být nechtěla. Má to být dobrovolný svazek z obou stran. Naopak od tebe všechny očekávají, že se aspoň o některé začneš zajímat. Nemůžeš žít na ostrově plném krásných žen jako medvěd samotář v brlohu.«

»Tomu moc nerozumím,« pozastavil se nad tím Arael. »Nejsem přece zvíře!«

»Já vím,« mávl rukou Pepek. Uvědomil si, že si d'áblové zvířata dávno vyhubili, takže jim tento pozemský slovní obrat nic neříká. »Zvíře nejsi, ale chlap bys měl být.«

»Pokud vím, lidé u vás na Zemi často uzavírají svazky tak lehkovázně, že je za rok nebo za dva ruší!« řekl Arael. »To u nás, Asbeelů, není možné. Větší zodpovědnost se ale nesnese s ukvapeným jednáním. Co získám, když si teď nahonem některou vezmu? Co když potom potkám tu, která by se mi více líbila, ale pro mě už bude pozdě?«

»Moc dívek už nejspíš nepoznáš,« řekl Pepek. »Na Pegsda jich víc není a další se tam zřejmě jen tak neobjeví.«

»Naše zvyky vyžadují vzít si tři ženy, ne víc a ne méně,« trval na svém Arael. »Musí to být do roka od té první. To snad vyžaduje dostatečnou opatrnost!«

»Vaše zvyky jsou mrtvé,« opáčil Pepek. »Jsi už možná jediný ze svého kmene, sám je neudržíš. Neměl by ses radši přizpůsobit většině? Tady se všichni museli trochu přizpůsobit, já také. Proč dodržovat to hloupé omezení rok od první svatby do poslední? Najdi si jednu hned, druhou a třetí můžeš hledat zodpovědněji, budeš na to mít čas. Druhý rozdíl je v tom, že neurčujeme přesně tři ženy. To je nesmysl. Proč by sis musel brát přesně tři, když trvale stabilní poměr jedna ku třem ti nikdo nezaručí? Rozmezí od jedné do pěti je spravedlivější, proč se tomu pořád bráníš? Bojíš se, že by tě tvůj kmen odsoudil? Tvůj kmen už není a ti, co jsou tady, tě odsuzovat nebudou, vždyť budeš jako ostatní!«

»Já se ale pořád nechci vzdát naděje...« trval na svém.

»Z vašeho kmene se jen těžko zachovalo víc lidí než ty,« pokračoval Pepek. »Nikdo jiný už nejspíš nežije.«

»S tím už jsem se smířil,« řekl Arael. »Mám jinou naději. Poznal jsem u vás na Zemi ženu,

kteřou bych chtěl mít. Také jsem jí tam nebyl lhostejný, ale zodpovědnost nám oběma zakazovala žít spolu. To na Zemi nebylo možné.«

»Na Zemi, jako duchové?« zpozorněl Pepěk. »Pokud vím, tam mnoho žen nebylo! Slyšel jsem o třech, s jednou jsem dokonce jednal...«

»Jmenovala se Muriel a toho jména tam byla jen jedna,« řekl rychle. »Pak zmizela a ty jsi tvrdil, že jsi ji nezabil, jen někam... uklidil. Chtěl bych na ni počkat. Je to tak nespílnitelné přání?«

»Muriel jsem nezabil,« řekl Pepěk zamračeně. »Ale od zabití se to moc nelišilo. Musel jsem ji tehdy zneškodnit, když se proti mně postavila, nemohl jsem ji ani vzít sem jako tebe, nedala si říci. Byla jako tvoji kamarádíčky, viděl jsi to sám. Nemohu ti zaručit, že ji tam ještě najdu a už vůbec ne, aby chtěla i ona tebe.«

»Nebyl jsem jí lhostejný!« připomněl mu rychle. »Nic ti nevyčítám, to by mě ani ve snu nenapadlo. Byli jsme přece nepřátelé. To se sice změnilo, ale nemohu ti dávat za vinu, jak ses choval k nám i k Muriel jako k nepřítelům. Nakonec byla to i naše vina.«

»Říkáš, Muriel!« opakoval Pepěk. »Mohla by být naživu. Doufáš, že bude souhlasit, když za ní přijdu a nabídnu jí totéž co předtím? Nový život s tebou tady v Oáze?«

»Obávám se, že tě odmítla právě kvůli mně!« zahučel. »Jen jestli je ještě naživu! Před chvílí jsi říkal, že jsi ji poslal do pustého světa, tam se ale člověk snadno ztratí.«

»Podívám se ti po ní!« slíbil mu Pepěk. »Kdyby to vážně bylo tak, neměla by se příliš cukat, až jí řeknu, že už tady na ni čekáš.«

»A dojdeš pro ni?« podíval se na Pepka pátravě.

»Dojdu,« přikývl Pepěk. »Neslíbím ti, že je naživu, to sám vážně nevím. Jen se po ní porozhlédnu. Ale nebude to dnes ani zítra. Nejspíš to nevíš, ale v jednom ze světů, kterými musím projít, právě zuří silná magnetická bouře, při naší poslední cestě nám zničila letadlo. O letadlo nejde, pořídím si jiné, jde o to, že bych musel opět riskovat život. Počkáš chvíli? Až se ta bouře přežene, skočím ti pro ni. Platí?«

»Aspoň to,« oddychl si trochu Arael.

Skrz nebezpečný Jupiterský svět se Pepkovi moc nechtělo, ale utěšoval se, že se tam bouře brzy vyhoufne a pak bude cestování opět bezpečné.

Ted' se ale víc věnoval Salgiel. A to hned ze dvou důvodů.

První se týkal identifikačních biočipů, které měly odmalíčka všechny tefirky v sobě, druhý telepatie. Pamatoval si ještě, jak pomáhal Vítovi, když se spolu snažili odhalit biočip u Oldy, kterému znepríjemňoval život. Pokusil se tyto zkušenosti uplatnit i tady, ale chyběla mu Vítova genialita. U Oldy jim pomohly americké družice s vestavěnou aktivací biočipů. Tato utajená funkce navenek civilních družic byla pro Učedníky dalším potvrzením vlivu a moci d'áblů na Zemi, ale v tomto případě na ně vyzráli. Stačilo jednu z nich prohodit do sousedního vesmíru a analyzovat její signály. Brzy v nich objevili aktivační sekvenci kódů, na kterou Oldův biočip odpověděl a dál to bylo pro Vítu poměrně snadné. Tady ale neměli žádnou takovou d'ábelskou pomůcku. Pepěk ale věděl, že se Vítovi podařilo odhalit biočip u Boženky, Oldovy d'ábelské sestřičky, která se s ním už narodila. Muselo to jít, to mu bylo jasné. Ale jak?

Oldovi d'ábelský biočip implantoval d'ábel Johan, když se mu podařilo Oldu omráčit úderem *yvoro* a měl ho nějakou dobu v rukou bezmocného. Implantace byla zřejmě snadná a Olda se stal rázem rukojmím d'áblů. Kdykoliv se pokusil vrátit na Zem, družice ho podle biočipu objevily, ale co hůř, pokusily se ho právě pomocí tohoto biočipu zabít a málem se jim to podařilo.

Pepěk ale věděl, že d'áblové na Zemi identifikují podle biočipů i d'áblice, které si tam přivedl. Museli tedy ovládat i způsob aktivace původních d'ábelských biočipů. Naštěstí jim chyběla možnost popravky na dálku, jinak by ji už dávno uplatnili. Tuto funkci zřejmě přidali ke svým biočipům až d'áblové na Zemi. Nemohli sice jeho d'áblice popravit, ale stačilo, že na ně poslali nejbližší vražedné komando.

D'áblové na Zemi to všechno zřejmě znali, muselo to jít, ale Pepěk se spolu se Salgiel

a dalšími lazarnicemi celý den marně snažili navodit situaci, při níž by se některý z biočipů aktivoval. Večer to vzdali, ale Pepka napadlo, že si zítra ze Země **vypůjčí** jednu americkou družici a nechá ji analyzovat biočipy obyvatel Oázy.

S tímto slibným nápadem Salgieliny kamarádky souhlasily, ale na zaměřování družic jim chybělo denní světlo a proto se zvedly k odchodu. Byla už noc, ostrov Oáza byl tichý, všechny děti dávno spaly a i dospělých obyvatel bylo vzhůru málo. Dohodli se, že přijdou pokračovat v pokusech brzy ráno. Pepek se Salgiel se rozhodli vyprovodit je na kus cesty.

Oáza byl bezpečný ostrov. Živočichové lidem neškodili, chlapi nepatřili k násilníkům, ženy a dívky se mohly procházet večer samy a také to dělaly. Ty, které přitom lazarnice s Pepkem potkaly, je aspoň vřele zdravily.

Pepk se Salgiel se vrátili do spícího domku, kde opatrně vklouzli do Pepkova pokoje. Nikdo tam nebyl, byla přece Salgielina noc. Kdyby Pepek patřil jiné, nemohl by tak dlouho řešit vědecké problémy, ale u ní to bylo jiné. Byla její věc, jak se svou nocí naloží.

»Už se na tebe opravdu těším!« řekl jí směrovaně telepaticky, když za ní zavíral dveře svého pokojíku.

»Neříkej!« usmála se na něho. »Můžeš tak lichotit každé, ale u mě si to radši odpusť, oba přece víme své!«

»Možná se trošičku mýlíš!« naznačil jí tajemně, když vytahoval ze skříňky heboučké okifeiské deky, kterými se v noci přikrývali. »Opravdu se na tebe dnes těším víc než jindy. A mám proč. Jsi přece z naší rodiny první, která má telepatii.«

Snažil se pomoci jí se šaty, ale odstrčila mu ruce, jemně ale důrazně.

»Nemusíš mi pomáhat!« napomenula ho. »Dokážu se snad svléknout sama.«

»To přece vím,« usmál se. »Ale ty zřejmě nevíš, že chlapy docela baví svlékání žen.«

»No dobře,« usmála se také. »Když tě to tak baví, pomoz mi.«

Nechala ho, aby jí potmě svlékl šaty i košilku, jen podprsenku si rychle sundala sama, tuhle oděvní součástku mu zřejmě vydat nechtěla. Rychle vklouzla na pohovku pod deku a nechala mu vedle sebe místo.

»Je hezké, že se můžeme spolu bavit beze slov,« přikývla, když ji začal jemně hladit. »V Ar-Baal-Layettu to mělo velký význam, telepatie je výhodnější než vysílačky. Ale tady? Co si chceme říci, to si přece řekneme stejně slovy jako telepatii.«

»Mýlíš se,« ujistil ji. »Telepatie není výhodná jen z vojenského hlediska. To by bylo to nejhorší, k čemu bychom ji použili. Naše poslední výprava do Ar-Baal-Layettu snad neměla vojenský charakter. Spíš záchranný, ne?«

»A co těch několik přimražených strážných?«

»Zemřela některá?« opáčil rychle. »Všechny jste stihly odmrazit včas. Musely jste je sice svázat, aby se nemohly bránit, ale nakonec jsou tady všechny, ne?«

»Jsou, ale nedobrovolně,« podotkla.

»Teď už dobrovolně,« opravil ji. »Yazatap jim to vysvětlila jasně. Nepovažujeme je za nepřátele ani zajatkyň a kdyby se některá chtěla vrátit, umožním jí to bez řečí. K návratu se ale nepřihlásila žádná. Všechny dobře vědí, že by se vrátily rovnou před popravčí četou.«

»Jsou tu tedy dobrovolně,« připustila. »Ale nezdá se mi, že by vypadaly nadšeně...«

»Zvyknou si,« ujistil ji. »A to určitě ještě netuší, na co se mohou těšit!«

»Počkej!« odstrčila mu jemně ruku. »Nepřeháněj to, ňadra jsou citlivá, tohle až bolí.«

»Hele, Salgiel, víš, na co se teď s tebou těším?« trochu se odtáhl.

»Řekla bych, že vím,« usmála se provinile. »A víš, že já taky?«

»Aby ne! Ale mám pro tebe ještě něco. Od starších kamarádů jsem slyšel, že sex stojí za to i sám o sobě, ale když se ti dva spojí i telepaticky, je to ještě o třídu lepší. Tady v Oáze jsem měl donedávna telepatii jen já, ale teď to můžeme vyzkoušet. Ty jako první. Chceš?«

»No jistě!« nedala se prosit. »Říkáš to docela zajímavě!«

»Tak počkej!« objal ji, políbil a přitiskl k sobě. »Musíme se nejprve navzájem dostat do telepatické rezonance, abychom všechno vnímali stejně. Říkají, že je to nezvyklé, ale že je to lepší než co jiného.«

Aby ji mohl poučovat, měl by asi vědět víc než pár letmých poznámek od kamarádů, ale Pepek si byl jistý, že mu nelhalí a vylepšení sexu telepatickou rezonancí musí stát za to. Nepamatoval si, která dvojice z Andělského světa na to přišla, jestli Olda s Máňou nebo Jarča s Vítou. Vlastně na tom vůbec nezáleželo. Někaké zkušenosti už přece měl, i když ne v sexuální oblasti. Telepatie dokáže přenést víc než jednoduché dorozumívací pojmy řeči Ogdurů. Telepatické přenášení vjemů je dokonalejší, přenesou se i celé obrazy, vůně, někdy i bolest... Pepek si v Andělském světě občas vyměňoval pocity se štěnaty. Psi mají vnímání světa odlišné než lidé, vidění mají černobílé a nevidí barvy, naopak jejich čichové pocity se ani nedají popsat slovy, to se musí zažít! Je to možné jen s telepatickými psy, jinak nemá smysl se o něco takového ani pokoušet. Štěnata byla zase zvědavá na lidské barevné vidění, to bylo naopak pro ně chemicky čisté, destilované neznámo, ale jejich otec, pes Čert, jim to dovoloval nerad a tvrdil, že pes má koukat jako pes a ne vzdychat po barvách, mohl by se mu otupit čich a to by bylo pro psa horší než oslepnutí...

Pepek teď přenesl na Salgiel své pocity, ale ta z toho byla překvapená a nedokázala hned udělat totéž. Pepek si ale pamatoval, že teprve vzájemné telepatické spojení povýší zážitky na něco řádově vyššího. Musel být proto trpělivý.

»Poslyš, Pepku,« vzdychla překvapeně. »To je tak nezvyklé! Na jednu stranu vnímám, jak na mně ležíš a současně jako kdybych sama ležela na někom... ale to jsem přece já, ne?«

»Jistě,« přikývl rychle. »Zkus to přenést také ty na mně! Vnímáš přece, jak to dělám?«

»Zkusím to...« řekla.

A pak to najednou přišlo.

Nejprve měl jen pocít, že leží na zádech a na něm... ale to byl přece on sám...! Pak se jejich pocity promíchaly ještě víc. Cítil spolu se Salgiel, jak jí rukama hněte řadra, ale teď to dělal jemněji, takže jí to bylo příjemné. Každý bod, kde se jejich těla dotýkala, teď cítil z obou stran, skoro nemohl odlišit, na které straně je on a kde je ona. Uvědomoval si, jak ona naopak vnímá jeho. Z jedné strany vnímal její pocity, když do ní vnikal, z druhé strany to cítil sám, také ona překvapeně zjišťovala, jak to vypadá z druhé strany, byl to úžasný vír pocitů, až se nedalo odlišit, kdo je kdo, v celém vesmíru teď byli jen oni sami, oběma jim bylo horko, dýchali jako při dlouhém běhu, a přece se necítili unavení, vnímal teď na ní všechna místa, kde ji mohl pouhým dotykem působit elektrizující vlny příjemných pocitů a hned toho využíval, neboť to zpětně působilo i na něho, také ona na něm rukama hledala, kde by ji vnímal co nejvíc, až se jejich těla propletla do jednoho, ale to nebylo všechno, najednou začal vnímat obrázky z její minulosti a ona z jeho, nepotřebovali se ani navzájem vyptávat a odpovídat si, propletly se i hloubky jejich vědomí, vnímal, jak si z jeho mysli vytahuje jeho vzpomínky na dětství, rodiče, ale nevadilo mu to, byli teď přece jedna dvojitá bytost, prolétlo mu před očima, jak se snažila zoufale zachránit jedinou kamarádku v pekle, ale Shamshiel byla příliš rozbitá a popálená, umřela Salgiel přímo v náručí a velitelka ji za to ještě potrestala, že se jí vůbec zabývala, měla přece přednostně zachraňovat nejdůležitější pilotky, pak výsadkářky a ne špinavé lazarnice...

Přestali vnímat čas, jen jeden druhého, ale najednou byl konec a jejich mysli se zvolna od sebe oddělily. Opatrně se z ní sesunul na stranu, ale ona se ho ještě zachytila.

»Pepku, to bylo...«

Umlčel ji polibkem. Chyběla jim nejen slova, ale i pojmy, nepotřebovali k tomu vůbec nic dodávat, proto bylo lépe, aby oba mlčeli.

»Má to jednu nevýhodu,« řekl po chvilce pečlivě směřovanou telepatií, aby to vnímala opravdu jen ona.

»Nevýhodu?« nesouhlasila. »Bylo to přece naprosto dokonalé!«

»Právě!« odvětil. »Až příliš dokonalé! Tak dokonalé, že to zkaží všechny moje plány.«

»Co by tohle mohlo zkazit?« namítala.

»Přestávám přitom vnímat všechno kolem,« přiznal se. »Zatím to nevadí a nám dvěma to ještě dlouho vadit nebude, ale... časem by to vadit mohlo...«

»V čem?« zajímalo ji.

»Víš přece, že jsme my dva chtěli dítě?« připomněl jí.

»Jistěže to vím,« ujistila ho. »Teď jsi ale musel dávat energii, šlo o životy. To přece musím pochopit, prostě to jen trochu odložíme.«

»Ano,« řekl. »Teď jsem navíc ozářený a měl bych počkat, až se zregeneruji, aby se to nepříznivě neprojeвило na dětech.«

»Napravovat radiační poškození je pro nás náhodou maličkost,« ujistila ho rychle. »Viděl jsi přece, že žádné defektní děti nemáme, ačkoliv žijeme tisíce let ve zvýšené úrovni radiace. Ta proniká i do krytů, ať děláš co děláš. Jestli to vaše zázraky nespravily, podívám se na tebe. Mám teď konečně pořádnou laboratoř, bude to hračka.«

»Kosmická léčivá síla je spolehlivá i v tomhle,« ujišťoval ji. »Léčili jsme ozářené lidi už v Andělském světě a dopadlo to dobře. Ostatně to na mně vidíš sama. Vypadám ještě na umření?«

»Ale stejně se na tebe podívám!« řekla vzdorovitě. »Buď jak buď, ozáření ti žádné plány nenaruší, tím si můžeš být jistý.«

»Ozáření ne,« souhlasil. »Ale přestal jsem rozdávat léčebnou energii. Teď už to snad ani nebude nutné, bude vás na to víc a mě k tomu nebudete nutně potřebovat. Znamená to, že se za chvíli, možná už za pár dní, můžeme začít snažit o to dítě.«

»To je snad dobře, ne?« usmála se. »Ani nevíš, jak se na to těším!«

»Já vím,« oplatil jí úsměv. »Jenže vy nemáte ponětí o antikoncepci, že?«

»Počkej... to jsou prostředky...« vzpomínala rychle.

»Aby nebyly nechtěné děti,« pomohl jí. »Vy nic takového nemáte, že ne?«

»Máš pravdu,« přikývla. »Tisíce let jsme nic takového nepotřebovaly.«

»Dokud jste ještě měly muže, měly jste na to jedinou metodu: popravu každého, kdo způsobil nebojeschopnost některé bojovnice, co?«

»Tak nějak,« souhlasila s ním. »Jak to děláte vy lidé na Zemi?«

»Přípravků máme na výběr více,« řekl. »Ale většina je založená na hormonech a nikdo neví, jestli budou účinkovat i u vás. Měli bychom to konzultovat s Xijtrany, ti také něco podobného vyvinuli, ale se zaměřením na lidi Země. Řekl bych, že nám zbývá jen úplně primitivní mechanická ochrana. Původně jsem si myslel, že si prostě dám pozor, ale když se spojíme i telepaticky, úplně mě to pohltí a pustí mě to, až když je po všem.«

»Aha,« zamyslela se. »O něčem takovém asi mluvila Yazatap... Ale to přece není náš případ! My naopak dítě chceme, ne?«

»My ano,« řekl. »Ale uvažuj i za ostatní! Všechny snad teď hned ještě dítě nechcete, ale když se nedokážu kontrolovat, měly byste brzy dítě každá!«

»Já myslím, že už je chceme všechny,« řekla. »Od té doby, co máme doma tu smečku našich divošek, se mi zdá, že by každá brala možnost přidat k nim i nějaké to vlastní mrně.«

»Dobře,« připustil. »Zatím jsme o tom mluvili doopravdy jen my dva. Zítra večer si o tom popovídáme v dospělém rodinném kruhu.«

»Tak tedy dobrou noc,« řekla Salgiel. »Poslyš, Pepku, normálně to nevyžadují, ale co kdybychom si to zopakovali ještě ráno?«

Večerní milování se pro Pepka stalo pravidlem, ale zejména ty mladší mívaly chuť na sex i po ránu, zatímco Yazatap a Salgiel ráno obvykle odcházely. Když měla i Salgiel zájem o ranní sex, nebylo to tak mimořádné. Kdyby to u ní nebylo poprvé.

»Bude to stát za to, vid'?'« usmál se.

»Docela ano,« souhlasila.

Když brzy ráno po druhém podobném zážitku jako večer odcházeli spolu na snídani, Salgiel si

ještě trochu omámeně povzdychla, že začíná chápat výhody monogamie.

»Ale denně by to asi nebylo ono,« řekla smířlivěji. »Takhle se na to budu o to víc těšit, to také nebude marné.«

Pepék jen zabručel, že on to teď denně má, ale patří mu to.

Kdyby tušil, že to bude mít brzy denně i Salgiel, byl by jistě ještě spokojenější...

Po snídani navrhl Xapho a Mariuk menší výlet na Zem. Yazatap okamžitě zavěťřila, proč ne všechny?

»Salgiel bude bádát o radioaktivitě a podívá se na Františka, jak je to s jeho obavami z genetické poruchy,« řekl Pepék. »A někdo musí zůstat s dětmi a tentokrát to budeš ty.«

Yazatap jen pokrčila rameny.

»Minule jsme byli v pevnosti Ar-Baal-Layett všichni,« podotkla. »Děti nám pohlídala parta Tabris.«

»Nemůžeme to nechávat na sousedkách,« namítl. »To jde v mimořádných případech, ale nesmí to být často.«

»Proč ne?« namítl Yazatap. »Děckám se to líbilo, bylo jich tam víc pohromadě.«

Ale už neprotestovala a Pepék hned po snídani vyrazil s dívkami do Prahy. Špatně si to ale spočítal a vynořili trochu stranou v polích. Naštěstí nebylo daleko sídliště a Pepék tam se svými dívkami zamířil.

Ve zdejších zlatnictví vyměnil valounek zlata za peníze a pak nastoupili do autobusu.

»Je to dobré,« pochvaloval si. »Ještě o vás nevědí.«

»Koukáš se pomocí telepatické kamery?« hádala správně Xapho.

»Ano,« přikývl. »Místnost mezitím opravili a já jsem tam kameru vrátil, ale všechny obrazovky jsou zhasnuté. Aspoň se nemusíme bát nezvaných návštěv.«

Dívky se pořád zvědavě rozhlížely a občas se Pepka zeptaly na nějaký objekt, kolem kterého projížděly. Tak dojeli na přestupní stanici, kde chvíli čekali na další autobus. Xapho a Mariuk se staly přirozeným objektem zájmů ostatních cestujících, především mužské části. Nebylo divu, všechny dívky po nich jen opatrně pokukovaly.

»Kam vlastně jedeme?« zajímala se Mariuk.

»Uvidíte, nechte se překvapit,« odvětil Pepék.

Hovořili česky, aby nevypadali jako cizinci. Kdyby chtěli, aby jim nikdo nerozuměl, bavili by se tefirštinou a kdyby Pepék telepatil, vypadal by jako nezdvořák, který neumí ani odpovědět na pozdrav.

Nastoupili do autobusu a dojeli do čtvrti, kde domy působily starším dojmem.

Pepék se na křižovatce zeptal jakési starší paní a ta mu ochotně ukázala, kam má jít. Pepék jí zdvořile poděkoval a zamířil tím směrem spolu s dívkami.

»Co je to vlastně kadeřnictví?« zeptala se ho zvědavě Mariuk.

»To brzy uvidíte!« ujistil ji s úsměvem.

Brzy spatřili na domě nápis s tímto slovem a Pepék zamířil dovnitř. Kadeřnictví mělo tři křesla obsazená zákaznicemi, obsluhovanými mladými kadeřnicemi v bílých pláštích a řadu židlí, kde pod přilbami sušáků trpělivě čekaly další. U dveří byl malý kout jako čekárna s křesílky a stolečkem plným časopisů pro ženy. Čekala tam jedna starší dáma a na Pepka se podívala značně udiveně.

»Mladej,« obrátila se na něho. »Tohle je dámské kadeřnictví, pánské je za rohem!«

»Nejsem zákazník, ale sponzor!« usmál se na ni Pepék a usazoval dívky do křesílek.

»Jo ták, vy to budete jen platit!« pochopila dáma. »Tak to jo. Ale prohněte se, tady je moc dobré, ale taky moc drahé kadeřnictví.«

»Mě zajímá jen to slovo *dobré*,« opáčil nevzrušeně.

Jedna načesaná zákaznice už platila a mladá kadeřnice v bílém plášti ji vyprovázela.

»Další paní!« ohlásila.

Čekající dáma se zvedla a šla k ní. Snad až teď si kadeřnice všimla, že v čekárně není všechno

v pořádku. Ten kluk tu snad nemá co dělat! Ale když se na něho pozorně zadívala, málem se údivem posadila.

»Nazdar, Janinko!« pozdravil ji telepaticky a směrovaně Pepek.

»Co ty tady chceš?« vybafla na něho nevlídně.

»Vedu vám kšeft,« opáčil klidně nahlas. »Tady ty dvě holky.«

»Mohly by snad přijít samy!« zamračila se.

»Kdyby na tebe spustily svou mateřštinou, nerozuměla bys jim ani slovo,« ujistil ji.

»Jestli to nevíš, umím anglicky, francouzsky, německy a španělsky,« upozornila ho.

»To umějí taky,« odrazil ji. »Těžko najdeš řeč, které by nerozuměly, každá jich zná asi tisíc. Česky znají dobře, ale z jejich mateřštiny neporozumíš ani slovu!«

»No dobře, ať počkají, až na ně dojde řada!« řekla hrdě.

»Neboj se, k ničemu tě nebudu přemlouvat,« pokračoval Pepek v načatém rozhovoru směrovanou telepatii, takže to říkal jen jí. »Měl jsem o tebe kdysi zájem, ale to už je pryč. Ani nevím, jestli už máš někoho jiného, ale po pravdě řečeno mi na tom nezáleží. Co bylo, vzala voda. Můžeme se tomu zasmát, můžeme si na to zavzpomínat, ale už je to pryč.«

Janinka zarputile mlčela a usazovala do křesla svoji zákaznici.

»Jak vidím, jsi kadeřnicí, jak matinka chtěla,« pokračoval Pepek po krátké odmlce. »Jak se ti to líbí? Nakonec, je to potřebné zaměstnání, zrovna dneska je budou potřebovat ty holky, co jsem ti přivedl. Dejte si na nich záležet, ať vám nedělají ostudu!«

Janinka se k Pepkovi ostentativně otočila zády. Mezitím druhá kadeřnice, pyšnicí se černými kudrnatými vlasy, zkasírovala další dámu, s novým účesem očividně spokojenou, umístila pod přílbu sušáku tu, kterou dosud obskakovala, pak se obrátila se a pozvala další. Pepek pokynul Xapho, ale telepaticky ji požádal, aby nemluvila a nechala ho jednat za sebe. Sám se zvedl a spolu s ní vykročil dál do oficíny.

»Copak, copak?« pokusila se ho zastavit kadeřnice. »Tady je to jenom pro ženy!«

»To je v pořádku,« řekl. »Šlechtit budete Xapho, já jí budu tlumočit.«

»Slečna je cizinka?« opáčila nevzrušeně.

»Jistě,« přikývl. »Česky sice umí, ale vyjednávat za ni budu já. Ona totiž ještě nikdy v životě nebyla u kadeřnice.«

Kudrnatá kadeřnice se na Pepka podívala udiveně, ale nic už neřekla. Asi si o Pepkovi myslela, že nemístně žertuje. Těžko si představit, aby tak krásná dívka jako Xapho nikdy nepoznala dobrodiní kadeřnického řemesla, ačkoliv teď opravdu vypadala neupraveně.

»Tak co, Janinko?« pokračoval Pepek ve směrovaném telepatickém hovoru. Postavil se trochu stranou, aby nepřekážel. »Doufám, že se máš dobře. Jak vám jdou kšefty? Vidím, že docela dobře, oháníte se všechny tři.«

»Nestarej se!« nevydržela Janinka mlčet.

Kudrnatá černovláska mezitím mlčky usadila Xapho do volného křesla.

»Přejete si vlasy nejprve umýt?« zeptala se jí s čistě profesionálním zájmem.

»Jistě!« odpověděl za ni Pepek. »Má ve vlasech sůl od moře.«

»Neumí to říct sama?« odsekla směrem k němu kadeřnice.

»Uměla by, ale nenapadlo by ji, že to může vadit,« vysvětloval jí Pepek. »Jen jí hezky hlavu umyjte, potřebuje to. Já to platím!«

Kadeřnice na to už nic neřekla a hleděla si svého. Xapho se jen mile usmívala.

»Teď už se starat nebudu,« sliboval Pepek Janince směrovaně, aby to vnímala jen ona. »Když jsi o mě nestála, šel jsem jinam, teď už mám jiné závazky. V Andělském světě jsi žít nechtěla, zato do našeho světa se nikdy v životě ani očkem nepodíváš. Ale řeknu ti, dlouho mi trvalo, než jsem se od tebe odtrhl.«

»Nikdy jsi na mě nalepeně nebyl!« vyhrkla nepřátelským tónem.

»Ale byl,« odtušil vážně. »Samozřejmě jen psychicky, vždyť jsem se tě bál dotknout i malíčkem. Z toho jsem naštěstí vyrostl a dnes se klidně muchluji s děvčaty. Nevím, zda tě to

potěší, ale na nějakou dobu jsem se stal kvůli tobě i duchem.«

»To bys musel nejprve zemřít!« vybuchla, ale hlas už se jí trochu třásl.

»Být duchem nevyžaduje nutně zemřít,« pokračoval klidně. »Dovedu se podle potřeby měnit tam i zpátky. Nekecám. Nečteš noviny? Mohla jsi mě párkrát poznat, vždycky jsem byl na první stránce.«

Janinka se na něho podívala očima zvířete zahnaného do kouta.

»Hele, nech mě!« vybuchla. »Opravdu jsi ta hnusná obluda?«

Hlas se jí třásl a když se na ni podíval, viděl, jak se jí třesou i ruce. Určitě ho v těch novinách jako Smrtáka poznala, jinak by ji nenapadlo nazvat ho obludou. Ještě zajímavější by bylo vidět její reakci, když ho poprvé spatřila na první stránce polopruhledného.

Zákaznice i kolegyně se na Janinku dívaly udiveně a pohoršeně. Neslyšely Pepka, jen Janinčiny odpovědi, které tím pádem vyznívaly trochu jinak.

»Nejsem obluda,« pokračoval klidně Pepek pořád jen pro ni. »Ale jestli jsi mě v těch novinách viděla, musíš dobře vědět, co jsem dělal? Pamatuješ si, jak mě tam nazývali?«

»Jo!« řekla a bylo znát, jak se snaží posbírat poslední zbytky odvahy. »Jseš příšerně odporná zrůda, když to chceš vědět!«

»Ale slečno!« napomenula ji starší dáma pod sušákem. »Takhle by přece mladá dívka mluvit neměla! Styďte se! Co je to za výrazy? Hnusná obluda, odporná zrůda...? A proč by měl někdo zemřít? Jen proto, že si to myslíte?«

Pepk se jen usmál.

»Nechte ji, paní!« zastal se Janinky dobrácky. »Ona to tak nemyslela.«

»Mělo to i výhody,« pokračoval telepaticky k Janince. »Potkal jsem mezi duchy velice zajímavé bytosti, dvě jsem ti přivedl ukázat. Dobře si je prohlédni! Právě d'áblice z pravého Pekla jen tak někde neuvidíš!«

»Cože?« vyjekla zděšeně. »To jste všichni strašidla?«

Třetí kadeřnice, blondýna s vlasy nakrátko, skončila svou práci. Vyměnila zákaznice pod sušákem a nabídla té hotové podívat se do zrcadel, zda je účes podle její představy. Zákaznice ale tu možnost odmítla, rychle zaplatila a ulehčeně odcházela, přitom se ale ještě několikrát ohlédla po Janince. Blondýna zatím pozvala do uvolněného křesla Mariuk.

»To samé, co s Xapho!« požadoval nahlas Pepk, stojící stranou.

»Ta k vám patří taky?« podívala se blondýna a ohlédla se na něho.

»Jistě,« souhlasil. »Umýt vlasy a upravit. Nechte si na nich záležet, ten účes potřebují na svatbu, tak ať je tip t'op!«

»Kdybys o nich věděla všechno!« pokračoval Pepk v soukromém poučování Janinky. »Poznal jsem je jako nehmotné pekelné duchyně. Nejdřív mě chtěly zabít, ale byl jsem totéž co ony, takže jsme se nakonec skamarádili. Teď už mají hmotná těla jako já, jen bych řekl, že jsou obě rozdílem třídy krásnější než ty.«

Janinka ztuhlá hrůzou nemohla spustit oči z Mariuk. Zřejmě ji poznala až teď, ale pak měla teprve důvod ztuhnout jako špalek. Byla to ona! Ve vínově červených šatech vypadala stejně jako na první stránce novin. Jakže to stálo v titulcích? Nejkrásnější dívka, jaká se kdy na Zemi objevila, Smrtáková d'ábelská přítelkyně Mariuk s měděnými vlasy! A Janinčina nic netušící blondáta kolegyně ji teď klidně usazovala do křesla a chystala se mýt její krásné vlnité vlasy barvy naleštěné mědi.

»Ježíšikriste!« vyhrkla s hrůzou v hlase Janinka. »Ona...! Je tady taky?«

Zašeptala to ale tak tiše, že se to v hluku zapnutých sušáků ztrácelo.

»Účes na svatbu?« zajímala se blondáta kadeřnice. »Jdou tam za svědkyně?«

»Ne,« usmál se na ni Pepk. »Na té svatbě budou obě za nevěsty.«

»Jejda, hromadná svatba?« neudržela se zvědavostí ani kudrnatá kadeřnice. »Tu bych chtěla vidět! Kohopak si budou brát?«

»No přece mě,« ujistil je hrdě Pepk.

»Gratuluji! Která z nich bude vlastně vaše?« usmála se na něho kudrnatá. Očividně by ji ani ve snu nenapadlo, jakou odpověď dostane.

»Obě si беру, slečno, obě najednou,« přikývl Pepek hrdě.

Vyvedl je z konceptu všechny, ale dvě to ve své nevědomosti považovaly za vtip.

»Lišáku!« zahrozila Pepkovi kudrnatá. »Doufám, že vás po svatbě ten humor přejde!«

»Vážně si chceš vzít obě najednou?« vyrazila se sebe staženým hrdlem Janinka. Jako jediná tušila, že to není vtip, ale cosi... cosi neznámého a tedy strašného...

»Nejen ty dvě,« odvětil už jen pro ni. »Dáblice si vezmu hned čtyři, ale z Pekla je to sem trochu z ruky, proto jsem ti přivedl ukázat jen ty dvě. Příště přijdu s těmi zbylými.«

»Máš snad něco proti tomu?« dodal už nahlas, aby to slyšely všechny.

»No, nebývá to zvykem!« odpověděla mu místo zdrceně mlčící Janinky její kudrnatá kolegyně v domněnku, že jen pokračuje v nezvyklém žertování.

»Zvyky se občas mění, slečno,« usmál se na ně.

»A v Pekle máme jiné, než tady,« pokračoval dál v soukromém deptání Janinky.

»Nejde jen o zvyky,« zaprotetovala kudrnatá. »Bigamie je přece trestná, mohli by vás podle zákonů zavřít!«

»Trestná? Jak kde, slečno,« usmíval se, jako kdyby šlo opravdu jen o žert. »Nebojím se toho! To víte, kde není žalobce, není ani soudce.«

»Žijeme v jiném světě a máme nejen jiné zvyky, ale i jiné zákony,« pokračoval už jen pro Janinku. »Asi bych ti měl být vděčný, že jsi mě tenkrát vykopla. Díky tobě jsem žil mezi duchy i mezi dábly, byl jsem na čas duchem a dokonce i Smrtákem. Kdybys mě neodmítla, žil bych si spokojeně jako inženýr mimozemské techniky v Andělském světě, nejspíš bych ti nabídl ruku a byli bychom spolu šťastní, ale nikdy v životě bych toho tolik neprožil. Hlavně bych na pokraji pekla nepotkal tyhle krásné dáblice! No řekni, nejsou nádherné?«

»Četla jsem o tobě,« přiznala staženým hrdlem. »V novinách. Jsi příšerná obluda, víš o tom? Ale proč mi to všechno vlastně říkáš?«

»Zasloužíš si to!« řekl zřetelně, aby to slyšeli všichni.

»Abys věděla, co jsi způsobila, i když nechtěně,« pokračoval opět jen pro ni. »Zabít jsi mě asi nechtěla, ale díval jsem se zblízka smrti do očí častěji než tušíš a párkrát jsem byl tou smrtí i sám. Ty ses také nakrátko dívala smrti do očí, ale jen z dálky, tvá nemoc nebyla tak zlá. Zato já dnes těžko spočítám, kolik lidí, duchů i dábů se mě pokoušelo zabít a stejně tak nespočítám, kolik jsem jich naopak zabil sám. Ve vesmíru i na Zemi. Střílel jsem je, sekal jim hlavy mečem. Jestli se chceš podívat do očí Smrtákovi, stojím před tebou!«

»Jdi pryč!« vykřikla Janinka. »Jsi zrůda! Příšerná zrůda! Jdi pryč a nech mě být!«

»Co ti dělám zlého?« podivil se nahlas, ale telepaticky pokračoval. »Kvůli tobě jsem takový, jaký jsem, milá Janinko! A ty máš na tom lví podíl, jsi příčinou, proč žiju s dábly, či vlastně s dáblicemi! Ale řeknu ti, udělala jsi dobře, že jsi mě vykopla! Mám se teď lépe než bych se měl s tebou. Jsi svým způsobem hezká, ale dáblice jsou hezčí. Nikdy jsi ke mně nic necítila, dáblice mě mají rády. Sněhl bych ti modré z nebe, kdybys o mě stála, ale nestála jsi o mě. Mám tedy rád dáblice, dělám jim pomyšlení a protože jich jeden ďábel může mít víc, vezmu si za ženy hned čtyři. Budu spolu s nimi chovat děti a budu jich mít s nimi aspoň deset, protože každá chce nejméně dvě a radši tři. Chceme ti proto poděkovat, nejvíc za ten kopanec, který opravdu stálo za to přetrpět.«

»Jdi pryč!« neudržela se. »Táhni zpátky do pekla, Satane!«

Nečesala zákaznici, ale stála s břitvou v ruce ve střehu proti Pepkovi. Všechny ženy, kromě Xapho a Mariuk, které nejasně tušily, co za tím vězí, se na Janinku dívaly zděšeně, žádná si netroufla ani pípnout. Janinka vypadala nepřičetně a s břitvou v ruce i nebezpečně.

»Ale, ale!« řekl Pepek klidně a nahlas. »Proč se zlobíš? Copak ti něco dělám?«

»Chceš mě vážně rozesmát?« pokračoval pro jiné neslyšnou telepatii. »Smrtákovi by ses postavila s břitvičkou? Blázníš? Jsou mi k smíchu bodygárdi s rychlopalnými pistolemi! Jistě víš, jak dopadli poslanci, když kašlali na mé *poslední varování*! Kdybych si pro tebe přišel ve své horší

podobě, ani pluk elitních výsadkářů by tě přede mnou neochránil, byli by ti platní jako poslancům Parlamentní stráž! Já ti ale nechci ubližovat, nemám k tomu důvod, naopak! Jsem ti vděčný a moje d'ábelské holky ještě víc, zachránila jsi jim život, ani o tom nevíš! I když to není jen tvoje zásluha!«

»Co ode mě chceš, ty stvůro pekelná?« vyrazila ze sebe hystericky.

»Učesat dvě holky,« řekl klidně a nahlas Pepek. »Proto jsem ti je přivedl. Nevyšly na tebe, nevdají, učesou je tvoje kolegyně. Na tebe se dostane až příště.«

»Žádné pekelnice ani čarodějnice se nikdy ani prstem nedotknu!« vyjekla.

»No tak!« napomenul ji Pepek. »Snad zákaznice, ne? Neměla by sis dát radši studenou sprchu? Jestli se takhle budeš chovat ke všem, budete tu mít brzy prázdno!«

V tom měl nejspíš pravdu. Zákaznice v křesle i pod sušáky ani nemukaly, ale bylo na nich vidět, že by nejraději vyskočily a vyběhly na ulici, třeba i s ručníkem kolem krku.

»Jani, nevyšiluj!« zkusila to smířlivě blondátá kadeřnice. »Co ti to přelítlo přes nos?«

»Ať už jde pryč ta bestie!« vybuchla Janinka v pláči.

Pepek stál klidně, nehýbal se. Břitva mu byla k smíchu, i kdyby teď po něm Janinka skočila, daleko by se nedostala. Ale cítil, že to přehnal. Kudrnatá kadeřnice stála jako solný sloup, očima visela na lesknoucí se břitvě v ruce své kamarádky. Jen blondýna v této chvíli neztratila duchapřítomnost.

»Tobě není dobře, vid'« obrátila se soucitně na Janinku.

»Nic mi není!« vykřikla Janinka. »Ale ať jde pryč ta nestvůra..!«

»Pojď se mnou dozadu!« navrhla jí blondýna klidně, ale nesmlouvavě. Vzala ji jednou rukou pod paží, druhou jí jemně odebrala břitvu, kterou opatrně položila nad umyvadlo. Pak Janinku pomalu odvedla dozadu do odpočinkové místnůstky.

»Ať za námi nejde!« otočila se ještě Janinka.

»Neboj se, do našeho kamrlíku za námi nikdo nesmí,« ujistila ji kamarádka.

Blondýna se po chvilce vrátila jako by se nic nedělo, ale napětí nezmizelo a v oficíně dál vládlo napjaté ticho jako před bouří.

»Promiňte,« oslovila roztřesené zákaznice. »Za chvíli si pro ni přijedou.«

Pak se stejně omluvně obrátila k Mariuk.

»Slečno, nebude vám vadit, když ještě chvíličku počkáte? Kolegyni se udělalo špatně, já za ni nejprve dodělám tady tu paní, byla tu dřív.«

»To víte, že mi to nevadí,« usmála se na ni podle Pepkovy rady Mariuk. »Jen běžte, sedí se tu dobře a je tu příjemné teplo.«

»Nemůže si tam něco udělat?« staral se vážně Pepek.

»Dala jsem jí dva prášky pro spaní, spí,« ujistila ho blondýna.

Obě kadeřnice se mlčky sklonily nad zákaznicemi. V oficíně panovalo naprosté ticho, ale napjaté jako před bouří. Blondýna po chvíli beze slova vysvobodila ze sušáku další paní. Ta překotně zaplatila a hleděla se co nejrychleji dostat ven. Kadeřnice usoudila, že i další paní je dost vysušená a k její veliké úlevě ji také propustila. V kadeřnictví zůstaly jen dvě d'áblice s Pepkem a poslední paní pod sušákem.

»Vy Janinu znáte?« zabručela blondýna směrem k Pepkovi, když přecházela ke křeslu s Mariuk. »Já jen, že vám tykala.«

»Kdysi jsem ji léčil,« přikývl stroze.

»Na doktora jste nějak moc mladý!« ohodnotila ho skepticky.

»Nejsem doktor,« zavrtěl hlavou. »Léčím jen tak, příležitostně.«

»To je snad divný, ne?« podívala se na něho pátravým pohledem.

»Vůbec ne,« řekl. »Patřil jsem k cestovce *Za Zdravím*. Tam léčí všichni, dokonce i psi. Tak jsem se nachomýtl i k jejímu léčení.«

»A co tam tedy děláte?« zajímalo blondýnu.

»Dělal jsem tam inženýra, ale už tam nejsem,« řekl klidně.

»Inženýra?« pozvedla obočí. »Ani na toho nevypadáte!«

»A na váženého profesora už vůbec ne, což?« usmál se. »Taky jsem tam přednášel na technice, ale opakuji, už tam přes rok nejsem.«

»A kde jste teď?«

»Ve vesmíru není jen Země, světů je přece víc,« řekl. »Bydlíme teď na Oáze.«

»Takže jste tak trochu mimozemšťan?« ohlédla se po něm s novou zvědavostí.

»Jen tam teď bydlím, původem jsem ze Země,« ujistil ji.

»Škoda,« zasmála se blondýna. »Opravdového mimozemšťana jsem ještě neviděla, jen v televizi a to mohlo být kdovíco.«

»Pravé mimozemšťanky jsou ty dvě, co je právě češete,« ujistil je klidně. »Už tu byly obě, Praha se jim líbila, jen jsme nemohli k vám. Ve hmotném stavu jsou na Zemi poprvé.«

Ztuhly na okamžik obě, ale kudrnatá víc.

»Jak tomu mám rozumět?« vzpomínala se nejdřív blondýna. »Co znamená hmotný stav? Může být taky nehmotný stav?«

»Ještě mi něco říká *jiný stav*,« dodala kudrnatá. »Ale to je něco jiného, nebo se pletu?«

»Nepletete se,« přitakal Pepek. »V nehmotném stavu vypadáme jinak, procházíme zdí a jsme průhlednější. Česat byste je tak ale nemohly, hřeben by prošel skrz ně.«

»Něco jako duchové?« hádala blondýna. »V telce bylo taky něco takového.«

»Jo, něco takového,« přikývl Pepek. »Teď se jich bát nemusíte, jsou úplně normální, až na to, že nejsou ze Země. Ale kdybyste to nevěděly, ani by vás to nenapadlo.«

»Zajímavé!« podotkla kudrnatá, které už také trochu otrnulo. »Mimozemšťanky vidím prvně v životě! Hned mi bylo divné, že nikdy nebyly u kadeřnice. Vážně to neznají?«

»Vážně ne,« přikývl co nejvážněji.

V té chvíli se na ulici ozvala siréna a před kadeřnictvím zastavila sanitka. Za okamžik do ordinace dorazil lékař se dvěma sanitáky.

»Kde máte pacientku?« ptal se už ve dveřích.

»Dala jsem jí dva prášky na spaní,« řekla blondýna. »Je vzadu, spí.«

»Můžete mi někdo popsat, co dělala?« zeptal se doktor.

»Nic jí není, pane kolego,« řekl Pepek. »Prodělala psychický šok. Až se z toho vyspí, bude zase v pořádku.«

»Vy jste taky lékař?« prohlížel si doktor Pepka.

»Tak trochu,« řekl Pepek.

»Tak počkejte!« zpozorněl doktor. »Co je to, tak trochu?«

»Znáte cestovku Za Zdravím?« zeptal se ho místo odpovědi Pepek. »Patřil jsem k ní.«

»Slyšel jsem o ní,« zavrčel nerudně doktor. »Ti se ale nezabývají psychiatrií!«

»To sice ne, ale něco o tom víme,« opáčil Pepek. »Snad by vám mohlo stačit, co vám o tom povím. Slečna Janinka se dnes vyděla k smrti a upřímně řečeno, měla proč, setkala se osobně se Smrtákem.«

»Ježíši Kriste!« ztuhla kudrnatá kadeřnice. »Kde?«

»To je to, kde!« vzdychl si Pepek. »Mezi normálními lidmi! Jenže na rozdíl od nich ho poznala. Nikdo jiný zřejmě netušil, o koho jde, poznala ho jen ona sama, ale tím větší to byl pro ni šok.«

»Se Smrtákem, říkáte?« mračil se doktor. »Taky by mě zajímal, bude to nejspíš pěkný případ! Samozřejmě pokud vůbec existuje.«

»Existuje,« přikývl Pepek. »Kdyby vám něco takového tvrdila, můžete jí to beze všeho věřit. Jsem její svědek, že si nevymýšlí.«

»To teď řešit nebudeme,« udrtil doktor mezi zuby. »Kde je pacientka?«

»Vzadu!« nabízela se rychle blondýna.

»Nechcete s ní pomoci?« nabízel se doktorovi Pepek.

»Nebude potřeba,« mávl rukou lékař. »Zvládneme ji sami, jsme tu od toho.«

Odkráčel rázně s blondýnou do zadní místnosti, následován dvěma chlapy s nosítky. Nebyli

tam ale dlouho. Za chvíli se všichni vraceli, na nosítkách spala Janinka, připoutaná popruhy, aby nespadla. I ve spaní měla v obličeji uštváný výraz. Sanitáci šli vpředu a doktor za nimi, zpovídal přitom zběžně blondýnu. Chtěl po ní, aby mu to popsala ze svého pohledu a zachmuřil se, když se zmínila o vyhrožování břitvou.

»Poslyšte, pane... skoro-kolego,« obrátil se ještě na Pepka, když ho míjel. »O té břitvě jste se mi vůbec nezmínil.«

»Pochopil bych ji,« pokrčil rameny Pepek. »Každá by po takovém setkání měla obavy o život, víte co se o tom povídá! Nedivte se, že se chovala podrážděně, řekl bych, že to bylo úplně normální.«

»Ale tady slečna tvrdí, že ohrožovala břitvou i vás!« přísně se na něho podíval lékař.

»Neviděl bych to tak katastroficky,« usmál se Pepek.

»Nezlobte se, ale to jsou velice důležité indicie!« řekl doktor. »Kdyby se chtěla bránit před nějakým nebezpečím, jak říkáte, to by se dalo chápat jako oprávněná obava. Ale ani taková situace nikoho neomlouvá, aby ohrožoval jiné nevinné lidi! Budeme ji muset u nás nechat na pozorování a jestli o tom něco víte, měl jste mě na to zvlášť důrazně upozornit.«

Pepek vyšel spolu s doktorem ven před kadeřnictví. Sanitáci mezitím Janinku naložili a jeden už seděl za volantem.

»Sedni si dopředu, Jirko, já půjdu dozadu!« prohodil k druhému doktor.

»Ještě moment, pane kolego,« zarazil ho Pepek.

Rozhlédl se kolem, ale ulice byla prázdná. Kadeřnice zůstaly v oficíně, na ulici nikoho neviděl, kam až dohlédl. Přesně tak to potřeboval.

»Pane kolego, ona nikoho nevinného neohrožovala!« zastal se Janinky vážně.

»Podívejte se,« řekl doktor. »Slečna z podniku to řekla jasně, já to musím vzít v úvahu. Zatajováním skutečností jí nepomůžete.«

»Opakuji vám, nikoho nevinného neohrožovala!« nedal se Pepek.

»Chcete tvrdit, že po vás nešla břitvou?« zaútočil na něho lékař. »Ty dvě slečny mi ale svorně tvrdily opak!«

»Jen ji na mě napřahovala,« upřesnil to Pepek. »Ale nejsem nevinný přihlížejíci. Kdysi jsem chtěl se slečnou Janinkou chodit, ale vyhodila mě.«

»Jestli vám dala kopačky, to se stává. Ale obě slečny tvrdily, že jste jí nic nedělal! Stál jste klidně tři metry od ní a ona na vás vzala znenadání břitvu!«

»Byla v šoku ze mě, pane kolego,« řekl vážně Pepek. »Protože mě poznala. Nedělám to rád a neříkám to na potkání každému, ale nechci jí ublížit ještě víc. Abyste tedy věděl, ten Smrták - jsem já!«

Než doktor stihl rozvážit, zda nemá před sebou dalšího těžkého pacienta, proměnil se přímo před jeho očima v kostru a po vteřině se vrátil do lidské podoby.

»Nevinným se zásadně ve své horší podobě nezjevují,« pokračoval suše. »Vás jsem ale musel přesvědčit, abyste jí věřil. Takže jste další čestná výjimka.«

Doktor chvíli jen lapal po dechu.

»Člověče...!« vysoukal ze sebe.

»Tak úplně člověk nejsem, pane kolego,« přerušil ho Pepek. »Dokážu vzít život a když je to potřeba, také život vrátit. Janina mě zná už dlouho. Neohrožoval jsem ji, ale chápu, že ze mě byla v šoku. Bláhově si myslela, že jí chci zabít za to, co mi kdysi provedla. Nemám ale ve zvyku zabíjet nevinné, bát se mě nemusela. Řekněte jí to tak.«

»Vy jste ale... vy jste přece v našem Parlamentu vraždil...!«

»Ano, já,« řekl Pepek rázně. »Proto se nepředstavuji každému. Opakuji, jste výjimka, ale jen proto, abyste netrápil tu holku. Nechte ji vyspat z těch prášků a bude jí dobře. Jestli vám ale mohu poradit, nechte si to pro sebe. Ne že by mi na tom záleželo, ale mohl byste se stát rychle pacientem ve vlastním zařízení.«

»Vy jste ale... tak trochu vrah!« vyrazil ze sebe lékař.

»Jako duch nejsem člověk,« řekl ledabyle Pepek. »Podle našich kritérií spravedlnosti jsem jednal správně. Ale jestli vám svědomí nedá pokoj, pošlete na mě policii. Neuškodí mi to a vy třeba nebudete mít pocit spoluviny.«

»Spoluviny?« zavrtil lékař hlavou prudce. »Nikdy jsem nic neprovedl!«

»Někteří si myslí, že budou obviněni ze spoluviny, když mě nechají jít,« vysvětloval Pepek. »Hodně lidí tak uvažuje. Zkuste se zamyslet nad něčím jiným. Snažím se nezabíjet nevinné a když jsem někomu zkrátil život, můžete vzít jed na to, že se tím jiným lidem život prodloužil. Třeba tím, že poklesla spotřeba drog.«

»Nevím o tom, že by poslanci prodávali drogy!« vyjel na Pepka lékař.

»Poslanci zabíjeli lidi svými zákony,« přikývl Pepek nemilosrdně. »Zákon o povinném certifikátu mezinárodně uznávaných léčebných metod znemožnil Alexijeovou kliniku, díky tomu pak zbytečně zemřely tisíce lidí, které mohla klinika zachránit. Zákon, který dovoluje vystěhovat bez náhrady důchodce na ulici, když nemají na nekřesťanský nájem, také zabil dost lidí. Nejsou poslanci, kteří schválí takové zákony, také *tak trochu* vrazi? Nezastávejte se jich a raději jed'te, než se rozčílím! Nedělejte tu zbytečně větší poprask než už je!«

Pak se překvapenému lékaři přímo před očima rozplynul. Tomu nezbývalo než dát povel k odjezdu.

K diskusi jsou potřeba nejméně dva.

Po odjezdu sanitky se Pepek opět objevil a vrátil se do kadeřnictví. Obě kadeřnice si mezitím hleděly práce a dost nepokrytě si prohlížely Xapho a Mariuk. Těm to ale nevadilo. Pobyt v křesle u kadeřnice nepatří do metod tortury španělské inkvizice, naopak je příjemný a obě kadeřnice se snažily. Za chvíli měly obě Pepkovy skoro-choti hlavy jako na přehlídku krásy. Pepek jen odmítal všechny nabídky různých tužidel a jiných kráslicích přípravků.

»Vy jste ale ošklivý!« popichovala ho blondýnka. »Nechcete, aby byly hezké?«

»Prosím vás, podívejte se na ně!« namítal dobromyslně Pepek. »Není hřích kazit jim přirozenou krásu nějakou pochybnou chemií?«

»To jsou všechno vědecky ověřené přípravky!« zastávala se jich blondýna.

»Tak tedy - pochybnou *vědeckou* chemií?« přidal Pepek.

Xapho i Mariuk vypadaly učesané mnohem lépe než předtím, ale Pepek mohl slevit ze zásad a objednat jim aspoň nějaký neškodný přípravek. On ale trval na svém. Nebylo to ale z nemístné škudlivosti. Když kadeřnice skončily a spočetly Pepkovi účet, vytáhl z kapsy jen tak vloženou pětistícorunu.

»Zbytek si rozdělte!« mávl rukou, když se začaly starat o to, kde by mohly rozměnit.

Kadeřnice málem padly do mdlob. Tohle věru nečekaly.

»Co když příště přivedu jiné?« zeptal se jich na odchodu. »Je jich tam víc, které chtějí být krásnější!«

»Ale samozřejmě!« jiskřily oči kudrnaté.

Pepek vyvedl d'áblice z provozovny a zamířil s nimi na autobus.

Teprve když byly z doslechu, obrátila se na něho Mariuk.

»Poslyš, Pepku, co jsi té chudince provedl, že ji to tak sebralo?«

»Nic moc,« usmál se. »Řekl jsem jí mimo jiné, že jí obě vděčíte za život. Kdyby mě tenkrát nezklamala, nehledal bych zapomnění v Jupiterských světech a vy byste hladověly na Pegsda, pokud by už lidožroutky neokusovaly vaše kosti.«

»To ji tak rozčílilo?« podívala se Mariuk na Pepka podezřívavě.

»To snad ani ne,« odušil Pepek. »Ale řekl jsem jí, že mám teď místo ní vás a že jste krásnější než dvacet takových jako ona.«

»To by ji snad taky tak nevytočilo?« sondovala dál Mariuk.

»Některé holky jsou strašně pyšné na svou krásu,« přikývl. »Berou jako urážku, když jim někdo řekne, že je jiná hezčí. Když jsem jí ale řekl, že vás je takových čtyři sta a ona by se mohla

krásou měřit jen s tou nejošklivější, bylo to na ni moc. Snad jste to viděly samy.«

»Jsou divné!« zhodnotila to Mariuk.

»Hele, vy jste taky příšerně vyšilovaly, když se před vámi člověk zmínil o andělech!« přidal Pepek svůj dávný postřeh.«

»Neměla by se na ně raději podívat Salgiel?« napadlo Xapho. »Když u nás našla gen nenávisti k Ogdurům, co by asi našla u nich?«

»To vážně nevím,« odpověděl Pepek.

»Přemýšlej o tom tedy!« dodala Mariuk.

»Teď to řešit nebudeme,« rozhodl s konečnou platností. »Půjdeme se vrhnout do víru městských radovánek, ano?«

»Bereme!« souhlasila Mariuk.

Arael

Xapho a Mariuk se vrátily do Oázy načesané jako princezny. Hned ten večer na nich několik tefírek vyzvídalo, jak k tomu přišly. Když přišla Tabris s celou delegací, aby jim také umožnil něco takového, Pepek se jich zeptal, jestli by naopak některé mladší nelákalo jít na Zem a naučit se to.

»Řekl bych, že se tady v Oáze pár kadeřnic skvěle uplatní,« zakončil. »Chtělo by to ale pár mladších, aby na Zemi nebyly nápadné. Kadeřnické učednice by měly mít asi patnáct let a měly by umět česky. A nejprve musíme vyřešit problém biočipů, aby na ně nepřitahovaly pozornost pozemských d'áblů.«

Patnáctiletých děvčat bylo v Oáze jen pár desítek. Pepek nechal jejich přesvědčování na starosti Tabris a sám se hned druhého dne vrhl na problém biočipů. Chyběla mu Vít'ova genialita, ale dalo se říci, že byl řešení tak jako tak na stopě. Stačilo mu vypůjčit si na pár vteřin jeden zemský satelit a brzy přišel s přesným mapováním biočipů u Baalek i u Árjá.

»Bude asi nejjednodušší spojit to s úpravami na hlavě,« přesvědčoval Salgiel.

»Proč?« namítala Salgiel. »Když to roboti tak přesně určí, proč to rovnou nevyužít pro zaměření gama-nože? Ten zničí biočip, ale nepoškodí okolní tkáň. Pro úpravy hlavy musíš mít připravené implantáty a sám víš, že je můžeme pěstovat v omezené míře. Některých by se dalo vypěstovat více najednou, ale paměti musíš hned naplnit a to je piplačka, že se při ní málem nedá dělat nic jiného. Proto jsem třeba odmítla i tebe. Věřím, že bys na sobě dokázal klonovat totéž co my, ale naše vědomosti nemáš. Sám jsi říkal, že neumíš ani tolik, co znají Učedníci, kteří se tomu věnovali naplno. Nech nás tedy zvažovat to odborně.«

»Jeden z prvních implantovaných orgánů je tacuky,« namítal. »Bez toho nevyužijete urychleného hojení. Mohl bych na sobě klonovat ostatní orgány a paměti bez obsahu, ten byste později dodávaly borůvkami!«

»Gama-nůž je tak přesný, že spálí jen to, co spálit má,« namítla Salgiel. »Ten zásah se dá dělat při vědomí a pacient si toho často ani nevšimne. Jestli nám chceš pomoci, zauvažuj o spojení vašich robotů s naším gama-nožem.«

Pepek tedy odbornému názoru Salgiel ustoupil a začal se zabývat spojením odlišných technologií, Okifeiského robocentra s jeho detektory a tefířského lékařského přístroje. Byl to úkol odborný, ale nepřilíš těžký. Jedna z tefírek mu z paměti Yazatapina vimaanu vytáhla technický popis gama-nože včetně jeho řízení a přizpůsobit to už nebylo pro Pepka těžké.

Jako jedny z prvních se nové operaci podrobily tři patnáctileté kamarádky, vybrané na učební obor kadeřnice. Salgiel měla pravdu. Samotné operace si ani nevšimly a když Pepek kontroloval, zda přece jen nereagují na simulované družicové signály, mohl si oddychnout. Bez biočipů se nebudou objevovat na zrádných obrazkách v pražském centru d'áblů. Byly zrádné na obě strany. Ukazovaly pozice tefírů i jejich lidských pomahačů svým pánům i Pepkovi, samozřejmě jen když byly zapnuté.

»Prima,« komentoval to. »Zítra se podíváme po nejbližším volném místě učebního oboru kadeřnice.«

Františka poslední dobou velice zaneprázdnila hudební škola. Když proto přišel večer na návštěvu, vítali ho všichni jako dobrého, ale vzácného přítele.

»Máš nějaké problémy?« nabízel se mu hned Pepek.

»Mám,« přikývl František. »Ale krásné problémy. Učím děti zpívat. Od začátku jsem tvrdil, že jsou strašně zanedbané a měl jsem pravdu. Ty jsi měl pravdu, že jsou zanedbané všechny. Tím víc mě blaží, kdykoliv mezi nimi najdu dívenku, která by mohla při dobrém vedení zazářit. Mám zatím čtyři. Projevují takový přirozený talent, že by byl hřích nechat je zplanět a zakrnět. A to jsem probral jen pár desítek dětí, takže očekávám, že školu nakonec úplně zaplním. Taky je pravda, že s těmi paměťovými pihami to jde přímo skokem. Virtuóz se mi ještě neukázal, ale u některých

holčiček by dnes nikdo nehádal, že ještě nedávno byly na hudbu úplně levé. Možná bych už dnes mohl začít uvažovat o sestavení orchestru.«

»No vidíš!« zářil nadšením i Pepek.

»Je toho ale na jednoho trochu moc,« přiznal František sklesleji. »Ty pihy byly dobré, ale cit nepřenesou.«

»Za to nemohu,« řekl Pepek. »Bud'me rádi aspoň za to. Ani Alexijev nemá na Zemi, ani v Andělském světě tak velké přesvědčovací úspěchy.«

»S dětmi mi pomáhá jedna ochotná duše,« řekl František. »Sama se nabídla, nejprve přivedla svěřené děti a když jsem zjistil, že jedna z dívek má nejspíš talent, zůstala mi na výpomoc. Chodí do školy každé ráno a pomáhá mi nejen organizovat děti, ale i s úklidem.«

»Já vím,« usmála se Salgiel. »Qemuel je jedna z výsadkářek ozářených při katastrofě v Árj-Cheeb. Chodila i ke mně. Naštěstí jsou dnes všechny v pořádku, alespoň testy už mají v normálu.«

»Vyprávěla mi, co se jí tam stalo,« přitakal František. »Obdivuji odvážné ženy, škoda těch, které tam zůstaly... Ale neříkala mi, že už je v pořádku.«

»To by se dozvěděla nejspíš při zítřejší kontrole,« dodala rychle Salgiel. »Stejně jako vy, pane Františku. Vaše testy jsou v pořádku, žádná genetická past vám nehrozí.«

»Počkejte...« trochu zbledl František. »Opravdu?«

»Opravdu,« potvrdila to Salgiel.

»To by... to bychom mohli...« nechtěl František ani věřit svým uším.

»Nechceš si nakonec Qemuel vzít?« nadhodil Pepek.

»No, nebyl bych proti,« připustil František. »Má ráda děti, zdá se, že i ona má hudební sluch a zajímá se o hudbu...«

»Nevezmeš ji do hudebky jako žákyni?« napadlo Pepka.

»Na to je přece moc stará!« zavrtěl smutně hlavou František.

»Kolik jí je let?« zeptal se ho Pepek.

»To se o dámách nevyzvídá!« napomenul ho pohoršeně František.

»Je jí něco přes tři sta,« prozradila to klidně Salgiel, neznalá pozemské etikety.

»Člověče, tři sta, to nic není!« ujišťoval Františka Pepek. »Neřekl bych, kdyby jí bylo přes tisíc, ale tři sta let je u nich rané mládí! Zkus to s ní!«

»Myslíš, že by se mohla na něco naučit hrát?«

»Oboje,« kývl Pepek. »Nauč ji hrát na nějaký nástroj, s pihami to půjde. A přitom si ji vezmi za ženu.«

»Bude tu jeden problém,« postěžoval si. »Mně se dnešní móda žít spolu jen tak nezdá. Jenže tady není žádný kněz.«

»Kněz by problém nebyl,« ujistil ho Pepek. »Na Zemi jich je dost. Jen nevím, který by tě oddal s ďáblíci. Ledaže bys oželel slávu v kostele a spokojil se s občanským obřadem, to by se dalo zařídit snadněji.«

»Já to neberu jako slávu,« namítl František. »Svatba je opravdový závazek a tak to má být. Chtěl bych to brát vážně, chápeš?«

Pepek se na něho pátravě zadíval.

»Poslyš, Franto, že ty jsi křesťan?« zeptal se ho přímo. »Když ti tak záleží na knězi...«

»Záleží,« vzdychl si František. »Do kostela moc nechodím, ale něčemu člověk věřit musí, nemyslíš?«

»Já přece taky věřím na anděly,« přikývl Pepek. »Sice jsem žádné neviděl, ale pár lidí, co znám, vidělo na vlastní oči aspoň jednu andělku. Uvědom si ale, že kromě nás dvou žijí na tomto světě samé pravé ďáblíky z Pekla, zatím jen trochu převychované, aby neškodily. Takže to nebudeš mít snadné už z principu. Pomáháš ďáblíci, je to křesťanské, nebo je to zločin? A mít rád ďáblíky? To už se vážně podobá svatokrádeži. Ale podle toho, co jsem slyšel o Ogdurech, a vím o nich nejspíš víc než ten kněz, bych řekl, že nebudou mít nic proti tomu, abychom někomu pomohli, i když to jsou jejich bývalí nepřátelé.«

»Myslíš?« znejistěl František.

»Myslím si to,« přikývl Pepek.

»Jak je to doopravdy s nepřátelstvím mezi Ogdury a d'ábly?«

Pepek mu musel vysvětlit, jak Salgiel našla a překonala podvědomou nenávist d'áblic vůči všemu andělskému, zakódovanou přímo v genetice.

»Někdo jim to tam musel vpašovat už dávno,« zakončil to. »Asi mu hodně záleželo na tom, aby žádná dohoda s anděly nebyla možná. Jen doufám, že něco podobného nemají také Ogdurové. A i kdyby měli, dá se to odstranit. Zdejší d'áblice už nevypění vztekem, kdyby se tu objevili a nakonec by se s nimi mohly i skamarádit.«

»To by byla úplná pohádka!«

»Možná to nebude pohádka,« opravil ho Pepek. »Až se tu Ogdurové objeví, uvidíme! Ani bych se nedivil, kdyby nám uznali i tu zdejší polygamii. Vlastně s tím najisto počítám. Když to pochopil Alexijev...«

»Hele, říkej si co chceš, ale já bych rád zůstal u křesťanství,« otrásl se František. »Už jsem tak od malička vychovaný...«

»Od malička jsi byl slepý,« připomněl mu Pepek. »Zůstal bys rád slepý napořád?«

»To jistě ne,« bránil se. »Ale křesťanství snad není nemoc ani vada!«

»Jak chceš, přemlouvat tě nebudu,« ustoupil Pepek, jen si pomyslel, jestli to přece jen vada není, když to zabraňuje dobré věci. »Jen ti říkám, že zdejší polygamie je přirozená a tedy podle všeho správná. Nečetl jsi v Bibli o mnohých manželkách krále Šalamouna? Ten byl přece hodnocený docela kladně.«

»To bylo v jiné době.«

»Tady jsme zase v jiném světě. Bible byla napsaná pro Zemi. Tady může platit něco jiného. Zdejší polygamie není daná lidskými zvyky ani zákony, ale pevně vyplývá přímo z genetické podstaty d'áblic. Bůh to tak zřejmě chtěl...«

»Nerouhej se!« okřikl František Pepka zprudka.

»Co je na tom rouhavého?« ohradil se Pepek. »Zdejší bioložky dovedou ledacos, ale na tohle by si netroufly, je to prý příliš hluboce zakotvené. Vypadá to, že za to nemohou ani jejich prapředkové.«

»Bible tvrdí, že d'áblové jsou odpadlí andělé,« strachoval se František.

»Bible taky popisuje návrat marnotratného syna,« připomněl mu. »Jestli se nepletu, otec ho uvítal s otevřenou náručí. Nenajdou milost i d'áblice, když začnou sekat dobrotu?«

»Hele, o tom se bavit nebudeme,« skončil rázně František. »Ponecháme si každý svůj názor. Já ti zase nebudu vnucovat svůj.«

»Kdo ti co vnucuje?« ušklíbl se Pepek. »Jen ti říkám, jak to tady chodí a jak to chodit bude. Rodina s jedním chlapem a jednou ženou je tu jedna z uznávaných možností. Využij toho a vezmi si Qemuel, ostatní tě přestanou uhánět! A co se týče kněze, kdyby sem žádný nechtěl přijít, což takhle obnovit starý pozemský zvyk, podle kterého mají právo oddávat i kapitáni lodí nebo starostové vesnic, odříznutých od světa?«

»Kdo je tady vlastně starosta?« zarazil se František. »Ty?«

»Momentálně nikdo,« pokrčil rameny Pepek. »Až budeme starostu potřebovat, jistě si nějakého najdeme. Zatím žádného nepotřebujeme.«

»Slyšel jsem ale, že tě d'áblice poslouchají!«

»Ano, když vymyslím akci, na kterou nestačím sám a jdou mi s ní pomoci,« přikývl Pepek. »Akci velí ten, kdo si ví rady. Naposledy velela Yazatap, protože věděla, kde v Pekle najdeme vimaany s laboratořemi. Poslyš, Franto, nedělej s tím takové orace! Jsou to holky jako každé jiné, jestli se ti líbí Qemuel, vezmi si ji, tu nadanou dívenku adoptujte, pořiďte si k ní časem pár vlastních a můžete si založit rodinnou kapelu.«

»Uvidíme,« řekl František.

Umístění kadeřnických učednic prošlo hladce. Peppek s sebou na Zem přivezl veliký pohár z pravého zlata a ve zlatnictví jej prodal. S řádným proclením si hlavu nelámал podle hesla, kde není žalobce, nebude ani soudce.

S kapsou plnou peněz navštívil dvě učňovská kadeřnická střediska, objevená pomocí inzerátů. V prvním nepochodil, ale ve druhém na jeho podmínky přistoupili, byly výhodné pro obě strany. Požadoval co nejvíce zkrácený rychlokurs, za který byl ochotný zaplatit jako za úplné vyučení. Navíc se zavázal dodat několik ochotných figurantek, na kterých mohou zkoušet a slíbil, že za každý účes navíc poctivě zaplatí.

Mistrová, starší kadeřnice, která měla učnice vést, sice remcala o neúctě k řemeslu, ale Pepkovým svěřenkám se věnovala s výhradou, že splní Pepkův slib a nebudou se tím živit.

»Česat kamarádky, pokud se vám svěří, budiž. Ale jestli se dozvím, že to chcete dělat profesionálně, přijdu vás všechny osobně vytahat za uši!«

Pak jí to ale nedalo a začala je brát vážně. Dostala na starost jen ty tři mladé holky, mohla se jim věnovat. Když si postěžovala, že to nemají na kom zkoušet, Peppek na chvíli zmizel a obratem se vrátil se třemi mladými, krásnými, ale rozcuchanými dívkami.

Kadeřnice je zkusila vyzpovídat odkud jsou a co jsou zač, ale figurantky zarputile na žádnou otázku neodpovídaly.

»Nechte je být, vždyť neumějí česky!« usmíval se na mistrovou Peppek.

»Kde jste je ale sebral, mladý pane?« zadívala se na Pepka pátravým pohledem. »Už dlouho jsem neviděla tak zanedbané hlavy!«

»To je v pořádku,« vysvětloval jí. »Byli jsme na výletě na ostrově, kde jsme na žádnou kadeřnici nenarazili. Jestli mají některé ve vlasech zbytky soli, je to z mořské vody.«

»Sůl by si v hlavě neměly nechávat dlouho,« mínila mistrová. »Nevadí, mytí hlavy je beztak v ceně.«

Pak začala mladým učenkám vysvětlovat zásady kadeřnického řemesla.

Když Peppek viděl, že je vše na dobré cestě, posadil se a vypadalo to, že si zdříml. Ve skutečnosti si ale telepaticky aktivoval špionážní kamery v sídle d'áblů.

Co spatřil, ho poněkud znepokojilo. Sídlo d'áblů bylo opět v provozu. Za zmizelé byli v opravené místnosti jiní a na zapnuté obrazovce defilovalo po Praze ještě více světel než minule. Obrazovka neukazovala dost ostře, ale bylo vidět, že se Parlament těmi d'ábelskými světélky zase jen hemží. Obrazovka zřejmě ukazovala nejen d'ábly, ale i jejich pomocníky, kterých bylo jistě mnohem víc. Nebylo by od věci ukázat se jim ve Smrtákově podobě? Musel by tam ale jít jako duch a projít nebezpečnou bouří, pokud se ještě neuklidnila. Mohl by ale spojit dvě věci a při té příležitosti se poohlédnout Araelovi po Muriel.

Tady bylo všechno, zdá se, v pořádku. Omluvil se tedy a odešel, ale na chodbě zamířil místo na ulici do dvorku, kde by vesmírná brána nezpůsobila tak velké pozdvižení...

Muriel snad stojí za trochu risku.

Neměl letadlo, ale rychle proletěl potřebnými bránami a za chvíli byl zpátky v Praze, jenže v nehmotné podobě.

Nebezpečná bouře v Jupiterském světě, schopná zničit i letadlo, sice stále ještě trvala, ale neuškodila mu. Trochu jím zabloumala, pokropila ho ledovou vodou a ozářila blesky, ale proletěl jí jen krátce. Její nejnebezpečnější magnetickou složku našťěstí ani nevnímал.

Jeho objevení v Českém Parlamentu opět vyvolalo nesmírné zděšení, ale toho už si ani nevšímal, stejně jako ignoroval marné pokusy vyzývat ho, aby se vzdal namířeným zbráním. Krátce se všem ukázal *ve své horší podobě* a poslance, sloužící cizím mocnostem, stručně vyzval k demisi. Dal jim tentokrát delší lhůtu, ale ujistil je, aby si nedělali plané naděje, že si pro ně vždycky chvílku najde.

Pak zmizel skrz stěnu, jak se už stalo jeho zvykem.

Krátce si pak popovídal s redaktorem Kryštofem a vysvětlil mu *pohled ze své strany*, aby

média neinformovala veřejnost příliš jednostranně. Odmítl se ale zdržet a za chvíli už vstupoval do světa *Saturn-dolů*, kam předtím kromě Muriel poslal i samuraje s meči. Nebál se jich už ani trochu. Kdykoliv je mohl přece poslat do dalšího světa, nebo jim ustoupit jinam, kam by ho nemohli následovat.

Pak se trochu soustředil, aby si vybavil Murielinu rezonanci.

Pamatoval si ji dobře a zdálo se mu, že se ani příliš nevzdálila. Zavolal ji a nabídl jí příměří po dobu vyjednávání, pokud se dostaví na nedaleký kopec homolovitého tvaru, kde na ni bude čekat.

»Ale koukej přijít sama, rozumíš?« vyzval ji důrazně.

Byl pevně rozhodnutý nespolehat se na její čest a pečlivě sledoval okolí, aby nepřišla se svými ozbrojenými kamarádky. Nezapomínal, že jsou na zdejší poměry dobře ozbrojeni meči a především eldyfem.

Muriel se ale přivlekla sama a zdálo se, že je na pokraji svých sil. Již na Zemi trpěla hladem, ale tady nebylo k snědku vůbec nic. Na nabídnutou masohrušku se hladově vrhla.

»Přišel jsem ti nabídnout záchranu,« navrhl jí.

»Tu jsem snad jednou odmítla!« odvětila netrpělivě. »Život z rukou Kanaánce je život bez cti. To si nemohu dovolit.«

»Jak jsi stará, tak jsi pitomá!« odsekl upřímně. »Dvě stě tvých dávných spolubojovnic už tu nabídku využilo a zrovna tak dvě stě vašich nepřátel. Zakládáme v novém světě mimo dosah vašich konvertorů kolonii a moje podmínky se jim nezdály pokořující.«

»Co tam s nimi děláš?« zavrčela.

»Pomáhám jim,« pokrčil rameny. »Rozhodl jsem se žít s nimi, jako bych k nim patřil odedávna. Letos si čtyři z nich vezmu podle vašeho starodávného zvyku za ženy.«

»To bych to chytla! Takové holoplíště, a už by se to ženilo!«

»Mě se bát nemusíš, ani tě nechci,« odsekl. »Ale měl by tam o tebe zájem někdo jiný. Co bys řekla, kdybys tě zavedl k jakémusi Araelovi? Je sice z kmene Asbeel, ale my jsme se tam už také kmenů zřekli, jako vy na Zemi.«

»Arael?« vytřeštila na něho oči. »Co ten tam dělá?«

»Momentálně nic,« pokrčil rameny. »Poslouchá hudbu. Ale tvrdil, že by mu nebylo proti mysli žít s tebou, kdybys tě vyhledal a přivedl k němu.«

»Ten?« vykřikla tak opovržlivým tónem, jakého jen byla schopná. »Ten že by chtěl žít se mnou? Vážně ses zbláznil?«

»Tvrdil mi, že měl o tebe na Zemi zájem a prý jsi k němu také nebyla lhostejná,« řekl klidně, ani nehnul brvou.

»To že ti řekl?« rozesmála se podivně zlým smíchem. »Arael, slyšela jsem dobře? To byl přece jeden z nejhorších tyranů, dělal mi vždycky největší zlo. Šikanoval mě, urážel, jako kdybys byla Kanaánka! Jestli tomu říká zájem, tak to radši chcípnu tady!«

»Myslíš, že se nemohl změnit?« pokusil se ji zviklat.

»To by pak ani nebyl on!« odsekla mu. »Pěkně jsi mu naletěl! Možná tam nemá koho deptat a urážet, ale proč na to potřebuje zrovna mě? Jak já ho nenáviděla!«

»Chtěli jsme, aby si vybral pár žen a založil s nimi rodinu,« řekl zamračeně. To co mu Muriel říkala, zrovna nezapadalo do obrazu, který o Araelovi dosud měl.

»Co vám na to řekl?« vyhrkla rychle.

»Že to není jen tak, vybrat si partnerku na celý život,« odvětil klidně. »Na Zemi prý měl tebe a jinou jako první ženu nechce.«

»Měl mě jako fackovacího panáka!« řekla nahněvaně. »Asi by v tom chtěl pokračovat, ale já tam za ním nepůjdu, leda bys mě nakrájel a donesl mě tam po kouskách!«

»Nikoho tam netaháme násilím,« zavrtěl hlavou. »Kdybys tam šla, pak jedině ze své vůle. Do žádných svazků tam nikoho nenutíme a jestli o něho fakt nestojíš, nemusíš.«

»Sežeň mu na Zemi jeho partnera Zadkiela!« odsekla Muriel. »Proti tomu jistě nebude ani

jeden z nich nic namítat.«

»Počkej! Zadkiel byl přece chlap?« zarazil se Pepek.

»To těm dvěma nevadí!« odsekla. »Oni si vystačí! Možná by přibrali do party i tebe.«

»Nevěděl jsem, že by byl takového založení!« odvětil zaraženě. »Zadkiela mu ale na Zemi neseženu. Vlastnoručně jsem mu usekl hlavu, když mě napadli.«

»Pak se měj před Araelem na pozoru!« varovala ho. »Tihle hošci umějí být mstiví!«

»Nevypadal na to, že by se chtěl mstít,« nesouhlasil s ní. »Ale kdybys měla pravdu, co mi povíš na návrh, abych tě tam přece jen vzal? Takových jako ty je tam čtyři sta. Nedávno jsme z nich vytvořili party a každá dostala pár dětí na výchovu, aby se o ně staraly. Připoj se k nějaké takové partě! Jak to vidím, docela je to baví!«

»Myslíš vychovávat děti jako v rodinách u lidí na Zemi?« zpozorněla.

»Tak nějak,« přikývl. »Slíbil jsem jim, že se pro vážné zájemkyně poohlédnu na Zemi po vhodných mužských partnerech. Je tam pár ďáblů a některým by se líbili i Kanaánci, když se k nim budou slušně chovat.«

»Myslíš ďáblů, co chodí mezi lidmi, nebo v našem napolo hmotném stavu?«

»Třeba oboje!« nadhodil.

»Na to zapomeň!« vrtěla zamračeně hlavou. »Těm co žijí mezi vámi lidmi se podařilo vyladit si organismy tak dokonale, že nestárnou a jsou nesmrtelní, takže nebudou mít zájem o rodiny a o cizí děti už tuplem ne. A naši kolegové duchové? Ti si dávno vystačí bez žen.«

»Všichni?« zeptal se nevěřícně.

»Všichni!« trvala na svém. »Žila jsem mezi nimi dva tisíce let, snad mi můžeš věřit, že o mě ani okem nezavadili, pokud si nechtěli na někom zchladit žáhu. Byla jsem jim dobrá jen jako fackovací panák, to ti mohu odpřísáhnout!«

»To by bylo něco úplně jiného,« zamyslel se. »Poslyš, Muriel, jestli je to tak, Araela ti vnucovat nebudu. Ale moje nabídka na cestu do Oázy trvá. Takových jako ty je tam plno.«

»Mám snad dělat otrokyni tobě?« ušklíbala se.

»Já takový nejsem,« ujistil ji. »Otrokyni nepotřebuji. Mám tam čtyři fajn ženské, mají mě rády, já je také, další do rodiny nepotřebujeme a tebe už vůbec ne. Ostatním jsem slíbil, že jim na Zemi seženu manžely, ale pro takový svazek by ses musela rozhodnout stejně jako ostatní, tedy sama a dobrovolně.«

»Povídej!« vybídla ho, ale postřehl v tom jemnou ironii. »Poslouchá se to pěkně!«

»Myslel jsem si, že by vám nejvíce jako partneři vyhovovali ďáblové ze Země, protože v Gehenně prý už žádní nezůstali. Ale když si vystačí sami, ať si vystačí sami, lámat je nebudeme. Těch sto chlapů seženu i na Zemi.«

»Holoplíšťa jako jsi sám?« vyprskla.

»Nemohu za to, že na Zemi nejsou partneři vašeho věku,« odpověděl jí vážně. »Když si dáš jako podmínku manžela stejně starého jako jsi sama, vyřadíš tím všechny Kanaánce. Tefirové o vás nestojí a zůstala bys tedy sama.«

»Ba ne, i pár starších Kanaánců by se na Zemi našlo,« odtušila. »Ale máš pravdu, není oč stát, jsou ještě pitomější než jejich pánové.«

»Kde najdeš Kanaánce tisíc let staré?« zpozorněl trochu.

»Slouží pozemským tefirům,« ujistila ho. »Ti přece potřebují lidské sluhy a nebavilo je vycepovávat si každých pár let nové. Jejich homunkulové, jak jim říkají, žijí tisíce let, ale jejich jedinou snahou je zalíbit se svým pánům. Jako manžela bych žádného nechtěla, ani kdybych neměla na výběr nic jiného.«

»Říkáš mi zajímavé věci,« ujistil ji. »O tom jsem nevěděl. Ale my už jsme také trochu dál a máme naději na delší věk než je na Zemi obvyklé.«

»Jako špiónka jsem už o tom něco na Zemi zaslechla,« potvrdila to.

»Hele, to teď není důležité,« řekl. »Vraťme se k mé poslední nabídce. Když se mnou dobrovolně odejdeš do našeho světa, získáš tím hmotné tělo a příležitost žít v docela slušně

vyhlížejším světě jako už čtyři stovky jiných, které už moji nabídku přijaly. Nebude tě tam nikdo urážet ani šikanovat. Jediné omezení, které s tím spojuji, je zapomenout na Zemi i na Gehennu. Velká část jich byla duchy jako ty a všechny se Gehenny zřekly. Rozhodni se!»

»Všechny se zřekly Gehenny?«

»Všechny,« ujistil ji.

»Jak je to možné?« vrtěla nechápavě hlavou. »Copak nemají čest?«

»Neuznáváme čest v pojetí Gehenny jako věrnost kmenům. Ani jako na Zemi, kde jsi musela přísahat pozemským d'áblům. Nikdo ti nebude vyčítat porušení pradávných ani nově vynucených přísah. Po osadnicích vyžadujeme jen dvě zásady, které spolu souvisí: neškodit jiným a nevracet se do žádné války, na Gehennu, ani na Zem. Můžeš být fanatička, ale nejsi pitomá a doufám, že tě to ani nenapadne. Nebo je to pro tebe pořád nepřijatelné?«

»Jestli chcete jen tohle, to by tak nepřijatelné nebylo,« zvažovala to. »Jak vlastně v té Oáze, nebo jak se to jmenuje, žijete? Jako lidé na Zemi?«

»Nemáme pozemské materiální problémy,« ujistil ji. »Užíváme prostředky civilizace Okifeia, zatím nám nic nechybí. Na druhé straně si každá musí najít uplatnění sama. Ale pro snaživé se vždycky něco najde.«

»Poslyš, nevěřím ti,« vzdychla si skepticky. »Vypadá to příliš lákavě, než aby to byla pravda. Ale budeš se asi moc divit, vezmu to. Tady to vypadá ještě hůř.«

»Popovídej si o tom v Oáze s některými jinými, když mi nevěříš,« poradil jí.

»Zkusím to,« řekla.

Podal jí ruku a když mu ji váhavě stiskla, objal ji a vznesl se s ní. Kolem nich zavířila šňůrka cizích světů. V jednom byla bouře, která jimi zacloumala, ale držel ji pevně a vzápětí proletěli společně do dalšího, kde byl opět klid. Pak pozvolna přistáli na pobřeží nevelkého sopečného ostrova. Zavedl ke skále, kde se před nimi otevřel vchod do nevelké místnosti.

»Už jsme tady, tohle je zdejší teleport,« vysvětloval jí, sotva se za nimi dveře zavřely. Vzápětí se zase otevřely, ale za nimi už byla hala velkého domu plného žen, oblečených ve vyzývavých šatech. Muriel se mezi nimi odřenou, dva tisíce let starou uniformou vyjímala jako bezdomovec na reprezentačním plese. Většina žen Pepka poznala a zdravila se s ním. Muriel si prohlížely zvědavě, ale ani se jí moc nedivily.

»Tady jsi, Tabris!« zachytil jednu tefirku, oblečenou v béžovém kostýmku. »Přivedl jsem ti novickou, postarej se o ni, prosím, ty máš přehled o tom, kde je volněji.«

»Odkud ji máš?« usmála se na něho Tabris.

»Duchyně ze Země,« sdělil jí. »Musím se tam vrátit, popovídej si s ní zatím a objednej jí nějaké jídlo, ručím ti za to, že má ukrutný hlad.«

»Vida, další ze Země,« usmála se Tabris. »Pojďme tedy do cukrárny, něco si dáme.«

»Postarej se o ni, já musím zpátky!« loučil se rychle Pepek.

»My už se domluvíme,« usmála se Tabris. »Žena ženě nejlépe porozumí.«

»Proto ti ji vedu,« řekl už na odchodu.

Večer přivezl v pořádku teleportem do kulturního domu učednice-kadeřnice. Nadšeně se s ostatními dělily o své dojmy, zatímco načesané figurantky sklízely obdiv pro své účesy.

V kulturním domě se právě chystal malý houslový koncert. Bylo tu plno, František si pokaždé připravil něco jiného, posluchačky byly u vytržení a Pepek uvažoval, jestli není sál příliš malý. Když kulturní dům projektoval, počítal s místem pro čtyři sta lidí, ale sál praskal ve švech, neboť si sem koncertumilovné posluchačky vodily děti a musely si je brát na klín, jinak by se pro všechny místa nedostalo.

Pepek ale neměl na koncert čas. Jen se zběžně zeptal, zda tu přece jen nenajde Araela a když mu nejbližší tefirky potvrdily, že tu není, vydal se za ním do jeho domu.

»Nepozveš mě dál?« zeptal se ho, když se před ním jen trochu pootevřely dveře.

»Ale ano,« přikývl Arael. »To víš, občas za mnou chodí sousedky, Araeli sem, Araeli tam,

jeden ani neví, kam se před nimi schovat.«

»Přivezl jsem ti dnes Muriel,« sdělil mu Pepek jen jako mimochodem. »Mají ji v péči lazarnice, ale je živá a už se na tebe těší.«

»A hrome!« uklouzlo Araelovi.

»Těšíš se na ni také?« zeptal se ho Pepek.

»Jistě,« odtušil Arael, ale moc upřímně to neznělo.

»Říkala mi ale, že se nejvíc těší na to, jak ti vyškrábe oči,« dodal Pepek.

»To je jí podobné!« vyhrkl.

»Poslyš, Araeli,« pokračoval dobrácky Pepek. »Proč jsi mě nechal shánět ji po všech čertech, když o ni stejně nestojíš?«

»Já o ni stojím,« bránil se, ale příliš chabě, než aby to bylo věrohodné.

»Nelži!« udeřil na něho přísně Pepek. »Tvrдила mi, že jsi ji na Zemi akorát šikanoval, ale nikdy jsi o ni nestál! Táhl jsi to se Zadkielem!«

»Tomu už život nevrátíš,« podíval se na něho Arael vyčítavě.

»Viděl jsi přece sám, jaká s ním byla řeč!« namítl Pepek.

»To nebyl Zadkiel, kterého jsi tak nešikovně rozsekal, ale Mirzael,« opravil ho d'ábel.

»Zadkiela jsi zastřelil hned zpočátku, byl mrtvý na místě.«

»Tak jako tak ti ho nevrátím,« řekl Pepek. »Nemohl jsi říct rovnou, že jsi na chlapy?«

»Abys mě zabil?« opáčil Arael.

»Mohl sis už všimnout, že mi nejde o tvoji krev,« odsekl Pepek. »Ale co teď s tebou? Garantuji ti, budeš to mít těžké. Ne se mnou, ale se ženskými! Jsou jich tady čtyři stovky, jedou po tobě, netrpělivě čekají, kterou si vybereš, žádná netuší, jak je to s tebou doopravdy, ale až se to dozvedí... nechtěl bych být ve tvé kůži! Mohly by tě z ní stáhnout!«

»Žádnou si nevezmu!« vyhrkl odhodlaně.

»To je mi jasné!« ušklíbl si Pepek. »Ale nebudeš to mít snadné, to si piš! Vodit za nos čtyři sta d'áblů a mít je teď na krku pěkně rozvzteklé, to ti teda nezávidím!«

»Žádnou nepustím přes práh ani na krok!« sliboval.

»To ti věřím, když už vím proč!« ušklíbl si Pepek. »Ale řekni mi, není ti z nich trochu ouzko? Budou na tebe patřičně nabroušené.«

»A co kdybych se odstěhoval?« napadlo ho. »Třeba na ten sousední ostrov, jak jsi tam všechny tak neúspěšně lákal.«

»Tam se časem také začnou stěhovat, až tady nebude k hnutí,« ujistil ho. »Tam jim neutečeš. Leda bych ti upravil nějaký menší a odlehlejší ostrov. Ale co tam budeš dělat? Žít sám jako poustevník?«

»Radši sám, než se ženskými!«

»No dobře,« zavrčel Pepek. »To bych mohl zařídit. Horší je, že jsem s tebou počítal jako s budoucí hlavou rodiny. Nutit tě do toho nebudu, to by nemělo smysl, ale... poslyš, co kdyby sis vyměnil místo s někým z Pegsda? Máme tam jako hlídku čtyři chlapy, starají se o novicky, které se tam čas od času objeví. Některý by sem mohl jít místo tebe!«

»Nezůstali tam náhodou sami a dobrovolně?« ušklíbl se Arael.

»Zůstali,« přikývl Pepek. »Od koho to víš?«

»A nezůstali tam proto, že se jim se všemi těmi ženskými nechtělo?« dodal d'ábel tak trochu potměšile.

»To nevím,« zarazil se Pepek. »Na to jsem se jich neptal. Poslyš, ženské počítají s tím, že jim budete dělat manžely! Teď, když přišly o klonování a strojovou výrobu dětí, budou chlapy potřebovat! Jestli jste všichni taková, byla by to katastrofa!«

»Tisíce let o nás nestály!« odfrkl si Arael. »Tisíce let námi pohrdaly jako zbytečnými, ačkoliv jsme byli lepší válečníci. Naučili jsme se vystačit si bez nich! Přišly s prosíkem? Teď o ně naopak nestojíme my! A kdo se tomu může divit?«

Pepek se na něho podíval se směsicí neštěstí a vzteku.

»Proč jsi mě tedy honil pro Muriel?« udeřil na něho.

»Copak jsem mohl vědět, že ji najdeš?« opáčil ďábel. »A ke všemu tak rychle? Tvrdil jsi, že jsi ji hodil do jiného světa, ale světy jsou velké a mohla tam přece snadno a hlavně navždy zmizet! Těšil jsem se, že ji tam nikdy nenajdeš a dáš mi s ostatními pokoj!«

»Aha, ty nic nevíš o telepatii, co?« zavrčel Pepek. »Když hledáš někoho, na koho jsi už párkrát telepaticky mluvil, najdeš ho i kdyby byl na opačném konci světa.«

»To jsi mě tedy pěkně převezl!« zavrčel Arael.

»Ty mě taky,« opáčil Pepek. »A vlastně všichni! Jako manželé nestojíte za nic. Když budete ženské jen provokovat, skončí to nějakým konfliktem. Co teď s vámi?«

»Jak je to vlastně s těmi chlapy na Pegsda?« zeptal se Arael.

»Na Pegsda se čas od času objeví další sestřelený vimaan,« vysvětloval mu ochotně, i když zamračeně Pepek. »Býval tam strašný hlad, požírali se tam navzájem. Když jsem těm zbylým nabídl jídlo a návrat do hmotné podoby, bylo to pro většinu vysvobození.«

»Zřejmě nikoho nenapadlo posílat jim tam zásoby, jako nám na Zemi,« hádal Arael.

»Obyvatelé Pegsda asi o tefiry nestojí,« přikývl Pepek. »Pár lidožroutek a lidožroutů si na lidské maso tak zvyklo, že jsme je museli vybit, aby nemohli zabít další posádky, až se tam objeví. Podle dohody tam zůstali jen čtyři chlapi, aby shromažďovali novicky, než je odvezeme. Každou novou posádku by měli přesvědčit, aby přijala naše podmínky a zásobit ji. Za to jim pokaždé dovezeme autobus zásob, aby netrpěli hladem.«

»Opravdu jsou tam jen čtyři?«

»Na Pegsda jich víc nebylo. Nabízel jsem jim časem vystřídání, ale všichni tam zůstali dobrovolně a tvrdili, že nic víc nepotřebují. Vybavili jsme je královsky, bydlí ve vimaanech a nikdo je neruší. Práce tam moc není a mají všechno co potřebují. Jídlo, energii...«

»A co kdyby válka na Gehenně skončila a další posádky se přestaly objevovat?«

»Původně jsem počítal, že je odvezeme sem a zapojíme do rodinného života,« vzdychl si Pepek. »Jestli jste ale všichni takoví, měl bych vám najít a vybavit vhodný ostrov, kam by za vámi ženské nemohly. Nejspíš to tak udělám, tenhle svět je zatím prázdný.«

»Ty bys to udělal?« podíval se na něho nedůvěřivě.

»Co mám s vámi dělat jiného?« vzdychl si Pepek.

»Udělej to tak,« podíval se Arael smutně. »A nemohl bych jim do té doby vypomoci na Pegsda hlídkovat, abych byl také užitečný?«

»Chceš být užitečný, nebo chceš k nim?« zeptal se ho Pepek přísně.

»Oboje,« vyhrkl Arael.

»Upřímnost ocením,« přikývl Pepek. »Dobře, nezapomenu tě tady, až tam půjdu, ale teď musíš počkat. Na cestě zuří už pár dní bouře, která láme letadla.«

»To mi nevadí, ledacos vydržím,« řekl rychle Arael.

»Já taky,« vzdychl si Pepek.

Jeskyně hrůzy

Pepék nestačil sledovat všechno, ale zaskočilo ho, když se od něho Mariuk snažila při milování vyzvědět, jak vlastně lidé na Zemi slaví narozeniny. Ne že by se ho ptala. Rovnou si sáhla pro jeho vzpomínky na doby, kdy byli naživu jeho rodiče, na dorty se svíčkami, které jako malý kluk při těchto příležitostech dostával.

Poslední dobou z něho tahaly informace o Zemi všechny čtyři. Salgiel je přednostně vybavila telepatii i idarchonem a přidala jim spoustu lékařských vědomostí, ať už získaných od Alexijeva nebo vlastních, až Pepék vedle nich vypadal jako lékařský nedouk. Nevadilo mu to, beztak byl více zaměřený na techniku, ale nebylo marné mít doma čtyři lékařky se znalostmi tří odlišných civilizací.

S telepatickou rezonancí navíc souvisely nové sexuální zážitky. Salgiel si je nenechala pro sebe a holky se měly nač těšit! Sotva jim předala telepatii, už se na to třásly. A stálo to za to! Dokonce i Yazatap uznala, že nikdy nic tak úžasného nezažila, dokonce ani s králem. A to prý byl nějaký divoch! Pepék si už nechtěl ani představovat, jaké to bylo bez telepatie a jeho čtyři družky teprve ne. Pořád jako dřív dodržovaly dohodnuté pořadí, občas si je mezi sebou prohodily, ale všechny teď vyžadovaly nejen večerní, ale také ranní sex, aby si toho jaksepatří užily.

Pepék se během telepatického spojení při milování také dozvídal zajímavé momenty z dosavadního života svých družek v Pekle i na Pegsda, ale d'áblice vyzvíдалy cílevědoměji a efektivněji. Ne nadarmo se říká, že ženy dovedou s informacemi zacházet lépe než muži. Pepék dlouho nevěnoval pozornost tomu, co se na něm d'áblice snažily vyzvědět a ty toho pilně využívaly. Nakonec si toho ale přece jen všiml a když už držel Mariuk v objetí, zeptal se jí přímo, nač to potřebuje vědět.

»Všimly jsme si některých vašich zvyků, které jsme neznaly,« přiznala stydlivě jako přistižená školačka. »Nepřiblížily bychom se vám, kdybychom je zavedli i u nás?«

»Nevím,« řekl. »Narozeniny slavit nemůžete, když jste se nenarodily. Mohlo by to být zajímavé až pro vaše děti, ale na to je času dost. Svátek je den pojmenovaný po nějakém svatém, ale to také nemůžete použít, žádné svaté nemáte.«

»Můžeme dnům nějaká jména přidělit,« navrhla nesměle Mariuk. »Snad to nemusí být zrovna podle svatých. A nestačilo by narození aspoň přibližně zpětně spočítat?«

»To byste musely zjistit, jak je tu dlouhý rok,« řekl Pepék. »Přesněji řečeno, rok je tu stejně dlouhý ve všech sousedících světech, ale jinak se dělí.«

»To bude úkol pro Purah,« navrhla Mariuk. »Ta je taková... vědecky založená.«

»Dobře, svěř jí to,« souhlasil Pepék. »Stejně mám dojem, že jen vyzvídáte, kdy budu ty narozeniny mít.«

»Ale Pepku,« udělala na něho smutný obličej. »Tobě to vadí? Vždyť přece narozeniny slavíte, musí to být příjemné a měl by ses na ně těšit!«

»Kdo říká, že se netěším?« odvětil. »Jen nevím, jestli vám jde víc o moje narozeniny nebo o naši svatbu.«

»Vždyť to spolu souvisí!« vyhrkla.

»No právě!« řekl. »Ale na druhou stranu, máte v něčem pravdu. Svatba je vlastně jistý druh smlouvy, ale má přísnější pravidla, aby se od jiných smluv odlišovala. V poslední době se na Zemi stalo rušení smluv módou, ale mně se to nelíbí. Pokuste se u Yazatap zjistit vaše stará pravidla.«

»Yazatap už je našla,« prořekla se Mariuk. »Chce ti je ale ukázat těsně před svatbou. To jsem to zase zkazila, co?«

Provinile se usmála a měla ve tváři zase ty své krásné dolíčky.

»Nevadí,« usmál se na ni také. »Budu dělat, že o ničem nevím.«

To už se oba propadali do víru, kdy nevnímali nic než jeden druhého...

Ráno před snídaní si to ještě zopakovali. Mariuk byla senzační a Pepek si uvědomil, jak hodně mu na ní záleží. Pořád si říkal, že by Xapho za žádnou nevyměnil, kdyby si musel zvolit jen jednu jedinou, ale naštěstí ho nikdo k takové volbě nenutil. Bylo by to jistě těžké rozhodování. Dávno už věděl, že je Mariuk stejně krásná. Ty dvě starší, méně atraktivní, by možná oželel s lehčím srdcem, ale i pro něho bylo jednodušší, když je mohl mít spolu s těmi mladšími. Že byly starší? To mohla být i výhoda. Když ho Yazatap poprvé svedla, připadal si pak před ní jako nezvedený žáček před učitelkou, ale smazalo se to, když ji učil milování s telepatickou rezonancí, které ona ani ve svém úctyhodném věku neznala.

Salgiel byla úplně jiná. Na rozdíl od ostatních za ním přišla s konkrétní představou, že s ním chce mít dítě. Co ji k tomu vedlo? Náhle probuzený mateřský instinkt? Pepek zkoušel při milování zjistit její pohnutky a objevil v jejích vzpomínkách vychovatelku, která se k ní nechovala jako ostatní. Místo aby ji vychovávala *správně tvrdě* kopanci, měla pro svěřené holčičky pochopení, hrála si s nimi a utěšovala je, když si udělaly bolístky. Samariel, jediná aspoň trochu lidská vychovatelka, ale jednoho dne zmizela a Salgiel ji už nikdy nespátřila. Prý děti špatně vychovávala, proto ji nadřízené odvolaly a nejspíš ji poslaly jako řadovou výsadkářku na sebevražednou misi, ale Salgiel si ji zapamatovala na celý život a její obraz se jí opět vynořil, když se na Pegsda objevil Pepek a její vychovatelku úplně rehabilitoval.

Salgiel si postupně uvědomila, že se stala lazarnicí především proto, aby se nemusela bát dát najevo pochopení a soucit. Jako vychovatelka by musela malé děti kopat, aby z nich vyrostly *správně tvrdé* bojovnice. Lazarnice mohla raněné ošetřovat s pochopením k jejich bolesti. Pak přišel Pepek s potvrzením, že její dávná vychovatelka měla pravdu. Salgiel došlo, že jeho snaha o zlidštění tvrdých bojovnic přesně odpovídá snahám Samariel, jenže mu to žádná pekelná kněžna nepřekazí. Už to ji k němu přitahovalo. A když pak zjistila, že Pepek chce mezi tefirkami obnovit nejen lidskost, ale i rodiny, pochopila, že to je přesně to, co by si sama nejvíc přála. Mít dítě a vychovávat je s mužem, který má pro ni pochopení a bude jí pomáhat. Pepek byl tenkrát jediným mužem, kterého kdy viděla, ale i kdyby jich tam bylo víc, Salgiel by nejvíce toužila právě po něm.

Když si tohle všechno Pepek uvědomil, také pochopil, že Salgiel bude ze všech čtyř nejlepší matkou. Nevadilo, že jí je osm set let a mohla by být babičkou Karla IV. U tefírek se věk počítá jinak. Osm set let věku ještě neznamená osm set let zkušeností a když, čeho se asi týkaly? Dovedla bravurně léčit zlomeniny i spáleniny, zvládla radiační poškození, před jakým by pozemští lékaři kapitulovali, jen na andělskou sílu neměla. Ovládala genetiku, ale když před ní Pepek oživil mrtvou kamarádku Lailah, zůstala obrazně s údivem otevřenou pusou. Nakonec ji učil i milování, v tomto směru byla zanedbaná jako všechny, ačkoliv to po odborné stránce asi jako jediná znala aspoň teoreticky.

Vlastně se ukázalo, že nad Pepkem nemá tak úplně navrch ani Yazatap.

Telepatické spojení při milování poznala až s ním a uznala to za největší zážitek svého života! A to už něco znamenalo! Strašně ráda velela, ale podvolila se jeho velení, když si věděl rady více než ona. Jak na něho zpočátku působila dojemem bezcitné fanatičky, tak teď uznával, že si život bez ní už také neumí představit.

Život s tefirkami byl zkrátka jiný než na Zemi a Pepek si nemohl stěžovat. Zpočátku se obával, co bude dělat, až se mu pořádně pohádají, ale postupně zjistil, že se holky prostě nehádají. Ani s ním, ani mezi sebou. Klasická pozemská milenecká i manželská dvojice, kde může mít jeden vrch nad druhým a často se o to vedou ostré spory, zřejmě není tak ideální, jak se to někteří snaží dokazovat.

Promýšlel to celý den a po večeri, když spolu uložili malé děti spát, si ještě vzal slovo.

»Milé dámy,« začal s lišáckým úsměvem. »Myslím, že už bychom se měli společně zamýšlet nad jednou událostí, která se neúprosně blíží.«

»Myslíš tvoje narozeniny nebo naši společnou svatbu?« zeptala se ho Xapho.

»To druhé,« usmál se. »Narozeniny nejsou tak vážná událost a ačkoliv se mohou stát životním

mezníkem, jsou snadno předvídatelné co do výskytu i co do průběhu.«

»V zakázaných krystalech toho mnoho nebylo,« přiznala Yazatap. »Svatba jako pojem vůbec ne a v zákonech Gubirufa je o tom jen povšechná zmínka. Zdá se, že šlo o jakýsi druh smlouvy, která se ukládala do seznamu smluv kmene. Smlouvy později nahradila společná přísaha věrnosti. Ta všechno včetně vlastního života odevzdávala do pravomoci kmene, tím ztratily platnost i všechny dosavadní smlouvy. Přísaha věrnosti byla zprvu dobrovolná, ale později byli v rámci **tažení za spravedlnost** k přísaze donuceni i ti, kdo ji odmítali. Krystaly se zmiňují o tom, že bývali zbaveni svéprávnosti, neboť jen nesvéprávný odmítá podíl na obraně kmene. Přisahu pak za něho uskutečnil jeho poručník a odmítačům dali příležitost své pochybení napravit účastí na zvlášť nebezpečné, nejlépe přímo sebevražedné misi.«

»O svatbách tam nemáš nic?« přerušil ji Pepek, kterého rozčilovaly hrůzy, čišíci na něho ze starých tefirských krystalů. Ačkoliv musel uznat, že pozemské dějiny nebyly lepší. Vynucených přísah věrnosti měly požehnaně a zrovna tak dávaly životy lidí bez možnosti svobodné volby do pravomoci vojenským velitelům. A ti pak mohli beztrestně posílat lidi na smrt, nebo je rovnou popravovat...

»Svatby tam nebyly,« povzdychla si Yazatap. »Navrhovala bych převzít pozemské zvyky i s obřady. Kdysi jsem je zažila a docela se mi líbily.«

»Ty nemůžeme použít,« zamračil se Pepek. »Jsou ušité na monogamii, ale my ji přece chceme zahrnout. Budeme muset vymyslet rituály jiné.«

»A potřebujeme je vůbec?« zkusila navrhnout Xapho. »Nač je vlastně taková svatba? Já se i bez ní cítím docela spokojeně.«

»Já bych to tak nepodceňovala,« řekla zamyšleně Yazatap. »Manželství určitě nebyla samoučelná instituce, když se jí vážně zabývaly celokmenové sněmy. Na Zemi, pokud vím, bylo manželství také posvátné a dlouho i nezrušitelné. Jistě to mělo nějakou příčinu. Co si o tom myslíš ty, Pepku?«

»Dá se žít se svatbou i bez ní,« pokrčil rameny Pepek. »Nám to zatím vyhovuje i bez ní, ale ani na Zemi nejsou všichni lidé stejní a svatba byla jakousi pojistkou. Co se spojilo obřadem, nesmělo se už nikdy rozpojit. Rodina nejsou jen milostné hrátky v posteli, ale také starost o děti, ty se samy o sebe nepostarají. Většinou stačí, aby na děti dohlížel jen jeden dospělý, ale bez dohledu je nechat nesmíme. Teď si představte, že někteří nezodpovědní rodinu opustí a ponechají starost o děti těm zbývajícím. Na Zemi se dříve často stávalo, že všechny děti zůstaly jedné jediné ženské. Neměla roboty, aby se jí o všechno staraly, musela děti nejen hlídat, ale ještě jim shánět jídlo, oblékat je, někdy byl problém najít pro ně suchý koutek na spaní. Takový život už byl nad lidské síly. Pak se stávalo, že děti umíraly hladem, zimou a na nemoci, které jejich matka nezvládala. Proto byly rodiny tak důležité.«

»My ale máme roboty a hlídání dětí není tak těžké!« namítla Xapho. »Ačkoliv máš asi pravdu, není ani tak snadné. Věnuj se plně dětem, nestačíš dělat vůbec nic jiného. Proč jsme vlastně všechny děti nesoustředili do jednoho domu, aby se o ně staralo pár vychovatelek?«

»S hromadnou výchovou jsou špatné zkušenosti na Zemi i u vás,« řekl Pepek. »Kromě toho, roboti jsou jen stroje a mohou se porouchat. Kdyby se to stalo, selanka by skončila tak rychle, že byste se nestačily divit. Museli bychom začít pěstovat potraviny, udržovat domy, nejspíš by se nám brzy nedostávaly oděvy... o to všechno se starají roboti. Každá civilizace má rozvinutou dělbu práce, aby nemusel každý člověk dělat všechno, ale když se civilizace zhroutí, což se může stát buď díky přírodní katastrofě, nebo ji zničí lidé, pak se ukáže, jak se lidé o sebe dokáží postarat.«

»To znám,« přikývla vážně Yazatap. »Zažila jsem na Zemi už několik zhroucení vaší lidské civilizace. Pravda, několik závažných kolapsů jsme z vědeckých důvodů způsobily i my. Nejslabší to často odskákali a je pravda, že rodiny měly větší naději na přežití.«

»Vždyť říkám, že jste byly potvory!« odfrkl si Pepek.

»Byly jsme potvory,« ani nemrkla Yazatap. »Ale vy jste nebyli lepší.«

»Já to uznávám,« přikývl Pepek. »Ještě že ty také!«

»Nehádejte se!« okřikla oba Mariuk. »Vraťme se raději k té svatbě!«

»Dobře, svatba má asi nějaké opodstatnění,« připustila Xapho. »Co se ale tou svatbou mezi námi změní?«

»Mezi námi asi nic moc,« usmál se Pepek. »Budeme žít úplně stejně jako teď, jen to budeme mít formálně stvrzené.«

»Neřekla bych,« odporovala mu Yazatap. »Přece jen v tom bude větší vážnost. Teď by ses mohl klidně sebrat a zmizet, ale po svatbě už by to byl zločin. Dříve nosily vdané ženy na Zemi jiné pokrývky hlavy, aby daly najevo, že už mají rodinu a nehledají jinou. A také k tomu patřilo, že sex směli mít jen oddaní, jinak to byl zločin, trestaný i smrtí!«

»Čím barbaršější civilizace, tím více trestů smrti,« prohodil Pepek. »Ale tady musím přiznat, sám už mám na svědomí také pár zabitých. Jenže to bylo tehdy, kdy jsem nic jiného dělat nemohl, například když šlo o krk mně nebo jiným. Na Pegsda jsme pustili z hlavy pár lidožroutek a zkrátka to odnesla další posádka.«

»Barbaři jsou zkrátka všude,« mínila Yazatap. »Ale na rodiny se na Zemi přece trochu víc dbalo. Když bylo třeba podstoupit nějaké nebezpečí, posílali tam přednostně svobodné. Také je více brali do vojska.«

»Tady ale nemáme vojsko,« namítla Xapho. »A když je něco nebezpečného, jdeme do toho bez ohledu na rodiny.«

»Však tu máme jen jakési pseudo-rodiny bez chlapů, i když se o děti starají pečlivě,« usmála se Yazatap. »Jen Arael je taková výjimka. Jediný nanic svobodný chlap mezi námi.«

»Araela vynechte, chystá se odejít na Pegsda,« řekl na vysvětlenou Pepek.

»Co tam bude dělat?« podivila se Xapho spolu s ostatními.

»Hlídat,« řekl Pepek stručně.

»Nechte Araela Araelem, ten za nás problém svatby nevyřeší,« snažila se Mariuk vrátit hovor do původního tématu.

»Tak dobře,« uvažoval Pepek. »Co se týče svatby, jsem pro nápad založit úplně nové zvyklosti. Máme pro to neuvěřitelně příhodné podmínky. Vaše staré obyčeje jsou mrtvé, naše taky nechceme. Co si sami vymyslíme, to bude zkrátka zákonem.«

»Chceš to hned vydat jako zákon?« podívala se na něho tázavě Yazatap.

»Ani ne,« řekl Pepek. »Prostě tu něco předvedeme a vsad'te se, že to budou všechny další rodiny opakovat. Nepsané zákony se často dodržují více než pečlivě napsané a právně dokonale vyšperkované. Už proto, že těm právně vyšperkovaným nikdo nerozumí, většinou ani sami právníci. A taky se říká, kde se sejde pět právníků, mají na jeden zákon aspoň šest různých názorů. Podívejte se, svatba je podle mě druh slibu. Může se dávat jen tak letmo, nebo slavnostně. Přiznám tady Yazatap, že by to mělo být raději vážnější. U nás si při tom lidé navlékají stejně provedené prstýnky, symbolizuje to pevnější spojení. Dalším krokem bývá dohoda o společném jméně. V zákonech Gubirufa je to rodové jméno, v tom se příliš nelišíme. Ačkoliv... jaká máte vlastně rodová jména? Pořád si tykáme a já vlastně nevím, jak se která jmenujete celým jménem!«

Đáblice se na sebe udiveně podívaly. Po chvilce zahanbujícího ticha zkusila Yazatap tuhle věc objasnit:

»Víš, od doby, kdy u nás zanikly rody, nemáme ani rodová jména. Jen vlastní jména, k tomu číslo letadla a kmenovou příslušnost,« řekla. »Číslo letadel se ale mění, jak se letadla opotřebovávají, proto u neleteckých složek používají trvalejší číslo pluku. Někdy se přidává ještě rozlišovací označení, ale to mají jen význačnější bojovnice. Když pominu jména, která jsem používala během svého pobytu na Zemi, vysloužila jsem si je podle místa naší vítězné bitvy, do které jsem také párkrát účinně zasáhla. Jsem tedy Baalka Yazatap Naarská. Ale ostatní takové označení nejspíš nemají. U Xapho a Mariuk to vím najisto, byly na to příliš mladé, jen u Salgiel nevím. Árjá to mohly mít úplně jinak.«

»Neměly jsme to jinak,« zavrtěla hlavou Salgiel. »Ani já nemám označení. Kdyby pro nic jiného, lazarnice u nás neměly možnost proslavit se.«

»A co ty, Pepku?« usmála se Xapho. »Ty snad rodové jméno máš?«

»Jistě,« přikývl hrdě. »Jsem tedy z kmene Čechů a jmenuji se Pepek Horák. Jmenoval se tak i můj táta i jeho předkové. Na mém jméně je zajímavé i to, že Pepek je vlastně Josef, Češi si totiž některá jména pozměňují. Jan se může nazývat i Honza a Jaroslav, Miroslav a Miloslav se mohou jmenovat shodně Slávek. Ale to jsou jen takové drobnosti.«

»Zajímavé! Jak pozměňujete třeba moje jméno?« zeptala se ho rychle Xapho.

»My vaše jména nepoužíváme,« zavrtěl hlavou. »Neslyšel jsem nikdy, že by se nějaká holka jmenovala Xapho. I když je to docela hezké jméno!«

»Asi se trochu mýlíš,« podotkla Yazatap. »Ve vašich historických dokumentech naše jména najdete. Třeba Michael, Gabriel, Viktor, Nathaniel, Samuel... nezapomeň, že jsme na Zemi občas pobývaly, podrážděly jsme vás a likvidovaly po tisících. Správně říkáš, byly jsme potvory, ale ledacos se u vás uchytilo. Jména byla to nejmenší.«

»Je to možné,« uznal velkoryse. »Dokonce se mi zdá, že se jméno Mariuk nějak moc podobá jménu Marie.«

»To se také pleteš. Marie a Mariuk jsou dvě odlišná jména. Nepleteš se jen o původu jména Marie. Je opravdu od nás.«

»To je zajímavé,« řekl. »Jak říkám, my Češi si jména rádi pozměňujeme a Marie se u nás řekne jednou Máňa, jindy Maruška, Marunka, Mařenka, Manča nebo Máří.«

»No dobře,« přerušila ho Yazatap. »Zatím je jasné jen to, že skutečné rodové jméno máš jen ty. Asi by bylo logické, kdybychom je podle našich starých zvyků převzaly.«

»Bude to pro nás možná trochu nezvyklé,« mínila Xapho. »To abych se pak jmenovala Xapho Horák?«

»Máme ještě jednu zvláštnost,« upozornil je Pepek. »Rodová jména se u nás pro muže a ženy liší. U žen přidáváme ke jménu ženskou koncovku, pak by ses měla jmenovat Xapho Horáková. Některé naše kmeny to ale nedělají, teď ani nevím, co by se vám líbilo víc.«

»Mně se Mariuk Horáková líbí více než Mariuk Horák,« uvažovala zasněně Mariuk. »S tou koncovkou -ová je to takové... měkčí.«

»Což o to, Yazatap Horáková by se mi taky líbilo. Ale co když má někdo jméno, které se ostatním nelíbí?«

»Nemusíme se nutně dohodnout na rodovém jménu chlapa,« ujistil ji Pepek. »Když chlap naopak převezme jméno ženy, odebere se mu jen ta koncovka -ová a jde to taky. Jen tady předem říkám, že bych se nechtěl jmenovat podle místa nějaké kruté bitvy. Horák je velice mírumilovné jméno.«

»Kdybychom se na všem shodly tak hladce jako na jméně!« vzdychla si Salgiel.

»Upřímně řečeno, bál jsem se toho víc,« usmál se Pepek. »Dohodnout se bývá umění a všichni lidé je neovládají.«

»To někdy neumíme ani my,« přiznala Salgiel. »Beze zbytku to u nás řeší subordinace, o rozkazech se prostě nediskutuje. Na naší partě se mi líbí zásada, že velí ten, kdo si ví rady. Jen mi není jasné, jak to budeme řešit, až si budeme vědět rady všechny, ale každá jinak.«

»To se dá vyřešit snadno,« řekl Pepek. »Když se nedá včas posoudit, která možnost bude výhodnější, můžeme buď losovat, nebo si o tom střihneme.«

Tento způsob jim ovšem musel vysvětlit, neboť ani protřelá Yazatap nevěděla oč jde. Zřejmě se to ve starověku nepoužívalo. Metoda Kámen-nůžky-papír se ale d'áblíci natolik zalíbila, že si ji Mariuk a Xapho po straně ještě dlouho zkoušely.

»Takže, milé dámy,« zkusil Pepek debatu ukončit. »Popřemýšlejte každá, co bychom ještě měli zahrnout do obřadů při svatbě. Z pozemských zvyklostí se nám nabízejí prstýnky, první manželské políbení, prohlášení, že do manželství vstupují všichni dobrovolně, dohoda o společném rodovém jméně a slib, že od manželství neustoupíme ani v dobách dobrých, ani zlých. Pozemských zvyklostí je víc, ale ostatní asi nebudou vhodné.«

»Proč by nebyly vhodné?« provokovala Xapho.

»Tak například slib, že muž bude mít jen jednu jedinou ženu,« pokrčil rameny Pepek. »To přece nechceme. Zvyk, že manželé první společnou polévku snědí z jednoho talíře, by se nám také špatně dodržoval, na jeden talíř by nás bylo moc.«

»Už nedržíte zvyk, aby muž novou ženu přinesl do svého domu na rukou?« zeptala se opatrně Yazatap. »Kdysi se mi to docela líbilo!«

»To mě také napadlo,« přikývl Pepek. »Ale unést vás čtyři najednou bez antigravitace není v lidských silách. S antigravitací to zase není to pravé.«

»A jak to uděláme s hosty?« podívala se na Pepka Yazatap. »Nemyslím tady, tady to bude jednoduché, ale pozveš si nějaké známé ze Země?«

»Svatby se dají dělat ve dvojím stylu,« pokrčil rameny. »Buď jako obrovská sláva se spoustou příbuzenstva, nebo jako komorní záležitost čistě jen pro nejbližší. Byl bych pro to druhé. Rodiče už nemám a na Zemi mám jen strýce a tetu, kteří si mě odmítli vzít, když se mi rodiče zabili v autě. Raději mě šoupli do děcáku a já teď nemám chuť je zvát. Beztak si myslím, že by tady teta ztropila výtržnost.«

»Výtržnost?« Překvapilo to všechny, ale otázku vyhrkla jen Xapho.

»Výtržnost!« trval na svém Pepek. »Až by zjistila, že jste všechny d'áblice z pravého Pekla a navíc si vás беру čtyři najednou, spustila by zaručeně lamentaci a proklela by nás až do desátého kolena. A že tetička dovede ječet, jakoby ji na nože brali, to mi věřte.«

»I kdyby tu byla jako host?« nevěřila Xapho.

»Tetička se honosí zbožností, ale jen navenek,« trval na svém Pepek. »Když ji mohla projevit tím, že by si mě vzala na vychování, měla tisíc výmluv. Nakonec se jí neúmyslně podařilo pomoci mi, vděčím jí za to, že jsem tady, ale velká zásluha to není.«

»A jiné příbuzné nemáš?« zeptala se ho Yazatap.

»Pokud mám, nevím o nich,« pokrčil rameny. »Vím jen o strejci a tetě, kam mě šoupli policajti jako k nejbližším příbuzným, ale ti se mě rychle zbavili a o dalších prostě nevím. Byl jsem moc malý, když se to stalo a od té doby jsem žádného příbuzného neviděl.«

»Máš tedy aspoň nějaké kamarády, ne?« nedala se Yazatap. »Aspoň ty, co ti nedávno přišli na pomoc.«

»Ty samozřejmě pozveme,« souhlasil Pepek. »Pozvat kamarády z Andělského světa bude jednoduché, ti jistě přijdou. Ale ti už nejsou ze Země.«

»Zbývá poslední, ale důležitý bod,« řekla Yazatap. »Kdy?«

»Jestli na mě chcete dát, prosil bych oddělit svatbu od narozenin,« přál si Pepek. »Měl by být mezitím aspoň týden. Proč míchat něco, co k sobě nepatří? Svatba bude velká sláva a právě proto bych to nespojoval.«

»Proč ne?« divila se Yazatap. »Při jednom by to snad bylo slavnostnější!«

»A bez narozenin by nebyla ani svatba!« přidala se Xapho.

»Mějte ke mně ohledy!« poprosil je snažně. »Chcete snad slavit každým rokem výročí svatby ve stejný den jako moje narozky? Musíme tu spojitost hlásat na věky?«

»Týden nás ještě nezabije,« zavrčela Yazatap. »Ale bude to opravdu poslední odklad!«

»Zatím ještě můžeme přemýšlet, na co jsme zapomněli,« řekl Pepek.

»Jestli víš, na co jsme zapomněli, sem s tím!« řekla Yazatap.

»To přece nevím!« ohradil se Pepek. »Ale klasické zákony schválnosti říkají, že jsme jistě na něco zapomněli a přijdeme na to ve chvíli, až nás to bude nejvíc mrzet. Přemýšlejte tedy, co to bude!«

Toho večera odvezl Pepek na Pegsda Araela. Doprovázela ho jen Salgiel, dovezli tam spoustu beden s potravinami a všim, co si kdo objednal. Zpátky převzali pět nových osadnic představujících posádku jednoho letadla, které tam zanechaná hlídka objevila. Byly značně zaražené, že je zachraňuje Kanaánek, ale se Salgiel se přivítaly lépe, byly totiž také Árijá.

Araela ostatní uvítali jen formálně, moc nadšení z něho nebyli, ale neodmítli ho.

Tím z ostrova Oáza zmizel jediný tefir, který se tam dosud objevil. Pepek se utěšoval, že ho kamarádi na Pegsda jistě přijmou, kdyby nic jiného, aspoň jako posilu. I kdyby s ním ostatní tefirové nebyli spřízněné duše, překážet jim tam jistě nebude.

Na zpáteční cestě jimi trochu zatřásla dohasínající bouře, ale nebyla už v plné síle jako dřív a letoun se jen trochu otřásl.

V Oáze přistáli tradičně na pláži poblíž Společenské haly a Pepkova domu. Tabris je od nich převzala a šla je hned ubytovat s tím, že je ponechá pohromadě a postaví jim domek tak, aby měly pěkný výhled na moře. Na to už Pepka ani Salgiel nepotřebovala, stavět dům už uměla i sama.

Dnešní noc patřila Salgiel a ta si ji chtěla pořádně vychutnat. Pepek dávno zjistil, že mu vůbec nevadí její zdánlivě méně atraktivní vzhled. Salgiel měla jiné přednosti a nakonec si řekl, že mezi samými kráskami by měla šanci i šeredka, právě proto, že by byla odlišná od všech ostatních. Salgiel přitom vyložená šeredka nebyla a na Zemi by patřila mezi průměrně krásné ženy, které ale, jak známo, bývají často inteligentní, protože na kráse svůj úspěch stavět nemohou.

»Tohle splnutí duší je něco úžasného!« rozplývala se, když se opět spojili nejprve telepaticky a teprve pak tělesně. »Vidím ti do myšlenek, vidím, co jsi dělal kdysi i nedávno! Jsi mi teď tak blízký, jako nikdy předtím! A hrozně mě těší, že máš rád děti! Budeme to potřebovat! Na ty současné i na ty budoucí, naše.«

»Tohle jsi neznala, že?« vyzvídala.

»Ne,« vzdychla si. »Měly jsme v pevnosti psychoanalyzační stroje, ale těmi se daly zjistit jen tendence, ne přímo myšlenky. Tohle je proti tomu průzračné jako křišťál!«

Pepek se ani neptal, co zjišťovaly jejich stroje. Stačilo, aby na to pomyslel a Salgielina paměť mu vydala všechno, co o tom věděla. Až se otřásl a byl opravdu rád, že to ona sama nikdy nedělala. Psychoanalýzu malých dívenek prováděly pouze vybrané tvrdé odbornice, na nich později záviselo, co se z výsledků usoudí.

Hlavní, nejdůležitější vlastností měla být tvrdost k nepřátelům. Jestliže nedostačovala, nemohla být dívenka nikdy zařazena mezi budoucí bojovnice, mohla získat jen podřadnější výcvik. Pokud měla aspoň dostatečnou inteligenci, mohla se stát lazarnicí nebo technikou, ale ty, které propadly až úplně na dno, čekal osud nejstrašnější: měly sloužit privilegiovaným tefirkám z okruhu kolem kněžen a to jen jako těla bez duše.

Byla to prakticky vražda. Kolem patnácti let jim odbornice psychorezonančním polem úplně smazaly mozek. Dříve, než by se mohl zkazit, tam pak přenesly osobnost zasloužilejší velitelky, generálky nebo dokonce kněžny. Ty pak žily dál v novém mladém těle a některé tak přežívaly až desítky tisíc let. A právě ty prastaré mumie bez citu, střídající nová a nová těla, pak rozhodovaly o osudu ostatních a posílaly mladé výsadkářky do bitev bez návratu...

Byl to strašlivý hnus a Pepek si připomněl staré baby kněžny, jak je sám viděl zblízka na nejlépe chráněném dně pevnosti Baalů.

Tohle vědět, zabil by je bez nejmenší lítosti!

Psychoanalýza se nelíbila ani Salgiel. Kdysi tím jako malá holka musela projít, ale to si ani neuvědomovala a tím méně, jaký Damoklův meč nad ní visel... Nikdy to nedělala, spíš si gratulovala, že není dost **tvrdá a spolehlivá**, takže ji k tomu odbornice nikdy nepustily. Vždycky se jenom otřásla, když si na to vzpomněla. A to nic takového nikdy ani neviděla, znala to jen protože to byla součást výuky lazarnic.

Pepkovi se tím samozřejmě líbila. Byla ze všech tefírek nejcitlivější a nejpřístupnější soucitu. To mu ji činilo nejbližší...

V noci Pepka se Salgiel vzbudilo pískání počítače.

Poslední dobou, jak lazarnice mezi tefirkami šířily implantovanou telepatii, používaly se počítače jako telefony méně a méně. Mezi telepaty byly telefony zbytečné, ale telepatii všechny ještě neměly. I tak se telefony používaly zřídka a už vůbec ne v noci.

Pepek vstal potichu, aby Salgiel nevzbudil. Došel k počítači a zapnul telefonní funkci.

»Co tak pozdě v noci?« zašeptal.

»Hoří!« ozvala se mu zděšená odpověď.

»Kde?« zpozorněl.

»Sousední domek, osmatřicítka!« hlásila mu rychle jakási tefirka. »Co máme dělat?«

»Hasit!« odpověděl jí stručně.

»Ale jak?« nechápala tefirka.

Peppek zaklel. No bodejť! Když nemá telepatii, nemá ani idarchon a bez něj může hasit leda vodou. A to by musela být nějaká po ruce! Málo domků je ale umístěno blízko u moře, větší část jich Peppek postavil mimo dosah případných vln tsunami.

»Jděte tam aspoň pomoci vyvést z ohně děti, hned tam letím!« řekl.

»Co se děje?« zeptala se ho rozespálá Salgiel.

»Na druhém konci ostrova hoří!« vysvětloval jí rychle, přitom si telepaticky rozsvítil a rychle hledal svou andělskou kombinézu. Popadl ji, foukl a když ho bílé vločky oblepily, zamířil ke dveřím.

»Počkej na mě, půjdu s tebou!« zadržovala ho Salgiel a rychle se také strojila.

»Poletím napřed,« zavrtěl hlavou. »Vzbud' ostatní a přileťte za mnou, jak to jen půjde nejrychleji. Vyzkoušíme, jak se hasí oheň idarchony. Ale já letím napřed, aby se nikomu nic nestalo. Když dům shoří, nebude to vadit, postavíme jiný, ale kdyby v něm někdo uhořel, byla by to tragédie.«

Salgiel se rychle oblékala a přitom telepaticky budila ostatní. Peppek zatím vzlétl nad koruny palem a rozhlížel se. Vpředu viděl jakousi zář, trochu stíněnou kopcem. Zamířil tam, aby se vyhnul kopci. Dobrým vodítkem mu byla světla okružní cesty. Kde je neviděl, byla cesta za kopcem. Mohl se proto rozletět naplno bez obav, že vrazí do skály.

Vyrazil proto naplno a za okamžik spatřil hořící dům.

Na první pohled mu bylo jasné, že tohle idarchonem neuhasí. Dům hořel jako velická pochodeň, kolem se míhaly jakési postavičky. Bylo vidět, že žádná nehasí, tefirky se snažily jen zachránit ty uvnitř. Ale zdálo se, že už v domě nikdo není.

Peppek prudce přistál nedaleko skupinky přihlížejících tefírek. Většina byla oblečená jen v pyžamech a v nočních košilích, jak vyběhly z domů, ale nikdo na to nehleděl.

»Nezůstal tam nikdo?« zakřičel Peppek, jakmile byl v dosahu všesměrové telepatie.

»Ne,« ujišťovaly ho rychle tefirky, očividně potěšené jeho přítomností.

»Pepku!« zavolaly na něho jiné. »Některé jsme z ohně vytahaly popálené! Co s nimi uděláme? Pojď se na ně podívat, ty přece umíš léčit!«

»Kde je máte?« staral se ihned.

Vedly ho průvodem kolem běsnícího požáru do sousedního domu. Peppek chtěl sice původně hasit, ale zranění měli přednost. Marně ale pátral telepaticky po lazarnicích, byly bohužel soustředěny na opačném konci ostrova, mimo dosah všesměrové telepatie. Salgiel je jistě vzbudí, ale bude chvíli trvat, než sem doletí. Sám neměl na uzdravování dost síly, jen by ji zbytečně vyplýtl, musel by ji použít jen kdyby šlo opravdu o život.

Tefirky ho vedly do domu. Kráčel rychle v jejich středu, zavedly ho do velké obývací haly. Trefil by tam i sám, všechny domky měly stejné dispozice. Uprostřed haly ležel kdosi na podlaze, přikrytý prostěradlem.

»Jak je na tom?« zeptal se Peppek telepaticky, takže to vnímaly všechny.

Místo odpovědi dostal strašnou ránu do hlavy. Vyletěly mu v ní jiskřičky, zaburácel hrom - a víc nevěděl...

Zvolna otevřel oči.

Probíral se pomalu, byl celý hrozně ztuhlý. Otevřít oči bylo strašně těžké, ani zaostřit je nebylo jednoduché. Ke všemu byla kolem něho tma.

Až po hodně chvíli si uvědomil, že něco není v pořádku. Nad sebou totiž viděl skálu.

Veškerou svou sílu vložil do otočení hlavy na stranu. Byl to výkon hodný špičkového sportovce, ale zjistil jen to, že skála je i vedle něho. Ležel zřejmě ve skalním výklenku.

Skoro ho to dorazilo. Cítil se jako běžec maratónu, který pár metrů před cílem zjistí, že už nemůže udělat ani jediný krok. Vydal ze sebe všechno a na otočení hlavy na opačnou stranu už neměl sílu.

Chvíli sbíral sílu a pak zabral.

Hlava ho neochotně poslechla a otáčela se, ale tak pomalu, že musel zavřít oči, aby se na to ještě více soustředil. Konečně ten vyčerpávající pohyb dokončil, ale teď už neměl sílu ani otevřít oči. Musel se na ně soustředit, jako kdyby zvedal očima piano. Konečně přemohl olověnou tíhu v očních víčkách a otevřel je.

Pohled, který se mu naskytl, ale nebyl příliš vábný. Ležel v zastrčeném koutě tmavé jeskyně, plné mrtvol. Kolem se na kamenné podlaze porůznu válely pokroucené a rozbité stoly, ležely tu roztroušené jakési neznámé poničené nástroje, zřejmě lékařské, ale nepatřily mezi ty, které znal. Vypadalo to, skoro jako když v laboratoři exploduje nálož. Mezi změtí trosek se nepohnutě válela zohavená ženská těla. Některá zkrvavená, jiná spálená, některá ani nebyla úplná. Většina mrtvol měla strašlivě rozervaná břicha, jako kdyby je povraždilo nějaké velké zvíře, které z kořisti vyhryže nejprve vnitřnosti. I v panujícím jeskynním šeru to byl hrozný pohled.

Co se to tu stalo? prolétlo mu hlavou. Kde to vůbec jsem?

Na otočení hlavy ale spotřeboval poslední zbytky energie a víc už nemohl pohnout ani prstem. Jediné, co ještě dokázal, bylo zavřít oči, aby neviděl tu hrůzu.

Ležel dál bezmocný jako mimino a horečnatě uvažoval.

Proboha, kde to jsem? Co je to za jeskyni? A co se tady stalo?

Ať si namáhal hlavu jak chtěl, poslední na co si vzpomněl byl hořící domek na severní straně ostrova. Letěl tam v noci, tefírky po něm chtěly, aby se podíval na nějakou popálenou oběť požáru, ale tu už neviděl... Mám zřejmě úděsné okno, konstatoval odevzdaně. Moc ho to nepotěšilo, ale byl hrdý, že ho napadlo aspoň tohle. Ale co má dělat, když se nemůže ani pohnout? Jako kdyby byl svázaný nebo nacpaný do pevného pytle, skoro ani dýchat nemohl, kdyby mohl uvažovat, asi by ho z toho popadla hrůza, naštěstí byl úplně otupělý a všechno mu bylo jedno. Jakkoliv by to bylo nepochopitelné, únava z té trochy myšlení ho přemohla a Pepek v jeskyni plné mrtvol - usnul...

»Pepku! Pepku! Pepku!« budil ho naléhavý hlas.

»Mě nepřevezeš,« pomyslel si. »Jsi jen přelud, vždyť je tu úplné ticho.«

»Pepku! Víím, že mě slyšíš! Ozvi se! Co je s tebou? Netrap nás!«

V jednom okamžiku tolik zoufalých příkazů, na to by přece nikdo nestačil reagovat. Ani neotevřel oči a pomyslel si, ať mu všichni dají pokoj. Chce se mu spát!

»Pepku! Co je s tebou? Pepku! Cítím tě někde nablízku!« otravovali ho vytrvale dál.

Neodpověděl, ale neznámý hlas se nedal odradit.

»Pepku!« žadonil. »Proč se schováváš? Kde jsi?«

»Neschovávám se, jsem v jeskyni,« odušil, jen aby mu už ten hlas dal pokoj.

»V jaké jeskyni?« zachytil se hlas nové stopy.

»Nevím,« zavrčel v duchu a chystal se zase usnout.

»Musí být někde nablízku!« zaslechl opět ten hlas, tentokrát mnohem slabší. »Pepku, kde je ta jeskyně? Odpověz mi!« hlas zase zesílil.

»Nevím,« odušil. »Nějaká jeskyně. A nechte mě spát...«

»Musí být někde nablízku, cítím ho!« zaznělo mu v hlavě zase z dálky, ale pak se mu tam opět rozložila bílá mlha, ze které pomalu vyvstával bílý, smutný obličej mladé ženy...

»Říkala jsem ti, nesahej na kamna!« tiše, vyčítavě na něho promluvila.

»Mami! Já už to neudělám!« vzlykl si jako kdysi, ale nepálily ho puchýře na dlani, jen dávná vzpomínka...

»Pozor, nelez do té díry jako idiotka!« ozval se mu v hlavě ostrý rozkaz. »Nejdřív tam hod'

aspoň kámen, nebo radši něco živého, třeba tady ten drn, může tam být past!«

»Není tu past!« ozval se druhý hlas. »Ale je tu tma... ..né, to nééé!«

Zoufalé záupnění by vzbudilo i hrocha, ale Pepek byl odhodlaný konečně se vyspat. Ať mu dají všichni pokoj!

»Vypadni a pusť mě tam!« ozval se další strohý rozkaz. »Zvracej si venku! Koukej, jak jsi tam nadělala!«

Chvilku byl klid, jen v dáli cosi šramotilo.

»Máš ale pravdu, kdo je tak zmasakroval? To je ale nadělení!« dohadoval se kdosi.

Najednou Pepkovi do očí posvítilo jakési světlo. Oslnilo ho i přes zavřená oční víčka, jen je podvědomě trochu víc stiskl.

»Tady je!« uslyšel výkřik. »Mám ho!«

Pak pocítil, že se vznáší. Pokusil se otevřít oči, aby viděl, kdo ho to nenechá spát, ale kolem bylo náhle příliš mnoho světla. Přimhouřenými víčky viděl, jak se bez sebemenšího úsilí vznáší těsně pod nízkým stropem jeskyně.

Pak ho ta síla pootočila a protáhla úzkou škvírou z jeskyně ven. Venku byla pořád tma, aspoň ho nic neoslňovalo.

»Polož ho sem!« poznal po hlase Salgiel. »Co mu je?«

»Nevím, ale objednejte některá pár dek, ať neleží na tvrdé skále.«

Zdalo se, že už mu dají pokoj. Položili ho opatrně na improvizované lůžko z několika okifeiských příkrývek. Někdo se mu pokusil nadzvednout oční víčko, ale hned toho nechal, když sebou trhl.

»Vypadá to na *flovyň*,« uslyšel zase Salgiel. »Ale musela ho být koňská dávka, toho jen tak neprobudíme. Odnesla bych ho aspoň domů, už teď je šeredně podchlazený.«

»Nezkusíme andělské léčení?« nadhodil kdosi.

»To nemá smysl,« řekla Salgiel. »Povzbudilo by to obranu proti bakteriím, ale tohle je čistá chemie. Flovyň se naštěstí vyloučí brzy sám. Zahřát a uložit na měkké, ať se nepřeleží, za pět, šest hodin bude fit.«

»Tak jednoduché to zase nebude,« řekla zamračeně Yazatap. »Pepka jsme našly, ale ta jeskyně plná mrtvol nám zaručeně nedovolí spát. Co je zabilo? A proč to nechalo naživu jen Pepka?«

»Třeba nám k tomu něco řekne,« ozval se kdosi.

»Pochybuji,« řekla suše Salgiel. »Už jste některá slyšela, že by si po *flovyňi* někdo něco pamatoval? Já tedy ne!«

»Možná budeme mít pořádnou fušku, než to přijatelně vysvětlíme,« dodala ještě jakási tefirka zamyšleně...

Pepek se budil pomalu.

Zdalo se mu, že se účastnil nějaké polární výpravy, ztratil se ostatním a kolem něho byl jen sníh, led a mráz. A byla mu zima. Ke vši smůle, když už nevěděl kudy kam, potkal v tom snu jako na potvoru velkého ledního medvěda. A jak už to ve snech bývá, nemohl mu uniknout. Hrabal se ve sněhu, lezl na vysoké ledové kry, ale vždycky když se vyšplhal na vršek, medvěd už na něho na druhé straně čekal a Pepkovi se zdálo, že se mu ještě vysmívá.

Nakonec před ním vyšplhal na vysoký sněžný kopec a kupodivu tam na něho nečekal medvěd, ale světe zbož se, vodní skluzavka přímo do horkého jezírka, podobného jezírku na ostrově Oáza. Ve snu je samozřejmě možné všechno, tropický ostrov v polární oblasti a sníh v tropech, ale Pepkovi to ani nepřišlo divné. Za ním námahou supěl hladový lední medvěd, před ním byla skluzavka, nasedl tedy a jel, stejně jako už mnohokrát v Oáze.

A bác ho! Byl ve vodě. Udělal rychle několik temp k protějším břehu, tam bude jistě v bezpečí! Pořád měl nepřirozený pohled na svět, ve skutečnosti by ho lední medvěd dávno dohonil a i kdyby ne, skluzavka ani jezírko by ho před skutečnou šelmou nezachránily, ale Pepka to

nevzrušovalo. Kdyby před nebezpečným zvířetem unikl do sousedního světa, také by se o ně už nestaral. Nezdálo se mu ale něco jiného. Ačkoliv plaval v příjemně vyhřáté vodě, byla mu neskutečná zima, až mu drkotaly zuby. Asi za to mohla andělská kombinéza. Měla sice vynikající tepelně izolační vlastnosti a skutečně by umožňovala pobyt od tropů po polární kraje, ale během předchozího putování sněžnou arktickou pustinou se v ní nastřádala zima a ne a ne se ohřát.

Pepék si ale věděl rady. Není přece nic jednoduššího než kombinézu shodit. Andělská kombinéza k tomu potřebuje jen telepatický příkaz, pak se změní v roj bílých vloček a ty se rychle sbalí do chlupaté bílé koule velikosti tenisáku. Vylezl tedy na břeh, telepaticky shodil kombinézu, natáhl se na vyhřátý písek a chtěl se zachumlat do okifeiské pokrývky, která se tu znenadání objevila. Nesnažil se ani vysvětlovat, kde se tu vzala, stejně jako pustil z hlavy ledního medvěda. Připadalo mu normální, že zůstal na sněhu nad skluzavkou.

V té chvíli ho ale objaly dvě jemné dívčí ruce.

»Xapho, co ty tady děláš?« vyhrkl překvapeně.

»Chci tě zahřát! Jsi moc studený!« šeptala mu rychle zblízka do ucha.

Nahé horké dívčí tělo se k němu přitisklo. Opravdu byl z té honičky s medvědem celý studený, jak se plazil sněhem. Od Xapho to byl ale báječný nápad! Pepék ji objal a přitiskl se k ní, až přímo bytostně cítil, jak její teplo do něho prostupuje.

»Dneska jsi jenom můj, Pepku!« vrátila na něho telepaticky.

Objímala ho a tiskla se k němu, až to nevydržel a také ji k sobě přivinul. Pak ji začal jemně hladit po těle, dokud jeho ruka nespočinula na jejích nadrech. Až se zachvěla, jak ji to celou zelektrizovalo a tím víc se k němu přitiskla.

Počkat! řekl si najednou. Tady něco nehraje! Tohle přece není Xapho! Takhle mrňavá ňadra přece nemá ani Salgiel!

»Světlo!« poručil si telepaticky.

Na břehu jezírka to byl samozřejmě nesmyslný příkaz, ale Pepék ještě nerozeznával sen od skutečnosti. Skutečné ostatně nebylo jezírko, patřilo jen do jeho snu. Nad ním vzplál bílý strop jeho pokojíku, světlo ho oslnilo, ale rychle se mu přizpůsobil. V prvním okamžiku se mu zdálo, že je všechno v pořádku. Ležel ve svém domku v Oáze, na pohovce pod svou okifeiskou příkrývkou. Jen místo Xapho držel v náručí úplně nahou - Ramiel.

»Ramiel! Co ty tady děláš?!« odstrčil ji od sebe a vykřikl na ni rozzlobeně, ale přitom jen směrovaně telepaticky, aby to slyšela jen ona. Nechtěl přece způsobit žádný skandál.

Vyskočil a chtěl se zakrýt okifeiskou příkrývkou, ale protože měli oba dohromady jen jednu, strhl ji z Ramiel a odkryl ji úplně. Zarazilo ho, jak je proti ostatním ženám, které už nahé znal, útlá a dětská, ačkoliv už teď bylo znát, že z ní bude brzy velice krásná žena. Jako všechny Baalky byla snědší než on sám, se svým hezkým souměrným obličejem byla krásná jako obrázek, ale v této chvíli mu připadala strašně křehká. Báł by se obejmout ji, aby jí neublížil. Neuvědomil si, že dětsky možná působí proti svým dospělým partnerkám i on sám a ještě nedávno si ze svého napůl dětského vzhledu dělal mindráky. Proti Ramiel se teď cítil starší, silnější a dospělejší, ačkoliv to vůbec nemusela být pravda.

»Zahřívám tě! Jsi moc studený!« opáčila klidně, ani jí nevadilo, že před ním leží nahá. Místo aby vyskočila a snažila se také něčím zakrýt, labužnický se na jeho pohovce protáhla.

»Tady nemáš co dělat!« usadil ji. »Zavolám tvé matky, aby si pro tebe přišly!«

»Počkej, Pepku!« vyskočila na kolena a snažila se ho zarazit. Podařilo se mu zřejmě vystihnout její slabé místo, představu, že si ji Tabris s hanbou odvede domů.

»Já tě tu vážně zahřívám! Už několik hodin! Ty si nepamatuješ, co se stalo, ale byl jsi podchlazený, víš? I teď jsi studený a budeš potřebovat hodně tepla, než se vzpamatuješ.«

»To ten medvěd!« zahrozil Pepék, ale kde byl medvěd! Pepék byl ve svém domku na břehu moře ve světě zvaném Oáza, ale potřeboval ještě důsledně oddělit skutečnost od snu. Na medvěda by jistě rád zapomněl, ale co tady dělá Ramiel?

»Kdo tě sem pustil?« vybafl na ni s bandurskou.

»Nikdo!« přiznala bez mrknutí oka. »Vlezla jsem sem oknem, abys věděl. Našli jsme tě studeného jako kámen, napadlo mě, že potřebuješ víc než zabalit do přikrývek, jak tvrdila Salgiel, a poctivě jsem tě vlastním tělem zahřívala, abych ti pomohla. Jen jsem nečekala, že mi místo vděku vynadáš.«

»Kde že jste mě našli?« opakoval po ní, co se mu nějak nezdálo.

»Ve strašné díře, abys věděl,« trvala na svém. »Samozřejmě nic nevíš, Salgiel tvrdila, že si ani nic pamatovat nemůžeš.«

»Nemůžu?« opakoval po ní poslední slovo.

»Nemůžeš,« potvrdila to. »Byl jsi dva dny úplně bez sebe. Ani nevíš, co se tu mezitím všechno seběhlo!«

»A co se seběhlo?« vyhrkl na ni. To, co říkala, ho opravdu zajímalo.

»Dost věcí,« řekla o poznání klidněji.

Zřejmě věděla, že první kolo vyhrála. Zvědavost Pepkovi nedovolí přivolat na ni její matky a ona má volné pole k jeho přesvědčování. Telepaticky si objednala další přikrývku a když se objevila, beze spěchu se do ní zahalila.

»Předně nevím, na co se ještě pamatuješ a na co ne,« začala rozvláčně. »Na severním pobřeží před devíti dny hořelo. Domek číslo třicet osm shořel do základů, ale všem, od dětí po matky, se podařilo vyběhnout a žádné se nic nestalo. Od té doby bydlí po sousedkách a Tabris říká, že jim asi postaví nový dům, ony se tam nechtějí vrátit.«

»Jo, na ten oheň se pamatuji,« zahučel Pepek. Zarazilo ho jen, že to bylo tak dávno.

»Ale to je vedlejší,« pokračovala Ramiel. »Jak říkám, žádné se nic nestalo. Horší je, že tě od ohně někdo odvolal k nějaké zraněné a od té chvíle tě nikdo neviděl. Když to Yazatap vyšetřovala, žádná nic pořádně nevěděla a přitom bylo podezřelé všechno. Prý tě odvedly do domku čtyřicet, kde měla být ta zraněná, ale to byla lež, protože, jak říkám, při požáru se žádné nic nestalo. A tam jsi zmizel. Podezřelé bylo, že večer předtím ženské z domů číslo čtyřicet a šedesát osm svěřily své děti na hlídání po sousedství a pak zmizely stejně jako ty. Domy jsou od té doby prázdné a žádná tam nechce za žádnou cenu bydlet.«

»Já... nevím,« mnul si obličej. »Pamatuji se na nějakou ležící postavu, ale nevím ani, kdo to byl... a pak mě honil ten lední medvěd...«

»Jakej medvěd?« podívala se na něho Ramiel přísně.

»To se mi asi jen zdálo,« mávl rukou ulehčeně. »Povídej, co bylo potom?«

»Když se zjistilo, že jsi zmizel, vypukl poprask. Hledaly jsme tě všechny, Yazatap té pátračce velela, prošly jsme celý ostrov, ale ty nikde. Některé už reptaly, že sis zřejmě sám odešel na výlet do jiného světa, ale Yazatap trvala na svém, že bys to jistě někomu řekl.«

»Jak dlouho že to...« vyhrkl.

»Týden o tobě žádná nevěděla, neměly jsme o tobě zprávičku. Pak Yazatap vzbudilo ze spaní nějaké telepatické zakvílení. Prý ji to až zkroutilo bolestí. Samozřejmě vyburcovala všechny, nejprve z vaší rodiny, pak i Tabris a ostatní. A zase jsme tě šly hledat.«

»Jak dlouho jste mě...«

»Pak už to šlo rychle,« řekla Ramiel. »Taky jsem byla mezi pátračkami, ale najednou se mi zdálo, že tě telepaticky vnímám. Yazatap se mi zprvu vysmála, ona ani ostatní necítily vůbec nic, ale bylo to pořád silnější. Pak už jsem šla jako podle kompasu na západní pobřeží ostrova. Ve velkém shluku lidí se to ztrácelo, proto Yazatap nařídila ostatním hledat jinde a šly jsme dál v pěti, já a tvé čtyři nastávající. Ale jen já jsem tě trochu vnímala, proto jsem je vedla. Nakonec jsme došly do strašně opuštěného místa, samé skály a polámané stromy, Yazatap už se chtěla obrátit jinam, jenže já jsem tě vnímala tak jasně, že jsem každý návrat bez tebe odmítla. Až jsem nakonec objevila vchod do té jeskyně.«

»Jeskyně?« opakoval po ní jako ozvěna. To slovo docela zapadalo do jeho vzpomínek, ale pořád ještě nevěděl, jak tam patří.

»Našla jsem takovou díru do země,« pokračovala Ramiel. »Bylo ještě znát, že tam už přede

mnou někdo lezl, kolem bylo osekané křoví... prostě jsem tam vlezla, ale řeknu ti, to jsem si dala! Svítilo tam nějaké světélko a v té nezřetelné záři jsem viděla jen samé hrozně zmasakrované mrtvoly. Tomu místu teď říkáme *Jeskyně hrůzy*. Udělalo se mi z nich špatně, zvracela jsem a Yazatap mě vyhodila ven a vlezla tam sama... ona má opravdu lepší žaludek a mrtvoly ji nerozhází, to jí musím uznat. Za chvíli začala volat, že tě našla a krátce poté tě antigravitací vyšoupla z jeskyně. To si piš, že jsme jásaly, ale Salgiel zjistila, že jsi něčím krutě zdrogovaný, takže jsme tě jen bafly a odnesly domů.«

»Ale co tamty... zmasakrované mrtvoly?« mračil se.

»To je pro nás pořád záhada,« zavrtěla hlavou. »Bylo jich tam dvanáct, všechny úplně roztrhané, no příšerný pohled, to mi věř! Nikdo ale neví, jak se tam vzaly a co je tak zřídilo. Byly to všechny dospělé ženské z domků číslo čtyřicet a šedesát osm a ještě dvě od sousedů z domu dvaatřicet, ale zatímco ženské z těch dvou domů jsme pohřešovaly od začátku, ty dvě poslední s námi ještě chodily, když jsme po tobě pátraly.«

»Jak se tam tedy vzaly?«

»To nikdo neví,« pokrčila ramínky. »Yzatap hodně mrzelo, že některé z těch mrtvých byly její dávné kamarádky, kolegyně vědkyně, ale ani ona netuší, co se tam mohlo dít.«

»Budeme to ale muset zjistit,« zakabonil se. »Tenhle svět jsem doteďka považoval za úplně bezpečný.«

»Yzatap to taky říká,« přikývla Ramiel. »Tvrdí, že to staví otázku naší bezpečnosti do úplně jiného světla. Jenže ani ona nemá zdání, co se tam stalo. Má z toho hlavu v kalupu, ale ví o tom asi tolik co já.«

»Tys tam přece taky byla?«

»Jo, ale... hele, já ještě nemám za sebou ani začátek kadetky a už ji mít nebudu, takže nemám správnou psychickou odolnost,« omlouvala se. »Když jsem zjistila, že jsem uklouzla po strašně smradlavých lidských střevech, posadila se do nich a měla jsem ten hnus i na rukou, pozvracela jsem se, až mě Yazatap vyhodila, že jim jenom překážím. Nevím, jak ty... no, ty už jsi prý na Pegsda viděl mrtvol víc, snad bys to snesl...«

»Takže jsi jen viděla ty strašně zmasakrované mrtvoly a pak tě ostatní vyhodily?«

»Jo, přesně tak,« přiznala. »Mně jsi ale zajímal jen ty. Pomáhala jsem Salgiel a Xapho dostat tě domů. Salgiel tě nesla vzduchem, Xapho ji jistila a já jsem je jenom doprovázela, ale byla jsem u toho... Salgiel tě potom uložila a tvrdila, že to není vážné a že se z toho sám brzy vzpamatuješ. Pak tě tu zabalily do přikrývek a nechaly tě spát. Já jsem tvrdila, že se jdu domů umýt, ale místo toho jsem oběhla dům, vhupla dovnitř oknem koupelny a rychle jsem to ze sebe odrhla mýdlem, abych ti pomohla aspoň trochu se zahříváním.«

»Zahříváním?« podíval se na ni přísně. »Proč jsi ale byla nahá?«

»Protože to tak bylo lepší,« odsekla. »Šaty jsem musela vyhodit do odpadu, ani se po nich shánět nebudu, objednám si jiné. Horší bylo, že z tebe nemohly dostat tvoji andělskou kombinézu, takže jsem ti zpočátku zahřívala jen ruce a obličej, ale před chvílí se kombinéza sama od sebe na tobě rozpadla a protože jsi byl studený úplně všude, řekla jsem si, že to musím vzít plošně, takže jsem se k tobě pěkně přitulila, abych tě mohla zahřívát lépe než jen na rukou a na hlavě. Řeknu ti ale, bylo to opravdu nutné, byl jsi jako kus ledu a asi ještě jsi. Hlavně že jsme tě našly! A měl bys uznat, měla jsem na úspěchu té pátračky velký podíl!«

»Neměly náhodou děti zůstat doma?« podotkl jedovatě.

»Děti jistě,« přitakala s klidem, jakoby necítila, že to myslel na ni. »Však také Yazatap při shánění dobrovolnic vyžadovala, aby v každém domě zůstala na hlídání dětí aspoň jedna dospělá, ale já už přece nejsem malé dítě! Než Tabris potvrdila, že jde do té akce, byla jsem už venku. Když pak Yazatap rozdělovala úseky k pátrání, nestihla mě ani poslat domů.«

»Ona si tě všimla? Nechala tě jít jen tak s ostatními? To ti aspoň nic neřekla?«

»Všimla si mě, ale jak říkám, neměla čas posílat mě pryč. Jen zavrčela, že by se mnou musela jít jako eskorta ještě jedna, abych opravdu poslechl...«

»Koukám, že si z rozkazů moc těžkou hlavu neděláš!« ušklíbl se.

»Ty bys taky nezůstal doma, kdyby se ztratila třeba Xapho nebo Mariuk!« vyčetla mu. »I kdyby se mnou některou Yazatap poslala, stejně bych jí pláchla. Nakonec se ukázalo, že jsem tam byla platná ze všech nejvíc.«

»Ty?« zasmál se.

»Já,« vypjala hrdě svá drobná prsa. »Žádná tě tak silně nevnímala jako já, žádnou to k tobě tak netáhlo. Na tu stranu ostrova by se žádná nepodívala a i kdyby, tu díru do jeskyně by přehlédly, byla zarostlá křovím prosekaným jen trochu. Dalo se tam prolézt, ale po zemi nevedla žádná pěšina a nic tam nevypadalo nápadně. Tamty tam jistě létaly vzduchem.«

»A tys ji objevila?« podivil se, úmyslně hodně okatě.

»Já jsem přece o tobě věděla,« přikývla rozzářeně. »Cítila jsem tě nablízku, párkrát jsi mi zmateně telepaticky odpověděl. Bylo znát, že mluvíš s cesty, ale když jsi začal o nějaké jeskyni, žádné maskování by přede mnou tu díru do země nezakrylo, to mi věř!«

»Ale jak mi vysvětlíš, že jsi mě vnímala jen ty?«

»Protože tě mám ze všech nejradši, Pepku!« změkla. »Chce si tě vzít i se mnou hned pět holek, ale žádná nevnímá tvoji telepatii tak silně jako já a žádnou ani nenapadlo zahřát tě vlastním tělem! Všechny uvěřily Salgiel, že se z toho dostaneš sám, když tě zabalí a nechají v klidu. Já jediná jsem s tebou ve tmě ležela pár dlouhých hodin, aby ses z toho dostal dřív. Bylo to k zoufání, tvoje andělská kombinéza mi bránila hrát tě víc než na rukou a na hlavě, ale byla jsem trpělivá a až když kombinéza zmizela, mohla jsem tě konečně zahřát celým tělem. Vždyť i teď jsi studený, ale sáhni si na mě a snad pochopíš, jaký je mezi námi dvěma rozdíl a jak moc mě ještě potřebuješ!«

Místo aby si na ni sáhl, jak mu nabízela, ještě víc se od ní odtáhl.

»Ty jsi ale zlý, Pepku!« vyčetla mu, ačkoliv tón jejího hlasu prozrazoval, že to myslí spíš v dobrém. »Abys věděl všechno, při tom pátrání, když byly všechny naměkko, jsem se jich zeptala, jestli mě vezmou do rodiny, když tě najdu. Slíbily mi to všechny čtyři, vůbec se necukaly, jen Yazatap řekla, že to bude záležet ještě na tobě. Takže jsi ta poslední překážka, která mi ještě stojí v cestě.«

»Já že jsem pro tebe překážka?« zasmál se trochu uraženě.

»A jaká!« vzdychla si. »Ostatní už mi jasně fandí, jen ty... Jo a víš co? Pamatuješ, jak jsi tvrdil, že mi musí být šestnáct jako tobě? Blbý je, že jste mě z Ar-Baal-Layettu vzali bez osobních dat, takže sama nevím, kolik mi doopravdy je. Chtěla jsem se během toho pátrání se Salgiel dohodnout, aby to zkusila zjistit zpětně. Ta ale řekla, že to tak jako tak bude příliš nejisté, děti bývají individuální a dá se to zjistit jen plus minus půl roku. Nakonec jsem se s nimi dohodla, že to odhadneme a aby se to dobře pamatovalo, prosadila jsem, že budu mít narozeniny ve stejný den s tebou. Být bez osobních dat může být někdy i výhoda!«

»Takže budeš mít deklarované narozeniny?« usmál se.

»Přesně už to beztak nikdo nezjistí,« usmála se. »V Ar-Baal-Layettu mě určitě zapsali jako ztracenou a osobní data se v těch případech stornují, kdo by taky schraňoval o padlých víc než jen počty? Salgiel tvrdila, že klidně najdeš dvě holky, co vypadají nastejno a přitom bude jedné teprve čtrnáct a druhé už sedmnáct.«

»Tím chceš říci, že můžeš být stejně dobře mimořádně vyvinutá čtrnáctka, jako mírně opožděná sedmnáctka?«

»Koukám, že to chápeš, když chceš!« usmála se ještě víc. »V tom případě ti slavnostně oznamuji, že mám podle dohody se Salgiel, Xapho, Mariuk a Yazatap od teďka narozeniny stejně s tebou a stejně jako ty. A dovol mi, abych ti k dnešním narozeninám blahopřála jako první! A současně ti jemně naznačuji, že zrovna tak přijímám gratulace i já, protože je mi dneska také šestnáct!«

»Ty liško podšitá!« rozesmál se, ale pak zase zvažněl. »Asi bych ti měl taky blahopřát. Šestnácté narozeniny mohou být nakonec v životě přelomové, to vidím i na sobě. Ale přece jen, proč je deklarovat zrovna takhle?«

»A proč ne?« opáčila nevinně. »Víš přece, co jsi říkal? Že oddělíte oslavy narozenin od svatby, aby je nikdo nespojoval, ačkoliv se svatbou spojitost mají. Řekni mi ale, proč od sebe oddělovat i narozeniny? Chceš je snad mít jenom pro sebe?«

»To ani ne,« odvětil uraženě. »Pověz mi ale, jak k tomu přijdou ostatní, když nebudou narozeniny slavit se mnou, jako ty?«

»Na tom je největší legrace, že je budou muset také tak přibližně deklarovat, jak říkáš, přesně to přece neví žádná,« ušklíbla se. »Ani Baalky, ani Ártjá nepovažovaly narozeniny za tak významné, aby je slavily, takže si to žádná nepamatuje. A byla by vážně psina, kdyby si je zvolily ve stejný den s námi! To bychom si pak navzájem gratulovali všichni.«

»Nestraš!« okřikl ji. »Nemohla by sis je už kvůli těm ostatním přesunout na jindy?«

»Nemohla!« odsekla. »Už to tak schválně. Náhodou je to jedna z mála věcí, které na tobě nezáleží a nemáš do toho co mluvit.«

»I ty jedna liško podšitá!« zahrozil jí.

»Hele, co to znamená liško podšitá?« zarazila se. »Už to říkáš podruhé.«

»To je jen takové pozemské úsloví,« řekl. »U nás na Zemi žije zvířátko, kterému lidé přisuzují velkou chytrost a přeneseně se to říká i o vychytralých lidech.«

»Díky za poklonu,« přikývla, zřejmě neměla smysl pro jemnou ironii. »Ale nechceš se raději se mnou ještě zahrát? Svítat bude nejdřív za hodinu a ostatní sem přijdou nejdřív za dvě. Za tu dobu tě rozpálím, že budeš úplně fit, nechceš?«

»Tobě to nestačilo?« vyjel na ni.

»Nestačilo. Ale nejde o mě, jde o tebe,« namítla věcně. »Jsi pořád ledový a potřebuješ teplo. Jestli ti vadí, že budeme přitom nahatí, otoč se ke mně zády, vadit mi to nebude.«

»Ale co až nás tady ostatní najdou?!« vyhrkl.

»Kdo nás tady najde?« pokrčila rameny. »Tvoje čtyři nastávající? Ty o mě přece vědí a nejspíš už se mnou počítají! Snadno jim to vysvětlím a jestli je bude něco mrzet, pak jen to, že na to nepřišly samy. No tak, Pepku! Ani netušíš, co všechno už jsem podnikla, abych tě přece dostala! Jestli doufáš, že ani poslední překážku nepřekonám, strašně se mýlíš!«

»To si tak věříš?« provokoval ji.

»Aby ne!« usmála se sebevědomě. »Uznávám, Xapho a Mariuk mají zatím větší prsa, Yazatap je neuvěřitelně zkušená ženská a Salgiel by pro tebe skočila do ohně, ale já mám na tebe největší telepatickou rezonanci, vycítím tě jako žádná jiná a udělám všechno, abych ti nejen nebyla na obtíž, ale abych ti byla nejvíc platná. Nechci ti to malovat černě, ale Salgiel taky tvrdí, že jsem tě našla na poslední chvíli! A že mám zatím prsa ani ne jedničky? Vadí ti to snad na Salgiel? Ještě mi narostou, to uvidíš! Tak co, Pepku? Ještě mě chceš vyhodit?«

Udělala na něho tak smutný obličej, jak jen dovedla. Tuhle typicky ženskou taktiku buď znala od Xapho, ta ji také ráda a s úspěchem používala, nebo na ni přišla sama, i to by bylo možné. Na Pepka to ale působilo.

»Vyhodit tě nechci,« řekl smířlivěji. »Jestli je to tak jak říkáš, měl bych ti být i vděčný, ale ty zase uznej, že je to... přinejmenším dost neobvyklé.«

»Je,« uznala bez mrknutí oka. »Ale co je tady obvyklé, aby ses na to odvolával jako na závaznou normu? U vás je zakázané mít více žen, tady to bude nejspíš obvyklé. Dobře víš, že jsme na tebe poctivě čekaly do tvých šestnácti let, což je u vás ale jen výjimka z pravidel. Chceš vytvářet nové svatební obřady, možná i něco podobného vašim zákonům, ale řekni mi, co je z toho obvyklého?«

»Máš trochu pravdu,« přiznal jí. »Celý tenhle svět je tak trochu neobvyklý.«

»No vidíš!« řekla vítězně. »Tak už nevyšiluj a pojď ke mně, ať tě pořádně zahřeju!«

Natáhla se pohodlně na jeho pohovce, ale ponechala mu vedle sebe místo. Přikrývkou, kterou byla do této chvíle zahalená, se rychle přikryla, ale její okraj trochu nadzvedla, aby si k ní mohl lehnout i on.

»Bereš to moc hopem,« řekl už jen pro formu, aby to nevypadalo jako úplný souhlas.

Lehl si vedle ní, ale otočil se k ní zády, beztak to sama navrhla. Měla pravdu, pořád mu byla zima. Celý se zatetelil teplem jejího mladého těla, když se k němu zezadu přitiskla.

»Dneska budeš jenom můj, Pepku!« vrátila na něho telepaticky.

Objímala ho, tiskla se k němu a hřála ho. Bylo to příjemné a měla pravdu, potřeboval se dostat z té zimy, v jeho snu způsobené ledovou pouštinou s hladovým ledním medvědem, ale podle ní spíš nějakou zákeřnou drogou. Objímala ho rukama i nohama, tiskla se k němu tělem a hladila ho, aby z něho vyhnala zimu, ale její ruce se přitom dostávaly dál a dál.

Nakonec to nevydržel, pomalu se k ní pootočil a také ji k sobě přitiskl.

»Ty mě chceš zřejmě svést, vid'!« zamumlal tefirštinou.

»A co jiného dělám?« odvětila naopak telepaticky. »I kdybych tě jen zahřála, stálo by to za to, ale proč nezkusit víc? Pepku, Xapho mi říkala, že umíš něco úžasného. Nauč mě to taky, co ti to udělá? Dneska je nám oběma šestnáct, to už přece oba můžeme!«

»Podej čertu prst, chytne celou ruku,« řekl. »Ne, toho si nevšímej, to je jen další naše pozemské úsloví, vysvětlím ti je někdy jindy. Vážně to chceš už dnes? Jestli to nevíš, takhle se taky dělají děti!«

»Vím to, nestarej se!« opáčila dotčeně. »Salgiel mi o tom dost povídala. Tvrdila, že to není tak jednoduché, ostatně, děláš to se všemi z rodiny od začátku a nic. A i kdyby, vždyť je nám oběma dneska šestnáct!«

»Jo, to už jsi říkala, беру to na vědomí,« vzdychl si. »Ale jestli to nevíš, jsem pořádně ztuhlý a to by taky mohlo vadit.«

»Tak se o mě ještě chvíli zahřívej!« navrhla mu rychle. »Jestli tě nerozehřeju, bude mi to patřit. Ale řekni mi, jak vlastně děláš, abyste byli úplně telepaticky spojení?«

»Bereš to moc hopem,« opakoval, ale začal ji hladit. Nejprve jen po rukou, ale pak po těle, dokud jeho ruka nespočinula na jejích nadrech. Znovu cítil, jak se zachvěla a celou ji to zelektrizovalo. Tím víc se k němu přitiskla. Napadlo ho, že by mohli zkusit jen telepatické propojení bez sexu. Při současné ztuhlosti jí víc ani slíbit nemohl, ale nakonec i to mohlo stát za pokus.

»Není to tak složité,« řekl jí. »Musíš se naučit posílat na mě všechny své pocity. Když udělám totéž, telepatické spojení chytí zpětnou vazbu či co a spojíme se spolu tak pevně, že máme oba dojem, že jsme jeden i druhý. Říkáš, že jsi na mě hodně vnímavá, mělo by ti to jít snadněji než jiným. Zkus mě tedy vnímat, jak to dělám já!«

Soustředil se a poslal na ni telepaticky svoje pocity. Byla mu pořád ještě trochu zima, ale už se cítil lépe, telepatii zvládl bez problémů. Ramiel se v jeho náručí na okamžik zajíkl překvapením, ale pak pocítil, že i ona na něho posílá všechno co sama cítí.

A byli najednou dva v jednom těle, sotva stihl rozlišovat, které tělo patří jemu a které mladinké tefirské dívence. Samozřejmě ihned poznala, kde mu je nejvíc zima a zamířila tam rukama, aby ho co nejlépe zahřála. Nechal ji, dělala to dobře, sám ji jen jemně hladil po těle. Měl už praxi v hledání míst, kde to dívky nejvíce vzrušovalo a Ramiel se projevovala stejně jako ty ostatní. Naděrka měla malá, ale hlazení ji naplňovalo stejným pocitem touhy jako ty zkušené. Bez telepatie by nic takového zažít nemohli, ale ovládali ji a vnímali tedy společné pocity. On její dívčí zvědavost, jaké to bude, i údiv, když naopak vnímala, jak ho ona sama vzrušuje. Na okamžik zachytila i jeho letmý údiv, že to dokázala navzdory jeho strnulosti.

Nedočkavě si z jeho vzpomínek vytáhla, jak by to mělo asi pokračovat. Pamatoval si přece i pocity svých milenek při milování a bylo to určitě názornější než střípky, jen kradmo zachycené od těch zkušenějších. Pepek věděl, že tefirky jsou v těchto věcech sdílnější, ale až teď zjistil, co o tom Ramiel řekly a co si přece jen ponechaly pro sebe. Nejvíc pochopení pro ni měla Salgiel. Byla očividně mateřský typ a potají jí toho pověděla víc, než zvědavým dcerkám maminky obvykle prozradí. Ramiel se teď ale dozvěděla úplně všechno buď přímo od něho nebo i z pocitů těch čtyř před ní. Nemusel jí už nic vysvětlovat. Ačkoliv si předtím umíňoval, že to nenechá dojít příliš daleko, jejím tělem teď cítil, jak je na něho připravená a bylo mu jasné, že své původní předsevzetí

nedodrží. Věděla, co může od milování čekat a těšila se na to tak, že by jí to už ani nedokázal odepřít.

»Vyhrála jsi!« přiznal jí sportovně, ačkoliv to od něho nebyla žádná velká prohra.

»Však jsem ti to říkala!« zachytil její letmou odpověď, ale nebyla škodolibá, spíš z ní cítil její vlastní ulehčení.

Ve chvíli, kdy se spojili, ho ale zasáhla taková bolest, že měl co dělat, aby nevykřikl.

Neuvědomil si, že Ramiel s žádným klukem ještě nic neměla a ve své nedočkavosti byl příliš razantní, až ho to samotného málem vyšinulo. Aniž by o tom uvažoval, poslal na ni okamžitě naplno léčivou sílu a skutečně cítil, jak její bolest rychle ustupuje, ale i tak to na něho působilo jako ledová sprcha. Nešlo to šetrněji? vyčítal si. Znat to od začátku, uvažoval, dal bych si větší pozor. Ještě že to šlo aspoň trochu zmírnit.

Z toho si nic nedělej, Pepku! utěšovala ho myšlenkou, ačkoliv to byla především její bolest. Salgiel mi říkala, že se mám na to připravit, ale taky měla pravdu, když mi říkala, že mi to hned vyléčíš. Nepříjemné to bylo jen na okamžik, to se dalo vydržet. Teď už je to jenom úžasné a čím dál tím nádhernější...«

Její pocity se přenášely na něho a naopak, navzájem se stupňovaly, takže nakonec oba skončili umilovaní, udýchaní, ale šťastní. Nemohl se na ni zlobit, že ho svedla, konec konců, nejspíš mu opravdu zachránila život a nepochyboval ani o tom, že udělala všechno možné i nemožné, jen aby ho získala. Zasloužila si, aby ji brali vážně. Salgiel mohla mít tisíckrát pravdu, že by se z toho dostal i sám, ale bez Ramiel by to určitě trvalo déle.

Pepkovi si vzpomněl na podobný případ, který se odehrál ještě v Andělském světě. Olda s Máňou šli jednat s jedním z Mrzoutů, představitelů civilizace Okifeia. Přišli v dobrém, ale on je napadl svou ledovou zbraní. Olda v poslední chvíli dostal Máňu skrz vesmírnou bránu do bezpečí, ale oba se tam zhroutili. Tenkrát se dřív vzpamatoval Olda a když viděl, jak je Marie ztuhlá, pokusil se zahřát ji úplně stejným způsobem, jako Ramiel Pepka. Kdekdo jim pak předhazoval, že se to neomezilo na zahřívání, jak oba svorně tvrdili. Alexijev se jich ale zastal, že jim to věří, takže posměšky brzy přestaly, ale sblížilo je to natolik, že brzy stejně skončili v posteli, ať si o tom myslel kdo chtěl co chtěl.

Nepochyboval ani o tom, že ji ostatní mezi sebe přijmou, jako přijaly Salgiel. Bude tedy jeho pátou ženou. Víc jich ani budoucí tefírské zákony nedovolují, takže rozhlížení po děvčatech pro něho končí. Nemohl si ale stěžovat. Měl by jich i tak pět, každou jinou.

»A tak ti tedy gratuluji k narozeninám!« řekl jí docela vážně.

»Nápodobně, skoro-manželi!« usmála se na něho.

»I ty liško podšítá!« oplatil jí úsměv.

Ramiel tvrdila, že musí Pepka ještě trochu ohřát, ale teď už to byla jen výmluva. Na vstávání bylo ale příliš brzy, takže si oba ještě usnuli v náručí.

V domě bylo ticho, vzbudili se proto pozdě. Ramiel našla přes jednu židli přehozené krásné bílémodré dívčí šaty přesně její velikosti. Pepkovi to měl ještě jednodušší, andělskou kombinézu měl vždycky pohotově a oblékání bylo záležitostí jediné vteřiny. Někdo je ale musel po ránu navštívit. Podívali se na sebe, ale jen se oba usmáli. Kdyby doufali, že ostatní nevědí kolik uhodilo, mylili by se. Ramiel měla pravdu. Věděly o tom, ale nevadilo jim to.

»Zase za mě někdo rozhodl, jak se mám oblékat!« vzdychla si Ramiel.

»Tyhle šaty ti budou nejvíc slušet,« mínil Pepkovi. »Modrá sedí ke žlutým vlasům.«

»Myslíš?« podívala se na něho šťastně.

»No jistě!« nenechal ji na pochybách.

Poslechla ho a pečlivě se ustrojila. Z Pepkova pokoje vyšli, držíce se za ruce. Chodba byla prázdná, ale v obytné hale bylo živo, nesl se odtud hluk, převážně dětské hlásky. Pepkovi s Ramiel na sebe ještě jednou spiklenecky mrkli, ale pak tam odhodlaně vstoupili.

Dětská zábava ustala, jako když ji sfoukne. Děti ihned vyskočily od hracího pokojíčku

s panenkami a horempádem se hnaly na svá místa u velkého stolu. Způsobně se postavily a pak svorně spustily:

»Všechno nejlepší k narozeninám, tatínku!«

Pepék ani Ramiel se nemohli zdržet úsměvu, jak vážně to ty malé dívky říkaly.

»Koukám, že jsme to špatně nacvičily!« řekla rychle Salgiel. »Narozeniny má nejen táta, ale taky Ramiel, že?«

Holčičky se na sebe podívaly a pak spustily:

»Všechno nejlepší k narozeninám, tatínku a Ramiel!«

Na stole stál veliký dort se šestnácti svíčkami, které zdánlivě samy vzplály, jen Pepék s Ramiel vstoupili. Pepék mrknutím oka přehlédl, která se nedívá na ně, ale na dort a hned mu bylo jasné, že svíčky zapalovala očima Yazatap. A všechny čtyři zvaly příchozí ke stolu, aby mohla oslava začít.

Dort byl na dva oslavence jen jeden, zato velký pro všechny. Pepék s Ramiel společně obřadně sfoukli všechny svíčky. Rituál se dětem zalíbil a chtěly si jej zopakovat. Yazatap jim je tedy ochotně rozsvěcela a Eilael, Jinn i Malakim si postupně svíčky také sfoukli.

»Kdy budu mít taky narozeniny?« zajímala se Eilael.

»Uvidíš, nech se překvapit,« uklidňovala ji Mariuk.

Naštěstí následovalo obřadné krájení dortu a jeho konzumace. Malakim se podařilo zvrhnout si talířek s dortem do klína, jinak to proběhlo v pohodě. Dort zmizel, jen se za ním zaprášilo.

A teď si zazpíváme!« navrhl Pepék.

František se v hudební škole opravdu činil. Eilael, Jinn a Malakim uměly už pěknou řádku písniček a protože si je přezpívaly i doma, pochytily to i ostatní tefírky, takže se teď mohli pustit do zpěvu všichni. Některé písně měly text neuměle přeložený do tefírštiny, jiné se zpívaly česky, pár písniček anglicky a jedna dokonce rusky, ale nikomu to nevadilo. Starší tefírky tyto řeči znaly, ale dětem nevadilo, že slovům nerozumějí.

Zpívání skončilo, když už si holčičky nemohly vzpomenout na žádné další písně. I tak jich přezpívaly hodně a zasloužily si okázalou pochvalu.

»A teď si zase můžete jít hrát!« pobídla děti Mariuk.

Tři holčičky se radostně vrhly k dětskému pokojíku, dospělí ještě zůstali sedět. Oslava skončila, teď měla nastat vážnější debata.

»Vítáme tě opět na palubě!« řekla Yazatap Pepkovi. »Snad už budeš v pořádku!«

»Jak se zdá, jsem už fit,« usmál se na ni. »Poslyšte...«

»My víme,« přerušila ho Yazatap. »Potřebujeme společně projednat záležitost Ramiel. To jistě projde hladce. Žádná z nás proti ní nic nemá a rozhodly jsme se ponechat to na tobě. A jak se zdá, už jsi to beztak rozhodl i bez nás.«

»To není pravda!« zamračil se Pepék. »Ramiel mi tvrdila, že to s vámi projednala a že jsem její poslední překážka.«

»A ty jsi ji velice rychle odstranil,« usmála se s pochopením Yazatap. »Musím ti uznat, naivní jsi na to dost. Co kdyby nemluvila pravdu?«

»Toho by sama nejvíc litovala!« řekl Pepék. »Máš pravdu, věřil jsem jí. Ale ještě nemá po svatbě a kdyby lhala, byla by sama proti sobě, nikdy by se mezi vás nedostala!«

»Opravdu považuješ svatbu za tak nezrušitelnou?« podívala se na něho pátravě.

»Absolutně nezrušitelnou ne,« zavrtěl hlavou. »Ale za hodně závažnou. Ke zrušení by měl být hodně pádný důvod. Například pokus o vraždu...«

»Dobře, trváš na svých dosavadních názorech,« zkrátila to. »Platí tedy naše dosavadní dohoda? Cítíš se aspoň tak fit, abys nepožadoval ani odklad?«

»Ne, nemám k tomu žádný důvod,« přikývl. »Chystejte si svatební šaty, budete je potřebovat.«

»To je dobře,« přikývla Yazatap. »Ale teď máme ještě další problémy. Musím tě zase trochu vrátit do reality. Zatímco jsi byl mimo, ustanovily jsme Radu pro obranu ostrova.«

»Obranu?« zeptal se jí. »Před čím?«

»Někdo nás přece napadl!« řekla Yazatap. »Ještě nevíme kdo, ale už máme dvanáct padlých! Uznáš snad nutnost obrany před neznámým nepřítelem?«

»Od té doby se nic nestalo?« zajímal se.

»Nestalo,« přikývla. »Nenecháme se ale přepadat bez odporu. Hlídkujeme po celém ostrově ve dne v noci, hlídky ve vimaanech sledují okolní vzdušný prostor a v každém domě jsme si zřídily příruční zbrojnici, aby nás nic nemohlo překvapit.«

»Dobře,« přikývl vážně. »Co jste zatím objevily?«

»Zatím nic,« přiznala. »Nikde na ostrově se nic nešustlo. Největší zdejší tvorové jsou býložravé kozy, dají se zvládnout holýma rukama a nejsou schopné ohrozit člověka. Muselo to být něco zvenčí. My tu sice žádné konvertory nemáme, ale ty je přece také nepotřebuješ.«

»A zeptaly jste se těch mrtvých?« nadhodil. »To by bylo první, co by mě napadlo, ty jistě vědí všechno!«

Yazatap tím očividně zaskočil, ale ani ostatní nevypadaly chytře.

»Ptát se mrtvých?« nevěřila svým uším. »To jde?«

»Vy to neznáte?« chystal se za hlavu. »Vždyť jsi to viděla na vlastní oči, Salgiel! Už se na to nepamatuješ?«

»Viděla jsem to,« přikývla zaraženě. »Ale to jsi dělal ty! Nám to nejde!«

»Když budete čtyři a synchronně pošlete na mrtvolu kosmickou sílu, obživne!« tvrdil.

»Ty jsi na to ale stačil sám,« namítala lékařka.

»Jako duch jsem stačil sám, měl jsem větší sílu,« vysvětloval jí. »Když ale použijete tu sílu v normálním stavu čtyři najednou, dokážete to také!«

»To jsme nevěděly...« zamrzela se Salgiel. »Proč jsi tedy neoživil Erelim?«

»Protože shořela úplně a ani nevím kde!« vzdychl si. »Někdy to jde i po stovkách let, ale musíte mít aspoň tu mrtvolu! Kde máte ty vaše mrtvé? Pojdme se na ně podívat!«

»Na to už je pozdě,« mračila se Yazatap. »Už jsme je pohřbily a předtím jsme je podle našich zvyků spálily. Zbylo z nich asi tolik co z Erelim. Neoživíš je ani ty.«

»Všechny?« chtěl honem vědět.

»Všechny,« přikývla Yazatap. »V tropech nemůžeš mrtvé skladovat, brzy se ti začnou rozkládat a ještě z toho hrozí všelijaké náказы.«

»Měly jste počkat na mě,« mračil se Pepek. »Víte přece, že umím mrtvé křísit. Mohly jste dát zatím těla do mrazniček, ty si přece umíte objednat.«

»Nenapadlo nás to,« pokrčila rameny Yazatap. »Můžeš mi věřit, že mě to mrzí nejvíc, byly tam všechny mé kolegyně z vědecké sekce. Doufala jsem, že z nás bude zase tým.«

»Jestli jste je zpopelnili, nic se od nich nedozvíme,« přiznal Pepek. »Nemá cenu brečet nad rozlitým mlékem, ale pro příště, kdyby se něco stalo, neukvapujte se tolik.«

»Buď jak buď, něco nás přímo v tomto světě přepadlo,« vrátila Yazatap diskusi zpátky na počátek. »Bylo to beze vší pochyby smrtící a nesmíme to podceňovat.«

»Podceňovat jistě ne,« řekl Pepek zamyšleně. »Budeme muset důkladněji prohlédnout okolní světy. Kdysi jsem je prohlížel, ale mohlo mi něco uniknout. Naštěstí jich má tenhle vesmír méně než jiné, chybí tu všechny planety za Jupiterem.«

»Jak to chceš prohlížet?« zajímala se Yazatap.

»Jednoduše,« pokrčil rameny. »Otevřu si tam postupně brány a projdu se po nich. Asi jsem měl prve smůlu, že jsem tam něco přehlédl, ale teď si dám větší pozor.«

»Ty chceš navštívit světy, odkud přišlo ...Tamto?« zděsila se upřímně Yazatap.

»Chceš z nás udělat vdovy?« vrtěla hlavou Salgiel. »Nebo tam chceš jít před svatbou?«

»Půjdu tam co nejdřív,« odvětil vážně. »Samozřejmě s nejvyšší opatrností. Nebojte se, mám dost zkušeností. Navštívil jsem tolik světů a chtělo mě sežrat tolik potvor, že mě jen tak nějaká nezaskočí!«

»Nevezmeš mě tam s sebou?« nadhodila Yazatap. »Vezmu si zbraň a budu tě krýt!«

»Jak mě chceš krýt?« usmál se. »Do cizích světů nejsou zbraně nejvhodnější. Kdyby mě tam něco přepadlo, nejrychlejší obranou je hodit mezi sebe a nebezpečí hradbu prostoru. Tu žádná obluda nepřekoná. Nebezpečné mohou být i bakterie, ale na ty je nejlepší xeri, to je velice rychle spálí. Kdybys tam šla se mnou, nejenže bys mi nepomohla, ale musel bych se ještě starat o tebe a bylo by to nebezpečnější než když tam půjdu sám.«

»Ale co když TO neznámé hradba prostoru nezastaví?« strachovala se. »Dobře víš, že nás to napadlo přímo tady! Muselo se to sem dostat vlastními prostředky!«

»Pak tě musím ujistit, že hradba prostoru má jednu užitečnou vlastnost,« řekl. »Mezi dvěma světy může být současně otevřená jen jedna jediná brána. Druhou to nedovolí otevřít, dokud první nezavřeš. Když bránou proskočím domů a místo abych ji zrušil, zmenším ji na velikost zrnka prachu, nic mě tedy následovat nemůže. Měl bych čas připravit si zbraně a po opětovném otevření brány vetřelce patřičně přivítat.«

»Dělej, jak umíš,« pokývala starostlivě hlavou. »Nechtěla bych nic ponechávat náhodě. Nikdo z nás nepochybuje, že to bude nebezpečné. Možná bys to měl odložit až po té svatbě. Ne že bych byla raději vdovou než osiřelou nevěstou, ale přece jen budeš ve větším klidu, když nebudeš mít nic závažného před sebou.«

»A nemohl bys nás naučit procházet těmi branami taky?« zeptala se ho Ramiel.

»Dobrý nápad!« řekla Yazatap. »Ale tak strašné třeštídlo jako Ramiel bych to neučila, to by nedopadlo dobře.«

»Nebudu to učit nikoho,« řekl vážně. »Slíbil jsem, že slýrib ani xeri nepředám nikomu, kdo by mohl ohrozit naše světy. A zvláště jsem to musel slíbit o vás. Zlobte se na mě nebo ne, tefirky Zemi i ostatní světy ohrožují, i když vy už možná ne.«

»Pepku!« vyhrkla uraženě Ramiel. »My tě přece máme rády! Vážně!«

»Vám pěti věřím,« usmál se na ni trochu trpce. »Ale uvědomte si, co tady nehraje! Do domu číslo čtyřicet mě vylákaly vaše krajanky, žádné mimozemské obludy! Jakou drogou mě tam omámily? Vaší, Salgiel ji přece poznala! Já dokonce silně pochybuji, že v tom útoku byly vůbec zapletené nějaké cizí bytosti!«

»A sakra!« zamračila se Yazatap. »To má logiku!«

»Škoda, že jste je zpopelnily,« řekl Pepek. »Rád bych si s některou z nich popovídal. Ale zdá se mi, že by to pro ně příjemné nebylo!«

»Logiku to má,« opakovala Yazatap. »Ale taky háček. Kdyby všechno bylo dílo našich krajanek, sedělo by to až do chvíle, kdy je něco začalo vraždit. Tam se logika úplně ztrácí. Nechceš přece tvrdit, že se povraždily navzájem? A i kdyby, kde máš potom vítězku?«

»Není vám taky divné, že některé ze zavražděných zmizely hned a jiné až po prvním pátrání?« připomněla všem Xapho. »Jednak by musely o té jeskyni vědět, za druhé, proč by okamžitě neutekly, kdyby tam našly deset mrtvých?«

»Vědět o té jeskyni mohly,« pokrčil rameny Pepek. »Pak by ovšem pátraly jen na oko, spíš by ostatní odváděly na falešné stopy. Možné to ale je.«

»Bude to tak,« potvrdila Salgiel. »Podle našich výzkumů byla jedna z nich, Muriel ze Země, zabitá zhruba o dva dny dříve než ostatní. Její mrtvola byla ve větším stupni rozkladu než ostatní. Ty to potom zabilo nejspíš všechny naráz. Ale co? To mi nejde do hlavy. Není mi ani jasné, proč ostatní neutekly, když se to stalo té první? Musely ji tam mít na očích dva dny, obdivuji potom jejich nervy!«

»Mně nejde do hlavy, jak do té jeskyně dostaly všechny materiál,« přisadila si Ramiel. »Bylo tam přece plno stolů, přístrojů a všeho... a přitom, viděly jste všechny ten úzký vchod, než jsme tam vlezly a rozdupaly to?«

»To se dá snadno vysvětlit,« objasnil jí to Pepek. »Nic tím vchodem netahaly, všechno si mohly objednat od robotů až uvnitř. Tady vám taky všechno syntetizují rovnou na stole.«

»Ale kdo je tak příšerně roztrhal?« vrátila se Ramiel k velice nepříjemné vzpomínce. »Vypadalo to tam jako po bitvě. Uvnitř bylo kolem vchodu plno krve, jak to, že ven nevedly žádné

krvavé stopy? Ačkoliv, vražedkyně mohly odletět i beze stop...«

»Ty mrtvé nemohla povraždit žádná z nás,« vrtěla hlavou Salgiel. »Nebylo to žádnou z našich zbraní, to bych poznala! Bylo to ale tak nesmyslně brutální, jako kdyby to opravdu udělalo nějaké zvíře!«

»Vysvětlení záhady se tedy nekoná!« povzdychla si Mariuk.

»Hlídky budeme raději držet dál,« souhlasila s ní Yazatap. »Moc se mi nelíbí, že chce Pepek prohledávat okolní světy sám, na jeho místě bych raději uvažovala o tom, že jsou za tím opravdu nebezpeční vetřelci, aby na ně nenarazil nepřipravený. Ale musíme uvažovat i možnost, že některé z našich vědomě s vetřelci spolupracovaly. Jde o to: proč by to dělaly a proč by se jich potom vetřelci zbavovali?«

»Nemohli je psychicky ovládnout?« napadlo Ramiel.

»Jde to, ale... to by musely být některé od nás,« zavrčela nesouhlasně Yazatap.

»Nedala bych ruku do ohně ani za to, že jsou viníci mezi námi, myslím tím na ostrově. Hodně záhad by to vyřešilo,« uvažovala Salgiel.

»Bylo by to ale ze všeho nejhorší,« řekla zamračeně Yazatap. »Kdybychom si nesměly navzájem věřit, byl by to konec idyly.«

»Jestli už není,« kývla vážně Salgiel.

František

Ačkoliv se Pepek, nejspíš i díky Ramiel, přímo zázračně vzpamatoval, začaly za ním chodit celé delegace gratulantek. Pravda, jako jediný vyvázl ze spárů smrti, která se blízko něho přehnala. Hudební škola mu chtěla uspořádat koncert pod okny, ale Pepek Františka přemluvil, aby to přesunul do velké haly, aby si mohlo hudbu vychutnat více lidí.

František se překonával. Jeho mladinké žákyně uměly zacházet s hudebními nástroji natolik, aby si troufaly na koncert, kde pod jeho vedením vystoupily i dvě pěvecké skupiny. Jedna složená z nadějných zpěvaček, druhá z dospělých tefírek, většinou doprovázejících své svěřené ratolesti do školy, kde se jim zpěv velice zalíbil. František toho samozřejmě využil, takže dirigoval hned dva sbory a orchestr. A ne ledajaký! Dívenky ovládaly nástroje rutinně jako staří hudebníci, František se jim věnoval především po stránce hudebního citu, ale i tam se mu až nečekaně vedlo.

Koncert sklídl velký úspěch. Podobný úspěch měly i odbornice na pěstování rostlin, které se po koncertě pochlubily prvními individualizovanými plody. Přinesly je po koncertě ve velkých koších a nabízely je všem. Nejrychleji jim vyrostly melouny, byly sladké a všem chutnaly. V předsáli zase rozbily svůj hlavní stan kadeřnice, aby se také pochlubily svými výtvary. I ony měly samozřejmě plno zájemkyň.

Když se všichni po koncertě rozešli, přišel ale František za Pepkem do jeho domku už čistě soukromě.

»Mohl bych tě požádat o rozhovor jen mezi námi?« začal trochu oklikou. »Myslím tím mezi čtyřma očima...«

»Na to za mnou nemusíš ani chodit,« usmál se na něho Pepek. »Telepatii ovládáš jako já, když se budeme bavit směrovaně, je to jen mezi námi, ani na sebe nemusíme vidět.«

»Když já... no, něco opravdu potřebuji...« nevěděl František jak do toho. »Je to strašně důležité, teda aspoň pro mě...«

»Šmarjá, ven s tím!« vybídl ho Pepek. »Sedni si tady jako doma a povídej! Nebudeš se přece přede mnou upejpat! Jestli ti vadí rambajz, můžeme jít před dům.«

Výskot z dětského pokoje byl ale slabý, než aby někomu doopravdy vadil. Přesto se oba zvedli a vyšli se posadit do křesílek pod slunečníky před dům. Měli odtud výhled na večerní moře, jehož šum byl přece jen slabší než hluky v domě, kde si hrají tři děti. Pepek před sebe i před Františka objednal pohár tropického ovoce, aby nesesedli jen tak.

»No, víš... potřebuji pomoc...« pokračoval František tajemně. Vzal sice do ruky modrý banán, ale nejedl. »Ty jsi přece jen taková největší zdejší autorita...«

»Jakápak autorita?« ušklíbl se Pepek. »To by mi tak ještě scházelo!«

»Víš dobře, že by to tady bez tebe vůbec nebylo,« připomněl mu František. »Není tu žádná oficiální vláda, ale když někdo něco potřebuje, chodí za tebou, ne?«

»Naštěstí už málokdo co potřebuje,« ušklíbl se opět Pepek. »Co potřebuješ za pomoc, aby se to neobešlo beze mě?«

»Potřebuju starostu!« řekl nešťastně František. »Nebo něco takového. Zkrátka autoritu zdejší obce. A to jsi nejspíš ty!«

»Starostou jsem tady nikdy nebyl a doufám, že nikdy nebudu!« opáčil Pepek.

»Ale měl bys být, aspoň pro formu,« dožadoval se ho František. »Zrovna teď bych tě jako starostu potřeboval jako sůl.«

»Nač, proboha?« zavrtěl hlavou Pepek. »Jestli potřebuješ udělat něco nestandardního, samozřejmě ti to udělám, ale to nemusí být oficiálně! Potřebuješ nějaké hudební nástroje, které ještě roboti nemají na seznamu? Stačí říct!«

»Nejde o nástroje!« opáčil nešťastně František. »To co potřebujeme je tak oficiální, že to bez oficialit ani nejde!«

»O co jde?« zpozorněl Pepek.

»Víš, potřebuji, abys mě s Qemuel oddal!« řekl rychle.

»Já?« zůstal Pepek s otevřenou pusou.

»Kdo jiný?« opáčil František. »Kdo je větší autorita než ty? Všechny tě poslouchají.«

»Počkej!« vzpamatoval se trochu Pepek. »Některé za mnou sice chodí na rady, ale to ještě neznamená, že bych jim vládl! Stejně tak přece chodí i za tebou!«

»Kdo tady mluví o vládnutí?« opáčil František. »Já mluvím o autoritě. Tu máš jasnou, bez diskuse. Všichni za tebou chodí. Já jsem autorita ve věcech hudby, prosím, uznávám to. V hudbě mám první i poslední slovo, protože jí nejvíc rozumím. Samosebou jen do chvíle, než se tu objeví někdo s konservatoří, nebo tak nějak.«

»Spoustu veřejných věcí přece rozhoduje i Tabris!« připomněl mu Pepek. »Na Pegsda byla největší autoritou ona, navíc řádně zvolenou!«

»Ano, ale tady rozhoduje jen prkotiny. Když o něco jde, máš je na krku i s Tabris!«

»Ale přece jen... představ si, že bych tě měl oddávat! Copak to jde? Máš tady spoustu důstojnějších! Ostatně si myslím, že Tabris bude brzy oddávat i mě.«

»My bychom si to ale přáli od tebe,« namítl František. »Kromě mě jsi tady ze Země jediný, to nepopřeš. Měl bys to pro nás udělat!«

»Ach jo!« vzdychl si Pepek. »A nebude ti vadit, že nejsem kněz?«

»To jsme s Qemuel rozebírali,« přiznal František. »Ona by se mnou šla třeba i na Zem, ale těžko seženeme kněze, ochotného oddat mě s pravou d'áblíci.«

»A co kdyby nebyl katolický!« napadlo Pepka. »Na Zemi je spousta sekt, některé by ti ochotně vyhověly, kdybys za nimi zašel. Třeba Satanisti...«

»K těm? To nemyslíš vážně!« otrásl se František. »Hele, Qemuel je možná opravdová d'áblíci, ale vždyť i d'áblíci byli kdysi anděly. Proč by se nemohla obrátit na pravou víru? My jsme se dohodli na tom, že se nejprve vezmeme tady a potom to zkusíme i na Zemi. Ale pro případ, že nám to na Zemi nevyjde, měli bychom být aspoň formálně svoji. To víš, já se držím zásady: napřed kostel, potom postel. Pokud vím, sňatky podle místních zvyků církev na Zemi uznává, takže by to snad mělo být v pořádku.«

»Víš ale dobře, že zdejší zákony přímo vyžadují polygamii?«

»Něco se o tom povídá,« přikývl rychle František. »Ale nezakazují ani naše klasická pozemská manželství. Když budeme s Qemuel oddaní, nikomu to tady vadit nebude.«

»Nikomu to nebude vadit ani kdybyste oddaní nebyli,« řekl Pepek. »Ale máš pravdu, svatba by měla být. Já se jí taky nevyhýbám.«

»Až na to, že si prý bereš hned pět žen najednou!« zamračil se František.

»Tady to bude normální,« ujistil ho Pepek. »Tady to ani jinak být nemůže, vzhledem k podstatě zdejších žen je to jediná možnost.«

»Ale ne pro nás, co jsme ze Země!«

»I pro nás, nemysli si!« trval na svém Pepek. »Kecat ti do toho nechci, pro mě za mě si můžete vystačit sami, ale zkus si uvědomit, že Qemuel je tefirka a pro ni to přirozené není. Už jsem tě snad varoval, že budete mít nejspíš samé holky!«

»Do toho nikomu nic nebude,« řekl František. »Poslyš, Pepku, co ti to udělá?«

»Jestli ti to bude stačit ode mě, prosím!« přikývl Pepek. »Ale upozorňuji tě, že obřady budou zdejší. Nejsem kněz a nepamatuji si, jak to chodí na Zemi, a i kdybych to věděl, budu prosazovat zdejší zvyky, rozumíš?«

»Hlavně aby to bylo,« vzdychl si František. »Qemuel se toho od ostatních dozvěděla víc než jsem čekal a je celá žhavá, abychom už byli svoji...«

»Jsi na ni moc přísný,« řekl Pepek shovívavě. »Kdy chcete tu svatbu?«

»Příští měsíc, abychom ještě pro to stačili něco připravit.«

»Dobře,« přikývl Pepek. »Jestli ti budu stačit, jsem pro. A až budete svoji, přijď si pro radu. Objevili jsme něco úžasného, jistě se vám to bude hodit také.«

»Čeho by se to mělo týkat?«

»Telepatie mezi manžely,« nadhodil Pepek. »Neboj se, není to nic, co by mělo vadit křesťanovi jako jsi ty. Naopak to ještě lépe naplňuje Bibli.«

»Kdyby ses nechystal k té hříšné bigamii, byl bys anděl,« vzdychl si František.

»Tady nejsme na Zemi,« řekl vážně Pepek. »Tady platí jiné zákony. Tady je naopak hříšná monogamie. A řekl bych, že to schválí i Ogdurové, až sem přijdou.«

»Nerouhej se, Pepku!« zvažněl František.

»To není rouhání, ale střízlivý odhad,« ujistil kamaráda Pepek. »Ogdurové nejsou hlupáci a jistě pochopí, že co je dobré pro Zemi, nemusí být dobré jinde a naopak. Když naučíme žít d'áblíci v míru s lidmi, nebude to vítězství Pekla, ale naše. Ogdurové to tak musí ocenit!«

»Já vážně nevím!« vzdychal František. »Máme zkrátka jiné zásady.«

»To nevadí, dokud nejsou nepřátelské,« přikývl Pepek. »Přátelit se můžeme jako dřív a čas všechno ukáže...«

Pepkovi víc vadily stojany s nabitými zbraněmi, které měly místo ve všech domcích. Uznával, že jeho napadená kolonie má právo na obranu, ale považoval to za největší neštěstí poslední doby.

Pro jistotu podnikl několik výletů do okolních pustých světů, ale nikde neobjevil nic nebezpečného. Ve dvou světech byli dravci, schopní ohrozit člověka, ale neprojevovali tak velkou inteligenci, aby se dokázali dostat do jejich světa, leda by jim někdo pomáhal. To ale bylo skoro vyloučeno. Ze všech obyvatel Oázy měl slýrib umožňující vytváření vesmírných bran jen on a František, ale ten opravdu nevypadal na spiklence.

Podle Pepka by měli zaměřit pátrání spíš na místní. Do domku číslo čtyřicet ho přece nevyhládali vetřelci z vesmíru, ale zdejší tefirky. Bohužel se všichni shodovali na názoru, že to byly ty mrtvé a zpopelněné, takže nebylo koho vyslýchat. Tabris a Yazatap aspoň opatrně vyslechly jejich svěřené děti, ale ty zřejmě neměly o ničem ani tušení a hrály si s ostatními, jako kdyby se nic nestalo.

»Na Zemi se v případě násilné smrti zpravidla dělá pitva, která by měla zjistit příčinu smrti,« vyčítal Pepek Salgiel, když už dali po večeri děti spát.

»Ale proč?« namítala. »Co by nám taková pitva dala? Příčinou smrti bylo nepochybně strašlivé zdevastování těl neznámým zvířetem nebo zbraní. Vyšetřovalo nás to nezávisle na sobě šest zkušených lazarnic, zvyklých na různá zranění v bojích. Shodly jsme se vyloučit nám známé zbraně, jejich účinky bychom poznaly. Co chceš ještě řešit?«

»Například se dá podle tvaru ran zjistit tvar čelistí a podle ní a velikosti zubů velikost zvířete, které tu smrt způsobilo.«

»Smrtící rány neměly žádné stopy zubů,« ujistila ho Salgiel. »Je to další záhada. Byly jakoby čistě vykrojené nějakým nástrojem.«

»Třeba vrtákem?«

»Ne,« zavrtěla hlavou. »Nevypadalo to na žádný známý nástroj. Jak bych ti to nejlépe popsala... Vezmi lžíci, zaboř ji do másla a zatoč s ní. Nejspíš z másla vykrojíš malé vajíčko. Něco podobného to bylo tady. Vykrojené části těl se našly poblíž a s výjimkou měkkých vnitřností obvykle přesně pasovaly do ran, možná by se ty rány daly ještě sešít. Samozřejmě to neplatí u vnitřností, jako jsou střeva, ta byla rozházená po celé jeskyni. Proti nástroji ale hovoří to, že rány nebyly stejné. Nejmenší měly průměr deseti centimetrů, ovšem i taková rána člověka spolehlivě zabije. Největší měly průměr půl metru, to už lidské tělo překrojí vedví, jak se ve čtyřech případech stalo.«

»To snad ani nevypadá na zvíře!«

»Nevypadá, ale ani nevylučuje,« povzdychla si Salgiel. »Vylučuje to jen zvířata známá na Zemi a v jejím nejbližším okolí, přesněji zvířata s ozubenými čelistmi a zobáky. To je ale většina. Úplně odlišné orgány mívá hmyz, ale musel by být obrovských rozměrů, což té poměrně malé jeskyni vůbec neodpovídá.«

»Pak by to mohlo být i nějakou zbraní Mrzoutů,« zahučel nespokojeně Pepek.

»Neznámé zbraně už z principu vyloučit nemůžeme,« přitakala mu Salgiel.

»To by ale ukazovalo zase jen a jen na vetřelce zvenku,« dodala Yazatap.

»Ani ne,« zavrtěl hlavou Pepek. »V našich robocentrech jsou ukryty veškeré archivy civilizace Mrzoutů, tedy správněji Okifeia. Nepochybně jsou tam i jejich zbraně. Jistě jsou chráněné, aby je nemohl použít kdekdo, podobně jako vaše zakázané knihy, heslem nebo tak nějak, takže jsem se na ně ještě nedostal. Nedá se ale vyloučit, že by se na ně dostaly některé vaše kolegyně. Měly na to dost času a při troše trpělivosti mohly překonat i hesla.«

»To náhodou vypadá dost pravděpodobně,« přidala se k Pepkovi Yazatap. »Například mé kolegyně výzkumnice byly všechny specialistky na šifrování a neznámé jazyky. Času na to měly jistě dost a mezi oběťmi jsou všechny. Má to jen jeden háček, či spíš pořádný hák. Žádná cizí zbraň se tam nenašla.«

»Ledaže by některá pozabýjela všechny ostatní, pak nechala zbraně zlikvidovat jako odpad robocentrem a nepozorovaně se vrátila mezi nás,« nadhodil Pepek.

»Safra, proč tak složitě?« mračila se Yazatap. »Mít mezi sebou vražednici a nevědět o ní je ze všeho nejveselejší. Nejhorší je, že můžeš mít pravdu. Až mě z toho mrazí.«

»Máme aspoň nové směry pátrání,« vzdychl si Pepek. »Kdyby to dělaly některé zdejší, musely by se velice dobře přetvařovat. Všechny uznaly, že je pro ně Oáza lepší než pomalá smrt hladem na Pegsda, ale některé to mohly uznat jen naoko. Souhlasím, že by bylo hodně drsné, aby se proti nám postavily, ale vyloučit se to nedá. Vzpomeňte si, jaké jste byly ještě před rokem fanatičky a uvědomte si, že mám na vás skoro nepřetržitý vliv, kdežto na ostatní jen nepřímý. Mezi ostatními se může ukrývat pár fanatiček, které si vezmou za cíl návrat do starých poměrů Gehenny.«

»Myslíš, že by se tam některé chtěly ještě vrátit?« vrtěla hlavou Mariuk.

»Představit si to dovedu,« přikývla vážně Yazatap. »Mohou být mezi námi fanatičky, které pořád ještě věří ve vítězství svého kmene. Kdyby se vrátily na Gehennu, mohly by tam přinést velice důležité informace. O nás i o robocentrech civilizace Okifeia. Zajistily by jim beztrčnost a třeba i oslavu. Oáza je přístupná jen přes Venušskou cestu, ale to může být pro některé výzva k překonání. Pokud vím, stavba konvertorů nebyla na Venuši zastavena kvůli nepřekonatelným překážkám, ale kvůli válce na Gehenně. Ani my ani Ářjá jsme tam žádný konvertor nepostavily, ale jak říkám, když se na to zaměříme, bude to jen technická otázka, nejpozději do pěti let vyřešená.«

»Nebude,« zavrtěl hlavou Pepek. »Víš přece, jak jsme se o tom domluvili my dva.«

»To ale víme jen my dva,« připomněla mu. »Fanatičky mohou doufat ve vítězství. Tím by byly nebezpečnější, jistě půjdou přes mrtvoly!«

»Klíčovým problémem zůstává, jak by se chtěly vrátit na Gehennu,« nechápal Pepek. »Bez slýribu si nemůžete otevřít žádnou bránu.«

»Mohly by využít naší nejbližší výpravy za dětmi,« řekla Yazatap. »Uvědom si, jaká je to pro ně příležitost. Zaparkuješ aerobus na Pegsda, kam máme z Gehenny konvertory. Sám budeš držet otevřenou bránu mezi Gehennou a Pegsda, ostatní budou nosit spící děti, ale kdo uhlídá fanatičky, které se pokusí navázat spojení se svou mateřskou pevností? Vždyť by jim na to stačilo pouhé náramkové rádio, jakých mohly v kdekjakém vimaanu najít dost!«

»Problém je, že když držím otevřenou bránu mezi Pegsda a Gehennou, druhou nikdo neotevře ani kdyby měl stokrát silnější stroje,« připomněl jí Pepek.

»Čím víc nad tím přemýšlím, tím se mi to zdá reálnější,« drbala se Yazatap na hlavě. »Představ si, že se jim podaří vyvolat v pevnosti poplach. Vznikne panika, akci samozřejmě přerušíme, ty zrušíš bránu a vrátíš se odvézt aerobus do Oázy. Kdybychom až tady přišli na to, že nám některé chybí a zřejmě úmyslně na Pegsda zůstaly, už by v Gehenně skládaly raport kněžnám.«

»Skoro mám chuť tuhle možnost případným fanatičkám nabídnout,« řekl Pepek.

»Jak to myslíš?« zarazila se Yazatap.

»Jak to říkám,« pokrčil rameny. »Slíbím návrat do Gehenny každé, která o to projeví zájem. Zdůrazním ale, že to bude jednorázová akce, nebude se nikdy opakovat a nedá se to vzít zpět,

protože z Gehenny už žádnou zpátky nevytáhnu.«

»Proč bys to ale dělal?« nechápala Yazatap.

»To je přece jednoduché,« usmál se. »Nebylo by ti milejší, kdyby se fanatičky vrátily do Gehenny, než když je budeme mít tady?«

»Jenže já bych to chápala jako past,« vrtěla hlavou Yazatap. »Která se přihlásí, riskuje, že ji pro výstrahu ostatním popravíš.«

»Už mě snad trochu znáš, že bych to neudělal,« zamračil se.

»Ano, já už vím, že jsi tak naivní, že bys to myslel vážně!« řekla. »Ale bojovnice ti to nezbaští. Každou napadne, že je to chyták!«

»Proč by to měl být chyták?« namítal Pepek.

»Žádná si nedokáže představit, že bys takové slovo dodržel!« opáčila Yazatap. »Vážně bys některou jen tak pustil domů s informacemi o přeměně posádek v duchy, o Oáze, našich nájezdech na dětská oddělení...«

»A proč ne?«

»Já vím,« řekla Yazatap. »Vlastně bych je tam taky pustila, beztak by jim to nebylo nic platné. Jenže žádná neví, co chystáme pro Gehennu po vítězství kterékoliv strany a každá v tom musí vidět jen okamžitou past!«

»Zkusit to můžeme,« navrhoval Pepek.

»Zkusit to můžeme,« opakovala po něm Yazatap. »Ale s nulovým výsledkem.«

»Uvidíme!« řekl Pepek.

Druhého dne ráno ale Pepka vzbudilo telepatické volání. Nebyl to ale nikdo zdejší. To se mu přihlásila dvě štěňata, Brok a Alma. Zakrátko už se snášela před Pepkovu haciendu na pobřeží. Brok byl černo-bílo-okrově strakatý pejsek, Alma fenka barvy pískově žluté. Pepek je oba vítal na prahu svého domu.

»Máš nás někde poblíž ubytovat,« hrnul se Brok k Pepkovi. »Vzkazuje ti to Alexijev.«

»Copak se děje?« zajímal se Pepek.

»Chce sem přiletět s autobusem,« tvrdil Brok. »My máme zajišťovat přímé telepatické spojení. Kde nás ubytuješ?«

»Stačil by vám domek jako je tenhle?« ukázal jim na svůj dům.

»Něco menšího by nebylo?« ohrnula čumáček Alma. »Tohle vypadá příliš lidsky, tam bychom se cítili moc... prázdně.«

»A nechcete bydlet přímo u mě?« napadlo Pepka. »Vyhradím vám oddělený koutek, kde se budete cítit jako doma.«

»Čichám tady více lidí!« zavěťřila Alma. »Nejsou tady taky nějaká mláďata?«

»Děti tu jsou,« přikývl Pepek. »Ale nebojte se jich, když jim řekneme, aby vás nechaly na pokoji, poslechnou.«

»A proč?« podivil se hodně okázale Brok. »Naopak! Nechte je hrát si s námi! Děcka si s námi vždycky rozumí lépe než dospělí!«

»Tak pojd'te dál!« pozval je Pepek. »Celý dům je vám jako hostům otevřený!«

To už psíky vítaly i Xapho, Mariuk, Yazatap, Salgiel i Ramiel, zvědavé na pejsky jako děti. Yazatap už psy na Zemi poznala, ale ne inteligentní a telepatické. Pepek mínil, že stačí, když návštěvu uvítá za všechny, ale Brok prohlásil, že miluje psí obřad dávání pacek, takže obě štěňata podala packy popořadě všem. Aniž by to ale tušili, psíci si je přitom všechny řádně očichali.

Děti v domku ještě spaly, ale Pepek rozhodl, že je vzbudí, protože takovou návštěvu ještě nikdy neměly ani neviděly. A skutečně, když lehce přejel telepatickou myšlenkou po spících dětech a ty otevřely oči, spatřily něco, co ještě v životě neviděly.

Dva opravdové živé pejsky.

A rázem bylo po spaní. Děti se shlukly kolem pejsků a nastalo hromadné obdivování a seznamování. Malakim se psí způsob seznamování nezamlouval, ale Eilael s Jinn si daly ruce

olíznout několikrát a Jinn zkusila na oplátku olíznout Almě packu.

»Proč jsou takoví chlupatí?« ptala se dotčeně a stěžovala si, že má v puse psí chlupy.

»To je přece normální, psi nejsou lidé,« ujišťoval ji Pepek. »Kamarádit se ale můžete, psi jsou velicí přátelé lidí.«

»A proč tady žádné nemáme?« ptala se Malakim.

»Protože v tomhle světě žádní nebyli,« řekl Pepek. »Tihle jsou tu jen na návštěvě.«

Alma si zůstala hrát s dětmi a Brok Pepkovi všesměrově telepaticky sdělil, že Alexijev přece jen sehnal dlouho slibované dobrovolníky a přiveze je brzy autobusem.

»Jak jsem si je očichal, určitě se skamarádíte!« ujišťoval Pepka. »Přihlásilo se jich víc, ale některé jsme Alexijevovi doporučili vynechat, nelíbili se nám.«

»Vy jste je také pomáhali vybírat?« zajímalo Pepka.

»Já s Almou ne, jsme prý ještě nezkušená štěňata, ale vybírala je Apina, ta má úžasný čenich na neupřímné lidi!«

Pokud si to Pepek dobře pamatoval, Apina byla postarší, ale inteligentní fenka, která vystřídala několik hodných i méně hodných pánů a měla dokonce velice špatné zkušenosti z psího útulku, odkud si ji pes Čert vytáhl a přivedl do Andělského světa. Špatné zkušenosti se na druhou stranu ukázaly jako užitečné a Alexijev na její soudy hodně dal. Bylo jí už přes patnáct let, byla psí matkou velké kupy štěňat, ale od doby, co získala telepatii, inteligenci a idarchon, a začala se svým psím zachráncem Čertem léčit lidi, část kosmické energie ji omladila, takže teď vypadala mladší než skutečně byla. Jestli Alexijevovi pomáhali i psi, měl by být jejich výběr lepší než co dokáží lidé. To by byla dobrá zpráva.

»Príma,« řekl spokojeně. »Ještě bys mi mohl povědět, jak se žije v Andělském světě!«

»Žijeme,« řekl prostě Brok. »Máme v Čechách tři nové pobočky, v Plzni, v Brně a v Ostravě, jenže tam slouží naši černoušci.«

Tradičním maskotem cestovní kanceláře ***Za zdravím*** byla totiž černá štěňata. Měli je vymalované na firemním štítě, štěňata ve všech pobočkách volně chodila mezi zákazníky, ale málokdo si všiml, že jich je více a střídají se. Štěňata zajišťovala svou mezivesmírnou telepatii spojení Andělského světa se Zemí, neboť přes dvě rozhraní selhávaly i telepatické stroje civilizace Okifeia, o méně citlivé lidské telepatii nemluvě. Navíc štěňata pomáhala odhalovat lidi zlé. Jak říkal Alexijev, kdo nakopne štěně, toho je lépe nespouštět s očí, ale psi měli čich i na méně výrazné darebáky.

Praotcem všech inteligentních štěňat byl černý pes jménem Čert, který telepatii dostal za své služby od samotného Přítele andělů. Jeho štěňata ji dědila spolu s černou barvou srsti. Občas se ale mezi jeho potomky vyskytla i štěňata jinak zbarvená. Bylo to pochopitelné, sám Čert patřil mezi ***čistokrevné voříšky***, jeho předky nikdo neznal a jeho první psí dáma Apina také nepatřila k čisté rase. V Andělském světě se na čistotu rasy nehledělo, důležité bylo, že všichni Čertovi potomci měli dar telepatie na vyšší úrovni než lidé a mohli tedy zajišťovat telepatické spojení mezi oddělenými vesmíry, ačkoliv Apina měla telepatii od lidí a sama se mohla s vlastními štěňaty domlouvat jen po Andělském světě. Bylo výhodné mít na pobočkách štěňata jedné barvy, aby se mohla nepozorovaně střídat. Proto tam byla jen černá. Ostatní zajišťovala spojení jinde a doprovázela lidi na výpravách do míst, kde nebylo úplně bezpečno. Málo platné, instinkty občas hovořily pro zvířata.

Pepek se od Broka dozvěděl i pár místních drbů. Mnoho jich nebylo, štěňata neměla pro lidské drby správný smysl, ale některé byly pro Pepka velice zajímavé. Vždyť žil na Andělském světě ještě nedávno spolu s ostatními a jejich záležitosti mu dodnes nebyly cizí.

Třeba to, že se už zase někdo pokusil vyhodit do povětří pobočku v Pardubicích, kde před budovou explodovalo auto plné trhavin. Výbuch zmírnilo betonové zábradlí, které tam dal za tímto účelem Alexijev postavit, ale i tak to vysklilo výlohy, zabilo tři náhodné chodce a zranilo několik desítek klientů i kolemjdoucích. Terorista samozřejmě beze stopy uprchl, policie jako vždycky neobjevila vůbec nic a zřejmě se to rozhodla zamést pod koberec.

Alexijev tomu možná nechtěně pomohl tím, že zařídil bleskové vzkříšení mrtvých a uzdravení raněných, takže se podle policejní mluvčí *vlastně nic nestalo*.

»Koukám, že si budu muset popovídat s ministrem vnitra,« řekl na to suše Pepek.

»Ten si z tebe tak bude něco dělat!« opáčil Brok.

»Mě ignorovat nebude,« odvětil Pepek trochu temněji.

Ještě horší byla podivná sebevražda, kterou spáchal v Plzni jakýsi Pepkovi neznámý doktor Kyselka. Na sebevraždě by nebylo nic podezřelého. Byla to klasická úspěšná otrava prášky pro spaní s obvyklým dopisem na rozloučenou, policie ji nevyšetřovala ani hodinu. Jenže šlo o nového ředitele plzeňské pobočky kanceláře *Cesty za zdravím*, který předtím bez nejmenších známek rozrušení či stresu slíbil Alexijevovi spolupráci. Toho ta sebevražda tak rozčílila, že s manželkou Irenou, Oldou a s Marií násilím vtrhli do plzeňské márnice, svého mrtvého spolupracovníka před zraky k smrti vyděšeného personálu vzkřísili a odvezli.

Doktor Kyselka totiž dopis na rozloučenou nenapsal a místo aby spolykal prášky pro spaní, byl zavražděn neznámou látkou, která se při rozboru krve chovala stejně jako účinné látky těchto prášků. Vraždu spáchali profesionálové a oklamali i zkušené patology soudního lékařství. Doktor Kyselka po svém vzkříšení popsal Alexijevovi tři muže a jednu ženu, kteří vtrhli do jeho bytu a zatímco chlapi ho drželi v šachu pistolemi, žena mu úplně nečekaně vbodla injekci. Víc si nepamatoval, ale Alexijevovi to stačilo.

»Dáblové zřejmě proti nám zahájili nějakou kampaň,« ukončil to Brok. »Alexijevovi se zdá, že se na nás chystají, zpřísnil bezpečnostní opatření.«

»Nepotřebujete pomoc?« nabídl se ihned Pepek.

»My máme naopak pomoci tobě,« řekl mu Brok důvěrněji. »Máme s Almou zjistit, jestli nemáš nějaké problémy. Alexijev tvrdí, že u tebe musí být naprosto bezpečno, jinak by neměl krytá záda. Máš zde největší koncentraci d'áblů kromě samotného Pekla. Kdyby se ti vymkly z rukou, měly by k dispozici robocentra a vítanou možnost snadného postupu proti Andělskému světu. Byli bychom tam rázem jako v kleštích.«

»Nestraš!« chmuřil se Pepek.

»Tak to říká Alexijev,« podíval se na něho psík vyčkávavě. »Je tu všechno v naprosté pohodě? Zdá se mi, že v sobě potlačuješ nějaké napětí. Nebo se pletu?«

»Máme tady problémy,« přiznal zamyšleně Pepek. »Ale neviděl bych je katastroficky. Nejsem si jistý ani souvislostmi s vámi. Zdá se mi, že jsou čistě naše. Obchvatu přes nás se bát nemusíte, jsme tu se slýbím jen já a František.«

Vyložil Brokovi tajemství Jeskyně hrůzy se dvanácti mrtvolami, tak jak je viděl sám.

»Víš co?« napadlo Broka. »To není žádná maličkost. Přivolám si raději Astu. Původně jsem měl hlídat a chránit tebe, Alma zbytek tvé rodiny, či jak té své smečce říkáš. Budeme to muset rozšířit na Františka. Mohlo by se mu něco stát.«

»Nepřeháníš to?« zamračil se trochu Pepek.

»Nezlob se, ale Alexijev to tak vidí,« opáčil Brok. »Všimni si, jak ti pořád důvěřuje, když ti sem posílá pár nepřítelů protřelých štěňat. Počítá zřejmě s tím, že to zvládneš. Jsem sice štěně, ale mrtvol se nelekám a viděl jsem jich už dost. Mám za sebou dvě cesty na Zem, které skončily střetnutím s d'ábly a jejich pomocníky.«

V té chvíli Pepka zaujal záblesk světla na opačném břehu laguny. Právě v ní se většina obyvatel denně koupala a kolem ní proto bylo soustředěno nejvíc domků. Z jednoho se ale náhle zablesklo a když se tam Pepek pozorně zadíval, spatřil, jak tam ze střechy vyrazil černý chochol dýmu.

»Hoří!« ozvalo se mu v hlavě naléhavé telepatické volání.

»A sakra!« ulevil si. »Další problém!«

V jediném okamžiku obkroužil myšlenkami všechny své nejbližší.

»Xapho, pohlídej děti!« pověřil jednu. »Ostatní, vezměte si zbraně a letíme!«

»Co je?« ozvala se mu Yazatap.

»Osadu zase něco přepadlo!« sdělil jí.

»Počkej!« zarazil ho Brok. »Chceš tam letět přes vodu? Chceš se vystavovat nebezpečí celou dobu, co poletíte nad vodou?«

»Neboj se!« zavrtěl hlavou Pepek. »Něco už jsem se naučil. Chceš tam jít se mnou?«

»Je to moje psí povinnost!« opáčil skromně psík. »Nemám zbraň, ale umím přimrazit. Nic moc, ale často to stačí!«

»Já si také vystačím s idarchonem,« přikývl Pepek. »Pojď!«

Místo aby zamířili napříč lagunou, obrátil se ale do domku. Jeho obyvatelky už na něho čekaly každá s nějakou zbraní, eldyfy i kytoskefy pohotově.

»Koukám, samičky mají zbraně nějak po ruce! Máte to tady často?« zajímal se Brok.

»Ani ne,« řekl Pepek. »Teprve podruhé.«

Rozdělil úkoly ostatním a sám vstoupil do malé místnosti. Psík tam očekával nejspíš obyčejný záchod, ale místnost, osvětlovaná skleněným stropem, byla úplně prázdná. Pepek tam za sebou rychle vtáhl Broka a udělal místo ještě pro Yazatap.

V místnosti trochu bliklo světlo, ale to už Pepek otevíral dveře. První z nich vylétla na chodbu Yazatap a bleskově zaujala palebnou pozici. Vypadala opravdu odhodlaně a nejspíš by smetla každý náznak odporu. Naštěstí byla chodba prázdná.

Pepek s Brokem vystoupili klidněji, ačkoliv psík začal okamžitě ostražitě věřit.

»Někde blízko tady hoří!« upozornil rychle Pepka.

»Proto sem přece jdeme,« ujistil ho Pepek. »Jsme dva domky od požáru, přes lagunu jsme to vzali teleportem. Počkáme na ostatní a vtrhneme tam ze dvou stran.«

S ostatními se ale dohadoval směrovaně, takže Brok nic z toho nevnímal.

»Můžeme jít v klidu,« řekl Pepek po chvilce všesměrově. »Nehrozí žádné nebezpečí. Ramiel už je na místě a tvrdí, že je to planý poplach.«

»Hoří tam nebo ne?« naježila se Yazatap.

»Hoří,« přikývl Pepek. »Ale není to útok. Pojďme jim pomoci hasit!«

Celý incident vznikl tak, jak nikdo nečekal.

Viníka nemuseli dlouho hledat, vyděšená tříletá Mirael se přihlásila sama. Tvrdila, že ji zaujalo *to lesklé na chodbě*, z dětské zvědavosti to šla zkoumat a nejspíš přitom stiskla spoušť. Kytoskef byl naštěstí v pohotovostním stojanu a mířil do stropu, takže se nikomu nic nestalo, jen Mirael musely lazarnice odvést na psychologické uklidňování.

U hořícího domku se s Pepkem seběhlo několik tefírek vybavených idarchonem. Oheň společně během necelých tří minut udusili, škody byly minimální a největším problémem se stalo načichnutí domku kouřem. Pepek chvilku uvažoval, jestli by nebylo výhodnější domek zlikvidovat a dát na jeho místě vytvořit jiný, ale pak rozhodl, že nebude plýtvat prostředky. Robocentrum by to zvládlo, ale na taková řešení by si nikdo neměl zvykat. Bylo to podobné důvodu, proč byly v domech pračky. Ano, jak správně poznamenala Tabris, šaty se daly po použití vyhodit a objednat si jiné, ale Pepek tefirky přesvědčil, že praní spotřebuje méně energie než úplná destrukce hmoty a její vytváření, ačkoliv nedávno přiznal Ramiel výjimku a nechal ji sešrotovat šaty, znečištěné v Jeskyni hrůzy. Už by je na sebe nevzala, ani kdyby byly vyprané naprosto perfektně.

»Tvůrci robocenter Mrzouti se plýtváním brzy pracovali až k limitům jejich světa,« vysvětloval jim tenkrát. »Úplná transformace hmoty spotřebuje příliš mnoho volné energie a té je kdekoli ve vesmíru konečné množství a její spotřeba nemůže růst do nekonečna. Na tomto světě je nás zatím málo a limitů se v dohledné době bát nemusíme, ale už teď bychom měli přivykat skromnosti.«

Tenkrát to uznaly všechny, teď jim nezbylo než uznat to znovu. Otevřely aspoň okna, Pepek mezitím opravil ohněm poškozené krovy i díru ve stropě na chodbě. Přitom zběžně prohodil, že i po Faustovi zbylo něco podobného.

»Nabitě, nijak nezajištěné zbraně v rukou malých dětí, to mám nejradši!« sarkasticky vybuchl

Pepek, když se to vyjasnilo. »Ještě že to byla jen malá Mirael! Být to některá větší, mohla vzít zbraň ze stojanu a na někoho namířit! Nemůžete je lépe hlídat?«

»Budeme,« přikývla klidně Yazatap. »Větší děti naštěstí ví, že to nejsou hračky.«

»Vsaď se, že teď budou ve všech domcích zbraně pečlivě zajištěné,« dodala Mariuk.

»Byl bych radši, kdyby tam nebyly žádné,« opáčil Pepek.

»Jenže to si v dnešní nebezpečné době nemůžeme dovolit,« mínila Yazatap.

»Víc než vetřelců bych se bál vlastních fanatiček,« zavrčel Pepek. »Mám nepříjemný dojem, že vítr fouká odtud, ne zvenku.«

»Dokud nebudeme vědět, kdo za tím stojí, musíme být připravené na všechno,« krčila rameny Yazatap.

Vrátili se tedy domů. Xapho to už věděla. Pepek tušil, že jí to ostatní telepaticky řekly hned na místě, takže se ani neptala.

»Tak vidíte!« řekl Pepek v hale. »Dopadlo to dobře, ale pokaždé to tak šťastně skončit nemusí. Tahle nejistota je horší než co jiného. Nakonec se začneme střílet navzájem!«

»Nevím,« podotkl psík Brok. »Nechci ti do toho mluvit, ale zbraně v každém domě se mi nelíbí. V Andělském světě zbraně nenajdeš a taky to jde.«

»Tady jsou samé bojovnice a zbraně jim dodávají pocit síly,« zavrčel Pepek. »Jako by nevěděly, že jsem si u nich většinou vystačil bez nich. Ale ony prostě potřebují držet v ruce nějaký nástroj na zabíjení, musí si tu smrt potěžkat, jinak ji neberou vážně.«

»Jako lidi na Zemi,« podotkl Brok. »Ti jsou něco podobného.«

Pepka najednou něco napadlo.

»Poslyš, Broku,« obrátil se na psíka. »Říkal jsi, že tě Alexijev poslal, abys mi pomáhal proti d'áblům, ne?«

»Jistě,« kývl hlavou psík.

»Ale co kdybych se teď vypravil někam na výzvědy? Šel bys tam se mnou?«

»Nejspíš ano,« souhlasil opatrně Brok. »Kam by to mělo být?«

»Na Zem,« řekl Pepek.

»Tam kdykoliv,« zavrtěl pes ocáskem.

»Dobře,« kývl Pepek. »Šla by tam s námi jedna z mých... jak ty říkáš, samiček... ale nešli bychom tam jako obvykle.«

»Co to znamená?« zeptal se zdvořile pes.

»To znamená, že bychom tam šli jako duchové,« upřesnil Pepek.

»To neznám,« opáčil psík. »Je to něco nového, nebo tak říkáš něčemu, co známe pod jiným pojmem?«

»Ty ses ještě nesetkal s pojmem duch?«

»Setkal,« přikývl psík. »Jako štěňatům nám máma Leila četla lidské pohádky, když už pro psy nikdo žádnou knihu nenapsal. Nám se nejvíc líbily takové, kde byli i psi, ale to sem asi nepatří. Duchové tam byli zvláštní tvorové, procházeli zdmi a měli nepříjemné vlastnosti pro které se jich psi v pohádkách obvykle bojí. Myslíš tím to samé, nebo něco jiného?«

»Přesně tohle,« přikývl vážně Pepek. »Ale se mnou se duchů bát nemusíš. Ostatně bys tam byl jedním z nich. Až se vrátíme, budeš zase jako dřív.«

»Uvidíme!« řekl Brok. »Rád poznám něco z toho, co znají štěňata jen z pohádek.«

»Dobře,« řekl Pepek. »Něco si ještě připravím a půjdeme tam až zítra ráno, platí?«

»Platí!« podal mu Brok packu.

Na výpravu na Zem si chtěl vzít Pepek jen Xapho, protože uměla šermovat. Jenže jí to řekl příliš brzy a zapomněl ji požádat, aby to nikomu dalšímu neřekla, takže to brzy vědělo všech pět a zakrátko i půlka ostrova.

»Šel bych na Zem s tebou,« kontaktoval ho po chvílce telepaticky František.

»Nevím, ale nebude to nic pro tebe,« zrazoval ho od toho Pepek.

»Potřebuji si tam cosi zařídit...« ujišťoval ho František.

»Půjďme tam jako duchové,« upozornil ho ale Pepek. »Pochybuji, že budeš moci něco zařídit, kdyby ses nemohl ničeho dotknout.«

František to uznal, ale řekl, že se tam v tom případě podívá sám.

Ramiel ale ráno přišla s tím, že tam s nimi půjde i jako duch, aby poznala, jaké to je.

»Neumíš šermovat!« snažil se ji Pepek také odradit.

»Nepotřebuji,« odmítla. »Vezmu si jen *eldyf k* osvětlování. Tys tam taky nešermoval. Xapho jsi slíbil, že ji naučíš získávat hloubku, pak ani nebudeme meče potřebovat. Xapho nám vykládala, jaké to je, ale taky říkala, že to musíme zažít na vlastní kůži, jinak to nikdy nepochopíme.«

»František říkal, že slepého nikdy nepochopí, kdo si na slepou bábu jen hraje,« namítl věčně Pepek. »Mít dvacet minut zavázané oči nestačí, aby to člověk pochopil. Na to musíš být slepý aspoň dva-tři dny a nesmíš mít jistotu, že si můžeš kdykoliv šátek sundat.«

Musel ovšem Ramiel objasnit, co ta hra znamená, neboť ji neznala. Xapho podotkla, že jí to připomíná tréninky orientace ve tmě, kdy se dvě družstva snaží navzájem rozstřílet neškodnou laserovou pistolí a kdo je zasažen, vypadne ze hry, jenže hra na slepou bábu se liší tím, že většina sice vidí normálně, ale slepé bábě pouze uhýbají, neútočí na ni.

»To si někdy zahrajeme,« rozhodla Ramiel. »Ale na Zem teď půjdeme spolu.«

Pepek si jen povzdychl. Vykládat Ramiel o nebezpečí té procházky by mělo účinnost házení hrachu na zeď. A když ustoupil jí, chtěly s nimi samozřejmě všechny.

»Když nás tam půjde celé procesí, budeme si navzájem překážet!« lamentoval Pepek. »Já jsem to myslel jako takovou nenápadnou, tajnou misi...«

»A co takhle, kdybychom si místo překážení pomáhali?« usmála se Yazatap. »Máme přece všichni telepatii i idarchon. Jako duchové budeme nenápadní. Co chceš víc?«

»Nevím, jestli vám tady dokážu vysvětlit, o co tam půjde,« vzdychl si. »Obávám se, že se budu muset o dalším postupu rozhodovat až tam podle situace. Nemám to naplánované až do posledního detailu a řekl bych, že to ani nepůjde.«

»Považuješ nás za nesvéprávné?« zakřenila se na něho Ramiel. »Podezíráš nás, že se nedokážeme přizpůsobit situaci a rozhodnout se až na místě? Můžeme ti předběžně slíbit, že se budeme držet stranou, dokud nebude nutné se do toho zamíchat. A když to nutné nebude, vydržíme se nevměšovat až do konce. Ale vezmi nás tam, nás tvůj bývalý domov zajímá!«

»Ke mně se Země jako domov moc dobře nechovala,« zaškaredil se. »Kdysi jsem tam měl domov, ale ten se mi zřítíl, když mi zemřeli rodiče. A pak už to byl pro mě jen dětský domov. Víš, jaký je rozdíl mezi domovem a dětským domovem? Asi jako mezi kazajkou a svěrací kazajkou, ale to bych ti nejprve musel taky vysvětlit, co to je.«

»Tak co tam chceš?« zamračila se i Yazatap.

»Prostě tam musím,« pokrčil rameny. »Nebudu jen přihlížet, jak nějakí grázlové ničí Alexijevovo dílo.«

»Vždyť jsi od něho utekl?« opáčila Yazatap.

»Jo, utekl,« přiznal Pepek. »Ale tím jsem ho neohrozil, rozumíš mi? Proti Alexijevovi ani proti ostatním Učedníkům nikdy nehnu prstem. Pro jejich kliniku v Andělském světě neznamenal ztráta jednoho podřadného léčitele nic, vůbec nic! Koukali tam na mě jako na vraha a měli pravdu, jsem přece vrah! Nemohu za to, že se na Zemi práva a spravedlnosti normálně nedočkáte. Ano, zabíjel jsem, ale svědomí mi říká, že to jinak nešlo! Nikdy jsem přitom úmyslně neublížil nevinným. Měl jsem tam jediného kamaráda Víťu, ale ani tomu na mě nezbyval čas. Nemohu mu ani vyčítat, že pro něho byla Jarča důležitější. Co mě tam ještě drželo? Byl jsem tam trpěné páte kolo u vozu, což vám taky nestačím vysvětlit. Ale když někdo sáhne na jejich dílo, zvednu se a půjdu jim na pomoc, protože Alexijev ze mě udělal to co jsem, rozumíte?«

»Myslím, že ti rozumíme,« přikývla nezvykle vážně Ramiel. »Chápeme tě dobře, ale teď zkus pochopit ty nás. Ty jsi z nás udělal to, co jsme nyní. Nechtěj tedy po nás, abychom seděly doma, když jdeš někam, kde to nebude zrovna bezpečné. Uznávám, že ti třeba moc nepomohu, ale mám na

tebe největší telepatický cit. Salgiel je z nás nejschopnější lazarnice, už jsi několikrát tvrdil, jak si jí proto vážíš. A ostatní jsou bojovnice, které se nezáleknou ani hromady mrtvol a kdyby ti bylo zle, vynesou tě i z jeskyně, kde na každém kroku uklouzneš po krvi. Navíc, i když ještě nejsme tvoje manželky, máme tě nejraději, aspoň to bys nám mohl už konečně věřit. Neznala jsem Erelim tak zblízka jako ty, ale vsadím se s kýmkoliv, že když umírala, nic ji nebolelo víc než vědomí, že umíráš spolu s ní.«

»Mě to přece nezabilo!« zamračil se.

»Ne,« přikývla Ramiel. »Ale taky jsi v té chvíli zkázy myslel na Erelim, neříkej že ne. Myslel bys na nás všechny, kdybychom byly ohrožené.«

Pepk se na Ramiel díval vážněji než jindy.

»Sakra, holka, ty máš ale vyřidilku!« řekl po chvíli. »A možná máš i pravdu. Doma byste byly v bezpečí, ale může být lepší, když budeme spolu...«

»Tak jdeme, ne?« dychtila Ramiel.

»Ukecaly jste mě,« přiznal Pepk.

Do výpravy se nakonec protlačil i František. Tvrdil, že bude platnější než ostatní, umí přece jako Pepk otevírat brány, což žádná z tefirek neumí. Pepk namítl, že to není jejich vina, ale Františkovi to nemohl odmítnout. Zamítl jen, aby se přidala i Qemuel.

»To už by nás bylo trochu moc!« zavrtěl hlavou tak rezolutně, že to František už dál ani nezkoušel.

»Co tam chceš doopravdy dělat?« zeptala se Pepka před odletem Yazatap. »Máš na to nějaký plán, nebo se budeš řídit okamžitými nápady?«

»Spíš podle situace,« přiznal Pepk. »Asi se podíváme do Plzně, tam napadli nového doktora.«

Vyrazili ale nejprve do Prahy. Pepk se chtěl podívat do sídla d'áblů, jestli tam pořád mají obrazovky, ukazující jejich polohy, nebo je už napadlo zrušit je. Byly přece výhodnější pro Pepka, když mu ukazovaly polohu jeho protivníků a jeho samotného ne. Dáblové věděli, že tam Pepk už jednou byl a ponechávat mu takovou výhodu od nich nebylo inteligentní.

Nejprve udělali povinné kolečko přes Jupiterské světy, aby se změnili v duchy. Bouře v duhovém světě se mezitím uklidnila, takže cesta proběhla normálně a zakrátko letěli nad Prahou, aby prudce napikovali do Petřína těsně pod rozhlednu.

»Voni jsou vážně blbí!« komentoval to Pepk, když telepaticky zapnul svou špionážní kameru v d'ábelském sídle a všichni spatřili rej bludiček na zapnutých obrazovkách. Hned také ostatním sdělil, jak se jeho kamera telepaticky ovládá a co vlastně všichni vidí.

»Obrazovka uprostřed zobrazuje Prahu,« předával jim instruktaž telepaticky. »Oni si tam zobrazují obrysy města, aby se lépe orientovali. Všechny ostatní obrazovky si přepínají podle potřeby kolem celého světa, ale na té vlevo bývají obvykle Čechy. Nejsou tam sice celé, zato je tam i kus Bavorska. Zdá se, že d'áblové uznávají jiné dělení Evropy než lidé, ale pokud jde o orientaci, je to vynikající. Nic lepšího nám nemohli dát.«

»Dobře, kam půjdeme?« náléhala na něho Yazatap. »Předpokládám, že do té místnosti s obrazovkami ne, tu si jistě budeš šetřit.«

»Tu si necháme na konec,« souhlasil Pepk. »Půjdeme nejprve na ministerstvo vnitra, mám tam nepříjemný rozhovor s ministrem.«

Sešli dolů na Smíchov, protože jim Pepk chtěl ukázat, jak se dá po Praze jezdit pod zemí metrem. Nastoupili do soupravy a opatrně se drželi uprostřed, aby je odstředivá síla v zatáčce nevyhodila ven. Ve vagónech bylo světlo a duchy proto nikdo neviděl, jen jim bylo trochu nepříjemné, že jimi lidé občas procházeli.

Totéž je čekalo na pohyblivých schodech, ale Pepk tvrdil, že se to dá vydržet. Cesta naštěstí nebyla dlouhá a zbytek přeletěli vzduchem.

»Tady by nás ale mohli zdejší duchové ohrozit!« připomněla mu Xapho.

»Mohli,« přikývl Pepek. »To by ale museli hlídat oblohu. Předpokládám, že o nás ještě nevědí a jak víš, koukat do prudkého světla unavuje. Navíc jsem se dosud častěji pohyboval pod zemí. Musela by to být setsakra náhoda, aby si nás všimli.«

»Náhoda občas bývá blbec!« podotkla suše Yazatap.

To už ale přistávali přímo do boku budovy ministerstva vnitra a Pepek ihned mířil za ministrem. Hlídkující stráže si nevšimly ani jeho ani jeho suity a tak všichni brzy vstoupili do ministrovy kanceláře.

Tady se ale zarazil, protože ministra nepoznal. Našel tam úplně jiného člověka. Jak se zdálo, ministr, se kterým měl předešlý nepříjemný rozhovor, mezitím složil funkci. Buď ho odstavili, nebo to včas vzdal, ještě dřív, než s ním Pepek přišel účtovat. Splnil tím sice jeho podmínku a zachránil si kůži, ale Pepka čekalo nové vyjednávání od samého počátku.

Nový ministr by měl podle Pepkova zvyku dostat nějaký čas *hájení*, ale Pepek viděl, že mu i tuto možnost odepře. Kolem ministra se totiž rozlévala červená záře, přidávaná do Pepkova vidění detektorem d'áblů a jejich pomocníků.

Pepek se krátce domluvil s ostatními, aby se neobjevovali a nerušili ho, načež se před ministrem náhle zviditelněl.

»Dobrý den přeji, pane ministře!« oslovil ho trochu pokrytecky. Nečekal, že se ministr hned vzpamatuje z ohromení, ale dal mu chvíli čas na odpověď. Až když bylo jasné, že se odpovědi na pozdrav nedočká, pokračoval.

»Ještě nikdy jste mě neviděl, že?«

Opět se nakrátko odmlčel, ale když oslovený ani nepípl, ujal se zase slova.

»A neznáte mě v mé horší podobě, že? To se brzy změní, ale znalost mé horší podoby vám bohužel žádný užitek nepřinese.«

»...Kdo...« vzpomínal se oslovený aspoň na naznačení otázky.

»Jo vidíte, ještě jsem se vám nepředstavil,« dělal Pepek, že si na tu možnost vzpomněl až teď.

»Doufám pevně, že jste o mně aspoň slyšel. Říkají mi Smrt'ák!«

S těmito slovy se jako pokaždé změnil v kostru. Vychutnal si ministrovo zděšení, pak se změnil zpátky a pokračoval, jako by se nechumelilo.

»Doufám, že jste o mě někdy slyšel a ještě víc doufám, že pravdu. Ale protože vím, že o mě koluje spousta pomluv, raději vám povím všechno od začátku. Nezkoušejte přivolávat své lidi, nepomohli by vám. Dnes si vás nevezmu, každému dávám dostatečnou příležitost, ačkoliv nepochybuji o tom, že zrovna pro vás bude obtížnější než pro jiné.«

»Jak jste se sem dostal?« vyhrkl konečně ministr.

»Jako duch,« opáčil Pepek. »Záleží na tom? Zajímavější by bylo, jak jste se sem dostal vy, ale i to je vedlejší. Vadí mi ale, že jste se dal do služeb... dejme tomu jistě mocnosti. Vadí mi to tak, že vás teď zdvořile požádám, abyste z této funkce okamžitě odstoupil. Víím, že jste vlastně pouhé zrnko mezi dvěma mlýnskými kameny a proto vám při této příležitosti nabídnu záchranu.«

»To je neslýchané!« našel ministr konečně hlas a vybuchl jako mina. »Co mi to říkáte? Do služeb jistě mocnosti... jaké? To přece nemůžete dokázat!«

»Komu bych to měl dokazovat?« opáčil zdvořile Pepek. »Vám to dokazovat nemusím, vy to jistě víte. Že to víím i já, to už je vám jasné. A nikoho třetího do toho tahat nebudeme, k ničemu by to nebylo.«

»Nic takového nevím! A protestuji proti t.t.t. tomuto jednání!« vybuchl ministr. »To je neslýchané! To si přece nemůže nikdo dovolit!«

»Protestujte si!« schválil mu to klidně Pepek. »Protest se zamítá jakožto zbytečný.«

»To je proti všem lidským právům!« pokračoval ministr.

»Neuznávám ani lidská, ani d'ábelská práva,« přikývl klidně Pepek. »Zejména ne těm, kdo se tváří jako lidé, ale pracují pro d'ábly. Vy jste se dal do služeb těch druhých, tím jste se vzdal práv uznávaných těm prvním. Nemůžete chtít oboje. Vzdejte se funkce, dokud vám tu možnost nabízím.«

»Proč bych to měl dělat?« opáčil ministr trochu vztekle. »Nejmenoval jste mě, nemáte mi co poroučet!«

»Máte pravdu jen v jednom, nejmenoval jsem vás,« přikývl klidně Pepek. »Ale mohu po vás chtít odstoupit. Ale co je pro vás horšího, mohu to na vás vymáhat. Podívejte se, vím, že s tím váš pravý zaměstnavatel nebude souhlasit a bude chtít, abyste navzdory mé hrozbě na tomto místě setrval. Když ho poslechnete, zabiju vás. On vás přede mnou neochrání.«

»Na to nemáte právo!«

»Právo ve smyslu současných lidských paragrafů nemám,« souhlasil Pepek. »Ale ze záhrobí tu možnost mám, neupřete mi ji. Měl byste trochu uvažovat, jestli není má nabídka výhodnější. Mohu vás před hněvem vašeho pána ochránit, zatímco on sám vás přede mnou ochránit nedokáže. Rozhodnout se ale musíte sám. Buď poslechnete mě a odstoupíte, nebo svého pána, vytrváte a dáte se zabít.«

»Nikde na světě není místo, kam bych se mohl před ním bezpečně ukrýt!«

»To máte pravdu,« přikývl mu. »Na tomto světě se neukryjete nikam. Všude budete na ráně a v nebezpečí smrti. Musel byste přijmout azyl mimo tento svět.«

»Kde to má být - mimo tento svět?« odfrkl si ministr.

»Přihlaste se u některé pobočky cestovní kanceláře *Za zdravím*,« řekl Pepek. »Oni sice zdravé neberou, ale když jim řeknete, že se chcete vytrhnout z moci d'áblů, odvezou vás do bezpečí aniž byste byl nemocný. Je to pro vás asi jediná šance jak zůstat naživu.«

Bylo mu už ale jasné, jakou šanci nový pan ministr má. Na to, aby se vytrhl ze spárů d'áblů, očividně ani nepomyslel a když mu to Pepek navrhl, jen si opovržlivě odfrkl.

»Přemýšlejte o tom trochu!« napomenul ho Pepek skoro dobrácky. »Já to zabíjení rád nemám. Mám raději takové, kteří se přestěhují za zdravím. Na druhé straně si nedovolím ponechat ve funkcích slouhy d'áblů. Jsou pro tuto zemi horší rána než kobylinky v Egyptě.«

»A co jste vy?« odsekl ministr.

»Já jsem to koště, které vás odsud vymete,« řekl Pepek. »Příští týden se tu jistě setkám s vašim nástupcem, ale jestli bude opět jako vy, poletí také.«

»Každý na tomhle místě bude jako já,« odfrkl si ministr.

»Nebude,« řekl Pepek. »Věřím tomu, že vás sem dosadila vaše politická strana, kde se to jistě takovými jako vy jen hemží. Nevadí. Obejdu je také a ono se ukáže, kolik jich si tam váží svého života víc než těch střípků moci, které mohou dostat od svých pravých šéfů.«

»Najdou si jiné cestičky!« trval na svém ministr.

»Já také,« přikývl Pepek a vypařil se.

Opustili ministerstvo a Pepek navrhl vrátit se do letadla, aby mohli přeletět do Plzně, ale ještě před tím chtěl nakrátko navštívit Český Parlament.

»Poslyš, Pepku,« obrátil se na něho František, jakmile opustili budovu. »Vážně chceš to vyhrožování splnit? Opravdu bys ho zabil?«

»Nebude první,« usmál se trochu smutně Pepek. »Jistě jsi viděl, že patří k d'áblům. Na tomhle místě je to kozel zahradníkem, když ho tam nechám, bude jen škodit. Přitom jsem mu nechal pootevřená zadní vrátka. Má ještě šanci se ctí ustoupit.«

»Ale co když ji nevyužije?«

»Jak říkám, nebude první,« opakoval Pepek. »Teď se stavíme v Parlamentu, tam už to ultimatum slyšelo víc lidí než jeden ministr.«

»Budeš jim taky vyhrožovat?« strachoval se František.

»Vyhrožovat? Ne,« ujistil ho suše Pepek.

Pepek s ostatními zamířil do tunelu. Ministr mohl na jejich přítomnost upozornit své d'ábelské pány a ti by jistě nevynechali možnost o něco se aspoň pokusit. I když to zatím na velké rojení nevypadalo, alespoň ne na obrazovce v jejich sídle.

Skupinka duchů nastoupila dole na nábreží do tramvaje. Nebyla tam sice stanice, ale na

křižovatce tramvaj čekala na červenou a pro duchy nebyl problém nastoupit zavřenými dveřmi. Nevšiml si jich nikdo ani v tramvaji, ani mezi řidiči, jejichž auty procházeli. Jiný problém byl udržet se **na palubě**, ale Pepek už s tím měl bohaté zkušenosti a mohl ostatním podat pomocnou ruku. Na Malé straně ale tramvaj prudce zatočila a všichni vypadli ven pod kola automobilů, což jim ovšem nevadilo, zbývající kousek mohli dojít i pěšky.

Xapho i Mariuk už v Parlamentu byly, ale ostatní to tam ještě neznali. Pepek rozmístil Xapho a Mariuk ke dveřím a nařídil, aby se zviditelnily v podobě koster, až jim dá znamení. Dívky mu to bez mrknutí oka slíbily, zatímco František se chystal za hlavu.

Měl proč.

Další Pepkova návštěva Parlamentu byla až nezvykle krátká. Objevil se u mikrofonů, konstatoval, že ďáblových pomocníků nebylo, nové varoval a pak prošel síní, zanechávaje za sebou ležet desítky mrtvých. Uniknout nebylo kam. Ve východech stály další zlověstné smrtky a ignorovaly marné vyhrožování pistolemi od Parlamentní stráže.

»Pepku, nééé!« snažil se ho krotit František, ale napadlo ho to pozdě, asi do poslední chvíle nevěřil, že to Pepek skutečně provede. Pepek v několika vteřinách skončil a společně s ostatními se vsákl do venkovní stěny.

»Pepku! Co jsi to provedl!« lamentoval zdrceně František.

»Jen jsem pomohl spravedlnosti,« odvětil suše Pepek.

»Ale takhle?« bědoval František. »To je přece hrůza! Co ti na to řeknou ostatní?«

»Co by říkali?« opáčil Pepek. »Nic, viděl jsi to snad sám.«

»Nemyslím tyhle ďábelské slečny, ale Alexijeva a Učedníky!« namítal František.

»Uznávám, že se jim moje pojetí spravedlnosti nemusí líbit,« řekl zatvrzele Pepek. »Ale já, na rozdíl od nich, pro tu spravedlnost něco dělám!«

Nakomandoval všechny do letadla, aby mohli co nejdříve odletět do Plzně. Zdrcený František nastupoval poslední a jen nevěřičně kroutil hlavou.

»Hele, Franto, ty jsi chtěl taky něco v Praze, ne?« vzpomněl si Pepek.

»Teď už radši leť!« mávl rukou František. »Ať už jsme radši doma!«

Za řízení usedla Yazatap a zakrátko doletěla do Plzně, kde letoun prudce zapíchla do hladiny Radbuzy. Všichni vysedli a za svitu eldyfů zamířili šikmo nahoru.

Návštěva hlavního plzeňského sídla České Policie byla tentokrát krátká. Pepek tam naštěstí neobjevil sluhy ďáblů, jen nešťastné policisty, kteří si se zmíněným případem vážně nevěděli rady a i bez vyhrůžek slibovali, že se případu znovu věnují. Což nakonec dělali od chvíle, kdy si oživlého lékaře Alexijev odvezl z márnice.

»Byla to profesionální vražda, oklamala by asi každého!« lamentoval jeden z policistů, kterým se Pepek ukázal. O fenoménu zvaném Smrt'ák dobře věděli, ani se jim nepotřeboval ukazovat ve své **horší podobě**, jen je trochu vyděsil příslibem, že se ještě vrátí.

Pak zmizel, ale ještě před odchodem vtiskl do stěny okifeiskou telepatickou kameru, aby měl více jistoty pro příště. Leskla se trochu ve světle eldyfů, ale to světlo by mohli vidět jen duchové a i pak se dalo snadno přehlédnout.

Pak zamířili do Pardubic, ale tam skoro nebylo co vyšetřovat, tamní policie se snažila seč mohla a její neúspěch se nedal přičítat malé snaze ani zlé vůli. Důležitých stop tam bylo tak pomálu, že se s nimi nedalo téměř nic dělat.

»Vrátíme se,« rozhodl Pepek k velkému ulehčení Františka, který se děsil každé další zastávky v obavách, aby nebyla doprovázena dalším vražděním. Zakrátko proletěli několika exoticky barevnými světy a konečně přistáli v Oáze.

Odpoledne požádala Yazatap Pepka o soukromý rozhovor. Nespokojila se jen pouhým směřovaným telepatickým spojením, ale vyžadovala, aby si sedli někam stranou, kde by je nikdo nerušil a mohla se mu dívat zpříma do očí.

Nechala si pak podrobně vysvětlit, proč Pepek na Zemi zabíjí lidi, kteří mu vlastně nic zlého

neudělali, jak je to s kladením jeho ultimat a proč vlastně považuje její bývalé krajanů za zdroj veškerého zla. Pepek jí zopakoval své stanovisko, dovysvětlil její doplňující otázky, načež Yazatap pokývala hlavou, že jí to stačí.

»Víš, napadlo mě, že naše vojenské soudy soudí strašně jednostranně, ale přece jen to jsou soudy podle našich starých zvyků,« objasňovala mu svůj zájem, než se zvedli. »Ty tam zabíjíš lidi bez dokazování. Ale uznávám, máš na to jakési právo. Zla od našich krajanů a jejich služebníků už bylo opravdu dost. Chovají se pořád stejně jako kdysi my, jenže já už jsem uznala, že to nebylo správné. Nezdá se mi trestat smrtí za pouhou příslušnost k takové zločinecké bandě, ale když jim dáváš možnost vystoupit a nabízíš jim naopak ochranu, je setrvávání u takové organizace samo o sobě důvodem ke trestu. Nehledě na to, že mají zřejmě na své straně policii, justici i zákonodárce vaší země.«

»Tak to je,« přikývl. »Jak jsi to kdysi sama říkala? ***Pomohlo by spravedlnosti na Zemi trestní oznámení na Hitlera, podané u soudů Třetí říše? Jistěže ne, jen by se tomu zasmál. Ukončilo by velké vraždění lidí v Rusku trestní oznámení, podané na Stalina v Moskvě? Také ne.*** Naši skuteční vládcové jsou, jak se zdá, vaši povedení krajané. Jsou suverénní, protože nemají žádné silnější a bezohlednější sousedy a jak známo, vítěze nikdo nesoudí. Já nemám po ruce policii, soudy ani vězení, proto jedním tak jedním. Je to ale účinné, především u těch menších darebáků, kteří dělají lumpárny sami za sebe. Tihle ve službách vašich krajanů jsou horší a hlavně vytrvalejší. Uvidíme tedy, kdo má větší výdrž.«

»Má to jen jednu chybu,« opáčila klidně Yazatap. »Jeden člověk toho moc nenapraví. Sám nemáš šanci ani napravit poměry v Praze, natož v Čechách, o celém světě nemluvě.«

»Nebudu na to sám,« přikývl vážně Pepek. »Musím jen ukázat, že to má účel a tedy smysl. A to snad dokážu.«

Soud Andělského světa

Yazatap se s Pepkovým vysvětlením spokojila, ale téhož odpoledne se nad ostrovem objevil znenadání velký létající autobus, pomalovaný barvami Andělského světa. Přistál na prostranství pod palmami u Pepkova domu a hned byl obklopený seběhnuvšími se tefirkami. Velké na přilétající autobus jen mávaly, ty menší udělaly kolem autobusu kolo a tancovaly z radosti kolem. Pepek tam nemohl chybět. Zachytil telepatii Vítí a pomáhal mu navigovat při konečném dosednutí. Jakmile letoun dosedl a vypnul motory, mohly děti kolem tancovat podle libosti, žádné nebezpečí jim nehrozilo.

»A jsme tady!« cítil Pepek Vítíovu veselou telepatii. »Máš připravené ubytování pro sedmatřicet nových přírůstků?«

»To se rozumí!« odpověděl mu Pepek stejně vesele.

Bylo to na větší vzdálenost než by zvládla všesměrová telepatie, takže musel použít směrovanou, vnímal ji jen Vítí, ale ten Pepkovu odpověď předal dovnitř. Dveře se otevřely a cestující začali vystupovat.

Jako první ale vyšel ze dveří aerobusu doktor Alexijev s Františkem.

V Pepkovi trochu hrklo. František se ztratil, jakmile přiletěli z výpravy na Zemi, ale nikdo neočekával, že by zmizel za vesmírnou bránou. Všichni víceméně automaticky, byť zřejmě špatně, předpokládali, že se vrátil do hudební školy za Qemuel, ale on zřejmě zmizel do Andělského světa rovnou za Alexijevem. Nebylo třeba zvláštního důvtipu domyslet si proč, když věděli o Františkově upřímném zděšení nad Pepkovou čistkou v Parlamentu, kde se s vytrvalostí hodnou lepší věci shromažďovali služebníci d'áblů jako švábi na pivu.

František si zřejmě zčerstva stěžoval u Alexijeva.

»Tabris!« kývl Pepek na největší organizátorku mezi tefirkami. »Privítáte ostatní?«

»A co ty?« obrátila se na něho Tabris udiveně. »Jsou to snad především tví známí!«

»Já budu mít asi delší rozhovor s Alexijevem,« vzdychl si. »Zvládnete to beze mě? Jak jsme se dohodli, nejprve je zavedete do velké haly a kdybych nestihl uvítání, provizorně je ubytujete v nových domcích u zadní laguny. Je jich jen třicet sedm, dávejte je do domků po pěti, nějaké by měly zůstat volné pro další.«

»Ty si myslíš, že nestihneš uvítání?« vytřeštila na něho oči Tabris.

»Možné je všechno,« řekl Pepek. »Kdybych tam nedorazil do půl hodiny, což je asi tak čas na rozmístění do hlediště, sežeň Qemuel a spusťte program beze mě.«

»Aha,« řekla Tabris při pohledu na vážného Františka, krácejícího s Alexijevem. »To asi znamená, že nebude pořad uvádět František? Vždyť se na to těšil!«

»Všechno je možné!« vzdychl si Pepek.

Alexijev se svou suitou, do níž patřily jeho žena Irena, dále Olda, Marie, Jarča a Vítí, doprovázeni Františkem, zamířili přímo k Pepkovi a než se domluvil s Tabris, byli u něho. Za nimi se táhl také Brok, zřejmě byl s Františkem.

»Můžeme si popovídat někde... odděleně?« mračil se Alexijev.

»Nejlépe u nás,« ukázal Pepek na svůj dům.

»Jen k nám pojd'te!« vítala hosty Xapho a zamířila do dveří.

»Myslím opravdu odděleně!« zdůraznil ještě jednou Alexijev.

»Je vás šest na jednoho, proč bychom nesměly s ním?« opáčila za Pepka Yazatap.

Řekla to ale hlasem a česky, čímž vyvolala u Alexijevovy skupinky nelíčený údiv.

»To se týká jen lidí ze Země!« odvětil jí přísně, ale rovněž hlasem doktor Alexijev.

»Obávám se, že se hrubě mýlíte,« řekla Yazatap. »Nás se to bude týkat víc než vás.«

»To si asi nerozumíme,« odmítl klidným hlasem Alexijev. »Vy přece nejste ze Země!«

»Opět se mýlíte!« řekla jemně Yazatap. »Žila jsem na Zemi dříve než vy, domovské právo

tam mám už pěkných pár tisíc let! Dovolte mi představit se: *Yazatap Sibyla Kumana*, bývalá *královna ze Sáby*. Osobně, jestli vám to nevadí. Patří mi i několik stránek ve vaší pozemské Bibli, takže to není jen vaše historie, ale i moje.«

Jméno a titul řekla s takovým patosem, až to všechny zarazilo.

»Vy jste...« zarazil se i Alexijev.

»...žila na Zemi před několika tisíci lety. Dostatečně dlouho, abych se tam mohla cítit doma,« dodala hodně slavnostně. »Z mých paláců jsou dnes rozvaliny, ale to není moje vina, z tehdejších stavebních materiálů lépe stavět nešlo.«

»Dobrá,« vzpomatoval se Alexijev. »Ale vy sama ze Země určitě nepocházíte!«

»Mění to něco na věci?« usmála se na něho. »Chcete-li jednat s Pepkem, uvědomte si, že se vám mohu představit i jinak. Od neděle budu Yazatap Horáková. Což zase pro změnu zakládá mé současné právo účastnit se debat, které se týkají Pepka.«

»Opravdu si ho chcete vzít?« podíval se na ni přísně, ačkoliv to dobře věděl.

»Tak opravdu, jako žádného jiného!« řekla pevně. »Ale jak jistě víte, zdejší zákony se od vašich budou lišit a jedním z rozdílů je to, že si nás na Pepka činí nároky víc. Měli byste tedy jednat s námi se všemi. Vás je přece také víc a nemáte to ani tak podložené jako my.«

Alexijev se rozhlédl po tefírkách. Všech pět vypadalo velice odhodlaně.

»Dobrá,« ustoupil trochu a tváří se mu mihl stín úsměvu. »Máte právo vědět o co jde a Pepk bude mít k sobě advokátky.«

»Jak se donedávna říkalo na Zemi, *avvocato diaboli*, čili ďáblovi advokáti,« dodala Yazatap s úsměvem značně poťouchlejší. »Ale jestli se nepletu, to bychom museli jednat o svatořečení, aby to mělo ty správné souvislosti.«

»Budeme jednat o něčem úplně jiném,« zamračil se opět Alexijev.

Pepk zvažněl, ale tefírky Alexijevův zamračený výraz ignorovaly, obklopily hlouček pozemšťanů a vedly je do domu. Xapho běžela napřed a než ostatní dorazili, vyměnila stůl za větší a přidala dostatek židlí.

»Pojďte dál a posaďte se!« vítala přicházející česky jako Yazatap. »Jak správně říkal Vinnetou, muži mají při jednání sedět. O ženách to neříkal, ale jako *bývalé* elitní bojovnice se cítíme takového jednání hodné.«

Důraz položila na slovo *bývalé*, jakoby chtěla co nejvíc zvýraznit Pepkovy zásluhy.

»Dokonce máte pro nás i kulatý stůl!« zabručel pobaveně Alexijev, sotva vstoupil do haly a rozhlédl se.

»A kde máte děti?« zeptal se rychle a přísně František.

»Hlídájí nám je sousedky kvůli vítací slavnosti,« odvětila Mariuk a usmála se na něho svým neodolatelným zářivým úsměvem.

»Dobře, posadíme se!« řekl klidněji Alexijev. »Vinnetou měl v tomhle bodě pravdu.«

Zasedací pořádek určovala Mariuk, ale bylo znát, že se na tom telepaticky podílí také Yazatap. Mariuk respektovala přirozené dvojice. Proti Alexijevovi s Irenou umístila Pepka s Yazatap, proti Oldovi s Marií se posadila sama se Salgiel a proti Vítovi s Jarčou posadila Xapho s Ramiel. Na lichého Františka vyšlo poslední místo vedle Ireny, takže seděla mezi ním a Alexijevem a Brokovi přistavila na židli polštářek navíc, aby měl hlavu nad stolem.

Xapho a Mariuk mezitím obešly stůl a před každého postavily misku zdejšího ovoce. Někteří Učedníci s trochou údivu poznali typické plody Andělského světa, ale byly tu také pozemské vinné hrozny i ovoce, které nedávno Učedníci dostali k pěstování od ďáblů.

»Měli byste nás seznámit se svými východisky,« začala Yazatap.

»K tomu mířím jako k jedinému bodu jednání,« přikývl vážně Alexijev. »Jde o to, že jsme získali od vesmírných bytostí jakési dary, z tisíciletého pohledu některých poměrně nedávno, ale pod podmínkou, že je nebudeme užívat ke zlým účelům. Část jsme jich předali i vám, takže můžete posoudit jejich význam. Používat idarchon k vraždám je ale přesně to, čeho jsme se měli nejvíce vyvarovat. Na to jsme vám ty dary nedali.«

»Jde o to, čemu říkáte vraždy,« řekla tajemně Yazatap.

»Vražda je, milá slečno, zabití člověka,« definoval to Alexijev. Mluvil česky s jistou morální převahou v hlase, až tím Pepka trochu znejistěl. Alexijevova převaha nemohla být daná věkovým rozdílem. Vypadal mladší než byl, ale proti Yazatap se zdál starší, což by byl strašlivý omyl každého, kdo by na pouhý dojem přistoupil. Alexijev ale o Yazatapině věku věděl! Nemohl na to přece zapomenout!

»Neplet' se si mě se slečnami,« řekla Yazatap také česky, zato s úsměvem, bez mrknutí oka. »Pár tisíc let jsem vdova a chcete-li trvat na vašich osloveních, oslovujte mě **paní**. Jestli má být vražda každé zabití člověka, pak za své návštěvy na Zemi sprostě vraždila i andělka Bísíája. Pana Hollowaye nechala úmyslně uhořet v havarovaném autě, které sama smetla z dálnice.«

»To byl ale vrah!« vyskočil okamžitě Olda, kterého se takové hodnocení dotklo.

»Zřejmě nazýváte vraždami jen některá zabití a jiná ne,« dodala Yazatap. »Nebudu, ani nechci schvalovat loupežné vraždy, ale dovolu mi citovat:

Z hlediska vyššího principu mravního vyplývá, že vražda na tyranu není zločinem.

Terorismus je sice zlo, ale atentát na Heydricha byl popravou, zabitím vykonaným na podporu spravedlnosti, tedy **po-právu**. To je proti jiným zabitím dost podstatný rozdíl!«

Pozemšťany a navíc Čechy tím trochu zaskočila. Alexijev s Irenou se na sebe podívali značně udiveně. Odkud zná d'áblice české klasiky?

»Svět se ale dohodl postavit terorismus a vraždy vůbec mimo zákon,« namítl Alexijev. »Na Zemi se ani popravy, tedy tresty smrti, nepovažují za správné!«

»Ano,« přikývla Yazatap. »Ale kdo se na tom dohodl? Nebyli to náhodou stejní lidé, kterým vůbec nevadí vraždit pomocí svých armád? Kteří své vojáky posílají vraždit ne po stovkách, ale po statisících? Válka je, milí zlatí, největší zločin vůbec!«

»S tím bych souhlasil,« přikývl vážně Alexijev. »Upřesnil bych, že považuji za zločin především rozpoutání války, méně vlastní obranu.«

Všichni na to víceméně přikývli, i tefirky a Pepek.

»Válka v mé domovině Gehenně, po vašem v Pekle, trvá desítky tisíc let,« řekla na to smutně Yazatap. »Dnes se nedá zjistit, kdo byl původně útočníkem a kdo se jen bránil, dnes zabíjejí všichni. A všichni zabíjejí stejně krutě nepřátele i vlastní, pokud na nich ulpí pouhý stín podezření, že nechtějí zabíjet. Zločinem je tam i soucit, laskavost a porozumění.«

»To je celá vaše válka!« upozornil ji jemně Alexijev.

»V tom se podle mě krutě mýlíte,« opravila ho Yazatap. »Chcete mi nalhat, že války na Zemi jsou méně kruté? Možná nejsou tak technické, ačkoliv po Hirošimě nám už nemáte co závidět a dnes se Země přibližuje Peklu tak nebezpečně, že se mi chce křičet hrůzou. Ba ne, zločinem je každá válka. Humánní válka je **oxymóron**, protirečení, nesmysl.«

Pepek jen zíral. Od staré válečnice takovou nečekal. I když jí nedávno sám přiznal, že má na válečnici hodně kacířské názory a věděl, že není úplně bez citu.

»Jestli jsem to slyšel správně, byla jste sama donedávna aktivní vojačkou,« chopil se toho jako pověstného stébka Alexijev.

»Byla jsem,« přikývla klidně. »Ve válečné mašinérii nemá jednotlivec právo na názor, ani na život. Soucit, laskavost a porozumění jsou zločinem stejně jako kritika nadřizených. Ve válce platí, jak to stojí v Bibli: **bude proklet, kdo zdržuje meč svůj od krve**.«

»Oj!« zaskřípely oči Františkovi. »To že je v Bibli?«

»Ano,« usmála se na něho trpce Yazatap. »Vyvolený národ má přece svatou povinnost vyvraždit své sousedy, včetně malých nemluvňat, rozkotat domy a vykácet stromy. Doslova tak to stojí v Bibli! Vyvolenému národu to není jen promíjeno, ale přímo nařízeno! Kdo se proviní soucitem, má být proklet a zatracen! Tak to stojí ve Starém Zákonu.«

»To je... nějaká d'ábelská lest!« vyhrkl František.

»Nevylučuji to,« částečně s ním souhlasila Yazatap. »Někteří lidé sice tvrdí, že Bible je přímo od Boha a ten by nedopustil její překroucení, ale po svých dávných zkušenostech na Zemi bych si

tím jistá nebyla. Vím o mnoha případech, které se připisují Bohu neprávem, ve skutečnosti jsou dílem nás d'áblů.«

»Co například?« mračil se František.

»Například potopa světa,« řekla. »Ničivé záplavy se na Zemi vyskytují odedávna, ale nikdy nebyly tak kruté, aby vyhubily celou civilizaci. Až na jednu... Najdete ji nejen v Bibli, ale prakticky po celém světě, od Japonců přes Indy až po americké Indiány. Sama se na ni nepamatují, ale podle našich záznamů to byl zprvu velkorysý pokus o ovlivňování klimatu, pro jistotu konaný v sousedním světě. Jak to dopadlo, víte. Již během příprav naše vědkyně pochopily, že to skončí katastrofou, ale místo aby ji zkusily zastavit nebo alespoň zmírnit, prohlásily ji za **nutné snížení přelidněnosti** Země a když katastrofa nastala, ještě úmyslně hubily lidi, kteří by jinak řádění živlů přežili. Pikantní na tom je, že se to do Bible dostalo jako dílo laskavého a spravedlivého Boha, ačkoliv potopa zabíjela a topila šmahem vinné jako nevinné, nemluvňata nevyjímaje.«

»A zatím jste to udělali vy?« třeštil na ni oči František.

»Ano, my,« přikývla Yazatap. »Takových věcí se tam dostalo víc. Pepek říká, že jsme byly pěkné bestie a já souhlasím, uniforma udělá bestii z každého. Můžete být přesvědčený lidumil, v uniformě na rozkaz zastřelíte i vlastní dítě a o cizích dětech už ani nepřemýšlíte.«

»To říkáte z vlastní zkušenosti, co?« mračil se František.

»Také,« přikývla. »Ačkoliv jsem nikdy žádné děti neměla, umím si to představit. Ale vraťme se k našemu problému. Co se vám nelíbí na Pepkovi?«

»Zneužil Ogdurských darů,« řekl suše Alexijev.

»Zneužil?« zpochybnila jediné, zato klíčové slovo z té věty.

»Zneužil,« opakoval tvrdě Alexijev. »Prakticky hned, jakmile dostal idarchon a naučil se s ním zacházet, vrátil se do dětského domova, odkud ho tady Vít'a vytáhl, aby tam zabil tři své bývalé kamarády.«

»Ti a kamarádi?« protestoval Pepek. »Ti grázlové šikanovali mladší a slabší. Vít'a mě vysvobodil, protože správně tušil, že se po jeho odchodu vrhnou na mě. Po mně by začali šikanovat další, nejspíš Ivana nebo Rudolfa, ti byli nejslabší. Nevěděl jsem, jak jim to jinak překazít, než že je zlikviduji.«

»Chceš tvrdit, že bys to dnes udělal znovu?« zeptala se ho přísně Yazatap.

»Dnes bych s těmi třemi zabil ředitele Hrocha, vychovatelku Šlajсну a pedagogického pracovníka Koňskou hlavu. Ani nevím, jak se správně jmenovali, ale to je fuk. Umožňovali jim to, kryli je a nehnuli proti nim prstem, Koňská hlava je k tomu dokonce poňoukal.«

»On je k šikaně přímo naváděl?« mračil se Alexijev.

»Přímo ne. Ale pokaždé opakoval, že život není peříčko a kdo se nenaučí rozdávat rány, bude je dostávat. A učil ty největší sígry boxovat.«

»Aha, proto jsi byl tak naježený proti naší výchově!« ozvala se Salgiel.

»To ale není přípustné,« namítal Alexijev. »Máš plnou pravdu, nechovali se správně, ale není možné, abys bral spravedlnost do vlastních rukou! Kdyby to dělal každý, zůstane na světě jen právo silnějšího a jsme zpátky v džungli!«

»A co jsi udělal ty, aby v tom děcáku džungle nebyla?« zeptal se ho Pepek. »Vytáhl jsi z toho Vít'u. To bylo správné, ale nestačilo to. Až já jsem tu šikanu zarazil! Nebyla to žádná legrace! Víš přece o tom, že se z toho Marian oběsil!«

»Oznámil jsem to na policii,« řekl Alexijev. »Tím to pro mě ale muselo skončit! Ani já nejsem Zorro Mstitel! Na to máme policii a soudy!«

»Tím to pro tebe skončilo,« řekl Pepek trpce. »Policie se tam byla podívat, to si dobře pamatují. Ale co se změnilo? Nic, vůbec nic! Šikana pokračovala jako předtím!«

»To už ale nebylo v mé pravomoci,« řekl Alexijev.

»Jistě, nebylo,« souhlasil našťavaně Pepek. »Nikdo neměl pravomoc zarazit pár sadistů, nikdo si s nimi nevěděl rady. Že už mají na svědomí jeden život a nesnesitelné trápení těch, kdo se nemohli bránit, to nikoho nezajímalo. Jaká to ale byla spravedlnost?«

»Smrt za pouhou šikanu byl příliš tvrdý trest,« vrtěl hlavou nesouhlasně Alexijev. »Na takové věci máme soudy. Jedině ty musí posoudit, aby trest byl přiměřený.«

»Co jsem měl ale dělat, když se na to naše ctěná policie vykašlala a k soudu se to ani nedostalo?« trval na svém Pepek. »Kdyby mi šlo o pomstu, ještě bych je před smrtí zmučil, aby si to vychutnali! Dlouho jsem si představoval, jak je budu pomalu opékat, ale když jsem tu možnost měl, prostě jsem je bezbolestně zabil. Nešlo mi o pomstu, jen aby oni nemohli trápit jiné. Nevěděl jsem, jak jinak ty grázly zastavit.«

»Já jsem to tak tenkrát pochopil,« trochu slevil z přísnosti Alexijev. »Proto jsem zůstal na víceméně symbolickém trestu. Ale byla to chyba, s tebou to pak jen rostlo!«

»Ano, zabíjel jsem větší a větší grázly!« souhlasil Pepek s velkou dávkou ironie. »To by snad mělo být ještě záslušnější, ne?«

»To snad nemyslíš vážně!« rozzlobil se Alexijev. »Františka tvoje hromadné vraždění v Českém parlamentu vyděsilo natolik, že okamžitě přiletěl i s Brokem za mnou. Vraždil jsi tam prý jako maniak, i ten pes to tak tvrdil! Vinné i nevinné bez výběru, muže i ženy!«

František zvedl hlavu a i psík Brok pokyvoval hlavou na znamení souhlasu.

»Oba si jen nevšimli, podle jakého klíče jsem zabíjel,« odvětil Pepek. »Kdyby si včas zapnuli detektor d'áblů, mluvili by teď jinak! To nebyli žádní nevinní! Všichni byli označení od d'áblů! A že mezi nimi byly i dámy? Tady proti tobě sedí valkýra Yazatap. Během své tisícileté vojenské kariéry odpálila desítky atomových bomb a své oběti počítá na miliony. Přeber si to jak chceš, i určitou míru sadismu u ní najdeš. Zabíjela své protivníky, jako my plácáme dotěrné komáry. Sokyni nakazila bez výčitek svědomí malomocenstvím, nechala ji zemřít nesrovnatelně pomalejší a příšernější smrtí, než jsem používal já. Nevinná rozhodně není a už vůbec ne v našem smyslu. Navzdory tomu věřím, že všechno nedělala z pouhého sadismu a především, a to je podle mě nejdůležitější, že v tom už nikdy nebude pokračovat. Schválně, jestlipak uhodneš, z čeho беру tu jistotu?«

Alexijev chvíli usilovně přemýšlel. Ostatní zřejmě také, nikdo se neodvážil vstoupit do debaty se svou připomínkou, aniž by si ji ještě jednou promyslel.

»Nevím, kde bereš svou jistotu,« opakoval po něm po chvíli Alexijev. »Jestli je to tak, jak říkáš, pak v tom žádnou jistotu nevidím. Naopak si myslím, že kdo jednou zabil, ty nebo ona, bude zabíjet dál a to tím snadněji, že už si to přinejmenším zkusil.«

»Myslím, že se strašně krutě mylíš,« řekl Pepek. »A navíc uvažuješ nespravedlivě. Měl by ses za to stydět!«

Tím už trochu nadzvedl ze židlí všechny. Vmést Alexijevovi něco takového do tváře bylo od takového kloučka přece jen příliš. Dokonce i Pepkovy nastávající, které by ho měly uznávat, byly zaražené, natož František a Alexijevova parta. Yazatap se zatvářila neutrálně, ale zřejmě to byla jen maska, uvnitř určitě vřela. Nebylo divu, co o ní právě Pepek řekl, to rozhodně nečekala. Také František se chystal vyskočit a něco nepříjemného Pepkovi vpálit, ale Alexijev ho na poslední chvíli posunkem zastavil, František jen vydechl a dosedl zpátky.

»Kde tady vidíš jakou nespravedlnost?« zeptal se Pepka Alexijev přísně.

»Nespravedlivé je přisuzovat jiným úmysly, aniž bys znal ty skutečné,« řekl Pepek. »Pak můžeš soudit křivě a ani si to neuvědomíš.«

»Dobře, vysvětlí nám své úmysly,« kývl Alexijev, ale v očích mu už jiskřilo. »Můžeš nám také objasnit myšlenkové pochody své d'ábelské válečnice, jestli si na to troufneš. Tak silná slova jsou už skoro urážkou, pokud nejsou ničím podložena.«

»Budeš se divit, ale troufnu si na to,« řekl Pepek a zavřel tím ústa i Yazatap, která se chystala promluvit, ale když viděla Pepkovu sebejistotu, rozhodla se s tím ještě počkat.

»Na rozdíl od vás jsem si všechny tyhle mučivé myšlenky dávno vytrpěl,« začal.

Všichni byli při jeho slovech potichu jako pění.

»Proč jsem například nemohl s Ivem souhlasit? Viděl u nás v děcáku špičku ledovce a jednal tak, jak považoval za správné. Neberu mu to. Bylo správné oznámit na policii, co se tam děje. Ale

neměl se s tím spokojit a ponechat to na policii. Ivo dobře věděl, že to nebude účinné! Jinak by Vít'u neunesl, ale legálně by si to vyřídil s úřady. Proč to neudělal? Protože správně tušil, že by mohl dostat místo Vít'i třeba už jen urnu s jeho popelem! Vzal ale jen Vít'u a všechny ostatní nechal na blahovůli policie, která, jak teď už víte, nehnula ani prstem a nechala Kráječe pod laskavým dohledem ředitele Hrocha řádit dál. Největší chyba podle mě byla, že věděl o zlu, ale nechal je dál kvést.«

»Jeden člověk nemůže napravit všechny nespravedlnosti světa!« opáčil Alexijev.

»Nemůže, ale měl by se pokusit aspoň o něco,« vrátil mu Pepek smeč. »Napravil jsi nespravedlnost u Vít'i, díky i za to. Vít'a z toho vytáhl mě, ale až já jsem to zastavil! Tady přece nejde o úměru viny a trestu, tady jde o to zastavit nespravedlnost! Když vraha zastaví domluva, není žádný důvod ho popravovat, ale naopak, kdo má ze zlodějny živnost a nemíní se už nikdy živit poctivě, na toho platí jako ve středověku jen šibenice. V mém provedení je to nenadálý infarkt.«

»Chceš snad říci, že pouhá domluva zastaví vraha, když si usmyslí vraždit?« zvedl na Pepka obočí Alexijev.

»Pouhá domluva zastaví vraha, jestliže vyvrátí jeho úmysl,« poopravil to Pepek. »To je snad patrné tady na Yazatap.«

Stará válečnice sebou trhla, když ji opět vzal jako tak závažný příklad.

»Každý člověk má odmalička vypěstované pojetí spravedlnosti,« pokračoval Pepek. »Kdo začne páchat darebáctví, ačkoliv ví, že páchá zlo, kdo překračuje meze spravedlnosti, jak je sám vnímá, s tím je konec a toho napraví jen šibenice, gilotina nebo kulka. Takových se nezastávám. Nemyslím si to ale ani o sobě. Dokud Yazatap žila v domnění, že je všechno co dělá správné, dělala bez výčitek svědomí bestiality, za jaké se dnes stydí. Naočkovala své sokyni malomocenství, ale podle ní to bylo v pořádku, byla to přece bezcenná Kanaánka, tedy pozemšťanka. My to dnes posuzujeme jinak a ona sama také, ale nejprve jsem jí musel vtlouci do hlavy, že Kanaánci jsou lidé jako ona a vraždit je nesmí! Po dlouhých debatách jsem ji ukecal, že válka v Gehenně, tedy po našem v Pekle, je nespravedlivá až to bere dech, že by měla odejít někam, kam za ní její pekelné kněžny nemohou. Teprve když to uznala, přestala toužit po návratu pod křídla rodné armády. To platí o všech. V Oáze dnes v míru žijí bývalé Baalky s protivnicemi z kmene Árijá, nestřílí po sobě, nepodrážejí si nohy, ani po sobě neplivou. Když jim Salgiel odstranila geneticky zafixovanou nenávist k andělům, jsou schopné připustit, že by mohly žít i s Ogdury.«

»To ale dokázala Salgiel, ne ty!« vyhrkla dosud mlčící Ramiel.

»Bariéru jsem odstranila já,« řekla rychle Salgiel. »Ale udělala jsem to jen proto, že mi Pepek naznačil, jak hodně by si mého úspěchu považoval. Dřív jsem Ogdury nenáviděla jako všechny ostatní a s přihlédnutím k charakteru té bariéry nebylo divu.«

»Já jsem ji... měla taky?« špitla nesměle Ramiel.

»Jistě,« přikývla Salgiel. »Tu nenávist jsme měly všechny vloženou geneticky a jestli se něčemu dá říkat **dědičný hřích**, pak to bylo právě tohle!«

»Nebylo všechno jen geneticky zafixované,« vrtěl hlavou Pepek. »Spoustu zla zavinila výchova. Řekl bych to jinak. Prvotní model spravedlnosti, který máme všichni, není daný geneticky. Baalkám jejich vychovatelky vtloukaly do hlav, že jsou vládnoucí kmen a že za to musí bojovat. Je to tak?«

»Přesně tak,« přikývly Xapho, Mariuk i Yazatap.

»Jiné kmeny byly pro ně podřadné, o lidech na Zemi nemluvě,« pokračoval Pepek. »Z toho vyvozovaly, že bude nejspíš správné vyvraždit je.«

»Nejste o moc lepší! Tohle přece platí i na Zemi,« podotkla zamyšleně Yazatap.

»To říkám taky,« usmál se kysele Pepek. »Trochu z toho vybočuje zabíjení vlastních, ale kruté popravy se vždycky daly zdůvodnit chybami na straně obětí, například zbabělostí. Soudcové pak rozhodovali jen o tom, jak krutou smrtí mají sejít se světa, ale i oni se nejspíš domnívali, že jednají správně. Ačkoliv, to už necítily všechny. Těm starším docházelo, že to není spravedlivé. Yazatap přece měla výčitky svědomí. Zpočátku ne vůči nám Kanaáncům, ale aspoň jí bylo líto

zbytečně padlých spolubojovnic, většinou mladých děvčat... Je to tak?«

»Má pravdu,« zahučela Yazatap, očividně nepříliš spokojená tím, jak o ní mluvil.

»Pak ale nastal rozhodující zlom,« řekl Pepek. »Elitní válečnice si nechaly vysvětlit, že jejich válka není spravedlivá, jak si dosud myslely, že ti opovrhovaní Kanaánci jsou také myslící bytosti jako ony a ejhle, od té doby žádnou ani nenapadne podříznout mě ve spaní.«

»Neudělaly jsme to ani na začátku, kdy to ještě nebyla tak docela pravda,« zaškaredila se na něho trochu Mariuk.

»Na počátku jsem přesvědčil Yazatap, že jsme na jedné lodi a že bude výhodnější nechat mě naživu, dokud vás nevyvedu z neřešitelného duchovitého stavu,« namítl. »Až pak jste zjistily, že mě nemusíte považovat ani za nepřítele, ani za podřadného. Přiznejte, holky, kterým z vás k tomu poznání dopomohlo až naše mazlení v lesíčku?«

Mariuk a Xapho se na sebe podívaly a usmály se, jen Yazatap se pořád dívala sverepě.

»Vrátím se ke klíčové myšlence,« řekl Pepek. »Kdo překročí svůj vnitřní Rubikon a sám vnitřně schvaluje vlastní darebáctví, je ztracený. Kdo ale jedná tak, jak sám považuje za spravedlivé, páchá jen takové zločiny, které sám za zločiny nepovažuje. Takového stačí přesvědčit o potřebě odlišného chápání spravedlnosti a není už důvod ho trestat. To se týká i mých d'áblů. Věřte mi, bylo obtížné přesvědčit je, aby změnilý názor na Peklo i na Zemi, ale když se mi to podařilo, bylo vyhráno. A tak je to i se mnou. Museli byste mě přesvědčit, že jsem něco udělal špatně. Já si to nemyslím. Naopak se, a ne bezdůvodně ani svévolně, domnívám, že jsem jednal správněji než vy a stydět byste se tedy měli vy!«

»Za co?« vyhrkl Olda. »Za to, že jsme nikoho nezabili?«

»Za to, že jste nechali d'ábly zabíjet lidi,« řekl Pepek. »D'áblové jsou silnější, pravda, ale vy jste před nimi prostě utekli. Nevyčítám vám to. Pomáháte lidem ze všech sil, ale jen těm, kteří mají štěstí, že se k vám dostanou. Když před pobočkou v Pardubicích explodovalo auto plné výbušnin, posbírali jste raněné i těch pár lidí roztrhaných na kusy a vrátili jste je domů živé a zdravé. Ale jistě dobře víte, spousta lidí zbytečně zemře jen proto, že nikomu nestojí za to dopravit vám je do sousedního světa, nebo aspoň za práh pobočky.«

»Postavit se d'áblům není jen tak!« namítal Olda, který se už jednomu postavil.

»To mi vůbec nemusíš vykládat, to vím líp než ty,« odrazil ho Pepek. »Necouvl jsem před d'ábly a jejich nohsledy na Zemi, na Pegsda a nakonec i v samotném Pekle v Gehenně. Přímou vedle tebe sedí můj důkaz, Ramiel jsme odtamtud vynesli také. Při nájezdu do Pekla jsem přišel o holku, kterou jsem měl rád, o hlas a málem i o život, ale pokoj jim nedám, ani kdybyste se proti mně postavili i vy. Uznávám, že zachraňujete lidi, ale jestli to nevíte, tady na tom ostrově je tisíc ženských, z toho polovina dětí, které jsem zachránil já sám! Nikdo mi je neupře! A co se týče ubohých *obětí mé zvůle* na Zemi, jak si je sami v duchu nazýváte, uvědomte si laskavě, že všichni měli d'ábelský cejch, pracovali proti lidem a patří mezi ty, kdo vám na Zemi házel klacky pod nohy! Můžete mi namítnout jen jedno, mohl jsem naletět na léčku d'áblů. Ano, stalo se to. Ale jen jednou! Podruhé jsem tutéž chybu neudělal. Máte snad povědomost o andělském stylu kreslení, ne? Když máte v hlavě Ogdurský organizátor paměti a vyvoláte nějaký obraz ze svého podvědomí, je přesný jako fotografie. Když to pak převedete na papír, nepostačíte se divit. To jsem udělal a pečlivě jsem si zapamatoval tváře d'ábelských pomocníků, označených při mé první návštěvě, kdy je ještě nenapadlo zneužít falešného přeznačování a odznačování. Teď jsem zlikvidoval všechny, kteří byli označení tenkrát. Všichni dostali varování včas a nedbali toho, jsou tedy vinní vědomou spoluprací s d'ábly. Jestli to nevíte, d'áblové mají pod palcem všechno, od policie po banky. Kontrolují je a nedovolí vám narušovat jejich panství, jak si všichni i s Alexijevem naivně myslíte! Vaše snaha založit vlastní zdravotní pojišťovnu je předem odsouzená k neúspěchu! D'áblové vám to nedovolí a pokud si ji přece založíte, zničí vás. Když to nepůjde žalobami, najmou si vandaly, jako vám rozmlátili kliniku! Nemyslete si, že to nejde! Všeho schopným najatým hackerům stačí pár vteřin, aby vám vybílili konta! Nedovoláte se pomoci ani u pozemské policie, prolezlé příznivci skinheads, ani u soudců, kteří slouží stejným pánům jako dřív!«

»Vidíš to příliš černě!« namítl Alexijev.

»Vidím to lépe než vy všichni!« skoro vykřikl. »Podařilo se mi vniknout do jejich sídla v Praze. Nic moc, ale mají tam bezvadný přehled o svém stádečku věrných oveček, to vám tedy povím! Kdybyste viděli, kolik jich mají jen v Praze! A nezastávají bezvýznamná místa! Prodáváči drog, co postávají u škol, pasáci a prostitutky, to jsou obyčejní lidé, kteří pro ně pracují sami za sebe, **jenom** za prachy. Skutečné věrné služebníky, co pro ně ochotně nastaví i vlastní kůži, mají až na vyšších místech. V bankách řídí chod světa, v parlamentech určují zákony, v médiích podle potřeb svých pánů profesionálně **vyrábějí** veřejné mínění! Jen málo poslanců v parlamentech jim nepatří a ty snadno přehlasují. Vy nevíte, že politici dodržují stranickou disciplínu a všechny je řídí nevolené stranické sekretariáty? Pamatujete se, jak hladce **prohlašovali** zákon o mezinárodně uznávaných léčebných metodách, kterým tvrdě odstavili vaši kliniku? A dokážete odhadnout, kolik lidí to stálo život? Nebylo to, jako kdyby nad těmi nemocnými vynesli bez soudu rozsudky smrti? Ještě litujete ty chudinky ďábelské poslance a poslankyně?«

Rozohnil se natolik, až zčervenál.

»Příště už ale nebudeš mít žádnou jistotu!« namítl Olda. »Pak už mohou být falešně označení třeba všichni!«

»Příště už je zabíjet nebudu,« řekl klidně Pepek. »Ale teď jsem je popravil po právu! Hele, Oldo, neberu ti, že léčíte o sto šest. Ale já, než bych léčil tisíce raněných ve válkách, použil jsem hrozbu atomové bomby proti presidentům a války jsem nadlouho úplně zastavil. Kdo z nás dvou zachránil jenom na Zemi, bez Oázy, víc lidí? Ty, nebo já?«

Olda se posadil a mlčel. Ne, Pepek mu jeho zásluhy nebral. Jen po něm chtěl, aby mu uznal ty jeho. Ale Pepek znenadání otočil původně zamýšlený soud nad ním na obžalobu Alexijevovy skupiny v Andělském světě. Nevínil je, že by páchali zločiny. Obžaloba zněla, že se zlu nepostavili. Nebyla to vlastně pravá obžaloba, jen hlasitější výčitka. Ale působila jako správně ubalená facka.

»Takže si pořád myslíš, že pomáháš spravedlnosti,« zkusil to po chvílce Alexijev.

»To si myslíme všichni,« odpověděla mu za Pepka Yazatap. »Podívejte se, měla jsem tisíce let pokřivené pojetí spravedlnosti a uznávám to. Pepkovi dalo hodně práce, než mi to v hlavě přerovnal. Ale když mě přesvědčil změnit názor a uznala jsem jeho pravdu, budu ji hájit. Vůbec se nedomnívám, že byste ho měli trestat. Není zač a my tu spravedlnost cítíme stejně jako on, museli byste trestat i nás, neboť mu pomáháme. Ale nejprve byste nás museli přesvědčit, že je vaše pojetí spravedlnosti správnější. A to se nestalo a dokud se tak nestane, což při vašich argumentech nevidím jako reálné, budeme stát za ním. A nejen nás pět tady! Všichni obyvatelé tohoto světa a hlídek na Pegsda, až na dva chlapy, kteří se nedokázali odlepit od svých předsudků. Františka a Araela, křesťana a ďábla.«

Au! chytil se František za hlavu.

Dostat se do jednoho pytle s pravým ďáblem bylo pro něho hodně kruté!

»No dovol!« rozohnil se, ale Yazatap ho nepustila ke slovu.

»Tebe omlouvá jen to, že také děláš, co sám považuješ za správné, takže tvé svědomí nemá důvod protestovat. Až na maličkost. Nelíbilo se mi, jak Pepek ve vašem Parlamentě kosil ty lidi. Na rozdíl od tebe jsem ale nepředpokládala, že to dělá ze zlých úmyslů nebo ze sadistické zvůle. Zeptala jsem se ho, co to má znamenat a jak se to slučuje se spravedlností a s tím, jak je potřeba lidí uznávat. Vysvětlil mi to a já jsem jeho důvody přijala. Všechny jeho oběti se provinily proti spravedlnosti, ale všem dal poslední šanci ustoupit a zachránit si život. Zabíjí jen ty, kdo jeho šanci pohrdnou. Přitom se snaží nezabíjet nevinné a na to se málokterý zapálený bojovník ohlíží, to mohu potvrdit, znám to ze své praxe. Možná používá krutější tresty než jste zvyklí, ale používá je spravedlivě. A tohle všechno sis měl zjistit, než jsi ho šel **udat** Alexijevovi!«

»No dovol!« vybuchl František. »Jaképak udávání?«

»Počkej, Yazatap!« zarazil ji i Pepek. »František dělá přesně to, co mi vyčítají všichni, Alexijevem počínaje. Jedná tak, jak považuje za spravedlivé a nemyslí si, že by na tom bylo něco špatného. Není to ale udávání nevinného a nešel mě udávat na ďábly ovládané gestapo, NKVD,

KGB, FBI, StB nebo i na dnešní policii. Odešel se jen poradit s přáteli, kterým věří. A oni mě nepřišli zatknout, zmlátit, uvěznit ani zabít. Přišli si za mnou vyjasnit stanoviska. Vysvětlil jsem jim své a teď očekávám, že mě zkusí oni přesvědčit o své pravdě. Nemyslím, že mě přesvědčí, ale mohou to zkusit. Když budou jejich stanoviska spravedlivá, ustoupím. Víte přece všichni, že na svých chybách netrvám.«

»Pak ale budou muset přesvědčit i mě,« řekla Yazatap. »Nejsem si nijak vědoma toho, že bys dělal chybu. A pokud ano, byla i moje. Také bych na ní netrvala, to už jistě víte, ale budu požadovat opravdu pádné argumenty. Ne tvrzení, že to odporuje nějakým zákonům. Zákony mohou požadovat plyn pro Židy a nemůžete tvrdit, že ne, i takové už na Zemi byly. A nemusely pocházet od mých krajanů, za mnohé si můžete i sami!«

Chvilí bylo ticho. Obrazně řečeno, míč byl na straně Alexijeovy party, ale nikdo se tam nehrnul ke smeči. A dokonce ani ke vrácení silných slov jako *udávání*, *předsudky* nebo spojování křesťana s pravým ďáblem.

»To jsem si opravdu nezasloužil,« vyhrkl po chvilce aspoň František.

»Ale zasloužil!« okamžitě kontrovala Yazatap. »Pořádnou sprchu sis zasloužil, víc než Pepek od tebe! Dobře, uznám, neudával jsi v nejhorším smyslu toho slova, ale aspoň ty předsudky na tebe sedí. Spravili jsme ti vážné genetické poškození, abys mohl s námi žít a nemusel ses bát vzít si některé z nás. Trval jsi na jedné jediné. Ani to jsme ti nevyčítaly. Proč ale pořád předhazuješ Pepkovi bigamii jako něco zavrženíhodného, když to tak u nás musí být?«

»U nás je to proti dobrým mravům!« trval na svém František.

»U vás jsou jiné poměry,« nechtěla slyšet Yazatap. »Jedna ku jedné. My máme jedna ku třem a ty jsi dost soudný, abys to pochopil. Předsudky ti nechceme a nebudeme vyčítat, dokud je budeš považovat za svou věc, ale jestli budeš pořád kázat proti našim poměrům, budeš mezi námi nežádoucí i kdybys byl jako dosud jediný, kdo nám pomáhá s kulturou. Tam jsi opravdu jednička, ale v ostatním by ses měl stydět. Co děláš, není spravedlivé!«

»Spravedlivé, nespravedlivé!« zabrblala telepaticky Irena Alexijevová. »Děláte, jako by to mělo být jediné kritérium.«

»Jediné ne, ale první!« zachytil to Pepek. »Až bude zajištěna spravedlnost, aby se na ni mohl každý opravdu spolehnout, může se teprve mluvit o konci barbarských věků.«

»Ale kde máš tak spolehlivou spravedlnost?« ptala se Irena.

»V Pekle ji nehledejte!« opáčil Pepek. »Na Zemi také ne. V Andělském světě by měla být, pokud ji něčím nezkazíte. Ani tady to zatím v tom směru nevypadá špatně. Ale jestli ji nebudete vyznávat sami v sobě, nepomohou vám ani andělé.«

A zase bylo ticho, ačkoliv, kdyby byly myšlenky viditelné, hodně by to tu jiskřilo.

»Poslyš,« napadlo najednou Alexijeva. »Někteří grázlové si trest vrchovatě zaslouží, v tom s tebou souhlasím. Ostatně, Olda se také utkal s ďáblem Johanem i s jeho pomocníky. Posílali je ale s Máňou do Sibérie, nezabíjeli je. Není to zrovna vlídný svět, ale dá se tam přežít. Není to lepší, než je rovnou zabíjet?«

»Jistě,« přikývl Pepek. »Má to jen tři nevýhody, bohužel pro mě důležité. První, že je na Sibérii musíš dostat přes dvě brány. Olda tam dostal Johana jediné díky pomoci od Máni. Já jsem na to ale sám. Nejvhodnější svět, kam je mohu házet, je **Saturn-dolů**. Posílat je tam postupně, budu mít moment překvapení jen u prvního, ale až jich bude víc, vzpamatují se. Úderů **yvorem** jsem od ďáblů schytl spoustu a o další nestojím. Olda mi to určitě potvrdí, dostal přece od Johana nejmiň dva. K Chétezům je posílat nechci, těm to nemohu provést. Svět **Venuší-nahoru** je jistá smrt a v bažinách světa Saturn-nahoru se utopí každý, kdo neumí létat. Jinam to nemá smysl, z jiných světů by se dostali zpátky vlastními branami!«

»A ta druhá nevýhoda?« zeptala se zamračeně Máňa.

»Musel bych je tam žít,« řekl Pepek. »Teď už bych to možná dokázal. Ale zpočátku, dokud jsem byl duchem a nevěděl jak z toho, bych je tam zásobovat nemohl. Na Pegsda se někteří dali z hladu na lidožroutství, jiní hladem umírali. To už se mi zdála bezbolestná nebo aspoň rychlá smrt

přijatelnější.«

»A třetí nevýhoda?« přerušil ho netrpělivě Alexijev.

»Nemá to odstrašující účinek na ostatní,« řekl Pepek klidně. »Když darebák ví, že ho čeká neúprosná smrt, nechá toho už na první varování, protože ví, že první je u mě poslední. Podle mě to ospravedlňuje i zabíjení. Zpočátku jsem musel zabít každého, ale když to vešlo ve známost, většina včas couvla.«

»A nechcete toho po něm moc?« rozjela se proti Alexijevově partě Yazatap. »Pomohli jste mu, aby na to nebyl sám? Podle mě dělal co mohl. Nic víc, ale také nic míň a výsledky mu dávají zapravdu. Nechcete to převzít za něho? Pepek vám řekne, jak se můžete dostat do duchovité podoby a uvidíme, jak vám to půjde!«

»My se zabýváme léčením lidí!« namítl Alexijev. »To je podle nás důležitější.«

»Aha!« řekla Yazatap. »Kritizovat byste ale uměli. Poslyšte, to opravdu nemá cenu. Vaše rady jsou dobré, Pepek je může vzít v úvahu, ale jestli mu nehodláte pomoci jinak než dobrou radou, nechte ho dělat co dělá. Podle mě to dělá v rámci možností dobře.«

»Na tom se zřejmě neshodneme,« mračil se Alexijev.

A byli zase tam, co skoro pořád, každá strana žárlivě bránila své názory, ačkoliv obě uznávaly, že i opačné názory mají svoji logiku. Ustoupit se nechtělo nikomu.

»Já bych věděla, jak z toho!« přihlásila se trochu nesměle Ramiel.

»Ty?« přeměřil si ji trochu pobaveně Alexijev. »Tak povídej!«

»Podívejte se, pane doktore!« podívala se na něho nevinně. »Ať se na to dívám, jak se dívám, nebudete to mít s námi snadné. Zřejmě nás nepřesvědčíte, logické argumenty jsou na naší straně, lidský cit zase na vaší. Neobávám se, že byste nám sebrali Pepka násilím, to je příliš proti vašim zásadám a sami byste to museli považovat za darebáctví. Vaše zákony ale nemůžete prosazovat v našem světě. Mohli byste nanejvýš trvat na tom, abychom přestali zasahovat na Zemi. I když ponecháme stranou skutečnost, že tam sami už dlouho nebydlíte, museli byste nám dokázat, že tam děláme nějaká alotria. Když se ale shodneme na hlavním hledisku, kterým by byla spravedlnost... já si taky myslím, že máte pravdu jen zčásti, a to ještě z té menší... Víte, co bych tedy navrhla? Sejit se znovu za týden. Všichni si to mezitím promyslíme a pokud se ani pak neshodneme, odložíme to ještě. Ačkoliv si myslím, že by bylo smutné, abychom se ani po dvou sezeních neshodli. Pojdme raději všichni na slavnost. Hlavní program už jistě probíhá bez Františka, ačkoliv je z větší části jeho dílem. Myslím si, že je škoda přijít o něco takového.«

S výjimkou psa Broka tady byla nejmladší. Snad proto na ni chvíli udiveně zírali. Ale pak se Alexijev vzpamatoval.

»Tobě ještě není tisíc let, co?« obrátil se na ni s úsměvem.

»Minulý týden mi bylo šestnáct!« vypjala se hrdě.

»Myslel jsem si to,« přikývl Alexijev. »Upřednostnit zábavu před vážnou debatou je typické právě pro mladé. Ale když se podíváme na současnou patovou situaci, bude nejlepší řešení zvednout se a nechat to za týden.«

»Tak pojd'te!« zvedla se Ramiel. »Už to jistě začalo!«

»Neboj se, koncert nám František kdykoliv zopakuje,« uklidňoval ji zvesela Pepek, ale také ulehčeně vstával.

A soud se odebral... výjimečně ne k poradě, ale na koncert...

Rozsudek by byl zřejmě zbytečný.

První svatba v Oáze

Koncert na uvítanou se zdařil, ačkoli začal bez hlavního strůjce. Qemuel operativně přehodila dozadu body programu, které bez Františka neměly smysl, ale protože vytištěný program nikde nevisel, nikdo jí na to nepřišel. Zahájení koncertu zvládla výborně sama, pak dorazil sbormistr František a dál to šlo jako po másle.

Po koncertu se rozloučili a odletěli návštěvníci z Andělského světa a zbyli jen ti, kdo se odhodlali zůstat natrvalo. Už během koncertu po sobě nově příchozí se starousedlicemi dychtivě pokukovali, ale uvítací výbor měl jiný, pevný plán a hned po koncertu s ním nové osadníky seznámil.

Bude na ně čekat osm prázdných domků, kam se hned po příjezdu nastěhují. Měli tam bydlet pohromadě, dokud si nedohodnou *trvalejší podnájem* v některém domku obydleném tefirkami, anebo si je nevyberou třeba po jedné. Pak měli slíbený vlastní dům. Že zde bude polygamie, věděli všichni a většinou se na ni těšili, jen ti opatrnější se ptali na podrobnosti.

»Je povinné mít více žen hned od začátku?«

»Povinností mnoho nebude,« odpovídal jim Pepek. »Ode všech se tak nějak očekává, že jste sem přišli, abyste si nějaké dívky našli. Kdo si na víc tefírek netroufne, ať si vybere zatím jednu a časem uvidí. Prosadil jsem jednu omezující podmínku: každá rodina bude mít od začátku i nějaké osvojené děti. Odmítnout starat se o ně se tady považuje za společensky velice nevhodné. To byste už ale měli vědět.«

»Tak nám to říkal už Alexijev,« řekl jeden a ostatní souhlasně přikyvovali.

»Jak si to ale máme představovat?« chtěl znát podrobnosti jiný. »Jak máme chápat, že si máme vzít nějaké děti na vychování? To jako máme povinně obcházet zdejší děcáky?«

»Děti nemáme v žádných ústavech,« vysvětloval trpělivě Pepek. »Většina domů je tu rodinného typu. Obsazovali jsme je tak, aby všude bydlelo několik žen pohromadě, takže tu vznikly party po pěti. Pak jsme do jednotlivých domů losem rozdělili děti donesené z Pekla. Vznikly nám jakési náhražkové rodiny. Můžete se k některé prostě nastěhovat a doplnit ji o chybějícího chlapa, bylo by to nejjednodušší i nejvýhodnější s ohledem na děti, které si na nové mámy mezitím zvykly.«

»Tady jsou rodiny už dopředu sestavené?« zněla udivená otázka. »Bez nás? A musíme si je brát tak jak jsou?«

»Sestavené jsou víceméně náhodně,« ujistil tazatele Pepek. »Můžete si dívky vybrat po jedné, ale pak byste s nimi měli přibrat do opatrování i některé děti. Úplnou volnost by měl mít každý jen při výběru první ženy. Dál by se to mělo řídit pravidlem, že se na dalších musí shodnout dosavadní členové rodiny. Uvažte, že ty, co spolu bydlí, se většinou dobře snesou. Byla by to výhoda, než když budete slepovat rodinu po jedné. Jak ale říkám, dobročinnosti meze neklademe. Brzy zjistíte, že všechny zdejší holky jsou kočky, jaké na Zemi nenajdete. I ty nejméně hezké by na Zemi patřily mezi lepší průměr a šeredku tady prostě nenajdete. Zkušenosti s chlapy nemají, ale to by vám nemuselo vadit, jsou velice učenlivé.«

»Jak to můžeš vědět?« uchechl se jeden. »Hele, není to ještě mládeži nepřístupné?«

»Pepek to vědět může!« zastala se ho ihned Tabris. »Je tady od samého začátku a má už vybráno. Tuhle neděli bude mít svatbu.«

»A není na to trochu mladej?«

»Nemusíte se bát, šestnáct už mi bylo, ty moje si na to musely trpělivě počkat,« usmál se Pepek. »Pak je to přece možné i na Zemi. Aspoň jsme se lépe poznali, ne?«

Většina nových osadníků byli mladí hoši, plní elánu. V tomto věku dřív na Zemi často sloužili v armádě, ale o slovo se teď přihlásil starší chlap, Pepek mu hádal kolem čtyřicítky.

»Říkali nám, že tady budou mladá děvčata i starší ročníky,« začal rozvážně. »Vidím tu ale

skoro samá mláďata. Nějaké zralejší by tady nebyly? Nejsem proti vzít si s nimi i nějaké děti, ale rád bych to myslel od začátku vážně.«

»Špatně se díváte,« ujistil ho Pepek. »Každá desátá má více než tisíc let, ale není to na nich znát a u žen se nemá věk prozrazovat. Radil bych vám, nekoukejte na věk, ale abyste se s nimi shodli. Nesnažte se imponovat jim silou, mohly by vás přeprat. Snad vás už varovali, že to jsou bývalé válečnice, každá umí zabít protivníka aspoň na dvacet různých způsobů. Ale s chlapy ani s rodinou zkušenosti nemají, tam je budete muset hodně učit.«

»Něco takového nám říkali,« zabručel chlap. »Kdyby ale opravdu neměly zkušenost s chlapy, či jsou potom ty malé děti?«

»Žádná tady nemá vlastního otce ani matku,« zvažněl Pepek. »Ani ty děti.«

»Jsou to tedy sirotci?«

»Nikdy žádné rodiče neměly,« ujistil je. »Jejich prapředkyně zavedly tovární výrobu klonovaných dětí, na kterou chlapy nepotřebovaly. Když jsem je na tento svět přitáhl, trval jsem na tom, aby se vrátily k původní lidské podstatě a do toho patří i původní rodiny. Problém byl v tom, že už žádné pořádné chlapy nemají. Měli byste jim je nahradit vy. Ale budete jim asi muset pomáhat víc než je na Zemi obvyklé. Budete je muset naučit spoustu věcí, které většina žen na Zemi umí. Například zacházet s miminy.«

»To je máme učit i přebalovat a kojit?«

»To je naučí lékařky, až to budou potřebovat,« vzdychl si Pepek. »Jde o výchovu, s tou byste jim měli hlavně pomoci. Žádná tady nemá otce ani matku, od nikoho to nemohly odkoukat a všechno se budou muset naučit. Částečně jim pomůžete už tím, že tu budete, přece jen je znát, že tu chybí chlapi.«

»Opravdu příkladná sebekritika!« ozvalo se ze sálu trochu škodolibě.

»Uvidíme, kolik z vás si titul chlap opravdu zaslouží!« opáčil nevzrušeně Pepek. »Je tu další problém, kde se na vás spoléháme, a to jsou adoptované děti. Zatím jim dáváme jídlo a ubytování, ale výchova bude složitější. Děti by si chtěly hrát, ale neumí to. Naučte je to! Máme jediného sbormistra Františka, učí děti zpívat a některé začal učit i hrát, ale bylo by potřeba, aby dětem někdo doma zpíval, povídal jim pohádky a učil je hrát si. To tady neumí žádná, ale když jim to předvedete, budou vás tím víc uznávat. Bude to asi těžší, protože tu jsou zatím samé holčičky a nevím, jak je naučíte hrát si s panenkami, ale měli byste se o to aspoň pokusit.«

»Chlapečkové tu nejsou?«

»Zatím ne,« přikývl Pepek. »Velkovýroba dětí produkovala jen holčičky. O chlapečky se musíte přičinit. A připravte se, že děvčátka budou převažovat i později. Aby měl někdo hned první dítě syna, to tady může být výjimka.«

»My jsme se učili, že pohlaví určují především chromozomy od chlapa, ne?«

»Ne tak docela,« vzala si slovo Salgiel. »Vy dodáte chromozomy obou pohlaví, ale když vajíčka upřednostňují jeden druh, mohou výsledný poměr zvrátit na jednu stranu.«

»Takže tu bude přebuchtěno furt?« ozval se nakonec kdosi a vyvolal tím vlnu smíchu.

»Bude,« usmál se i Pepek. »Polygamie tu má být pravidlem, nejen zpočátku a z nouze. Budete si na ni muset zvyknout.«

»Na to si jistě zvykneme brzy a rádi!« zasmál se kdosi.

»Teď to možná vypadá hezky,« řekl vážně Pepek. »Ale až zjistíte, že máte skoro samé dcery a synové budou v menšině, nevím, nevím, jak to přenesete přes srdce!«

Měl určitě pravdu. Nevypadalo všechno jednoduše a jestli se to někomu zpočátku jednoduché zdálo, teď měl další příležitost k přemýšlení.

»A ještě něco!« přihlásil se opět ten starší. »Jak je to tady se zákony? Hodně se liší od našich pozemských?«

»Zatím žádné nemáme,« řekl Pepek. »Nikdo je tu ještě nepotřeboval a nesoudil se. V kostce platí jednoduché pravidlo: Co nechceš, aby ti druzí dělali, nedělej sám jiným.«

»Nebudeme to už protahovat,« řekla za uvítací výbor Tabris. »Pojďte se nastěhovat. František

chce večer uspořádat taneční zábavu.«

»Vy tady tancujete spolu? Ženské s ženskými?«

»Zatím jsme o tanci jenom slyšely,« doplnila rychle Tabris. »Všechny se na to těšíme, ale z praxe to žádná neznáme, když jsme doteď měly jen jednoho tanečníka. František slíbil naučit tancovat každého, tvrdil, že na to stačí chvilka a vy to prý umíte.«

»Všichni ne!« přihlásil se kdosi, ale spíš ze žertu. Tabris na to ani neodpověděla.

Pak vyvedla dlouhý průvod z kulturní haly k novým domkům. Stály nedaleko, brzy měly nové obyvatele a v každém domě přichozím několik ochotných učitelek vysvětlovalo objednávání pomocí počítače, neboť telepatii k přímým příkazům robotům zatím neovládali. Žádná z dívek se ale napoprvé nezdržela a všechny spěchaly na taneční zábavu, ačkoliv bez tanečníků nemohla začít.

Pepkovi dalo práci vysvětlit jim, že by přílišná vlezlost mohla chlapy účinně odradit. Daly si říci jen protože byl až dosud jediná opravdová autorita ohledně pozemšťanů. Ale už na taneční zábavu se nedostavili ani zdaleka všichni. Některé možná tancování nelákalo, ale když chtěl Pepek pro opozdilce poslat, dozvěděl se, že všechny nové domky jsou prázdné. Zřejmě se nechali pozvat na návštěvu okolních domků, kde mohli čekat proti společenské hale intimnější atmosféru.

»To se jim to bude svádět!« komentovala to Yazatap s povzdechem.

»No a?« opáčil Pepek. »To jsme snad chtěli!«

»Jen aby je nechťeli jen na svádění!« starala se Yazatap. »Takových jsem už viděla!«

»No a?« opakoval Pepek. »Říká se, že čestní muži se žení rychle! Nikdo nemá slýrib, aby mohl utéci do jiného světa, nezbude jim nic jiného než si ty svedené vzít.«

»Jenže jich zatím mohou svést spousty!« starala se Yazatap.

»Toho se neboj,« řekl Pepek s úsměvem. »Tady se to strašně rychle rozkecá. Kdyby to některý zkusil, hned se to o něm bude vědět. A jak říkám, nemají kam utéct!«

»Uvidíme!« musela mít aspoň poslední slovo.

František uspořádal parket a vybídl přítomné pány, aby se zvolenými dámami sestavili dvojice, aby výuka tance mohla začít. Stranou nesměl zůstat ani Pepek, který k tanci vyzval jako první Yazatap. František apeloval na pány, aby netancovali pořád s jednou dámou, ale aby umožnili naučit se tancovat i ostatním dámám.

Pak už to šlo, jak jeden z pánů poznamenal, jako o normálních tanečních hodinách. Jen místo kapely byl přehrávač, ke kterému tancmajstr František každou chvilku odbíhal, protože neměl jinou obsluhu.

»Měl bys to zaučit obsluhovat Qemuel!« navrhl mu Pepek. »Tohle moc zdržuje.«

»To nejde!« vrtěl hlavou František. »Qemuel potřebuji jako partnerku.«

»Tady je ženských!« ukázal mu Pepek očima.

»Ale s Qemuel to už týden trénujeme!«

»Tak sis měl zaučit do obsluhy přehrávače nějakou další!« navrhl mu Pepek bezelstně.

»No dovol!« zamračil se František. »Stačí mi Qemuel!«

»Jak vidět, nestačí!« popichoval ho Pepek. »Hele, Franto, když u toho bude Qemuel, pak by snad nevadilo, kdybys zaučovat třeba deset jiných ženských. Chodí jich za tebou do hudební školy s dětmi aspoň tucet.«

»To už jsem zkusil!« zachmuřil se František. »Jenže Qemuel je strašně divná. O každé hned uvažuje, jak bychom ji k nám nastěhovali. Zdejší ženské snad ani neumějí žárlit!«

»To je snad dobře?« usmál se Pepek. »Víš, jaké peklo by ti mohla Qemuel dělat, kdyby žárlila na každou matku od dětí? To bys třeba nemohl mít ani školu!«

»Na jednu stranu je to dobře, že s tím nedělají problémy,« uvažoval František. »Taky jim nevádí posílat mi do školy děti bez doprovodu. Ještě že do mě nikdo nerejpe s pedofilií! Já teda pedofil nejsem, ale rejpálové by to tady měli jednoduché.«

»Zdejší ženské ani nevědí, že něco takového existuje,« zamyslel se Pepek. »Kdyby se sem nedejpámbu nějaký dostat, museli bychom ho rychle vypakovat zpět na Zem.«

»Doufám, že mi věříš!«

»Tobě věřím,« přikývl Pepek.

Ale i Pepkovi se to rychle krátilo, jen si z toho nedělal velkou hlavu. Aby nevymýšleli všechno sami, chtěli ve společenské hale uspořádat dvě besedy. První se ale měla konat před příletem nových osadníků a narušila ji událost s Jeskyní hrůzy. Druhou zase úplně zastínili noví obyvatelé ostrova, všichni se věnovali koupání a dovádění v moři a na besedu se kromě Pepka dostavilo pouze dvanáct tefírek, z nichž pět byly jeho nastávající. Tabris přišla spíš z povinnosti a zbývající ze zvědavosti, neboť se měla projednávat docela zajímavá témata a za jiných okolností by byl sál zřejmě nabitý.

Vzali to tedy zkrátka, diskuse nebyla skoro žádná. Většina obřadu měla spočívat na oddávajícím. Momentálně jí měla být představitelka zdejší obce Tabris, ale zastoupit by ji mohla kterákoliv jiná a také s tím počítali, neboť ani Tabris neměla v úmyslu zůstat na ocet. Namísto výměny prstýnků, což je ve dvojici snadné, ale v šestici by to byl problém, chtěli vytvořit sloup z rukou položených na sobě, kde by měl mít muž symbolicky jednu ruku úplně vespod a druhou nahoře. Nebylo to podložené ani pozemskými, ani tefířskými zvyky, jen tak to napadlo Pepka, ale ostatní to přivítaly. Vymysleli a zapsali obřadní formule, mírně upravené z pozemských, především s oněmi důležitými otázkami, na které by měli všichni odpovědět obligátním *Ano*.

Tefírkám se nové obřady líbily, i Pepkovi se zamlouvaly. Schůzi ukončili bez průtahů, aby se mohli všichni odebrat do laguny, kde se koupali všichni ostatní.

»Bereme to lehkomyšlně, to není dobré,« věštila problémy Yazatap. »Neušili jsme to moc horkou jehlou?«

»I kdyby!« opáčil Pepek. »Co se stane? Myslíš, že kvůli tomu nebude obřad platný? To snad ne! I kdyby se měl časem změnit od základů, změny nesmí mít zpětnou platnost. O co tedy jde? Vezmi si radši plavky a pojď se taky koupat!«

»Neměli by to všichni brát tak zlehka,« leželo na srdci Yazatap.

»To máš tak,« řekl Pepek rozšafně. »Na Zemi se střídala období, kdy byly manželské svazky chápány jako posvátné a neporušitelné, s obdobími, kdy to tak horké nebylo. Zrovna dnes je to na Zemi uvolněné, ale tady se to bude brát vážněji, nic jiného nám nezbude.«

»Kde bereš tu jistotu?« podívala se na něho přísně.

»Jednoduše,« usmál se. »K uvolnění manželských svazků dochází obvykle ve velkých městech, kde se lidé navzájem neznají. Na vesnicích, kde si lidé vidí málem až do talíře, se bere manželství vážně. Tady máme zatím jen větší vesnici, všichni se znají a všechno se tu náramně rychle roznese. Manželství by tu tedy mělo mít velkou vážnost.«

»Jen aby!« nedala se tak snadno přesvědčit. »Všichni se znají, ale máme tu také dosud nevyřešenou záhadu s Jeskyní hrůzy. Neměl jsi ty nové aspoň varovat?«

»Předpokládám, že se to dozvědí ještě dneska,« odvětil lehkomyšlně Pepek.

Ta zmínka ho zasáhla hlouběji. Čas ubíhal, ale záhada se nevyjasňovala. Naopak, čím víc možností vyloučili, tím zůstávala tajemnější.

Okolní světy podle Pepka vypadaly bezpečně, ale vetřelci mohli přijít i z větší dálky. Pepek sám přece navštívil okolních světů několik desítek včetně obávaných jupiterských. Kdoví, odkud mohlo něco tajemného vtrhnout do poklidného světa Oázy? Nejhorší na tom bylo, že by se taková vražedná návštěva mohla snadno opakovat. Po ostrově se nenápadně procházeli tři psi, Brok, Asta a Alma, ale ani oni nic nevyčlenili.

Pepek si ale říkal, že za tím musí být něco jiného. Podle něho se oběti v jeskyni sešly dobrovolně, jako kdyby s vetřelci samy spolupracovaly. Nikde kolem vchodu nebyly stopy po zápase. Otázkou zůstávalo, proč by to dělaly, ale to už se dalo vysvětlovat různě.

Rozhodl se odložit to na později. Teď před ním vyvstávala konkrétnější vidina vlastní svatby. Přece jen je manželství trochu víc než společné bydlení i než společně strávené noci. Neukázalo se často i na Zemi, že páry, zamilované po uši, se krátce po svatbě začaly k smrti nenávidět? Neměli nakonec pravdu ti, kdo si z něho dělali pošklebky? Je na to vybavený psychicky? Co udělá, kdyby

se některá jeho nastávající, neřkuli všechny, změnily v saně? Xapho a Mariuk... ne, to jsou ovečky, probíral si je v duchu. Salgiel to zřejmě už teď myslí střízlivě a bude nejméně ze všech jen zakoukaná. Ale Yazatap... ta má tisícileté zkušenosti, dokonce i ze Země. Je velitelské povahy a jestli občas ustupuje, pak to může být jen úhybný manévr. Ramiel je pošuk, teď udělá všechno, aby Pepka získala, ale kdoví, jak se změní, až z toho vystřízliví!

Zkrátka nezbude, než to vzít tak jak to je, rozhodl se. Co se má stát, ať se stane, člověk tomu nezabrání, ať to dopředu ví nebo ne. I na Zemi je každé manželství tak trochu sázka do loterie. Jsou manželství pevná a stabilní, kde je všem dobře, ale jsou i taková, kde je rozvod jediným vysvobozením. Aha, zapomněli jsme promyslet, jak by měl vypadat rozvod tady... ale nemá cenu stanovovat to hned, třeba k tomu ani nedojde. Jak je to dávno, co se obával, že se s těmi divokými válečnicemi nedá vůbec nic dělat? A hleďme, stačilo zbavit je tvrdé disciplíny, založené na drakonických trestech, a z bezohledných bojovnic, elity pekelných leteckých armád se stal houf něžných a příjemných dívek, i když některých až tisíciletých. Což se nedá odhadnout, dokud se jich člověk na věk přímo nezeptá. Jenže jak ví každý, ptát se žen na věk je nezdvořáctví.

Kvůli blížící se svatbě odložil i návštěvu Země. Už dlouho tam nechodil pravidelně, jako dřív. Nedělal si iluze, že prodloužení času na rozmyšlenou přimělo pomocníky d'áblů změnit stanovisko k jeho poslední výstraze. Menší darebáci, prodavači drog, prostitutky a jejich pasáci, ti mohli couvnout a také raději couvli, když zjistili, že to je smrtelně vážné. Pomocníci d'áblů někdy marně volali na pomoc své pány, ale nikdy si netroufli couvnout sami od sebe, ani když jim Peppek nabízel bezpečný azyl u Učedníků.

Alexijev si nepřeje jejich zabíjení, vrtalo Pepkovi hlavou. Jak bych mu mohl vyhovět, aby nezmizel odstrašující efekt neodvratitelnosti? Malé ryby, jako kapsáře, drogové dealery, štetky a pasáky, by opravdu zabíjet nemusel. Stačilo by prohodit je bránou Mars-dolů, to by šlo dělat i veřejně. Zůstal by po nich smrad hořící síry, přímo navozující vhodnou poznámku o Pekle. Ze světa Mars-dolů by je pak přemístil kamkoliv, třeba i do Sibérie, jen by se musel dohodnout s Učedníky, kdo je tam bude zásobovat. Bylo by to stejně neodvratné jako smrt, ale zůstali by naživu, i když neškodní a ve vyhnanství.

Jenomže s pravými d'áblíky pomocníky to bylo horší a u samých d'áblů by to úplně selhalo. Olda tvrdil, že na svět Mars-dolů mají konvertory, takže by se vraceli rychleji než by je tam stačil posílat. A mohli by vracet zpátky i své pomocníky. To by nebyl žádný trest.

Posílet je tedy přímo do Sibérie? To jsou ale ze Země dvě brány. Olda s Marií na to byli dva, každý otevřel jednu, d'ábla Johana společnými silami popadli očima a vhodili ho tam než stihl zareagovat. To ale jeden člověk nedokáže. Vhodit je na půl cesty k Chétezům, musel by tam jít za nimi a poslat je další branou dál. Jenže u Chétezů to vypadá spíš jako v ráji, než jako v Pekle. A mohl by to dělat jen s neozbrojenými d'ábelskými pomocníky. Udělat to s d'áblem, moment překvapení by byl ten tam a u Chétezů by musel čelit rozezlené a připravené bestii. Kdo si vezme na svědomí, kdyby d'ábel ublížil některému opičkovitému Chétezovi? Alexijevovi se to řekne, nikdy neschytl úder d'ábelským **yvorem**. Olda přežil dva, ale byl pokaždé několik hodin bez vědomí a d'ábel Johan si s ním mohl dělat co chtěl. Naštěstí ho zřejmě potřeboval živého, takže mu jen implantoval d'ábelský cejch. Také nic příjemného, ale Pepka by se d'áblíky zbavili s chutí, kdyby mohli. A navíc, kdo odhadne rozdíl mezi úderem **yvoro** v normálním stavu a tím samým v duchovitém? Pepek sice přežil oboje, ale zatím ho vždycky něco chránilo, buď větší vzdálenost, jako při úvodním konfliktu s Yazatap, nebo vrstva skály u lidožroutek, případně i na Zemi. Ale riskovat to zblízka? Ba ne, to není dobré řešení. Leda to zkusit přes jiný svět, kam d'áblíky nemohou. Země, Měsíc i Mars jsou pro ně dostupné. U Venuše vede brána dolů k Chétezům, nahoru na jistou smrt mezi všežravé bakterie. Zbývá mu opravdu jen **Saturn-dolů**, i když je Ogdurové důrazně před pokusy toho druhu varovali. A upřímně řečeno, má opět riskovat krk kvůli d'áblům?

A navíc, právě u d'áblů by měl začít! Jako s armádami. I mezi vojáky se najde spousta

pěkných grázlů, ale nemá cenu zabíjet je po jednom, ani po stovkách, takové ztráty armáda vždy rychle doplní. Měl by se spíše zaměřit na hlavní potvory v generálních štábech! A jak se ukazuje, ani tam to nekončí! Na špičce pyramidy zla sedí ďáblové. Ty je třeba likvidovat. Humánně nebo terorem, oni se také na nic neohlížíjí!

Budu se muset s Alexijevem pořádně pohádat, umíňoval si. On by zlu pořád ustupoval a to také není správné. Nepřehání to s tou humanitou? Ďáblíci stojí za Pepkem, pravda, dřív měly strašně nepřijatelné názory, ale teď už by s nimi mohl souhlasit i Alexijev.

Nu což, odložím to, umíňoval si. Spíš by bylo dobré objasnit záhadu Jeskyně hrůzy. Ta se ho týká víc, byl tam přece také. Proč se mu jedinému smrt vyhnula a jiné kolem něho kosila? Jak to mohl přežít? Že by to bylo ochromením? Působil dojmem mrtvého? Taktika mrtvého brouka je v přírodě velice rozšířená a kupodivu stále účinná, ale spoléhat by na to neměl, podruhé by nemusel mít tolik štěstí!

Klíčovým momentem musí být, že ho tam dostaly tefirky. Vylákaly ho do domu vedle požáru, vlastně i ten mohl být fingovaný. Tam ho soustředěným úderem *yvora* omráčily. Tomu nemohl odolat, když ho nic nechránilo. Tím to pro něho skončilo, od té chvíle byl mimo vědomí i mimo hru.

Kdo ale za tím vězí?

Útok mimozemšťanů, proti kterému jsou v každém domku připravené zbraně? Ale co když to zopakují stejně jako prve? Vždyť to žádný viditelný útok nebyl, neodehrála se žádná divoká přestřelka, jen se jim podařilo potichu přesvědčit pár tefírek ke spolupráci. Nebyl to spíš útok nějakou psychickou zbraní, schopnou zlomit jejich vůli? Pozemští ďáblové něco takového používají proti lidem. Ale jak by se sem dostali?

V té chvíli ho napadlo něco, až se v něm zatajil dech.

Na některé světy se přece dalo proniknout více různými cestami. Například svět Liščí hory, dostupný buď zdoluhavě bránami Země-nahoru-nahoru-nahoru-nahoru, nebo úděsně jednoduchou zkratkou Měsíc-nahoru. Co když je svět Oázy dostupný nejen přes Venuši, kudy se ďáblové těžko dostávají, ale třeba i delší, zato dostupnější cestou, která přes Venuši ani přes Jupiter nevede? Pak by je mohli ďáblové zaskočit, jako zaskočil Hannibal Řmany, když zvolil místo nejisté a Řmany spolehlivě hlídané námořní cesty jinou, přes Španělsko a Alpy. Nemohli se jim také tady dostat ďáblové do zad? Nemusela by to být ani plánovitá agrese. Mohla to být jen nějaká slabá hlídka. Na přímé střetnutí si netroufla, ale měla úspěch u některých tefírek, především u těch, které nezažily bezvýhodnou situaci na Pegsda. Mezi oběťmi byly všechny bývalé vědecké spolupracovnice Yazatap z pevnosti Ar-Baal-Layett. Nemusely být Pepkovi vděčné za záchranu života, zato mohly oba nenávidět jako Kanaánce a zrádkyni. Ty by jistě šly ďáblům na ruku!

Co tady ale nesedělo, byla neuvěřitelná náhoda, aby hlídka z Pekla narazila právě na ty pravé, které by jí ochotně pomáhaly. Vždyť tu bylo přes čtyři sta jiných tefírek, které by nejenže nespolupracovaly, ale okamžitě by způsobily poplach. Ale co kdyby sem nepronikli ďáblové, ale nějaké úplně jiné bytosti a mohly ovládat lidskou vůli mnohem dokonaleji, než se to dařilo tefírům na Zemi. Jak jinak si vysvětlit, že těm v jeskyni nevadila už jedna jejich zabitá kolegyně, která tam musela podle dobrozdání Salgiel ležet už nejméně dva dny? Dalo by se to vysvětlit jediné úplnou ztrátou vlastní vůle. Což se ale nedalo vyloučit.

Záhada dál zůstala záhadou a Pepkovi si umíňoval, že se na to vrhne přednostně hned po svatbě, dříve než se podívá na Zem.

Košile je přece bližší než kabát!

V neděli ráno Pepka s Mariuk probudily ostatní.

»Vstávejte! Dneska!« jásala Xapho.

»Snad nás necháte aspoň ustrojit!« durdil se naoko Pepkovi, ale usmíval se.

To, že je přišly probudit nejen Xapho a Ramiel, ale i Salgiel a Yazatap, svědčilo jen o velkém těšení, kterému podlehlly úplně všechny. Když se to tak vezme, jak dlouho jim říkal, že svatební den

je také jeden z těch, na které se nezapomíná?

Detaily svatby obvykle na Zemi promýšlejí maminky, zejména ty, které vdávají dcery. To tady ale neplatilo, snad až u dalších generací, až nějaké maminky budou. Museli to tedy promyslet sami, ale bylo jich na to víc než je na Zemi obvyklé.

Pepék tesklivě vzpomínal na mamičiny dorty. Jak si matně pamatoval, při jakékoliv slavnostní příležitosti je maminka pekla a při svatbě by jistě nějaké měly být. Napadlo ho přepstat se někoho na Andělském světě, buď pomocí počítače, nebo přes Broka. Připadalo mu to osobnější přes Broka a také to zkusil, ale Brok mu skoro okamžitě sdělil, že ho Máňa moc pozdravuje a vzkazuje mu, aby si dorty objednal u robotů, je jich tam už hodně dlouho pěkný výběr. A kdyby je neznali roboti u nich v Oáze, ať se propojí s databankou receptů na Andělském světě.

»A ptala se taky, kdy se berete a jestli budou vítáni,« skončil Brok.

»Neříkal jsem jim už aspoň dvacetkrát, že ano?« opáčil Pepék. »Vyříd' jim, že pozvání udělená slovy platí stejně jako písemné, zlatem zdobené glejty. Ale ať nepřijdou pozdě, bude to v jedenáct hodin, těsně před obědem!«

»Mám vyřídít, že jich ale přiletí hodně!« vyřizoval hned snaživě Brok.

»Velká hala je stavěná na tisíc lidí,« ujistil je jeho prostřednictvím.

Zkusil potom telepaticky ořuknout objednávací formulář. Vyvstal mu v hlavě jako vždycky, ale když zadal **dort**, dostal pěkně dlouhé submenu od Sachra po ovocné. Zřejmě se tím v Andělském světě zabýval nějaký mlsný jazýček, pohrál si i s takovými detaily, jako byly ozdobné marcipánové figurky a možnost všelijakých nápisů.

Také Pepék si s tím pohrál a sestavil objednávku, ale dodání zpozdil na pozdější dobu.

Mezitím musel zhodnotit slušivost svatebních šatů u Ramiel.

Slušely jí, ale hned jí řekl, že podle pozemských zvyků by ženich neměl vidět svatební šaty dříve než na svatbě. Ramiel se tedy odběhla převléknout do jiných a hned to řekla všem ostatním, čímž Pepka ušetřila předběžného obdivování, zejména když to Yazatap potvrdila při vzpomínce na svou první svatbu. Ale i ona trochu propadla nervozitě při přípravách.

Konečně Pepék vyšel před dům, následován pěti nevěstami, vyšňořenými v bílém. K Pepkovu údivu měly všechny šaty stejného střihu. Zřejmě se na tom domluvily, ale bylo to až dojemně symbolické. Neměly mít v nové rodině všechny stejné postavení?

Venku už na něho čekalo množství diváků a především divaček. Pepék s potěšením zaznamenal, jak se někteří noví osadníci drží s místními dívkami. Někteří kolem ramen, jiní jen za ruce, někteří měli u sebe jednu, jiní se už drželi hned s několika.

»Vypadá to dobře,« telepatila směrovaně jen pro Pepka Yazatap.

»Tak jdeme!« usmál se Pepék všesměrově na ty své.

Vystrčili dopředu jako družičky Eilael, Jinn a Malakim a důstojně vykročili za nimi. Do společenského domu to měli kousek a šli proto pěšky. Ve vstupní hale na ně čekali další hosté. Ani nezpozorovali jejich příchod, ale byli tam všichni Pepkovi známí z Andělského světa, od Oldy, Víti, Máni a Jarči po doktora Alexijeva s Irenou. Pepék mezi nimi zahlédl i starou kuchařku Gertrudu, která posmrkávala dojetím, co že i ten Pepék...

»Drž se, Pepku!« vnímal směrované povzbuzení Marie, držící se kolem pasu s Oldou. Ti dva byli jasná dvojice už několik let, ale určitě nepředpokládali, že je Pepék předběhne. Zřejmě jim to ale nevadilo a Olda ukázal Pepkovi, že mu oba drží palce.

»Tak přece!« přidala se stejně skrytě Jarča. »A hned pět najednou!«

»Držíme ti palce!« povzbuzoval ho i Víťa.

Davy se před nimi rozestupovaly a bez překážek došli k pódiu, kde na ně čekala také Tabris, slavnostně oblečená ve velice slušivých červených šatech.

Čekalo je tam ale další překvapení.

Vedle Tabris postával známý pár František s Qemuel. Ale Qemuel byla ve svatebních šatech jako Pepkovy nevěsty, František byl v černém obleku a také měli před sebou dvě děti ustrojené za družičky.

»Nenechte se rušit!« řekl František. »My dva až po vás. O prvenství vás nepřipravíme, ale rozhodli jsme se neodkládat to už ani o hodinu.«

»Vždyť jsi chtěl, abych vás oddával já!« divil se Pepěk.

»Já bych to tak nechal, ale Qemuel nechtěla čekat už ani den!« omlouval se František. »Tak jsme před chvílí přišli taky. Tabris nás vezme hned po vás, bude to pro ni jednodušší.«

»Ano, ale Tabris zná jen obřady, které jsme vymysleli pro zdejší svatby!«

»No a co?« pokrčil rameny František. »Pravého kněze tady beztak nemáme, ani bych sem žádného nedostal, ostatně by mě nejspíš odmítl s Qemuel oddat. Musíme vzít zavděk, jak to bude tady. Platit to bude i na Zemi. Když se uznávají svatby podle obyčejů divochů málem lidožroutů, proč by nemohli uznat naši?«

»Měli by,« přikývl Pepěk.

Nevěsty zářily všechny, od tisícileté Yazatap po šestnáctiletou Ramiel. Také Qemuel přijímala gratulace od všech svých známých, a že jich měla také dost, zejména díky svému působení asistentky v hudební škole. Ani družičky nepřišly zkrátka, odlesk slávy padal i na ně, zářily skoro jako nevěsty.

Pak už to proběhlo hladce. Tabris zvládla obřady s důstojností profesionála, všechno klaplo, hlavně nezbytná, jasně zřetelná *Ano* od ženichů i nevěst a Tabris mohla obě skupiny prohlásit za manžele.

Ve velkém společenském domě proběhla ještě společná svatební hostina. Pepěk musel modifikovat objednávky dortů. Na původní byl marcipánový panáček s pěti panenkami, druhý dort ale potřeboval panenku jednu, ostatní museli nenápadně odstranit. Marcipánové panenky dostaly na talířek děti a další museli přiojednávat po stovkách, aby se dostalo na všechny, co se v hale hemžily, neboť každá holčička chtěla hned mít vlastní marcipánovou panenku. A protože nikdo neměl daleko domů, protáhla se oslava až do pozdního večera.

Ale každá sláva jednou skončí...

Nejprve se z oslavy uvolnili návštěvníci z Andělského světa. Stranou na pláži na ně čekal airbus, museli tedy odletět společně. Po setmění musely zábavu opustit i děti. Eilael, Jinn a Malakim měly dnes spát v sousedním domě u Tabris. Těšily se tam, protože si mohly ještě chvilku hrát. Nakrátko tam odběhla i Ramiel, aby se rozloučila se svou bývalou partou. Parťáčky jí ale nepokrytě záviděly. Za chvíli budou muset spát a ona jediná bude pokračovat v oslavě. Byla už přece nevěsta a byl to její velký den!

»To nic, holky!« utěšovala je. »Alexijev pokračuje ve shánění dalších kluků, nebude to dlouho trvat a uvidíte, že se pro vás taky nějaký najde!«

Až pozdě v noci se s Pepkem dostaly do jejich prázdného domku.

»Konečně samy!« vzdychla si Yazatap.

»Měla bych... mám trochu zvláštní návrh!« řekla Ramiel, jakmile si rozsvítily v hale.

»Já taky,« řekla Yazatap. »Přestaneš pít šampaňské, jinak skončíš pod stolem! Vidím, že toho máš právě dost, je div, že jdeš ještě po svých!«

»O to nejde!« mávla rukou Ramiel, ale trochu se přitom zamotala, takže prohloubila Yazatapino podezření, že už je opilá. »He... hele, Yazatap! Já vím, dneska má být tvoje noc, ale to by nebylo spravedlivé. Vše... všechny máme dneska svatbu, ne?«

»Máme!« přikývla Yazatap, která buď tolik nepila, nebo to lépe snášela.

»Mám takový... takový návrh!« škytla si Ramiel.

»Vítám tě doma, paní Ramiel Horáková! Návrh si vyslechneme, ale nechceš pomoci se svlékáním?« odvětila na to Yazatap.

»Dě... děkuju, paní Yazatap Sibylo Kumano Horáková,« přikývla Ramiel. »Ale to nic ne... nemění na mém návrhu.«

»Co je to za návrh?« usmála se na Ramiel Mariuk.

»Ať jsme dnes v noci u Pepka všechny!« řekla Ramiel. »Já vím, Yazatap, měla to být jenom tvoje noc, já ti ji ale neberu! Jen bysme měly být všechny u toho.«

»To se chceš na nás při tom koukat?« podívala se na ni trochu divně Yazatap.

»Ani ne,« zavrtila hlavou Ramiel, ale zamotala se přitom znovu, až ji musela Yazatap zachytit. »Ale víš, mám takový nápad a připadá mi dobré vyzkoušet to z... zrovna dneska...«

»Teda, Ramiel, jsi opravdu rozkošná pijanka,« usmál se na ni Pepek.

»Tak hele,« řekla Yazatap přísně. »Sundáme šatičky a půjdeme hajat!«

Mrkla na Mariuk a zřejmě se krátce směrovaně domluvily, protože najednou popadly Ramieliny svatební šaty za dolní okraj a zvedly jej až nad její hlavu, takže na ní šaty otočily naruby a snažily se ji ze svatebních šatů vytřepat.

»Počkej, Yazi...« žadonila Ramiel. Svlekání se nebránila, ale vypadala uraženě. »Dyť jste mě nenechaly ani říct vo co de!«

»A o co tedy jde?« zastal se jí Pepek, kterému jí přišlo trochu líto.

»Já jsem... jsem na tebe nejcitlivější, víš?« obrátila se na něho už úplně nahá Ramiel. Xapho mezitím všem přinesla noční košilky a Ramiel odevzdaně nastavovala ruce, aby na ni mohly tu její navléci. »Myslím telepaticky. A už dvakrát se mi stalo, že jsem se k tobě telepaticky připojila, zrovna když ses miloval. Poprvé to bylo s Xapho, podruhé včera večer s Mariuk. Řeknu vám, stojí to za to! Mám postel jen přes tenkou přičku od Pepkovy, ale myslím si, že byste to mohly vnímat všechny, být trochu blíž. He... hele holky, jestli mě neposlechnete, půjdu teď rovnou do své postele a užiju si to s Pepkem a s Yazatap sama, ale budete litovat, že jste mě neposlechly!«

Zřejmě jí bylo jedno, co s ní dělají, jak byla zaujatá svou myšlenkou.

»Co si chceš s námi užívat?« zarazila se Yazatap.

»No přece milování!« vyhrkla blaženě Ramiel. »Když se na vás připojím, jako bych se milovala se vši parádou i já! No vážně! Je to skoro stejný, jako když to dělá se mnou! Budu s vámi sdílet vaši svatební noc, ale ostatní by mohly také!«

»Myslíš, že by i ostatní...« trochu se zarazil i Pepek.

»To se ví!« řekla vítězně Ramiel, šťastná z toho, že ji konečně začal někdo brát vážně. »Říkal jsi nám, že na svou svatební noc nemá žádná holka zapomenout a tohle by přece bylo to pravé! Možná by to šlo i postupně, že bys nás miloval jednu po druhé, ale to by bylo moc vyčerpávající, hlavně pro tebe, a přitom to není nutné, když to jde takhle! Budeš milovat jen jednu, a přitom všechny! No řekni, nebylo by krásný, milovat se s tebou na naší svatební noci všechny najednou?«

»Dohodly jsme se, že za svatební noc bude každá považovat svou první noc po svatbě, nebo ne?« zatvářila se trochu dotčeně Yazatap. »Mohu za to, že to na mě vyšlo jako první?«

»Za to nemůže nikdo!« opáčila Ramiel. »Můžu za to, že jsem na to přišla až teď? Dřív jsem o tom přece nevěděla. Měly byste být rády, že jsem na něho taková citlivka! Ale jestli to dneska nezkusíte, můžete si za to samy! Já se toho nevzdám!«

»No,« přidala se k ní váhavě Salgiel. »Vypadá to zajímavě. Co to aspoň zkusit? Třeba to tak opravdu půjde. Tebe přece, Yazi, nerozhází, když budeš v něčem první!«

»Nerozhází!« souhlasila Yazatap. »Ale vždycky jsem si myslela, že tohle je záležitost jen těch dvou a ne abych všechny své pocity, včetně těch vnitřních, dávala v plen ostatním!«

»S Pepkem je sdílíš už dlouho!« vyčetla jí Ramiel. »To ti nevadí?«

»Chvilku mi to vadilo,« přikývla Yazatap. »Zpočátku ne, protože to bylo něco nového a docela úžasného. Pak mi ale došlo, že mě bude Pepek znát i zevnitř a trochu jsem se toho lekla, ale při dalším milování jsem zjistila, že je to vzájemné a nic neztratím, jen získám. Co se poznatků týče, nikdy jsem jich tolik a tak snadno ještě za celou svou vědeckou kariéru nezískala! Přestalo mi dokonce vadit, že Pepek přitom tahá informace naopak ode mne.«

»Pepek nás beztak zná všechny i zevnitř, s telepatii i bez ní!« řekla Ramiel umíněně. »Vždyť je to vzájemné! Ano, to je to pravé slovo! Ale proč jen každou zvlášť? No tak se budeme znát navzájem i zevnitř všechny i s Pepkem. Co je na tom špatného? Copak nejsme jedna rodina? Dnes nás pozveš ke svému milování ty, zítra všechny pozvu já, a co má být? Bude to vzájemné mezi všemi a žádná si nemusíme nic vyčítat! Holky, vždyť nemáme před sebou už teď žádné tajnosti, co by vám vadilo na tomhle?«

Bylo poněkud humorné, jak ostatní přesvědčovala, ačkoliv se mezi ně sama dostala teprve nedávno a určitě si s nimi ještě nestihla sdělit ani všechny holčičí tajnosti, natož aby pronikla do tajností pŕltisícileté Salgiel a tisícileté Yazatap, ale myslela to tak upřímne, že ji všechny poslouchaly a zvažovaly pro a proti, jak a co kterou napadlo.

»Hele, holky, kdyby měla pravdu, bylo by to další vylepšení sexu, na jaké zatím nikdo nepřišel ani v Andělském světě!« přidal se k ní Pepek. »Vlastně na to ani přijít nemohou.«

»Přijdeme ale o poslední zbytky soukromí!« připomněla všem Yazatap.

»Zůstane to v rodině!« namítl Pepek. »O poslední zbytky soukromí jsme přišli, když jsme si začali vzájemně lézt do vědomí. Vy teď o mně znáte víc než má vlastní máma a jistě víte, že jsem vám také lezl do vzpomínek. Soukromí už nemáte ani jedna proti druhé, jednak si všechno řeknete, ale taky si to můžete vytáhnout ode mě. Když ti, Yazatap, sáhnu do vzpomínek já, do týdne to vědí všechny. No a co? Nemít co tajit je snad lepší, než strachovat se o kupu tajemství, ne?«

»Když... je to přece jen nezvyklé...« ošivala se Yazatap.

»Nutit nikoho nebudeme,« řekl Pepek. »Ale Ramiel má pravdu, byla by to zvláštní svatební noc a můžeme jednou litovat, když ji prošvihneme. Vsadím se, že si to Ramiel tak jako tak prosadí nejpozději zítra o své noci a nevím, která byste chtěla zůstat stranou?«

»No dobře,« ustoupila Yazatap. »Jak si to tedy představuješ?«

»Pepek by mohl vymyslet větší postel,« navrhovala Ramiel, zřejmě už to měla dobře promyšlené. »Takovou kulatou, abychom všechny ležely hlavami k sobě. Myslím, že se pak dokážeme propojit a uvidíte, že se budete cítit jako při milování všechny, i když se Pepek bude ve skutečnosti milovat jen s jednou. A je skoro jedno, se kterou to bude.«

»Postel bude maličkost,« řekl Pepek. »Počkejte tady, jdu to zařídit.«

Odběhl rychle do svého pokojíku, aby se dohodl s robocentrem.

»Ty už jsi to zkoušela i se mnou?« obrátila se na Ramiel Xapho.

»Jo,« přiznala Ramiel. »Zatím jen s tebou a s Mariuk. Takže ještě neznám, jaké to je, když se Pepek miluje s Yazatap a Salgiel. Ale to bych se dozvěděla velice brzy, to si pište.«

»Ale že o tom nevím!« podívala se na ni podezřívavě Xapho.

»No, já jsem se k vám neodvážila připojit naplno k oběma,« přiznala Ramiel. »Jen tak napůl, jde to taky. Ale jsem si jistá, že naplno to bude ještě lepší!«

»Ale musí se to přece nějak lišit!« naléhala i Mariuk, zatímco se i ona pomalu svlékala ze svých svatebních šatů.

»Jo, liší se to!« odsekla Ramiel. »Když byl Pepek s vámi v noci divočejší, nebyla jsem ráno ani trochu umlácená a nemusela jsem si potom ani brát vložku!«

»To by ses pak vůbec nemusela milovat doopravdy!« nesouhlasila Mariuk.

»A to já jsem radši pořádně umlácená večer i ráno,« podotkla Xapho.

»Já taky!« odsekla Ramiel. »A samozřejmě, on může po milování objímat jen jednu a já pak můžu objímat leda polštář. Usínání v jeho náručí mi přece jen trochu chybělo. Jenže takhle jako bych se s ním milovala každý den dvakrát, ne jen dvakrát za týden. Věřte mi, holky, stojí to za to a já už to budu dělat, ať chcete nebo ne!«

»A že jsi s tím nevyrukovala hned po mně!« podívala se na ni přísně Xapho.

»No, já se toho sama trochu lekla,« přiznala Ramiel. »Uznejte, bylo to nové a nejisté. Ale když s tím dneska stihneme zrovna svatební noc, bylo by to právě včas, ne?«

»Ale jo, jsi pašák, Rami!« pohládila ji Mariuk.

»Možná jsi vyřešila, co Pepka trochu trápilo,« přidala zamyšleně Salgiel, už oblečená do noční košilky, stejně jako ostatní.

»Co tím myslíš?« nechápala Xapho.

»Víš přece!« naznačovala jí Salgiel. »Já už dítě chci, ale ty jsi říkala, že by ti stačilo až za pár let. On kvůli tomu musí přestat léčit. Naposledy léčil tady Ramiel, ale to bylo nutné, kdo jiný to měl udělat než on? On od té doby neléčí a za chvíli to začne být horké. Já vím, stačí abyste vy, co ještě nespěcháte, dávaly léčivou sílu jiným a budete chráněné, ale teď postačí, aby doopravdy miloval jen

ty, které s ním chtějí dítě. Možná nebudu sama, Yazi je taky na vážkách. Až bude jisté, že je dítě na cestě, začne dávat léčivou sílu a může se pak milovat se všemi kromě těch, co už budou dítě čekat a měly by se šetřit. Ale ani ty o nic nepřijdou. Vypadá to velice slibně, dobře se ti to povedlo, Ramiel!«

Ramiel byla pěkně do červena už ze šampaňského, na které nebyla zvyklá, ale teď tou chválou zčervenala ještě víc.

»Tak a můžeme jít na ten pokus! Pojd'te!« vtrhl do haly Pepek.

Všechny nadskočily a cupitaly rychle za ním. V Pepkově pokoji ležela jako obrovský talíř neobvyklá čtyřmetrová kruhová postel, už s příkrývkami a s polštáři.

»To je ono!« výskla Ramiel a s rozběhem na ní přistála. A hned zalezla pod nejbližší příkrývku, jen hlava jí byla vidět.

»Pojd'te taky!« zvala hned ostatní.

Nedaly se dlouho přemlouvat, byly také zvědavé. Za chvíli tam ležely hlavami k sobě jako na velkém květu a všech pět čekalo na Pepka.

»Aspoň něco nám zbude ze soukromí!« napadlo ho, když přilehl k dychtivě čekající Yazatap. »Tma!«

Neviditelné čidlo to považovalo za příkaz a zhaslo svítící strop. Pepek objal Yazatap a chvílku napjatě čekal, jestli se všem podaří připojit se.

Ke všeobecnému údivu, sdílenému všemi šesti, se jim to podařilo.

Pepk se přitulil k Yazatap ještě víc a přitiskl dlaň na její veliké horké ňadro. Všech pět jeho žen při tom současně vzdychlo. Ramiel měla pravdu. Sdílení pocitů fungovalo, jako kdyby objímal a hladil všech pět, ačkoliv měl ve skutečnosti v náručí jen jednu.

Nádherně se to ale Ramiel povedlo! On sám by na to přijít nemohl, neboť byl vždycky přímo u toho, ale ona měla víc štěstí. Anebo to bylo tím, že se mu snažila být co nejbliž? V tomto případě to význam mělo. Ještě to mělo vyjít přímo na ni, když už byla objevitelkou tak epochálního fenoménu! Ale ona si to přece užije spolu s ostatními!

Ani Yazatap neprotestovala, že je to její noc. Ačkoliv tato noc měla být svatební nocí všech, ona byla přece tou hlavní! Nevadilo jí, že Pepkovy ruce necítí sama, ale stejně tak je vnímají i ostatní, jako kdyby hladil současně všech pět. Všichni teď přece patřili k sobě, byli doopravdy jedna rodina...

Neobvyklá svatební noc začala...

Odhalení

Ráno se probudili pozdě, byl už bílý den, ale po takové noci nebylo divu. Ještě že měli děti uložené u Tabris a nemuseli k nim vstávat.

»Jestlipak měla takovou úžasnou noc i Qemuel?« napadlo Ramiel a protírala si oči.

»Jestli není úplně hloupá, jakože není, pak ano,« ujišťovala ji také telepaticky Salgiel a blaženě se na své části postelového letiště protahovala. »Neboj se, už jsem jí to vysvětlila, zejména jak by to měla sdělit tomu nekřůbovi Františkovi. To je taky fanatik, jenže jiného druhu než jsme byly my. Spoustu věcí odmítá, ani o nich nezačne uvažovat, ale telepatie při sexu nemůže být ani proti jeho křesťanským zásadám.«

»A co ostatní?« pokračovala Ramiel. »Kluků je tu teď víc, ale ani Pepek přece o tom zpočátku nevěděl všechno. A vy jste ji prý ani neměly, jen já jsem ji měla hned napoprvé.«

»Ti kluci ji také nemají,« řekla vážněji Salgiel.

»No a co?« opáčila Xapho. »Já jsem přišla o panenství bez telepatie a bylo to báječné! Až ji dostanou, ještě víc to ocení.«

»Škoda, že se toho nedočkala Erelim!« posmutněla trochu Mariuk.

»A Cagrino!« přidala Xapho. »Měly prostě smůlu, ale kdyby tu byly, nebyla by s námi Salgiel, ani Ramiel. Erelim aspoň nezemřela jako panna, ale při akci jako hrdinka. Cagrino na tom byla hůř.«

Nahlas přitom nepadlo ani slovo, vše probíhalo prostřednictvím všesměrové telepatie. Porušila to až Ramiel.

»Svatební noc by měla sexem nejen začínat, ale i končit!« navrhla vyzývavě, nahlas a drze se přitom dívala na Pepka s Yazatap.

»Jenže nám bude chybět i ten poslední zbytek soukromí, když tu není tma!« opáčila opět telepaticky Yazatap.

»My se otočíme!« slibovala jí Ramiel. A hned se také otočila tak, aby k ní ležela zády.

Pepek s Yazatap se na sebe podívali a rozesmáli se.

»Ty jsi kouzelná, Ramiel!« řekla Yazatap. »Aby nikdo nic neviděl, museli bychom mít všichni zavřené oči.«

»Tak je zavřeme,« zavrčela Ramiel. »Ty s tím naděláš! Já vám to večer jinak ukážu! Ale jinak ti musím uznat, byla jsi v noci úžasná divoška! Prosím tě, kde ses to naučila?«

»Bodejt'!« usmála se potěšeně Yazatap. »Všechny jste začínaly nevědomé a Pepek vás to musel učit. Věděl o tom aspoň něco, ale ve srovnání se mnou byl začátečník i on! Když to spočítám, milovala jsem se na Zemi možná déle, než on sám žije! Žila jsem na Zemi mezi divochy skoro dvacet let! Pravda, zpočátku jsem si na to netroufla, ale pak... ještě teď vás všechny i s Pepkem můžu učit!«

»Však jsi mi taky dala ránu!« přiznal s úsměvem. »Myslel jsem si, že jsi jako všechny chlapy nikdy neviděla a ty zatím... Ale co, člověk se má vždycky přiučit, když je čemu!«

»Ale co!« mávla rukou i Yazatap. »Tak se poučte, mládeži!«

Proti ní byla vlastně mladinká i osmisetletá Salgiel...

»Dobře, připravte se!« vybídl všechny Pepek.

Všechny se pohodlně natáhly a začaly usilovně vnímat, až Pepek začne. Asi měly čím dál tím lepší trénink, ale podařilo se jim to mžikem.

A pak si všechny zopakovaly všechno to úžasné z dnešní noci...

Pak leželi všichni udýchaní, vyčerpaní, ale šťastní. Salgiel zjistila, že jsou udýchané všechny, protože v tom víru bezděčně zopakovaly všechny pohyby *divošky* Yazatap.

»Budeme muset přemístit Pepkovu ložnici co nejdál od dětských pokojů a od haly,« řekla udýchaně. »Děti by se k nám asi telepaticky připojovat neměly.«

»A netahala bych do toho ani návštěvy, kdyby k nám nějaké přišly,« dodala Ramiel.

»Ty jsi nezjistila, jak daleko to působí?« zeptala se jí Mariuk.

»A ty bys něco v takové chvíli zjišťovala?« opáčila Ramiel. »Která to zkusíte? Budu ji upřímně obdivovat! Sama tak pevnou vůli nemám, abych se dokázala odtrhnout.«

»Zjistit by se to ale mělo,« řekla přísně Salgiel. »Večer to zkusím, bude to nutné. Vědě se přinášely někdy i větší oběti.«

Vstala a odešla do koupelny, kam se za ní postupně trousily ostatní. Pak se ustrojily a šly uklidit z haly své porůznu pohozené svatební šaty.

»Vstávej už také, Ramiel!« vybízela ji Xapho. »Jsi poslední, která ještě leží!«

»Když mně je tady tak hezky!« odmlouvala Ramiel.

»Asi jsi na to ještě moc mladá!« řekla klidně Salgiel, která se již mezitím z koupelny vrátila.

»Možná bys měla ten sex trochu omezit, nemyslíš?«

To způsobilo, že Ramiel vyskočila jako laňka a rychle zmizela v koupelně.

»Koukám, že bys ji ještě vychovávala!« ušklíbala se Yazatap.

»Když jí do správné výchovy ještě něco chybí, proč ne?« usmála se Salgiel.

Pokusily se spolu uklidit Pepkovu postel. Přitom zjistily, že je skládací, po složení se změní ve skříňku u stěny a přestane zabírat celý pokoj.

»To vůbec není hloupé!« komentovala to spokojeně Salgiel. »To navrhoval Pepek?«

»Nejspíš,« řekla Yazatap. »Lidé na Zemi takové postele nepoužívají.«

Bylo znát, že je od Země už pár tisíc let odtržená, ale Salgiel se s tím spokojila.

»Pepek vůbec není hloupý!« zastala se ho Yazatap. »Je to sice mládě věkem jako naše Ramiel, ale srovnávat je nemůžeš. Ramiel je ztřeštěná, Pepek už z toho vyrostl. Pamatuji třeštidel hodně, byly mezi nimi různé typy, ale po první akci, když viděly pár mrtvol, všechny zvažněly, pokud nebyly těmi mrtvolami. Od začátku mi bylo jasné, že Pepek musel něco zažít už dřív, než se s námi setkal. Bylo to vidět na tom, jak nás všechny zpacifikoval, ale žádnou nezabil, ačkoliv by mohl. Šla jsem po tom, zejména když mu teď můžeme vlézt do jeho vlastních vzpomínek. Ten kluk toho má na svůj věk za sebou příliš mnoho a dává si pozor, aby nezabíjel zbytečně. Ramiel je proti němu prostě mládě. Ztřeštěné a tvrdohlavé mládě. To bylo nejvíce vidět na tom, jak mu z trucu tenkrát zničila počítač.«

»Zajímá mě, proč je právě ona na něho nejcitlivější?« nadhodila Salgiel. »Rozuměj, nepochybuji, že je tomu tak, ale vysvětlení mi uniká. Že by to bylo věkovou spřízněností?«

»A nemohla bys to vyzkoumat?« navrhla jí Yazatap. »Půjč si od Tabris její stejně staré kamarádky, pozvi je k nám třeba z vděčnosti za hlídání našich malých, a přitom zjisti, jestli je to příbuzným věkem anebo v tom bude něco jiného. Kdyby v tom byla věková spřízněnost, nedalo by se s tím asi nic dělat.«

»Já s tím nechci nic dělat tak ani tak,« řekla Salgiel. »Jen mě to zajímá. Ramiel Pepka objevila tam, kde jsme necítily vůbec nic. A bez ní už jsme mohly být i bez něho.«

Přešly do své ložnice a také ji začaly uklízet.

»To mě taky žere!« narovнала se Yazatap, když přestlala nepoužité postele. »Zemřely mi tam bývalé kamarádky, ale dodnes nevíme, co to bylo. Jako kdyby měl pravdu Pepek, že tam šly dobrovolně a aspoň krátce spolupracovaly s tím, co je zavraždilo.«

»Možné by to bylo,« řekla Salgiel. »Psychozbraně jsou pěkné svinstvo. Slyšela jsem o nich, ale nikdy jsem se s nimi nesetkala. Mimochodem, Pepek má proti nim něco od těch xijtranských chobotnic. Dává mu to nejen větší odolnost proti *yvoru*, ale slyšela jsem, že na něho nepůsobí ani nové psychostrojky, vyvinuté našimi krajany na Zemi, které prý dokáží zlomit každý psychický odpor. Tvrdila to Muriel ze Země, než zemřela v Jeskyni hrůzy... Jak si vzpomínám, tvrdila své spolubydlící, že ten strojek na Pepka sama neúspěšně použila, ale v Jeskyni hrůzy u sebe nic takového neměla. Zajímalo by mě, kde ten strojek zůstal.«

»Muriel...« uvažovala Yazatap. »Čím víc o ní přemýšlím, tím víc je mi divné, že jsme v té jeskyni přišly o všechny ženy, které neprošly peklem na Pegsda.«

»Arael na Pegsda taky nebyl a je naživu!« připomněla jí Salgiel.

»Arael není ženská, ale napůl chlap!« namítla Yazatap. »Ani jako celého chlapa ho nepočítám, když není. Taky nepočítám donesené děti, jsou moc malé.«

»To je jen shoda okolností,« zavrtěla hlavou Salgiel. »Muriel byla duchyní na Zemi. Tam mohla projít podobným peklem jako na Pegsda.«

»Já jen hledám souvislosti,« krčila rameny Yazatap. »Ještě jsme nic nevyloučily. Byla mezi nimi i Charuth, tvoje kolegyně lazarnice, znala jsi ji přece. Proč ona a ne jiná?«

»Nevím,« vrtěla hlavou Salgiel. »Charuth se ničím nelišila. Nechápu, jak se tam vzala. Jak říkám, vypadalo by to spíš na nějakou psychozbraň.«

»Dobře, ale co Pepek? Tam jsi přece jasně určila flovyň.«

»To by odpovídalo tomu, že je proti psychozbraním odolnější. Muriel jistě věděla, že na něho psychozbraně nemají účinky, musely tedy na něho použít hrubou chemii. Možná ho tam jen na něco nutně potřebovaly.«

»Dobře, ale proč je tedy naživu?«

»Třeba právě proto, že byl zdrogovaný,« uvažovala Salgiel. »Kdo si nic nepamatuje, není jako svědek nebezpečný.«

»Ty si myslíš, že by to mohlo být odstraňování nepohodlných svědkyň?«

»Je to dost pravděpodobné a vyloučit to nemůžeš.«

»To tedy ne,« chmuřila se Yazatap. »Horší je, že mě tahle možnost ani nenapadla.«

»A je docela možné, že nás ta správná možnost vůbec nenapadne!«

»Odstraňování nepohodlných svědkyň by mělo smysl jen kdyby mohly v budoucnu na někoho něco prozradit. To by znamenalo, že pachatelka, pokud jich není víc, je jedna z nás a chce dál nerušeně žít mezi námi!«

»Ano, jedna z nás, nebo rovnou celá skupina,« přikývla Salgiel.

»Možná se ještě máme na co těšit!« věštila zlověstně Yazatap.

»Neuškodí, když po tom budeme pátrat,« souhlasila Salgiel. »Ale musíme si dávat pozor. Jestli pachatelka něco vytuší, mohla by být nebezpečná.«

»Máme se na co těšit!« opakovala Yazatap.

Navzdory chmurným předpovědím se ale nic zlého nedělo. Yazatap se ztratila a celý den nebyla k vidění, až se o ni Salgiel začala strachovat a zkusila ji telepaticky směrovaně zavolat. Yazatap se jí ale ihned ozvala a její obavy rozptýlila.

Ramiel se spolu s Xapho staraly o děti a přizvaly si na to Pepka, aby je naučil nějaké dětské hry. Pepek je ale vyvedl na pláž, aby dělaly z písku bábovičky. Nejprve se naučily obyčejné, pak jim ale ukázal, jak se dělají **smějící se bábovičky**. To se musí kyblíček naplnit jen do třetiny vlhkým pískem, dobře uplácet a prstem po straně udělat dvě jamky. Ty se naplní suchým pískem a pokračuje se mokřým. Po další třetině se udělá buď pár menších jamek nebo jedna podlouhlá, zasype se suchým pískem a bábovička se pak mokřým pískem naplní po okraj, uplácá a vyklopí. Když se suchý písek opatrně vyfouká, dvě dolní jamky vytvoří oči a pod nimi vznikne buďto pusa, nebo řada zubů. Záleží na tvaru oné podlouhlé jamky, jestli se bude pusa usmívat nebo mračit. Bábovičce se zuby se zase říká smrtka.

Kolem se seběhla spousta dalších dětí, neboť se hned rozkřiklo, že se Horákovíc holky učí něco nového, hned to chtěly umět všechny a za odpoledne byla celá pláž jako posetá smějícími se bábovičkami. Dalo se ovšem čekat, že bábovičky vydrží do nejbližšího přílivu.

Větší slečny nad bábovičkami ohrnovaly nos, ale to neměly dělat. Pepek jim vynadal, že nemají zájem o hry, které navíc samy neznají.

»Nemáte v rodině mladší děti?« vyčetl jim. »Jak je to chcete učit, když to neznáte? A jak to později chcete učit svoje děti?«

»Máma Tagas nám říkala, že na to máme ještě čas!« odsekla jedna desetiletá slečna.

»To má pravdu!« potvrdil jí Pepek. »Ale co se teď nenaučíte, to nikdy umět nebudete! A až to

budete potřebovat a čas na to nebude, nebudete znát nic!«

»Hraní je pro malé!« namítla jiná.

»Hrou se naučíš dělat to, co bys mohla později pokazit!« odvětil.

»Co se naučíme hraním?« opáčila vyzývavě, až se Pepkovi zdálo, že drze.

»Dobře,« řekl Pepek. »Uděláme pokus.«

Zamyslel se a pak telepaticky objednal létající košík na mimina, plastikovou panenku miminko a tubu hořčice. Pak v košíku něco kutil a za chvíli předal košík nejvyzývavější dvanáctileté slečně se slovy:

»Hrajeme si na miminka. Budeš se o ně starat, ano?«

»Tak že má vypadat dítě?« podívala se do košíku nedůvěřivě. »Dyt' má strašně velkou hlavu! Takhle přece dítě nevypadá!«

»Ale vypadá,« přikývl Pepek. »Přesně tak vypadá malé dítě, miminko. Opravdové tu zatím nemáme, ale kdo ví, možná tady už brzy nějaká budou. Proporce se časem mění, tělo, ruce a nohy rostou rychleji, hlava už moc nevyroste. Podívej se, že i tříleté holky mají větší hlavu v poměru k tělu. Až vyrostou, budou jako tady Xapho!«

»A co s ním mám dělat?« vyhrkla dívka.

»Miminko potřebuje přebalit, protože se ti právě pokakalo!« ujistil ji Pepek.

Nahlédnutím do plínek zjistila, že v nich je cosi žlutého, ale protože hořčici neznala, zarazilo ji to.

»Co to je?« podívala se na Pepka bezradně.

»Dyt' říkám, miminko je pokakané,« ujišťoval ji Pepek. »Musíš mu vyměnit plínku za čistou a suchou. Ale nejdřív sundat tuhle a utřít mu s ní zadeček, aby nebylo špinavé.«

Zkusila to, ale dopadlo to katastrofálně. Za chvíli bylo od hořčice miminko, peřinky, košík i malá slečna.

»To nejde!« dupla si a hodila vztekle panenkou na zem.

»Ale, ale!« zamračil se na ni Pepek. »Ještě že si na to zatím jenom hrajeme! Kdyby to bylo skutečné dítě, zabila bys je! Dítě potřebuje opatrnost a péči, ne takový vztek!«

»Ty to umíš?« odsekla slečna.

To už se na ni sesypaly ostatní: »Ty nevíš, že je to Pepek Horák?« »Nekasej se a buď ráda, že ti něco ukáže!« »Ten to umí líp než všechny tvoje mámy dohromady!«

»Tak ať nám ukáže, jak se dítě přebaluje!« dožadovala se uraženě.

Pepk to naštěstí viděl u sousedky, když byl ještě malý. Další podrobné a odbornější školení dostali Učedníci v Andělském světě od Ireny Alexijevové. Ted' se mu to hodilo. Vzpomněl si, jak jim to předváděla, včetně její rady: »Miminu musíte při přebalování držet nožičky nahoře, jinak vám všechno rozkope! Neofrňuj se nad tím, Pepku, nevíš, kdy to budeš potřebovat!«

Panenka naštěstí kopat nemohla, ale Pepek musel ukázat, co umí. Nejprve od hořčice umyl panenku a košík. Peřinky nechal zmizet a objednal nové se slovy, že na praní opravdu nemají čas a to se budou muset naučit později. Zabalil mimino opět do čisté plenky a tubou hořčice naznačil nemilou událost.

»Pojďte se dívat, ať to příště nezvořete!« vybídl okolostojící mladé slečny.

Koukaly na to dychtivě nejen ty menší, ale i Ramiel a Xapho. Panenka se naštěstí nevzpírala, nekopala, ani se nesnažila mrsknutím obrátit na bříško, takže to prošlo hladce a když Pepek skončil, bylo dítě v suchu a všechna napatlaná hořčice v použité plence.

»Teda, zíráme!« komentovala to Ramiel uznale. »Kde ses to naučil?«

»Od Alexijevové,« vzdychl si Pepek. »Jako léčitelé jsme měli školení péče o dítě.«

»Hele, to mají mimina opravdu takové divné... to... kakání?« starala se Ramiel.

»Tak nějak,« ujistil ji. »Změní se to, až když se později začnou přikrmovat.«

»No nazdar!« vzdychla si. »A to nás taky čeká?«

»Řekl bych, že ano!« usmál se na ni. »Až mimčo přebalíš dvacetkrát, budeš to umět tak hbitě, že ti to ani nepřijde. Budeš je přebalovat a bavit se přitom s ostatními.«

Pak všem zájemkyním objednal létací košíky, používané v Andělském světě namísto pozemských dětských kočárků, peřinky, plenky i panenky, aby se na všechny dostalo. Těm menším objednal zmenšené dětské košíky i panenky s tím, že by si to měly všechny nejprve natrénovat bez hořčice a tu přidat, až to budou umět.

»Mimina potřebují jemnost, holky,« zdůrazňoval. »Na Zemi některé mámy svá mimča nikdy a nikomu nepůjčí, tak se o ně bojí. Schválně hodit dítě na zem dokáže jen strašlivý barbar, ale stačí mimino upustit nešikovností a malér je hned.«

»A neměl bys to raději ukazovat nám větším?« napadlo Xapho, když se obrátili domů.

»Taky na to dojde!« usmál se na ni. »Ale podívej se! Padesát košíků, padesát mimin. Ty holky to přitáhnou domů a naučí to sto dalších.«

»A neměli bychom raději podniknout nájezd do Gehenny pro menší děti?« nadhodila. »Víš, jak jsi říkal, takové ty mladší, hned z líhni!«

»Možná by to bylo dobré,« pokrčil rameny. »Ale za chvíli budeme mít mimin víc než si myslíš.«

»Nevím,« řekla Xapho pochybovačně. »Salgiel by už možná chtěla, ale říkal jsi, že to nepůjde hned, když jsi nedávno léčil tady Ramiel.«

»Nejde o nás!« usmál se Pepek. »Zkus se jen tak projít po lese! A zkus hádat, co tam ti kluci s holkama dělají!«

»My to děláme déle,« připomněla mu.

»Ano, ale naprázdno!« připomněl jí. »Jenže oni nikdy neléčili a většina holek také ne. Nechci ani hádat, kolik dětí už bude na cestě!«

»A co je to naprázdno?« ozvala se Eilael, držící se Pepka za ruku.

»To je, že to není doopravdy,« sklonil se k ní. »Například panenky nejsou opravdická miminka. A to je dobře, kdyby někdo praštil s opravdickým miminkem, mohl by mu zlomit ručičku nebo nožičku a miminko by to moc bolelo!«

»Barbarka!« řekla Eilael.

»Ona se to naučí,« omlouval vzteklou holčičku Pepek. »Ještě že to nebylo doopravdy.«

»A dáš nám taky takové miminko?« starala se Eilael. »Stačilo by i to menší!«

»Ano, ale až doma!« ujistil ji.

Tak samozřejmě došli domů rychleji než obvykle, neboť Eilael popoháněla své mladší sestry, aby už měly to miminko.

»Tyhle jsou na to ještě malé!« usuzovala Ramiel.

»Ba ne!« ujistil ji Pepek. »Holčičky se učí s panenkami odmalička. Nemělo by se stát, aby tak velká holka jako ta na pláži praštila o zem s panenkou. To se prostě nedělá.«

»Ani s panenkou?« divila se Ramiel. »Vždyť je to jen hračka!«

»Hra je zajímavá, až když se do ní holky zaberou, jako kdyby ta panenka byla živá!« řekl Pepek. »Nesmějte se jim. Ony to opravdu prožívají. Vy už jste na to možná moc velké, zato se s tím brzy seznámíte doopravdy.«

»Vážně jsem nevěděla, že je tak složité mít dítě!« řekla Xapho.

»Je to složité, ale taky krásné!« ujistil ji. »Samy uvidíte!«

»Ani nevím, jestli se na to máme těšit, nebo se toho máme bát!« řekla Xapho.

»Bát rozhodně ne,« usmál se.

Hry s dětmi nebyly pro Pepka samoúčelné. Nejenže při nich učil děti hrát si, ale také si přitom promýšlel další plány.

Noc měla patřit Ramiel, ale teď už neměla být s Pepkem sama jako dosud. Dohodli se pokračovat v tom, co ona sama objevila. Budou mít jedinou společnou ložnici, pro jistotu umístěnou až na konci domu, aby do toho nezatahovali děti ani případné návštěvy.

Večer se ale Pepek dlouho dohadoval s Yazatap.

»Chci zmapovat naše nejbližší vesmírné okolí,« předložil jí k posouzení svůj plán.

»Proniknout všemi myslitelnými směry, jak daleko to půjde.«

»To bys mohl odhalit i tajemství Jeskyně hrůzy,« podotkla. »Dovedu si ale představit, že by to nemuselo dopadnout dobře.«

»Proto bych tě měl rád na té výpravě s sebou!« dokončil. »Předpokládám, že tu žádná nemá tolik zkušeností s jinými světy.«

»Možná nemá,« řekla opatrně. »Ale pokud jde o jiné světy, neměl bys přeceňovat ani mě. Když vynechám můj rodný svět Gehennu, Oázu a všechny světy, kde jsi byl s námi ty, pak jsem byla na šesti: na Zemi, Pegsda, Cifuri, Loanebu, Ribge a Vorgyle. Jsou umístěné pěkně popořadě, konvertory na ně byly přímo na jednotlivých Zemích a možná budou ještě některé z nich funkční. Kdysi jsme měly konvertory na více světů. Některé byly dostupné přes Zemské vazby, vím například o Ydlecoge, Firhoi a Zerakiře, také se nám podařilo umístit konvertory na Mars a tak jsme se dostaly na světy Virbuni, Cdirychuo a Irobuni.«

Pak mu jednotlivé světy i s potřebnými vazbami zakreslila.

»Aha!« řekl Pepek. »Irobuni je tedy podle našeho značení Mars-dolů-dolů-dolů, nebo jak mu říkal Olda, svět Chlupatých koulí. Měsíční vazby jste nezkoumaly?«

»Nevím o tom,« přiznala Yazatap. »Byla jsem zaměřená na Kanaán, neboli na Zemi. Technické podmínky mě nezajímaly, to byla věc jiných odborníků. Slyšela jsem ale, že jsme pronikly celkem na čtyřiaadvacet světů! I to je poměrně hodně!«

»Já jsem byl sám skoro na padesáti světech,« připomněl jí. »To je dvakrát tolik. A jak jsem pochopil, vaše konvertory jsou velké stroje, umístěné na příslušných světech. Proto nemůžete projít na Venušské a Jupiterské světy, kde konvertor nedokážete postavit.«

»Máme zkrátka jinou technologii, ne tak dobrou,« přikývla. »To se občas stává. Něco se dá dělat více odlišnými způsoby, ale jeden bývá nejvýhodnější. Potíž je v tom, že nemám ovladač ani na jeden konvertor. Musel bys mě pořád tahat s sebou, otevírat mi brány a nejspíš bych ti byla více na obtíž, než abych ti pomohla. Nemohl bys mi umožnit otevírat si brány vaším způsobem, jako to umíš ty?«

»Slíbil jsem, že to nebudu šířit,« připomněl jí.

»Zůstalo by to v rodině!« přemlouvala ho.

»To už bych to mohl dát rovnou všem!« zavrtěl odmítavě hlavou.

»Ale bez toho by ta výprava byla šíleně riskantní!« namítla. »Věřím tomu, že bys mě po nějaké nehodě dokázal dopravit zpátky, kdybys sám zůstal akceschopný, ale já tebe ne. Co bych asi dělala, kdyby se ti něco stalo? Ano, umím už poslat léčebnou energii, ale kdyby to nestačilo, seděla bych bezradně nad tebou a čekala na smrt. Proč nám nevěříš? Projdi si naši mysl, jestli se obáváš, že tě chceme podvést. My jsme to tak přece udělaly i s tebou a až od té doby, co tě známe i zevnitř, a myslím tím rozhodně něco jiného než Ramiel, máme opravdu jistotu, že ani ty nás nepodvedeš.«

»Nemyslím, že byste mě chtěly podvádět!« ohradil se.

»Vezmi si nás jednu po druhé, co zjistíš? Všechny tě máme rády, každá z nás by pro tebe skočila do ohně, ale hrozně důležité je, že ty bys udělal totéž pro nás. Není to tím, že bychom byly stejné. Ramiel je nezkušená, impulzivní dívka, schopná provádět neuvěřitelné skopičiny, ale zato je na tebe telepaticky nejcitlivější a řekla bych, že ti je psychicky z nás nejbližší. Xapho byla dlouho jediná, kterou sis chtěl vzít, víme to. Umí šermovat a byla ti nejlepší partnerkou v boji proti šermířským duchům na Zemi i na Pegsda. Mariuk je z nás nejhezčí, Salgiel nejchytřejší a sebe hodnotit nebudu, ovšem vím, jak mě hodnotíš, takže mi zopakuj, proč nám nechceš dát slýrib? Víme přece, co je to, kde...«

Najednou se zarazila.

»Pepku, pojď se mnou!« vyzvala ho neskutečně vážným tónem.

»Kam?« nechápal.

»Do domu číslo šedesát osm,« upřesnila to. »Je to na druhém konci ostrova.«

»To přece vím!« ohradil se. »Poslyš, kdo tam teď bydlí?«

»Nikdo!« řekla Yazatap. »Od události v Jeskyni hrůzy je prázdný.«

»Aha, tak přece,« řekl skoro spokojeně. »Co tam?«

»Bydlely tam moje kolegyně,« vysvětlovala mu. »Polet' se mnou, ať se včas vrátíme, než tě začne Ramiel shánět.«

Pepék už se nevyptával. Vyběhli před dům, odrazili se a ve výši pouhých deseti metrů zamířili nízko nad lagunou přímo k protilehlému břehu. Slunce už zapadlo a začala noc, ale cestu jim osvětlovala sporadicky osvětlovaná cesta a svítící okna okolních domků.

Domek číslo šedesát osm byl v řadě jediný tmavý. Od chvíle, kdy jeho obyvatelky našli roztrhané v Jeskyni hrůzy, tady nikdo nebydlel a vyhýbaly se mu i děti. Jako kdyby tu někde obcházely přízraky mrtvých žen.

Yazatap odstrčila Pepka a vstoupila jako první. Rozsvítila na chodbě, pak v hale, ale jen se tu trochu rozhlédla a hned zamířila do pokojíčků, sloužících jako ložnice. V nejbližší rozsvítila světlo, trhnutím nadhodila a rozvinula složenou okifeiskou přikrývku na krajním lůžku a pečlivě protřepala i polštář.

»Co hledáš?« zeptal se jí Pepék, když po zřejmě negativním výsledku prohlídky lůžek obrátila svou pozornost na zásuvky nočních stolečků.

»U kolegyně Hayliel jsem párkrát spatřila váš pozemský zápisníček. V Jeskyni hrůzy se nenašel. Měl by tedy být v její ložnici. Škoda, že si nepamatuji, která postel byla její.«

Ale i prohlídka stolků dopadla negativně a Yazatap se chvíli bezradně rozhlížela.

»Kam to asi...« vrčela přitom nespokojeně tefirštinou.

Pak přistoupila k jedné posteli a začala popleskávat matraci od hlavy až k nohám. Nic neobjevila, ale zkusila to ještě u druhé. Najednou se zarazila, zajela rukou pod matraci a ven vítězně vytáhla malý elektronický zápisník.

»Tady je!« řekla spokojeně, ani ne příliš hlasitě. »Pojď sem, potvrčko!«

Zápisník nešel zapnout, ale Yazatap to nerozházelo. Okamžitě si poručila nové baterie a zručně jimi nahradila ty staré. Miniaturní obrazovka se rozsvítila, ale hned poté si Yazatap nespokojeně odfrkla:

»To jsem si mohla myslet! Jak by ne, Hayliel to měla na heslo!«

»Co s tím chceš dělat?« zeptal se jí Pepék.

»Vezmu si to do laboratoře vimaanu a to heslo prolomím!« řekla Yazatap. »To je moje parketa, tady jsem lepší než ty!«

Pak zhasla světlo a když vyšli z domku, pozhasínala i zbývající. Strašidelný dům jen na chvíli vypadal jako obydlený, teď už zase působil tmavým, pochmurným dojmem.

Odlétali spolu přímo přes lagunu, ale Yazatap poslala Pepka napřed domů, že se ještě na chvíli zastaví ve svém vimaanu, zaparkovaném na kraji lesa sto metrů od Společenské haly. Pepék jí nabízel svůj doprovod, ale odmítla ho.

»Budu na to potřebovat naprosté soustředění,« řekla. »Neboj se, ať to rozluštím nebo ne, v každém případě přijdu včas.«

Rozdělili se tedy ještě ve vzduchu a Pepék zamířil domů. Tam už se koupalo, všechny holčičky si ve veliké vaně hrály s plastikovými rybičkami, Xapho s Mariuk je pilně mydlily a oplachovaly a Ramiel se Salgiel chystaly osušky a malé noční košilky. Šlo jim to od ruky, ani na to už Pepka nepotřebovaly.

»Kde jste?« obrátila se Ramiel na Pepka. »Myslely jsme, že jsi s Yazatap.«

»Byli jsme spolu,« řekl Pepék. »Ale rozdělili jsme se, Yazi přijde později.«

»I tak jdeš pozdě!« zkusila ho zpražít, ale nevšímal si toho.

»Yazi přijde asi až po večeři,« oznámil všem.

»První večeře už byla,« řekla Ramiel nesouhlasně.

První večeře byla pro děti, aby mohly dřív spát. Když to šlo, večeřeli všichni společně, jen někdy to z nutnosti rozdělily. Holčičky to obvykle nesly nelibě, že se jich dospělí straní.

»Jde se z vody!« oznámila všem Mariuk.

»Ještě chvíli!« žadonila Eilael.

»Ba ne!« odmítla ji Mariuk. »Chtěli jsme tátovi něco ukázat, ne?«

»No jo!« zajiskřily Eilael očička. »Fofr, holky!«

Za chvílku byly všechny tři v nočních košilkách a všechny tři se hrnuly do dětského pokojíčku. Novinkou bylo, že byl ve větší místnosti, zato dál od haly. Stály zde tři postýlky, stůl a skříň, z nichž jedna byla nově určená na hračky. V katalogu robotů ji objevila Ramiel a po krátké poradě s ostatními ji objednala a umístila u dětí.

»Hele, tati, kam si teď budeme uklízet panenky!« ukazovaly Pepkovi hrdě skříň.

Skříň byla plná políček různé výšky. V těch vyšších etážích byly vytvořené pokojíčky, kam se měly ukládat panenky. Pokojíčky byly osvětlené malými lustry, které zhasly až po zavření dveří skříně, takže se dětem zdálo, že tam mají panenky světlo. Ale protože byl večer, i panenky už byly v postýlkách a Eilael postupně zhasínala jeden lustr po druhém.

»A jde se spát, rozumíte?« nabádala je. »My už také jdeme do hajan!«

Zavřely skříň a všechny tři přistály s rozběhem do svých postýlek.

»Bude pohádka?« zeptala se s očekáváním Malakim. »Dneska jsme si ji zasloužily!«

»Bude!« usmála se na ně Mariuk a sáhla do knihovničky.

Pepék stačil zaznamenat, že to je knížka pohádek od Boženy Němcové, tištěná ještě na papíře a česky, co děti uměly jen pár slov, ale Mariuk česky znala dobře a nedělalo jí to problémy. Mohla je číst a souběžně překládat do tefirštiny, ale Mariuk se naučila pohádky dramatizovat. Byla v tom mistrně, i Pepék to uznával. Jak knížku četla, její fantazie kreslila v duchu obrazy, které telepaticky předávala dětem. Bylo to částečně podobné kreslenému filmu, takto vzniklé obrazy nebyly tak podrobné jako skutečné vzpomínky, ale děti se na ně třásly nedočkavostí a někdy tu postávali všichni, když neměli nic jiného na práci. Nedávno musela Mariuk udělat turné po několika dalších domech, aby ten nápad rozšířila ostatním. Obcházela okolní domky po celý týden, každý večer navštívila tak dva až tři, naučila to několik jiných *maminek* a ty to pak ochotně rozšířily dál, ale Xapho, která ji během té doby zastupovala, to tak krásně nedokázala a děti proto Mariuk vítaly velikým nadšením, když se k nim po týdnu vrátila.

»Přijď pak za námi!« řekla Ramiel Mariuk a obrátila se ke dveřím.

»Vy tu nebudete?« divila se Malakim, jakoby nemohla pochopit, že si někdo dokáže odříci pohádku od Mariuk.

»Ještě musíme něco projednat!« ujistila ji Ramiel.

Pak zanechali Mariuk s dětmi a odebrali se do haly, kde měla být večere.

»Počkáme na Yazatap?« zeptala se Ramiel Pepka.

»Nemusíme,« vzdychl si Pepék. »Přijde později, ale přijde. Večeři jí můžeme nechat připravenou, ale taky by si mohla sníst něco rychlého. Yazatap má ráda jogurt, necháme jí větší balení, to jí bude stačit.«

Čekali tedy jen na Mariuk, až dopoví pohádku.

»Co vlastně Yazi objevila?« vyzvíдалa Ramiel. »Nenapínej nás, Pepku! Když nám to teď neřekneš, stejně se to za chvíli dozvíme!«

»Já vím, před vámi člověk nic neutají!« usmál se Pepék. »Ale tady to ještě není jasné ani Yazatap. Jde o Jeskyni hrůzy. Yazi si vzpomněla, že snad něco najde v zápisníku své bývalé kamarádky Hayliel. A skutečně ten zápisník objevila, jenže Hayliel si přístup zaheslovala, to je normální, chtěla si asi své důvěrnosti ochránit. Jenže Yazatap je odbornice mimo jiné na šifrování a myslím si, že to heslo nebude dlouho odolávat. Otázka je, co si od toho můžeme slibovat. V krajním případě by tam mohlo být úplné objasnění záhady Jeskyně hrůzy. V opačném krajním případě tam není nic zajímavého a Yazatap se snažila zbytečně, ale protože to nikdo nemůže vědět předem, Yazatap se raději snaží.«

»Vážně si myslíš, že by to mohlo objasnit tu hrůzu?« otrásla se Ramiel. »Kde jste ten zápisník našli?«

»V Haylielině ložnici v domě číslo šedesát osm,« řekl Pepék.

»Tam by ale Hayliel ještě neměla vědět skoro nic,« odfrkla si Ramiel. »Takhle kdyby ležel

přímo v jeskyni a byly v něm její poslední předsmrtné postřehy, to by bylo něco!«

»To uvidíme brzy!« pokrčil rameny Pepek. »Jestli bude heslo jednoduché, přijde s tím Yazatap už dnes večer. Kdyby bylo složitější, jen se to trochu odloží, Yazi po tom jde jako buldok a nenechá se odradit prvním neúspěchem.«

»Buldok je co?« nechápala Ramiel, neboť nikdy buldoka neviděla a Pepek jí musel předat představu zarputile se tvářícího zvířete, které jen tak něco nezastaví.

»Aha!« řekla. »To na ni sedí, ona dovede jít za cílem...«

Mezitím přišla Mariuk. Dopověděla pohádku a malé už byly ospalé, takže jim hned poté zhasla a byla volná. Mohli se tedy pustit do druhé večere.

»Než přijde Yazatap, něco bych měl i já,« řekl Pepek při jídle. »Poslyšte, drahé a milé manželky, měl bych pro vás ještě něco. Ale jen pod podmínkou, že to žádná náhodou ani úmyslně nepředáte nikomu jinému.«

»Máme snad všechno...« zarazila se Ramiel. »Až na...«

»Právě!« dodal Pepek. »Schází vám ještě dvě moje možnosti: **slýrib** k vytváření bran mezi vesmíry a **xeri**, bez kterého se na třetinu okolních světů nemůžete odvážit. Kdysi jsem slíbil, že to nikomu bezdůvodně nepředám, ale Yazatap mě dneska přesvědčila, že u vlastní rodiny je ten důvod k předání dostatečně dobrý. Co vy na to?«

»Kdybychom to opravdu chtěly,« usmála se Salgiel, »dávno jsme si to od tebe mohly vypůjčit. Ale jestli sám uznáš, že bychom to měly mít, je to něco jiného.«

»Jak byste si to ode mě chtěly půjčovat?« usmál se trochu Pepek.

Než ale stačila Salgiel odpovědět, vtrhla do haly zářící Yazatap.

»Mám to!« prohlásila vítězně.

»Podařilo se ti prolomit Haylielino heslo?« usmál se na ni Pepek.

»Jistě!« přikývla Yazatap. »Co bych to byla za nemehlo, aby mě mohlo něco takového zastavit? Ale stálo to za to, to vám řeknu!«

»Co tam bylo zajímavého?« optala se jí zvědavě Ramiel.

»Vyřešení záhady Jeskyně hrůzy!« odvětila stručně Yazatap.

»Neříkej! Tak přece?« vyskočily Xapho, Mariuk a Ramiel, zatímco Pepek se Salgiel zůstali klidně sedět, jako by je to ani moc nepřekvapovalo.

»Zapadá to do teorie, že aspoň některé tefirky spolupracovaly s vrahy?« zeptal se pro pořádek Pepek, jakoby najisto očekával kladnou odpověď.

»Perfektně,« přikývla Yazatap. »Věděl jsi to od začátku?«

»Jen jsem hádal,« řekl Pepek. »Měl jsem jen jednu stopu. Byly to přece tefirky, kdo mě vylákal do domku číslo čtyřicet.«

»Ale nevíš, proč?« oťukávala ho dál Yazatap.

»To přesně nevím,« přiznal Pepek.

»Ty jsi také něco tušila?« obrátila se Yazatap na Salgiel.

»Já?« podivila se dotázaná. »Proč si to myslíš?«

»Že jsi nevypadala moc překvapeně, když jsem řekla, co jsem objevila.«

»Že jsi něco důležitého objevila, to ti bylo vidět ve tváři,« řekla Salgiel. »A že to není nic, kvůli čemu by bylo nutné vyhlašovat bojový poplach, to ti také koukalo z očí, jinak bys přilétla s vážnější tváří a ten poplach by byl již vyhlášený. Zřejmě to tak nehoří. Ale raději povídej, taky mě to zajímá.«

»Hele, Salgiel, cos' to před chvílkou říkala? Že bychom si mohly od Pepka vypůjčit jeho orgán na vytváření vesmírných bran, **slýrib**?« zeptala se Yazatap Salgiel.

»To jsem říkala, ale to jsi tu ještě nebyla!« podivila se Salgiel. »Jak to víš?«

»Říkala jsi to všesměrově telepaticky a to dveřmi prošlo,« připomněla jí Yazatap. »Jak by sis to ale chtěla vypůjčit?«

»To je přece jednoduché,« řekla Salgiel. »Ogdurské orgány se přenášejí velice snadno. Na přenesení **idarchonu** potřebuješ nevelkou punkci. Jen ty uložené v hlavě vyžadují...«

»Dokázala bys tedy přenést bez problémů i **slýrib**?« přerušila ji Yazatap.

»Vždyť říkám, je to poměrně snadné!« trvala na svém Salgiel.

»Přesně tak si to zapsala Hayliel,« doplnila ji rychle Yazatap. »A teď se zeptám Pepka. Stojí klonování **slýribu** touto cestou nějaká překážka?«

»Vytvoření asi ne,« řekl Pepek. »Ogdurské orgány se klonují tak snadno, že bych si na to troufl i já. Předpokládám, že to bude dělat Salgiel, ta to zvládne. Problém je ale jinde.«

»Kde?« vyčkávala napjatě Yazatap.

»S novým orgánem se musíš naučit zacházet,« řekl Pepek. »Nejsou všechny pohodové jako všesměrová telepatie, která funguje hned po implantování. Některé se člověk musí učit ovládat, víte přece, jak jsem vás učil létat, posílat sílu nebo zacházet s ohněm. Učit se musí i směrovanou telepatii, jenže to je tak snadné, že se to dá zvládnout za minutu. Vzpomeňte si ale, co víte o **idarchonu**. Ten se musí každý učit opatrněji a pod dohledem, každou funkci zvlášť a nespěchat, dokud není **idarchon** pořádně vyvinutý, jinak může létání selhat a pád z výšky sta metrů by byl nejspíš smrtelný. Ještě nebezpečnější je ovládání ohně. Ten můžeš vyvolat i uvnitř člověka, to ale zabíjí. Proto se Ogdurové báli svěřovat **idarchon** barbarům. Při zvláštní smůle může nějaký nešika vyvolat oheň i sám v sobě.«

»A co se stane, když otevřeš sám v sobě vesmírnou bránu?« řekla Yazatap.

»Roztrhá tě to na kusy,« řekl Pepek s jistotou.

»Jako v Jeskyni hrůzy, co?« dodala Yazatap otázku, na kterou ani nečekala odpověď, neboť se všem jen rozšířily oči poznáním...

Chut' moci

»Aha!« polkl jen Pepek.

»Takže tě potřebovaly jen jako vzorek orgánů!« vyhrkla Ramiel.

»No, ještě že jen tak,« podotkla Salgiel. »Horší by bylo, kdyby ho přitom rozkrájely na nudličky. Takhle se mu aspoň nic nestalo.«

»Nestalo, ale jedině díky tomu, že to všechny roztrhalo,« dodala Yazatap. »Chtěly ho zabít a nejen jeho! On měl být jen první obět', jen co by ho patřičně využily.«

»Vážně?« vybuchla Ramiel.

»Hayliel si to tak zapsala,« pokrčila rameny Yazatap. »Měly obrovské plány! Nejprve chtěly ovládnout *slýrib* a s ním vesmírné brány. Pepka chtěly zabít, až by se jim to podařilo. Nechávaly si ho naživu jen pro jistotu, aby mohly klonování v případě neúspěchu opakovat. Pak se chtěly zmocnit robocenter Oázy a přitom zabít všechny ostatní. Měly to velice dobře naplánované. Chystaly se změnit receptury robocentra, aby roboti po ránu přidali do všech nápojů smrtelnou příměs *ursýdu*. To je hodně zákeřný jed, neprojeví se hned, ale až když je na každou pomoc pozdě.«

»Myslím, že by proti němu mohla pomoci dávka kosmické energie,« řekla Salgiel, ale nebyla si tím zrovna dvakrát jistá.

»To je napadlo taky,« přikývla Yazatap. »Proto chtěly všechny lazarnice pozabíjet už předem, prostě vás chtěly všechny ve spánku podřezat. Nenechaly by nic náhodě!«

»Kterou potvoru to napadlo?« zavrčela Ramiel.

»To byl nejspíš nápad Muriel,« hádala Yazatap. »Ano, té, co ji Pepek přivezl ze Země Araelovi. Až tady se to ukázalo jako pouhá výmluva. V Haylieliných zápiscích to není jasně napsané nikde, ale Muriel byla očividně jejich vůdkyní, bez ní se nic nedělo.«

»Zajímalo by mě něco jiného,« napadlo náhle Pepka. »Něco mi tam nehraje. Muriel byla Árjá, tvoje bývalé kolegyně Baalky. Kdyby se chtěly vrátit domů a pokračovat v boji, těžko by ji strpěly jako vůdkyni! A ona by s nimi proti svým krajankám taky nepekla.«

»To bude tím, že se nechtěly vracet a bojovat za Gehennu!« opáčila Yazatap. »Chtěly se osamostatnit, zůstat tady v Oáze, ale ne jako řadové ženské! Měly větší ambice, chtěly vládnout! Chtěly sem z Gehenny přenést několik klonovacích líhní s dostatečnou zásobou embryí a několika odborníci, aby mohly pokračovat v klonování.«

»Chtěly by to natahat i sem?« zaškaredila se Xapho.

»Ano,« ujistila ji Yazatap. »Chtěly vládnout generaci naprosto poslušných poddaných, vychovaných od embryí. Nás by vyvraždily hned na začátku a aby je nikdo nemohl vyrušit a tím méně ztrestat, chystaly se vyvraždit i Gehennu a Zemi. Oáza by jim pak zůstala jako základna k dobývání dalších světů. Opravdu neměly malé cíle!«

»To si tedy troufaly!« uznale zdvihla obočí Xapho. »S námi by asi neměly moc práce, je nás tu zatím málo, ale zničit Gehennu i Zemi... jak to chtěly udělat?«

»Gehennu by vyvraždily atomovými pumami, cíleně zavedenými do všech posledních pevností,« vzdychla si Yazatap. »Když víte, jak snadno jsme vytahaly z pevností stovky dětí, jistě si představíte, že by bylo ještě snadnější pronést dovnitř atomovou bombu. Na Pegsda se jich jistě najde dost a dost. Vyvraždit Gehennu, kde jsou všechny tefírky soustředěny do několika málo pevností, by bylo paradoxně snadnější než vyvraždit Zemi.«

»Ale jak to chtěly udělat se Zemí?« mračil se Pepek.

»Tam by to měly obtížnější,« kývla Yazatap. »Ale Muriel měla plán. Nejprve se chtěly zbavit vládnoucích d'áblů, ale Muriel tvrdila, že to bude nejen možné, ale i snadné, neboť je jich jen pár tisícovek. Chtěla využít jejich sněmu, kdy budou všichni pohromadě a jedinou bombou zlikvidovat všechny. Tím by se zmocnily vlády na Zemi.«

»Pěkná potvora, ta Muriel!« řekla kousavě Ramiel.

»A já jí nabízela nový život!« chytal se za hlavu Pepek.

»Dobře, dobře,« naléhala na Yazatap netrpělivě Mariuk. »Vládly by na Zemi. Nechápu ale, proč by ji potom chtěly vyvražďovat?«

»Protože se nechtěly vládou nad pozemšťany zdržovat,« řekla Yazatap. »Lidí je příliš mnoho a Muriel tvrdila, že vládnout tak velkému množství není efektivní. Výhodnější podle ní bude vládnout menšímu počtu poddaných, zato takových, kteří se nepokoušejí nic změnit. Znamenalo by to větší počáteční práci s malými dětmi, ale to by se jim prý brzy vrátilo.«

»Jenže by jim zůstal v zádech Andělský svět!« řekl Pepek přesvědčeně.

»Ale kdepak!« ušklíbala se Yazatap. »Na ten by stačily dvě atomové bomby. Jedna na sanatorium u Mělníka, jedna na Pardubické. Ty dvě by smetly všechno! Uvědom si, Pepku, pokud umíš ovládat hvězdné brány, je Andělský svět zranitelnější než Gehenna. Alexijevův největší omyl je spoléhat se na to, že se tam na ně přes Venušskou bránu nikdo nedostane! Připomíná mi to stejně krutý omyl Angličanů spoléhat se na kanál La Manche. Dáblové by na to nepotřebovali ani *slýrib*! Jak to tenkrát bylo s Bulisem a jeho kufříkem? Jak málo už tenkrát chybělo, aby žádný Andělský svět nebyl?«

»Odkud to víš?« zamračil se Pepek.

»Od tebe!« usmála se Yazatap. »Jen si zvykej, že ti lezeme do vzpomínek. Před námi nic neutajíš. Uznám ti, že před námi ani nechceš nic tajit. Ono je to tak lepší. Netvrdila to tak kdysi andělka Bísíája Oldovi?«

»Takže si vypůjčily od Pepka andělské orgány a nezvládly je,« řekla pomalu Salgiel. »Neměl je to kdo naučit... To už si jen domýšlíš, že? To by snad v zápiscích být nemělo!«

»To už tam skutečně nebylo,« přiznala Yazatap. »Haylielin poslední záznam se týkal Muriel, ale pokusy měla zadokumentované dobře. První operaci provedla Charuth na Muriel a přenesla při ní pomocí punkce vzorek tkáně slýribu.«

»Odvalu jistě měly,« podotkla Mariuk.

»Bez ní by jejich plán neměl smyslu!« vysvětlovala to Yazatap. »Hayliel popisuje jako zajímavost, jak velkou práci dalo Charuth probodnout Pepkovu andělskou kombinézu. Ani mu ji nedokázaly svléci, ale ostré jehle nakonec neodolala. Čekaly potom dva dny a když už bylo zřejmé, že se Muriel nový orgán ujal a utěšeně roste, zopakovala to Charuth všem, sebe nevyjímaje. Třáslly se na to všechny, nechtěly to nechat jen Muriel.«

»To ještě musely žít mezi námi?« vrtěla hlavou nad tou drzostí Ramiel.

»Ano,« přikývla Yazatap. »Dvě z nich dokonce chodily s námi a odváděly nás s cesty, abychom se ani náhodou nedostaly k jeskyni. A podařilo se jim to.«

»Jak jsme jim tak mohly naletět?« zaškaredila se Xapho.

»Když si hned z počátku nerozdělíme prohledávané území na čtverce a neprocházíme je systematicky, je poměrně snadné odvést pátrací skupiny stranou. Stačí občas naznačit, že vidíš něco zajímavého a všechny změni směr,« krčila rameny Yazatap.

»Pěkně nás vypekly!« pokračovala zamračeně Salgiel. »Pak to ale zabilo Muriel!«

»Ano,« souhlasila Yazatap. »Poslední zápis je krátký, zřejmě psaný ve spěchu. O tom svědčí i to, že Hayliel ukryla zápisník jen tak hala-bala, prostě jej zastrčila pod matraci a spěchala do jeskyně za ostatními.«

»Jak to přesně napsala?«

»Stojí tam: *Charuth našla Muriel zavražděnou! Neodhalily nás, ale je znepokojivé, že to mohla provést jediné některá z nás!!! Musíme to rychle objasnit, ta kurva vražedná nás nesmí zastavit!*« četla Yazatap rovnou ze zápisníku.

»Moc si zřejmě nevěřily!« podotkla Xapho.

»U spiklenců, kterým jde o vládu, to bývá obvyklé,« přikývla Yazatap. »Spojenectví pro uchvácení moci obvykle padne, když dosáhne cíle. Nikdo se pak nechce o získanou moc dělit s ostatními a začnou se zabíjet mezi sebou.«

»Ale tohle nebyl ten případ!« namítla Salgiel.

»Nebyl,« přikývla Yazatap. »Ale jak to řekl Pepek: když slýrib nezvládneš, roztrhá tě na kousky. Jen nechápu, proč všechny? To se nedá naučit ani náhodně?«

»Možná,« uvažoval Pepek. »Předání Ogdurských orgánů je ale spojené s učením. Jistě se pamatujete na učení ovládání idarchonu. Něco jsem vám telepaticky předvedl a vy jste to opakovaly, až jste to uměly tak, že nad tím ani nepřemýšlíte. Jako dítě jsem se učil jezdit na kole, to zvládne většina dětí. Táta mě přidržoval, taky jsem párkrát upadl, ale nikdy se nic vážného nestalo. Horší by bylo sednout si jen tak do velkého letadla a snažit se vzletět, to už bych tak růžově neviděl. Něco podobného je *slýrib*. Mě to učil inteligentní pes a já bych to musel učit vás. Začíná se od brány velikosti zrnka máku a opatrně se postupuje dál. Kdo to ale zkusí bez návodu... může ji zkrátka otevřít i sám v sobě. Hrana brány hladce krájí skály, měkké lidské tělo jí nemůže odolat. Určitě to strašně zabolí, člověk se přitom lekne a trochu s bránou trhne. Stačí málo, tak půl metru dopředu. Brána přitom vykousne z jeho těla pořádnou porci a teď záleží na tom, jestli je na druhé straně brány přetlak nebo podtlak. Podtlak vykousnuté části těla vcucne do druhého světa, přetlak je naopak vyfoukne. Když si vzpomenete na obraz, jaký jste viděly v Jeskyni hrůzy, musí vám být jasné, že v sousedním světě muselo být nádherné počasí.«

»Jak to, prosím tě, souvisí?« zeptala se Xapho.

»Musela tam být tlaková výše, když to tady kusy těl rozházelo po celé jeskyni!« usmál se trochu smutně Pepek.

»Tys to přece neviděl!« vyčetla mu Xapho.

»Jen si zvykej, že si všichni lezeme do vzpomínek!« opakoval Pepek po Yazatap.

»Ale to nevysvětluje, proč to zabilo všechny stejně?« nestačilo to Mariuk. »Nejen to, ale všechny naráz!«

»Vysvětluje!« nesouhlasil Pepek. »Nejprve to zabilo Muriel. Nejspíš byla v jeskynní laboratoři sama, když pocítila, jak slýrib ožívá, jinak by to stačila sdělit ostatním. Zkusila to tedy sama. Aby to hned napoprvé udělala správně, to by byla tak strašná náhoda, jako kdyby se někomu, kdo si poprvé v životě sedne za řízení velkoletadla, podařilo náhodně vzletět. Jakmile se tedy pokusila o otevření brány, dopadlo to, jak jsem říkal. Tak ji některá našla a zřejmě si s tím nevěděla rady, proto zavolala ostatní na poradu. Hayliel byla tou dobou doma, stačila zapsat poslední zápis a rychle vyrazila za ostatními. Ovšemže nic nezjistily, zejména když si ani navzájem nedůvěřovaly. Vzpomeňte si ale, že druhé klonování udělala Charuth všem ve velkém spěchu. Nejspíš se u všech slýrib aktivoval v poměrně krátkém časovém rozpětí. Pak stačilo, aby s ním jedna jediná z nich něco zkusila. Nejenže by ji to na místě roztrhalo, ale ostatním ještě poskytla falešný telepatický návod k jejich vlastní zkáze. V leknutí by to nejspíš udělaly také tak. Výsledek jste viděly.«

»Pokud to nebylo jinak, mohlo by to být věrohodné vysvětlení,« přikývla Salgiel.

»Takže to způsobily zdejší tefírky bez návaznosti na vnější vetřelce,« řekl spokojeně Pepek. »Myslel jsem si to od začátku, ten zápisník to jenom potvrzuje.«

»Můžeme to tak uznat,« přikývla Yazatap. »Co to ale pro nás znamená? Změníme naše plány, nebo se pokusíš přece jen zmapovat okolní vesmíry? A budeš nás k tomu potřebovat, nebo to zkusíš sám?«

»Zmapování vesmírů jsem měl v úmyslu tak jako tak,« řekl Pepek. »Dlouho mi trvalo, než jsem se rozhodl, že vám dám *slýrib*, ale teď už od toho nechci ustupovat. Musím to ale provést pořádně, včetně učení. Nakonec z toho máme jednu dobrou zkušenost: slýrib se nedá beztréstně ukrást.«

»A taky jednu špatnou zkušenost,« přidala Yazatap. »Ani zdejší, řekla bych skleníkové podmínky, nejsou dostatečnou obranou proti moci chtivým lidem. Co těm potvorám vlastně chybělo? Měly všechno, nač si vzpomněly. Měly jen jednu jedinou starost, vychovat slušně pár dětí. Co je vedlo k jejich nesmyslnému plánu?«

»Není to něco dědičně zafixovaného, jako nenávisť k Ogdurům?« napadlo Ramiel.

»To zřejmě ne,« namítla Salgiel. »To bychom to měly všechny a přinejmenším nás pět nic

takového nemáme.«

»Nás šest!« opravila ji Ramiel.

»Pepka nepočítám,« mávla rukou Salgiel. »Pepek není tefir, má jiný genetický základ, i když dost podobný. Neměl přece ani tu nenávist k Ogdurům.«

»Obávám se, že tady Pepek udělal jednu velkou chybu,« řekla pomalu Mariuk.

»Chybu? Jakou?« pozvedla obočí Yazatap.

»Pepek nás podle vlastních slov jen vytrhl z původních kořenů,« pokračovala pomalu, zřejmě to teprve promýšlela. »Nepochybuji o tom, že to bylo správné, ale zřejmě to nestačí. Chyba byla, když nás sem přitáhl a tvrdil, že nám nemůže vymýšlet smysl života a musíme na nějaký přijít samy. Zejména ty starší měly příliš zafixované staré myšlení včetně stálého boje o moc. Když to včas nenahradil něčím jiným, pokračovaly v tom.«

»Myslíš si, že považuji za smysl života boj o moc?« usmála se Yazatap.

»Třeba jsi výjimka,« pokrčila rameny Mariuk. »Přece jen jsi déle pod vlivem Pepka.«

»To bych nebrala,« řekla Yazatap. »Bude to v něčem jiném.«

»V čem ale?« zajímalo Mariuk.

»Vezmu to po pořádku,« řekla Yazatap. »Vy mladé jste byly vychovávány čistě jako kanonenfutr. To slovo mám od Pepka a znamená to *potrava pro děla*, mocní na Zemi tak říkají řadovým vojákům, určeným ke zmasakrování, kteří snad předtím stihnou zmasakrovat aspoň pár nepřátel. Nepohrdnete příležitostí válce se vyhnout, což je naprosto přirozené, ale touhu po moci nemáte. Vy byste tady žily v naprosté pohodě.«

»Ty se za kanonenfutr nepovažuješ?« zamračila se Xapho.

»Nepovažuji,« řekla klidně Yazatap. »Já jsem, milé zlaté, celou duší výzkumnice! Do armády jsem se dostala za trest, ale nesmířila jsem se s tím, pořád jsem se chtěla vrátit mezi vědkyně. Objevy mi byly vším, jen si mě zkuste při nejbližším telepatickém spojení rozebrat do hloubi duše, nic jiného nenajdete! Pepek mě vytrhl z armády a vrátil do výzkumu. To mi tak padlo do noty, že jsem nic víc nepotřebovala! Klidně se přiznám, zpočátku jsem s ním i ten sex brala spíše jako předmět výzkumu.«

»Sex jako druh výzkumu?« divila se Xapho.

»Proč ne?« opáčila Yazatap. »Nezkoumala jsem sex lidí poprvé a u Pepka jsem mohla srovnávat, jak se lidé Země změnili od doby, kdy jsem tam byla naposledy.«

»To v tom ale moc lásky nebylo, co?« zamračil se na ni Pepek.

»Zpočátku ne,« přiznala, ani nemrkla. »Zpočátku jsi byl pro mě skutečně jen předmět výzkumu, i když přiznám i to, že jsem se ti dala jednostranně, bez podmínek a s rizikem, že mě s pohrdáním odkopneš. Ale později, zejména když jsi přišel s telepatickým spojením... pak už jsem pochopila, že jsi pro mě víc. Donutil jsi mě přehodnotit nejen názory na sex. Dnes můžeš být spokojený s námi se všemi. Už to беру jinak, mám tě opravdu ráda, i když možná jinak než ostatní, ale i to je přece normální.«

»Jsi si tím tak jistá?« podívala se na ni čtverácky Mariuk.

»Neboj se, probrala jsem pořádně nejen Pepka, ale i vás!« usmála se Yazatap. »Stejnou možnost přece máte i vy. Každá jsme měla u Pepka jiný motiv. O Xapho Pepek usiloval od začátku, takže se jen vezla, ale přiznej si, že ráda. Erelim k tomu přitáhla Mariuk, ale žádná nebyla zásadně proti. Salgiel a Ramiel měly Pepka rády od začátku, Salgiel od něho chtěla rovnou dítě a Ramiel si ho taky pěkně vytrucovala.«

»Nevím, ale zdálo se mi, že jsi víc než vědu příliš ráda všechno organizovala!« namítl Pepek. »Není to také tak trochu láska k moci?«

»To se ti jen zdá!« usmála se. »Nejsem žhavá do organizování, ale nesnáším aby někdo organizoval mě! Nejlepší obranou proti tomu je začít organizovat dřív, než se toho chopí jiná. Ale měl by sis vzpomenout, že jsem nikdy nechtěla organizovat tvoje akce. Jen jsem nesnášela, abys mi rozkazoval.«

»Ale vždyť ti Pepek rozkazoval! Jako nám všem!« namítl Xapho.

»Ba ne,« zavrtěla hlavou Yazatap. »To sis špatně všimla! Vždycky řekl: já jdu dělat to a to, která jdete se mnou? Ale rozhodnutí nechal na nás! To je setsakra rozdíl proti přímému rozkazu slovy: nařizuji ti udělat to a to a basta! I když to někdy dělal ultimativně, jako když otevřel bránu, prošel jí a řekl: dámy, máte minutu na to, abyste mě následovaly ale jestli tady zůstanete, už mě nikdy neuvidíte! Ale ani to přece nebyl rozkaz!«

»A nakonec jsi s ním měla sex hned jako druhá!« zasmála se Mariuk.

»Protože jsem to sama chtěla!« pokrčila rameny Yazatap. »On o mě ani moc nestál. Ne že by mě přehlížel, dokonce mnou ani nepohrdal, to by mě strašně naštvál, ale chtěl Xapho a dalo mi dost práce ho svést.«

»Takže ani on neprovozoval sex vždycky jen z lásky!« vyskočila vítězně Ramiel.

»Jak to?« vyskočila Xapho a zaškaredila se na Pepka. »Tys nám tedy lhal?«

»U tebe to neplatí!« uklidňovala ji Yazatap. »Tebe měl rád od začátku a dlouho jsi byla jeho jediná. O ostatních ale uvažoval ve smyslu: lépe je pomilovat bez lásky než je ponechat v drápech Yazatap. A já už jsem pro něho byla vysloveně ztělesněním pekla, že, Pepku?«

Xapho si oddychla, zato Mariuk se na Pepka zadívala nevraživě.

»Žádné jsem nelhal!« vyhrkl Pepek. »Jen si vzpomeňte! Všem jsem čestně říkal, že mi stačí Xapho. Ale vy samy jste si to nedaly vymluvit!«

»A kdy jsi změnil názor?« obrátila se na něho Mariuk o něco mírněji.

»To ti klidně řeknu za něho, on si to sám asi neuvědomuje,« usmála se Yazatap. »Bylo to příliš pozvolné, ale zlom nastal, když si poprvé připustil, že jestli chce Xapho, bude s ní muset žít tady, abychom nemohly náš dědičný poměr *jedna ku třem* zanést na Zem. Došlo mu toho víc najednou. Například když chce žít tady, musí se přizpůsobit polygamií. Až pak si uvědomil, že by mohl mít bez problémů rád víc než jednu. Ono to z principu jde, jenže pozemšťané jako on jsou tak zaměřeni na monogamii, že mohou mít rádi více žen jen když v tom nemůže být sex. Mimo manželky mohou mít rádi třeba matku a sestry, ale další ženy musí vědomě či podvědomě odmítat. Je to tak, Pepku?«

Pepek chvíli uvažoval, ale pak vyhrkl:

»Když tak o tom přemýšlím, máš asi pravdu! Od začátku jsem chtěl Xapho, ale pořád mi podstrkovala Erelim a Mariuk. Až to nakonec dopadlo tak, že vás mám všechny. Ale Xapho mám rád nejdéle a zůstane navždycky moje první!«

»Však jí to žádná nebereme!« usmála se Yazatap. »Některá musí být první!«

»Príma!« řekla Mariuk už zase s úsměvem, až se jí dělaly na tváři roztomilé dolíčky. »To jsme si to pěkně vyjasnili! Ale vrátila bych se k touze po moci a k Jeskyni hrůzy. Nešlo aspoň těm výzkumníkům také jen o výzkum?«

»Nešlo,« řekla Yazatap s přesvědčením. »Tak se výzkum nedělá! Neurčuje si jako cíl vyvraždění dvou světů a vládu nad dalšími. To je cíl pro politiky, ne pro vědce, i když to nakonec provedou ti vědci. Za druhé to měly zkusit jen na jedné z nich, třeba na Muriel, ale nehnat se do toho všechny. Tam bylo nejlépe vidět, jak se jim nechtělo pustit si některou příliš dopředu, jak se obávaly, aby žádná neměla náskok! Výzkum jim byl jen prostředkem, cílem bylo získat moc. Proto se do toho bezhlavě vrhly všechny.«

»A také na to spravedlivě doplatily!« řekla skoro spokojeně Salgiel.

»Jen mě zajímá, nač potřebovaly moc, když tu měly všechno?« nechápala Ramiel.

»Touha po moci je starší než lidé,« povzdychla si Yazatap. »Začíná to hájením teritorií u zvířat. Snad i dinosauři si už navzájem poroučeli! Může to mít přirozený podklad, když se na daném území nachází právě tolik potravy, aby uživilo jedno zvíře. Ale u lidí?«

»Přesto je boj o moc právě u lidí čím dál tím silnější,« vzdychl si i Pepek.

»A ještě bude!« řekla Yazatap. »Podívej se na válku na Gehenně! Všechno se tam točí kolem moci a žádná řadová tefirka nemá ani nejmenší šanci z toho kolotoče vypadnout. Ale podívejte se na Zem, vždyť je to tam skoro stejné jako u nás v Pekle. Co s tím uděláme?«

»Proč bychom s tím měli vůbec něco dělat?« nakrčila nos Xapho.

»Protože budeme muset,« řekla Yazatap tišeji. »Naše mocichtivé kolegyně se rozhodly vyhubit Gehennu. Tím jen předběhly nás, protože my to s Pepkem plánujeme taky.«

»Cože?« vyskočily Xapho, Mariuk, Salgiel i Ramiel.

»Posaďte se!« usadila je Yazatap. »Nechte mě domluvit a až pak se k tomu vyjadřujte. Stejně byste se to tak jako tak brzy dozvěděly, já to s Pepkem projednávám už déle!«

»Vyhubit Gehennu?« vrtěla hlavou Xapho. »Chceš se postavit proti vlastním?«

»Ne hned teď,« ujistila ji Yazatap. »Až to jedna strana vyhraje. Můžeš to chápat i jako spravedlivý trest za vyvraždění všech ostatních kmenů. Je mi jedno, zda zvítězí Baalky nebo Árijá, ale jestli se vítězná strana vzpamatuje z války, odnesou to nevinní obyvatelé okolních světů a tomu musíme zabránit. A jako druhý krok budeme muset zbavit d'áblů i Zemi.«

»Nač?« nelíbilo se to Xapho, ale ani ostatní nevypadaly nadšeně.

»Protože vládnu Zemi špatně,« řekla Yazatap. »Jejich vláda přináší lidem Země smrt po tisících a lidé sami také nemají šanci se z toho dostat.«

»Dobře, ale proč zrovna my?« namítala Xapho.

»Protože jsme tady s Pepkem jediné, které to udělat dokáží,« řekla Yazatap. »A když je někdo jediný, kdo může pomoci, pak pomoci musí. To není rozkaz, to je povinnost.«

»A proč to tedy neudělají Učedníci?« namítala Mariuk. »Mají přece stejné možnosti jako my, ne-li větší!«

»Zaměřili se příliš na nenásilí a pomoc lidem v nemocích,« řekla Yazatap. »Zásluzné to je, ale spravedlnost je přece jen víc než pomoc v nouzi.«

»Myslíš, že to bude spravedlivé?« podívala se na ni upřeně Salgiel.

»Určitě,« přikývla vážně Yazatap. »Ale co je horšího, do dneška jsem doufala, že nám významně pomohou tefirky, které Peppek zachránil ze smrtelné pasti na Pegsda. Po objasnění Jeskyně hrůzy si to už nemyslím. Nevíme, která z nich baží po moci a může to zkazit.«

»Takže nám nepomůže žádná?«

»Ne, leží to jen na nás,« řekl Pepek.

Přípravy

Ramiel tu noc vynikala jako žádná. Bylo vidět, že včerejší noci využila, aby z Yazatap vytáhla všechny sexuální finty. Měla na Pepka největší psychickou citlivost a dokonale toho využívala. Překvapila tím všechny, Pepkem počínaje. Kde zůstala ta uličnická, klackovitá Ramiel, která mu z uražené ješitnosti hodila do moře počítač, aby se mu aspoň tak pomstila za nevšímavost? Pepek najednou zjistil, že objímá vášnivou ženskou a co jí zatím chybělo na vývinu těla, doháněla tím, co odkoukala od nejzkušenější Yazatap a také tím, jak se mu uměla dokonale přizpůsobit.

Ocenily to i ostatní. Mezi tefírkami jedné rodiny našťěstí nemá místo žárlivost, takže si to nádherně užily všechny a ještě Ramiel upřímně gratulovaly, jaká byla skvělá. Ačkoliv byla tma, Ramiel v telepatii přímo zářila.

»Uvidíte, že jste se mnou udělali dobře!« ujišťovala je. Celkem zbytečně, neboť to tak cítili všichni. Konec konců, skupinové telepatické spojení vymyslela právě ona.

Salgiel pak ale navrhla, aby se telepaticky všichni znovu propojili, tentokrát bez sexu. Zdůvodňovala to tím, že se navzdory svému záměru nedokázala během sexu odtrhnout, aby zjistila, jak daleko společný trans dosahuje. Bylo to prý na ni příliš těžké.

»A kromě toho by bylo užitečné probrat se vzájemně vzpomínkami bez ovlivňování tou vše spalující vášní,« dodala tak rozumně, jako kdyby se z ní už stačila vydýchat.

Pepkovi blesklo hlavou, co by to mohlo znamenat. Mezi lidmi se občas hraje velice nebezpečná hra *Na pravdu*, kdy se od *hráčů* požaduje naprosto nic neskrývat. Nebezpečná je tím, že často končí i u dobrých přátel vzájemnou nenávistí. Stačí, aby jediný její účastník začal hru zneužívat ke škodě druhého a ostatní to rozpoznali. Když při ní některý hráč něco skrývá a ostatní to zjistí, ihned mu to předhodí. Kdo naopak nic neskrývá a naivně hraje upřímně, dává se v plen těm, kdo upřímně nehrají. Mezi lidmi je přitom neupřímnosti tolik, že je tato zdánlivě nevinná *hra* skoro jistou zárukou krachu původně dobrých vztahů. Má na svědomí tisíce rozpadlých přátelství a někdy i rodin. Nikdo předem nemůže vědět, kdo bude neupřímný a žádná obrana proti tomu neexistuje kromě jediné: nehrát ji.

Pepek ale na tu hru již přistoupil od chvíle, kdy se poprvé telepaticky spojil se Salgiel. Má s tefírkami dost upřímnosti, aby si ji mohl dovolit, navíc v této nebezpečnější formě? Nehrozí, že by ji některá dokázala zneužít?

Ale hned si sám odpověděl. Nehrozí. Trochu se obával Yazatap, ale i bez její zpovědi už sám zjistil, že je to opravdu víc výzkumnice než falešná hráčka. Jediné, nač byla opravdu háklivá, byly přímé rozkazy. Což bylo u tisícileté vojačky překvapující, ale na druhou stranu to bylo dobré znamení. Rozkazy ji musely po celé tisíce let tísnit a nedalo se předpokládat, že by se po současném uvolnění chtěla do vojenského prostředí Gehenny vrátit. Tady byla konečně svou vlastní paní. Vazba na rodinu ji tak neomezovala jako vojenská subordinace. Když něco správného navrhla, celá rodina poslechla ji. Velel přece ten, kdo si věděl nejlépe rady a jednou to byl Pepek, jindy ona. Záleželo jen na tom, koho napadlo lepší řešení než ostatní. Ačkoliv častěji velel Pepek, dal i na jejich rady. A tohle jí vyhovovalo.

Celkem bez obav k tomu tedy svolil a nelitoval. Nezaměřil se tentokrát na vzpomínky, ale na jemnější city na pozadí. Rozhodl se propátrat, jestli by některá nemohla v budoucnu, za jiných podmínek, změnit smýšlení. Yazatap se mu přece kdysi zdála jako přesvědčená fanatička, při prvním setkání se ho bez skrupulí pokusila zabít, ale pak by toho nejspíš sama nejvíc litovala. Když mohla projít touto změnou, nemohla by za jiných podmínek otočit?

Probíral všech pět žen jednu po druhé, zatímco zaznamenal, jak se mu naopak hrabou v jeho vědomí. Nebylo to nepříjemné, dokud je mohl považovat za svoje druhé já, ale bylo by to nesnesitelné, kdyby se mu takhle hrabal ve vědomí někdo, koho by za svého přítele nepovažoval. Blikla mu hlavou myšlenka, co by za tuhle možnost dali všichni policajti ve staré Zemi, ať by to

mysleli dobře a šlo jim o odhalování zločinů, nebo by toho chtěli sami zneužít. Ti druzí by byli určitě nesnesitelní. A jak by se to hodilo diktátorům všeho formátu, od vládců supervelmocí po diktátory okresního formátu! Raději nepomyslet! Ale když cítil, jak mu Ramiel prohrabává jeho vzpomínky na první vraždy, které páchal s přesvědčením, že patří do spravedlnosti, ani mu to nevadilo. Považoval je za spravedlivé pořádky, jen by to dnes udělal jinak, přece jen byl zkušenější než jako desetiletý klouček. A Ramiel to pochopila, jak také jinak! Věděla přece, co všechno tomu předcházelo!

Pepék cítil myšlenky všech pěti.

Když Ramiel objevila jeho vzpomínky z dětského domova a zejména ze chvíle, kdy se tam vrátil, aby dosti drastickým způsobem ukončil bující šikanu, zaznamenaly to všechny. Otrásl se, když Ramiel myšlenkami oblétna další souvislosti, zejména krutou vzpomínku na oběšeného Mariana, který Kráječovu šikanu nevydržel, ale vášnivé diskuse s Učedníky se účastnily všechny a tam přece i Alexijev připustil, že to bylo možná nešikovné, ale přece spravedlivé. Všechny pět Pepkův čin považovalo za jediné řešení nespravedlností v dětském domově, jaké bylo tenkrát možné.

A žádná neměla na Pepka výčitky, žádná této informace proti němu nehodlala použít. Bylo mu přitom jasné, že by se toho zneužít dalo. Konec konců, bylo to tak jasné porušení pozemských zákonů, že by to každý právník označil za trestný čin s hrozbou mnohaletého vězení, vyloučenou jen Pepkovým tehdejším věkem. Pepék už jako dítě pochopil, že zákony a spravedlnost nejenže nejsou totéž, ale často jsou i v příkrém protikladu. Vyřešil to tím, že se přestal ohlížet na psané zákony, místo toho pečlivěji rozvažoval, zda to, co chce udělat, bude spravedlivé nebo ne a podle toho jednal nebo od špatných záměrů raději vycouval.

A během telepatického propojení se svými pěti současnými manželkami vycítil, jak se po krátkém či delším zaváhání všechny k jeho způsobu přiklání, jak to schválily a že bude mít jejich podporu, i kdyby v něčem podobném pokračoval.

Přidala se k němu Yazatap s myšlenkou, že bude nutné zpacifikovat vítěznou stranu na Gehenně a to i způsobem, který pozemské zákony obvykle označují jako zločin nejtěžší. Ale co jiného než úplná genocida bezcitných vítězných tefírek zachránit nevinné obyvatele sousedních světů? Dokázal by zničit vědomosti, umožňující tefírkám průlom vesmírnými branami? I kdyby se podařilo zničit všechny dokumenty o tefířských konvertorech, už samo vědomí, že je něco takového možné, by mohlo vést k jejich znovuobjevení vědkyní, která si nebude vědoma toho, že napomáhá zlu, tak jako si toho nebyli vědomi tvůrcové atomových bomb, ať už kdysi dávno na Gehenně nebo ne tak dávno na Zemi!

Nebo ještě hůř, tvůrci atomových bomb si byli zla dobře vědomi, a přece to udělali. A jen někteří se to snažili aspoň dodatečně a nezapně omluvit před svým svědomím i okolím obavami z *druhé strany*, která by je *mohla předběhnout*.

Pepkovi se hlavou mihla myšlenka, že by to Ogdurové asi vyřešili bez úplného zničení tefířů, a to i navzdory tefířské geneticky pěstované nenávisti.

Jenže kde jsou Ogdurové? Proč tu ještě nejsou?

Andělka Bísíája Oldovi slíbila, že její krajané určitě přijdou, ale neřekla, kdy to bude. Ale z toho, jak si Oldu upravovala, aby přežil alespoň dvě stě let, tak nějak vyplývalo, že lidé nemohou s příchodem Ogdurů v rozumně krátké době počítat. A bude to opět záviset jen na rozhodnutí a omylech lidí! I když se k lidem Země připojí pár set napravených tefířek.

Pokud jich nebude jen pět...

Pepék dosáhl toho, že ze všech domů zmizely nachystané zbraně. Po objasnění záhady se ukázaly jako zbytečné a nehoda s Mirael demonstrovala jejich nebezpečnou podstatu.

Když druhého dne rozeslal prostřednictvím sítě počítačů zprávu, že se bude pořádat ve velké Hale beseda spojená s objasněním záhady Jeskyně hrůzy, správně čekal, že přijdou prakticky všichni obyvatelé Oázy. Hala praskala ve švech. Mariuk, Xapho a Ramiel naštěstí napadlo udělat

souběžně velkou akcí pro děti. Potřebovaly dvacet dobrovolnic pořadatelek, kterým slíbily privátní besedu *nejen o záhadách Jeskyně hrůzy*. Tím ale umožnily účast na hlavní besedě i těm, na které by jinak vyšlo hlídání dětí.

A tak, zatímco děti podnikaly dobrodružnou výpravu kolem ostrova, tísnili se všichni obyvatelé v Hale. Zajímalo to nejen tefirky, ale i chlapy ze Země. Když Yazatap společně se Salgiel přednášely *konečné vysvětlování* záhad Jeskyně hrůzy, bylo ve velké Hale ticho, že by byl slyšet i pád špendlíku.

Ohlášená beseda byla ale krátká.

Vysvětlení, že všechny oběti zahynuly, když se neoprávněně snažily získat prostředky pro ovládnutí vesmírných bran, které nakonec nezvládly, vyvolalo jednu jedinou otázku.

»Dostaneme ty hvězdné brány časem oprávněně?« zeptala se za všechny .

»Obávám se, že jsme si právě tímto nešťastným případem nadlouho uzavřely cesty do vesmíru,« odpověděla na to Yazatap. »Nebude to úplně ani natrvalo, ale potvrdily jsme tím velké obavy Učedníků.«

Přečetla jim z Haylielina zápisníku plány na ovládnutí Oázy, spojené s vyvražděním dosavadních obyvatel, na následné vyvraždění Gehenny i Země a plán na uchopení vlády nejen nad Oázou, ale i nad dalšími okolními světy.

»Nezbývá nám než kajícně přiznat: žily mezi námi bestie,« zakončila svou řeč. »Není jisté, že jich není víc, proto se odkládá na neurčito i možnost volného cestování do okolních světů, jak o tom Pepepek již delší dobu uvažoval. Málo platné, nemáme na koho si stýskat, zkazily jsme si to samy.«

»A co my?« ozval se jeden z chlapů. »My jsme v tom přece nevinně!«

»Nevinně? Snad,« přikývla Yazatap. »Možná tu bude jakási možnost, jak získat brány do vesmíru. Jen nevím, komu se bude líbit podmínka s tím spojená.«

»Jaká podmínka?« zajímali se živě i další.

»Otevření mysli,« řekla Salgiel. »Podmínkou by bylo, že si zájemce nechá sáhnout do svého nejhlubšího nitra, do mysli. Máme takovou možnost, pochází od andělů. Kdo nemá co skrývat, komu nevadí, co všechno na něho vyjde najevo od jeho raného dětství až po drobné hříšky z poslední doby, může se přihlásit. Kdo nikdy neuškodil příteli, neudělal na své bližní podraz, za který by se měl stydět, tomu taková zkouška vadit nemusí. Kdo má ale hluboko v duši zastrčenou nenávist, pýchu, dojem vlastní důležitosti, nebo pouhé pohrdání jinými, ať se připraví na odmítnutí.«

»Vy umíte sáhnout lidem do duše?« zděsil se i František.

»Umíme,« přikývla Salgiel.

»To je ale pekelná schopnost!« zamračil se.

»Není,« ujistila ho Salgiel. »V Pekle to naštěstí nedovedou, tu zkoušku známe naopak od andělů. Pro Ogdury, kteří nemají co skrývat, nepříjemná není, možná i naopak. Ale může být nepříjemná těm, kdo se mají za co stydět. Nechceme nikoho přemlouvat, naopak, aspoň půl roku budeme zájemce odmítat. Ať si to zatím každý přebere se svým svědomím.«

»Víte aspoň, jaké peklo taková schopnost znamená?« pokračoval zděšený František.

»Znamenala *by*,« opravila ho vážně Salgiel. »V rukou některých lidí, jakých je Země i Gehenna plná, by to byla katastrofa. Nemusíte nám věřit a o tu zkoušku nás nežádejte. Pak ale ani my nemusíme věřit vám a ponecháme si každý svá tajemství.«

»Jestli jsem tomu dobře rozuměl,« ozval se jiný chlap. »Tamtěch dvanáct se pokusilo zmocnit se vašeho tajemství násilím. Je to tak?«

»Pokusily se o to,« řekla Salgiel. »Dokázaly tím naštěstí jen jedno: násilím to nepůjde. Místo aby se staly vládkyněmi vesmíru, zahubilo je to.«

»Znamená to snad, že Ogdurská technologie rozlišuje dobré lidi od lumpů?«

»Ne, ale skoro to tak vypadá,« usmála se trochu smutně Salgiel. »Ať je to tak nebo tak, všechny násilnice jsou mrtvé a nemám chuť je litovat.«

»A protože nás nic jiného neohrožuje, můžeme snad konečně zrušit pohotovosti a také

zlikvidovat zbraně,« dodala Yazatap. »Bez nich nám jistě bude lépe! Přála bych si, abychom je už nikdy neviděli, natož abychom je potřebovali!«

»Kéž by!« dodala Salgiel.

Ačkoliv se Pepek účastnil besedy jen mezi posluchači a všechno vysvětlování na sebe vzaly Yazatap se Salgiel, přišel po ukončení František přímo za ním. Nepřišel ale sám, vedl si za ruku svoji ženu Qemuel.

»Můžeme se odsunout někam do soukromí?« požádal Pepka.

»Beze všeho!« usmál se na oba Pepek.

Přešli do vedlejší místnosti s desítkami stolečků oddělených zástěnami a našli si jeden volný. Nebylo to těžké, bylo jich tu dost.

»Sliboval jsi nám něco nového, až budeme svoji,« začal opatrně František.

»No jo...« zatvářil se Pepek nešťastně. »Máme něco, ale nevím, jestli to sneseš!«

»Jestli to není bigamie, snesu to!« kasal se.

»Bigamii ti vnucovat nebudu,« ujistil ho Pepek. »Ale přišli jsme na něco, co dokonale naplňuje Bibli ohledně manželství.«

»Vážně?« podíval se na Pepka podezřívavě.

Čekal jistě ledacos, ale rozhodně ne, že by právě Pepkovi šlo o Bibli.

»Vážně!« tvrdil důrazně Pepek. »Tam jak je psáno: A opustí žena otce i matku a půjde za svým mužem, aby tvořili jedno tělo a duši... nebo tak nějak, já si to přesně nepamatuji...«

»Je to jinak,« usmál se shovívavě s převahou František. »Ale smysl je podobný.«

»Zjistili jsme, že můžeš se svou ženou skutečně utvořit jednu duši,« řekl Pepek. »Sice jen na čas, ale je to něco úžasného. Pak teprve můžete hovořit o splynutí.«

»Počkej...« zarazil se František. »Není to náhodou něco jako ta vaše... zkouška duše?«

»Je,« přikývl vážně Pepek. »Jen méně přísná.«

»Jak, méně přísná?« vyzvídal. »To jako, že se všechno neodhalí?«

»Odhalí,« přikývl Pepek klidně. »Ale u manželky to tolik nevádí. Beztak se znáte, víte na sebe všechno, zkrátka je to něco jiného než otevřít duši někomu úplně cizímu.«

»Ale jestli je to... opravdu otevření duše...«

»Jako křesťan by ses toho neměl obávat!« dorážel na něho Pepek. »Je to jako když jdeš do kostela ke zpovědi! Nesdělujete to ale cizímu knězi, jen vlastní ženě. Budete o sobě vědět všechno, to je pravda, ale jestli se máte opravdu rádi, drobné hříšky si navzájem odpustíte a dá vás to dohromady, jak si to zatím neumíš ani představit. A to je na tom to nejkrásnější! Věř mi, jsem v tomhle směru zkušenější než ty!«

»Ty už to znáš?« mračil se František.

»Ano, už to s mými holkami zkusíme delší dobu,« přikývl Pepek a nevšímal si, jak se František naježí při sebemenší zmínce o jeho mnohoženství. »Naučilo mě to nic před nimi neskrývat, ale ony přede mnou také nemají tajnosti a celkově je to pro naše vztahy takový přínos, že si to nedokážeš ani představit. Tohle kdyby bylo možné dostat na Zem! Jistě by tam ubylo rozvodů a rodinných tragédií!«

»Ale... to by s tím musela souhlasit i ona!« uvažoval František s pohledem na ženu.

»Jistě,« řekl Pepek. »Ale o Qemuel se neboj, tefírky s tím souhlasit budou. V Oáze až dosud chlapi nebyli, měly tedy možnost zhřešit jen se mnou, ale mě snad podezírat nebudeš, pět mi jich vrchovatě stačí. Takže ty ostatní opravdu nemají co skrývat. Musíte si předem dohodnout odpuštění všech hříchů do této chvíle. A další hříchy už prostě nebudou!«

»Co ty na to?« obrátil se František na Qemuel.

»Já jsem jen slyšela, že je to úžasně krásné,« špitla. »Za pokus to snad stojí. Franto, jen to aspoň jednou vyzkoušíme!«

»Dobře, jak to tedy děláte?« zeptal se odevzdaně František.

Pepk se rozhlédl, ale kolem nich byly stolečky prázdné.

»Dobře, zapamatujte si teď oba, co udělám,« upozornil je. Pak jim na okamžik otevřel své pocity, ale dříve než by se stihli připojit, zase to přerušil.

»Tenhle telepatický návod si zkuste, až budete sami!« řekl jim. »A pamatujte si, že to má dosah jen asi metr a půl, zato to prochází i skrze zdi.«

»To znamená, že by se na nás mohl přitom někdo... napojit..?«

»Jo,« přikývl Pepek. »Zkuste si to až doma, ale netahejte do toho malé děti.«

»Poslyš, Pepku,« nedalo to ale Františkovi. »Ty bys to chtěl přitáhnout na Zem? Co to udělá třeba v takových panelácích, kde není dost prostoru?«

»Kdybychom to dostali na Zem, ve velmi krátkém čase to zlikviduje paneláky, tak jak je známe,« řekl přesvědčeně Pepek. »Ale my bychom toho pak museli na Zem dostat víc než jen tohle! Teď si to zkuste aspoň vy.«

»No, když už jsme se rozhoupali, vyzkoušíme to,« řekl smířlivě František.

Pepek se na oba zkoumavě zadíval. František mu připadal jako tvrdě zkoušený člověk, smířený s nepřízní osudu. Zato Qemuel přímo zářila. Salgiel přece tvrdila, že už jí o telepatii při sexu vše potřebné řekla! Qemuel zřejmě Františka nepřesvědčila, ale aspoň ho přiměla jít za Pepkem a všechno se nakonec přece jen odehrálo podle jejího scénáře.

Nu což, pomyslel si Pepek. Ženské mívají až překvapivě dobré nápady. Jako poslední jedinečný objev Ramiel. Kdoví!

Snad to prospěje i Františkovi.

Následující neděle se odehrály hned čtyři svatby. Čtyři noví osadníci došli k názoru, že nemá cenu nic odkládat a vybrali si partnerky.

Jen jeden si ale vzal celou předem vytvořenou rodinu tak jak byla i s dětmi. Dva další byli opatrnější a podobně jako František si z obrovské zdejší plejády dívek a žen vybrali jen tu nejpřitažlivější s tím, že dalším dají šanci až podle toho, jak jim to půjde s tou první.

Největší péči věnoval výběru Marcel Novotný, který si vybral čtyři, každou z jiného domu. Se souhlasem ostatních obsadil jeden z prázdných domů blízko u moře, kam se nová rodina ihned po svatbě nastěhovala i se třemi dětmi, tak aby splnili podmínky.

Všechny oddávala Tabris, které tato role zřejmě zůstala, ale sama se pak vypravila za Pepkem, aby ji v roli oddávající aspoň dočasně vystřídal.

»Chodí teď s námi Jára,« vysvětlovala mu to a trochu přitom zčervenala. »Vypadá to, že má o nás zájem. Možná budeš mít brzy příležitost mi ten obřad oplatit.«

Jára Dvořák byl starší chlap kolem čtyřicítky, od začátku odhodlaný vzít to tak vážně, jak to půjde. Měl zájem i o starší ženy, ale když zjistil, že věk na tefírkách není znát, padla mu do oka energická Tabris. Bylo jí teprve kolem sedmi set let, ale měla spoustu zkušeností, od velení letky vimaanů po organizování obrany proti lidožroutům na Pegsda. Také v Oáze vystupovala energicky a sebevědomě, ale ne pánovitě, takže ji všechny poslouchaly.

Jak to říkal Pepek, velet má ten, kdo si ví nejlépe rady, aby bylo dobře všem...

Svatba byla pochopitelně opět středem zájmu všech. Byla to pro všechny pořád ještě výjimečná událost a pro spoustu dalších měla charakter návodu. Není divu, že se shromáždil opět celý ostrov. František s Qemuel dirigovali rozrůstající se sbor, tentokrát doplněný o pár hudebních nástrojů. Malé hudebnice toho zatím moc neuměly, ale František rozepsal noty tak geniálně, aby každá předvedla co umí a dohromady to vyznělo majestátně.

Hostina byla opět zakončena ve znamení dortů a marcipánových figurek, přinášejících radost především dětem.

»Zdá se, že to pokračuje slibně,« libovala si Yazatap v čele stolu Horákových.

»To jsem přece chtěl od samého začátku!« dodal Pepek. »Dobrá věc je, jak se nám tu slibně rozvíjejí další činnosti. Třeba to zemědělské družstvo!«

»Tomu bych spíš řekla zbytečnost!« zaškaredila se trochu Yazatap.

»Ale není!« odporoval jí Pepek. »To jsem jim přece navrhl já.«

»K čemu to je?« zeptala se Yazatap.

»Já vím, že tady dostanete všechno nač si pomyslíte,« vysvětloval Pepek. »Zemědělci také nemají za cíl uživit nás, jako je tomu třeba na Zemi. Olda pro to v Andělském světě vymyslel název **individualizovat**. Podívejte se, roboti syntetizují kdecu, ale pokaždé stejně. Objednej si u nich stokrát masohrušku, dostaneš ji stokrát, ale do poslední molekuly stejnou. Kdyby tam nějaký potřebný stopový prvek chyběl, bude chybět ve všech a všem. Zemědělci ale pěstují masohrušky na stromech, kde každý roste jinde, má pod kořeny jiné minerály a nakonec, ani na jednom stromě nejsou masohrušky stejné. Když v některé chybí třeba jód, v jiné je ho dost a v průměru nechybí. Proto podporují zemědělce v Andělském světě, proto je musíme podporovat i my. Roboti všechno nevyřeší!«

»Žily jsme na umělé stravě tisíce let!« připomněla mu Yazatap.

»Ano, ale vaše chemie pořád ještě zpracovávala nepatrně odlišné suroviny, takže jídlo z jednoho dne nebylo přesně stejné s jídlem z druhého dne,« namítal Pepek. »Ale v globále se tam vyskytovalo všechno. Tady to syntetizují roboti podle digitálních receptů, takže je to stejné do takových podrobností, jaké jste vy nikdy nedosahovaly.«

»Aha,« pochopila Yazatap. »Ale tohle všechno víš jistě od začátku. Proč jsem na to ještě nepřišla, ačkoliv ti teď vstupujeme do paměti?«

»To bude asi tím, že toho má každý v hlavě příliš mnoho,« uvažoval Pepek. »Když se na něco zaměříš, dostaneš brzy odpověď. Když tě ale nenapadne něco hledat, zřejmě se ti to samo nenabídne. Je to dobrá i špatná zpráva. Dobrá v tom, že i při našich spojeních, kdy si toho sdělíme víc než bychom si stačili sdělit slovně, nemůžeme u ostatních obsáhnout úplně všechno, takže každý zůstane trochu jedinečný a neopakovatelný. Špatná zpráva je v tom, že nemůžeme u ostatních obsáhnout úplně všechno, takže každý zůstane neopakovatelný. To dobré je současně špatné a naopak. Celkově je to obrovský přínos, neboť se můžeme vhodně doplňovat. Přitom zůstáváme každý trochu jiný. Někoho napadne to, druhý přijde na něco jiného. Já jsem navedl zdejší ženské pěstovat plodiny, protože bychom měli začít pomýšlet na **individualizaci** potravin. Ramiel zase jako jedinou napadlo připojit se k nám telepaticky, čímž vymyslela to báječné skupinové spojení. Já bych na to nemohl přijít už z principu, to mohlo napadnout jen toho, kdo byl v dané chvíli mimo. A tak to může jít s dalšími nápady, které teprve čekají, až na ně přijdeme.«

»Príma,« uznala Yazatap. »Já jsem si zase všimla jiné věci. Když se někomu probírám hlavou, ať už tobě nebo některé jiné, narazím občas na názory, se kterými nesouhlasím. Při spojení duší se ale nemůžeme pohádat, nepřijatelné názory mohou jediné objevit. Mohla bych pak o nich zavést řeč a pohádat se o ně slovně, ale častěji se mi stává, že se nad opačným názorem zamyslím a přijmu jej za svůj. Ale je to čistě z mé vlastní vůle, prostě sama zjistím, že je správnější. Kde si opravdu myslím, že mám správnější názor já, tam trvám na svém. Párkrát se mi už podařilo převést na sporné téma holky, když se mi hrabaly v paměti. A co se nestalo? Jakmile rozpor objevily, začaly o něm přemýšlet a nakonec převzaly můj názor. Ale opět čistě samy, z vlastní vůle, bez nátlaku, bez hádek. Tohle spojení je senzační právě tím, že nás donutí přemýšlet. Příznivé je i to, že se poslední dobou skoro vůbec nehádáme.«

»Vidíš!« usmál se Pepek. »A já jsem se vážně divil, co že tak ochotně přistupuješ na něco, co jsi dřív nechtěla uznat!«

»Ty jsi zase stejně ochotně přistoupil na pár mých názorů!« vrátila mu to. »Ačkoliv si možná myslíš, že to jsou tvé vlastní nápady. Ale vždyť je to jedno, rozhodující je, že se lépe shodneme a přijmeme za své to lepší, ne?«

Byl to ale další námět k zamyšlení.

Telepatie tedy umožňuje vzájemné ovlivňování myšlení. Ale ne tak, že by někdo své myšlenky vnucoval jiným. Právě ta nenásilnost, že jde o výsledek přemýšlení a srovnávání názorů a přijetí až z vlastní vůle, byla největší předností tohoto způsobu.

»Měli bychom s tím seznámit i Tabris, vlastně paní Dvořákovou,« napadlo Pepka.

»Napadlo tě to dobře, ale pozdě,« ušklíbla se Yazatap. »Už jsme to s ní projednaly, nemusíš

mít obavy. Tahle informace se už šíří po celé Oáze i bez nás.«

Uvidíme, řekl si Pepek. Není to marná znalost. Ogdurové ji určitě znají.
Možná jsou právě proto andělé.

Odpoledne trávil Pepek společně s celou rodinou.

Mariuk nejprve dětem zdramatizovala pohádku. Neposlouchaly ji jen děti, ale všichni i s Pepkem. Mariuk to uměla, bylo to lepší než film.

Když skončila a děti se daly do hraní, přihlásila se v hale s nápadem Ramiel.

»Poslyšte, co takhle uspořádat si teď jedno všeobecné spojení duší?«

»Snad až večer, ne?« podívala se na ni Xapho pohoršeně.

»Ne, teď hned!« odporovala jí Ramiel. »Bez sexu, zato i s dětmi. Proč je máme pořád nechávat stranou?«

»Jsou na to moc malé!« namítla Salgiel.

»Jsou moc malé na sex,« souhlasila Ramiel. »Ale nejsou malé na tříbení názorů. To by jim nemělo škodit.«

»Ano, ale...« namítla Salgiel. »Mohou nám všem vlézt do myšlenek.«

»To přece chceme, ne?« vskočila jí do myšlenky Ramiel. Vše se totiž odehrávalo díky všesměrové telepatii.

»Jenže když nám vlezou do myšlenek, vytáhnou si od nás klidně i ten sex!« trvala na svém Salgiel. »Jak jim v tom chceš zabránit? Vždyť to jsou příliš intenzivní a navíc příliš živé vzpomínky! Nemluvě o násilí, i takových vzpomínek máme plno! Na to jsou opravdu ještě moc malé!«

»V pohádkách je také plno násilí a zrovna v té dnešní se na konci koná svatba!« hájila svůj nápad Ramiel.

»Ano, ale jsou podány... tak nějak decentně!« trvala na svém Salgiel. »Hele, ponech to na večer, probereme si to mezi sebou! Když mě přesvědčíš, uvidíme!«

»Já mám ale hodně silné argumenty!« varovala ji Ramiel.

»Uvidíme!« opakovala Salgiel. »A ostatní ať to posoudí!«

»Nevím,« nedůvěřovala Yazatap. »Zdálo se mi, že přebírání názorů se obvykle dělo skrytě, ostatní do toho nevidí. Pokud si něčeho všimnou, pak jen změny názorů jedné strany. Může to vyvolat řetězovou reakci a podobnou změnu i u nich, ale i tato výměna názorů bude ostatním skrytá.«

»A když budeme hned od začátku myslet na určité téma?« nadhodila Ramiel.

»Uvidíme večer!«

»Měl bych na večer jiné téma,« řekl Pepek vážně. »Měli bychom si ujasnit naše vztahy ke Gehenně a k Zemi. Hlavně o tom, zda tam máme zasahovat nebo ne!«

»To už jsme si přece vyjasnili!« opáčila udiveně Yazatap. »Nejde o to, zda zasahovat nebo ne, spíš kdy, kde a jak s tím začneme.«

»Přece jen bychom si to měli ujasnit!« trval na svém Pepek.

»My jsme si to ale opravdu probraly!« potvrdzovala to i Mariuk. »Jestli to chceš slyšet upřímně, čekáme jen na nápad, kdy a kde to spustíme.«

»Budeme o tom přemýšlet všichni?« zeptal se jich.

»Budeme,« slíbila Ramiel. »Ale o tom spojení duší s dětmi také.«

»Dobře,« souhlasil Pepek.

Když šly po večeři a pohádce děti spát a Mariuk jako poslední přišla do velké haly, přišla Xapho s nápadem, který neměl chybu.

»Pojďte se rovnou spojit, ale ze začátku bez sexu,« navrhla. »Ať máme klid na řešení všeho co nás tlačí. Sex si necháme na závěr. Jistě přijde vhod, ale nemusíme s tím spěchat.«

Dnešní noc měla být její a Pepek takové návrhy obvykle bez komentářů přijímal.

Rychle se tedy ustrojily do nočních košilek a zaujaly svá místa na rozloženém kulatém letišti, ale tentokrát hned nezhasínali.

»Začneme vztahy k Zemi a Gehenně?« zeptal se pro jistotu Pepek. Ležel vedle Xapho, byl jediný oblečený do andělské kombinézy, držel ji za ruku a díval se jí do očí, ale ani se nepokoušel ji obejmout. To mělo zatím čas, nic jim přece neuteče.

»Taky jak nejlépe zařídit spojování s dětmi, aby v tom nebyl sex ani zbytečné násilí,« pokoušela se prosadit svoje téma Ramiel.

Pepek si s Xapho podívali do očí, usmáli se a tak telepatické spojení začali. Ostatní se k nim rychle připojovaly a všichni hned začali probírat a hodnotit připravené argumenty.

Byla to opravdu podivná diskuse. Nepadlo při ní jediné slovo, jediný pojem. A přece mezi účastníky létalo víc informací než obvykle. Ramiel celkem snadno protlačila své téma na přední místo, ale Salgiel nepřesvědčila. Ale ani Salgiel nepřesvědčila Ramiel a obě si tak zachovaly vlastní názor. Mariuk se přikláníla k Ramiel, Xapho a Yazatap spíše k Salgiel a Pepek měl názor neutrální, aby tuhle debatu odložily, dokud si to obě nepromyslí tak, aby opačnou stranu přesvědčily.

Druhá debata měla víc strategický charakter. Že budou zasahovat na Zemi, na tom už se dohodly, teď šlo jen o to jak. Pepek měl původně v úmyslu začít jako předtím v Praze, ale nespokojil by se s pouhými služebníky ďáblů, ale zaútočil by přímo na jejich pány. Yazatap naproti tomu mínila, že by se měli pokusit rozkrýt ďábelskou organizaci a začít ji deptat od hlavy, která nejspíš v Praze ani není.

Xapho měla nápad rozdělit se na dvojice a zkusit stihnout oboje, Mariuk přidala, že se budou muset rozdělit tak jako tak, neboť některé budou muset zůstat v Oáze u dětí. Všichni také vystavili druhým své názory o Gehenně. Nejradikálnější byla opět Yazatap. Navrhovala nečekat na přirozený průběh války na Gehenně, vložit se do ní a zničit bombami všechny pevnosti jak Árijá, tak Baalek. Pepek se spíš přikláníl k vyčkávání, případný zničující útok by vedl jen proti vítězi a mezitím podnikat další a další nájezdy na děti obou válčících stran. Salgiel se zasahování na Gehenně hrozila, argumentovala zvráceným sestrovražděním, ale nezískala podporu ostatních, naopak se postupně přiklonila k názoru Yazatap, která měla už dávno své pádné argumenty připravené. Pepkův návrh nájezdů spojených se záchranou dětí by se líbil, ale narážel na nedostatečné možnosti jejich výchovy. Rodiny v Oáze byly dětmi naplněné a do toho měly přicházet jejich vlastní. Jak se za těch podmínek povede stovkám nevlastních? Mariuk tvrdila, že všechno bude lepší než smrt, která je v Gehenně neodvratně čeká, ale Pepek připojil velice nepříjemné vzpomínky na dětský domov, kde také personál výchovu nezvládl a kde už začala být i smrt přijatelnější.

Neshodli se na všem, ale hodně si názory sblížili. Salgiel se přestala otřásat hrůzou nad případným zničením Gehenny a přistoupila na názor, že to je za daných okolností jediné řešení jak zachránit obyvatele okolních světů. Ale i Yazatap připustila, že by bylo vhodnější najít méně drastické možnosti, než zabíjení lidí i ďáblů, byť darebáků k pohledání. Mělo by to být až na posledním místě, když to opravdu nepůjde vyřešit smírnější cestou. Ramiel zase uznala, že jejímu návrhu na spojování duší s malými dětmi chybí řešení otázky nevhodných informací, které by dětem podle jejího předpokladu neškodily, jenže v případě jejího omylu by jim mohly způsobit nepříjemné noční můry.

Xapho se od začátku přidala k Pepkovi a debatu sledovala pohledem nezúčastněného diváka. Nechávala ostatní diskutovat a sama se k němu pozvolna přisouvala blíž, prostrčila opatrně ruku pod jeho krkem, aby ho mohla obejmout a nakonec se k němu přitiskla.

To už ji Pepek navzdory své angažovanosti v debatě objal, víceméně podvědomě na sobě rozpustil andělskou kombinézu, a začal ji hladit. Po spojení duší mělo jako zákusek po obědě přijít spojení tělesné a když se Pepkovi zdálo, že debata překročila vrchol a slábne, telepaticky zhasl světlo, překulil se na Xapho a za vzrušeného vzdechu všech pěti žen do ní vnikl...

Úder do hadí hlavy

Ráno Pepek s Xapho zopakovali pro všechny závěr včerejší debaty, sex. Pak postupně všichni vstali a vystřídali se v koupelně, kde měly přednost Mariuk a Ramiel, neboť na nich byla řada obhlédnout děti. Ty našťěstí spinkaly jako andílci a kdyby to nebyly malé d'ábelky, sedělo by to na ně, jak byly krásné. Všechny tři si i ve spaní držely panenku. Taková pohoda by je v Gehenně nikdy nečekala! Kolik takových dětí bude mít jejich štěstí?

U snídaně navrhla Yazatap řešení problému spojeného s malou početností Horákovy rodiny. Pravda, na rodinu byli početní až-až, ale na komando určené k operacím na dvou frontách, konkrétně v Gehenně a na Zemi, jich bylo opravdu málo.

Yazatap navrhla přibrat k tomu i další tefirky. Nebudou přece všechny potřebovat od začátku slýrib! Nábor do komanda ke sledování Gehenny zdůvodnila obavami z tamního vývoje. Členky by měly být ochotné dočasně se změnit v duchyně, proniknout v tomto stavu až ke kněžnám jednotlivých pevností a získat přehled o stavu pevností a úmyslech kněžen. Podobné komando by mělo působit na Zemi. Pepek by měl za úkol buď získat ke spolupráci tři štěňata, zajišťující výkonnější telepatii mezivesmírné telepatické spojení, nebo postavit k tomu spojení retranslační stanice, což by snad technologie Mrzoutů dovozovala.

Yazatap navrhla věnovat později úspěšným duchyním i slýrib, ovšem pod podmínkou, že budou souhlasit se spojením duší. Původně to Salgiel řekla spíš aby zájemce odstrašila, ale Yazatap to obrátila. Kdo projde bez většího škraloupu spojením duší, kdy by se na něho všechny vrhly a zjistily do detailů jeho skutečné smýšlení, měl by dostat i důvěru spojenou se slýribem. Pepek řekl, že to bude určitě námětem večerního spojení a do té doby by o tom měli všichni přemýšlet.

Nezůstali ale jen u toho.

Pepek přinesl po několika hodinách bádání telepatickou retranslační stanici, schopnou zajistit telepatické spojení mezi vesmíry. První model měl ještě spoustu chyb, ale mohl jim zajistit kontakt přes sousední vesmíry. Slabým místem bylo navázání telepatického spojení. Aby někdo mohl pomocí telepatického retranslátoru volat, musel ten na druhé straně vědět, že bude volán, aby mohl zahájit souvislý přenos. Technologie Mrzoutů zvládla telepatický příjem příkazů, roboti uměli i telepaticky odpovědět na dotaz, ale neuměli navazovat spojení přes hranici vesmírů a sami nikdy samostatně lidi o spojení nežádali. Pamatovali si ledacos, ale rezonanci toho, kdo se s nimi naposledy spojoval, mazali hned po splnění příkazu nebo zodpovězení dotazu. Pepek vyřešil upozornění volané osoby provizorně pomocí blikajícího světla a zvonku, ale to předpokládalo její pozornost a blízkost. Proto zavedl jako druhou možnost úschovu vzkazů, kdy člověk na jedné straně uloží robotům předat vzkaz druhé straně, jakmile se vykáže správnou rezonancí. Iniciativa ale musela vycházet od lidí.

»Vlastně jsou to takové lepší mobily,« zhodnotil to rezignovaně. »Lepší to jen tak brzy nebude, na to bych toho musel ještě hodně nastudovat.«

Hned dopoledne ale s Yazatap navštívil v sousedním světě Učedníky, aby jim jednu stanici předal a naučil je s ní zacházet.

Objevíli se poblíž střediska Mělník. Yazatap si se zájmem prohlížela vzosné stavby Sanatoria, díla, na kterém měl Pepek částečný podíl. Ne ovšem na nových budovách, které tu přibýly od chvíle, kdy Učedníky opustil. Bylo jich víc než dost. Andělský Mělník se zatím změnil v malé městečko.

Návštěvníků si ale okamžitě všimla strážná štěňata, kterých tu bylo zase více než dřív. Psi se v Andělském světě opět věnovali své pradávné činnosti, totiž hlídání. Vetfelce ihned obklopila celá smečka a okamžitě upozornila Alexijeva, i když ti starší Pepka poznali.

Doktor Alexijev Pepka uvítal přesně podle hesla o návratu ztraceného syna. Hned oba zval do své pracovny a ptal se ho, jestli se chce setkat také s bývalými kamarády. Štěňata je ihned vedla na

místo, teď už spíš jako čestná stráž než jako eskorta.

»Vyříkali jsme si všechno na mé svatbě,« usmál se Pepek telepaticky. »Jistě mají své zájmy. Ale mám něco nového, proč jsem tady.«

Za doprovodu smečky štěnat vstoupil spolu s Yazatap k Alexijevovi.

»Chodíš na návštěvy jen s jednou?« vyzvídal dobrácky Alexijev.

»Nemají všechny čas,« podotkl Pepek. »Přinesli jsme vám jedno drobné zařízení, které dovoluje mezivesmírné telepatické spojení i bez štěnat.«

»Nač to?« divil se trochu Alexijev. »Psi jsou spolehlivější a máte hned tři, to by vám mělo pro spojení s námi stačit.«

»S vámi jistě ano,« přikývl Pepek. »Ale my jsme teď ponechali jeden přístroj na Zemi, další na Gehenně, kam se normálně nemůžete odvážit, třetí na Pegsda, to je Země-dolů-dolů a čtvrtý na světě Liščí hory, ze Země vazbou Měsíc-nahoru. Na Gehenně je to nebezpečné, tam nemůžeme psy posílat, ale my tam budeme mít brzy posádku.«

»Na Gehenně?« zvážněl okamžitě Alexijev. »Jakou posádku? Navázali jste snad vztah s tamními obyvateli?«

»Ne,« řekl Pepek. »Ale chceme dění na Gehenně monitorovat pomocí špiónů. Chceme jich tam umístit více a potřebujeme, aby se kdykoliv domluvili s námi a případně aby mohli varovat i vás.«

»Špiónů?« opakoval po něm nedůvěřivě Alexijev. »Poslyš, není to příliš nebezpečné? Co když je místní obyvatelé odhalí a zabijí?«

»Když je odhalí, nic se nestane,« řekl Pepek. »Uškodit jim nemohou. Hodláme naplno využívat imaginárního stavu hmoty, kterému se na Zemi říká *duchové*. Duchy těžko objevíš, pokud se sami nechťejí projevovat a ublížit jim také není snadné.«

»Neříkal jsi, že tě i jako ducha citelně zasáhlo záření?«

»Ano, ale to už intenzita záření kolem mě přesahovala meze, jaké si vůbec dovedeš představit, lidé z reálné hmoty tam hořeli. Taková situace by se neměla jen tak opakovat.«

»Ve válce ji ale vyloučit nemůžeš!« připomněl mu Alexijev.

»Nemohu, ale když budou naši špióni na obou stranách konfliktu, mohou se vzájemně včas varovat. Stačí, aby duch vstoupil do skály. Deset metrů žuly spolehlivě zadrží záření i z těch nejtěžších bomb. My je tam zkrátka potřebujeme a potřebujeme se s nimi domluvit i bez štěnat. Nechceme štěnata vystavovat nebezpečí.«

»A lidi tam smějí?« řekl trochu vyčítavě Alexijev.

»Býval to náš svět, my si za něj zodpovídáme!« připomněla mu stručně Yazatap.

»A budou nám pomáhat tahat z toho pekla další děti,« dodal rychle Pepek. »To snad je dost dobrý důvod!«

»Tenhle důvod ti samozřejmě uznám, proti tomu nemám argument,« připustil lékař.

»Totéž chceme použít proti organizaci d'áblů na Zemi,« pokračoval Pepek. »Tam bude naše druhá fronta. Chceme snížit nebezpečí dalších atentátů, jako byl v Pardubicích.«

»Nebudeš potřebovat naši pomoc?« nabídl ihned Alexijev.

»Pár dobrovolníků bych možná uvítal,« přikývl Pepek. »Ale museli by být připraveni na to, že to nebude selanka. Dáblové mají vlastní duchy a s těmi se budeme muset asi tvrdě vypořádat. Je to trochu nerovné střetnutí. Člověk duchovi ublížit nemůže, d'ábel ano. Proto musí být většina našich špionek na Gehenně d'áblice. Duch ale může ducha zabít poměrně snadno a tam se dají očekávat tvrdá střetnutí ve stylu kdo s koho.«

»A stojí vám to za to?«

»Současný stav znamená na Zemi denně smrt několika lidí, úmyslně zaviněnou d'áblý. Pokud jich naše mise zachrání setinu, budeme to považovat za úspěch i za její oprávnění.«

»Jsi si tím opravdu jistý?«

»Tomu, že Zemi vládnou d'áblové, už přece musíš věřit i ty!« řekl Pepek. »Jejich vláda je všechno, jen ne dobrá. Doposud jsme se jí postavit nemohli, teď se mi zdá, že to možné bude. Podle

mě nastal čas vymést d'ábly ze Země.«

»A na tohle si troufáš sám?«

»Nejsem sám,« řekl Pepek umíněně. »Je nás na to dost.«

»Zapojil jsi do toho i nováčky? Myslím tím jiné než tvoje d'áblice?«

»Zatím ne. Dobrovolníky odmítat nebudu, ale nejsou zatím vybavení, aby se mohli postavit d'áblům. Nejde všechno lámat přes koleno. Zatím ať si zvykají na nový svět.«

»Chceš pořád na Zemi používat svoje... metody?«

»Když to nepůjde jinak, budu,« přikývl vážně. »Naučil jsem se mezitím i jiné, ne tak drsné. Vaše metoda vyhnanství na Sibérii je mírnější než smrt a mám pro ni vhodnější svět než je Sibérie. Někteří se tam možná i napraví. Jen chci oddělit d'ábly od jejich pomocníků, jinak se jejich šikana nepřeruší.«

»To rád slyším,« podíval se Alexijev s nadějí na Pepka.

»Ano, ale bude to jen pro ty, kdo mají naději změnit smýšlení,« řekl Pepek. »Zatvrzelé tam posílat nebudeme. Nemělo by to cenu, zavlekli by to i tam.«

»A to je chcete...«

»Poslyš, Ivo, přestaň litovat grázly, když denně umírají tisíce nevinných,« řekl Pepek. »Vzal jsem k nám jednu potvoru, snad ti to někdy budu vyprávět, jako odstrašující příklad byla nenahraditelná. Kdybych ji raději nechal zemřít hladem! Změnila ji na neškodný popel až smrt, jenže s sebou vzala jedenáct dalších. Ani těch nebyla škoda, byly to podobné bestie. Řeknu ti, člověk musí někdy hodně opatrně vážit i dobré činy a většina darebáků si ani ten soucit nezaslouží.«

»Máš hrozně pochmurný pohled na svět!« napomenul ho Alexijev.

»To není pohled na svět,« zavrtěl hlavou Pepek. »To je pohled na Peklo. Nesud' něco, co neznáš, tam jsi ještě nebyl. A když ti teď řeknu, že část pekelných bestií vládne Zemi, která by mohla být bez nich krásná, ale není, co mi na to odpovíš?«

»Ta ženská vedle tebe je přece d'áblice, ne?« vzal to oklikou Alexijev. »Je to teď tvoje žena, nebo aspoň jedna ze tvých žen. Také byla tou pekelnou bestií, nebo ne?«

»Byla,« přisvědčil Pepek, aniž by si všímal, jak se Yazatap mračí. »A sama to uznává. Ale změnila se, to nepopřeš ani ty, ačkoliv ji znáš jen podle vidění. Ano, i d'áblice se mohou napravit a každou napravenou bychom měli vyvážit zlatem! Dalo mi to rok práce a měl jsem jako pomocníci samotnou smrt, které se moje holky pěkně zblízka podívaly do tváře. Ale nemám sílu napravovat celé Peklo. Udělat z pěti holek normální lidi ještě šlo. Udělat totéž se čtyřmi stovkami jiných snad také půjde, zkouším to, ale za všechny ručit nemohu. Svěřil jsem jim stovky malých dětí k výchově i s rizikem, že některé vychovají dobře a jiné zkazí k obrazu svému. I to snad stálo za pokus. Ale celé Peklo nikdo nepředělá, to je příliš velké, příliš koncentrované zlo. Tu obludnou mašinerii můžeme jen zničit, rozbít, spálit na prach i s těmi uvnitř, a jestli odtud ještě vytáhneme pár stovek nezkažených dětí, bude to úspěch, ospravedlňující i všechna možná rizika.«

Že Yazatap souhlasí, bylo mimo jiné patrné i podle její rozjasňující se tváře.

»A nemohli bychom ti v tom pomoci?« nabízel opět Alexijev.

»Možná ano,« vzdychl si Pepek. »Uvítal bych, kdybyste nám pomohli umístit pár tisíc dětí. Má to ale spoustu háčeků. Dobře víš, že jsou se sirotky problémy i na Zemi, ani tam to lidé nezvládají a v tom směru mám i vlastní otřesnou zkušenost. Byly by to všechno malé holčičky, v Pekle kluci prostě nejsou. A poslední problém bude, ty holčičky nesmí zůstat na Zemi. Jejich genetika je uzpůsobená k polygamii. Ačkoliv si myslím, že to není žádná chyba a je to jen něco jiného, než jsme zvyklí, způsobilo by to hrozný otřes naší civilizace.«

»To asi ano,« souhlasil Alexijev. »Ale jsou to opravdu krutá omezení, nemyslíš?«

»Jsou,« souhlasil Pepek. »Už proto, že nejspíš způsobí smrt až pár milionů takových dětí. Zachráníme jich zlomeček počtu, ale není v našich silách pomoci všem. Každý chlap, kterého jsi nám poslal, pomůže zachránit pět až deset dětí. Poslal jsi nám jich čtyřicet. Díky i za ně, ale spočti si to sám.«

»Vaše podmínky jsou příliš drsné!« ospravedlňoval se rychle Alexijev. »Tvá cesta bez

návratu spolehlivě odrazuje drtivou většinu případných zájemců.«

»Já to přece vím,« usmál se trochu Pepek. »Taky jsem se nějakou dobu litoval, než jsem se napevno rozhodl. Je správné každého včas a předem varovat. Tím víc si vážím těch, které to neodradilo. Ale když se pokusíš vžít do naší situace, brzy zjistíš, že ani my nemáme žádný prostor k manévrování. Děláme jen co musíme a ještě se musíme dělit na tři fronty: Oáza, Gehenna a Země. Podle mě jsou stejně důležité všechny tři a je nás na to hrstka.«

»Rád bych ti pomohl třeba i osobně,« vzdychl si Alexijev. »Ale víš, že nemohu. Moje místo je tady.«

»Ano, vím to,« souhlasil Pepek. »Ale víš, co tady tvoříte? Jste jen poslední záložní svět pro zastavení d'áblů, kdyby se jim podařilo nás smést. Proto ti také dáváme spojení na nás. Kdybyste zjistili, že neodpovídáme a že ani neexistujeme, budete mít jeden jediný úkol.«

»Jaký?« zarazil se Alexijev.

»Dovolat se pomocí štěnat na Ogdury, nebo na jejich Přitele,« řekl Pepek vážně. »Pak by totiž nešlo o život, ale úplně o všechno.«

»Vidíš to nějak moc černě!« vzdychl si Alexijev.

»Obávám se, že nevidíte vůbec nic,« vybuchl Pepek. »Nevidíte, že na Gehenně blokuje hlavní síly d'áblů válka, takže je nemohou uplatnit. Odsud to ještě může vypadat růžově, ale ujišťuji tě, je to krutý omyl. Cítíte se tady za větrem jako Anglie za kanálem La Manche, ale nespolehej se, že vás Venušská vazba ochrání věčně! Nedávno jsme jen se štěstím přečkali pokus o její násilné prolomení. Zkus si odhadnout, co by následovalo, kdyby byl úspěšný! Napovím ti: vimaan unese pětadvacet kumulativních atomových bomb. Na Andělský svět by stačily tři a možná taky jen jedna. Ještě se ti to zdá růžové?«

»Poslyš, a nejsou vaše aktivity, zejména na Gehenně, šťouráním do hnízda sršňů?«

»Asi jsou,« přiznal Pepek. »Ti sršni už hledají, jak by se nám dostali na kobylku, ale dokud se perou mezi sebou, nemají na nás čas. Až čas mít budou, nebudeme mít čas my. Pak se do nich budeme muset pustit jejich vlastními prostředky. Máme naštěstí také několik vimaanů naložených atomovým nákladem a tady na tomto místě ti říkám, nebudeme váhat použít je takovým způsobem, že Hirošima byla proti tomu pouhé nevinné laškování!«

»Úplně mě děsíš!« chmuřil se Alexijev. »Použil bys atomové bomby i proti lidem?«

»Proti lidem ne,« vrtěl hlavou Pepek. »Ale proti bestiím, které by je neváhaly naházet lidem na hlavy, ano. Dohodli jsme se, dokud to půjde, vytahat z toho pekla tolik dětí, kolik jich stihneme nakrmit a vychovat, ale tím naše slitování skončí. Možná by bylo lepší zavolat na pomoc rovnou Přitele andělů, ačkoliv nejde o naše životy, ale o životy d'áblic. Dáblice jsou nepřátelé andělů, ale možná by jich Ogdurové zachovali naživu víc než my.«

»Atomové bomby proti živým bytostem! I kdyby to byli d'áblové, je to strašné!«

»Je,« přikývl Pepek. »Přemýšlej o tom, možná vás napadne lepší řešení. My jsme ale v tomhle směru probrali co se dalo.«

»Potěš Pánbůh!« vzdychl si Alexijev. »A co tvoje ženy? Smýšlejí také tak?«

»Používáš se svou ženou telepatické spojení duší?« zeptal se ho Pepek.

»Kdo vám o tom řekl?« podivil se Alexijev. »Asi jsem vás na to měl upozornit sám, je to vynikající způsob. Už jste zjistili, že se tím dají odstraňovat rozpory v myšlení?«

»O tom právě mluvím,« řekl Pepek. »My to teď používáme kolektivně, takže se mých žen na jejich názor ptát nemusíš, mezi sebou to už máme vyjasněné.«

»Když to používáte, co si myslely, když zjistily, co jsi prováděl ještě na Zemi?«

»Mezi sebou to máme vyjasněné,« opakoval s úsměvem. »Některé mají minulost ještě pestřejší, museli jsme si vyjasnit, co bylo dobře a co ne, ale už jsme si to probrali.«

»A nemohly tě ovlivnit i k horšímu?«

»Mohly by,« souhlasil Pepek. »Jenže jsme si na počátku dohodli, že hlavním kritériem dobra a zla bude spravedlnost. Ne formální, podle jakýchsi psaných zákonů, ale neformální, která zamezí zbytečnému ubližování, lidem i tefírkám. V něčem pak přesvědčily ony mě, v něčem naopak já je.

Už jste to zkoušeli kolektivně?»

»Jak to myslíš?« vyhrkl Alexijev.

»Jak to říkám,« řekl Pepek. »Zkusili jsme to, protože jsem si z dřívějška pamatoval, že prý to vylepšuje sex. Ani nevím, kdo mi to řekl. Začali jsme to ale používat i bez sexu, jen tak v diskusním kroužku. Taky je to dobré a v šesti je to ještě lepší než ve dvou. Uvažujeme o tom, že to použijeme i mimo nás. Taková diskuse má největší výhodu v tom, že je velice kultivovaná. Nikdo se nehádá, nikdo nezvyšuje hlas. Předkládají se holé názory a když někoho nepřesvědčíš a on tebe také ne, ponecháte si do dalšího kola své mínění bez nenávisti a podobných trapných emocí.«

»Něco takového jsem už s Irenou zažil,« přikývl Alexijev. »Nezkoušeli jsme to ale ve větším kolektivu, jak říkáš ty. Jen v rodině.«

»My také jen v rodině,« usmáli se Pepek i Yazatap. »Musím ti ale říci, že s tímhle je i sex v šesti úžasnější než ve dvou! Rozsáhlá rodina má výhody a skoro se začínám klonit k názoru, že by pro Zemi nebylo neštěstím, kdyby se tam rozšířil tefířský gen *jedna plus tři*. Stačilo by zrušit uměle vytvářenou bariéru, kterou teď pracně zavádíme a nechat tefírky vstoupit do našeho starého světa...«

»Hele, kdo mě to přesvědčoval, že by to byla katastrofa?« přerušil ho Alexijev.

»Ano, já,« přiznal bez mrknutí oka Pepek. »Ale názory se mohou měnit, zejména když se mění podmínky. Vycházel jsem z toho, že by byl kolaps monogamní rodiny pro Zemi katastrofou, jenže mezitím jsme si to přebírali a kdoví, jestli by to naopak nebylo dobrodiní...«

»A dost!« zarazil ho Alexijev. »Konec agitace!«

»Zdají se ti moje názory jen nepříjemné, nebo i nebezpečné?« opáčil Pepek.

»Oboje!« řekl Alexijev.

»Dobře, zkus o nich aspoň soukromě, ale pokud možno nezávisle přemýšlet,« požádal ho Pepek. »Zkus zvážit všechna pro a proti, na co přijdeš. Mohli bychom si o tom později uspořádat debatu. Obávám se, že to dopadne stejně jako s otázkou, zda mohou dvanáctileté děti dělat maturitu a čtrnáctileté fakultu a zda tím nevyspějí, aby se mohly považovat za dospělé.«

»A ty se už za dospělého považuješ?« usmál se trochu shovívavě Alexijev.

»Mám pět žen a tři děti!« přikývl vážně Pepek. »Můj podíl na jejich výchově není ani zdaleka nejmenší. Doufám, že netrváš na tom, že dospělost začíná přesně osmnáctými narozeninami?«

»Ne, na tom netrvám,« řekl také tak vážně Alexijev. »Ale mám možnost srovnávat si tě s jinými. Ne s dospělými, ale s takovými jako jsi ty. Musím ti říci, že kluci jako Olda, Vít'a a Jirka, nebo dívky Marie, Jaroslava a Cilka prokázali hodně znaků, přičítaných dříve až věku dospělosti. Nemám tím na mysli sex, ale dospělé chování.«

»Já vím,« přikývl Pepek. »Vypadám pořád jako klouček, ale cpu se mezi dospělé.«

»Pepek může,« vložila se do debaty Yazatap. »Já to mohu srovnávat lépe než vy. Jako vy mám před očima nejen současné lidi Země, ale také dospělé vládce i stařešiny před třemi tisíci lety, nebo i své tisícileté spolubojovnice. Mezi d'áblicemi nejsem nejstarší, ale určitě jsem nejzkušenější. Ale Pepka uznáváme i my tisícileté.«

»Jeho vrstevníci tady na Andělském světě samostatně léčí lidi,« namítl Alexijev. »Starají se o bezmocné i o novorozence a vytvořili komunitu, jakou jim může závidět každý okolní svět!«

»Pepek vytvořil náš svět zgruntu a neřekla bych, že vám máme co závidět. Zejména když srovnám, z čeho jste vycházeli vy a z čeho on. Novorozence žádné nemáme, ale jsme na ně díky Pepkovi připravené a že Pepek sám křísil mrtvé, to už jistě víte. Ale on dokázal víc než děti u vás. Možná se jim podařilo trochu zdokonalit vaši pozemskou společnost, ale Pepek u nás stvořil jinou a stvořil ji dobře, to mu neupřete!«

Alexijev se zarazil. Argumenty staré d'áblice nebyly slabé a ona jim zřejmě věřila.

»Dobře,« ustoupil raději. »Uvidíme, jak si vaše společnost povede dál.«

»Uděláme všechno co svedeme,« ujistil Alexijeva Pepek. »Možná bychom vám mohli časem pomáhat s léčením. Budeme mít spoustu volných kapacit a nemocné u nás prakticky nemáme, jen s těmi dětmi kdybyste nám mohli pomoci! Byla by jich škoda!«

»To jistě!« souhlasil lékař. »Zvlášť když jim hrozí smrt...«

»Zkus do přemýšlení zapojit i ostatní!« požádal ho Pepek. »Víc hlav víc ví!«

»Zkusím to,« slíbil Alexijev. »Uvidíme. A tady máte ještě něco od Oldy!«

Andělské kombinézy se nedaly vyrábět, jenom Olda je mohl množit pomocí hmotové kopírky *hiblagu*. Ten měl ale jen on, takže je nikdo jiný kopírovat nemohl. Nosili je všichni obyvatelé Andělského světa, Pepek jiné oblečení ani neměl. Teď jich převzal hned osm. Pět jich bylo pro jeho ženy, zbývající pro děti Eilael, Jinn a Malakim.

»Vyříd' Oldovi naše díky!« řekl Pepek.

»Přeji vám štěstí,« dodala Yazatap.

Salgiel zatím v Oáze nezhálela. Na Pepka s Yazatap čekalo dvanáct dobrovolnic, oblečených v uniformách, s připravenými batohy potravin. Bylo to sedm bývalé Baalek, pět Árjá. Výjimečně museli respektovat kmenové rozlišení, aby byla každá nasazená v Gehenně jako špiónka tam, kde to znala. Pro případ potřeby měly meče a eldyfy, měly je ale používat hlavně jako podzemní svítilny. Každá měla idarchon nutný k získávání hloubky a telepatii, aby se navzájem domluvily.

Rozhodli se neodkládat to. Duchové nemají velké potřeby a idarchon dodává tělu energii, zásob tedy měly na rok. Navíc měly s Oázou spojení a při nenadálých událostech by se dovolaly domů. Kromě špionáže se na Gehenně měly poohlédnout po duchyních z posádek sestřelených letadel. Podle potřeby s nimi měly navázat kontakt, rozdělit se s nimi o jídlo a snažit se získat je pro Oázu. Také v těchto případech si mohly přivolat pomoc.

Spolu s idarchonem měly i schopnost posílat léčivou sílu a Pepek je nabádal, jen ať se nebojí použít to i v případech, které vypadají naprosto beznadějně.

»Duchové mají větší léčivou sílu,« říkal jim. »Můžete úspěšně křísit i mrtvé.«

U dětí zanechali doma Salgiel a Ramiel, ačkoliv Pepkova nejmladší žena měla spousty protestních argumentů. Slíbili jí jen to, že příště zase nebude doma sedět ona.

Špiónky naložil do aerobusu a spolu s Yazatap, Mariuk a Xapho s nimi proletěl cestou přes světy, kde se hmota mění v nehmotu. Pak je rozvezl po Gehenně do blízkosti míst, kde měly působit. Yazatap mu pomáhala hlídat. Pro normální oči by nebylo duchovité letadlo viditelné, ale před útočícím duchovitým vimaanem by je zachránilo jen rychlé napikování kolmo do země, kde jsou duchovité zbraně neškodné.

Obletěli to ale v pohodě a zamířili na Zem.

Tady ale Pepek narazil na nemilou věc. Obrazovky v pražském sídle tefirů, které mu jindy pomáhaly při jejich vyhledávání, byly všechny tmavé, vypnuté. V místnosti byla tma. Pražská rezidence d'áblů byla mimo provoz. Pepkovi se potvrdila domněnka, že Praha není hlavním městem světa, ale nevýznamnou provincií. To mu ale nepomohlo, to věděl dávno.

»Zkusíme to jinde,« řekl, když se v dohledu malé špiónážní kamery nic nedělo.

»Kde?« zeptala se ho věčně Yazatap.

»Pamatuji se, jak ty obrazovky vypadaly, když byly zapnuté,« řekl Pepek. »Ten obraz má jen jednu vadu: současný stav se bude lišit.«

»Chtěl by ses podívat někam jinam, kde tenkrát byli?«

»Ano,« přikývl Pepek. »V Praze je teď pusto, ale veliké seskupení d'áblů jsem předtím viděl v Londýně. Šel bych nejprve tam.«

»Dobrá,« řekla Yazatap. »Londýn není daleko.«

Vzletěli a zamířili na západ. Yazatap, Mariuk a Xapho sledovaly okolí, aby je někdo nepřekvapil, ale až na pár pozemských letadel nikde nic neletělo. Přeletěli Frankfurt, Brusel a stočili se k Londýnu. Rozsáhlé město viděli už z dálky, když přelétali La Manche.

»Není tu žádný kopec, kam by se dalo zaparkovat,« konstatovala Yazatap.

»Není třeba,« ujistil ji Pepek. »Zavřete oči, přistáváme!«

Otočil let kolmo dolů a přistál přímo pod starobylým hradem Towerem.

Správně předpokládal, že nejvíce d'áblů bude tam, kde se rozhoduje. Yazatap navrhla rozdělit

se. S Mariuk půjde do Britského Parlamentu, Pepek s Xapho si posvítí na vládu.

»Nějak už to najdeme,« ujišťovala Pepka.

Rozešli se a Pepek s Xapho chvíli jen tak bloumali po ulicích. Pepek se upamatoval na větší koncentraci ďábelských světel poblíž Londýnské City, byla tu i největší koncentrace bank, ale na ulici žádné světélko nepotkali a v autech jezdili jen obyčejní lidé, i když někteří podle luxusních automobilů hodně zazobaní. Všichni ale byli normální a ďáblům nesloužili.

Před sídlem v Downing street hlídkovali londýnští policisté, ale spatřit ducha ve dne je téměř nemožné, takže Pepka ani Xapho nezaregistrovali, ani když si to namířili do dveří.

Konečně oba stáli před někým, kdo jim díky Vítovu detektoru ďáblů červeně zářil. Rozvaloval se labužnický v křesle a zřejmě neměl co na práci.

Pepek se rychle domluvil s Xapho. Dnes ji nemusel držet za ruku, uměla se zviditelnit sama. Zjevili se oba naráz a chlap ztuhl, jako kdyby vedle něho uhodilo.

»Dobré odpoledne, pane ministerský předsedo!« oslovili ho telepaticky oba.

»Kdo jste?« vyskočil z křesla oslovený.

»Nečtete noviny?« zasmál se Pepek. »Neslyšel jste o vraždících příšerách v Českém parlamentu? Nebo se to do staré dobré Anglie ani nedoneslo?«

»Ne, o tom jsem nikdy neslyšel!« odvětil.

»Vaše škoda!« pokrčil rameny Pepek. »Aspoň byste věděl, na čem jste.«

»Snad nejste ty vraždící příšery?«

»Jak se to vezme,« řekl Pepek. »Pochopil jste správně, že normální smrtelníci se tak jako my nezjevují. Ale co se týče vraždění, nezabíjíme každého na potkání. Dáváme všem šanci k nápravě a zabíjíme jen toho, kdo ji nevyužije.«

»Jakou nápravu to myslíte?« odvětil uraženě, jako kdyby neměl co napravovat.

»Jestliže se vyvážete ze služby, nic víc proti vám nepodnikneme,« řekl Pepek.

»Služba britské koruně je nejvyšší ctí!« opáčil hrdě.

»Ta by nám nevadila,« řekl Pepek. »To by byla čestná služba, ale o tu nám nejde. Vy sloužíte špinavějším cílům a právě s tím byste měl skončit!«

»Nesloužím nikomu jinému!« odvětil zprudka. »Nevím, co tím myslíte!«

»Ale víte!« zasmála se Xapho.

»Smrt a ďáblici neoklamete!« napomenul ho Pepek a změnil se v kostru. »Nesnažte se o to, jen se ztrapňujete! Na výmluvy vám nenaletíme!«

»Vy jste tedy Smrt? A tohle má být...«

»Ďáblíce,« přikývl Pepek a změnil se v člověka. »Nepatří ale k bandě těch, co znáte.«

»Jste od nějaké konkurence?« vyštěkl ministerský předseda. »Pro koho pracujete?«

»Pro nikoho,« ujistila ho Xapho. »Sami tomu velíme!«

»To je nějaké podivné!« opáčil zamračeně.

»Proč?« usmála se Xapho. »Nemáme stejnou hierarchii jako ďáblové na Zemi, přišli jsme z jiného světa.«

»Znamená to, že jste kněžna?« sondoval opatrně.

»Ty také patří do starých struktur,« usmála se Xapho. »My jsme jiní.«

»Tomu nerozumím!« namítl.

»Ani nemusíte,« ujistil ho Pepek. »Řekneme vám to rovnou. Buď se vzdáte postavení, opustíte Británii a odejdete dobrovolně do vyhnanství, nebo si pro vás příští týden někdy touto dobou přijdeme. Viděl jste mě v mé horší podobě? Dodám k tomu, že nikdo nepřežil ani minutu, když mě v této podobě viděl podruhé. Máte nějaké dotazy?«

»Jistě!« vyskočil. »Jak si to představujete? Myslíte si, že je to tak jednoduché?«

»My víme, že není!« souhlasil Pepek. »Opustit vaše pány není jen tak. Vlastně to do nedávné doby nebylo možné jinak než nohama napřed. Dáme vám ale možnost.«

Pověděl mu o české cestovní kanceláři *Za zdravím* a jak by se tam mohl přihlásit, aby mu poskytli azyl.

»Tam není reálné se dostat,« zavrtěl hlavou ministerský předseda. »Nemám takovou svobodu rozhodování, abych se mohl samostatně vypravit kamsi do Evropy.«

»Když nasednete na Heathrow do letadla, za dvě hodiny jste v Praze!«

»Kdybych to udělal, za půl hodiny jsem i s letadlem na dně Kanálu. Buď by tam došlo k nějakému fatálnímu technickému selhání, v horším případě by letadlo sestřelili. Nebylo by to poprvé, víte?«

»Už k něčemu takovému došlo?« zamračil se Pepek.

»Takových případů už bylo!« mávl rukou. »Když se jim někdo znelíbí... na nějakou tu stovku mrtvol nekoukají. Na veřejnost se dostane zlomek takových událostí a to ještě musí být u toho příliš mnoho svědků. Ať spadne letadlo nad Sachalinem nebo nad New Yorkem, nikdy se nic nevyšetří a mrtvým už to nepomůže!«

Pepek chvilku přemýšlel.

»Kdybychom se tady na Zemi nesetkali s většími hrůzami, nevěřili bychom vám ani slovo,« řekl po chvilce. »Máte štěstí, že vám věříme. Dáme vám tedy jinou možnost, ať si nestěžujete na neproveditelnost. Pojd'te teď hned s námi, dopravíme vás do bezpečí.«

»Tomu říkáte proveditelná možnost?« chytil se za hlavu. »Myslíte, že je to tak snadné, opustit den ze dne funkci, ale i přátele, rodinu...«

»Opustíte to tak jako tak,« upozornil ho Pepek. »Buď s námi, nebo nohama napřed. Máte na výběr jen z těch dvou možností. Ten hlavní výběr jste měl v okamžiku, kdy jste se přidal k vašim současným pánům. Tam jste se rozhodl. Můžeme do bezpečí dopravit i vaši rodinu, pro nás je to maličkost.«

»Poslyšte, mám pro vás také dvě možnosti!« vybuchl ministerský předseda. »První je, že teď hned a to okamžitě odtáhnete beze mě! Druhá možnost je, že tu ještě minutu počkáte na mého ochránce a ten už si to s vámi vyřídí!«

»Jo tak?« usmál se Pepek. »Pozvete si na nás svého ochránce, d'ábla? A víte, že jste první, koho to napadlo? Všichni vaši předchůdci se snažili jak jen to šlo, aby před námi své ochránce zatajili! To je ovšem něco jiného! Beze všeho si na něho počkáme!«

»Já se vás ale nebojím, Smrt'áku!« ozval se v té chvíli hromový hlas.

Otvorem ve stěně, který se náhle otevřel, vkročil do místnosti vysoký chlap. Zápach síry dával tušit, že přišel přes sousední marsický svět, ale současně se Pepek zapotácel pod strašlivým úderem. Také Xapho jen zalapala po dechu. Bylo to zřejmě d'ábelské *yvoro*, ale větší síly, než kdy Pepek od jednoho d'ábla schytil. Chvilí nemohl popadnout dech, Xapho na tom nebyla o nic lépe. Nesrazilo je to ale. Vypadali jen překvapeně, nic víc.

»A hled'me!« pokračoval d'ábel. »Vy opravdu nejste pitomí Kanaánci! Odkud jste se k nám dostali?«

Zvědavost ho zřejmě přemohla, snad se spoléhal na psychoúder, ale Pepkovi i Xapho dal čas vzpamatovat se. Ale ne na to, aby mu odpověděli, ačkoliv jakousi odpověď pro něho připravenou měli.

Pepek za d'áblem otevřel propust, spolu s Xapho ho popadli očima a vhodili ho tam. Uzavírající se bránou spatřili už jen překvapený výraz jeho obličeje.

»To bychom měli!« řekl Pepek trochu zadýchaně. »Máte víc takových ochránců?«

»Proboha!« vydechl ministerský předseda. »Co jste to...«

»Poslali jsme ho do nesrovnatelně horšího vyhnanství, než nabízíme vám, pane,« řekl Pepek. »Vaše by bylo mírnější.«

»On se ale brzy vrátí!« vydechl ministerský předseda.

»To by to musel umět!« ušklíbl se Pepek. »Tyhle světy d'áblů neovládají! Jsou nad jejich síly. Necháme ho tam podusit, pak ho přemístíme do nějakého snesitelnějšího světa, ale na Zem už se nevrátí. Dnes jste ho viděl naposledy!«

»Do dvou hodin ho nahradí jiný!« věštil chmurně ministerský předseda.

»Myslíte, abychom si na něho počkali?« usmál se Pepek.

»Jenže on sem přijde a všechno tu spálí!«

»Děkuji za varování,« podotkl Pepek. »Ale hmotné zbraně na nás mají ještě menší účinky než psychozbraň, kterou proti nám použil ten první. Jestli sem za dvě hodiny přijde další, narazí také. Vás by nejspíš zabil, nás ne.«

»Vážně se jich nebojíte?« zeptal se opatrně.

»Prosíme snad na kolenou o milost? Ani nápad!« odvětil pevně Pepek.

»Ještě před minutou bych si byl naprosto jistý, že se jen chvástáte bez znalosti věcí,« přiznal. »Máte proti nim nějaké neznámé prostředky, že?«

»Dá se to tak nazvat,« přikývl Pepek. »Vláda d'áblů měla trvat tisíc let. Trvala déle, ale už končí. Nechci vás příliš strašit, ale stojíte na špatné lodi, právě se začala potápět.«

»Co jste to říkali o bezpečí, kam byste mě mohli vzít?« vyhrkl rychle.

»Ten svět je nedostupný pro d'áblы,« ujišťoval ho Pepek. »Je za dvěma hvězdnými branami, ale už ta první je pro ně nepřekonatelná.«

»Co když si dám jako podmínku, že mě tam vezmete s celou rodinou?« zajímal se.

»Splníme ji,« odvětil vážně Pepek. »Nebyl byste první pomocník d'áblů, který už naši nabídku využil. Byl byste z nich jen nejvýše postavený.«

»Jak je to ale v takovém případě s možností návratu na Zem? Nevalné, co?«

»Momentálně nevalné,« připustil Pepek. »Ale ne z naší viny. Dokud vládnou na Zemi d'áblové, nebyl byste si před nimi jistý životem, ale to jistě víte i sám. My vás nikde násilím držet nebudeme, ale můžeme vám zajistit bezpečí jen tam, kam se oni nedostanou. Teprve až jejich vláda na Zemi skončí, bude to i tady veselejší.«

»Na jak dlouho to odhadujete?«

»Nevím,« odvětil Pepek.

»Kdo vlastně jste?« chtěl ještě vědět. »Magister Raphael nadhodil, že nejste ze Země. Nevím jak to poznal, ale také by mě zajímalo, odkud jste se tu vzali!«

»Magister Raphael se mýlil,« řekl Pepek. »Xapho je sice d'áblice přímo z Pekla, ale já ze Země jsem. Přišli jsme sem přes další světy a nepatříme k žádné straně, ani k Zemi, ani k Peklu. Magistra Raphaela možná zmýlilo, že jsme vydrželi jeho psychoúder, ale on ještě neví, co všechno proti jeho straně máme.«

»Oni už něco tuší!« vyhrkl ministerský předseda. »Poslední dobou se neobvykle často radili. Zdá se, že jim hodně ležíte v žaludku.«

»Mají proč!« odvětil suše Pepek. »A co vy? Přijmete náš azyl?«

Ministerský předseda chvíli přemýšlel. Pravda, možností moc neměl. Zejména když ti dva přímo před jeho očima přemohli pravého d'ábla. D'áblové jsou v poměru k lidem strašně silní, ale magister Raphael před těmi dvěma očividně neuchránil ani sám sebe. Zkušenosti z Čech říkaly, že spoléhat se na ochranu d'áblů není to pravé.

»Raději to vezmu!« zněla rychlá odpověď.

»Dobrá, pojd'te s námi!« vyzval ho Pepek. »Vaši rodinu přivedeme za vámi.«

Otevřel bránu do světa Útočiště. Xapho jí prošla jako první, pak Pepek pokynul svému novému chráněnci a za ním prošel i on. Pak otevřel další. Za ní bylo moře, ale necelých sto metrů od brány začínala písečná pláž ostrova.

Pepek s Xapho přenesli předsedu očima až na písek.

»Tady bude vaše vyhnanství, nebo druhý domov!« oznámili mu. »Můžete tomu říkat tak nebo tak, záleží jen na vás.«

Stranou se náhle zatmělo, až tam bývalý ministerský předseda rychle stočil pohled.

Tam, kde bylo předtím jen křoví, stál úplně nový dům. Proti dosavadnímu luxusnímu sídlu na Downing street byl skromný, ale na vyhnanství přímo přepychový.

»Ledničku snad poznáte, mikrovlnku také,« řekl Pepek. »Ubytujte se zatím. Až za vámi přivezeme rodinu, naučíme vás obsluhovat se v tomto světě.«

»Ten dům... tady přece před chvílí nestál!« vyhrkl rychle.

»Nestál,« potvrdil mu Pepek. »Teď je váš. Na zázraky si rychle zvyknete.«
Pak se otevřela brána, kterou Pepek s Xapho zmizeli.
Jejich první vězeň osaměl.

Vrátili se rychle do Londýna. Byl tam ještě klid, zmizení ministerského předsedy ani jeho *poradce* si dosud nikdo nevšiml. Londýnem jezdila houkající policejní auta, ale mířila spíš k Parlamentu, Downing street zatím mījela bez povšimnutí.

Pepek se směrovaně spojil s Yazatap. Řekla mu, že právě s Mariuk ukončila návštěvu Parlamentu. Poslancům s červenou aurou poskytla týden na změnu smýšlení s výstrahou, že je příště šetřit nebude. To vysvětlovalo i zdejší jinak zbytečné rojení policejních sil.

»Řekla jsem jim, aby se poučili z českých zkušeností,« usmála se. »Češi nepochopili, že je to počátek konce vlády d'áblů na Zemi a vzdorovali. Proto tam bylo tolik obětí. Zdejší bezpáteříky jsem vyzvala, aby víc přemýšleli.«

»My jsme zpacifikovali jednu d'ábelskou návštěvu!« pochlubila se Xapho.

Rychle popsali Yazatap a Mariuk průběh jejich setkání s d'ablem Raphaelem i to, jak poskytli azyl v Oáze ministerskému předsedovi.

»Chceš ty méně nebezpečné přetahat k nám?« uvažovala Yazatap. »To není tak špatný nápad! Měli bychom je pod dohledem. Co chceš ale dělat s pravými d'ábly?«

»Mám dojem, že mají nějak abnormálně vyvinuté *yvoro*!« postěžoval si Pepek.

»Potvrdím to!« přidala se Xapho. »Nebylo to žádné kočkování, skoro mě uzemnil!«

»Zachránilo nás, že musel ten úder rozdělit na nás dva,« uvažoval Pepek. »Magistra Raphaela jsme hodili do světa **Saturn-dolů**, ale budeme ho muset vysvobodit, dlouho by tam nepřežil. Není to pohostinný svět.«

»Něco jako **Venuše-nahoru**?« starala se Yazatap.

»Tak kruté to tam není,« zavrtěl rychle hlavou Pepek. Je tam jen celosvětová poušť bez vody a jídla. S nějakými zásobami by tam mohl nějakou dobu přežít.«

»Poslyš, Pepku!« napadlo Yazatap. »Dalo by ti hodně práce přesvědčit roboty, aby na tom světě postavili další robocentrum?«

»Aha!« došlo Pepkovi. »Myslíš dát je k dispozici vyhnancům?«

»Tak velkoryse jsem to nemyslela,« opáčila Yazatap. »Nemá být vyhnanství něco jako kriminál? Nedávala bychom jim možnost lenošit a zkoumat, jak by se odtud dostali. Myslela jsem to tak, aby jim roboti poskytovali jen to nejnnutnější. Jako když posílá Alexijev jednou týdně d'áblům na Sibérii kontejner zásob aby neumřeli hladu, ale ani sušenku navíc!«

»Nejsi k našim bývalým krajanům zrovna laskavá!« potřásla hlavou Mariuk.

»Tady přece nejde o to, jestli jsem laskavá nebo ne, ani jestli jsou to krajané naši nebo Pepkovi!« opáčila ostře Yazatap. »Jde o to, že to jsou vrahové, které nerozhází nějakých pár stovek mrtvol, jak řekl výstižně jejich poskok. Nemá to být rekreace, ale trest!«

»V tom jsem s tebou zajedno,« souhlasil Pepek. »Kriminál má být kriminál. I vězňové mají právo na život, ale rozhodně ne na luxus, to je potom výsměch jejich obětem.«

»Vidíš, a ty jsi jednoho z těch vrahů přemístil k nám do Oázy!« vyčetla mu Mariuk.

»Nemá telepatii a do počítačového ovládání robotů vložím filtr, aby ho poslechli jen v něčem,« řekl Pepek. »To tak, aby si mohl objednat letadlo a létat, kam se mu zlíbí! To by se měl opravdu jako prase v žitě! Vlastně lépe než dosud!«

»Co ale budeme dělat se zdejšími d'ábly?« zaváhala Yazatap. »Zřejmě mají větší sílu, nebudeme to mít s nimi jednoduché.«

»Budeme!« ujistil ji Pepek. »Až dostanete slýrib, budete silnější. Hodit d'ábla za jednu Jupiterskou nebo Saturnskou bránu svedu i sám, natož když na něho budete dvě.«

»Nezapomeň, že i oni budou uvažovat, co by proti nám použili.«

»Ale co?« usmál se Pepek. »Nejúčinnější jsou jejich psychozbraně, ty vydržíme. Horší by byl soustředěný úder více tefirů naráz, to se mnou na Pegsda zamávalo, ačkoliv tefirky neměly tak silné

yvoro, ale tomu můžeme předejít, prostě si jich nepustíme na dosah víc než jednoho, nanejvýš dva. Ostatní zbraně na nás nemají postačující účinek.«

»Uvidíme!« řekla Yazatap. »Teď se raději vrátíme, další výpravu bych podnikala, až budeme mít slýriby. Přece jen nestačí, když můžeš za brány posílat padouchy jen ty. Kdyby přišli za námi do Parlamentu, nezbylo by nám nic než kvapný ústup.«

»Dobře, vrátíme se,« souhlasil Pepek. »Salgiel vám přenese slýriby, já zatím upravím repertoár příkazů pro roboty, zadávaný pomocí počítačů, pouze na základní položky.«

»Tak pojďme!« těšila se Xapho.

Další pirátská výprava

Vrátili se do Oázy a Pepek se svěřil do péče Salgiel, aby překlonovala jeho slýrib pro Yazatap. Každý další den pak měla přenést další, aby se slýrib neprobudil u více najednou. Nechtěli přece opakovat chybu těch dvanácti. Salgiel to svedla rychle a když si za pár minut Yazatap částečně zprůhlednila, viděla, že to pokračuje nadějně.

Ramiel brblala, že se zase nadočká, ale Pepek s ostatními dohodl, aby Ramiel dostala slýrib jako druhá. Zdůvodnil to tím, že jich na další akci beztak musí být víc, ale chtěl by do té doby s Ramiel něco zajímavého vyzkoušet.

Při obědě Ramiel k jídlu objednala sklenici kyselých okurek a nabízela všem. Docela se k masohruškám hodily, ale Ramiel je nabízela, i když si již všichni vzali a na konci oběda objednala ještě jednu sklenici navíc.

»Mně to už stačí!« krotl ji Pepek. »A koukám, že všem!«

»Mně ne!« odsekla Ramiel a když do konce oběda ostatním žádnou okurku nevnutila, spořádala je všechny statečně sama.

»Budeš mít příšerně překyselený žaludek!« varovala ji Salgiel.

»Tak ať!« řekla Ramiel a vypila na to ze sklenic i okurkový lák. »Mně to chutná!«

»Chováš se jako malá!« zpražila ji Yazatap.

Nejspíš by se nepohodly, ale v té chvíli je dostihla horší zpráva, odkud ji nečekali: přímo z Gehenny.

Špiónka Eserchie hlásila z největší pevnosti Baalů znepokojivou zvěst. Vývoj zbraní dospěl na Gehenně do stavu, kdy síla útočných zbraní začala převyšovat ochranné vlastnosti štítů, jak ostatně Pepkova družina poznala na vlastní kůži při zkáze pevnosti Árj-Cheeb. Podle rozhodnutí kněžen se měl další vývoj ubírat cestou náhrady dosavadních štítů novými, bohužel energeticky náročnějšími. Baalky ale narazily na technologické limity, rozptýlené energetické zdroje nestačí pokrýt zvýšené nároky dokonalejších štítů. Baalské kněžny proto uspořádaly tajný sněm kněžen všech pevností, kterého se ale nepozorovaně zúčastnila i Eserchie a hned za tepla o něm referovala do Oázy.

Kněžny se rozhodly během jediného roku radikálně snížit počet aktivních pevností Baalů z dvaceti na tři. Zůstaly by nejsilnější a nejodolnější, ale celkové množství bojovnic by nepobraly. Kněžny proto rozhodly dočasně vypnout líhně bez ohledu na stav zárodků, omezit dětská oddělení a do uvolněné ubytovací kapacity dát bojovnice z rušených pevností. Děti chtěly v opuštěných pevnostech, podmínovaných atomovými minami, ponechat jako návnadu pro nepřátelský výsadek a přebývající bojovnice měly dostat rozkaz k masivním sebevražedným útokům na nepřítel, aby se snížily nároky na ubytování.

Pepek se jen otřásl při představě, co bude jejich cynické rozhodnutí znamenat.

Vypnutí líhní se dalo nazvat *megapotratem*, neboť všechny zárodky zahynou. Otřásl se nejen on, i d'áblice, zvykající si zatím na větší cenu lidského života v Oáze než v Pekle. Zabránit tomu ale nemohli.

Satqiel v jedné z největších pevností Árjů Árj-Dorieeb zaznamenala něco podobného. Také tam kněžny zhodnotily po ztrátě pevnosti Árj-Cheeb situaci jako neudržitelnou a došly k podobnému řešení: obětovat menší pevnosti ve prospěch posílení štítů větších. Na rozdíl od Baalek už s tím dokonce začaly, neboť měly momentálně více volného místa a mohly již začít přemísťovat osazenstvo některých pevností. Dvě pevnosti stačily vyklidit a příkon štítů omezily na setinu. Ojedinelý atomový výbuch by nejspíš ještě zachytily a vzbudily by tím dojem, že pevnost vyžaduje soustředěný útok většího leteckého svazu, ale do každé pevnosti daly kněžny umístit *pentagram smrti*, pět kumulativních atomových bomb, rozmístěných po okrajích areálu a synchronizovaných tak, aby vybuchly při rozkmitání štítů, tedy krátce před jejich probitím.

Taková koncentrace bomb by s sebou vzala při masivním nepřátelském útoku všechna útočící letadla do sto dvaceti kilometrů kolem. Kněžny tomu prý mezi sebou říkaly *past na nepřátele* a pro její větší věrohodnost jí chtěly obětovat i pár vlastních letadel, ponechaných v jinak funkční pevnosti jako ztracence. Pilotky dostaly strohý rozkaz sestřelit co nejvíc nepřátelských vimaanů a pak *spořádaně ustoupit*, o nastraženém *pentagramu smrti* ale nevěděly, takže se jim zdálo možné doletět po zkáze pevnosti do některé sousední. Satqiel ale u kněžen zjistila, že je to habad'úra. Všechny by při explozi zahynuly, stejně jako nepočetná posádka s dětmi uvnitř.

»Zdá se, že nastala další fáze války o Gehennu,« komentovala to Yazatap zasvěceně. »Obětovat letku vimaanů je běžné už tisíce let. Obětování pevností pamatuji naposledy před třemi tisíci lety, kdy kněžny vyklidily pohraniční pevnosti, které mohly být napadeny bez varování ve velmi krátkém čase. Přece jen je rozdíl mít na přípravu obrany dvacet vteřin než půl vteřiny. Asbeelové tenkrát oslabení našich pevností při jejich vyklizení využili a přišlo nás to příliš drahο. Ted' tomu zase říkají posilování štítů. Má to i nevýhody, v případě zkázy některé pevnosti zůstane méně bojeschopných a ještě víc se sníží možnosti křížové obrany.«

»Pro nás to znamená, že bude méně dětí k zachraňování,« podotkla Mariuk. »A budou lépe hlídané, když chtějí dávat do dětských oddělení i dospělé. A s podminováním to bude ještě větší riziko.«

»A nejdřív začnou ubývat nejmenší děti, co se snadněji odnášely,« dodala Xapho.

»Měli bychom ty obětované děti vytahat k nám co nejdřív,« zavrčela Yazatap. »Dokud tam nějaké jsou.«

»Nemáme je ale kam dávat!« opáčila lehkomylně Ramiel.

»Zmlkni!« okřikla ji Salgiel. »Tebe už jsme vytáhli, ostatní ať tam pojdou?«

»Tak jsem to nemyslela,« hájila se uraženě Ramiel. »Naopak mám u Pepka už předem zamluvenou účast na další *spanilé jízdě*! Jde jen o to, že nám tady zůstalo jen dvacet rodin pod pět dětí. Umístíte třicet dětí a máte plno všude. Kam dáte ty další?«

»Nějakou pomoc můžeme dostat od Učedníků,« řekl Pepek, ale bylo znát, že mu není milé spoléhat se na příliš nejistou pomoc.

»Myslím, že bychom měli ty děti zachránit v každém případě,« řekla Salgiel. »Ted' pro ně nemáme rodiny, ale i kdybychom dali do každé rodiny dalších pět dětí, stálo by to za to. Navíc můžeme počítat s dalšími přírůstky dospělých. Každý *pentagram smrti* nám přihraje na Pegsda desítky posádek. Ty brzy zjistí, že jsme pro ně lepší varianta než smrt, jakou jim nachystaly kněžny. Oáza je prázdný svět, přijmeme všechny.«

»Není dost chlapů ani pro ty současné!« připomněla jí Ramiel.

»Ty už přece chlapa máš!« okřikla ji opět Salgiel. »Osobně věřím Alexijejovi, že nám sežene další. Hele, holky, a co byste řekly tomu, zrušit omezení pěti žen na jednoho muže?«

»Chceš Pepka uštvat sexem?« naježila se Xapho a ostatní jí přizvukovaly.

»Vůbec ne!« vrtěla hlavou Salgiel. »Uvažujte! Dvakrát denně přece Pepek sex snese, vid', Pepku! Co se změní, když nás bude mít místo pěti sedm? Na *letiště* se nás osm vejde, sdílený sex se nezmění. *Pravý* sex sice na každou vyjde až po sedmi dnech místo po pěti, ale o moc nepřijdeme, sdílenému chybí jen málo. Naopak se na více podílů rozdělí hlídání dětí a ostatní povinné práce a nám zbude více času. Srovnejte si to s monogamií pozemšťanek! O domácí práce se dělí pouze s mužem, pokud on má vůbec čas, jinak to leží čistě na nich. Také o děcka se starají samy. Otřes, co? Mají jedinou výhodu, *pravý* sex kdy si vzpomenou, třeba i víckrát denně, ale tu jim nezávidím a neměnila bych s nimi.«

»Stejně narazíš na problém, až se nás na jednu postel víc nevejde!« odfrkla si Ramiel.

»Ano, ale sedm by byla přirozenější hranice než pět,« souhlasila Salgiel. »V nouzi by se to jistě dalo řešit pomocí dvoupatrové postele, aby se nad nás vešlo dalších osm, případně zavést střídání ob den, ale to už by nás omezovalo a tak dalece bych to nepřeháněla. Když to ale vezmeš do důsledků, stačilo by nám všem šedesát chlapů, z toho dvě třetiny už máme.«

»Jen jestli budou i ostatní ochotní brát si nás po sedmi!« pochybovala Ramiel.

»Nejsou všechny tak jedovaté jako ty!« popíchla ji Salgiel.

»Nejsou všichni chlapi dobráci jako Pepek!« hodila jiný trumf Ramiel. »Zatím se našel kromě něho jen jeden, aby si vzal pět najednou!«

»Nehádejte se!« zarazila je Yazatap. »V každém případě je nám snad jasné, že jsou na tom nejhůř děti ponechané jako návnada. Buď pro ně něco uděláme, nebo brzy nebudeme mít koho zachraňovat. Měla bych tedy návrh. Zvýšíme přepravní kapacitu našich letadel.«

»Jak?« zarazila se Salgiel, ale nechápaly to ani ostatní.

»Bude to úkol pro Pepka,« vysvětlovala Yazatap. »Bude muset postavit letadlo jiného typu, takové, aby umožnilo nastupování nejméně čtyřmi dveřmi současně.«

»To nepomůže,« vrtěl hlavou Pepek. »Úzkým hrdlem nejsou dveře našeho letadla, ale brána mezi vesmíry.«

»No právě!« řekla Yazatap. »Mám tedy revoluční návrh. Pepek nejprve vstoupí jako duch do pevnosti a najde dětské oddělení. Pak tam pozve hmotné komando, které je ovládne a vyklidí dostatečný prostor, aby tam mohlo skrz bránu vletět celé dopravní letadlo. Pepek pak bránu vypne a bude odpočívat, zatímco my si budeme děti přímo do otevřených dveří házet očima. To půjde desetkrát rychleji než odnášení na nosítkách. Až naplníme letadlo, Pepek k nám přistoupí, otevře bránu a vyletí s námi nejen na Pegsda, ale ještě o svět dál, kde nás neohrozí vimaany z Gehenny.«

»Aha!« došlo Pepkovi. »Chceš co nejvíc omezit dobu ohrožení v Gehenně, že?«

»No jistě!« odvětila Yazatap. »Ani na Pegsda nejsme bezpeční, ale doba nakládání je vyloženě riskantní. Zkrátme ji co nejvíc!«

»Skvělý nápad!« chytil se toho Pepek. »Jsi přece hlavička, Yazi! To bych mohl zařídit rychle, letadla měla původně dveří víc. Měli bychom ale zjistit správnou výšku místností, abychom tam neuvízli.«

»To nám zjistí špiónky,« řekla Yazatap. »Zavoláme je. Já si taky všechno nepamatuji.«

Zavolali tedy všechny špiónky a prověřili tím i telepatickou retranslaci. Satqiel tvrdila, že modul místností bude stejný u všech pevností Árijá a že je vysoce pravděpodobné, že to bude u Baalů podobné.

Pak se ale vrátili k problémům spojeným se Zemí.

Vězeňský ostrov, Pepkem nazývaný Dábelský, byl průměrem dvaceti kilometrů větší než Oáza. Zatím byl pustý, ale časem se jistě zaplní. Podobně jako ministerský předseda Británie s rodinou měli dopadnout i další pomocníci d'áblů, přenesení sem do vyhnanství ze Země. Mohli se koupat v moři, ale ostrov neměl chráněnou lagunu a pás protižraločích kůlů se táhl jen několik desítek metrů od pláže.

Pepek podle svého slibu věnoval obyvatelům Dábelského ostrova k objednávání zboží z robocentra miniaturní vysílačky, podobné černým kreditním kartám. Bylo to něco za něco. S ovládací kartou v peněžence mohli objednávat zboží i na výletě kolem ostrova, ale pouze z nepříliš rozsáhlé nabídky. Chybělo všechno co nepatřilo do základních potravin a běžného oblečení a jako největší přepych si mohli objednat velocipéd, udice, deštník a stan. I tak by se mohli cítit jako ve slušném letovisku u moře, kdyby neměli svobodu ohraničenou pásem kůlů proti žralokům, kteří se postarají o jejich hlídání. A pak možná i to, že utíkat ani neměli kam. Dábelský ostrov byl proti Sibérii fešácký kriminál, ale pořád jen kriminál.

»Dokázal bys postavit robocentrum i v tom světě, kam házíš pravé d'ábly?« zjišťovala hned Yazatap.

»To si hrozně rozmyslím,« opáčil Pepek. »Postavit robocentrum v kterémkoli světě by bylo jednoduché, ale do Jupiterského světa není přímý přístup z Oázy, z Andělského světa, ba ani z Okifeie. Musel bych nejprve postavit robocentrum na Zemi. A to je problém.«

»Jak to?« nechápala Xapho.

»Robocentra se nedají zrušit,« vysvětloval hned Pepek. »Debatovali jsme o tom kdysi dávno v Andělském světě a shodli jsme se, že fungující robocentrum by bylo v rukou d'áblů příliš nebezpečné. Robocentra nedokáží dělat vimaany ani atomové bomby, jen naše letadla, ale je to jen

otázka programů. Ďáblové nejsou hlupáci a kdyby ovládli robocentra, mohli by potřebné programy sestavit a získali by silnější zbraně, než má celé Peklo. Alexijev nechce postavit robocentrum ani v Sibiři a raději tam čas od času posílá kontejnery se zásobami.«

»Co s tím ale uděláš?«

»To co Alexijev,« řekl klidně. »Budu tam čas od času posílat kontejner se zásobami.«

Jak řekl, tak udělal. Kontejner plný zásob naprogramoval už pro Alexijeva. Pro ďáblы, kteří ho chtěli zabít, by měl stačit. Po vyložení zásob se kontejner změnil v obytnou buňku, což situaci dále zjednodušovalo.

Než naplánovali další akci v Gehenně, stavili se Pepek s Yazatap na Zemi, aby odvezli za ministerským předsedou jeho rodinu. Nebylo to už tak jednoduché. Ozbrojení bodygardi se prve spoléhali na bezpečí střeženého domu v Downing street, teď se od svěřených osob nehnuli ani na krok. Dá se ale něco uhlídat před duchy? Pepkovi s Yazatap stačilo málo. Za chvíli měli všechny pohromadě ve světě Okifeia, odkud to byla jen jedna brána do Oázy. Vyděšení rodinní příslušníci ministerského předsedy se tam setkali se záhadně zmizelým příbuzným a to je snad trochu uklidnilo. Pokud jim on sám nevzal poslední zbytky naděje.

Na Zemi zatím poprask pokračoval. Svět nevzrušovalo, když se něco podobného dělo kdesi v zapadlých a neznámých Čechách, ale v Britském Parlamentu se varování Smrtáček přehlédnout nedalo. Po celém světě se zvedla médii vyvolaná a neustále podporovaná vlna sympatií k ohroženým poslancům, odsuzující teror duchů. Potíž byla, jak to duchům sdělit? Zmizeli jako duchové a vytrvale ignorovali výzvy k ukončení teroru. Jak odtikával zbývající čas z ultimáta, bylo blíž a blíž nebezpečí, že to dopadne jako v Čechách.

Mediální kampaň vyzněla úplně do prázdna díky tomu, že Pepek ani Yazatap žádnou světovou televizní stanicí nesledovali. Po odstěhování britského ministerského předsedy s celou rodinou do vyhnanství se teleportem v Oáze dopravili do oblasti středního Východu. Yazatap se chtěla podívat do míst, kde před více než třemi tisíci lety pobývala a Pepka to také zajímalo. Mít za ženu legendární královnu ze Sáby bylo samo o sobě neobvyklé a což teprve, když mu sama chtěla ukázat, kde tenkrát na Zemi kralovala!

Několik hodin strávili létáním nad místy, kde by to podle Yazatap mělo být, ale pak se vrátili s nepořízenou. Za tři tisíce let se všechno podstatně změnilo a Yazatap nic nepoznala. Párkrát zajásala nad povědomým reliéfem krajiny, ale pokaždé si brzy zklamaně vzdychla. Měst a osad bylo dnes mnohem více, řeky tekly jinými koryty a na místě pradávných paláců byly pouze zvlněné kopce, teprve čekající na své objevitele archeology.

Tři tisíce let je na pozemskou historii příliš dlouhá doba.

»U nás v Pekle se za desetitisíce let nezmění skoro nic,« vzdychla si.

»Že ne?« zpochybnil to. »To si jen namlouváš. Atomové bomby přeorávají krajinu důkladněji než přirozený běh času. Pevnosti chráněné obranným polem asi vydrží déle než hliněné domy na Zemi, ale schválně zkus dneska poznat pevnost Árj-Cheeb! Tam je teď jen obrovský radioaktivní kráter! Dal jsem tam kytku pro Erelim a do druhého dne zčernala, jak ji záření spálilo!«

»No jo!« zabručela, aby nemusela přiznat, jak ji to mrzí. »Škoda, že nemám záznamy z té doby, ztratily se někde v Ar-Baal-Layett.«

»To nic,« těšil ji Pepek. »Kdyby se ti chtělo vyzkoušet andělské kreslení a zachytit své vzpomínky v podobě obrázků! Jistě by to zajímalo spoustu lidí!«

Podívala se na něho tázavě.

»No vážně!« ujišťoval ji. »Umíš to, ani o tom nevíš!«

Opatřil jí tedy papír a tužky a ukázal jí, jak se to dělá. Trochu ji překvapilo, když si to vyzkoušela a zjistila, že opravdu maluje jako akademický malíř. Probudila se tím v ní ale vědkyně a prohlásila, že musí zadokumentovat všechno, co si ještě pamatuje. Nikoho ani nenapadlo pochybovat, že toho za ty tisíce let prožila dost na několik vědecko-historických knih. Mělo to ale nevýhodu, že tím vypadla jako organizátorka připravovaného nájezdu pro děti do některé z pevností

v Gehenně.

»To zvládneme,« mávl rukou Pepek lehkomyšlně. »Víte co? Jdu se teď uklidit stranou, musím upravit letadlo. Můžete zatím pokračovat v diskusi.«

Když odešel, Salgiel se nabídl na místo Yazatap, ale potřebovali ji jako zdravotnici do letadla. Mariuk napadlo přizvat Tabris Dvořákovou, má s organizací dobré zkušenosti, ale Ramiel prohlásila, že Tabris bude organizovat přijímání dětí v Oáze.

»Přece mi nechcete tvrdit, že to nedokážeme vlastními silami! To bychom jako rodina nestáli za nic!« štětila se.

»Jak to?« rozzlobila tím Mariuk. »Pepek dělá nové letadlo, to je ti málo?«

»Dělá!« připustila Ramiel. »Takže nestihne organizovat to ostatní, to by měla být naše práce, nemyslíte?«

»Uděláme všechno nač stačíme!« chlácholila Ramiel i Xapho. »Samy to tak jako tak nestihneme a budeme na místě potřebovat pomoc dalších!«

»Nechci moc rýpat, ale... věděla bych ještě o další možnosti,« ozvala se trochu nejistě a možná proto obzvlášť nesměle Salgiel.

»Povídej!« dychtily hned ostatní.

»Mělo by to naději na úspěch jen v odepsaných pevnostech a jen pokud o tom místní vědí, ale kdyby to vyšlo...« uvažovala pořád Salgiel a bylo znát, že nápad teprve domýšlí.

»Nenapínej nás!« vyzvala ji netrpělivě Mariuk.

»Mohly bychom je na rovinu přesvědčit, že setrvávání v pevnosti je čirá sebevražda,« řekla Salgiel. »Bylo by pro ně lepší včas se s námi vypařit do Oázy, než se pevnost vypaří i s nimi. Kdyby s námi spolupracovaly, nastoupí do letadla samy a mnohem dřív.«

»Na nějaké přesvědčování těžko budeme mít čas,« zkritizovala to ihned Xapho.

»Nebudeme je přece přesvědčovat jednu po druhé,« rozvíjela svůj plán Salgiel.

»Jak to myslíš?«

»Jistě tam mají nějaké velení, musela tam zůstat dočasná velitelka pevnosti. Ta jistě ví jak na tom jsou a když ji získáme a ona nařídí ostatním spořádaně nastoupit, poslechnou ji.«

»Počítáš zřejmě s tím, že to jsou možná fanatičky, ale nejsou úplně blbé,« souhlasila by Xapho. »Co když ale blbé budou?«

»To je ovšem riziko,« přiznala Salgiel. »Pak bychom je musely ochromit a zachránit proti jejich vůli. Až se proberou z ochromení, nebudou mít už na výběr. Návrat do Gehenny by pro ně znamenal tak jako tak smrt a nevím, která by se chtěla vrátit do role návnady nebo rovnou na popravu.«

»No, úspěch by to mít mohlo,« připustila Mariuk. »Ale přece jen se musíme připravit i na tu horší variantu.«

»Nejsem proti,« přikývla Salgiel. »Jen mě to tak napadlo. Ale kdyby to vyšlo, byl by to úspěch jako ještě nikdy.«

»Zkusit to můžeme,« přidala se i Xapho.

Pro jistotu se dohodly připravit stejně pečlivě obě možné varianty a když Pepek přišel s předělaným letadlem, překvapily ho Salgieliným nápadem.

»Vyzkoušíme to!« souhlasil. »Můžeme začít ihned. Tabris v této chvíli připravuje na Krabím ostrově domky, můžeme letět.«

Spanilé jízdy se Horákova rodina účastnila rozdělená na dvě party.

První partu tvořil Pepek s Yazatap. Pepek oba obvyklým způsobem změnil v duchy, pak se vrátili do Oázy a Pepek otevíral brány novému letadlu. Pilotovala je Mariuk a uvnitř byla posádka dvanácti výsadkářek.

Ponechali si je v záloze ve světě Okifeia a sami dva prošli jako duchové do odepsané pevnosti Ar-Baal-Thärke. Yazatap tam před pěti sty lety byla, ale bylo to příliš dávno, než aby si teď byla jistá. V pevnosti bývaly vyhlášené opravní vimaanů a Yazatap tam byla jako doprovod letky

středně poškozených strojů. Daleko se tenkrát do pevnosti nedostala, jen do přijímacího hangáru a několika nejbližších kajut. Zásada byla neposkytovat nepříteli žádnou důležitou informaci a to se dalo nejlépe zajistit tím, že žádná z pilotek o vnitřním vybavení pevností nic konkrétního nevěděla. Až teď, když byla pevnost Ar-Baal-Thärke určena ke zničení, by si ji mohla jako duch pořádně prohlédnout, ale pro změnu jí na to chyběl čas.

Nejvíce času jí zabralo hledání současného velitelství. Rezidence určená kněžnám byla prázdná, kněžny se zřejmě jako krysy evakuovaly mezi prvními. Yazatap si ale věděla rady a brzy zjistila, kde se současná velitelka nachází.

»Pepku!« vydechla, když ji spatřila. »To je přece Otheal, moje dávná spolupracovnice ze Země! Nech mě s ní jednat! Ale neukazuj se, dokud ti neřeknu, ať mi ji nevyplašíš!«

Otheal seděla v pohodlném křesle u nevelkého panelu podobného obrazovce. Právě od ní odcházely dvě d'áblice a zůstala sama, jak to Yazatap potřebovala.

»Dobře, zkus to!« popřál jí neviditelný Pepek.

Yazatap se zviditelnila přímo před Otheal. Ta nejprve zděšeně vyskočila, pak Yazatap poznala a zůstala stát jako zkoprnělá.

»Yazatap Naarská?« promluvila na ni nejistě. »Jsi to ty?«

»Ano, jsem to já,« usmála se na ni Yazatap. »Yazatap Sibyla Kumana Naarská.«

»Co to s tebou je?«

Yazatap byla prolnutá do jednoho křesla a Otheal na ni nedůvěřivě ukázala.

»Jsem teď v jiném stavu hmoty,« opáčila nevzrušeně Yazatap. »Ale to ti snad nevadí, můžeme si docela dobře povídat. Dobře, že si mě pamatuješ.«

»O čem by sis chtěla povídat?« změřila si ji nedůvěřivě Otheal.

»Jestli jsem to dobře pochopila, právě v Ar-Baal-Thärke velíš,« začala Yazatap.

»Ano, ale jen nakrátko,« ujistila ji Otheal.

»To je mi jasné,« přikývla Yazatap. »Do prvního náletu Ářjá. Pak se všechny změníte v ohnivou kouli, která by měla sežhnout letky Ářjá. Jenže se přitom vypaříte i vy.«

»Myslíš?« zarazila ji nesouhlasně Otheal.

»Milá zlatá, nelži si aspoň sama sobě!« napomenula ji bodře Yazatap. »V nehmotném stavu můžeme vyslechnout i nejtajnější porady úzkého okruhu kněžen, ty samy sobě nelžou. Ponechaly vás tu všechny jako návnadu. Víš aspoň o tom, že tu máte pentagram?«

»Vím,« zamračila se Otheal. »Ode dvou, které to nainstalovaly, protože je tu nechaly. Nejprve důrazně žádaly o přeložení a když jsem jim nevyhověla, protože to beztak není v mé pravomoci, řekly mi to. Kněžny mi daly rozkaz bránit se Ářjá pomocí letadel, ale ani to nevidím jako reálné.«

»Já také ne,« přitakala jí Yazatap. »Poslyš, Otheal, my dvě si nemusíme lhát, když obě známe pravdu. Jste naprosto jasně odepsané.«

»Já vím,« zachmuřila se Otheal. »Řekni mi ale, co s tím máš společného ty?«

»Také jsem byla nedávno odepsaná,« usmála se trochu Yazatap. »Umím si představit, jak se asi cítíš.«

»Je hezké, že si to umíš představit,« zašklebila se hodně kysele Otheal. »Komu to ale pomůže? Ačkoliv tobě možná nic nehrozí, když můžeš procházet hmotou...«

»Co když ti teď nabídnu záchranu?« překvapila ji Yazatap.

»Počkej!« zarazila se Otheal. »Jak to myslíš?«

»Mám větší možnosti než dřív,« ujistila ji Yazatap. »Procházení hmotou je zajímavé, ale důležitější je, že můžeme vytvořit *glyteja* do sousedních světů a to i do těch, kam naše starodávné konvertory nedosáhnou. Nabídnu ti cestu do našeho světa. Mám ale na oplátku hned několik podmínek.«

»Kam naše konvertory nedosáhnou?« ušklíbala se Otheal.

»Například na Venušské nebo dokonce na Jupiterské světy,« navrhla jí Yazatap.

»Ty máš konvertory na Venuši?« podívala se na ni nedůvěřivě Otheal.

»Nemám,« řekla Yazatap. »Přijala jsem nedávno stejnou nabídku, jakou dávám tobě.

Podmínkou je, že se nikdy nevrátíš zpátky pod kněžny a že tu nabídku nezkazíš ani jiným.«

»Nezlob se, ale příliš se to podobá zradě!« zamračila se Otheal.

»Podobá,« přikývla Yazatap. »Zradě se podobá i to, že vás tu kněžny odepsaly.«

»Udělal to pro kmen,« namítla zarputile Otheal.

»Neudělaly,« řekla tvrdě Yazatap. »Udělal to čistě pro sebe, ale ani to ne nadlouho. Jak asi tušíš, nebo snad víš, síla kmene Baalů se neustále den po dni zmenšuje. Nepomáhá ani zbytečné obětování tisíců bojovnic. Vzdáváte obranu pevností, zastavujete líhně. Jediná vaše naděje by byla, aby na tom vaše poslední soupeřky Ářjá byly hůř. Jenže tak tomu není. Vyvinuly jste nejstrašnější bomby za celou historii Gehenny, ale Ářjá je vyvinuly také a nemáte proti nim obranu. Proto jste se stáhly do posledních tří pevností. Na křížovou obranu je jich ale málo a štíty to nezachrání.«

»Jak to můžeš tvrdit?«

»Vím teď víc než dřív,« pokrčila rameny. »Nad kmenem Baalů visí stín smrti. Na tom nic nezmění ani pentagramy pod vámi, jen shoříte dřív než ostatní. Já vám ale nabízím víc. Nabízím vám život ve světě, kam za vámi nikdo z Gehenny nemůže, nabízím vám zachránit naši civilizaci pro další tisíciletí aspoň na jiném světě než na Gehenně, protože tady to už brzy půjde ke dnu. Rozumíš mi?«

»Když tě poslechneme, získají Ářjá převahu.«

»Nezískají. Jsou na tom stejně jako vy,« ujistila ji Yazatap.

»No právě!« chopila se toho Otheal. »Co když právě my budeme jazýčkem na vahách osudu, které mohou celou válku rozhodnout?«

»Nerozhodnete!« ujistila ji tvrdě Yazatap. »Nanejvýš s sebou vezmete pár vimaanů a ty dobře víš, že je Ářjá okamžitě nahradí. Bojovnic mají dost a továrny jim fungují stejně jako vaše. Když mě poslechnete a odejdete se mnou, zůstanou tu nastražené pentagramy, ale ani ty nic nerozhodnou. Nanejvýš zabijí pár desítek Ářjá. Z toho si asi nebudou dělat těžkou hlavu, jako si my neděláme, když nás občas zaskočí ony.«

»A co když na tu zradu nepřistoupím?« opakovala Otheal zarytě. »Co když na tebe zavolám své strážné?«

»Bude tě škoda,« opáčila klidně Yazatap. »Ublížit mi nemůžeš, nejsem hmotná. Mohu tě ze staré známosti zachránit, ale když nechceš, neudělám to. Takovou nabídku už nikdy nedostaneš. Přiznám se, nečekala jsem, že bys byla tak hloupá. Padnout za vlast je krásné, ale jen když tím někoho nebo něco zachráníš. Zhebnout jen tak je pěkně hloupé!«

»Počkej!« zarazila ji Otheal a ztišila hlas. »Musela jsem... víš přece, jak nás prověřují. Naštěstí tě znám, jinak bych dávno střílela nebo volala stráže. Nejsem tak pitomá, za co mě považuješ. Brala bych to, ale... nevím, která z mých pobočnic je tajná prověřovací agentka, která má za úkol zabít mě, kdybych chtěla ustoupit.«

»Žádná!« řekla Yazatap. »Prověřovací agentky jsou přece zásadně kněžny s mladšími těly, ty se skutečnému nebezpečí nevystavíš a nikdy nezůstanou v obětované pevnosti. Leda by to byla některá pilotka, ty ještě mají naději zmizet těsně před blížícím se náletem Ářjá, ale zaručeně to není žádná ze tvých pobočnic.«

»Možná,« zabručela Otheal. »Jak si to ale představuješ, když jsi nehmotná?«

»Jako nehmotná se mohu vysmát strážím a přitom ledacos sjednat,« ujistila ji Yazatap. »Pak sem přivolám naše hmotné letadlo. Ano, přímo do tvé pevnosti a neboj se, strefíme se. Žádné štíty tomu nezabrání a kdybychom vám sem dopravili kumulativní bombu, ani by ses nestačila leknout. To my ale neděláme, naopak vás chceme odsud dostat. Přišli jsme sice na poslední chvíli, ale ještě není pozdě. A jestli svým podřízeným nedůvěřuješ, prezentuj jim to jako rozkaz k evakuaci od kněžen. Zmizíte skrz *glyteja*, nejprve na Pegsda, ale pak dál do Venušského světa Oáza. Už tam máme pro vás připravené ubytování, nebudete první ani poslední. A tam už nebudou mít cestu nazpátky. Už proto, že je tam tak krásně, jak si to ani neumíš představit. Tak co, bereš?«

Otheal chvíli přemýšlela, ale pak přikývla.

Fém

Vyklizení pevnosti Ar-Baal-Thärke proběhlo tak hladce, jak nikdo nečekal. I autorka toho nápadu Salgiel nevěřícně vrtěla hlavou. Místo plánovaných pěti set dětí pobralo letadlo najednou dětí i dospělých sedm set a ještě se muselo několikrát otočit, než všechny odvezlo. Proběhlo to disciplinovaně, v klidu a pořádku a když evakuace skončila, nezbyla v pevnosti živá duše. Pobrali i pilotky, jen bez jejich letadel.

Otheal nařídila vypnout všechno, co se vypnout dalo, včetně osvětlení. Jen ochranný štít dál vysával svůj skrovný příděl energie a nastražená pětice kumulativních bomb mlčky číhala na své oběti. Žádný nálet Ářjá ale nepřicházel, druhá strana měla zřejmě jiné starosti.

V Oáze se zase vyznamenala Tabris Dvořáková. Nejenže se jí podařilo rozmístit tisíce dětí i dospělých do nových domků na sousedním ostrově, nazvaném podle korýšů Krabí, ale zařídila, aby v každém domku čekala na nové obyvatelky jedna starousedlice i s dítětem. Nový ostrov byl větší než Oáza a zatím na něm chybělo i to nepatrné zázemí, jako byla na Oáze hudební škola a Společenská hala, ale několik teleportů tuto nevýhodu snižovalo.

»Rodiny trhat nesmíme,« zdůvodnila Tabris svůj nápad. »Ale dosavadní pětice nejsou ještě pravými rodinami. Proč je nepřeskupit tak, aby v každém domku bydlela učitelka těch nových? Stěhují se sem přece fanatičky, které do této chvíle věřily ve vítězství Baalů! Po nich sem přijdou podobné fanatičky z pevností Ářjá. Někdo jim musí vysvětlit, že s válkou je konec! Pepek sám na všechny nestačí.«

Tabris dostatečný počet dobrovolnic přesvědčila, aby rozpustily dosavadní provizorní rodiny a věnovaly se učení novic. Nové přírůstky našťestí netvořily kompletní pětičlenné posádky vimaanů, jak tomu bylo u příchozích z Pegsda a mohli je do domků rozmisťovat víceméně náhodně tak, aby v každém bylo pět dospělých a pět dětí. Starousedlice měly nové party zaučit do nového života: od objednávání u robocenter po výchovu dětí bez kopanců a tvrdostí. Tabris vyžadovala, aby členky bývalých roztrhaných rodin bydlely v sousedících domech, aby se jejich děti, zvyklé na sebe, mohly dál bez problémů aspoň navštěvovat.

Nastalo i několik incidentů. Některé bojovnice až tady prohlédly, že nešlo o evakuační rozkaz kněžen a vzbouřily se. Starost o děti byla podle nich pro bojovnice ponižující, Otheal obvinily ze zrady a požadovaly její hlavu a vyhrožovaly krutou popravou všem, které by na nový život přistoupily. Záminka plného využití kapacity letadla našťestí vypadala věrohodně a všechny do letadla nastoupily beze zbraní. Ty jim teď ke vzpouře chyběly. Odehrálo se jen několik *čestných* pěstních soubojů, lékařky ošetřily pár natržených obočí a rozbitých nosů, ale když během veřejného vyšetřování nabídla Tabris všem fanatičkám bezpečný návrat do odepsané pevnosti Ar-Baal-Thärke k nastraženému pentagramu smrti, když se s novým životem v Oáze nesmíří, reptání mezi nimi postupně umlkalo.

Jak to kdysi říkala Yazatap: fanatičky snad byly, ale úplně blbé přece jen ne.

Poslední menší incident vypukl, když některé zjistily, že mají bydlet spolu s bývalými nepřátelskými bojovnicemi Ářjá. Nepoznaly to hned, neboť i Ářjá byly tady v Oáze opálené, ale neutajilo se to. Tabris to vyřešila rychle: komu se nelíbí zrušení dosavadních kmenů, ať se vrátí do Gehenny. Oáza není Gehenna ani její kolonie, zdejší zákony požadují toleranci a staré kmenové zákony tady zkrátka neplatí a platit nebudou.

A pak byl klid i po dalším šokujícím zjištění, že v Oáze žijí kromě bojovnic také muži, jenže ne tefirové, ale dosud všemi opovrhovaní Kanaánci. A že se v Oáze s nimi provozuje na Gehenně zakazovaný sex, ale protože je jich málo, mohou si mezi bojovnicemi i vybírat! Odmítnout muže zakázané není, ale starousedlice to nepovažují za chytré. Žen je přebytek, mužů málo a oni si tedy klidně najdou jiné, zatímco hrdopyšky zůstanou samy.

»To jsi mi ale neřekla!« vyčetla Otheal při nejbližší návštěvě Yazatap. »Neříkej mi, že by sis

taky něco začala s Kanaáncem!«

»Začala jsem si s nimi už kdysi dávno,« povzdychla si Yazatap. »Proč myslíš, že mě kněžny odvolaly z výzkumu na Zemi? Protože jsem tam měla Kanaánce!«

»No jo, ale to byl přece výzkum!« opáčila Otheal. »Jenže jsem slyšela, že zdejší muži chtějí, abychom jim rodily děti! No hrůza! Dovedeš si něco takového představit?«

Seděly spolu v hale domku vonícího novotou, kde teď Otheal žila se třemi bývalými podřízenými z pevnosti Ar-Baal-Thärke a s Luciel, bývalou nepřítelkou z kmene Árjá.

»Představit si to umím, proč ne?« usmála se Yazatap a nabídla jí masohrušku, kterou sama telepaticky objednala. Otheal jen zírala, když se před nimi znenadání objevily na stole i s talířky a servírovacími přístroji. Yazatap byla sice hostem, ale tím, že uměla objednávat telepaticky a ne přes počítač, si protentokrát úlohu vyměnily.

»Můžeš to přece chápat i naopak!« pokračovala. »Děti budeme přece rodit sobě, oni nám k nim dopomohou a ještě nám je pomohou vychovávat.«

»Proč by to dělali?«

»Protože chtějí,« řekla Yazatap. »Kanaánci pomáhají vychovávat i naše, čistě tefírské děti. Kdo o ně nestojí, nemusí, ale muži v Oáze o nás zájem mají. Je to přesně tak, jak jsi to slyšela. Odmítnout je není zakázané, ale není to moc chytré.«

»Ty už tady nějakého máš?« podívala se Otheal pozorněji na Yazatap.

»Samozřejmě!« vypjala Yazatap prsa. »Jsem snad dost přitažlivá, abych nezůstala bez chlapa! I když zrovna ten náš nevypadá jako silák, na první dojem nesmíš dát. Změnili se od těch dob, kdy jsme jimi mohly pohrdat.«

»Ten váš?« podívala se na ni udiveně Otheal. »On vás má víc?«

»Jistě!« přikývla Yazatap. »Mnohoženství je ale naše věc. Kanaánci na to nepřistoupili snadno, ale ukecaly jsme je. Na Zemi bývají manželství párová, jedna žena tam má jednoho muže, ale jim se přirozenou cestou rodí polovina žen a polovina mužů, takže to tak vychází. Nám se vždycky rodilo více žen a těžko se to změní, proto musí mít logicky jeden muž více žen. Dalo by se to snad ovlivňovat i jinak, naše lazarnice zvládnou ledacos, ale po všech těch genetických experimentech a klonování si myslím, že není nad přírodní cestu. Souhlasí to ostatně s našimi starými zvyky. Tak tomu u nás kdysi bylo, nemysli si, že to je současný výmysl. Takže jsem si vzala spolu se čtyřmi dalšími Kanaánci. Jsme s ním spokojené a tobě bych radila jen jedno, neohrnuj nad nimi nos, nebo zůstaneš starou pannou.«

»Vydržela jsem bez nich dva tisíce let, klidně vydržím i dál!« opáčila hrdě Otheal.

»Dá se to vydržet až do smrti,« usmála se mile Yazatap. »Ale věř mi, litovala bych tě. Až poznáš sex, pochopíš proč.«

»A co mám podle tebe dělat?« obrátila se na ni Otheal bezradně.

»Především se co nejdříve zapiš do pořadí na získání telepatických schopností. Naším lazarnicím to jde rychle, ale zájem bude nad jejich možnosti. Vlastně, jak o tom uvažuji, bez telepatie budeš tak jako tak druhořadá. Zdejší Kanaánci sice umí naši řeč, my zase až na děcka umíme jejich češtinu, ale telepatický hovor má obrovské výhody. Ani to ostatní není k zahoezení, ale bez telepatie si budeš brzy připadat jako méněcenná a především, sex bez ní rozhodně není to pravé.«

»Sex, sex... pořád to slyším! Co to vlastně je?«

»Něco, co jsme v Gehenně dokonale zapomněly,« ušklíbala se Yazatap. »Dnes už bych to nevyměnila ani za oslavy významání po vítězné bitvě, přitom to mám s Pepkem denně, někdy přímo a jindy nepřímou. Radím ti, nevyhýbej se tomu.«

»A co mám podle tebe pro to dělat?«

»Především koukej získat telepatii. Bez ní žádného chlapa neosláníš a taky to není ono, věř mi, mám už zkušenosti. Za druhé shod' uniformu a oblékni si sukni, ať nevypadáš jako důstojnice, ale jako ženská. Uniforma je dobrá do akcí, ale chlapi koukají po sukních. Nenos límec až ke krku, vezmi si halenku, ze které jsou nahoře vidět prsa. Chlapi žádná nemají, tím víc koukají po našich.

A neboj se toho, máš co ukazovat! Nech si poradit od některé jiné starší, nemyslím tím věkem, ale délkou pobytu v Oáze, proto jsme je k vám dávaly. Zaskoč si pak do naší společné haly, třeba na koncert, nebo jen tak do kavárny. Dej si tam dortíček a rozhlížej se po chlapcích. Chodí tam skoro všichni, většina je volná, třeba si tě všimnou. A nedělej si nic z toho, kdyby tě přehlíželi, to víš, je nás na ně přesila a nebudeš tam sama. Taky ti nesmí vadit, kdyby chlap už měl nějaké jiné. Dokud jich nemá pět, může tě přibrat. Být u chlapa první je výhoda jedině v tom, že můžeš ovlivňovat, které další si časem k tobě přibere, ale nepočítej s tím, že bys byla jeho jediná. Spíš se koukej s těmi ostatními rychle skamarádit.«

»Už jsem tady pár mužů viděla,« řekla Otheal nespokojeně. »Ale jeden byl mrňousek, nemohlo mu být ani dvacet let. A ten druhý koukal jen po malých holčičkách.«

»Ten mrňousek byl můj manžel, o něj se mi neotírej!« varovala kamarádku Yazatap. »Ten druhý byl asi František. Patří k nějaké divné pozemské skupině, která nechce ustoupit od jediné ženy, jednu už má a o další nestojí. Děti ale neshání na sex, on hledá talenty na hudbu. Tu bych ti asi dlouho vysvětlovala, je to docela zajímavé a příjemné použití zvuků, nejlépe když se zapíšeš do pořadí na koncert a tam už to pochopíš sama.«

»A tamtoho mrňouska že sis vzala?« vykulila oči Otheal.

»Jo, toho,« přikývla vážně Yazatap. »Jak říkám, zdání klame. V první chvíli jsem ho na Pegsda chtěla jako nepřítele prostě zabít. Když mě spráskal, došlo mi, že to nebude tak snadné. Mezi námi, tenhle svět je celý jeho výmysl. Jeho napadlo dostat nás sem a vlastně mu vděčíme za život. Teď nás má pět a je s ním úžasná pohoda.«

»Pět žen je nějaká dohodnutá mez?«

»Jistě. K nám už se nevejdeš, budeš si muset najít svého.«

»Nepomůžeš mi s tím aspoň?« udělala prosebný obličej.

»Jedině radou,« vzdychla si Yazatap. »Tady se nedá nic nařizovat. Buď to se s mužem dohodneš, nebo ne, nutit je k ničemu nemůžeš. Oni zase nenutí nás, jenže jich je zatím málo a na všechny se ještě dlouho nedostane. Můžeš klidně počkat, až sem přijdou další, ale když stihneš nějakého zaujmout už teď, nebudeš litovat!«

V té chvíli se ale rozlétly dveře a dovnitř vběhly dvě asi pětileté holčičky.

»Mamííí, Ticiel nás už zase kope!« křičela ta vpředu.

»Tak ji kopni taky!« odsekla Otheal, rozmrzelá nad tím vyrušením.

»Počkej!« zarazila ji Yazatap. »Takhle s dětmi nesmíš! Která vás kope?« obrátila se na holčičky přísně.

»Ticiel!« opakovala zarputile ta vpředu. »A slibuje nám strašnou pomstu, když to na ni řekneme Luciele!«

»Počkej!« zarazila Yazatap Otheal, dříve než ta otevřela ústa. »S dětmi musíš jednat spravedlivě. Pojdme tam s nimi, ukážu ti, jak na to musíš!«

Zvedly se a následovaly děti do dětského pokojíku.

»Která tady kope sestřičky?« zeptala se Yazatap přísně zbývajících tří.

Odpovědělo jí jen ticho. Dvě sestřičky byly desetileté a třetí dvanáctiletá a všechny tři se tvářily zarputile.

»Která je Ticiel?« zeptala se jich Yazatap.

Všechny tři oslovené mlčely, jen ta menší řekla:

»Ta vlevo!«

»Počkej, ty to slízneš!« neudržela se Ticiel. Byla to ta nejstarší, ale ránu pěstí už jen naznačila. Vzápětí se vznesla do výšky, prudce se roztočila a zastavila se hlavou dolů deset centimetrů nad zemí.

»Co slízne?« zeptala se jí přísně Yazatap.

»Zkopu ji do kulata!« odsekla Ticiel a bezmocně sebou mrskala jako ryba na suchu.

»Nezkopeš!« oznámila jí klidně Yazatap. »Sama si to rychle rozmyslíš a jestli to přece uděláš, přestěhuješ se na dva měsíce do naší rodiny a tam si na žádnou netroufneš!«

»Zmlátím všechny, všechny!« ječela Ticiel, ale v té chvíli se začala otáčet. Chvíli byla hlavou dolů, chvíli nahoru, svět se s ní roztočil jako na ruském kole bez regulace obrátek, až přestala vyhrožovat a začala ječet, už víc hrůzou než vztekem.

»Vyhrožovat mladším sestřičkám není správné!« napomenula ji klidně Yazatap.

Pak ji opatrně zastavila a postavila na zem. Ticiel se ani neudržela na nohou, svalila by se jako pytel brambor, kdyby ji Yazatap očima nezachytila a ještě jemněji nepostavila.

»A taky nás bila!« přisadila si ta nejmladší.

»A bít je a kopat je ještě horší!« pokračovala Yazatap. »Na to si nezvykejte! Tady se starší sestřičky o mladší starají a neusurpují je, pamatujte si to!«

»Trocha tvrdosti jim snad neuškodí!« mínila po straně Otheal.

»Ještě sis nevšimla, že tady nejsme na tvrdosti založené?« zeptala se jí mírně Yazatap.

Pak se ještě obrátila na všech pět dětí a s úsměvem jim zahrozila.

»Koukejte si hrát spolu a ne proti sobě!« napomenula je.

Vrátily se pak spolu do haly a Yazatap pokračovala:

»Oáza je založená na spravedlnosti. A k tomu patří mírnost k těm, kdo jiným nic zlého nevyvádějí a tvrdost jen k těm, kdo jiným ubližují. Tady rozhodně není účelem, aby byly ze všech tvrdé bojovnice, ale aby se chovaly spravedlivě. Ale to musíte pochopit nejprve vy starší, abyste to mohly učit i ty mladší.«

»Vážně tu nemáte vychovatelky?« nechtěla věřit Otheal. »To máme vychovávat děti samy, místo nich? Vždyť to není racionální!«

»Hele, máš to jako jedinou povinnost,« napomenula ji Yazatap. »Já vím, že je to větší pipláčka, když je musíš porovnávat spravedlivě, ale máš jich na starosti jen pět, to bys měla zvládnout, ne? Hlavně to neflákej. Když to odflinkneš, můžeš vychovat ještě větší bestie než jsme my.«

»My snad nejsme bestie!« načuřila se Otheal.

»Že nejsme?« usmála se hodně kysele Yazatap. »Jen bestie montují pentagram smrti do pevnosti se dvěma tisíci malých dětí. Jen bestie se nesnaží někam je ukrýt a zachránit.«

»Víš dobře, že to přesně tak nařídily kněžny!« ošila se Otheal.

»Však jim to nezapomenu!« nedala se odbýt Yazatap. »Ale tys to přesně a do puntíku plnila! Nic si z toho nedělej, já byla taky taková potvora. Ale tady musíš změnit hodně ze svého přesvědčení a ze všeho nejdříve pohled na děti a na cenu lidského života.«

»Víš dobře, že to jinak nešlo!« opakovala umíněně Otheal.

»Pod kněžnami ne,« slevila Yazatap. »Ale tady nejsme pod kněžnami, tak tě prosím, věnuj se dětem, máš jich na starosti jen pět a máš k nim Lucku, ta už leccos pochopila. První krok jsi už udělala svolením s evakuací pevnosti, uznávám, bylo to odvážné a zachránilo to tisíce dětí. To byl ale jen začátek, tady bys měla pokračovat. Poradím ti: vždycky uvažuj, jestli to co právě děláš někoho neovlivní a pokud ano, jestli je to spravedlivé?«

»Teda, Yazi, já jen zírám, kde se to v tobě vzalo? To přece nemůžeš mít ze sebe! Od koho to máš?« vrtěla pořád hlavou Otheal.

»Od svého manžela, když to chceš vědět,« přiznala Yazatap.

»Od toho klučíka?« nevěřila jí. »Ten že by tě tak... ukecal?«

»Ani nemusel,« usmála se Yazatap. »Mám to z jeho hlavy. Občas se jeden druhému probíráme vědomím i podvědomím, je to nesmírně zajímavé. Musím uznat, jako dítě dostal úžasné výchování od svých rodičů, ale to bych ti taky musela moc vysvětlovat...«

»Počkej!« zastavila ji zděšeně. »Ty se mu probíráš vědomím? A on tobě? To jde?«

»Jde to,« přikývla Yazatap. »Potřebuješ na to ale telepatii, bez ní ti to nevysvětlím, ani to nepochopíš.«

»Poslyš... tobě nedošlo, co je to za zrůdnost?« zděsila se Otheal. »Nechápeš, jakou strašnou moc by získal každý, kdo by se dokázal probírat cizím vědomím? Umíš si vůbec představit, jak by toho mohl šíleně zneužít?«

»Zneužit by se toho dalo,« přikývla Yazatap. »Naštěstí to bez oboustranné dobrovolné spolupráce nejde. Ale když to dělají lidé, kteří si tak jako tak důvěřují, nevádí jim to, naopak! Když se spojíme a víme o sobě všechno, můžeme si důvěřovat ještě víc a stáváme se skutečně jednou rodinou!«

»Proti tvé vůli to tedy nejde?« trochu se uklidnila Otheal.

»Ne,« usmála se na ni Yazatap. »Ale až najdeš někoho, se kterým si budeš rozumět jako sama se sebou, určitě si to s ním zkus. Taky jsem se toho zpočátku bála, ale teď se nás šest známe tak dokonale, že se nebojím ničeho. Proto mohu tvrdit, že znám Pepka lépe než kdokoliv na světě, kromě ostatních z naší rodiny, protože nás šest se známe nejlépe.«

Kdyby ještě tušila, že nahlížet druhému do vědomí se dá i proti jeho vůli, možná by to tak jistě neříkala...

»Neuvěřitelné!« vzdychla si Otheal. »Nechápu, jak můžeš...«

»To ti povím, až se vrátíš s telepatíí,« řekla Yazatap s tajemným úsměvem. »Přibude ti při tom trocha inteligence a ubude geneticky zažraná nenávist.«

»Myslíš?«

»Já to vím,« usmála se Yazatap. »Ty to pochopíš až pak. Mimochodem, už jsi viděla zdejší psy, taková strakatá létající zvířata bez křídel? Až je uvidíš, zkus si odhadnout jejich inteligenci. Zjistíš, že je srovnatelná s inteligencí některých bojovnic a některé možná maličko převyšuje.«

»Jedno takové strakaté zvíře jsem viděla,« vzpomínala Otheal. »Vypadalo jako by se bavilo s tím tvým Kanaáncem, ale nemluvílo.«

»Oni se nejspíš bavili telepaticky směřovaně,« poučovala ji Yazatap. »To používáme místo řeči, když nechceme obtěžovat své okolí. Až budeš mít telepatii, můžeme se my dvě spolu bavit aniž by nás někdo slyšel. Navíc to jde i kdybys byla na opačném konci světa.«

»Neuvěřitelné!« opakovala Otheal.

»Tady je jiný svět,« usmála se Yazatap. »Nevím, jaká jsi vlastenka, ale trvám na tom, že je zdejší svět lepší než Gehenna. Nejen tím, že je ještě nezkažený a nezamořený, ale je to především v lidech. Však uvidíš!«

Salgiel si odpoledne telepaticky zavolala Pepka, aby si od něho vzala vzorek slýribu pro Ramiel, jak se nedávno dohodli.

Pepk na sebe nenechal čekat a za chvíli byl u ní. Salgiel měla v pokojíku lékařské přístroje a kromě ní tu netrpělivě čekala i dychtivá Ramiel. Lékařka Pepka požádala, aby si lehl na lůžko, a tam si ho částečně zprůhlednila, aby viděla jeho vnitřní orgány. Šla najisto, slýrib už znala. Andělské zprůhlednění si nemohla vynachválit, bylo lepší než její tefirské diagnostické prostředky, o starodávném pozemském rentgenu ani nemluvě. Ramiel zvědavě přihlížela. Neviděla lidské vnitřnosti poprvé, ale trochu se odtahovala, jako by se nechtěla Pepkovi dívat do břicha. Zvědavost ji ale přemohla. Salgiel si zatím připravila *mosít*, kterým měla operaci uskutečnit. Pozemští lékaři i s Alexijevem používali velké injekční stříkačky, ale *mosít* operoval bezbolestně, jen trochu vrčel a ozývaly se přitom mlaskavé zvuky. Brzy měla od Pepka potřebný vzorek tkání, takže mohl vstát a uklidit se stranou. Nic ho nebolelo a se zájmem chtěl sledovat pokračování operace na Ramiel.

Také tu Salgiel požádala, aby si lehla na lůžko na místo Pepka a vyhrnula si blůzičku, aby se jí dostala k bříšku. Víceméně pro kontrolu si ji také částečně zprůhlednila a zběžně ji rutinně prohlížela zevnitř. Pepk tyhle pohledy na vnitřní orgány na rozdíl od Ramiel znal, ale přece jen, něco jiného byli neosobní pacienti, a něco jiného novomanželka, kterou navíc znal zatím nejkratší dobu ze všech pěti. Zvědavě přihlížel, jak ji Salgiel zevnitř prohlíží.

Najednou se Salgiel zarazila.

»To snad ne!« vykřikla tlumeně.

»Co je?« zpozorněl Pepk. Také Ramiel, dosud odevzdaně ležící na zádech a trpně si přidržující zneviditelněnou blůzičku, nadzvedla pozorněji hlavu.

»Podívej se sem!« ukázala Salgiel Pepkovi.

»To snad ne...!« opakoval Peppek a zíral nevěřícíma očima, jako by se to bál vyslovit.

»Ale ano!« řekla nadšeně Salgiel. »To je přece embryo! Ramiel bude mít dítě!«

»Vážně?« rozzářil se Peppek.

»Ukaž, kde! Taky to chci vidět!« posadila se rychle Ramiel, ale Salgiel už ji přestala zprůhledňovat.

»Počkej okamžik!« napomenula pacientku. »To víš, že ti to ukážeme, ale nejdřív tady zatemníme, světlo by mohlo dítěti ublížit!«

»Ale...« zaváhala Ramiel a podívala se upřeně na Pepka. »Říkal jsi, že to bude živé až za měsíc! Nějak jsi to špatně odhadl! Já jsem přece nechtěla být první!«

»Nechtěla, ale budeš!« usmála se na ni Salgiel. »Holka zlatá, co já bych za to dala! Pepku, nemohl bys...«

»Vážně je to dítě?« vyhrkla rychle Ramiel s trochou naděje, že se mohla Salgiel třeba zmýlit. »Nespletla ses?«

»Viděli jsme to oba!« potvrdila jí lékařka. »A je to konečně tady! Budeme mít první mimčo! Teď už chápu, proč jsi tak vyváděla s těmi kyselými okurkami!«

»Ramiel!« objal ji zprudka Peppek. »Chápeš to? Budeš po tolika tisíciletích úplně první tefírská máma! Víš, co to bude za událost?«

Řekl to tak nadšeně, až se na něho udiveně podívala. Jakoby jí to ještě nedošlo.

»Poslyšte, nemůžeme risknout oboje najednou, těhotenství i přenos slýribu!« rozhodla rázně Salgiel. »Když je to tak, dám ten slýrib Mariuk nebo Xapho, pokud v tom nejsou také. Už jsem je zavolala, ženou se sem. Vy dva se seberte a jděte do haly. Pepku, objednej velký dort, ať je čím oslavovat, za chvíli jsme pohromadě. Šampaňské ne, to teď Ramiel nesmí!«

»Myslela jsem...« vrtěla nesouhlasně hlavou Ramiel. »...Peppek přece taky souhlasil, že bych měla mít dítě, až mi bude aspoň osmnáct!«

»Rozumnější by to jistě bylo,« souhlasila Salgiel. »Ale zřejmě to špatně odhadl, co se dá dělat! Je to tady, budeš matkou už v šestnácti, to je důvod k oslavě!«

»Pepku...!« podívala se na něho bezradně. »Co budeme dělat?«

»Slavit!« rozhodl rázně. »Objednáme veliký dort a uděláme ti oslavu. A budeme se na to těšit všichni, protože to bude úplně první dítě narozené v tomhle světě!«

Popadl ji za ruku a vyvlekl ven. Ve dveřích se mýjeli s Xapho a Mariuk. Na Ramiel se obě dívaly jako na něco exotického, jistě už od Salgiel věděly všechno, ale neřekly nic ani telepaticky, ani slovy. Jen hbitě zapadly do Salgielina pokojíku, dočasně ordinace a zavřely za sebou dveře.

Peppek dovedl Ramiel za ruku do haly. Z druhé strany již vcházely Yazatap s dětmi.

»Jdeme na ten dort!« zamrkala šibalsky na Pepka s Ramiel.

Dort se objevil uprostřed stolu a Peppek z kuchyně donesl sloupec talířků a lžiček. Na židlích nastalo na chvíli strkání, než se Eilael, Jinn a Malakim usadily. Yazatap za Pepkem přinesla z chladničky velkou láhev limonády s pohárky.

»Dnes budeš sedět v čele stolu ty!« vykázal Peppek Ramiel místo.

Yzatap pomalu, obřadně krájela přiměřené porce dortu a kladla je na talířky. Dětem dávala menší, naopak Ramiel dostala dvojitou. Peppek zatím naléval limonádu.

»Chvilku snad počkáme!« napomenula Yazatap Malakim, když dívenka lžičkou mířila ke své porci na talířku. »Ještě nejsme všechny!«

Malakim se zarazila, ale poslušně lžičku položila.

»Co vlastně slavíme?« zeptala se zvědavě.

»Dneska slavíme Ramiel!« řekla Yazatap.

»Narozeniny snad měla nedávno, ne?« opáčila Eilael.

»Měla, ale na tom nesejde,« opáčila Yazatap. »Stačí, když mi uvěříte, že na ten dort je dost dobrých důvodů.«

V té chvíli už ale přicházely Xapho, Mariuk a Salgiel. Tvářily se velice spokojeně.

»Slýrib jsem nakonec dala Mariuk,« oznámila všem nahlas Salgiel.

»Prima,« vzal to na vědomí Pepek. »Xapho dáš slýrib příště. A pak si domluv nějakou asistenci pro sebe, nebudeš se snad operovat sama.«

»Příště dostanu slýrib já,« opravila Pepka Salgiel. »Tedy, pokud to půjde.«

»Až po Xapho!« trval na svém Pepek.

»Xapho přijde na řadu až za rok,« rozhodně prohlásila Salgiel.

»Proč až za rok?« naježil se Pepek.

»Ze stejného důvodu jako Ramiel!« oznámila mu radostně Xapho. »Naše komando je zkrátka z jedné třetiny v nebojeschopném stavu.«

»Cože?« rozzářil se Pepek a rozpráhl náruč. »Xapho? Ty taky?«

»Jen to mám mladší a menší než Ramiel,« hlásila Xapho hrdě v jeho objetí. »Asi tak o týden. Ale je to tam, je to jisté, nedá se o tom pochybovat!«

»A sakra!« zarazila se Yazatap. »Ty a Mariuk nejste? Že se ptám, to byste přišly úplně jinak! Salgiel, nemohla bys mě prohlédnout taky? Výjimečně by mi to teď trochu vadilo, ačkoliv... vlastně, taky by to mělo přednost...!«

»Chceš prohlídku teď, nebo až po oslavě?« zeptala se jí Salgiel věcně.

»Radši hned!« řekla Yazatap. »S oslavou na mě počkáte, nejprve se podíváme, jestli bude dvojité nebo rovnou trojité.«

Nebýt dětí, asi by to zvědavostí nevydržela a nechala by se zprůhlednit přímo v hale, ale takhle raději zapadla se Salgiel do její ordinace. Za chvíli se obě vrátily a obě vypadaly spokojeně.

»Zdá se, že v tom jedou jen naše dvě nejmladší,« řekla Salgiel.

»Nejmladší jsem já!« hlásila se hned Malakim. »A v čem jedu?«

»Právě sedíš u dortu!« řekla Yazatap. »Tak holky! Kde máme skleničky? Slavíme dvě, Ramiel a Xapho, tak ať žijí!«

»Všechny čtyři!« dodal zvesela Pepek k nelíbenému údivu Eilael, které nešlo do hlavy, proč čtyři, když dvě. Jinn a Malakim o tom naštěstí tolik nepřemýšlely.

Ťukali si s Ramiel a Xapho limonádou, nešika Malakim si ji málem tradičně zvrhla do klína, ale Eilael to na poslední chvíli zachránila. Yazatap ji pochválila za pohotově chycení skleničky a další ťuknutí bylo tedy na Eilaelinu hbitost. Eilael zářila a dortu rychle ubývalo.

»Která dojí a dopije, může zpátky do pokojíčku!« oznámila Yazatap dětem. »Hned za vámi přijdu, ať vás tam nenajdu při nějaké lumpárně!«

Děti rychle dojedly, dopily a spěchaly k hračkám, ale Yazatap se trochu zdržela.

»A je to tady!« začala Salgielínými slovy. »Máme pěkně rozjeté nájezdy na pevnosti pro obětované děti a taky něco na Zemi. Nastávající matky to s námi dělat nemohou, budou se držet v klidu v Oáze a bude nás tam méně. Třetina komanda nebojeschopná! Být kněžna, už bych zařizovala opravu... a my to naopak slavíme.«

»Poprava za něco tak nádherného!« zaškaredil se Pepek. »Čím víc o vašich kněžnách přemýšlím, tím míň je mi jich líto.«

»Líto?« podívala se na něho nesouhlasně Ramiel. »Kněžny si žijí nejlépe ze všech! Mají nač si vzpomenou a ostatní se jich bojí. Máš nějaký důvod k lítosti nad nimi?«

»Jsou zlé, nenávistné, nepřejí nikomu radost,« přidal Pepek další body. »Trestají za to, za co by měly oslavovat. A vedou válku. Jsou to příšerné pekelné bestie. Mohou mít vůbec z něčeho upřímnou radost? Vždyť jsou tak zlé, že i jejich radost, pokud někdy nějakou cítí, může být jediné zlomyslná nebo škodolibá! Jsou to vlastně chudinky! Lidskou radost nikdy nepoznaly! Ale líto mi jich není, protože si to dělají samy.«

»Máš pravdu,« zavrčela Yazatap. »Ale teď se budeme muset společně zamyslet, jak to povedeme dál.«

»To by mě taky zajímalo!« pokračovala vážně Ramiel. »Jak to bude se sexem? My dvě sex ode dneška nesmíme, vid'? Myslím ten pravý... Smíme se aspoň podílet na sdíleném?«

»Můžete i ten pravý, proč ne?« usmála se na ni Salgiel.

»Jsi si tím jistá?« pochybovala Yazatap. »To jste se snad neučily!«

»Neučily,« přiznala Salgiel. »Nic nebylo ani v zakázaných krystalech, ale už jsem se to telepaticky dozvěděla od Ireny Alexijevové, Pepek má přece s nimi spojení. Zajímalo mě to, teď to konečně uplatním. Podle Alexijevové dítěti sex nevadí, jen by měl být šetrnější, bez velkého divočení. Vynechat by se měl až ke konci, ale do toho mají ještě přes půl roku.«

»Takže můžeme?« rozjasnila se Ramiel a natáhla se po Pepkově ruce, aby se ho dotkla aspoň rukou. Pepek vzal její ruku do své a druhou ruku natáhl ke Xapho, která ho také ráda popadla a stiskla jeho. Držel teď obě své nastávající maminky za ruce a bylo mu dobře.

»Proč byste se omezovaly?« usmála se s pochopením Salgiel. »Omezovat sex naopak budou Yazatap a Mariuk, když ještě mimino nechťejí. Vám dvěma to může být jedno, už na ně zaděláno máte.«

»Neměl by Pepek raději předat někomu trochu vesmírné energie?« navrhla Yazatap zamračeně. »Prý to je spolehlivé a bylo by to nejjednodušší řešení.«

»A to tedy ne!« postavila se jí Salgiel. »Co tě to napadlo? Já chci taky dítě!«

»I tak budeme mít v rodině hned dvě malé děti najednou!« upozornila ji Yazatap bez nadšení. »Týden mezi nimi nehraje roli. A tebe potřebujeme do komanda jako lékařku.«

»Já jsem chtěla dítě jako první, proto jsem přece mezi vás přišla!« opáčila na to Salgiel rozhodně. »Že mě Ramiel a Xapho předběhly, to jim přeju, ale já to dítě chci taky!«

»To nás bude ale polovina neschopných akce!« mračila se Yazatap.

»No a?« usmála se na ni Salgiel. »Komando nemusí být rodinný podnik, můžeš za nás přibrat i jiné.«

»S těmi si tak dobře neporozumím,« vrčela nesouhlasně Yazatap. »Ten prastarý zákaz kněžen měl cosi do sebe!«

»Nech toho!« okřikla ji Salgiel. »Je snad komando důležitější než děti? Podle mě ani náhodou!«

»Ale dost citelně nás to omezí!« trvala na svém Yazatap.

»No a?« pokrčila rameny Salgiel. »Nemusíme strhnout všechno teď hned! Na nájezdy do Gehenny si beztak musíš přizvat pomocnice a na Zemi to nehoří, nemusíš nás honit. Já se na dítě marně těším už osm set let! I když uznávám, že do setkání s Pepkem to byla spíš jen neuvědomělá touha, zato teď už dlouho vím co chci a nevzdám se toho!«

»Teď to snad ještě nemůže omezovat!« chtěla Yazatap uklidnit i Xapho. »Já to aspoň jako omezení necítím. Klidně si troufnu dělat kotrmelce a na Zemi budu šermovat!«

»Země nehoří, abys tam musela něco zachraňovat!« usadila ji Salgiel. »Yzatap má ale pravdu, nastávající matky by měly zůstat v Oáze a ne se účastnit něčeho nebezpečného, co by mohlo ublížit jejich dětem. Kotrmelce si hled' ode dneška odpustit a bojové umění nech ležet ladem, ještě bys mohla o dítě přijít!«

»Když si vzpomenu, kolik jsem na Zemi viděla zabitých těhotných žen...« mručela už zase klidněji Yazatap. »Jo, války jsou převít... Dobrá, přibereme do našeho komanda nějaké další členky. Ale podle mě by měly dostat slýrib, takže si je budeme muset pořádně vybrat. Navrhla bych, až budeme vybírat, spojit se s nimi také psychicky, jistěže s jejich souhlasem. Bez toho bychom neměli jistotu.«

»Nebojíš se, že by od nás naopak získaly naše tajemství?« zeptal se jí Pepek. »Uvaž co by se stalo, kdyby ses psychicky spojila s Muriel! Získala by od tebe návod ke slýribu a už jistě víš, co by to znamenalo.«

»Budeme to muset risknout, jinak je naše akceschopnost moc malá. Když může brány otevírat jen Pepek, budeme mu viset na krku jako závaží.«

»Prozrazení našich tajemství se bát nemusíš!« řekla klidně Ramiel. »Klidně se s nimi spojíme a nic se nedozvědí! Já už vím, co se proti tomu dá dělat!«

»Co?« podíval se na ni Pepek udiveně.

»Chtěla jsem si to ještě nechat pro sebe,« řekla Ramiel trochu upejpavě. »Ale teď se to hodí úplně nejvíc. Víte, naučila jsem se částečně ovládat proces poznávání, zejména když se mi někdo

přehrabuje ve vzpomínkách. Když nechci, nikdo se ode mě nic nedozví, ani když se spojím s jeho myslí. Naučím vás to taky, chcete?»

»Kdy ses to naučila?« zamračil se na ni Pepe. »A na kom, že o tom nevím? Leda bys to zkoušela na někom cizím! Uličnice, vždyť ty bys mu klidně prozradila naše tajemství!«

»Zkoušela jsem to s Eilael! Ta přece není cizí!« odsekla Ramiel.

»Co jsi s ní zkoušela?« změřila si ji přísně i Yazatap.

»No přece, spojit se s ní myslí!« usmála se na ni Ramiel nevinně. »Zajímalo mě, jestli ji napadne dozvědět se ode mě něco o sexu. Vzpomeňte si, prosím, jak to probíhá, když se vám někdo prochází po vzpomínkách! Co ho zajímá, o tom se brzy dozví všechno co chce. Salgiel zajímalo, co zná Pepe o léčení andělskou silou a znala to za jediný večer. Háček je v tom, že nikdo nedokáže obsáhnout druhého úplně beze zbytku. Každá mysl je tak hluboká, že se nedá vtáhnout do druhé úplně, vždycky se dá obejmout jen její nepatrná část. Zdánlivě může být obsáhlá, může být i důležitá, ale bude to jen **všechno o ničem**. A co vás nezajímá, to jako kdyby neexistovalo. Eilael nikdy ani nenapadlo vyzvídat na mně něco o sexu. Tahala ode mě, jak vnímáme chuť a co se nám přitom děje v ústech, chtěla znát plno podrobností o jídle, proč létají brouci, motýli a ptáčekové, rozmrzele zjistila, že panenky nepatří mezi mé záliby, ale o sex nezavadila, prostě ji nezajímalo. Doufala jsem, že se stačím od ní odpojit, kdyby zamířila do nějaké choulostivé oblasti, nechtěla jsem jí dovolit všechno vědět až do úplně syrových podrobností, ale ji to ani nenapadlo.«

»Takže říkáš, když ji to ani nenapadlo, že nic neví?« uklidnila se trochu Salgiel.

»Naprostě nic,« usmála se Ramiel. »Ale spojování myslí se jí zalíbilo a vtáhla do toho také Jinn a Malakim, takže se teď ty tři občas spojují i samy, když je nikdo nehlídá.«

»No nazdar!« ulétlo Yazatap.

»Je to určitě lepší, než kdyby se hádaly!« opáčila klidně Ramiel. »Pro Eilael jsem byla hotovou studnou vědomostí! A musím přiznat, některé znalosti jsem si musela vytáhnout ze Salgiel, sama jsem je nevěděla. Ale o sex Eilael nezavadila, ani když jsem ji k tomu trošičku popostrčila...«

»To se přece nedělá!« peskovala ji Salgiel. »Na to jsou ještě malé! To bychom jim to rovnou mohly realisticky předvádět!«

»Já vím!« řekla Ramiel. »Ale ona po těch vědomostech netoužila, až jsem to nakonec vzdala. Pak jsem se zaměřila na něco jiného a o tom to je! Vyzkoušela jsem to postupně na Salgiel i na ostatních a funguje to!«

»Co funguje?« zamračila se Salgiel.

»Blokáda paměti!« usmála se Ramiel. »Je to vlastně jednoduché! Když zjistíte, že se vám někdo hrabe v paměti a blíží se k něčemu, co mu z nějakých důvodů nechcete dovolit, pusťte se s ním do hádky! Eilael nikdy nedokázala rozdvíjet pozornost do dvou směrů, spor ji vždycky upoutal naplno. Salgiel, Mariuk a Yazatap dokáží mysl rozdvíjet, ale já se umím hádat na dvou frontách současně a zablokují je dokonale. Možná se někdo dovede i roztrojit, ale když nás bude šest na jedinou, nemá šanci dozvědět se od nás vůbec nic. Dvě ji dokonale zablokují a ostatní se jí prohrabou pamětí podle libosti, leda by se sama odpojila. Ale na to by musela být předem připravená a musela by se mít hodně na pozoru! A navíc, když se některá úmyslně odpojí, bude to pro nás dostatečné varování, že nechce spolupracovat.«

»A co Pepe, případně Kanaánci?« chtěla vědět Salgiel.

»Pepek je v tomhle jednodušší,« usmála se Ramiel. »Umí se pekelně soustředit, ale jen jedním směrem. Když se nechce hádat, musíte mít hodně důležitý námět, aby ho to k hádce vyprovokovalo a pak spíš hrozí nebezpečí, že vás přesvědčí, hádku ukončí a zase si půjde po svém. Na Pepka jsem si toho musela připravit hodně, abych ho udržela a nevyklouzl mi.«

»Ty ještěrko!« zmáčkl jí Pepe ruku.

»Au, to bolí!« vykřikla jakoby bolestí Ramiel. »Nech toho!«

Pepek ihned povolil stisk, i když mu bylo jasné, že to zas tak moc bolet nemohlo.

Yzatap ale v té chvíli zpozorněla.

»Počkejte!« zarazila ostatní.

»Co je?« zarazil se Pepék, ale zpozorněly všechny.

»Volání o pomoc!« odtušila Yazatap, zaposlouchaná do sebe. »Směřované jen na mě. Volá mě Luciel z Krabího ostrova... úplně nesouvisle... hoří tam... a vražda, či co...«

»Jdeme tam!« vyskočila Ramiel.

»Ba ne!« zradila ji Salgiel. »Ty a Xapho počkáte u dětí, nejste v akceschopném stavu!«

»Vždyť říkám, že mě to ještě vůbec neomezuje!« opáčila Xapho uraženě.

»Někdo u dětí zůstat musí!« rozhodla Yazatap. »A budete to vy dvě, a basta!«

Až na obě postižené s tím ostatní souhlasili, zvedli se a nahnuli se do teleportu, aby se co nejrychleji dostali na Krabí ostrov.

Tam už nemuseli hledat nic. Hořel dům hned naproti teleportu, kolem pobíhaly děti, tefirky je sháněly do houfu, starousedlice zatím hasily očima požár. Po pravdě už pomoc ani nepotřebovaly, oheň se od krajů stahoval a slábl a než se do hašení stačila zapojit Horákovíc rodina, bylo po ohni. Pepék uvažoval, že oprava střechy ani nebude moc obtížná.

Horší to bylo před domem, kde dvě lazarnice ohledávaly jakési ohořelé tělo. Klečela tam Simoniel a když spatřila Horákovy, vstala a obrátila se k nim.

»Nebyla to nehoda,« řekla s jistotou. »Ten oheň to měl podle mě jen zamaskovat. Byla to vražda. Osmnáct bodných ran! Nevíme čím, ale odhadla bych to na kuchyňské nářadí. Vražednice z nedostatku zbraní použila co měla po ruce, stačilo to ale dokonale.«

Salgiel rychle přiklekla k zavražděné, aby si také prohlédla, co se s ní stalo.

»To nám ještě chybělo!« vyhrkl Pepék. »Kdo je to?«

»Otheal,« řekla Simoniel. »Bývalá velitelka pevnosti Ar-Baal-Thärke, pomohla nám ji vyklidit. Je ale mrtvá a po vražednici nezůstala žádná stopa, oheň všechno zahladil. Bude to velice těžké zjišťování!«

»Nebude,« řekl Pepék. »Zeptáme se přímo Otheal, kdo ji zabil. Potřebujeme na to čtyři lidi s idarchonem! Yazatap, Salgiel, Mariuk, jsme čtyři, postavte se se mnou do kříže, dáme jí energii!«

»Ne!« postavila se proti němu stejně rozhodně Salgiel. »Ty energii dávat nesmíš! Jsou tu přece jiné, Simoniel tě docela dobře zastoupí.«

»Počkej!« zarazila její rozhodnost Simoniel. »Co chcete dělat?«

»Vzkřísit Otheal,« řekla zamračeně Yazatap. »Je to určitě nejlepší způsob jak zjistit, kdo ji zabil. Až oživne, prostě se jí na to zeptáme.«

»Pokud tu vražednici pozná,« dodala Salgiel a také vstala. »Ale jestli byly všechny ty smrtící rány zepředu, jakože ano, poznat by ji mohla.«

»To jde, křísit mrtvé?« zděsila se Simoniel.

»Jde, ale musíme být čtyři,« ujistila ji Yazatap. »Máš idarchon jako my, postav se teď s námi do kříže a připrav se, Salgiel to spustí.«

»Počkej!« zarazila ji Simoniel. »Proč to mám dělat já místo Pepka?«

»Nemáme čas na vysvětlování!« odmítla ji Salgiel. »Postav se tady, nebo nám řekni, že to nechceš zkusit, požádáme jinou. Měla bys být ráda, že se zase něco nového dozvíš. Nebezpečné to není, bát se toho nemusíš.«

»O to mi nešlo,« zavrtěla hlavou rychle. »Podívejte se ale na ni! Je v hrozném stavu, spálená na celém těle a ty rány... stejně vám zase umře a té bolesti, jakou si předtím protrpí! Stojí to za jeden jediný dotaz? I kdyby nám to pomohlo...«

»Nezdržuj a dívej se!« přerušila její lamentování Salgiel i když se Simoniel stavěla na své vymezené místo.

Postavily se do kříže a Salgiel to telepaticky spustila.

Mrtvé tělo zahalil svítící nažloutlý oblak. Jako kdyby uprostřed skupinky vzplálo malé sluníčko, doprovázené stále sílícím, neuvěřitelně smutným tónem, a pomalu se roztahovalo.

Všichni ustoupili o dva tři kroky, Salgiel strhla od žluté koule i ohromenou Simoniel, aby nestála na místě jako pecka.

»Co je to?« zeptala se jí Simoniel.

»Vlastně to ani pořádně nevíme!« řekla Salgiel tlumeným hlasem, nepatrně hlasitěji než podivný smutný tón, který se ozýval.

Pepka napadlo, že žádný tón sám o sobě není a nemůže být smutný, teprve melodie je smutná nebo veselá, ale tenhle tón svíral všechny u srdce jako pohřební chorál.

»Tohle nám Učedníci neřekli,« pokračovala polohlasně Salgiel. »Jenže Pepek to znal z dřívějšíka a sám to už několikrát použil. Na to, co se přitom děje, máme asi jediné vhodné slovo: zázrak!«

Plálo to několik dlouhých vteřin, na povrchu probíhaly vlnky bílého světla. Pak se ten smutný tón pozvolna vytratil do ticha a světlo pohaslo.

Mezi mnoha přihlížejícími ležela na pěšince polonahá žena. Měla na sobě jen ohořelé cáry, které se při každém dotyku drolily a odpadávaly z ní, ale její kůže byla hladká a měla obvyklou barvu opálených Baalek.

»Otheal!« vrhla se k bývalé kamarádce Yazatap.

»Co... co.. co...se stalo?« lapala po dechu vzkříšená a snažila se posadit.

Pepek neztratil hlavu a okamžitě pro ni objednal úplné oblečení. Objevilo se vedle na pěšince, Pepek balíček zdvihl a podal Yazatap.

»Dejte jí to, ať se ustrojí!« pobídl ji suše. »Nech ji trochu se vzpamatovat, ale ať nám hlavně řekne, co se s ní stalo!«

Salgiel ale napadlo něco jiného. Poklekla ke vzkříšené a pomáhala jí sednout.

»Řekni nám, co se ti před chvílí zdálo!« poručila jí.

»Hu! To byl ale příšerný sen!« řekla Otheal a pomalu se posadila. »Představ si, Yazi, zdálo se mi, že mě přišli zabít!«

»Kdo za tebou přišel?« zeptala se jí věčně Yazatap.

»To byl ale hnusný sen!« vzdychla si Otheal ještě trochu zmateně.

»Kdo v něm byl?« opakovala přísně otázku Yazatap. »Zkus si vzpomenout!«

»Qorial, Pachriel, Halsiel, Maradiel a Michie,« odvětila zaraženě Otheal. »V tom snu se prohlásily za fémový soud, obvinily mě ze zrady Baalu a pak... pak mě...«

»Pak tě zabily,« dokončila to klidně Salgiel.

Yzatap se otočila za sebe a naznačila přihlížejícím tefirské eskortní gesto. Pět, deset, dvacet tefírek se rozběhlo po cestě k sousedním domům najít a přivést označené vražednice.

»Počkej!« vzdychla si Otheal. »To snad byl... jenom sen!«

»Nebyl!« odpálila ji Yazatap. »Ty potvory tě zabily doopravdy. Pojď se k sousedkám umýt od sazí, ve vašem domě hořelo, tam se to nejprve musí uklidit.«

Otheal se s pomocí Yazatap a Salgiel postavila a s údivem zjistila, že je skutečně nahá a celá od sazí a ohořelých zbytků šatů. Jako většinu nových ji naštěstí ani nenapadlo stydět se, v Gehenně ani tyhle city neměly místo, ale tady beztak mimo Pepka žádní chlapi nebyli. Tefirky vedly Otheal špalírem přihlížejících do sousedního domu, aby se mohla umýt.

Pepek tam s nimi nešel. Zůstal před domem spolu s Mariuk.

»Co s tím budeš dělat?« zeptala se ho ve slepé důvěře, že jí to řekne.

»Já... já vážně nevím!« obrátil se k ní nerozhodně. »Vůbec nic mě nenapadá! Tohle se nemělo stát! Taková pohoda tu mohla být!«

»Ty bys ale měl vědět, co s nimi!« odvětila Mariuk důrazně.

»Já to vím!« řekl Pepek. »Byla to vražda, musí následovat trest! To je přece jasné jako že jedna a jedna jsou dvě! Nejradši bych je přetrl! Ale co s nimi uděláme, nevím.«

»Máme je zabít?« naznačila Mariuk.

»Bylo by to spravedlivé, ale jakmile tu zavedeme násilí, můžeme celou Oázu zabalit!«

»Chceš snad tvrdit, že tohle nebylo násilí?« upozornila ho Mariuk.

»Vždyť říkám, že bych je nejradši přetrl!« opáčil Pepek. »Ale my přece nesmíme být stejní, nesmíme se řídit heslem *Oko za oko*...!«

»Jestli to ale necháme být, bude se to rozrůstat!« trvala na svém Mariuk.

»Nenecháme to!« souhlasil. »Vrátil bych je odkud přišly, ale to by bylo totéž jako trest smrti, jenže by to za nás zařídily kněžny.«

»Udělal bych to tak,« mračila se Mariuk. »Tabris jim to slíbila, když s námi nedokáží žít v dobrém. Mohly si na prstech spočítat, jak dopadnou. Vždyť s tím vlastně samy předem souhlasily, když to provedly.«

»Nesouhlasily,« odvětil unaveně. »Prohlásily se současně za soudce i katy, ale udělaly to tajně, takže počítaly s tím, že se jim na to nepřijde. Jinak by to udělaly veřejně.«

»Buď jak buď, něco s tím udělat musíme!« řekla rozhodně Mariuk.

»Budeme se muset o tom poradit,« řekl Pepek. »Napadá mě jen jedno. Těch pět dosud nemá telepatii ani idarchon. Můžeme je vysadit na vzdáleném pustém ostrově za podobných podmínek jako britského ministerského předsedu. Ostrovy jsou takové všechny. Dostanou malý domek a omezené možnosti využívání robotů, právě aby nezemřely hladu. Budou mít dost času přemýšlet o **lidových soudech!**«

»Neměli bychom je tam ale posílat bez soudu ani my,« podotkla zamyšleně Mariuk.

»To bude problém, my přece žádné soudy nemáme,« řekl Pepek.

»Tak o nich necháme rozhodnout hlasováním!« navrhla Mariuk.

»Hlasování by mohlo dopadnout i obráceně,« namítal Pepek. »Lidové soudy, ať se jim říká **lynčování** nebo **fémové**, nejsou to pravé. Někdy to může být jediná cesta jak se domoci spravedlnosti, když regulérní soudy nesoudí spravedlivě. Omlouvám tím i to, co dělám sám na Zemi, ale když to není nutné... raději ne!«

»Tvrdil jsi snad, že mezi vámi lidmi je demokracie to nejlepší, co může být.«

»Demokracie není vždycky to nejlepší!« mínil Pepek. »Proti diktatuře a tyranii je jistě lepší, ale v Oáze by mohla způsobit katastrofu.«

»Proč si to myslíš?« zarazila se Mariuk.

»Největším problémem demokracie je, když demokratická většina rozhodne naprosto špatně a pak se to nedá napravit,« vzdychl si Pepek. »Němci si kdysi demokraticky zvolili za kancléře největšího vraha všech dob Adolfa Hitlera a zdejší demokratická většina by mohla vražednice osvobodit a ještě je oslavit jako hrdinky. Máme v Oáze plno fanaticů z pevnosti Ar-Baal-Thärke a díky nezištné pomoci jsme se vlastně stali menšinou, uvědom si to! Nedávno se něco podobného přihodilo na Zemi. Srbové poskytovali v Kosovu azyl Albáncům, prchajícím z Albánie před tyranii, jenže Albánci se pak stali většinou a s pomocí demokratického světa Srby z jejich vlastního Kosova vyhnali.«

»Pěkný vděk!« zaškaredila se Mariuk.

»Takových skvrn má na sobě náš demokratický svět víc a tady by to mohlo dopadnout stejně, ne-li ještě hůř!« strašil ji Pepek. »O demokracii se raději moc nezmiňuj, musíme to vymyslet jinak a lépe.«

Dobrovolná eskorta mezitím přivedla všech pět vražednic. Tefírky si s nimi poradily rychle, i když neměly zbraně. Místo pout použily šňůry na prádlo.

»Popravíme je tady nebo na nějakém vyhrazeném místě?« ptala se jedna tefírka Pepka, zatímco bezmyšlenkovitě v ruce vázala klasickou popravčí smyčku.

»Vy mě ještě neznáte, co?« zeptal se jí zdánlivě nelogicky Pepek.

»Známe!« opáčila klidně tefírka. »Kdo by tě neznal? Jsi Pepek Horák, neříkej, že ne!«

»Neznáte mě!« trval na svém Pepek. »Kdybyste mě lépe znaly, věděly byste, že jsem od začátku proti popravám.«

»Co s nimi chceš dělat jiného?« zamračila se tefírka. A nebyla sama.

»Nejprve se jich zeptáme, proč to udělaly,« řekl Pepek už zase klidně. »Posaďte je sem mezi nás, odsud nám neutečou.«

»Proč se jich chceš ptát? Není to jedno?« nesouhlasila tefírka, ale trhnutím za provaz donutila

spoutané zajatkyně posadit se do kruhu zády k sobě, jen se spoutanýma rukama opíraly o zem. Pohodlné to jistě nebylo, ale zřejmě čekaly i horší zacházení.

»Vůbec to není jedno,« řekl Pepek. »Třeba měly tak pádný důvod, aby je to omluvilo.«

»To nemyslíš vážně?« obrátila se tefirka kolem sebe za souhlasného mručení kolem. »Zabily naši velitelku, vina je snad jasná, jakýpak důvod?«

»Protože zradila Baal!« odsekla jedna ze zajatkyň. »Zrada se vždycky trestá smrtí!«

»Čímpak zradila Baal?« opáčila tefirka se smyčkou. »Rozkazem opustit pevnost? Ten rozkaz byl podle mě v pořádku. Zemřely bychom tam všechny a zbytečně.«

»Bylo to ale proti vůli kněžen!« namítla zajatkyně.

»I kdyby, sem až vůle kněžen nesahá!« okřikla ji tefirka.

»Zradila je ještě v Gehenně!«

»Ano, ale vy jste ji zabily až tady,« řekl Pepek mírně. »Tady platí jiné zákony. Podle zdejších zákonů byly rozkazy vašich kněžen nemravné. Obětovaly vás zbytečně a vaše oběť by kmeni Baalů ničím neprospěla. Rozkaz Otheal vás několik tisíc zachránil. Podle zdejších zákonů to bylo správné.«

»Všechny jste zradily Baal, nejen Otheal!« odsekla zajatkyně.

»Spíš bych řekl, že Baal zradily vaše kněžny!« řekl pevně Pepek.

»Smradlavý Kanaánec nás nemá co soudit!« zasyčela jiná spoutaná.

»Dojděte některá pro Yazatap!« navrhla tefirka se smyčkou v ruce těm blíž k domku. »Slíbila pořádnou nakládačku všem, kdo se jí otřou o manžela! Máme se na co těšit, měla prý v boxu třídu K!«

»Nač se s nimi párat?« odvětila jiná. »Je to přece jasné. Pověsíme je a je to!«

»Počkejte!« zarazil jejich nedočkavost Pepek. »Vážně mě to zajímá! Věděl jsem, že tu bude plno fanatiček, ale říkal jsem si, jsou možná fanatičky, ale nejsou úplně blbé. Zřejmě jsem některé přecenil, ale tím víc mě zajímá, jak uvažují ty úplně blbé!«

»Pitomý Kanaánec nás nemá co soudit!« rozčilovala se spoutaná tefirka.

»Proč ne?« ušklíbila se Mariuk. »Bude vás soudit a odsoudí vás. Dostanete trest za vaši hloupost! Odmítly jste úžasnou nabídku nového života, nevážily jste si jí. Tomu chcete říkat inteligentní jednání? Jak jste mohly doufat, že vám na to nepřijdeme?«

»Některá zrádkyně nás přitom musela vidět!« odfrkla si jedna ze sedících.

»Jakápak zrádkyně?« zasmála se Mariuk. »Řekla nám to Otheal.«

»Ta je přece mrtvá!«

»Byla,« přikývla Mariuk. »Ale už je zase živá. Nevyšlo vám to, snaživky!«

Jako na potvrzení jejích slov vyšla jmenovaná z domku, již umytá a v nových šatech, doprovázená Yazatap a dalšími. Podívala se na zajatkyně a zarazila se.

»Vy už je máte?« zeptala se, ale byla to řečnická otázka, sama je dobře viděla.

»Vždyť jsi nám je sama řekla!« podivila se jejímu údivu Mariuk.

»To vím, ale že by ani neutíkaly?« vysvětlovala svůj údiv Otheal.

»Nebály se, že je odhalíme, když tě považovaly za mrtvou,« pokrčila rameny Mariuk. »Svědectví od mrtvé je ale zaskočilo.«

»Od **zdánlivě** mrtvé,« opravila ji Otheal.

»Nebyla jsi mrtvá jen zdánlivě!« ujistila ji vážně Yazatap. »Zabily tě doopravdy. Pak váš dům zapálily, aby zahladily stopy. Naštěstí v tomto světě umíme křísit i mrtvé.«

Místo divení nad tím zázrakem se Otheal soustředila na zajatkyně, ačkoliv na ni zíraly vytřeštěněji než ona na ně.

»Vy jste to s tím fémovým soudem mínily vážně!« udeřila na ně.

»Ano,« odvětila jedna, ale už ne tak sebejistě. »Zradila jsi Baal.«

»Dá se říkat zrada, že jsem vás pro Baal zachránila aspoň tady?« zeptala se jí Otheal vyčítavě.

»Podle rozkazu kněžen byste zahynuly bez užitku.«

»My pilotky ne!« postavila se jí zajatkyně. »Anebo bychom nepřátelům aspoň pořádně

zatopily, když už máme zemřít!«

»Nenamlouvejte si, že byste někomu zatopily,« odvětila Otheal. »Je přece jedno, jestli byste před smrtí sundaly pár nepřátelských vimaanů nebo ony vás. Vypařily byste se s nimi tak jako tak, copak jste nevěděly o aktivovaném pentagramu smrti v Ar-Baal-Thärke? Jen si přiznejte, z vojenského hlediska jste byly bezcenné! Aktivní pentagram smrti tam přece tak jako tak zůstal a kmeni Baal může být jedno, jestli tam s námi čekáte na smrt, nebo jste tady a naživu. Pro Baal jste tak jako tak mrtvé. Kde tady ještě vidíte jakou zradu?«

»Tohle vysvětlení jsi jim měla říci, než tě zabily!« povzdychla si Yazatap.

»Kdyby mi daly možnost hájit se, řekla bych jim to,« odvětila chmurně Otheal. »Jenže mi hned zkraje oznámily rozsudek a pak... Tohle si přece řádný vojenský soud nedovolí!«

»Řádný vojenský soud!« vykřikla Yazatap přezíravě. »Ten by tě odsoudil taky, nedělej si žádné iluze!«

»Ale aspoň bych se mohla hájit!« trvala na svém Otheal.

»Uhájila bys nanejvýš mírnější druh smrti a ani to není jisté,« řekla Yazatap. »Tady je naštěstí jiný svět, tady se nepopravuje.«

»Pokud se nenajde pár dalších samozvaných fémových soudkyň,« dodal Pepek stejně chmurně jako Otheal.

»Snad se další nenajdou, když tyhle pro výstrahu pověsíme!« řekla tefírka a pozvedla v ruce popravčí smyčku, aby ji všechny viděly.

»Ba ne,« zavrtěl hlavou Pepek. »Žádné věšení nebude. Budou dost potrestané už tím, že bude Otheal žít.«

»Pepku, to snad ne! Vraždu přece nemůžeme nechat jen tak!« nesouhlasila s ním ani Mariuk.

»Nenecháme,« přikývl Pepek. »Vražda nemůže zůstat bez trestu. Ale proč hned věšet, střílet, zabíjet? Podle mě úplně postačí, když je zneškodníme. Půjde to i bez oprátky.«

»Jak to myslíš?« zeptala se ho Yazatap, která se asi jako jediná z přihlížejících na něho nemračila, zřejmě už od něho něco podobného čekala.

»Jednoduše,« řekl Pepek. »Máme v tomto světě jednoho masového vraha, horšího než tyhle. Vedl válku, ve které zbytečně zahynuly tisíce lidí. Dostal na pustém ostrově dům, kde může žít, ale s vědomím, že se do svého domova už nikdy ani mrknutím oka nepodívá. Řekl bych, že sousední ostrov bude stejně vhodný žalář i pro tyhle vražednice.«

»Žalář?« podívala se na něho udiveně Yazatap, která asi jako jediná měla představu o významu toho slova.

Pravda, v Gehenně vězení nebyla, tefírky znaly jen dva druhy trestu: popravy nebo mírnější kázeňské, což za zabití velitelky nepřipadalo v úvahu. Proto si v této chvíli jiný trest než popravu neuměly ani představit.

»Kdo je tam bude hlídat?« mračila se i Yazatap. »Ze Země si pamatují, že žalářík je až neskutečně hnusné zaměstnání.«

»Máš pravdu,« souhlasil Pepek. »Jeden francouzský král kdysi řekl, že vězně hlídají ještě větší surovci a zločinci. A něco na tom bude, ve všech věznicích našeho světa najdete případy mučení a týrání vězňů, často i hromadné. A proto naše vězně hlídat nebudeme.«

»Pak z toho ostrova utečou!« řekla s určitostí Yazatap. »Určitě dokáží postavit nějaké plavidlo, na kterém odplují.«

»Neodplují!« pokrčil rameny Pepek. »Nemají kam. A hlavně, na tom ostrově je budou spolehlivě hlídat žraloci. Budou tam mít stejně spolehlivou protižraločí bariéru jako máme my tady, ale za ni se neodváží. Byla by to sebevražda.«

»Co když si ale postaví nějaké plavidlo? Takové, aby je ochránilo před žraloky...«

»Zkusit to mohou,« pokrčil rameny. »Ještě se tam rády vrátí, vždyť nemají kam plout! Na ostrově budou mít jistý aspoň domek a nějaké jídlo, všechny sousední ostrovy budou stejně pusté, jako zbytek světa.«

»Třeba by se vrátily sem k nám,« navrhla Yazatap.

»Musely by plout hodně dlouho,« pokrčil rameny Pepek. »A nepomohly by si, zase bychom je tam odvezli.«

»Co když se tady zamíchají mezi ostatní?« namítla Mariuk.

»Řekla bych, že je některé mezi sebe velice ochotně ukryjí,« dodala Yazatap.

»Než se jim podaří doplout zpátky, budou mít všechny ostatní telepatii a idarchony,« mínil Pepek. »Bez telepatie a bez létání bude každá příliš nápadná. A když jim neodebereme identifikační biočipy, budou nám přímo svítit před očima.«

»Nebylo by lepší biočipy neodebírat nikomu a naopak si zařídit jejich rozpoznávání?« navrhla Yazatap. »Identifikátory jsou v každém vimaanu, jistě bys je uměl naprogramovat i do robotů, měly bychom dokonalý přehled o každé.«

»Sledování lidí je přílišně zneužitelné,« otrásl se Pepek. »Můžeme si dávat kdovíjaká předsevzetí, že toho nezneužijeme, nebezpečí je už v té možnosti. Čím by bylo to sledování dokonalejší, tím hůř. Proto přece biočipy odstraňujeme. Já vím, dnes se to zavádí i na Zemi, ale vsadil bych se, že je to další poťouchlost vašich krajanů, kteří Zemi vládnou.«

»Může to mít přece i žádoucí účinky,« obhajovala čipy Yazatap. »Zlepší to například vyhledávání ztracených osob.«

»Ztracené osoby?« usmál se Pepek. »Když mají všichni telepatii, je to zbytečné.«

»Když budeš bez vědomí, nebude ti ani telepatie nic platná,« připomněla mu Yazatap. »Hledaly jsme tě neúspěšně několik dní. Kdybys měl biočip, našly bychom tě za chvíli.«

»I v jeskyni?« připomněl jí. »Tefírové na Zemi umí podle identifikačního biočipu na dálku nepohodlného člověka i popravit. Uvědomuješ si, jaké je to svinstvo? Olda se nesměl na Zemi ani ukázat, aby mu nešlo o život, dokud jsme mu ten biočip nenašli a neodstranili.«

»Nemusí to mít tuhle zpětnou vazbu,« namítala Yazatap.

»Když tě satelit zaměří, může tě z oběžné dráhy zabít stejně snadno laserovou zbraní, jako vražedným impulsem do biočipu,« mínil Pepek. »Ba ne, to nechci! Nikdy nevíš, kdo se k tomu dostane, na Zemi jako tady. Těmhle ostatně úplně stačily kuchyňské nože!«

»Máš asi pravdu,« ustoupila Yazatap. »Přidala bych se ke tvému návrhu s tím pustým ostrovem. Jak to chceš ale rozhodnout, když nemáme soudy?«

»Uděláme to jednoduše,« řekl Pepek. »Vysadíme je tam letadlem, aby nemohly vraždu dokončit. Nebude to ale rozhodnutí konečné a neodvolatelné. Později jim uspořádáme řádný soud, který to rozhodne natrvalo.«

»Žádný soud nemáme,« opakovala Yazatap. »Tuhle instituci jsme ještě nezavedli.«

»Ani si nemyslím, že bychom měli něco takového zavádět,« pokýval hlavou Pepek. »Byla by tragédie, aby nám i tady vznikla mafie právníků! Obávám se, že po tom incidentu nemůžeme bez pravidel zůstat a sepsání nějakého jednoduchého zákoníku nás nemine, ale jsem zásadně proti složitým paragrafům s výčtem všech myslitelných případů, ve kterých se pak vyznají jen mafiáni.«

»Kdo tedy bude soudit?« starala se Yazatap.

»Můžeme pro mě za mě soudce před každým soudem losovat. Když budou dost jasné zákony, půjde to,« řekl Pepek.

»Nezdálo se mi, že by zákony na Zemi byly jednoduché,« pochybovala Yazatap.

»Nejsou,« přikývl Pepek. »Ale všimněte si, že nám odpadne většina paragrafů, protože nebudou potřebné. Kdo by tady kradl, když může mít všechno? Po nějakou dobu nám asi zůstanou na starosti různé násilnosti. Nejste zrovna andělky a rády se bijete, ale podle mě je nepřipustné ubližování i box, který považujete div ne za věc cti.«

»Kdo ty zákony sepíše?« starala se Yazatap.

»Už jsem to jednou zkusil,« přikývl Pepek. »Takže už vím, že na to nebudu stačit. Ale co kdybychom se do toho pustili společně my dva? Jsi taková zkušenější...«

»Já jsem kdysi zákony i vydávala,« zamračila se trochu Yazatap. »Ale ty by se ti určitě nelíbily, byly k lidem zlomyslné. Musela bych se hodně polepšit.«

»Zkusíme to?« nadhodil Pepek.

Ostatní jejich diskusi sledovaly, ale neprotestovaly. Pepek si u robotů objednal další letadlo, aby se nemusel vracet do Oázy. Zamýšlel pak letoun ponechat zde místním.

Tefirky eskortovaly zajatkyně do kabiny a Pepek vzletěl. Neletěl daleko, brzy dorazil k Ďábelskému ostrovu s červenou střechou sídla britského ministerského předsedy. Přistál ale až na sousedním ostrůvku a vystoupil.

Ostrov nebyl velký, rozlohou se nemohl měřit s ostrovem ministerského předsedy, měl ale nevlídnější vzhled. Na sousedním ostrově rostly palmy, husté houštiny a tráva, tady byl jen písek. Jen na mořském břehu se zelenaly nějaké vyvržené mořské chaluhy, nebyly tu ale ani škeble a trosečník by se tu uživil jedině rybami, kdyby na ně měl udici. I ptáci jako by se těmto končinám zdaleka vyhýbali. Co by tu dělali, když tu nic nebylo? Možná by tu měli klidnější hnízdiště, ale žádný opeřenec toho nevyužíval. Nedostatek možností k obživě by ale vyhnankyním nemusel vadit, budou-li mít spojení na roboty, kteří jim vše potřebné obstarají.

»Tady budete mít vězení,« řekl Pepek a telepaticky jim objednal domek.

Byl zařízený jako všechny a pro pět vražedkyň měl být dostatečně pohodlný, aby si na nic nemusely stěžovat. Každá dostala plastickou kartu vysílačky, aby si mohla objednávat. I její snižená nabídka jim zajišťovala více než kolik nezbytně potřebovaly k životu.

Nebylo to až příliš velkorysé?

Yazatap se to tak zdálo a na zpáteční cestě to Pepkovi vyčetla, ale použila směrovanou telepatii, aby to vnímal jen on.

»To nebylo velkorysé,« namítl stejným způsobem Pepek. »Ten ostrov pro ně bude brzy skutečným vězením. Nic tam není, nebudou moci ani na chvíli nikam odejít a je příliš malý, než aby si tu brzy nešly na nervy. Až mezi nimi vypukne ponorková nemoc, nebude jim mít nikdo co závidět.«

»A co váš ministerský předseda?« ušklíbla se Yazatap.

»Má proti nim dvě výhody,« řekl Pepek. »Jeho ostrov je přece jen snesitelnější a má tu svoji rodinu. Podílela se na jeho slávě, bude se podílet i na jeho vyhnanství, ale nebude mu jistě tak cizí. Jistě to budou snášet lépe.«

»Pokud tomu nebude naopak,« zahučela Yazatap.

Netušila, jak hluboce se mýlí...

Zákoník

Po návratu domů sepsal Pepek stručný popis událostí na Krabím ostrově, jak to viděl on sám, nechal to jako leták vytisknout a vyvěsil ve Společenské hale na nástěnce, kde jinak František pravidelně ohlašoval koncerty. Na konci letáku stála nabídka, aby se u něho nebo Yazatap přihlásili všichni, kdo mají zájem podílet se na vytváření zákoníku zdejšího světa.

Kolem vývěsky se brzy shromáždily nejen houfy diskutujících tefírek, ale i některých mužských obyvatel Oázy. Mezi dobrovolné právníky se ale nikdo příliš nehrnul.

Pepek s rodinou si o tomto problému uspořádali dlouhou telepatickou seanci. Dohodli se na ní, že se do právníckého týmu zapojí všechny. Nenarozeným dětem to přece neuškodí a právní systém Oázy bude přednější než ostatní aktivity. Nikdo kromě Františka, Horákovy rodiny a nových kolonistů do pozemských poměrů pořádně neviděl, ale Františka si přece jen netroufali odtrhnout od hudební školy a ostatním chyběly slýriby k otvírání hvězdných bran. František ostatně nebyl pravou osobou ani pro akce na Zemi, ani pro loupeže malých ďáblů. Yazatap brblala, že by i z dobrovolnic sestavili náhradní komanda vybavená slýriby, ale pak uznala, že by je jejich zpovídání příliš zdrželo. Nakonec, v nájezdech na pevnosti budou pokračovat, jen co společně sestaví aspoň základ zákoníku.

Pepkovi se nelíbilo přerušit záchranu posádek ohrožených pevností na Gehenně, ale Yazatap se Salgiel mu vyložily, že by musela být zvláštní smůla, aby se něco přihodilo tak brzy. Při zkáze pevnosti bývá zdecimován i letecký svaz útočníka a příprava dalšího úderu srovnatelné síly trvá až několik let. Úspěšný útok na pevnost není otázkou drtivého náletu, bývá výsledkem dlouhých příprav, předchází mu průzkum sebevražednými vyzvědačkami, trpělivé oťukávání testovacím bombardováním a až potom vyšle útočící strana co nejsilnější bombardovací svaz, aby měla jistotu úspěchu. Na rozsáhlé přípravy by špionážní duchyně jistě přišly, zatím ale ani na jedné, ani na druhé straně nic nehlásí.

S odborníky se Pepek raději nehádal ani v oblasti pekelného vojenského umění, ani u pekelné lékařské vědy. Stačilo mu nahlédnout do vědomostí svých nejstarších manželek. Už dávno věděl, že jsou obě skutečné odbornice a na obě se může spolehnout. Salgiel dnes měla pekelné i andělské vědomosti a Yazatap tisíce let platila mezi Baalkami za odborníci na vojenské otázky a na poměry na Zemi.

O další změnu tématu se ale postarala Salgiel.

Připomněla, že nechce déle čekat a chce mít s Pepkem dítě. Tvrdila, že jí nevadí, když nebude první, ale na rozdíl od Mariuk a Yazatap, které by raději ještě počkaly, po něm ze všech nejdéle touží. Její návrh ale vyřešili rychle, hladce a kladně. Pepek ji bude ode dneška tak dlouho přednostně milovat, dokud nebude dítě na cestě, pak se vrátí k antikoncepčním účinkům kosmické síly a ke všem ostatním. Ty zatím o moc nepřijdou, i když budou sex jen telepaticky sdílet. Salgiel ale dostala další úkol zjistit, jak je to s účinností šťávy brudette, vyvinuté hlavonožci z Xijtry pro pozemšťanky. Kdyby účinkovala i na tefirky, mohli by své dohody ještě pozměnit.

Nic tedy nebránilo začít rozmyšlet nad paragrafy. Pepek už to kdysi zkoušel a uměl si to aspoň vzdáleně představit, ale ani ostřílená Yazatap nevypadala nadšeně, ačkoliv Pepek donesl od Alexijeva knihy, které by jim měly pomáhat.

Nezbývalo jim, než se sesednout a pustit se odhodlaně do nich. Ramiel sice napadlo telepaticky se nad knihami spojit, ale tentokrát to nebyl dobrý nápad, vzájemně si odváděly pozornost. Rozpojili raději telepatickou sestavu a pokračovali v rozboru knih jednotlivě s tím, že si večer vědomosti vzájemně vymění.

»Paragrafů se nelekejte, na množství nehleďte!« povzbuzoval všechny Pepek mírně upraveným pozemským rčením. »Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt.«

»Kdo jinému jámu kopá, sám do ní spadne!« pochlubila se Yazatap jiným pozemským

přísluvím. »A tak dlouho se chodí se džbánem...«

»Nehodíme přece flintu do žita!« zasmál se Pepek.

»Nechte už toho nadávání!« okřikla oba Ramiel. »Nerozumím vám ani pojem! A tady v té knize je to ještě horší. Jak tomuhle může někdo rozumět? Už aby byl večer!«

»Nemluv pořád jen o sexu!« vrátila jí to Yazatap.

»Copak jsem o něm řekla jediné slovíčko?«

»Ne, ale číš ti z očí!«

»No a co?« odsekla Ramiel. »Číš mi z očí sex, to je toho! Je mi šestnáct, myslím na to kudy chodím, ostatně už z toho nosím v břiše dítě a těším se na ně, ale řekněte mi, co je na tom špatného? Vždyť se tomu taky nevyhýbáte! Horší je, když někomu číš z očí vražda!«

»To máš úplnou pravdu!« uznal to Pepek a stvrdil to políbením, které si Ramiel jak se patří vášnivě vychutnala.

Všechny kolem jí to jen přály.

Pozemské knihy jim příliš nepomohly.

Brzy zjistili, co jim Pepek tvrdil už od začátku: pozemské paragrafy jsou sestavené tak prohnane, aby chránily spíš darebáky než poctivce. Už od dob Říma se na nich podepisovali d'áblové. Uměli si své služebníky dosadit mezi všechny zákonodárce od hrubých tyranských vlád až po nejnovější demokratické. Zejména v moderní době si poslanci do zákonů stále vkládají skulinky, usnadňující nekalé rejdy. Heslo, podle kterého moc korumpuje tím víc, čím je větší, platí na Zemi beze zbytku. Pokud nejsou pozemští právníci přímo v d'ábelských službách, dokáží se tomu přizpůsobit, ale pro většinu lidí jsou paragrafy d'ábelská past, ze které není úniku.

Zdalo se, že začnou úplně od nuly a pohled na pozemské tlustospisy jim bral náladu.

Pepka ale napadlo něco, čím všech pět manželek ohromil. Navrhl přizvat do diskuse o zákonech tefírky z vyhnanství.

»Ty vražednice?« vytáhla obočí Yazatap. »To snad nemyslíš vážně! A co na to řekne vaše pozemské přísloví o kozlech a zahradnících?«

»Proti tomu bych postavil přísloví: *pytlák bývá nejlepším hajným*,« usmál se Pepek. »Jistě znáš moji dávnou neshodu s doktorem Alexijevem. Za trest mi uložil sestavit pro Učedníky právní řád. Uznávám, že jsem to nezvládl, ale tady se s námi dostaly do podobného sporu dospělé tefírky. Když je přinutíme vážně se zabývat otázkami provinění, zločinů a trestů, mohly by nám pomoci. Už proto, že se na to budou dívat z jiného úhlu pohledu.«

»A co když tě odmítnou?« pochybovala Yazatap. »Jistě jsou teď na tebe naježené!«

»Mohou být,« pokrčil rameny Pepek. »Spíš si ale myslím, že na ostrově nebudou mít co dělat a tohle by pro ně byla zajímavá nabídka. Možná bychom jim mohli nabídnout za jejich pomoc i zkrácení trestu, ale největší výhodou pro ně samotné bude, kdyby se nad tím pořádně zamyslily. Představte si, kdyby pochopily, jakou lumpárnu to provedly! Kdo přizná vlastní darebáctví a lituje ho, je napůl napravený.«

»To mluvíš i za sebe, že?« zasmála se trochu škodolibě Ramiel.

»Já si za svými neplechami stojím,« odpálil ji Pepek. »Nejsou zas tak odsouzeníhodné, abych je musel přiznávat jako chyby. Mému příkladu je ale mnohem bližší nedávná příhoda s jedním utopeným počítačem!«

Ramiel tím byla okamžitě v obraně, ale ostatní o Pepkově nápadu přemýšlely vážněji.

»Škoda těch knih!« vzdychla si Mariuk. »Když si představím, že je někdo pracně psal, skoro mi je ho líto. A my je teď smeteme se stolu jako nějakou špínu.«

»Co se dá dělat, když to špína je!« pokrčila rameny Yazatap.

»Úplně snad ne,« zastal se knih Pepek. »Je v nich plno vědomostí, propracovanějších než právní systém Baalů i Árá. V Gehenně bylo právo příliš jednoduché: omezovalo se na subordinaci a poslušnost rozkazů. Na Zemi je místo toho více vědecky propracovaných řádů a teorií, zabývají se tím celá ucelená vědecká odvětví, sociologie, psychologie, politologie, teorie státu a práva, dokonce

jsou na to samostatné vysoké školy.«

»A všechna ta věda slouží zlu!« namítla Xapho. »Pěkně děkuji!«

»Vím,« přikývl Pepek. »Ale můžeme si z ní vzít víc než z Gehenny. Když víš, proč to bylo sepsáno, můžeš toho využít i k lepším cílům.«

»Ano, ale když vidím ty tlustospisy...« vzdychla si Xapho...

»Nebudeme je přece opisovat se všemi mouchami a kličkami,« utěšoval ji.

»Dobře, jak si to tedy představuješ s těmi vražednicemi na ostrově?« pokračovala ve věcném tónu Yazatap. »Chceš je brát ke konzultacím sem, nebo pokaždé cestovat za nimi? Upozorňuji tě, že budu proti tomu, aby dostaly telepatii. Nezaslouží si ji.«

»Budeme se domlouvat pomocí vysílaček,« řekl. »To snad postačí. Kdyby nám s tím pomohly a upřímně svého současného fanatismu litovaly, zasloužily by si nejen telepatii, ale třeba i zkrácení trestu.«

Yazatap nakonec odletěla na ostrov vyhnanců s Pepkem. Tvrdila sice, že se navzájem mohou lépe chránit, ale zvědavost jí čišela z očí víc než Ramielin sex.

U vyhnanek ale moc nepochodili. Yazatap měla pravdu. Ačkoliv je Pepek zachránil před popravou, byly na něho nabroušené. Jeho nabídku vyslechly zamračeně a pak ji stroze odmítly. Nevyčítaly mu ani zradu, Kanaánek přece nemohl zradit Gehennu, ale nevybíravě se pustily do Yazatap. Ta nad nimi jen mávla rukou.

»Jste opravdu fanatičky,« vzdychl si Pepek. »Dobrá, zatím o tom aspoň přemýšlejte. Až dostanete rozum, ozvěte se. Vaše objednávací karty-vysílačky vám tu necháme a budou mít jednu možnost navíc. Můžete nás tou kartou zavolat.«

»To se načekáš!« odpálila ho ta nejedovatější.

»Času máme víc než si myslíte,« přikývl vážně, ale klidně. »Budete mít více času na přemýšlení než vám bude milé. Váš ostrov není velký a až se nabažíte nicnedělání, samy pochopíte, že to od nás nebyla prosba o pomoc, ale nabídka.«

Hned poté odletěli. Yazatap pilotovala mlčky a Pepek mlčel též. Až když byl ostrov Oáza na dohled, porušila ticho.

»Nemáš to s námi lehké,« uznala.

»Všem se člověk nikdy nezavděčí,« odvětil Pepek neutrálně. »Očekával jsem s vámi větší problémy. Například vás pět, co jste si mě vzaly. Nechci říkat, že jste ideální, ale je mezi vámi větší pohoda, než bych považoval za možné. Vždyť se vůbec nehádáte! Ani mezi sebou, ani se mnou, vypadá to až nepřírozeně. Pozemšťanky by na sebe určitě více žárlily, hádaly by se, některé by si už dávno nafackovaly.«

»Lidé se vždycky hádali, to máš pravdu,« připustila zadumaně Yazatap. »Pamatuji si dobře poměry na Zemi před třemi tisíci lety, tam byla ale pěkná sbírka nenávisti! Ani vody jsem se nesměla napít, když nebyla otestovaná na jedy. Ale tady žijeme v úplně jiném světě! Lidé Země, jak jsem je znala, neměli telepatii. My si ale navzájem vstupujeme do vědomí a všechny konflikty předem zlikvidujeme, dříve než uzrají do hádky. Trochu ti asi vysvětlím žárlení, sama jsem to zažila a mohu nejlépe srovnávat tefirky s pozemšťankami. Ženy měly kdysi na Zemi menší cenu než chlapi. To jsem poznala na vlastní kůži a nebyly to pěkné zkušenosti. Jak jsem si ale nedávno vytahala ze tvé hlavy (nejspíš o tom víš), přešli jste na monogamii a ženy už nejsou otrokyněmi. Tím lépe! Ale samostatnost žen přináší konflikty jiného druhu. Chtějí žít podle sebe, nechť se nikomu přizpůsobovat. Možná s tím souvisí i váš majetnický pohled na všechno, včetně partnerských vztahů, ten jsme my tefirky nikdy nezažily. Pravda, byly jsme na tom ještě hůř, náš svět byl zjednodušený jen na vojenskou subordinaci, což bylo ještě příšernější, vždyť i kamarádství jsme maskovaly jako *vzájemnou bojovou podporu*. Jsem ti vděčná, že jsi nás z toho vytrhl a že jsi nám za to nevnucoval vaše pozemské majetnické vztahy. To byl podle mého mínění klíčový moment. Vztahy v Oáze jsou dnes nejlepší ze všech, co jsem kdy poznala. Vděčíme za to i Mrzoutům, ale musím ti přece jen uznat, tys nás sem přivedl.«

»Pořád se mezi vámi ale najdou násilnické povahy, které to kazí!« vzdychl si.

»Nevšiml sis, že potíže dělají především ty nové?« usmála se trochu.

»Všiml, ale právě ty nové fanatičky budou pořád přibývat,« staral se.

»To nebude vadit,« ujistila ho. »Ty před nimi se nám mezitím přizpůsobí a ztratí svou bojovnost, takže ty bojechtivé budou pořád v menšině. Které si stačily na Oázu zvyknout, nemají už zájem vracet se do války.«

»Ocenil bych, kdybys měla pravdu.«

»Ale to víš, že ji mám!« cítila se jistá. »Víš co? Probereme si to spolu večer!«

»Myslíš při telepatickém spojení? Nejsem proti. Ale ještě víc jsem zvědavý na novou metodu Ramiel, tu s částečným odstíněním mysli,« prozradil na sebe Pepe. »Kdyby jí to fungovalo přesně tak jak tvrdila, ubralo by nám to spoustu problémů. Ramiel je náhodou velice bystrá holka. Dávno už jsem jí odpustil, jak se mezi nás vetřela.«

»Ramiel je skutečně bystrá, to máš pravdu,« zhodnotila ji nezaujatě i Yazatap. »Až se divím, kde se to v ní vzalo. Šla po tobě cílevědomě jako já i bez mých zkušeností. Ale Salgiel přišla mezi nás podobným způsobem a také jsi ji přijal, takže se tomu nedivím.«

»Zato ty jsi mě tenkrát překvapila nejvíc ze všech!« přiznal.

»Proč?« usmála se. »Nevadilo ti to přece! Ale uznej, že jsem tě ovlivnila nejvíc. Tehdy jsi byl pevně rozhodnutý pro Xapho a i když ti nezištně nabízela své kamarádky a lákala tě na polygamii, velký úspěch neměla. Přiznej si ale, zalichotilo ti, že jsem se ti sama nabídla. Se mnou to přece bylo jiné než s těmi nezkušenými děvčaty.«

»Zalichotilo... možná. Ale překvapilo mě to pořádně, nemysli si.«

»Právě s tím jsem počítala!« zasmála se. »Ty sis tenkrát nepřipouštěl, že bych o tebe stála jako ženská, vid'! Jinak bys mi tak bezelstně nevlezl až do postele v domněnání, že půjde vážně jen o nezávaznou debatu. A pak už ti bylo trapné vycouvat, že?«

»Dalo by se říci, že jsi mě ulovila. Až příliš snadno,« přiznal jí velkoryse.

»To nebyl obyčejný lov,« namítla vážně. »Ačkoliv to tak mohlo vypadat. Zdálo by se, že jsem měla proti tobě velkou výhodu ve své pradávnejší zkušenosti s chlapy na Zemi, ale tak jednoduché to zase nebylo. Nejdůležitější zlom byl, abys s námi přistoupil na polygamii. Až potom jsme měly vyhráno. A myslím, že jsem ke tvému lámání hodně přispěla.«

»Neříkej!« pohrozil jí žertem. »Chceš tvrdit, že ses obětovala pro blaho ostatních?«

»Hrabal ses mi v paměti už mockrát, asi už víš, jak to bylo,« přikývla vážně. »Když jsem uvěřila, že nám vážně nabízíš nový život v novém světě, nemohla jsem zůstat stranou, ačkoliv jsem se tě zpočátku štítla. Teď už se neurazíš, když ti to řeknu, ale příjemně jsi mě překvapil, hodně jste se za ta léta změnili. A k lepšímu. To ti říkám jako bývalá uznávaná odbornice na kontakty s vámi. Uvěřila jsem ti, že jsi zahodil prastarou nenávist a chceš nám pomoci, ale věděla jsem, že to nebude snadné. Abys to dokázal, nesměl bys nám pomáhat jen zvenčí jako mecenáš, ale musel by ses k nám přidat úplně. Holky se pokusily navázat s tebou kontakt čistě intuitivně, ale věděla jsem, že tě na naši stranu nepřetáhnou. Nechci tvrdit, že bych se obětovala, ale věděla jsem, že to musím udělat, ať se mi to bude líbit nebo ne. Ve hře toho bylo příliš mnoho. Kdybys mě odmítl, neprohrála bych pouze svoji hrdost, ačkoliv i to bych hodně těžce překousla. Ztížilo by to ale situaci nás všech tady v Oáze, to byl důvod, proč jsem se tak snažila. Musím přiznat, neprodělala jsem na tom. Dokud jsem stála proti tobě, bral jsi mě jen jako otravnou překážku. Štvalo mě to, proč to nepřiznat, když už vím, že jsi měl nad námi výhodu andělských darů. Teď už mě uznáváš nejen jako rovnocennou manželku, ale i jako spolehlivou partnerku na výpravy. Miluji být tam, kde se děje něco důležitého a s tebou se určitě nebudu nudit.«

»A ty ostatní ti nevadí?«

»A víš, že ne?« usmála se. »O sex se přece dělíme spravedlivě a telepaticky sdílený je tak podobný pravému, že nám často stačí. Co od tebe vím, i na Zemi je dodnes obvyklé, že chlapi stojí o častější sex, zatímco ženám nevádí občas na pár dní vynechat. Přesně tak to ale máme, ne? Důležité bylo, že jsme uhrály, abys nás nechal rozhodovat, která se s tebou bude milovat tělesně

a které se povezou. Mohl bys některou i neuvědoměle upřednostňovat, kdežto my už se porovnáme spravedlivě. Vyhovuje to tak všem, nám i tobě, jen si to přiznej, ačkoliv je pořád znát, že to máš nejradši s Xapho. No a co? Jedna se ti musí líbit nejvíc.«

»Hele, ale vážně by mě něco zajímalo,« napadlo ho. »Vy na sebe nežárlíte, ani když některé teď budou mít se mnou děti a jiné ne?«

»Proč?« pokrčila rameny. »Tohle si jistě snadno zjistíš, ale za sebe ti to řeknu raději sama a hned. Teď se dějí tady, na Gehenně a vlastně i na Zemi důležité události. Už jsem řekla, že by mě dítě od nich odvádělo a já chci být u toho, když se něco důležitého děje.«

»Ale dítě bys brala také, že?« ujišťoval se.

»Jistě,« přikývla. »Co má být, má být, už to беру skoro jako kdysi ženy na Zemi. Ale jak říkám, nejsem na to tak žhavá, jako Salgiel.«

»No dobře,« spokojil se s tím. »Se mnou se nudit nebudeš, mám ještě plno plánů. Teď musíme zklidnit Oázu. Nemůžeme něco dělat na Zemi ani v Gehenně a mít v zádech zdejší neuspořádané poměry.«

»Jistě,« přikývla. »Můžeš se na mě spolehnout, budu ti v tom pomáhat. Jsme teď jedna posádka, nebo chceš-li, jedna rodina. Chceme totéž, jen se maličko lišíme v pořadí hodnot. Pro mě je důležitější, co se děje na Gehenně, tebe víc zajímá Země. Což je přirozené, hlavně že nejdeme proti sobě.«

»To doufám,« přikývl.

V dalších dnech se rodina Horáků pilně věnovala výběru, co by se dalo z pozemských zákonů převzít a co musí navrhnout jinak. Salgiel jim přivedla další zájemkyně. Zlákala na to bývalou kamarádku pilotku Lailah a spolu s ní přivedla i jednu její novou spolubydlící. Prý teď s nimi bydlel vysoký černovlasý chlap a zdálo se, že si všech pět vezme.

Lailah Salgielinu nabídku přivítala. V Oáze se všem vedlo dobře, ať se zaměstnávali něčím užitečným nebo jen tak lenošili. Všechno potřebné jim zajišťovali roboti, o materiální zabezpečení neměl nikdo obavy. Při výchově dětí se střídali, takže jim tolik času nezabírala. Koupání v laguně, sport a hry byly obvyklým zpestřením, ale po večerech a v době dešťů se někteří zoufale nudili.

K záchraně před nudou nejvíc přispěl František se svou hudební školou. Mezi novými osadníky ze Země našel brzy dva hudebníky, kteří se k němu sice zpočátku nehrnuli, ale pak zjistili, že mají na výběr jen mezi Františkem a nudou, takže udělají nejlépe, když se přidají k němu. Pomohli mu rozšířit hudební školu a brzy měli výsledky. Tefírské děti byly zcela nedotčené kulturou, ale František byl při objevování skrytých talentů neúnavný a úspěšně přesvědčoval nové rodiče, aby dětem umožnili věnovat se hudbě. Ačkoliv jeho žákyně byly zatím příliš mladé, sestavil kromě sboru i dvě kapely, které mohly hrát ve velké hale, které honosně říkali Kulturní dům.

Další náměty užitečných činností přinesl tefírkám Peppek. Zaškolení několika kadeřnic na Zemi byl první krok, pak už to jelo samospádem. Ty první nezištně učily další zájemkyně a brzy bylo v Oáze kadeřnic tolik, že se dostalo na každou. Souběžně s tím se ale k Pepkově nevoli rozšířila po Oáze kosmetika. Peppek byl jejím odpůrcem, tvrdil, že tefírky jsou krásné i bez šminek a rtěnek, ale nějakou kosmetiku měli roboti v programech již od Andělského světa, tefírky na ni přišly a pak už to nikdo nezastavil.

Užitečnější byla podle Pepka individualizace potravin. Učedníci z Andělského světa tak označovali pěstování přírodních plodin, nutné ke zmírnění jednotvárnosti syntetických potravin. Ačkoliv roboti dodávali stovky a možná tisíce druhů od hotových jídel po ovoce, přírodní plodiny byly mnohotvárnější. Rostlinné mléko, masohrušky, salámy, chléb, jitrnice, ale dnes už i pozemská jablka byly od robotů kus od kusu naprosto stejné, přírodní plodiny byly naopak každý kus originální. Proto v Andělském světě pěstovali ve velkém doplňkové zemědělské plodiny. Ne obilí, ale převážně ovoce, zeleninu a víno.

Peppek pěstitelskou a zemědělskou činnost přinesl i do Oázy. Kromě vylepšení skladby potravin tím užitečně zaměstnal desítky tefírek. S pěstováním užitkových rostlin spojily péči

o květiny a brzy byly domky v Oáze obklopené nejen sady mladých ovocných stromků, ale také záhony květin. V tropickém podnebí se dařilo obojímu a domky bez květinové výzdoby začaly být výjimkou, která brzy úplně vymizela, neboť dům bez květin byl podle obyvatelky ostrova příliš nudný.

Jeden z nových přistěhovalců ze Země, bývalý slévač Rudolf Máša, onemocněl na Zemi leukémií. Ačkoliv ho v Andělském světě poměrně rychle uzdravili, nemoc ho mezitím připravila o zaměstnání a Alexijevova nabídka začít nový život v neznámém světě mu proto přišla docela vhod. Neznámý svět Oáza přinášel všem nově příchozím od začátku spoustu zážitků. Ocitli se ve světě, kde chlapy obletovala celá hejna krásných dívek a žen. Šeredky tu prostě nebyly, tisícileté bylo často obtížné odlišit od mladších a ty, které neměly o muže zájem, se samy držely v povzdálí. Kolem příchozích se točily vdavekchtivé ženy, stačilo na ně kývnout. Pro pozemšťany to byl šok, ačkoliv je na to Alexijev připravoval a věděli, co se od nich očekává. Všichni také byli varováni, aby zdánlivě příhodné situace nezneužívali. Nikdo zatím neví, co by taková oklamaná tefirka dokázala, ale kromě malých dětí všechny uměly zabíjet i holýma rukama.

Rudolf byl poctivý chlap, nepatřil mezi prázdné lvy salónů a vymetače barů. Vybral si mezi tefirkami atraktivní pilotku Tarin a brzy se zařadil mezi ženaté, což se od příchozích tak nějak očekávalo. Něco mu ale pořád chybělo. Měl teď vlastní domek a hezkou ženu, jen jeho původní profese byla tady nepotřebná. Nebyly tu slévárny ani jiné strojírenské továrny. Kdykoliv bylo třeba navrhnout nějaký nový výrobek, nebyla to tady záležitost řemeslníků, ale programátorů a tomu poctivý pracant Rudolf nějak nemohl přijít na chuť.

Když se nemohl zapojit ve své profesi, upnul se na svůj koníček, malování. Na Zemi se mu věnoval jen okrajově, ale tady zjistil, že mu může nahradit ztracenou práci. Požádal Pepka, aby do repertoáru robotů zařadil malířské potřeby a když mu Pepek ochotně vyhověl, pustil se do malování naplno. Pepek mu chtěl pomoci a naučil ho andělskému malování, ale Rudolf si to sice vyzkoušel, ale pak prohlásil, že se to neliší od fotografie a on by přece jen raději maloval jednodušeji, ale působivěji. Na to mu Pepek popřál úspěch a už mu do toho raději nemluvil.

Český lidový malíř samozřejmě vzbudil pozornost. Nejprve ho okukovaly děti, pak se k nim přidali i dospělí a když se to dozvěděl zdejší uznávaný šířitel kultury František, došel si za ním a po krátkém přemlouvání mu v Kulturním domě uspořádal výstavu obrazů. Hned mu také dohodil zájemce, či spíše zájemkyně, dychtivě naučit se také tak malovat. Některé naučil malovat po andělském způsobu, ale Rudolfovi zájemkyň moc nebylo.

Rudolf zprvu brblal, že není žádný profesionál a už vůbec ne učitel, ale nakonec si, stejně jako František, otevřel uměleckou školu, tentokrát malířskou. A nejen pro děti! Brzy se mu přihlášily i starší tefirky a o dvou s uznáním prohlásil, že mají nesporný talent. Jak se ale dalo čekat, společný zájem je sblížil natolik, že se po měsíci s Tarin dohodl přibrat je do rodiny, ačkoliv měl původně v úmyslu vzít si jen jednu.

Pepek se jen usmíval. Ačkoliv spřízněnost zájmů určitě sehrála svou roli, viděl za tím rozhodnutím především Tarin. Tefirky byly k polygamii nakloněnější a chlapská předsevzetí zůstat jen s jednou brala v Oáze za své. Ve světě, kde je sice možné mít jednu ženu, ale za přirozenější se považuje mít jich víc, se stávala monogamie raritou. Snad jenom František se zuby nehty držel té své jediné, ale kdyby Qemuel nebyla d'áblice, dalo by se o ní tvrdit, že s ním měla andělskou trpělivost.

Rudolf ale prohlásil, když už se má něco dělat, má se to dělat pořádně a aby nepůsobil věčně dojmem diletanta, požádal Pepka o dovezení odborných malířských knih ze Země. Pepek s tím samozřejmě souhlasil, požadované knihy přivezl a uložil do Kulturního domu, kde tak vznikl základ samoobslužné veřejné knihovny. Neobsahovala beletrii, jen odborné knihy, ale nezůstalo u malířských. Pepek toho ze Země přivezl více, kromě knih třeba i noty pro hudebníky. Vedení knihovny svěřil počítači. Spoléhal se na poctivost zájemců, že se při vypůjčení sami zapíší, aby jiní věděli, kde mají půjčené materiály hledat, ale v Oáze to tak zatím fungovalo. Nepoctivci tady ještě nebyli, jediný všem dobře známý případ vandalismu, Pepkův utopený počítač, byl pro případné

následovníky či následovnice dostatečně pádným varováním. Ramiel to také nemyslela tak zle, jak to málem dopadlo.

Povzbuzeni Rudolfovým příkladem pokračovali ve svých pozemských zálibách i další příchozí. Jeden začal na ostrově opracovávat vhodné balvany a přetvářel je v monumentální sochy, trochu podobné sochám na Velikonočním ostrově, dva se sešli u fotografování, kde jim Pepek nabídl dokonalejší tefírské záznamové technologie. K těmto průkopníkům se brzy přidávaly tefirky, od malých zvědavých dětí po bývalé bojovnice, leckdy starší než počátky Českého státu, což na nich naštěstí nebylo znát. Ačkoliv v těchto případech nešlo prvotně o sex, často to pokračovalo jako u Roberta svatbou. Společné zájmy byly výhodné i v tomto směru a všeobecné mínění těm případům přálo.

Pepek mohl být spokojený. Oáza začala vzkvétat nejen po materiální stránce, kde díky zděděným robotům nebyly problémy od začátku, ale i v ostatních oborech.

Jen s legislativou byly neustálé potíže. Zdálo se, že na ně celá rodina Horáků nestačí. Dohadovali se nad tím skoro jako poslanci v Parlamentech.

Což Pepek říkal od začátku...

Pepek mezi přistěhovanci ze Země našel skutečného právníka, advokáta doktora Petra Ježka, ale ten se na jeho nabídku jen oťepal.

»Zlob se nebo ne, ale s paragrafy souviselo všechno zlé, s čím jsem se kdy na Zemi setkal. Ani nevíš, jak jsem zajásal, když mi doktor v sanatoriu sliboval, že bych se jich tady zbavil! Jsem rád, že jsem se od nich odtrhl a nepřijel jsem do nového světa, aby mě tu zase spolklý. Ba ne, já s nimi nechci už nikdy v životě nic mít!«

»Tady bys mohl uplatnit nejen své znalosti, ale i vlastní nápady!« lákal ho Pepek. »Co třeba takový slib manželský? Na Zemi to je něco neurčitého, ale tady to dostalo úplně jiný význam, který bychom měli právně ošetřit.«

»Co tady podle tebe manželský slib znamená?« zachytil se právník. »To snad není nic závažného, uplatňuje se to především u podvodů, kde podvodníci tahají pod touto záminkou z důvěřivých obětí peníze. Právně to je ale marginálie.«

»Na Zemi to tolik neznamená,« souhlasil Pepek. »U nás to dostalo jiný význam. Jistě už víš, že se tefirky běžně dožívají pěti tisíc let a pro nás tady nebude sto let žádná hranice. Nevím, jestli jsi někdy viděl Xijtrany, takové inteligentní chobotnice, ale mají lepší metody k určení limitů věku a odhadují, že idarchon, který tu každý dostane, prodlouží věk lidí asi na tisíc let. A ačkoliv to tak možná nevypadá, my tu uvažujeme v tisíciletích, dlouhodoběji než na Zemi, kde se plánuje jen na desetiletí. Proti tomu jsou některé věkové limity doslova směšné. Ujala se tu například, a klidně přiznám, zrovna díky mně, hranice šestnácti let pro možnost sňatku. Proti tisícovce je to směšnost, ale uznám, že by něco mělo chránit děti před pedofily. Zatím tu žádné nemáme, ale kdyby se nějaký objevil, neměl by nás zaskočit. Těch šestnáct let je uznávaná hranice asi jako pět manželek na jednoho chlapa. Co ale mají dělat patnáctileté, když už vědí oč jde, ale svatbu mít nemohou a bojí se, že si jejich vytoužený zatím vezme pět jiných? Proto se v Oáze, aniž by to někdo právně uznal, ujal **manželský slib**. Je to dohoda ve smyslu **počkáme na tebe a až to půjde, vezmeme si tě**. Není to pravé manželství, nespojuje se to se sexem, nedávají to chlapi, ale týká se to celých rodin, protože novou ženu musí do rodiny přijmout i ty předchozí, ale bere se to tady vážněji než na Zemi zasnoubení. Je to právně přijatelné, nebo ne?«

»To je opravdu zajímavá otázka,« pokýval hlavou advokát. »Asi by k tomu měli podat své vyjádření i lékaři, proč to má být právě šestnáct let, ale podle mě by to kodifikováno být mělo. Už pro nebezpečí pedofilie.«

»Nechceš nám s tím pomoci?« navrhl mu rychle Pepek.

»Nechci!« odmítl pan Ježek. »Zlob se jak chceš, ale o žádné paragrafy nezavadím!«

»No dobře,« ustoupil Pepek. »Nutit tě do toho nebudeme. Ale aspoň bys nám to mohl občas zkritizovat. To přece může každý, na to nemusí být ani právník.«

»Kritizovat vám to asi budu, s tím počítejte!« usmál se advokát. »Ale to je všechno, co s tím budu mít společného. Jak jsem řekl, paragrafy už nikdy!«

»Jak myslíš,« pokrčil rameny Pepek. »Aby sis jednou nevyčítal, že jsi měl možnost, ale zahodil jsi ji.«

Právník ale vypadal neústupně. Jakoby byl věrný svému jménu, naježil se a nechtěl už o tom ani diskutovat. Pepek se musel vrátit s nepořízenou. Zdálo se, že ani on na úspěch *legislativců* nevěří.

Brána děsu

»Měl bych to asi znovu zkusit u těch vyhnankyň,« svěřil se Pepek Yazatap.

»S tím ještě počkej!« radila mu. »Nech je trochu uzrát! Ještě budou vděčné, až se na ně za měsíc nebo raději za dva podíváme. Teď budou ještě vzdorovat.«

Pepek se s tím ale nespokojil a chtěl vědět, co dělají. Za půl hodiny přišel za Yazatap na radu znovu.

»Poslyš,« začal trochu nesměle. »Je normální, aby si někdo za celý den neobjednal ani sklenici džusu? V tomhle horku?«

»Jak to myslíš?« nechápala.

»Dal jsem si vypsat, co všechno si za poslední dobu vyhnankyně u robotů objednaly. Do včerejška to bylo tak nějak normální. Ráno snídani, přes den občas nějaký ten nápoj, pak oběd, svačinku a večeři, hlavní jídla vždycky krát pět, ostatní spíš jednotlivě, to by podle mě bylo normální. Ale od včerejšího odpoledne vůbec nic!«

»Mohly si udělat výpravu na prozkoumání ostrova a vzít si batoh zásob, případně by mohly žít z ledničky,« snažila se to nějak objasnit.

»Na výpravu si nebudou brát batoh zásob, ale kartu,« namítal Pepek. »Robotům je přece jedno, odkud si objednávají. Žádné zásoby si neobjednávaly. Mohly žít z ledničky, ale připadá mi to divné. Tady to nikdo nedělá, ledničky bývají prázdné a jsou v domech jen ze setrvačnosti.«

»Jistě,« přikývla Yazatap. »Kdo by se obtěžoval otevíráním ledničky, když dostane co potřebuje rovnou pod nos?«

»Právě proto se mi to nezdá,« přikývl Pepek.

Přestal se tím zabývat, přidal se k *legislativní radě* a na vyhnankyně brzy zapomněl, ale ráno s tím přišel za Yazatap znovu. Dokonce ji na to vytáhl z ranní koupelny.

»Nejenže si nic neobjednávají, ale ony ani nesvítily!« oznamoval jí.

»Třeba držely černou hodinku,« pokrčila rameny. »Na Zemi se to dřív dělalo.«

»To už chceš trochu moc,« durdil se. »Nesvítily ani na záchodě. A za celý den neměly žádnou spotřebu vody. Ta trocha spotřebované elektřiny odpovídá zapnuté ledničce, ale to je všechno. Poletím se na ně podívat, pojd' se mnou!«

»Kdyby něco potřebovaly, zavolaly by si nás, ne?« nechtělo se jí.

»Spíš mám dojem, že si postavily nějaké plavidlo a pokusily se z ostrova uprchnout.«

»Nemají kam!« namítla.

»Nemají,« přikývl. »Ale jestli vypluly na moře, nemusí to dopadnout dobře. Počasí je zrovna klidné, ale znáš to! Náhoda je blbec!«

»No dobře, jdu s tebou,« přivolila nakonec Yazatap.

Oblékání jí naštěstí netrvalo dlouho. Měla jako on andělskou kombinézu, stačilo do ní fouknout a byla připravená. Pepek si říkal, že sukně s blůzičkou nebo kostým jí slušely víc, ale ani andělská kombinéza nebyla marná. Holky si samozřejmě brzy všimly, že kombinéza dokonale kopíruje tvary těla, takže se za nimi všichni chlapi otáčejí a brzy nosila u Horáků sukně jen Salgiel. Ta sice brblala, že ji andělská kombinéza psychicky omezuje a deptá, ale byla to pustá výmluva, každý věděl, že si na ní Pepek cení něčeho jiného než těla.

Yzatap vyrovнала krok s Pepkem. Musela cupitat, aby šla stejným krokem, měl kratší nohy a nemohl sáhnout jako ona. Naštěstí nebyla letadla zaparkovaná daleko. Nevšimavě prošli kolem nového airbusu, zato starému na kamenném podstavci věnovali aspoň letmý pohled. Od zkázy pevnosti Árj-Cheeb uplynulo mnoho pátků, jeho radioaktivní plášť nebyl nebezpečný na dálku, ale nikdo nepočítal, že by se s ním ještě někdy mělo létat. Od počátku museli něco udělat, aby se kolem neochomýtalý děti. Zpočátku stačila natažená výstražná páska, zamezující přístup k němu, ale když se Pepek uzdravil, pořídil si nový stroj a starý chtěl prostě zlikvidovat.

Tomu se ale Yazatap energicky vzepřela a prosadila u všech umístění starého airbusu na vysoký kamenný podstavec.

»Je to jediný pomník Erelim!« umlčela rázně všechny námitky.

Měla pravdu, ale Pepkovi každý pohled na tento pomník připomínal zlatovlasou dívku a její hrob v troskách válečné pevnosti tefirek.

Nastoupil raději s Yazatap do menšího neozbrojeného vimaanu, který jim sloužil jako dopravní prostředek do míst, kde nebyly teleporty. V tomto světě ještě byla taková místa, ale postupně jich ubývalo.

Yazatap se samozřejmě posadila na své místo pilotky a Pepek ji nechal, bylo mu přece jedno, kdo řídí a kdo se veze. Vzletěli, otočili se a pak to vzali nejkratší cestou po přímce.

Neletěli ale vysoko, naopak. Yazatap vedla vimaan nezvykle nízko a oba pilně pátrali očima i senzory po hladině, aby jim neuniklo cokoli podivného. Pepkovo tušení, že by pět vyhnaných napadlo odplout, ačkoliv prakticky neměly kam, nakazilo i Yazatap.

Moře ale bylo klidné a přehledné. Párkrát si všimli velkých hejn ryb, zpozorovali i dvě smečky žraloků, kvůli kterým dal Pepek pláže Oázy, Krabiho i Ďábelského ostrova obehnat ochrannými kůly, ale nikde ani stopy po plavidle.

»Nikde nic,« vzdychla si Yazatap, když se před nimi objevily dva ostrovy. Na jednom byl hustý porost a bydlela na něm vyhnaná rodina britského ministerského předsedy, druhý byl pustý. Bungalov ministerského předsedy se celý ztrácel v husté vegetaci, ale jeho polohu všem ukazovala typická britská vlajka visící na vysokém stožáru. Konzervativní britská rodina si zřejmě pořád potrpěla na symboly. Zato domek na druhém ostrově se neskrýval vůbec a jeho červená střecha v ostrém slunečním světle svítila do dálky.

»Kde jsou?« zeptal se Pepek, když zakroužili nad ostrovem.

»Nejspíš uvnitř,« pokrčila rameny Yazatap.

Ostrov byl totiž tak přehledný, že by se tu nikdo neschoval. Byl sopečného původu, měl tvar napůl zatopeného kráteru úctyhodného rozměru několika kilometrů, na jedné straně otevřeného do moře, ale ani vyšší skály na opačné straně nebyly dost členité, aby se v nich někdo schoval. Sopka, která ostrov vytvořila, uhasla už dávno, odborník na Zemi by nejspíš hádal prvohory, zvětralé skály na většině plochy pokryl písek.

Dům byl v tomto prostředí naprosto cizorodou věcí a kdyby neměl vazbu na roboty, postrádal by smysl úplně. Tady se nikdo nemohl uživit, takže jediná stavba, která by tu měla jakýsi smysl, by měla nejspíš tvar majáku. Kdyby ovšem po tomto moři pluly lodě.

Dům ale vypadal pustě i zblízka, takže Yazatap opatrně přistála přímo před vchodem.

»Počkej tady,« požádal ji Pepek a hrnul se k východu.

Yazatap byla odedávna zvyklá z vimaanu zajišťovat výsadkářky, až na to, že dosud jim vždycky velela, kdežto tady přebral iniciativu Pepek.

»Kde jste?« křičel naplno tefirsky, už když vystupoval z vimaanu.

Musel křičet. Na všesměrovou telepatii byl příliš daleko a směrovanou použít nemohl, nepamatoval si totiž psychorezonanci žádné z vyhnanek. Jeho křik se ale odrážel od bílých stěn domku jako hozený hrách. Také bez odezvy.

»Jste tu vůbec někde?« pokračoval Pepek, když došel ke hlavním dveřím.

Ty ho samozřejmě zaujaly jako první. Už tím, že chyběly. Vchod domku byl dokořán a dveře nikde. Někdo je mohl vysadit z pantů, ale nikde poblíž se neválely. Prostě zmizely.

Bleskurychle se telepaticky spojil s Yazatap a místo dlouhého vysvětlování jí promítl, co sám viděl.

»To je opravdu podivné,« poznamenala také směrovaně. Z telepatie jí ale číselo, že už to také bere vážně. »Dávej si pozor, ať tam není nějaká past!«

Pepek by i bez její rady do domku vstoupil opatrněji než jindy. Skoro jako na nějakém neznámém světě, kde se na něho může znenadání vrhnout neznámé zvíře, či ještě hůř něco, pro co nemá ani jméno či pojem.

Domek byl ale prázdný, obyvatelky tu nebyly.

V žádné místnosti nebylo živáčka, jak se brzy na vlastní oči přesvědčil. Nevynechal ani koupelnu a záchody, ale jak se dalo čekat, nikde nic. Ale nebylo tu všechno, jak má být.

První, co mu padlo do očí, byly opět chybějící dveře. Všechny. Hlavní zmizely úplně, po ostatních zůstaly na kovových veřejích viset kovové panty a poblíž se na podlaze válely zbývající kovové součástky, kliky i s kováním. Pepka zaujalo, že byly smontované. Jako by je někdo vymontoval, pak opět pečlivě sesadil a nedbale pohodil poblíž. Podobně na tom byla okna, kolem nich navíc na zemi ležely střepy z rozbitých skel.

Další záhadou, kterou objevil v hale, byla křesla.

Ne že by tu nestála. Ale byla... taková divná.

Zařizoval jim je přece sám a představovala poslední zbytky přepychu, kterého se mělo pět vražednicím dostat. Samy by si mohly u robotů objednat už jen strohé, přísně funkční židle, ale křesla, vystlaná měkkými polštáři, pro ně dostupná nebyla. Proč jim je dal? Tento typ křesel byl velice pohodlný a jeho vnitřní konstrukce umožňovala i uklidňující houpání. Měli je proto všude a Pepek je bez uvažování objednal, ačkoliv jim chtěl zařídit jen kriminál bez zbytečného pohodlí.

Křesla ale byla podivná. Ano, chyběly jim polštáře! Konstrukce byla v pořádku, jen místo polštářů byly tvarované desky z plastiku. Jejich tvar by tvaru lidského těla vyhovoval, ale plastik byl sám o sobě příliš tvrdý. Místo polštářů na něm lpěla jen jakási divná mazlavá hmota, vlhká tak, až se na ní držely kapičky vody, či co to bylo za kapalinu. Kapičky měly jedovatou žlutozelenou barvu, raději na ně ani nesahal, zdály se mu podezřelé jako žíravý hydroxid. Kdoví co to bylo!

Na stolku spatřil něco, při čem ho trochu zamrazilo. Kdyby se tím nedávno nezabýval, nepoznal by, co to je. Ležely tu tenké displeje, pár krystalů a miniaturní síť drátěných spojů, ale chvíli mu trvalo, než si uvědomil, z čeho to všechno pochází.

Bylo to všech pět vysílaček, kreditních kartiček k objednávání. Či spíš jejich žalostné zbytky. Jako by je někdo vhodil do silného rozpouštědla smíchaného s žíravinou. Dávalo to jasnou a přesvědčivou odpověď na otázku, proč vyhnankyně nevolaly o pomoc. Podle toho zřejmě neměly čím.

Něco podobného našel zakrátko i v ložnicích.

Tam to bylo ještě zřetelnější. Z té divné mazlavé hmoty trčely jen konstrukční drátěné spirálky matrací, ale zbytek matrací, polštáře i přikrývky zmizely. Zmizely i dřevěné díly postelí a také zde zůstaly, podobně jako u dveří, jen smontované kovové díly.

Co to bylo? Žíravina, či jen ředidlo? Co mohlo tak rozleptat umělou hmotu i dřevo?

»Nemohl to někdo zapálit?« zeptala se ho Yazatap, když jí telepaticky promítl pohled ze svých očí.

»Hořelo by to jinak!« řekl s přesvědčením, které si mohl dovolit, neboť měl ještě před očima ne tak dávné obrazy ze dvou zdejších požárů. »Ba ne, tohle nebyl oheň! Ale co?«

Nevěděla to ani Yazatap, ale ta ani nebyla na tolika světech jako on. Navrhla mu, aby opatrně odebral vzorek té hmoty, že se na ni podívá v laboratoři. Bylo to lepší než nic, proto se vrátil do vimaanu pro pouzdro připravené Yazatap, trochu té hmoty štítlivě odebral, pak pečlivě utáhl víko a přinesl jí to zpět.

»Ukaž!« převzala od něho pouzdro se vzorkem. »Nejsou tam, že?«

»Nikde tam nejsou!« prohlásil s jistotou. »Vypnul jsem ledničku. Jednak v ní nebylo nic, co by se mělo chladit, když vynechám podobnou hmotu jako je tenhle vzorek, ale co je horšího, lednička chybí gumové těsnění. Jako kdyby se taky rozpustilo v nějaké kyselině. Je to divné, protože lak všude kolem toho je nepoškozený a bez jediného škrábnutí.«

Yzatap ale netušila, co by to mohlo být. Přenechala mu raději místo pilotky, posadila se do křesla pro výzkumnici a začala usilovně zkoumat. Pepek vzletěl nízko nad ostrov a krouživým letem pátral po jeho obyvatelkách. Marně. Ostrov byl prázdný. Mohly by se skrýt jedině do jam vyhrabaných v písku. Nebo do hrobů, ale čím by se to lišilo?

Ke skrývání jim především chyběl rozumný důvod.

Raději začal uvažovat. Kdyby chtěl ostrov opustit on, nejspíš by zamířil k sousednímu ostrovu, rýsujícím se na obzoru. I bez dalekohledu muselo být znát, že není zoufale pustý, jako vězení těch pěti. A ony to přece věděly, letěli přece přes něj, když je sem vezli.

Ano, ale na přeplavání to bylo přece jen trochu daleko. Nemusel ani znát, jestli uměly plavat nebo ne, ale úžina byla skoro jako kanál La Manche a na něco takového si troufne jen setsakra dobrý plavec.

Dveře! napadlo náhle Pepka. Byly přece ze dřeva a mohly by tedy posloužit jako vor.

Možná byl malý, ale pro dobrého plavce by byl dostatečný!

Ano, ale těžko pro pět.

Chvíli křižovali nad ostrovem. Pepek se rozhlížel, jestli v moři neuvidí plavkyně. Bylo to ale marné, až po chvílce ve vodě cosi spatřil, ale když přiletěl blíž, zjistil, že to jsou jen dva žraloci. Plavali zdánlivě bez cíle a o létající věc nad nimi nejevili zájem. Buď ji z vody neviděli, nebo je nezajímala. Nepovažovali ji za nebezpečí ani za potravu a Pepek jim musel přiznat, že pravem. Mohl tím vyloučit jen jedno: plavkyně nejsou v okruhu osmi kilometrů od této dvojice. Žraloci v Oáze ještě nikdy žádného člověka neochutnali, ale lidi si již dávno zařadili do kategorie potravy a kdykoli byli v blízkosti pláží, zneklidnili jako poblíž velkých rybích hejn. Někteří vynaložili výjimečné úsilí a spoustu času hledáním skulinky v ohradě, chránící lidi na plážích. Osamělé plavkyně by dávno objevili, ať podle chvění vody, či jak to dělají, a jak by to s nimi dopadlo, bylo by asi snadné domyslit.

Plavkyně tedy nebyly ani na ostrově, ani v jeho blízkosti.

Ale kde jsou tedy?

Teoreticky tu byla možnost, že již k ostrovu ministerského předsedy doplávaly a teď se choulí v jeho houštinách, pokud nejsou v lepším případě hosty ministerského bungalovu.

Pepk se tedy rozhodl a obrátil vimaan směrem k ostrovu na obzoru, ale v té chvíli už Yazatap vstávala od výzkumů.

»Velice zajímavý vzorek!« prohlásila.

»Co to bylo?« podíval se na ni s úsměvem z velitelského křesla pilotky Pepek.

»Hovno!« prohlásila Yazatap.

Pravda, prohlásila to telepaticky a nemělo to tu slovní šťavnatost, ale její telepatický pojem byl o to blíž jakési hnusně rozpatlané, smrdící realitě. Na Pepkův nelíčený údiv to ale hned doplnila.

»Je to dokonale strávená hmota bez nejmenších zbytků výživné hodnoty,« dodala hned vědecky. »Jsou v ní různé organické zbytky, ale jako potravina je naprosto nepoužitelná, leda jako minerální hnojivo rostlinám.«

»Nemůže to být něco jiného, třeba chemického?« zkoušel ji Pepek.

»Může,« přikývla. »Ale není to pravděpodobné. Řekni, k čemu by byla taková chemie dobrá? Umělá hnojiva by byla jednodušší, tohle má drobnou strukturu a skutečně se to ze všeho nejvíce podobá hmyzímu trusu, ovšem trusu nějakého hodně malého hmyzu.«

»Malého hmyzu?« podíval se na ni tázavě.

»Ve světě Ydlecoge žije hmyz, před kterým i velká zvířata raději uhnou,« pokračovala zamyšleně. »Nebyla jsem tam, ale kdybys chtěl, najdu ti to v našich záznamech. Ten hmyz je drobnější než pozemští mravenci, žije ve spadaném listí, živí se rozkládajícími se zbytky, každý jedinec je slaboučký a měkký, rozmázneš je snadno prstem po tisícovkách, ale když se dají na pochod, vše živé tomu uhýbá s cesty. V záznamech stojí, že se to podobá povodni, která spolkně všechno, co jí stojí v cestě. Ten proud zakrátko dokonale sežere nejen rostliny, ale i nemocná a oslabená zvířata, když nemají dost síly tomu uhnout s cesty. Až když se opět rozptýlí po rozsáhlém pralese, ztratí nebezpečnost a jsou to zase ti slabí, bezmocní tvorečkové. Právě na ně jsem si vzpomněla. Také na Ydlecoge zůstávají po tom hmyzu vrstvičky trusu... kdo se s tím setkali, přirovnávali to ke klouzačce... Netvrdím, že je to ono, ale vysvětlovalo by to všechno.«

»Na tomhle ostrově žádný hmyz není!« opáčil Pepek. »Kde by se ukrýval? Podobné zkazky

jsem slyšel i na Zemi, ale řekni mi, žrali ti mravenci na Ydlecoge i kosti?»

»Pokud vím, ne,« odvětila zamyšleně. »Ale dokázali prý obrát kostru velkého zvířete za neuvěřitelně krátkou dobu.«

»Tomu bych věřil,« přikývl Pepek. »Tak mi tam dole ukaž těch pět koster!«

»Mohli by je zahrnat do moře mezi žraloky,« nechtěla ustoupit Yazatap.

»I kdyby je zahrnali do vody, u břehu je mělko, tam by žraloky jistě včas zpozorovaly. Spíš by před žraloky utekly na pevninu. Měly by ale ponětí o nebezpečnosti toho hmyzu, dokud by se o tom nepřesvědčily? To by na pevnině musela být nejméně jedna kostra!«

»Uvažujeme oba jen v rovině toho, co sami známe,« pokrčila rameny Yazatap. »Hmyz může být jen jednou z mnoha možností. Jak říkám, ledacos by to vysvětlovalo, ale když to nevysvětlí všechno, může se jednat i o něco jiného.«

Svěřil se jí s podezřením, že vyhnankyně mohly mezitím doplavat na Ďábelský ostrov a jsou teď hosty britského ministerského předsedy.

»Tyhle indikátory mi říkají, že to není možné!« ukázala mu Yazatap na palubní desku, kde před Pepkem rozvinula jeden z mnoha panelů.

»Co to znamená?« vyhrkl Pepek, který se v tefirských vimaanech nevyznal tak dobře, aby mu to hned něco řeklo.

»Tady vidíš vektory naší rychlosti vztažené k nezávislému souřadnicovému systému,« ukázala mu ochotně. »Tady jsou vektory vztažené k prostředí. Vzduch nás nemusí zajímat, ale odečti si rychlosti vody! Vyjde ti, že je pod námi silný mořský proud. Odsud shora to není vůbec znát, ale plavkyně by brzy odnesl na volné moře. Vytrvalostní šampiónka by to překonala, ale aby byly šampiónkami všechny? Na Ďábelský ostrov se podívat můžeme, ale raději bych to vzala po proudu a vzhledem k těm žralokům od deseti kilometrů dál a hodila bych sebou! Jestli ještě máme koho zachraňovat, nemusí to trvat dlouho.«

»Dobře, pojď si k tomu sednout!« vybídl ji Pepek.

»Umím pilotovat i odsud,« uklidňovala ho. »Hlavně koukej, ať je nepropaseme.«

Vimaan nabral rychlost, ale hned zase přibrzdl, jenže to už byli o deset kilometrů po směru mořského proudu a Pepek se zadíval do obrazovek.

»Máme je!« řekla náhle veseleji Yazatap.

»Kde?« chtěl vědět Pepek, který zatím nic neviděl.

»Nalevo!« odvětila stroze Yazatap, ale to už tam otočila směr letu.

Právě tím směrem toho moc vidět nebylo, protože se tam od vodní hladiny odráželo slunce a Pepek tam viděl jen miliony světelných prasátek. Yazatap ale sledovala indikátory, na které slunce nemělo vliv a zakrátko už vimaan pod jejím řízením klesal šikmo dolů.

Ano, plavaly tam ty chybějící dveře od domku. Byly dřevěné a i když už mohly být vodou trochu nasáklé, udržely se na klidné mořské hladině. Celé je ale pod vodu tlačila váha jediné, zřejmě už hodně zesláblé ženy, ležící na nich. Držely jí nad vodou hlavu, takže mohla dýchat, ale ležela bez hnutí, ani přílet vimaanu ji nevytrhl z letargie. Možná ji ale její nehybnost maskovala před žraloky, kteří přece nebyli tak daleko.

»Otevři mi, poletím pro ni!« nabídl se Pepek.

Yzatap neprotestovala. Tohle byla zase Pepkova specialita. Ona sama to už sice také trochu zvládala, ale zvednout očima vimaan si netroufala a když to Pepek nedávno předvedl, stoupl v jejích očích ještě o maličký kousek.

Pepek sletěl z výšky dolů jako orel na kořist, ale ačkoliv dole neroztáhl křídla, plynule nad trosečnicí zabrzdil. Možná by ji unesl už od vimaanu, ani by nemusel opustit kabinu, ale na krátkou vzdálenost si byl jistější. Popadl tefirku očima a zvedl ji. Dřevěné dveře se ihned vyhouply nad hladinu a jen drobné vlnky se přes ně začaly s pleskáním přelévat.

»Je úplně mokrá, bezvládná a bez sebe!« telepatil Pepek nahoru netrpělivé Yazatap.

»Žádnou sílu!« připomněla mu ostražitě. »I kdyby byla na umření, nech ji nám! Nebo tě Salgiel přetrhne jako hada! Vezmu to nejkratší cestou domů a tam si s ní poradíme!«

»Bude jen vyčerpaná!« uklidňoval ji Pepek a zamířil s bezvládnou tefirkou vzhůru. Yazatap je zakrátko přivítala v kabině vimaanu, ačkoliv to zachráněná ještě nevnímala.

»Polož ji opatrně do křesla!« nabádala Yazatap Pepka. »A drž se, vezmu to skokem!«

»Nejsem proti,« opáčil Pepek a hbitě ukládal tefirku do měkkého křesla.

Yazatap zavřela vchod, vimaan poskočil vpřed, až se jeho rychlost nakrátko srovnala s rychlostí obvyklou u družic. Uvnitř to naštěstí nebylo tak znát.

Opuštěné dřevěné dveře, už trochu nasáklé vodou, pokračovaly ve své plavbě do neznáma ve směru mořského proudu...

Nikdo si jich už nevšímal.

Pepek měl samozřejmě pravdu, Tefirka byla jen naprosto vyčerpaná a stačilo, aby jí dodala sílu Yazatap. Stalo se tak krátce po přistání před jejich domkem v Oáze. Zatímco se chvíli dohadovali, zda podle Yazatap zavolají na pomoc ostatní, nebo zda má Pepek tefirku odnést až k nim do domku, Yazatap na ni prostě poslala svoji sílu a tefirka otevřela oči.

»Přece jste mě našli...« zamumlala tefirštinou a snažila se podepřít na loktech.

Pepek jí pomohl vztyčit se a podpíral ji, aby se udržela vsedě.

»Kde jsou ostatní?« zeptala se zachráněné Yazatap.

»Sežrané!« vydechla tefirka. »Všechny... Halsiel, Maradiel, Qorial! Všechny jsou už mrtvé, mrtvé...!«

»Něco je zabilo?« naléhavě se jí ptala Yazatap.

»Mlha!« vydechla tefirka.

»To snad ne!« zarazila se Yazatap. »Cože to bylo?«

»Mlha!« tvrdila tefirka umíněně. »Červená mlha.«

»Nic takového jsme tam ale nenašli!« podívala se Yazatap na Pepka.

»Ale bylo to tam... Krvavá červená mlha! Nikam se před ní nedalo schovat... Seděly jsme a debatovaly, ale Halsiel najednou ukázala... ta krvavá mlha se podplazila pod dveřmi, houstla, ale pak... pak se jako nějaké zvíře vrhla proti nám. Bylo to příšerné, šel z ní divný děs, vyskočily jsme, ale Halsiel byla uprostřed mezi námi a nestačila tomu uhnout... Utíkaly jsme pryč z domu, dveřmi i otevřeným oknem, každá na jinou stranu, zatímco Halsiel uvnitř strašně bolestivě ječela... ohlédla jsem se po ní, ale... křeslo i s ní bylo obalené mlhou, vlnila se dychtivě, jako nějaké obrovské zvíře. Halsiel se najednou zalkla a přestala křičet, ale dole po podlaze se rozlévala krev, plno krve, hned mi bylo jasné, že je s ní konec...«

Yazatap se s Pepkem na sebe podívali, ale oba vypadali vážně.

»Takže to Halsiel... sežralo?« zopakovala to Yazatap stručně.

»Ano,« hlesla tefirka. »Ta krvavá mlha ji spolkla. Nakynula přitom, byla jí plná hala... a pak se obrátila na nás...«

»A ty jsi tomu jediná utekla...?« nadhodila za ni Yazatap.

»Utíkaly jsme všechny, ale každá jsme běžela na jinou stranu... ta mlha na okamžik jakoby zaváhala, ale pak se obrátila za Maradiel. Vítr vanul směrem k ní, ale nebyl silný. Tím příšernější byl pohled na ten hustý červený kouř, valící se vzduchem, rychlejší, než jak dokázala Maradiel běžet. Křičely jsme na ni, ať změní směr, nebo ji to dohoní, ale ať už nás slyšela nebo ne, nejspíš si toho i sama všimla a poslechla nás. Jenže ono to vítr ke svému pohybu nepotřebovalo, nenechalo se to jen unášet větrem, změnilo to směr za ní a sotva po sto metrech ji to dostihlo... Jakmile ji to jen trochu ovanulo, okamžitě jí záda zrudla krví. Začala ječet hrůzou, ohlédla se, ale pak zakopla a natáhla se... bylo to strašné!«

»Takže ji to dostihlo,« zahučela Yazatap.

»Ano,« přikývla tefirka. »Obalilo ji to, jako... jako...«

»Jako roj včel,« napověděl jí Pepek.

Tefirka nevěděla, co to jsou včely, ale Pepek to doprovodil telepatickou představou včelaře obaleného rojem, až se na něho udiveně podívala.

»Ano, tak nějak to vypadalo,« přikývla rychle. »Jenže to nebyl žádný okřídlený hmyz, jen taková... taková červená mlha, jako hustý kouř, nebo tak nějak...«

Otrásla se hrůzou, až se část toho děsu přenesla i na ně. Bohužel neměla telepatii, aby jim poskytla ze svých vzpomínek názornější a věrnější obraz, ale možná to tak bylo lepší. Mrazilo je, ačkoliv to jen poslouchali, co by asi dělali, kdyby na ně nepůsobila pouhá slova, ale něco realističtějšího?

»Zabíjelo to docela rychle,« dokončila svůj popis. »Ale ne tak rychle, aby se to obešlo bez příšerné bolesti. Všechny strašně ječely a nařikaly, když je to obalilo. Když se to pak zvedlo, na zemi už nic nebylo. Nenechalo to z nich ani kosti...«

Vzlykla, ale pak si utřela oči a nadechla se, aby to v sobě překonala. Nechtěla asi před nimi vypadat příliš roztřeseně, ale moc se jí to nedařilo. Slupka tvrdé bojovnice vykazovala pořádné trhliny. Nebylo divu, podle všeho se opravdu setkala se smrtí.

»A pak se to otočilo na vás?« napověděl jí Pepek.

»Ano,« přikývla. »Letělo to dost rychle, ale proti větru se tomu snad dalo utéci. Michie odbočila stranou a nechalo ji to být, ale hnalo se to za mnou a Qorial. Běžely jsme společně proti větru, byly jsme rychlejší, ale získávaly jsme náskok jen pomalu a ta mlha se za námi hnala vytrvale, jako kdyby věděla, že na malém ostrově nemáme kam utíkat. Nakonec jsme běžely po zužujícím se jazyku pevné země mezi mořem a lagunou...«

Pepek si to zkusil představit. Mlze rychlejší než vítr se těžko dalo utéci. Snad kdyby vál o hodně silnější, aby ji sfoukl. Ale na malém ostrově se můžete rozběhnout libovolným směrem, brzy narazíte na pobřeží. A co pak? Pepek by tomu uletěl, Yazatap také, ale tefirky bez idarchonu a tedy bez schopnosti létat tomu byly vydány na pospas. Můžete doufat, že uplavete něčemu, čemu se nedá utéci? Ostrov byl pro ně vlastně jen trochu větší past.

»Bylo nám už jasné, že nás to dostihne,« pokračovala zase tefirka. »Najednou Qorial začala křičet a ukazovala mi do moře. Kousek od břehu se tam ve vlnách objevovaly a zase mizely stíny obrovských mořských oblud. Nevšímalý si nás, ale předtím jste nás varovali, že to jsou nebezpeční mořští dravci. Ve vodě nás očekávaly mořské obludy a za námi se proti větru hnala smrtící krvavá mlha. Neměly jsme kam utéci, konec souše byl sotva sto metrů od nás... Qorial nevydržela pomyšlení, že na tom konci zůstaneme bezmocně stát, skočila do vln a pokoušela se rychle plavat proti větru, ale mořské obludy ji okamžitě zpozorovaly, ještě jsem zahlédla, jak na ni jedna najíždí jako obludné torpédo, pak Qorial vykřikla bolestí a začala se zmateně zmítat. Jen na okamžik jsem spatřila v obrovské zubaté tlamě její nohu, utrženou někde pod kolenem, ale už se tam pod vodou sjížděly další stíny, Qorial se jim ještě snažila uniknout zpátky na břeh, ale obludy ji pod vodou trhaly na kusy...«

»To si tedy nevybrala nejlépe...« vzdychla si soucitně Yazatap.

»Pak tam ale dorazila ta rudá mlha,« pokračovala rychle tefirka. »To už jsem věděla, že nemám naději. Jedna možnost horší než druhá, ale ve vodě to vypadalo horší... přiznám se, ztuhla jsem jako špalek, jen jsem čekala, až se to na mě vrhne...«

»A nevrhlo se to?« zeptal se rychle Pepek, ačkoliv muselo být všem jasné, že ne, když to přežila.

»Ne,« řekla tefirka. »Zamířilo to do míst, kde Qorial s těmi obludami zápasila o život. Už to ani nebyl zápas, obludy se jen hladově krmily... Qorial ani nekřičela, voda kolem byla celá rudá její krví... Ta mlha se vrhla tam, ale obludy ji nejspíš zpozorovaly, viděla jsem jen jejich zběsilý úprk do moře... jako kdyby věděly, co je to zač! Mlha se nad tím místem nízko nad hladinou rozprostřela, nejspíš tam pro ni z Qorial ještě něco zbylo a ona si to z hladiny sbírala, ale to už jsem pádila po úzké písčité kose zpátky k ostrovu, ani jsem se neohlédla. Věděla jsem, že nemám naději, dříve nebo později mě to dohoní, ale nechtělo se mi trpně čekat, až mě to začne oblévat. Utíkala jsem, jen abych ten strašný konec oddálila alespoň o pár posledních chvil...«

»Nenapadlo tě schovat se tomu?« nadhodila Yazatap.

»Napadlo,« přikývla tefirka. »Možná to napadlo i Michie, nikde jsem ji neviděla, ale mě hned

poté napadlo ještě něco jiného, a zdálo se mi, že lepšího. Zamířila jsem k našemu domu, abych získala něco jako kryt před mořskými obludami. Doběhla jsem tam bez dechu, vysadila jsem velké dveře haly a s tím kusem dřeva jsem se otočila nejkratší cestou k moři, ale na opačné straně, než prchaly mořské obludy a mlha hladově dojíдалa Qorial. Dřevěných předmětů bylo v domku víc, ale měly v sobě také víc kovu a dveře vypadaly dost masivně, aby mě unesly. Měla jsem dojem, že je to jediné, co by mě mohlo dostat z dosahu té hrůzy.«

»Napadlo tě to docela dobře,« zavrčela Yazatap uznale.

»Nebyl to úplně dobrý nápad,« zavrčela hlavou tefirka. »Měla jsem na pádlování jen ruce, ale vracet se pro něco do domu jsem si netroufla, pádlovala jsem tedy rukama, hlavně abych byla co nejdál od ostrova! Pak jsem zpozorovala, že jsem vplula do nějakého silného mořského proudu a pádlování jsem nechala, beztak jsem už spotřebovala všechny své síly a nemohla jsem dál, ale odnášelo mě to samo a když se ostrov zmenšil na pouhý proužek na obzoru, bylo to pro mě pro tuto chvíli vítězství.«

»Bylo to opravdu vítězství,« souhlasila s ní Yazatap. »Přežila jsi to.«

»Až za takové dvě hodinky mi došlo, že to tak velké vítězství není,« zavrčela hlavou tefirka. »Nechala jsem totiž v domku kartičku a bez ní jsem si nemohla nic objednat.«

»Kdyby vás napadlo popadnout kartičky, mohly byste nás zavolat na pomoc,« řekla jí soucitnějším tónem Yazatap.

»Kdyby... když se na nás ta mlha vrhla, vylétly jsme všechny jako kdyby mezi námi vybuchla mina,« vrtěla hlavou tefirka. »Kdo by za takové chvíle myslel na kartičku? Později na moři jsem toho litovala, ale to už bylo pozdě. Zkrátka jsem to parádně prošvihla. Hlad se dá vydržet dlouho, ale žízeň je horší a slaná mořská voda se pít nedala.«

»Dopadla jsi lépe než ostatní,« utěšovala ji Yazatap. »Prohledali jsme váš ostrov, ale nenašli jsme po nich ani stopy.«

»Vy jste tam byli?« podívala se na ně nevěřícně. »Jak jste to dokázali přežít?«

»Ta mlha tam už nebyla,« ujistil ji Peppek lakonicky.

»Nemusela tam být pořád,« souhlasila tefirka. »Předtím jsme tam také nic neobjevily. A to jsme ostrov dvakrát obešly kolem dokola, co se tam dalo dělat jiného? Ta rudá mlha se tam objevila až teď. Přesněji včera!«

»Očividně to tam ale neřádilo poprvé!« došlo Yazatap. »Proto byl ostrov tak pustý, bez jediné rostliny! Muselo se to po celou tu dobu schovávat někde v jeskyni!«

»Ano, byly tam jen mořské chaluhy, vyvržené z vody na břeh!« doplnil ji Peppek.

»Zřejmě to občas odněkud vyleze, vysmýčí to po ostrově všechno živé nebo alespoň stravitelné a pak to zase někam zaleze...,« domýšlela další detaily Yazatap. »Zřejmě jsi měla větší štěstí než ostatní. Poslyš, jak se vlastně jmenuješ?«

»Pachriel,« odvětila tefirka. »Je to příšerné pomyšlení, mít něco takového v sousedství a nevědět o tom. Ale co ti lidé na sousedním ostrově? Necháte je tam, nebo je odvezete od té hrůzy co nejdál?«

Pepka zamrazilo. Připomněl si bezstarostnost, s níž na Ďábelském ostrově na dohled od nenasytné rudé mlhy umístil rodinu britského ministerského předsedy. Zamrzelo ho, že si na ně vzpomněla dřív tefirka než on, jejich krajan.

»Mohli bychom je odvézt,« přikývla opět klidnějším hlasem Yazatap. »Ale nemusíme s tím spěchat. Nemyslím, že by jim tam hrozilo nějaké nebezpečí.«

»Proč si to myslíš?« podíval se na ni udiveně Peppek.

»Protože před tím prchali žraloci!« řekla Yazatap.

Mezitím k vimaanu doběhly Ramiel, Mariuk, Salgiel a Xapho, přivolané Pepkem. Ale nespolehal se na ně, popadl Pachriel očima a nesl ji do domu. Stav bez tíže ji v první chvíli zmátl, nevěděla co se děje a krátce tlumeně vykřikla, ale když viděla, že o nic nebezpečného nejde, zase zmlkla. Zato Yazatap se na Pepka mračila.

»Salgiel tě přetrhne!« věštila mu temně.

»To není takové vydávání síly, abych ohrozil její naděje na dítě,« bránil se. »Určitě je lepší, když ji odnesu já, než aby ji tahaly těhotné!«

»Odnesla bych ji já s Mariuk!« protestovala Yazatap.

»Vždyť jsem ji zvedal už z moře do vimaanu!« řekl Pepek.

Yazatap viděla, že nemá cenu protestovat. Pepek zanesl tefirku do domu a položil ji na lůžko, aby ji mohla prohlédnout a zhodnotit Salgiel. Ta se jí ihned věnovala, nebylo jí ale nic, potřebovala jen nabrat sil. Salgiel usoudila, že na to postačí sklenka stromového mléka a masohruška, takže ji rovnou přivedla do haly k prostřenému stolu.

Pachriel se zhluboka napila mléka a hladově se pustila do masohrušky. Přestálá hrůza se jí ale opět zračila v očích, když Pepek vyzval Yazatap, aby se vrátili zpátky na ostrov.

»To myslíte vážně?« vyhrkla Pachriel.

»Musíme se tam porozhlédnout,« řekl Pepek. »Mlha nemlha, co když se tam před ní ještě někde ukrývá Michie?«

»Neměla naději!« zavrtěla hlavou Pachriel.

»Neříkej!« okřikl ji Pepek. »Jakou naději jsi měla na tom vratkém voru ty? Co když je Michie přece jen naživu? Jedinou nadějí můžeme být pro ni my!«

»Počkej!« zkusila ho zarazit i Ramiel. »Chybělo v jejich domě ještě něco dřevěného?«

»Všechno,« odbyl ji Pepek. »Postele, dveře... všechno dřevěné zmizelo.«

»Kde potom sebrala Pachriel ty záchranné dveře?«

Pepek se na okamžik zarazil, ale hned si vzpomněl.

»Hlavní dveře chyběly celé, neboť je Pachriel odnesla a použila jako vor. Po ostatních dveřích tam ale zůstaly kovové součástky. Když jsme tam přišli, nic dřevěného tam nebylo, jen zavěšené panty a po zemi poházené kliky. To je ale pochopitelné. Mlha šla nejprve po živých bytostech, dřevo by jí neuteklo. Proto mohla Pachriel použít nedotčené hlavní dveře. Pak se tam ale mlha vrátila a spolykala všechno co se dalo, dokonce i to dřevo. Byla žravější než mravenci na Ydlecoge, když Pachriel tvrdí, že nenechávala ani kosti.«

»Nemohla vzít Michie ještě jedny dveře, kromě hlavních?« zkusila ho zviklat Ramiel.

»Vidíš, to nevím,« zamrzl se Pepek. »Dveře určitě chyběly všechny, to vím jistě, ale nevzpomínám si, jestli i některé další nezmizely i s kováním.«

»To ale může být velice důležité,« zhodnotila to Yazatap.

»Jde o to, jestli Michie napadlo totéž co Pachriel,« dodala Ramiel. »Pak by teď byla na moři. Neměly bychom si na to pátrání vzít celou letku vimaanů?«

»Nad moře ano, ale na ostrov ne,« zavrtěla hlavou Yazatap. »Jestli tam někde ta rudá mlha číhá, nemá cenu vystavovat nebezpečí více lidí než je nutné. V nějaké skrumáži dojde snadno ke zmatku a bestie by měla hody. Šla bych tam já, Pepek a Mariuk. Umíme létat, to je výhodnější než klus. Jeden vimaan potřebujeme nízko nad terénem ostrova, druhý by nás měl jistit z výšky a víc jich tam nepotřebujeme. Pojd'te do nich sehnat posádky!«

Se samozřejmostí sobě vlastní se chopila velení. Pepek neprotestoval, nebyl proti. Ale snažil se přemýšlet.

»Počkej! Zajímalo by mě, odkud máš jistotu, že obyvatelům sousedního ostrova žádné nebezpečí nehrozí a co s tím mají společného žraloci?« zeptal se Yazatap. »Jestli víš víc než my, neschovávej si to pro sebe, může to být důležité pro všechny!«

Přitáhl tím pozornost všech, protože každá informace teď mohla mít váhu.

»To ti samozřejmě hned vysvětlím,« nedala se prosit Yazatap. »Pachriel tvrdila, že se žraloci dali před tou mlhou na panický útěk. Znamená to, že ji poznali jako velké nebezpečí. Žralok je ryba a ty než se něco naučí, musí se s tím setkat vícekrát a to za tak dramatických okolností, aby to hned nezapomněly. Řekla bych, že tu mlhu znají... tak nějak odedávna.«

»To by ale vysvětlovalo jen jejich útěk,« přikývl Pepek.

»To vysvětluje mnohem víc,« řekla Yazatap. »Uvažujte! Žraloci ji zřejmě velice dobře znají.

Znamená to, že tam bývá často a nejspíš už dlouho. Ostrov byl dokonale holý. Pokud nepočítám čerstvě vyplavené mořské chaluhy, nebylo tam vůbec nic organického. Sousední ostrov přitom kypí bohatou tropickou vegetací, včetně nedotčených staletých stromů. Řekla bych, že ta mlha umí létat proti větru, ale z neznámých důvodů si na těch dvacet kilometrů netroufne a tuhle vzdálenost nikdy nepřekonala. A jestliže ji nepřekonala za minulé statisíce let, proč by to dělala zrovna nyní?«

»Bylo by to hezké,« pokývala hlavou Salgiel, »kdyby to nemělo logickou chybu.«

»Jakou?« zamračila se Yazatap.

»Nesedí mi sama existence té mlhy,« řekla klidně Salgiel. »Na pouhou mlhu nevěřím, chovalo se to příliš cílevědomě. Co je to? Nějaká bytost? Kdo ji ale viděl zblízka? Vím, kdo měl to pochybné štěstí, už nám nic neřekne, můžeme jen hádat. Hádala bych na roj malých bytostí, podobných těm mravencům na Ydlecoge, jenže létajících. Jak ale mohla osamocená kolonie takových tvorů vegetovat tisíce let na malém, osamělém ostrově? Vždyť tam nemá z čeho žít! Spořádat za jediné odpoledne čtyři ženské a na váhu nejméně tolik dřeva, to je přece nějaký apetit! Ale co pak? Moře tam občas vyplaví nějaké chaluhy... ale to je žalostně málo! Jak tam ty žravé bytosti vydrží? Musely by celé dny čekat na kořist a hladovět. Jak vůbec může něco tak žravého vzniknout? Přirozeným výběrem? Na malém ostrově, kde to bleskurychle spořádá všechno, co je aspoň trochu stravitelné? Těžko! Náhlou mutací? I to se mi zdá přitažené za vlasy. Podle mě to nemá nárok na existenci.«

»Mohlo by to dlouho přežívat v nějaké jeskyni,« namítla Yazatap. »V nějakém spánku či katalepsii. Slyšela jsem, že na Zemi jsou zvířata, která tak přespí celou zimu.«

»To neberu,« trvala na svém Salgiel. »Tam je totiž další nelogičnost. Teď je tam, dalo by se říci, pohodové počasí. V Oáze jsme ještě nezažili pořádnou bouři, ale Pepek, podle mě prozíravě, navrhl Kulturní dům jako pevnou budovu, aby odolala i hurikánům. Malé domky to může rozbít a ty níže položené vyplavit, ale kdyby něco takového přišlo, máme se kam uchýlit. Co ale udělá hurikán s malým ostrovem? Dům byl nad vodou, přežít by se v něm dalo ledacos, ale kdyby se začaly valit hodně vysoké vlny, přelily by se nejspíš přes ostrov a spláchly by všechno. Zkuste mi tvrdit, že se to nikdy za sto tisíc let nestalo! I kdyby se to stalo jen jedinkrát, nedonutilo by to tu mlhu opustit vyplavený úkryt? Být to kolonie hmyzu či čeho, hurikán by ji roztrhal na několik menších kolonií a roznesl po okolních ostrovech! Jak mi vysvětlíte, že se to vyskytuje na jednom jediném ostrově na celém tomto světě?«

»Třeba na tom ostrově mají něco nutně potřebné k životu,« napadlo Yazatap. »Ložisko nějakých vzácných, pro ně životně důležitých prvků.«

»Ba ne,« řekl najednou Pepek. »Je ještě jedna možnost. Vysvětlovala by to přirozeněji, lépe a bez nelogičností.«

»Jaká?« podívaly se na něho udiveně všechny. Ale jen Ramiel brala jako normální, že se Pepek míchá do vědeckého sporu dvou starších, zkušenějších vědkyň.

»Může se to tady jen občas objevit a pak zase na delší dobu zmizet,« řekl Pepek.

»Jeskyni už jsem přece uvažovala,« řekla Yazatap. »Salgiel správně namítala, že by ji pořádný hurikán vyplavil.«

»Nemyslím jeskyni!« řekl Pepek. »Někdo tomu mohl otevřít bránu z cizího světa, kde je tahle rudá mlha doma, kde se vyvinula a žije. Sem se to chodí jen občas nakrmit a pak se to tam zase vrací.«

»To ale předpokládáš od té mlhy příliš mnoho inteligence, nemyslíš?«

»Proč od té mlhy?« odfrkl si Pepek. »Bránu může otevírat někdo inteligentnější. Mlha jí jen využije.«

»Proč by to ale někdo dělal?« vrtěla hlavou Yazatap.

»To ti neřeknu, nejsem věstec,« usmál se Pepek. »Důvody neuhodneme. Ale soudil bych to v souvislosti s těmi žraloky. Souhlasím s Yazatap, že to trvá už hodně dlouho.«

»To by bylo opravdu logické,« přemýšlela usilovně Salgiel.

»Jestli se tu ta mlha objevuje jen občas, nemuseli jsme na ni při první návštěvě ostrova

narazit,« uvažovala Yazatap. »Neobjevily ji ani delikventky, když svůj ostrov zkoumaly. Pak se otevřela brána a mlha se z ní vyvalila shánět něco k snědku. Ty čtyři to potom krutě odnesly. To by tak nějak odpovídalo.«

»Víme to jistě jen o třech,« připomněla jim Ramiel. »Pořád je možné, aby to přežila i Michie.«

»Půjdeme ji hledat,« rozhodla Yazatap. »Jedna flotila letadel se roztáhne do širokého vějíře, bude pátrat na moři po směru mořského proudu, kam to bude možné. Dvě jiná letadla prozkoumají ostrov. Buď Michie najdeme, nebo objevíme její zbytky.«

»Co když tam ta mlha ještě je?« nadhodila Xapho, která ale měla zůstat doma, neboť Yazatap odmítala brát s sebou do nebezpečí těhotné.

»Uletíme jí,« řekl Pepek. »Vimaan nedohoní a já, když se rozletím naplno, předletím i závodní auto.«

Yzatap navrhla vzít s sebou Pachriel, aby jim všechno ukázala přímo na místě, kde se to seběhlo, ale Pepek se tomu opřel a Salgiel ho podporovala. Pachriel nebyla v tak dobrém psychickém stavu, aby to pro ni neznamenaloby zbytečné trápení. Zanechali ji na pozorování v domě lékařky Simoniel, kde se jí věnovaly největší zdejší odbornice.

Yzatap zatím v Kulturním domě vyhlásila pátrání po zmizelé Michie a dobrovolnice se jen hrnuly, hlásili se i dobrovolníci. Flotila letadel, mezi nimiž byly vimaany z Gehenny i letadla Mrzoutů upravená Víťou a Pepkem, brzy zamířila směrem k ostrovům.

Už první pohled na Ďábelský ostrov ministerského předsedy Pepka s Yazatap uklidnil. Vegetace na něm byla pořád stejně bohatá, mlha tu ještě neřádila. Odstěhování vyhnanců do bezpečí tedy mohli odložit a soustředit se na ostrov vyhnankyň. Nad ním se flotila rozdělila. Dva vimaany zůstaly v jeho vzdušném prostoru, ostatní zamířily na moře hledat případnou trosečnici na voru.

Ve vimaanu letícím jen dvě stě metrů vysoko seděla Yazatap a bedlivě střežila Pepka, zvolna se snášejícího na povrch písečné kosy, vybíhající do moře někde v místech, kde měli nedávno žraloci roztrhat Qoriel. Pepek se opatrně postavil na písek a okamžik vyčkával, než pomalu vykročil směrem, kterým se šířka písečné kosy zvětšovala. Čtyři kilometry nad ním stál nehybně další vimaan, kde ho také tak pečlivě hlídala Mariuk se Salgiel.

»Nikde nic,« vzdychla si Yazatap ve vimaanu. »Raději buď ale opatrný, může se to na tebe vyrojit i z docela nenápadné dutinky.«

»Na to ten písek vypadá moc jednoduše,« namítl Pepek. »Neboj se, dávám si pozor. Horší to bude na jižní straně ostrova, tam je víc skal a určitě i víc dutin.«

Nedávno tudy běžely svůj závod s rudou smrtí dvě tefirky, vracela se ale už jen jedna a ani na zpáteční cestě nesměla zpomalit. Pepek naopak kráčel pomalu a opatrně, pečlivě se rozhlížel a byl připravený ve kterémkoliv okamžiku vzletět. Měl nedocenitelnou výhodu ve větší rychlosti i v tom, že nebyl omezován pevnou zemí, ale nesměl poskytnout rudé bestii příležitost k nenadálému útoku.

Po prvních desítkách metrů, když se nic nedělo, Pepek zrychlil krok. Zdálo se mu, že jde příliš pomalu, ale jak se blížil k osamělému domku bez dveří a oken, zvolna zpomaloval. Minule sem přicházel trestuhodně bezstarostně, teď už věděl, co ho tam může čekat.

Domek ho ale přivítal prázdnotou. Uvnitř bylo všechno stejné jako minule, nic se tu nezměnilo. Okna chyběla, ale vítr jimi dovnitř nepřinesl ani suché listy, ani pavučiny. Ty se na tomto ostrově nevyskytovaly. Pepek opatrně prošel domkem, propátral jej metr po metru a tentokrát se jeho pozornost upírala na dveře, přesněji na veřeje a závěsy.

Až ho zamrazilo, když všechny dveře obešel a našel všechny závěsy i kliky, chybělo jen kování od hlavních dveří. Znamenalo to, že Michie dveře ke své záchraně nepoužila.

Zkontroloval ještě všechno, co v domku bylo ze dřeva, ale nic nechybělo. Přesněji, chybělo všechno, ale ze všech dřevěných předmětů našel aspoň kovové díly. Stoly z lehkého kovu byly potažené plastikem, který zřejmě mlze nechutnal, takže byly nedotčené, na místě skříní ale ležely na

zemi dveřní panty, v ložnicích místo lůžek kovové pružiny matrací. Při pečlivém pohledu objevil v hale v nechutném povlaku prostředního křesla kovové zipy a přezky z uniformy nešťastné Halsiel. To bylo všechno, co z ní mlha zanechala, nepočítá-li tu mazlavou hmotu převážně minerálního složení.

Když si byl jistý, že z Halsiel nic víc nenajde, nahlásil to telepaticky Yazatap.

»Myslela jsem si to,« řekla nevzrušeně. »Pachriel měla mimořádně úspěšný nápad, ale zachránil jenom ji. Mám také nápad. Vyjdi z domku, zatřesu trochu ovzduším. Můj vimaan má jen ochranné pole, ale i s tím se dá vyvinout hrozný rachot.«

Pravda, kdyby se někde na ostrově schovávala Michie, silné zvukové znamení by jistě nepřeslechla. Ale kdyby Yazatap probudila i smrtící mlhu, bylo by lépe dávat setsakra pozor kolem sebe a stát na otevřeném prostranství než v budově.

Pepek rychle opustil dům a jakmile ho Yazatap spatřila, spustila to. Rachot připomínal zvuky startující proudové stíhačky a vzbudil by i medvěda ze zimního spánku. Pepkovi jen maně prolétla hlavou představa, co na to asi dělali naši prapředkové na Zemi? Padali k zemi, neodvážili se ani vzhlednout? Nejspíš. Rozhodně se nedalo tvrdit, že by to bylo příjemné.

Yazatap to naštěstí brzy vypnula a nastalo opět ticho, rušené jen šumem větru a moře. Na ostrově byl ale klid, nevyburcovalo to ani mlhu, ani Michie.

»Jestli máš pravdu, jakože se mi to zdá logické, už dávno to Michie sezoblo a zmizelo to do vlastního světa,« řekla Yazatap Pepkovi. »Nemáme tady co hledat.«

»Mohla by tady ještě někde ležet bez sebe,« zavrčel na to Pepek.

»Našli bychom ji už dávno podle biočipu,« ujišťovala ho Yazatap. »Mám ve vimaanu zaměřovač vlastních výsadkářek, našel by ji. Musela by být v nějaké jeskyni, odkud signál neprojde ven.«

»Takže se podívám po nějaké jeskyni,« konstatoval na to Pepek.

Vzletěl šikmo vzhůru a zamířil k nevysokým skalám na jižním cípu ostrova. Zbytečně se nezdržoval chůzí, ačkoliv by zdola nepřehlédl podrobnosti, které mu z výšky unikaly. Nedaleko od domku měly ležet kovové zipy z uniformy Maradiel, která tu zahynula. Nebyl tady ale kvůli pozůstatkům, zajímala ho jen živá Michie. Jestli tu není, ostatní je vedlejší. Hledání by mu zkrátilo jen kdyby objevil i její pozůstatky.

Krouživým letem prolétával nad holými, rozervanými, ale přitom značně obroušenými skalami. Ty prvohory nejspíš na tenhle kráter seděly. Místy byly sutě tvořené balvany, mezi nimi se mohla skrývat rudá mlha, ale Pepek letěl dost vysoko, aby ji nepřehlédl a přitom dost nízko, aby dole rozeznal podrobnosti. Mlhy se nebál. Může přece vyvinout takovou rychlost, aby ho nedohonila, když nedokázala polapit ani běžkyně. Na druhou stranu tu bylo cosi horšího. Kdyby se potvrdila existence brány do jiného světa, byť jenom občasné, těžce by to narušilo úvahy o bezpečí Oázy. Yazatap sice poukazovala na sousední ostrov, kam se mlha zatím nedostala, ale i tefirky bohužel znaly úsloví: náhoda je blbec.

Ale odkud by ta brána mohla vést?

Pokoušel se zachytit své vnímání na různých zlomech geometrie nadprostoru. Nejprve zkusil nepatrně pootevřít bránu do světů, které znal. **Venuše nahoru** - Pegsda, ale tam žádná rudá mlha není. **Měsíc nahoru** - známý a bezpečný svět Mrzoutů Okifeia, zejména když tam již nejsou Mrzouti. **Země nahoru** je spojení do Andělského světa, **Mars dolů** je do Pouštní. Bylo tu ale pořád ještě hodně nevyzkoušených vazeb. Jako nejpravděpodobnější se mu zdál svět cestou **Venuše dolů**. Venušské světy bývají nebezpečné a právě tam by mohla žít rudá mlha, podobně jako zelené bahno bakterií, které od Země dělí jen vazba **Venuše nahoru**. To bylo přece něco podobného! Zemi tenkrát zachránilo, že byl duchem a nemusel se jich bát. A pak také, že na ně stačil Ogdurský oheň xeri.

Otevírat něco neznámého si ale raději rozmyslel. Měl by na to být vybavenější, aspoň jako když to v Andělském světě zkoušeli s Víťou. Nesmí do obydleného světa vpustit něco tak nebezpečného, aby způsobil jeho konec. Postačí na to pevný kontejner, ze kterého nic cizího

neunikne, a brána otevřená uvnitř, aby se dal v nouzi vnitřek spálit. Buď primitivním rozežhavením, nebo ohněm xeri.

To je vlastně další neznámý prvek této partie, pomyslel si. Co udělá rudá mlha, až se poprvé střetne s ohněm xeri? Nejspíš ji to zaskočí, ačkoliv ani to není jisté, ve vesmírech existuje nespočet všelijakých výjimek. Xeri by mu mohlo pomoci, ale musel by je použít setsafra včas, dříve než z něho bude stříkat krev, jak o tom mluvila Pachriel. Lépe ale bude nespolehat se ani na xeri a dávat si větší pozor, aby ho nic nezaskočilo.

Pepek pomalu dokončil krouživé prohledávání ostrova. Za nepříliš širokým průlivem se díval na písčnou kosu, kde s průzkumem začal. Oblétl tedy celý ostrov, ale tělo Michie nenašel. Musela by zalézt do nějaké jeskyně, ale navíc za sebou zavřít a zamaskovat vchod, žádnou jeskyni totiž nenašel. Zdejší rostliny mu ji zakrýt nemohly, žádné tu přece nebyly. Otvor do skály, dostatečně velký, aby se jím protáhl člověk, nemohl při svém pomalém letu přehlédnout. Žádné tu tedy nebyly. Menší otvory, kterými by mohla projít jen rudá mlha, ho nezajímaly. Hledal jen Michie a ta tu už bezpečně nebyla.

»Není tu,« oznámil Yazatap.

»Věděla jsem to,« přikývla. »Co teď?«

»Nejlépe by bylo podívat se sem, až tady zase bude ta rudá mlha,« napadlo Pepka.

»Má to jeden háček,« podotkla. »Teď tu zřejmě není a nevíš, kdy tu bude. A usadit se tady s úmyslem čekat, až se na tebe vrhne, to by asi nebylo moc chytré.«

»Proč bych tu měl čekat?« zavrčel Pepek. »Nastražím na ni čidlo, které mě přivolá, až se sem vrátí.«

»Jak si to představuješ?« zajímala se živěji Yazatap.

»Není nic snadnějšího!« řekl Pepek. »Když v domě nikdo nebydlí, nemá dům žádnou spotřebu vody. Nádrž i armatury jsou kovové a nepoškozené, mlze zřejmě nechutnaly. Díval jsem se na ně. Čidlo výšky hladiny je v plastickém pouzdře, které také nesežrala. Čidlo na občasné telepatické výzvy robotů odpovídá, jinak by je jako vadné nahradili. Když spodní přírubu nahradím dřevěnou, mlha ji nejspíš spolkne i s navijákem, protože až ji zlikviduje, začne z nádrže téci proudem voda a roboti mi podají zprávu, že nastal den D.«

»Myslíš, že by takhle jednoduchá past stačila?«

»Jednoduchá, ale uvidíš, jak bude účinná,« kasal se Pepek.

Udělat ji nebyl pro něho problém. Potřebné dřevěné díly si objednal, udělat pro roboty program na něco tak jednoduchého mu trvalo sotva pár minut. Za malou chvíli byly příruby na místě. Pepek byl trochu zmáčený, jak z nádrže proudila voda během výměny přírub.

»Můžeme domů, tady to za nás bude číhat samo,« řekl spokojeně.

Záhadu měli ale opět před sebou. Znali sice víc než na samém počátku, ale tolik těch znalostí zase neměli, aby se tím nemuseli znepokojovat.

»Přála bych ti úspěch,« dodala Yazatap.

Vrátili se domů bez kladného výsledku. Podle Pepka nemělo smysl zarputile pátrat po pozůstatcích. Michie zřejmě zahynula. Buď v mlze, nebo v tlamách žraloků, kam ji nahnala mlha nebo děs z ní. V moři by z ní nezůstalo ani to málo, co v domku zůstalo z Halsiel.

Také eskadra letadel, snažící se objevit něco na moři, se vrátila s prázdnou. Našli ještě tiše plující dveře, ze kterých nedávno Pepek spolu s Yazatap vyzvedli polomrtvou Pachriel, pak další plující trosku z Ďábelského ostrova, kde nedávno ministerský předseda rozbil stůl pro stolní tenis a trosky ze vzteku hodil do moře, ale nic víc.

Večer ale pro většinu nastalo další překvapení. Postarala se o ně Salgiel.

»Milé děvy a Pepku!« začala u večere slavnostněji než obvykle, takže se na ni všichni udiveně otočili.

»Tímto vám oznamuji, že období usilovného snažení o dítě máme konečně za sebou. Jsem těhotná. Což znamená, že mě už Pepek nemusí přednostně a mimo pořadí vyhledávat a opět může

používat idarchon k lékařským účelům.«

»Vítej tedy mezi nás samodruhé!« objala ji radostně vedle sedící Xapho. »To jsi mi ale neřekla, jen...«

»Počkej!« umlčela ji Salgiel. »Neříkej hned všechno! Nech to na mně!«

»Tímto jsme v jináči tři a máme převahu!« přidala se spokojeně Ramiel.

»Príma!« komentoval to rozjařeně i Pepek. »Bude se nám to tu pěkně hemžit!«

»Ano, ale...« vymanila se z jejich objetí Salgiel. »Mám pro vás ještě jednu novinku, jen sama nevím, jestli je dobrá nebo naprosto špatná.«

Všichni tedy i s Pepkem zase dosedli v očekávání slíbené novinky.

»Nevím, jak se to mohlo stát,« začala Salgiel tajemně. »Pamatujete se, jak jsme nad tím všichni uvažovali? Naše rodina existuje v této podobě jen díky tomu, že se nám tefírkám mělo rodit třikrát více děvčátek než chlapců.«

»Počkej! To chceš říci, že už čekáme i kluka?« vyskočil nadšeně Pepek.

»Kdyby jen jednoho!« vzdychla si Salgiel. »Hned čtyři!«

»Čtyři?« zarazil se Pepek. »Jak to? Vždyť jste jen tři!«

»Budu mít kluky dva, jednovaječná dvojčata,« řekla vážně Salgiel. »Už je to jisté. Po jednom klukovi budou mít i Xapho a Ramiel. Jen ta slibovaná nadúroda děvčátek... jaksi... není a jak se zdá, jen tak nebude.«

»A sakra!« uklouzlo Pepkovi. V jediném okamžiku zvažněl, až to bylo nápadné.

»Proč?« podívala se na něho přísně Yazatap a spolu s ním i ostatní.

»Protože je to průšvih!« řekl Pepek zachmuřeně.

»To snad nemyslíš vážně!« durdila se Xapho. »Vždyť i tak máme v rodině tři holky! Kdybys věděl, jak jsem vyskočila ke stropu, když mi Salgiel řekla, že nosím kluka! Myslela jsem, že se budeš radovat se mnou!«

»On má ale pravdu,« zastala se ho mírně Salgiel.

»To tedy má,« řekla kysele i Yazatap, které zřejmě něco došlo až teď, neboť tón jejího hlasu už nezněl přísně a káravě, ale nerozhodně a s obavami, jako u Pepka.

»Ale proč?« zesmutněla Ramiel. »Místo radosti nás budete ještě peskovat? Holky mají v Oáze drtivou převahu a ještě ji dlouho budou mít, kluci tady budou potřební a žádání!«

»O ně nejde,« řekla Yazatap suše.

»Tak o co jde?« vyhrkla útočně Ramiel, ale byl to útok zvířete zahnaného do kouta.

»Že budete mít kluky, to je důvod k oslavě,« řekla smířlivěji Yazatap, když viděla, že Ramiel nemá daleko k pláči. »Ačkoliv bychom stejně oslavovali i děvčátka. Ale uvědomte si, co se na nás hrne! Existence naší rodiny, ale i ostatních v Oáze, je podmíněna poměrem tří děvčat na jednoho kluka!«

»Říkalo se ale taky, že to bude jev statistický!« namítla správně Ramiel. »Bude se to projevovat až ve velkých číslech, nebo ne? Pak máme prostě na chlapečky větší štěstí a měli bychom to oslavit a ne nad tím truchlit.«

»Měli bychom slavit,« řekla Yazatap. »Kdybychom nebyli první. Už to vidím, jak se na nás ostatní sesypou. Jak je možné, že máme samé kluky? Není mnohoženství omylem? Nebo ještě hůř, podvodem? Proč se Pepek nedržel normální pozemské rodiny, proč tady tak naléhavě prosazoval starou a dávno překonanou tefírkou? Vždyť ji mohl obhajovat jedině poměrem tří ku jedné, který ale neplatí, takže...«

»Chceš snad říci, že se Oáza kvůli čtyřem klukům úplně rozloží?« zavrtěla hlavou Xapho. »Nezlob se, ale já si to nemyslím.«

»Úplně se asi nerozloží a nejspíš ne hned,« řekla Yazatap. »Navenek se možná dlouho nic nepozná. Ale když zpochybníte samotné základy společnosti, bude pak celá postavená na písku. Když nebudou všichni uznávat současný model rodiny, začnou hledat jiné modely, ale kde nebude základem poctivá rodina, nastoupí buď kasárenská kultura, jako v současné Gehenně nebo ještě nedávno u xijtranských Němců, anebo ještě hůř, úplně nevázané vztahy, jaké nedávno na Zemi

rozložily minójskou kulturu na Krétě a v Římě. Společnost se docela zákonitě rozpadne a nejvíc to odnesou ženy s dětmi, ponechané trpkému osudu. Pepek jistě potvrdí, že tak na Zemi skončila Kréta a později i Řím, podobný odstrašující případ s Němci najdete u Xijtranů. Ba ne, holky, my se za rodinu buď veškerou silou a mocí postavíme, nebo to tady špatně dopadne.«

»Mínójská kultura na Krétě? To ale bylo hodně dávno!« nesouhlasil Pepek.

»Ach, promiň,« zarazila se trochu Yazatap. »Pro tebe to asi bylo dávno, ale pro mě to tak dávno nebylo, já ty doby pamatuji. Uznej!«

Pepek to uznat musel a tak jen mávl rukou.

»Ani teď už přece všichni náš model neuznávají!« řekla Ramiel. »Co třeba František? Nebo Arael a jeho parta duchů na Pegsda?«

»František naši rodinu uznává,« nesouhlasila s ní Yazatap. »Sám pro sebe si ji zpřisnil, ale tím tu naši nezpochybňuje a hlavně nám nic nevnučuje. Arael je horší případ. Naštěstí to pro nás i pro ostatní vyřešil svým dobrovolným odchodem na Pegsda.«

»Jenže až jejich zapomenutá varta na Pegsda skončí, všichni se k nám vrátí!« namítala dál Ramiel. »A ještě nám odlákají další chlapy. Já bych je už zpátky nebrala.«

»Tobě Pepek nestačí?« popíchla ji Xapho.

»Na rozdíl od tebe uvažuji i za jiné,« odrazila ji Ramiel. »Všechny mé kamarádky jsou svobodné, protože je považují za děti. Chlapů je málo a vybírají si spíš ty starší.«

»To se jistě časem změní,« utěšovala ji Mariuk. »Jistě nezůstanou věčně dětmi.«

»Taky doufám, ale Araela ani ty ostatní bych sem už nebrala,« trvala na svém Ramiel.

»A co bys s nimi dělala?« zamračil se na ni Pepek.

»Nechala bych je na Pegsda. Arael beztak předvedl, že se jim tam líbí víc než tady.«

»Ztracená varta duchů na Pegsda je nepřirozený útvar,« namítl Pepek. »Teď má jakési opodstatnění, ale až jeho nezbytnost skončí, budeme to tam muset zlikvidovat.«

»A proč?« provokovala Ramiel. »Ta varta přece nemá důvod jeden, ale dva. Záchranu posádek, změněných na Gehenně v duchy, a nerušený klid pro Araela a jeho spřízněné duše. Či duchy, ale to je jedno. První důvod časem pomine, druhý zůstane. Tak jakápak likvidace? Přidala bych k nim naopak každého, kdo bude o takovou společnost stát. Ať si to tam užijí!«

»To asi nepůjde!« vrtěl hlavou Pepek. »Araelovi to možná připadalo přijatelné, ale jiní na to mohou mít opačný názor. Měla bys být trochu tolerantnější.«

»Tolerantnější?« vybuchla Ramiel. »Proč? Nemluv pořád o toleranci!«

»Tolerance je velice potřebná vlastnost,« napomenul ji Pepek. »A tobě zřejmě chybí!«

»Tolerance zločinů je další zločin!« opáčila Ramiel. »Jestli budeme tolerovat vraždy, budou se nám jen rozmáhat. Mluv raději o spravedlnosti, ano?«

»Arael má přece i spravedlivý nárok na život mezi ostatními!«

»Aby to bylo spravedlivé, měl by si vzít na vychování i pár dětí z Gehenny!« vybuchla Ramiel. »Ale co Arael? Děti nesnášel a do domu mu nesměly. Starosti nechal jiným, sám si chtěl jen užívat. Jaká by to byla spravedlnost? Vždyť se jí nakonec dočkal, na Pegsda je mu určitě lépe než tady.«

»Lidi jsou různí a tefirové i tefirky jsou taky jen lidi,« vzdychl si Pepek.

»Máš pravdu, ale když chceš nějaké výhody, měl bys nést i povinnosti,« řekla už zase klidnějším hlasem Ramiel. »Chtěla jsem se s tebou pomilovat, tak neprotestuji, když musím hlídat naše malé holky, i kdybych si zrovna chtěla dělat něco jiného. Brzy k nim ale přidám vlastního kluka a bude to ještě radostnější! Ale co dělal Arael?«

»Koukám, že nemáš ráda, když někdo vyčnívá z řady!« ušklíbla se Mariuk.

»Hele, tak to není!« vyprskla Ramiel. »Vůbec mi nevádí, když někdo vyčnívá! Třeba František! Toho tady každý uznává jako zdejšího největšího nositele kultury a čerta starého záleží na tom, že prý byl na Zemi jen průměrný hudebník. Tady je to uznávaný machr. Stará se o cizí děti a přitom se nevyhýbá vzít si nevlastní. Mají s Qemuel adoptované čtyři, víc než my. Pravda, vybírali si ty s hudebními vlohami, ale čtyři děti na dva dospělé je víc než průměr. A to prý bude

mít s Qemuel brzy i vlastní! František ale vyčnává směrem, který se dá chápat jako kladný. Ariel, pokud vůbec vyčnává, pak směrem opačným. Lajdáky snad tolerovat nemusíme a spravedlnosti se dovolávat nemohou, nic kladného na nich není.«

»Byla bys se všemi moc rychle hotová!« usmála se trochu Yazatap.

»Jako Pepek v Praze s prodávací heroinu!« odsekla Ramiel. »Jedno varování a když se nezměnili, šmytec!«

»To nemůžeš srovnávat!« zarazil ji Pepek. »Arael na rozdíl od nich nikomu neškodí.«

»Neškodí, ale ani nepomáhá. Je k ničemu. Jak jsi nám nedávno říkal v té pohádce o jednom hmyzu, když je nějaký k ničemu, ostatní ho z hnízda vyhodí!«

»To nebyla pohádka, ale skutečnost!« durdil se Pepek. »To na Zemi skutečně včely s trubci dělají. Už jsi snad dost velká, aby sis nepletla pohádky s vědeckým výkladem!«

»No dobře, ale nechová se Arael jako trubec?«

»Možná, ale nejsme hmyz!«

»Možná nejsme, ale i ten hmyz má pravidla, která musí dodržovat.«

»Tady se asi nedohodnete, nechte si to na večer,« rozhodla Yazatap. »Teď je důležité, co budeme dělat dál.«

»Já bych se přece jen spoléhal na zákony velkých čísel,« řekl Pepek už zase klidněji. »Podívejte se, kdo kromě nás ví, že budeme mít čtyři kluky? Nebudeme to tedy roztrubovat a počkáme, až bude těch dětí na cestě víc. Až budou po celé Oáze převažovat nově počatá děvčátka, můžeme naše kluky představit jako šťastnou náhodu.«

»Pokud to náhoda je,« vzdychla si Yazatap.

»Proč by nebyla?« opáčil Pepek.

»Co budeš dělat, kdyby se teď začali naopak všude rodit chlapci?«

»Ale proč by se měli rodit?«

»Nevím,« krčila rameny Yazatap. »Třeba protože jsme tisíce let nezavadily o chlapa. Nemohlo se v nás něco... překlomit, aby bylo naopak kluků nadbytek? Co na to říká lékařská věda, Salgiel?«

»Lékařská věda o tomhle nic neví,« přiznala Salgiel. »Poměr jedna ku třem byla naše vlastnost před mnoha tisíci lety. Mělo by to pokračovat stejně, ale jistotu nemáme. Problém navíc může být i v Pepkovi.«

»Proč hledáš příčinu u Pepka?« vyjela na ni Ramiel.

»Jedna z příčin by mohla být, kdyby se po přerušení vydávání kosmické léčebné síly dříve vzpamatovaly mužské zárodečné buňky. Pak by se naše vlastnost s upřednostňováním ženských buněk nemohla uplatnit, protože bychom od Pepka žádné nedostaly. Ptala jsem se na jejich zkušenosti Alexijevové. Nemají prakticky žádné. Vědí, že to působí jako poměrně spolehlivá antikoncepce, využívají toho, ale kromě psů to ještě nikdo nepřerušil. Psi zjistili, že to není trvalý jev, to jim prý stačilo a pak už v těch výzkumech nikdo nepokračoval.«

»To bys snad teď mohla zjistit, ne?«

»Ne,« zavrtěla hlavou Salgiel. »Uvažuj! Kdyby to byl přechodový jev, bude už Pepek normální a já nic nezjistím. Jinou příčinou může být náš pobyt mezi duchy, kdy se mohlo také ledacos zlomit. Podle mě by mělo smysl sledovat až děti, narozené chlapům ze Země a ženám, které přišly přímo z Gehenny, bez okliky přes duchy na Pegsda.«

»To jsem přece i já,« namítla Ramiel. »A mám mít taky kluka.«

»Ano, ale s Pepkem,« přikývla Salgiel.

»Já jsem naprosto normální tefirka!« trvala na svém Ramiel. »A Pepek je normální kluk, i když ze Země. Měla by ses poohlédnout po jiné příčině.«

»Určitě se na to ještě podívám, ale nemyslím si, že to na věci něco změní.«

»Takže kdo má nápad, jak na to?« zeptala se všech Yazatap.

»Nechal bych to na později,« řekl Pepek s klidem Angličana.

»Já ne,« odpálila ho Yazatap. »Něco udělat musíme, jinak hrozí pořádný výbuch, až to vyjde

najevo.«

»Odložil bych na později odhalení té záhady, pokud se jí dá říkat záhada,« upřesnil to Pepek. »Mezitím bych nechal Salgiel bádát nad příčinou a eventuálně nad tím, jestli nehrozí totéž i v jiných rodinách.«

»Co se stane, kdyby to hrozilo?« odfrkla si Ramiel. »Nanejvýš bychom otočili model rodiny na rodinu s jednou ženskou a pěti chlapy.«

»Víš, co by to znamenalo?« změřil si ji přísně Pepek.

»Nic než že by se to otočilo,« pokrčila lehkomylně rameny Ramiel.

»Bylo by to dost nepříjemné pro nás ženy,« řekla jí místo Pepka Salgiel. »Aby počty lidí v populaci neklesaly, musí se v každé rodině narodit nejméně tolik dětí, kolik má rodina členů, ale spíš víc, neboť některé rodiny děti mít nemohou. Rodina s pěti ženami na jednoho chlapa, jako je naše, musí tedy porodit šest dětí. Znamená to, že každá musí mít jedno dítě a nejméně jedna z nás musí mít dvě. Když budu mít dvojčata já, stačí jedno dítě i u Yazatap a Mariuk a máme splněno, o všech šest se budeme starat společně.«

»Já bych jich klidně měla i víc!« kasala se Ramiel.

»To si povíme po tvém porodu, děvenko,« odsekla Salgiel. »Třeba budeš mluvit jinak. Pozemský typ rodiny vyžaduje po každé ženě nejméně dva až tři porody, ale obrácený typ rodiny by znamenal pro každou ženu povinnost porodit šest dětí! A protože se musí nahradit výpadek za neplodné, tak až dvanáct. Rozumíš? Chlapi to mají přece jen jednodušší, těch vždycky stačí míň!«

»Především jde o to, jaký je dnešní přirozený poměr,« přerušila ji netrpělivě Yazatap. »Jak brzy to můžete zjistit?«

»To nevím, ale do týdne těžko!« odvětila Salgiel.

»V tom případě bych po vás požadovala, abyste nad tím zasedly a nevstaly, dokud to nebudete vědět přesně,« řekla Yazatap. »Uvědomuješ si, že je to pro další existenci Oázy ta nejdůležitější otázka? Podle mě je dokonce důležitější než hrozba rudé mlhy!«

»To myslíš vážně?« podívala se na ni udiveně Ramiel.

»Naprosto vážně!« zpražila ji Yazatap.

Novinka proto zůstala prozatím tajemstvím rodiny Horáků. Pepek navštívil Učedníky v Andělském světě, aby vypomohl Alexijevovi kosmickou silou při léčení, což Alexijev jen vřele uvítal. Ale současně mu bylo jasné, co za tím je, protože Salgiel se s jeho ženou často na dálku radila a neměly mezi sebou žádná tajemství.

»Takže budeš mít k těm třem adoptovaným tři vlastní?« usmál se na něho povzbudivě. »Hlavně by bylo dobré, abys nezměnil vztah k těm nevlastním. Když už jste je vzali za své, jsou vaše, i když biologicky nejste jejich rodiče.«

»To bude možná jednoduché,« řekl Pepek. »Už jsme si na naše malé holky zvykli. Až se nám narodí samí kluci, budou naše princezny ještě vzácnější.«

»Počkej, říkal jsi snad něco o převaze dívčího živlu?« usmál se Alexijev.

»Ano, ale náhoda je náhoda a statistika je statistika,« vrátil mu úsměv Pepek. »Kromě toho už Salgiel bádá nad tím, jestli se na mě nepodepsal pobyt v duchovité podobě. Asi jako se děje u chlapů, obsluhujících velké letecké radary. Ti prý mají naopak samé holky.«

»Aby za tím nebylo tvé ozáření!« staral se Alexijev.

»To nebude, to tefírky dovedou napravovat,« uklidňoval přítele Pepek.

»Ale uvědomuješ si...« začal opět lékař.

»Uvědomujeme si to všichni,« přerušil ho Pepek. »Už na tom bádají všechny vědkyně, co jich na Oáze máme.«

»Neberte to na lehkou váhu!« varoval ho lékař.

»Nebereme,« přikývl Pepek.

»Skoro mám chuť se k vám podívat a pomoci vám s tím.«

»Díky za nabídku, ale naše lazarnice, či po našem doktorky, jsou v genetice na výši, měly by

to zvládnout samy. Já bych teď naopak nabídl něco vám. V Oáze nemáme nemocné a tady máte pacientů vždycky dost. Mohli bychom vám jezdit pomáhat? S těhotnými počítat nemůžeme, takže bychom byli tři: já, Yazatap a Mariuk, ale ty dvě jsou tefirky a mají větší sílu než my ze Země.«

»Taková pomoc vás mohla napadnout už dřív!« řekl Alexijev.

»Napadlo mě to,« ujistil ho Pepek. »Ale donedávna jsme neměli idarchony, v poslední době jsem zase nesměl dávat sílu kvůli Salgiel... ale neodmítnete nás, že ne?«

»Že se vůbec ptáš!«

»Tak dobrá,« chytil se toho Pepek. »A máme chodit spíš ráno nebo až k večeru?«

»Ráno míváme větší frmol, ale zvládáme to. K večeru je víc klidu, pomohli byste nám s případy, jinak odkládanými na další dny. Pomůžete nám i kdybyste chodili nepravidelně. Víc mě ale znepokojuje ten ostrov hrůzy. S tím bys měl něco podniknout. Nehod'te to za hlavu, nespust'te to ze zřetele, nebo se to projeví v tu nejnevhodnější chvíli!«

»Dobrá,« shrnul to Pepek. »Na tom ostrově už mám indikátory, nenechávám to být. Sem budeme chodit vždycky, když to bude možné. Doufám, že pověsti Andělského světa neublíží, když tu budou léčit lidi i pravé d'áblice!«

»To jsou jen předsudky,« usmál se lékař. »Ale poslyš, přijdeš na mé narozeniny, vid'? To víš, slavím už jen ty kulaté, ale ty se mají slavit pořádně. Mám je za osmnáct dní, bude tu spousta mých přátel a někteří by tě rádi poznali i s tvými ženami, jistě je nenecháš doma. Děti vezměte také, nějaká zábava se pro ně jistě najde.«

»To se ví, že přijdeme!« slíbil mu Pepek.

Salgiel se od kamarádek, zejména od lékařky Simoniel, vrátila večer později. Nestihla ani společnou večeři, ale už ve dveřích všem s omluvným úsměvem vykládala, že to víckrát neudělá, ale musela přece dosavadní poznatky předat kolegyním.

»Budou na tom teď dělat čtyři,« dodala.

»A co ty?«

»No, jak bych to řekla...« usmála se trochu plaše. »Vyhodily mě od toho. Řekly mi, že mám teď relaxovat, krmit se vitamíny a opatrně cvičit. Jako by výzkum genetiky miminům škodil. Naštěstí mám i vlastní laboratoř a obejdu se klidně bez nich.«

»Že bys měla relaxovat a krmit se vitamíny, to by bylo rozumné,« řekla Yazatap. »Ale odstrkovat tě od výzkumu neměly, to rozumné nebylo. Když to nebudeš přehánět, vadit ti to nebude. Kdybys ale chtěla u výzkumů ponocovat, vyhodím tě od toho taky.«

»I ty?« povzdychla si Salgiel.

»Ano, i já,« přikývla Yazatap. »Někdo musí mít rozum.«

Večer, při sdílení milování, když Pepek objímal Yazatap, se jí podíval do duše, proč zase bere do rukou vládu nad ostatními. Yazatap ale měla vysvětlení připravené.

»Někdo musí mít rozum. A do čistě ženských věcí by ses, Pepku, míchat neměl.«

»Odkdy mezi námi existují čistě ženské věci?« udeřil na ni.

»Od začátku, jestli sis nevšiml,« opáčila pohotově, zřejmě něco takového čekala.

»To jste si vůbec neměly zvykat!« namítl. »Já před vámi taky nic neskrývám! A nevádí mi, když se mi hrabete ve vzpomínkách a to včetně mých osobních, třeba na rodiče. Proč byste měly přede mnou něco skrývat vy?«

»Když nic neskrýváš, máš to jednodušší,« odpověděla mu místo Yazatap Ramiel. »Ale ženská bez špetky tajemství? To snad ani není možné!«

»Ty taky něco skrýváš?« obrátil se jejím směrem.

»Jako každá,« podotkla už trochu udýchaná Ramiel.

V telepatii to nebylo tak znát, ale Pepek zpozorněl. Napadlo ho, jestli je přípustné, aby těhotné holky prožívaly tak bezprostředně milování, i když je to fyzicky s jinou, ale protože tu myšlenku neskrýval, zachytilo ji všech pět. Yazatap se tomu jen usmála, ale všechny tři těhotné se na něho okamžitě sesypaly jako hejno vos o pouti na stánek s tureckým medem. Hlavní slovo, nebo spíš

myšlenku vedla Salgiel, která mu své protiargumenty podávala ze stroze vědeckého hlediska, na rozdíl od Xapho a Ramiel, které to chápaly spíš citově, jako nepřípustný pokus o jejich odstrkování. Mariuk se neprojevovala, ale i v pozadí bylo znát, že sympatizuje s ostatními.

»Dobře, dobře, necháme o tom rozhodovat Salgiel!« ustoupil rychle Pepek.

Neměl mezi svými manželkami hlavní slovo, jako by měl ve svém harému orientální despota. Uznávaly ho, ale do některých oblastí svého soukromí ho pouštěly nerady a zřejmě si některá místa i střežily. Kdyby opravdu chtěl, mohl by do nich proniknout silou. Ramiel sice přišla na to, jak by mu i v tom mohla bránit, ale nejspíš by to ani ona neudělala, aby si ho nerozhněvala. Ne že by se ho bála, jen neměla zájem na hádkách. Ale to neměl ani on a proto nedělal nic, co by jim vadilo. Proč také? Chtěl s nimi vycházet jen v dobrém a úcta k tomu zbytku jejich soukromí byla jedním z hledisek, které mu zajišťovaly jejich respekt.

Mějte si co chcete, pomyslel si. Ale neznělo to pomstychtivě, spíš smířlivě. Zejména ve chvíli, kdy se milování blížilo k vrcholu.

Zaznamenal přitom i jejich uznání. Pravda, tohle přímé jednání z mysli do mysli bylo to, co pozemské civilizaci vřdycky nejvíc chybělo. Pepek si při této myšlence vzpomněl na jednu ilustraci z Gulliverových cest. Jonathan Swift tyto příběhy pojal jako silnou politickou satiru tehdejšího světa. Podle něho v zemi učenců na obrovském létajícím ostrově Laputa řešili politické spory tak, že vůdcům nesnášejících se politických stran odřezali vršky hlav a vyměnili tyto části s jejich protivníky, aby si to jejich mozky mezi sebou vyřídily uvnitř jedné hlavy. Kdyby to Swift nemyslel pilkou, málem by se strefil, podobně jako když Marsu přisoudil dva měsíce, v jeho době ještě nepozorovatelné. Uvnitř hlav se totiž opravdu dobře diskutovalo a nejen u rodiny Horáků, ale už i v ostatních rodinách Oázy.

Mohl by to být nejzdařilejší experiment za poslední tisíce let, pomyslel si Pepek. Jen se musí nějak rozumně vysvětlit záležitost s jeho budoucími syny. Byla by neskonalá škoda, kdyby se ukázalo, že se mezitím poměr tří ku jedné změnil a že tefirské rodiny nemají biologické opodstatnění, pro které je vlastně zavedli.

Pepek si právě teď nejvíc uvědomil, jak těžko by se už vracel k pozemskému modelu rodiny. Měl teď rád všech pět, všechny stejně a přitom každou jinak. Kdyby ho silou moci někdo donutil, aby si z nich vybral jen jednu, byla by to nejspíš pořád Xapho, ale ostatní by mu strašlivě chyběly. I když každá byla jiná, každá měla své zvláštnosti. Milování s Yazatap bylo úplně jiné než se Salgiel. Nejen z jeho pohledu, všem se to dnes zdálo lepší. Yazatap byla vášnivá a Salgiel upjatější, to se nedalo zaměnit. Pepek zachytil i Salgielinu prchavou myšlenku, že ji vlastně sdílené milování Pepka s Yazatap uspokojuje lépe, než když to dělá s Pepkem sama, ale hned ji napomenul, aby neházela flintu do žita, protože podle něho má každá z jeho žen jiné přednosti než druhé a ty je dělají neopakovatelnými. A jemu vyhovuje, když je střídá pěkně popořadě a žádnou nevynechává.

»Jste, holky, každá jiná,« pomyslel si uznale. »A to je dobře. Yazatap a Ramiel jsou od začátku největší vášnivky, ale Salgiel mě po nich vřdycky nejvíce uklidní. S Xapho nám to jde nejlépe, protože se nejlépe shodneme a Mariuk je ze všech nejkrásnější a to se také při milování musí projevit. Ale kdybyste byly všechny jako Yazatap, byla by Salgiel mezi vámi brzy první. Každá má své výhody.«

Bylo to nejen diplomatické, ale i pravdivé. On sám to tak cítil.

Po milování, když rozpojili telepatické spojení, objal jemně Yazatap, aby si užila svou noc s ním. Ani jemu, ani jí nevadilo, že je větší než on. Stočila se mu do náruče a tak spolu usnuli, zatímco ostatní oddychovaly poblíž na jediném velkém lůžku. Salgiel se stáhla až ke kraji, měla ráda kolem sebe volněji. Ramiel se stočila do klubička a objímala peřinu. Brzy bude její noc a tu si s Pepkem pořádně užije. Xapho se s Mariuk do sebe zapletly a držely se ve spaní za ruce, možná si tím vzájemně nahrazovaly dotyky Pepka, Xapho navíc roztáhla nohy do stran, až se prsty levé nohy dotkla Pepkova lýtka a tak, v dotyku s ním, také usnula. Patřili teď k sobě všichni. Komu by se chtělo je od sebe trhat?

Musí se to co nejdřív vyjasnit, umiňoval si Pepek.

Všichni ale věděli, že tady by mohla největší pomoc přijít od Salgiel, jestli se jí podaří uplatnit opět svou vědu a své znalosti...

Probuzení bylo tentokrát naprosto neobvyklé.

Pepek otevřel oči. Přicházelo to telepaticky a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co to je a odkud to přichází.

Pak prudce zatřásl Yazatap. »Vstávej, Yazi!«

»Co se děje?« otevřela oči. Ačkoliv už žila dlouho v poklidném míru Oázy, vojenský dril z ní zřejmě ještě nevypřchal, protože se okamžitě naplno probudila.

»Pojď tam se mnou!« popadl ji Pepek za ruku.

»Kam, prosím tě!« vytrhla se mu. »Neřekneš mi aspoň, co se děje?«

»Mlha na Pachrielině ostrově!« připomněl jí. »Právě spořádala dřevěnou přírubu, voda se tam valí z nádrže a roboti...«

»Stačí, víc nemusíš!« zarazila ho a posadila se. »Jdeme tam jen my dva?«

»Nebudeme ostatní budít,« navrhl Pepek. »Jen se tam půjdeme podívat. Budeš mě jistit shora z vimaanu, ano?«

»Tak jedeme!« vyskočila.

Obléknout andělské kombinézy byla pro oba otázka tří vteřin. Jakmile se na nich bílé vložky usadily, oba potichu vyběhli z domku k blízkému vimaanu a o čtvrt minuty později se vimaan řízený Yazatap po zkrácených předstartovních testech tiše odlepil od země.

»Vezmi to co nejrychleji!« požádal Pepek.

»Drž se tedy!« vyzvala ho.

Motory umožňovaly pekelnému stroji dosáhnout obrovského zrychlení, jenže dovnitř kabiny kompenzovaného, takže cítili jen jeho zlomek. Pepek si to uvědomoval spíš očima. V jednom okamžiku pomalu stoupali nad palmy Oázy a vzápětí měli rychlost srovnatelnou s rychlostí umělých družic. Stejně tak prudce Yazatap zabrzdila, ale to už se vznášeli nad kamenitým ostrůvkem bez jediného trsu trávy, místem vyhnanství pěti vražednic, které se čtyřem z nich brzy změnilo v hrob.

»Myslel jsem si to!« vydechl Pepek.

Ve skalách na západním konci ostrova, sotva pět set metrů od opuštěného domku, se modralo něco nepatřičného. Stály tu dva vysoké kameny, podobné menhirům. Byly stejně ohlazené věkem jako většina skal ostrova, ale měly podivný prohnutý tvar. Stály tu i předtím a nebyly podivné samy o sobě. Pepek je viděl už když se vznášel nad ostrovem, ale tehdy hledal jen ležící ženské tělo a nenapadlo by ho, že mezera mezi dvěma kameny má poněkud neobvyklý tvar.

Byl to tvar elipsy a nebyl náhodný.

Ta elipsa byla zřetelně zvýrazněná svítící modravou čarou a nepochybně ohraničovala otevřenou bránu do cizího světa.

»Tudy se sem ta mlha dostává!« řekl Pepek telepaticky a směřovaně k Yazatap, jakoby se bál, že ten jev jediným zvukem vyplaší.

»Záhada se nám sama krásně rozuzlila,« podotkla spokojeně.

»Ba ne,« řekl Pepek. »Teď to teprve začalo.«

Chvíli se oba fascinovaně dívali na eliptickou bránu, než se Pepek otrásl a jako by se probudil, obrátil se na svou nejstarší a nejzkušenější ženu:

»Jdu se na to podívat zblízka,« řekl.

»Neblázní, Pepčo!« podívala se na něho starostlivě. »To snad nemyslíš vážně!«

»Myslím,« řekl. »Budeš mě jistit shora, aby mě ta mlha nezaskočila zezadu, ale chci vědět, co je na druhé straně té brány.«

»Nejspíš ještě víc takové mlhy!« varovala ho. A bylo to dost pravděpodobné.

»Při troše opatrnosti ji zvládnou,« sliboval. »Chci vědět, kdo tu bránu otevírá. Už by ti mělo

dojít, že podobná brána, otevřená jen o pár desítek kilometrů odsud, by znamenala pro Oázu strašlivou katastrofu...«

»Vím,« ujistila ho stroze. »Ale dávej si pozor! Oba máme telepatii a můžeš mi věřit, že s tebe nespustím oči, ale znáš to! Náhoda je blbec!«

»Nic podceňovat nebudu,« slíbil jí, ale to už otevíral vchod a vyletěl do chladivého ranního vzduchu. Okamžitě zamířil dolů, směrem k modře svítící elipse.

Vimaan se vznášel ve výšce pouhého kilometru a Yazatap měla Pepka na obrazovkách jako na dlani. Zvolila ale raději širší záběr, aby včas zpozorovala, kdyby se dole pod ní něco nebezpečného šustlo. Svítalo a obloha byla bez mráčku, viditelnost byla vynikající, nemělo by se nic stát, opakovala si.

»Je to jupiterská brána!« volal na ni Pepek. »Všechny ostatní brány mi jdou otevřít, jen brána Jupiter-nahoru je blokována!«

»Jak to víš?« zeptala se ho.

»Test otevření brány je rychlý,« ujistil ji. »Prostě jsem postupně zkusil otevřít všemi směry alespoň malou branku. Vesmírná brána může být na jednom vesmírném rozhraní jen jedna a v jupiterském směru mi to nešlo.«

Zřejmě si věděl rady, ale Yazatap ani na okamžik nepolevila v ostražitosti. Najednou ale zpozorněla ještě víc.

»Pepku, pozor!« vykřikla na něho telepaticky, jak mohla nejvíc. »Vylézá to z domu!«

Dům z výšky vypadal mírumilovně, ale to bylo jen zdání. Najednou se kolem vchodu objevil červený obláček a zamířil přímo k Pepkovi, snášejícímu se z pouhé stometrové výše dolů směrem k otevřené bráně.

»Vidím to,« odpověděl Pepek stručně také telepaticky. Ale místo okamžitého útěku se obrátil k té nebezpečné rudé mlze čelem.

»Zdrhej!« varovala ho Yazatap.

»Počkej, času dost,« ujišťoval ji. »Zkusím xeri, uvidíme, jestli se toho poleká.«

»Ale co když se to nezastaví?«

»Pak to vezmu fofrem a kolmo nahoru,« sliboval jí.

Zpomalil let, až se jen nehybně vznášel. Rudý oblak se protáhl a naopak zrychlil, ale když už to Yazatap málem nevydržela a chtěla na Pepka křiknout, ať neblázní a prchá, stalo se to. Pepek se obalil jasně viditelným modrým ohněm, změnil se v modravou jiskřící kouli a vyčkával, co mlha udělá, až se dostane na dosah.

Mlhu to zarazilo. Na tom bylo ještě lépe vidět, že má složitější reakce než primitivní tropismy, jaké se u ní daly očekávat. Prudce zabrzdila, nerozhodně se sbalila do vířící rudé koule, ale nepřibližovala se. Vyčkávala jako on a visela ve vzduchu stejně nehybně.

Uvidíme, kdo s koho, pomyslela si spokojeněji Yazatap, když to viděla.

Koule Pepkova obranného modrého ohně se náhle prudce vyboulila směrem k rudé kouli mlhy. Výběžek ohně se protáhl, zašpičatěl a prudce zabodl do beztvareho protivníka jako mušketýrův kord při starodávném souboji.

V místě, kde se modrá a rudá barva setkaly, se oslnivě zeleně zablýsklo.

Pepka do obličeje udeřil závan horka a záblesk ho na okamžik oslnil, ale rychle se přinutil opět otevřít oči, aby nepropásl něco důležitého.

»A sakra! To byla síla!« pomyslel si nahlas, jakoby zapomněl, že je pořád s Yazatap v telepatickém spojení.

Yzatap mlčela, jen omrkla indikátory na panelech před sebou. V zeleném záblesku byl podstatně větší žár než v Pepkově modrém ohni. Jako by se Pepek dotkl elektrodou elektrické svářečky kovu. Znamenalo to, že se tam uvolnilo víc energie než čekala. Skoro jako kdyby spolu s Pepkem pocítila ten závan horka.

»Pozor, Pepčo!« varovala ho. »Je to opravdu nějaké moc silné!«

Pepek začal raději také pomýšlet na ústup, ale nebyl k němu důvod.

Rudá koule se od něho odpoutala jako první. Ať už to bylo cokoliv, oheň xeri se tomu nelíbil. Prudce se protáhla a jako podlouhlá rudá šmouha zamířila šikmo od Pepka, nejkratší cestou k modravé vesmírné bráně.

»Aha, potvůrko!« vykřikl Pepek, ačkoliv ho vnímala jen Yazatap. »Takhle na tebe! Já ti dám, pochutnávat si na lidech!«

A rozletěl se za unikající rudou mlhou. Brzy se ukázalo, že v letu vyvine větší rychlost a že mu mlha neunikne. Doháněl ji a ničil modravými dýkami svého ohně. Oblak se nejprve rozdělil na dva menší, ale Pepek si jeden vybral a spaloval ho dál. Mlha, nebo ať už to bylo cokoliv, zřejmě pochopila, že narazila na výjimečně nebezpečného protivníka. Snažila se mu uniknout i za cenu, že se rozdělí na ještě menší části, ale ty už se nesnažily o nic víc než dostihnout blízké vesmírné brány a vrátit se do svého světa.

Pepek ke hvězdné bráně dorazil skoro současně. Mlha nejspíš pochopila, že by jí mohl svým ohněm bránu utěsnit úplně a proto tam všechny její části spěchaly přímo zoufale. Byly tam o pár metrů dřív, ale Pepka ani brána nezastavila. V plném letu, za neustálého dorážení modrými jazyky ohně na opozdilé chuchvalce mlhy a za blýskání podobného elektrického sváření se hnál za ní. V oválu brány se jednotlivé části mlžných proudů spojily a právě tam byl Pepkův oheň nejučinnější. Obláčky mlhy se v něm viditelně zmenšovaly.

»Pepku!« zvolala na něho Yazatap. »Zastav se, neleť dál! Vimaan tím neproletí!«

»Já jí ukážu!« kasal se Pepek. »Neboj se! I kdyby se brána zavřela, otevřu si jinou!«

A odvážně proletěl otevřenou bránou do sousedního světa.

»Pepku!« varovala ho Yazatap. »Ne! Je to Jupiterský svět, vrať se!«

»Já...«

Náhle si uvědomila, že jeho telepatii vnímá nezvykle zkreslenou. Pohltla ji předtucha něčeho zlého. Ještě nechápala, co se děje, ještě jí nic nedošlo, ale i to neznámé ji začalo plnit obavami a možná právě proto, že to pro ni bylo neznámé.

»Pepku, zpátky!« vykřikla rázně.

»...tu...« odpovídal jí Pepek pomalu a nepřítomně, jako ve snu.

Okraj brány se roztřásl a brána se začala zmenšovat. Byla to další podivnost. Pepkovy brány mizely vždycky naráz. Tuhle nejspíš otevíralo něco jiného než slýrib.

»Vrať se, Pepku! Brána se zavírá!« varovala ho.

»...bes...« pokračoval Pepek, zřejmě postižený loveckou horečkou. Ani se neohlédl. Na druhé straně brány prudce zpomalil, ale nezastavil, pořád pokračoval v letu a vzdaloval se od roztřesené elipsy s modravým okrajem.

Yzatap nemluvila do větru. Brána se náhle s lehkým prsknutím uzavřela a Pepek se ocitl sám v neznámém, nebezpečném světě...

»Pepku!« křičela za ním už úplně zoufale.

Zoufale, ale pozdě. Brána zmizela.

Písek v soukolí

Pepka také udivilo, co se s ním stalo na druhé straně.

Aniž by se o to snažil, rychlost jeho letu po průletu bránou náhle prudce stoupla, jako by ho sama brána skokem urychlila. Rudá mlha se před ním rozplynula a zmizela. Náhle neměl co pronásledovat. Udiveně se otočil, ale zamrazilo ho, když za sebou modrou elipsu brány nespatriil. Před ním se vlnil obrovský polštář modré mlhy. Nebyla červená a neútočila na něho, naopak se před ním snažila co nejrychleji rozestoupit a uvolnit mu v sobě tunel, kterým by mohl proletět. Byla ale příliš rozsáhlá, měla plochu několika hektarů a nejméně sto metrů na výšku. Pepek si uvědomil, že to mlžné monstrum může obsahovat neznámou energii a na poslední chvíli stočil let ostrým obratem do směru kolmo vzhůru.

Mlžnou stěnu minul o několik desítek metrů, ale setrvačností vyletěl do výšky aspoň tři kilometrů. Tady byl vzduch nezvykle čistý a jasný, bez mráčků. Na Zemi v Evropě jsou stále nějaké mraky, buď nízko nebo naopak vysoko, ale aby nebyly žádné, to se často nestává. Tady byl ale v jiném světě, neměl by se ničemu divit.

Obrátil se a pokusil se otevřít si bránu zpátky. Trochu se zakabonil, když zjistil, že to nejde. Brána se otevřít nedala, něco tomu bránilo.

Na paniku bylo ještě brzy, znamenalo to jen, že někde na tomto světě je otevřená jiná brána do Oázy. Mrzelo ho to, radši by se vrátil a nenechal Yazatap na sebe dlouho čekat, ale zbytečně se neznepokojoval. Nejde to teď, půjde to za chvíli.

Vzpomněl si na Oldovo vyprávění, jak byli kdysi s kamarády v Dinosaurii. Tenkrát ještě neměl Olda slýrib na vytváření hvězdné brány, bránu jim otevíral pes Čert. Prý se tam stalo něco podobného. Když byl čas návratu, Čert náhle zjistil, že brána nejde otevřít. Navíc o ně začali jevit nevítaný zájem místní dravci, takže jim v nouzi nejvyšší Čert otevřel bránu do dalšího světa, kam se uchýlili. Vraceli se oklikou, naštěstí se Čertovi podařilo po chvíli bránu přece jen otevřít. Pepek věřil, že by v podobném případě také unikl do některého dalšího světa a v nouzi by se vrátil třeba i dosud neprozkoumanými a neznámými cestami.

Začal ho ale trápit červík pochybností. Jen aby ostatní cesty nevedly přes nějaké další potůčkové rozhraní, které by ho změnilo v ducha! Ačkoliv teď už by to nebyla žádná velká tragédie, vždyť zná spolehlivou cestu jak z duchovitého stavu ven. Ale Jupiterské světy jsou i u Ogdurů pověstné svou záludností. A on teď na jednom takovém byl.

Rozhlížel se aspoň zvědavě kolem sebe.

Napravo od něho se táhl vysoký horský hřeben. Vrcholky byly ve větší výšce než on, dosahovaly odhadem asi pěti kilometrů a ležela na nich souvislá bílá pokrývka. Na opačné straně byla vodní hladina. Buď to bylo rozsáhlé jezero, jehož opačný břeh ani z této výšky nedohlédl, nebo spíš moře. Což mu v této chvíli mohlo vyjít nastejno, určitě nebude zkoušet slanost té vody ochutnáváním, takové hlouposti se prostě na neznámém světě nedělají.

Zkusil radši otevřít jinou bránu, aby mohl v případě nouze zmizet na některý sousední svět, ale brány jeho pokusům nepochopitelně úspěšně vzdorovaly. Venušské byly obsazené, zemské také. Nervózně začal zkoušet další tělesa hvězdné soustavy. Úplně tu chyběl měsíc, Marsické světy se také nedaly otevřít, slýribem vůbec necítil Merkur a posledním zdejším nebeským tělesem byl zřejmě Jupiter. Tak chudou hvězdnou soustavu už dlouho nezažil, ale nejhorší bylo, že všechny východy z ní byly zablokované.

Co teď? Na chvíli propadl panice. Jupiterské světy jsou nebezpečné všechny a tady ví o vražedné mlze, kterou určitě tvoří něco jiného než vznášející se jemně rozptýlené kapky vody. Ani kyselina by neúčinkovala tak rychle, jak jim vyprávěla Pachriel. Pravda, obláček červené mlhy pomocí xeri zahnal a úspěšně by jej rozprášil, ale Yazatap také tvrdila, že se při tom uvolňuje nějak moc energie. Nebylo by zdravé pustit se do křížku s oblakem zvící obrovské hory, ve kterém může

být víc energie než v Hirošimské bombě. Energie je kolem zřejmě dost, cítil se svěží a nasycený, ale žádná energie není bezedná!

Situace nebyla ideální, ale ještě ne zoufalá. Byl tu dýchatelný vzduch a nic ho zatím neohrožovalo, alespoň ne v této chvíli. A na rozdíl od Pachriel uměl létat a měl xeri.

Ano, ale v záviděníhodném postavení také nebyl. Dole pod ním mlha, která dovede ve velmi krátké době člověka zabít a rozpustit. A je jí příliš mnoho, než aby mohl doufat, že před ním a před jeho xeri pokaždé zbaběle uteče. A navíc není nikde psáno, že tady nemůže být něco ještě horšího. Předpokládat na tomto světě jen neškodné tvory by byl nebezpečný luxus, jaký si tu nesmí dovolit ani naprostý hlupák. Jinak dlouho nepřežije a takový nemá co lézt do vesmíru. V Pralesním světě za Světem nefritové cesty přišel Olda díky agresivním bakteriím o vlasy, nehty a obočí, ale spálil je pomocí xeri, takže mu nic víc neudělaly. Když ale chtěl smýt v jezeře hnus, co na něm ulpěl, napadla ho obluda větší než fotbalové hřiště, proti které neúčinkovalo ani xeri. Ještě že ho psí přítel Čert včas varoval a Oldu napadlo vzletět co nejvýš. Ta potvora za ním jakoby nic vyskočila do výšky sta metrů a ještě měla ocas dole ve vodě! Pepek Oldu znal a dobře věděl, že nepoužívá námořnickou, rybářskou, mysliveckou ani jinou latinu a nebezpečí spíš bagatelizuje než aby je zveličoval, takže ani ta zmínka o stometrové velrybě nepatřila do říše bájí! Co ale mohlo na Pepka číhat tady?

Pepek určitě hlupák nebyl. Ale trochu pozdě zjistil, že se nachází v kosmické pasti.

Klíčem ke všemu byly vesmírné brány a Pepkovi nejvíc vadila jejich jediná vlastnost. Aforxita, která nedovolí otevřít současně dvě brány v tomtéž vesmírném rozhraní. Velikost brány přitom vůbec nerozhoduje. Xijtrané tvrdili, že nacistický vědec Norden jim branou rozměrů hrášku blokoval po desítky let spojení mezi Zemí a Xijtrou, aby na Zem nepronikly zprávy o plánované agresi, připravované hitlerovci v sousedním vesmíru. Ta se nakonec naštěstí ukázala chimérou, ale svět o tomto nebezpečí dlouho nic nevěděl.

Někdo tu tedy trvale udržuje otevřenou vesmírnou bránu.

Kde jen ale taková brána může být?

Na tuto otázku byla odpověď, bohužel, horší. Může to být kdekoliv mezi tímto světem a světem Oázy. Navíc může být nepatrných rozměrů a tedy lépe ukrytá než ta pověsná jehla v kopce sena. Neuvedla by spíš Pepka na stopu úvaha, kdo má zájem blokovat vesmírná rozhraní? Jednoduchá logika říká, že to těžko může být někdo z Oázy. Té se týkalo jedno jediné, tady jsou aktivní všechna. To už přece nemůže být náhoda! Někdo tu sedí jako žába na prameni a drží otevřené brány, ale vždyť na každou potřebuje sílu a ne malou!

Obrovská mlha hluboko pod ním nevypadala z jeho výšky nebezpečně, ale Pepek se raději držel názoru, že bude rozhodně lepší letět co nejvýš. Odtud měl slušný rozhled, ale krajina pod ním nebyla příliš zajímavá. Na jedné straně se rozkládalo moře, tedy, pokud to dole byla voda, ale co jiného by to bylo? Na druhé straně byly hory, na vrcholcích pokryté nepochybně sněhem, zato dole pod ním se rozkládala suchá kamenitá poušť, nejvíc ze všeho podobná krajině na Marsu. Na Zemi bývá nějaká vegetace aspoň v blízkosti moře, tady nerostlo naprosto nic. Ani trs trávy, ani osamělé křovisko. Pralesy, časté na neobydlených světech, nebyly vidět od obzoru k obzoru. Nebýt na severu hory, byla by krajina podobná pouštím na Marsu, jak je vyfotografovaly sondy. Sem tam nějaký věkem ohlazený balvan, jinak písek. Vznášela se nad tím mlha, ale dobře věděl, že to není ta přirozená vodní mlha jako na Zemi.

Co teď?

Dokud ho nic nepronásledovalo, mohl si klidně viset ve výšce tří čtyř kilometrů a beze spěchu rozvažovat, co dál. Kdyby ho ale začalo něco honit, čas na rozvažování by se mohl smrsknout na pouhé okamžiky. Že to nenastalo, bylo dobré, ale spoléhat se na to nesměl.

Co udělá, kdyby se za ním některý z těch obláčků vydal sem, do výšky? A hlavně, co kdyby na to xeri nestačilo?

První možností by bylo vystoupat výš než dokáže jeho protivník. Andělské schopnosti mu v tom pomáhaly. Díky idarchonu nepotřebuje tolik energie, nemusí namáhavě dýchat a v řídkém

vzduchu by vydržel i ve velkých výškách. Tak jak byl si mohl směle troufnout na všechny osmitisícovky Himalájí a v nouzi by jistě vydržel ještě výš, snad až do deseti kilometrů, kde už člověk bez kyslíku dlouho nepřežije.

Co když má ale ta mlha výdrž ještě větší? Co pak?

Druhou jeho předností byla rychlost. Olda se chlubil, že předletí závodní auto a jak už ho Pepek znal, určitě ani v tom nepřeháněl. Sám si to také zkusil a věděl, že by s vhodným štítem rozrážejícím proud vzduchu udržel rychlost i s velkými dopravními letadly. Kdysi ho v horách Asie pronásledovala vojenská helikoptéra. Bez problémů ji držel daleko za sebou, ale když na něho začala střílet, nechal si ji přiblížit víc a pak začal kličkovat mezi vysokými štíty hor, až pronásledovatelé do jednoho narazili. Slyšel, že Ogdurové za pomoci kokonů přesahují rychlost zvuku. Kokon sice neměl, ale zdálo se mu, že ta mlha nemůže letět tak rychle jako závodní auto a neměl by být pro něho problém uletět jí.

Samozřejmě jen když ho neobklopí ze všech stran jako obrovská přírodní past.

Posledním jeho trumfem je xeri. Proti rudé mlze stačilo, nedostala by se mu na kůži. Snadno ji tímto ohněm, který ani ohněm nebyl, spaloval. Ale energie se při tom uvolňovalo víc než jí pocházelo od něho, znamená to, že nějakou disponuje i ta mlha. Potřebovala ji asi, aby mohla letět proti větru, či na co ji měla. Uvědomil si ale, jak ho ovanulo horko, když se jeho xeri s mlhou střetlo. Kdyby ho mlha obklopila, možná by se jí nějakou dobu úspěšně ubránil, ale nakonec by dopadl jako kuře v rozpálené troubě. To horko by ho určitě upeklo, i kdyby si pomáhal idarchonem, který mu umožňuje očima uhasit i hořící dům.

Byl tu teprve pár minut a už stačil probrat většinu svých možností. Víc jich nejspíš ani nemá. Musí tu hlavně vydržet a pokoušet se otevřít některou z bran. Ať už zpět do Oázy, nebo kamkoliv jinam, hlavně pryč z téhle pasti!

V té chvíli mu ale došlo další nebezpečí, o kterém dosud ani neuvažoval.

Může létat tak vysoko, kam za ním mlha nadoletí, ale nevydrží dlouho beze spánku. Ještě nikdy nezkoušel usnout ve výšce při vznášení a nevěděl, co to s ním udělá. Bude se dál vznášet na místě, nebo přestane vznášení ovládat? Nezmění se v bezvládně padající list, utržený ze stromu? Nebo dokonce ve volně padající kámen? Kamarád Olda, co ten kluk už taky nevyzkoušel, se při oslavách maturit opil a při letu domů nevybral včas pád z výšky střechy paneláku. Nalomená ruka a rozbitý obličej se mu tenkrát velice rychle zahojily, ale i pro něho byly dostatečným varováním. A což teprve neřízený pád z výšky čtyř tisíc metrů?

Nehledě na to, že se k němu ve tmě může i v této výšce přiblížit cokoliv, například ta rudá mlha, která má v této chvíli jistě dost důvodů k drsné odplatě, než aby této příležitosti nechtěla využít.

Ani při těchto neradostných úvahách nezapomínal čas od času zkusit otevřít některou z možných bran. Zatím pořád marně, ale až se mu to podaří, bude všemu nebezpečí konec, proto si zatím udržoval mírný optimismus. Kdo by dokázal nepřetržitě a bez umdlení držet tolik současně otevřených bran do všech možných směrů? Jemu se to přece daří s jedinou na pouhé vteřiny, nanejvýš na minuty a když nedávno odnášeli děti z Gehenny, dělal přitom úsměvné poznámky o osobních rekordech, ale byl pak vyždímaný jako citron. Tady ale něco drželo všechny dostupné brány... podle hodinek už hodinu. To spíš vypadalo na nějaký stroj, jako prý mají ďáblové z Gehenny. Kdyby tomu bylo tak, bylo by to nejhorší. Stroj se jen tak neunaví a energie může mít víc než dost, všude kolem jí byl nadbytek, až se Pepek cítil jako poblíž naplno pracujícího reaktoru jaderné elektrárny.

Energie měl pořád dost, zato naděje se zvolna ztrácela.

Slunce se přehouplo přes čtvrt dne a Pepkovy snahy nebyly ani jednou úspěšné. Byl tu sice přebytek energie, takže necítil hlad, v andělské kombinéze neměl ani žízeň, ale spolu se stoupajícím sluncem klesalo jeho sebevědomí.

Viset jen tak ve vzduchu tři kilometry nad nevšimavými mlhami, přelévajícími se dole pod ním, nebylo ani namáhavé, ani to nespotebovávalo veškerou jeho pozornost. Možná to tak ale bylo

ještě horší, zabýval se totiž velice neutěšenými myšlenkami.

Co asi dělá na druhé straně vesmíru Yazatap?

Možná si na to telepaticky přivolala ostatní a třeba jich tam na něho čeká víc, ale jistě mají o něho strach! Mají to horší než on, protože nevědí vůbec nic. Zmizel do tajemného, nebezpečného světa a nevrací se, co by mohlo být horšího? Nemohou vědět, že se mu zatím vede dobře, ale mohou si představovat ledacos. Pepek by si také dokázal snadno představit aspoň dvacet katastrofických scénářů, kdyby ten skutečný nebyl až podivuhodně mírný.

Náhle dostal nápad.

Vlastně to nic moc neřeší, ale přece... zvýšilo by to jeho naděje na přežití, nebo ne?

Pomalů, beze spěchu se rozhodl, že toho využije a rozletěl se nad moře.

Měl by tu přinejmenším jednu výhodu, ačkoliv by se mohla projevit až po delší době. Až nevydrží beze spánku a usne, nezabije se tak snadno pádem z výšky, jako při dopadu na pevnou zem. Dalo se čekat, že nebude padat volným pádem, ale pozvolna, jinak by ho ihned vzbudil proud vzduchu vyvolaný jeho pádem. Pokud klesne dolů pomalu, voda ho zabrzdí měkce a navíc ho rychle probudí a donutí ho opět vzletět. Někteří živočichové tak přece spí. Tuleni se během spánku občas na okamžik vynoří, sice jen čenichem, aby se mohli krátce nadýchnout, ale ani se prý přitom nevzbudí.

Je jen otázkou, aby nespadl do vody přímo před čelisti nějakého místního žraloka, aby mu pak nestačilo sklapnout je.

Buď jak buď, naději na přežití by to zvýšilo a za současných okolností by měl zkusit jakýkoliv rozumně vyhlížející nápad.

Povzbudilo ho to, až se začal opět usmívat. Svět se mu už nezdál tak nepřátelský jako na počátku. Podle Wericha by si měl každý člověk zachovat dobrou náladu už proto, že tím naštvě všechny nepřející lidi ve svém okolí. Podle Pepka by mohlo stačit, že se člověk cítí ve větší pohodě. Sluníčko hrálo jako na Zemi nebo v Oáze, začal si dokonce potichu broukat jednu z oblíbených melodii od Beatles.

Good day, sunshine!

Ne nadarmo se ale říká: Nechval dne před večerem!

První nepříjemnost na Pepka dolehla už za několik hodin, strávených marnými pokusy otevřít zatrápený východ z nouze.

V tomto světě byl naštěstí přebytek volné energie, takže ho zatím netrápil pocit hladu, ale jakmile se sluníčko dostalo výš a začalo více připalovat, dostával Pepek žízeň.

Měl pod sebou vody dost. Pro jistotu se držel tak, aby měl břeh až na obzoru. Otázka zněla, zda se dá ta voda pod ním pít, zda není příliš slaná nebo jedovatá a jestli v ní nežije něco, co by na něho mělo chuť. Ani jedna odpověď zřejmě nevypadala slibně.

Snesl se trochu níž. Doufal, že ho snad osvěží vlhko držící se nad vodou? Měl si ale přečíst více knížek o ztroskotancích a lépe by si to rozmyslel. Přímou nad hladinou slunce pálí dvakrát, jednou shora a další odrazem a mořská voda svou solí žízeň spíš podporuje. Pepek brzy zjistil, že si nepolepšil a zase se od vody vzdálil, ale ani tím nic nevyřešil.

Trápený žíznil, vznášel se nad tou obrovskou vodní plochou a zarputile každou vteřinu zkoušel otevřít další a další bránu. Venuše nahoru, Venuše dolů. Země nahoru, Země dolů, Mars nahoru, Mars dolů. Jupiter nahoru, Jupiter dolů. A to bylo všechno, víc bran tento svět neměl a neumožňoval, mohl jediné začít znovu, Venuše nahoru, Venuše dolů... Po několika hodinách to bylo ubíjející, protože žádná nepovolila, ale nevzdával se a bušil do nich dál, až ho od těch pokusů bolelo břicho. Jupiter dolů měla být přímá cesta do Oázy, ale tahle brána se chovala jako ostatní, neotevřela se a neotevřela.

Co teď? Poledne se blížilo a nic, žádný výsledek.

Yazatap už jistě šíli strachy a ostatní jakbysmet. Těžko by očekával, že si to nechala pro sebe a strachovala se teď o něho sama. Tím hůř, pomoci mu nemohla žádná. Zkoušel to znovu a znovu,

ale ať to dělal zarputile nebo s pozvolným náběhem, bylo to vždycky stejné. Aforxita byla silnější, ale byla by asi silnější i než stroje s megawattovým příkonem, kdyby se do této záležitosti vložily. Naopak, i Pepek by mohl svou nepatrnou silou ty megawattové stroje zablokovat, kdyby bránu otevřel dřív a udržel ji otevřenou.

Zaujatý tou otravnou a bezvýslednou prací si zprvu ani nepovšiml, že se k němu přes moře blíží podivná oblačnost. Na Jupiterském světě bylo podivné všechno, ale tyhle mraky se ani nesnažily tvářit se nenápadně. Hnala se k němu souvislá černá oblačná stěna, sahající od mořské hladiny vysoko do mrazivé modré stratosféry. A hnala se, až se v Pepkovi zatajil dech. Poprvé ji spatřil na obzoru, dobrých sto kilometrů vzdálenou, ale blížila se nějak moc rychle. Když si jí všiml podruhé, byla o polovinu blíž a když se to pokusil spočítat, vyšlo mu, že to bude hurikán, jaké na Zemi nemají obdobu ani v těch nejničivějších podobách.

Co teď? Uhnout jí s cesty? Ale kam, když se její okraj táhl od obzoru k obzoru? Který směr by byl výhodnější?

Vypadá to bledě, pomyslel si. Uhnout není kam, vlevo i vpravo je to stejně husté. Dát se na útěk? To vypadá nadějněji, ale kam ho to zažene? Nahoru to sahá do vysokých vrstev stratosféry a dole se to opírá o mořskou hladinu, nezbývá žádná skulinka, kterou by se dalo proklouznout. A navíc, jak si všiml až z této blízkosti, těmi mraky prošlehuje až kilometrové blesky, tedy další vážné nebezpečí. Proletět tím, jak Pepek na první pohled zhodnotil, by byl čin hodný japonského kamikaze. Zbývá jediné. Utéci kolmým směrem co největší rychlostí pryč od té stěny.

Na vymýšlení jiných variant nebyl čas. Jinak se to zhodnotit nedalo, musel se obrátit na útěk a rychlost toho mraku mu nedávala čas na případné váhání. Bylo to příliš jasné. Buď uteče, nebo do toho vletí. Pouhý pohled na ty klikatící se blesky, prozařující tušově černým povrchem mraků, i když z dostatečné dálky, byl dost výmluvný, než aby si vybral to druhé.

Pepek se rozletěl pryč kolmo na rovinu blížícího se mraku.

Vzal to od začátku naplno, až musel sepnout ruce nad hlavou, aby před ním rozrážely vzduch, jinak by ho poryvy vzduchu neustále nepříjemně pohlavkovaly. Jak mohl posoudit, letěl rychleji než závodní vozy formule 1, i když nevydával jejich řev motorů a netáhl se za ním dým ze spalného paliva ani z těžce zkoušených pneumatik. Letěl jako skokan z vysoké věže, připravený narazit do vodní hladiny, ovšem ne bokem, aby si neublížil. Letěl ale tiše, andělská kombinéza na něm nepleskala ani nevlála, jen ho těsně objímala a pomáhala mu vyrovnávat nárazy větru, který vyvolával on sám svým zběsilým letem.

Na útěku přestal dokonce otevírat brány. Bude v tom jistě pokračovat až se dostane do bezpečí, ale útěk před blížící se pohromou byl přednější. Zdálo se mu, že se tomu vzdaluje a při jeho rychlosti letu nemělo být divu. Co by to muselo být za hrůzu, aby byla rychlejší? Vítr takové síly by nerval jen tašky ze střech, ale bořil by domy jako dětské stavby z písku, nepřevracel by lehké, prázdné obytné přívěsy v campech, ale při této rychlosti by měl sílu zvedat lokomotivy. Pepek kdysi viděl obrázek kachny, která při svém rychlém letu proletěla palcovým sklem námořního majáku. Zůstala po ní ve skle díra velká jako pěst ověncená tisíci červenými prasklinkami, ale z kachny zbyl masový protlak rozplácly na protilehlém skle. Kdyby Pepek narazil do jakékoliv překážky, dopadl by nejspíš podobně.

Naštěstí před ním byly stovky kilometrů prázdného prostoru. Byl zase nad pevninou, vysoký horský masiv se zdvihal nalevo od něho, napravo bylo pořád moře. Při svém útěku se nemusel obávat nechtěného usnutí, ale vyčerpávalo ho to. Volné energie bylo kolem něho pořád dost a dost, ale jeho idarchon nebyl zvyklý zpracovávat jí takové množství. Začalo ho píchat v boku, jako když musí utíkat člověk nezvyklý pohybu. U lidí se píchání projevuje v játrech a idarchon má s játry hodně společného, ostatně z nich obvykle vypučí a naváže se na ně potřebnými cévami. Ale Pepek nemohl zastavit, aby se vydýchal. Za ním se obrazně řečeno čerti ženili a účastnit se toho rozhodně nechtěl.

Žádný pašík se jistě netouží účastnit vlastní zabíjačky.

Brzy zjistil, jak tomu píchání v boku odpomoci.

Paradoxně mu od toho pomohl slýrib. Kdykoliv se, bohužel pořád neúspěšně, pokusil otevřít další vesmírnou bránu, na okamžik se mu od nepříjemného píchání ulevilo. Nebo to byla bolest vycházející z jeho slýribu, která na okamžik přehlušila nepříjemné pocity z idarchonu? Zkoušel to umíněně dál, ačkoliv se nikdy nedostavil ulehčující pocit otevřené brány, teď jen kvůli prchavým okamžikům, kdy necítil to nepříjemné píchání.

Honička ho ale pozvolna vyčerpávala.

Trvala už déle než půl hodiny. Za tu dobu uletěl jistě dvě stě kilometrů, ale hurikánu se vzdálil jen nepatrně. Když se krátce ohlédl, viděl jak se bouře opřela do horského masivu, kde před sebou hnala létající sněhové laviny. Tam se jí dostat do cesty by bylo ještě horší. Okamžitě by ho zasypaly tuny sněhu, aby ho po tisíciletích vyvrhly jako rakouské ledovce neolitického muže Ůtziho. Ale ani tady by to nemuselo dopadnout dobře. Dokud tomu mohl uletět, žil. Kdyby umdlel a dostihlo ho to, bude s ním zle.

V té chvíli pohlédl před sebe a co skrz své zmrzlé prsty spatřil, ho naplnilo děsem.

V jediném okamžiku mu proletěla hlavou pointa vtipu, kdy kanadský dřevorubec, balancující na kmeni stromu, povaleném napříč přes hlubokou rokli, spatří na druhé straně číhajícího medvěda grizzlyho. Otočí se na ústup, ale jaká hrůza, také na druhé straně kmene již na něho čeká druhý, stejně hladový grizzly. Dřevorubec se zachmuří a praví: »Těžký je život dřevorubce v Kanadě!«

Spousta vtípů, které mezi lidmi kolují, se týká člověka nad propastí. Jako by se lidstvo právě takovými vtipy utěšovalo, že ještě není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř.

Tohle ale vtíp rozhodně nebyl.

Peppek prchal před bouří zničující intenzity, ale přímo proti němu se do stratosférické výšky tyčily hradby dalšího černého hurikánu, stejně silného a nejspíš stejně ničivého. Letěl ale stejně rychle v opačném směru, Pepkovi naproti.

Uniknout oběma - nebylo kam.

Staré řecké přísloví říká: »Uhýbáš-li Scylle, spadneš do chřtánu Charybdy.«

V řecké mytologii to byly dvě obludy, obývající protilehlé strany úzké mořské úžiny, která se nedala obeplout. Scylla byla šestihlavý drak a Charybda mořský netvor, chlemtající vodu tak silně, že často strhla do svého chřtánu i celou loď. Když tudy plul Odysseus, řekl svým lidem, že je lépe plout kolem Scylly, neboť Charybda by je spolkla všechny, ale ani Scylla s nimi neměla slitování. Natáhla svých šest krků a každou ze šesti tlam uchopila na proplouvající lodi jednoho muže. Zbývající samozřejmě zuřivě veslovali pryč, pomoci těm nařikajícím nešťastníkům nemohli, ale mohli se aspoň utěšovat, že sami zůstali naživu.

Peppek v jediném okamžiku prožil podobný pocit, jako musel zažít Odysseus. Jemu se ale ani takový krutý výběr nenabízel. Za ním se hnala černá hradba hurikánu, zpředu se blížila druhá. A ačkoliv se to zdálo nemožné, ty dvě hradby se zběsile hnaly proti sobě. A Peppek se cítil jako zrnko obilí mezi dvěma neúprosně se otáčejícími mlýnskými koly.

Věděl, že ho za malou chvíli semelou, ale nemohl proti tomu nic dělat. Přírodní síly jsou silnější než člověk a když se proti němu spojí, nemá naději.

Peppek to pochopil a přestal se hnát proti druhé hradbě.

Nemělo to smysl.

Obě hradby, jak je mohl pozorovat z větší blízkosti, byly černé a probleskávaly jimi dlouhé klikaté blesky. Znamenalo to, že v nich řádí neuvěřitelné síly. Co je proti nim křehké lidské tělo? Zmateně pohlížel z jedné strany na druhou. Kam teď? Nahoru nad stratosféru? Spoléhat se, že v řídkém vzduchu budou i vzdušné síly slabší? Nebo naopak dolů, klesnout až k zemi a snažit se přežít přitisknutý za nějakým balvanem?

Pepkovi se zdálo, že ani jedno, ani druhé nedává naději. Nahoře ho zabijí blesky, dole bude vítr unášet množství těžkých předmětů, kterými ho utluče. Být pod ním dostatečně masivní skály, mohl by se spolehnout na jejich ochranu, ale pod ním teď byla jen holá pláň. Kanadský dřevorubec to měl proti němu snadnější, uprostřed stromu by se mohl při troše štěstí medvědům ubránit a oba

shodit do rokle.

Co ale udělá Pepek?

Čela hurikánů se rychle přibližovala jako dvě černé stěny. Až se srazí, nastane pravé peklo, ty síly budou nejspíš trhat i skály. Pepek se v mžiku rozhodl, že bude mít víc naděje nahoře a vystřelil kolmo vzhůru.

Obě stěny jako kdyby zpozorovaly jeho úmysl a poslaly za ním svá chapadla, aby mu cestu nahoru odřízly, ale Pepek byl tentokrát rychlejší. Rychlostí, kterou běsnícím živlům unikal dosud vodorovně, zamířil nahoru a nebylo v té chvíli síly, aby mu v tom zabránila. Idarchon ho táhl neurvale vzhůru jako kat odsouzence na šibenici, Pepek se mezitím snažil telepaticky povzbudit andělskou kombinézu, aby ho obalila více. Podařilo se mu vytvořit z ní kapuci chránící proti mrazu hlavu a také cosi jako rukavice. Nemusela by mu pak vadit zima ve stratosférických výškách, mohl by mu tam chybět jedině vzduch, ale idarchon do jisté míry i tento handicap nahradí, vždyť Učedníkům pomáhal dlouhé minuty nedýchat, když se potápěli pod vodou.

Obloha nad ním zčernala a i když byl jasný den, spatřil nad sebou první hvězdy. Byly to jiskřičky malé jako jeho naděje, ale viděl je a věřil, že mu opravdu nesou naději. Letěl už nad vrškem obou černých stěn, tak vysoko skutečně nesahaly. Lapal po vzduchu s velkými obtížemi, trochu se dusil, ale ještě to šlo, ještě byl při vědomí.

V té chvíli ale pozoroval něco, co opravdu stálo za to.

Jupiterský svět neměl měsíc, ale Pepek nad sebou spatřil jiné nebeské těleso. Ozářené paprsky slunce, svítilo víc než měsíc, ale na rozdíl od měsíce se neuvěřitelně rychle šinulo černou tmou. Co to bylo? Zdálo se mu, že je to větší než měsíc, ale ten rychlý pohyb! Tak se přece žádné nebeské těleso nemůže pohybovat!

V této chvíli ale neměl smysl pro nebeské jevy, když ho zdola ohrožovala katastrofa jiného rozměru. Jeho stoupání se zastavovalo. Snad by mohl vystoupat ještě výš, idarchon ho ještě unesl a stopy vzduchu tu také nějaké byly, ale už cítil, že dosáhl vrcholu možností. Žádný člověk ještě nebyl tak vysoko bez dýchacího přístroje. Když se v této výšce poruší těsnost kabiny dopravního letadla, nasadí si pasažéři kyslíkové masky a piloti zamíří rychle dolů. Kdo si nestihne masku nasadit, má smůlu a udusí se a když to nestihnou ani piloti, pak mají smůlu všichni, nebyl by to jediný takový případ. Pepek se vznášel, dýchal a měl sílu se tu udržet, než se živly pod ním nevybouří. A že to bude parádní podívaná, to už trochu tušil. Na Zemi se takové děsné síly nikde nevidí, tam jsou proti tomuhle i nejhorší hurikány jako kořata proti tygrům. Může být v této chvíli důležité nějaké neznámé nebeské těleso, daleko od tohoto světa?

Dole pod ním to začalo, obě stěny se konečně srazily. Pepek shora viděl obrovský vír, točící se přímo pod ním. Ale pak... Ne, to snad ne!

Vír černých mračen vystřelil do výšky přímo za ním!

Aby zamířil ještě výš, to bylo nad jeho síly. Vířící černé mračno bylo během minuty u něho. Rázem byla kolem něho černá tma, prosvětlována blesky. To je konec, uvědomil si. Stačil se ještě obalit ohněm xeri, ale tentokrát mu nepomohl. Celou svou bytostí cítil, jak ho vzdušný vír táhne neodolatelnou silou dolů. Kolem něho se křižovaly fialové blesky, přímo cítil, jak se na něm statickou elektřinou zježily jako hřebíky všechny vlasy, vyčnívající zpod kapuce andělské kombinézy. Ba ne, tohle je příliš silné než aby se to dalo přežít. Bestie mizerná, přece mě dostihla!

»Jakápak bestie?« ozval se mu náhle v hlavě hlas. »Bestie mizerná jsi přece ty!«

Pepek pocítil, jak se mu již ne elektrostatickou silou bouře, ale úžasným ohromením zježily všechny vlasy, nejen ty vyčnívající zpod kombinézy. Pochopil totiž, že se s ním tady, v tomto nevlídném světě, uprostřed mlýnu dvou hurikánů nevídané síly, jaké na Zemi ještě nikdo ani neviděl, natož aby je přežil, někdo spojil pomocí telepatie.

»Já nejsem bestie!« odsekl také telepaticky.

»A kdo zabíjel naše ixogotly? Ty!« ozvalo se mu opět v hlavě.

Ten pojem neznal, ale v té chvíli mu vyvstal v hlavě obraz. Obraz obláček rudé mlhy.

»To je ixogotl? To snad ne!« vyhrkl telepaticky. »To nemůže být!«

»Přiznáváš se tedy?« zahřmělo na něho.

Připadal si jako u výslechu, ale kolem něho nebyla policejní stanice ani soudní síň, jen černá tma, ve které Pepek, obalený modravým ohněm, vířil jako jahoda spadlá do mixéru, neodvolatelně se blížící k těm prudce se otáčejícím nožům dole.

»K čemu se mám přiznávat?« bránil se uraženě a už trochu i zoufale. »Co zlého jsem provedl? Ničit vaši vražednou mlhu je podle vás zločin, co?«

»Jakou vražednou mlhu?« zarazil se vyslyšající hlas.

»Váš ixogotl!« obžaloval Pepek vášnivě a s nenávistí ten hlas. »Zabíjel u nás lidi, je to tedy vraždící bestie! Zrovna tak jako vy!«

Protože jak pochopil, ixogotl byla ta rudá mlha, která v Oáze spolýkala čtyři tefírské ženy a všechno, co bylo na jejich ostrově organického původu. Teď s ním telepaticky mluví a obviňuje ho někdo, kdo se té odporné, vraždící rudé mlhy zastává. Někdo, kdo přitom moc dobře ví, v jaké bryndě se on, Pepek, nachází.

»Aha!« ozvalo se mu v hlavě cosi vyjadřující stín pochopení smíšené s nedůvěrou.

Skoro současně ale víření kolem Pepka zesláblo, směrem nahoru se otevřel obrovský světlý trychtýř, kterým ho objalo sluneční světlo.

Vznášel se na dně obrovské nálevky, která v něm okamžitě vyvolala pocit mravence, zmítajícího se na dně pastí obřího mravkolva. Ještě se točil, ale mračno kolem něho k jeho nezměrnému údivu stálo, vytvarováno do téměř nehybné nálevky. Na jejím dně chyběla jen obrovská kusadla, ale ta představa zřejmě nebyla úplně správná.

Rychle se vzpamatoval, zastavil otáčení a napřímil se, aby se cítil jako člověk, ne jako smetí. Vznášel se nade dnem nálevky, kolem něho byl opět vzduch, mohl dýchat a necítil se ani obžalovaným, spíš žalobcem.

»Proč nás zabíjíte?« udeřil znovu vášnivě na neznámého, který se projevoval pořád jen telepatickým hlasem v jeho hlavě. Ale ani v Pepkově telepatii už nebyla znát nenávist.

»Považoval jsi snad ixogotly za přírjev?« zeptal se ho rozpačitě neznámý hlas.

»Ano!« řekl srdnatě Pepek. »Částečně i za přírodní jev, ale spíš za nemyslicí dravce, které nás zabíjely.«

»Někoho z vás snad zabili?« zeptal se ho hlas.

»Čtyři naše myslící bytosti,« odsekl Pepek. »Nesmíme se tomu snad bránit? Dokonce ani u nás ne? Proč k nám vůbec lezly?«

»A proč jsi ixogotl pronásledoval až sem? Tady je náš svět a ty sem přece nepatříš!«

»Nepatřím,« přiznal klidně Pepek. »Ale přišel jsem zjistit, odkud k nám vaše ixogotly přicházejí, aby u nás zabíjely. Musíme tomu zabránit.«

»Ixogotly nezabíjejí myslící bytosti, jen nemyslicí materiál,« opáčil dotčeně hlas.

»To není pravda!« nedal se Pepek. »Váš ixogotl mě napadl, chtěl mě zabít! Jsem snad podle vás materiál, nebo taky aspoň trochu myslící? Přitom jsem vašeho ixogotla nezabil, jen jsem ho trochu zmenšil. A to ještě u nás, ne tady!«

»Tím jsi mu ale snížil inteligenci,« namítl hlas. »To může být ještě horší než zabítí. My myslící tvory zásadně neasimilujeme, ale nedá se vyloučit omyl!«

»Váš omyl zabil čtyři naše myslící bytosti,« odsekl Pepek. »Nevzal jim jen část inteligence, ale zabil je důkladně.«

»Vaši tvorové se zřejmě neprojevovali jako myslící,« hájil se hlas, jako kdyby se cítil vinen, což Pepkovi jen dodávalo odvahu k další drzosti.

»Ne?« podivil se. »My také uznáváme jiné myslící bytosti, ale jak se projevoval váš ixogotl? Jako nemyslicí přírjev, že? Jak jsem na něj měl brát ohled jako na myslícího?«

»To je omyl,« hájil se hlas. »Snadno pochopitelný omyl!«

»Nesnadno pochopitelný!« namítal Pepek. »Podle čeho myslící tvory rozpoznáváte?«

»Myslicí tvorové mluví! Jako teď ty!«

»Takže dokud nepromluví, jsou podle vás nemyslicí?« upřesňoval to Pepek.

»Tvorové, kteří nemluví, nemyslí,« souhlasil hlas.

»Váš ixogotl také nemluvil, když jsme se setkali, ale jestliže má, jak mi tady tvrdíte, vlastní inteligenci, proč se neozval? Proč nepromluvil?«

»Zaskočili jste ho,« vysvětloval to hlas trochu zaraženě.

»Stejně jako on předtím zaskočil naše myslící bytosti,« odpálil Pepek. »Pak nám hrozí každou chvíli další podobné nedorozumění a asimilace. Navíc je naší vlastností, že občas spíme. To je stav, kdy nemluvíme ani nemyslíme a všechno inteligentní je v nás utlumené. A vy nás budete v tomto stavu požírat? Nechtějte po nás, abychom s tím souhlasili!«

»Proč byste to ale dělali?« nechápal hlas.

»My ten stav potřebujeme,« řekl Pepek s jistotou. »Znamená to snad, že nás v tomto stavu budete zabíjet? A navíc všichni myslící ani neovládají řeč, kterou se teď domlouváme. A přece je uznáváme za myslící a snažíme se jim pomáhat, nebo aspoň neškodit.«

»Chceme vás uznávat,« odmítl hlas Pepkův útok. »Můžeme si vyjasnit skutečnosti. Už vás nebudeme zabíjet, když o vás víme, teď už k dalším omylům nedojde.«

»Nebudete-li nás zabíjet, nebudeme to dělat ani my,« sliboval Pepek. »Známe mnoho druhů myslících bytostí a nemáme zájem jim škodit, ale nikdo nesmí škodit nám a zejména ne tak, jak by nám škodily přírodní jevy. Tomu se bráníme.«

»Nám byste se neubránili,« řekl hlas. »Jste příliš slabí!«

Pravda, jestli zdejší bytosti ovládají hurikány a poroučí větrům tak obludné síly, byl by jakýkoliv konflikt s nimi krajně nebezpečný. Ale Pepek nechtěl ani teď vystupovat jako ten, kdo jiným jen pochlebuje.

»Jedinci jsou vždycky slabí,« namítl. »Nepodceňujte nás.«

»Ty jsi snad jedinec?« zeptal se ho nečekaně hlas.

»Ano, jsem jedinec,« přiznal Pepek.

»Na jedince máš naopak síly hodně,« připustil hlas. »Ale jsi příliš velký, budeš mít asi větší problémy se sháněním energie a živin.«

»To je naše starost,« opáčil Pepek. »Jestli se chcete s námi dohodnout v dobrém, máte možnost. Přestaňte navštěvovat náš svět a zejména nás tam přestaňte zabíjet.«

»To už se nestane,« sliboval hlas. »Ale ty odejdi z našeho světa.«

»Hned, jakmile mi uvolníte bránu,« slíbil naopak Pepek.

Chvíli nevnímal nic, bylo ticho. Pak se náhle pod ním trychtýř černé mlhy rozevřel. Ukázalo se, že s ním zřejmě celou dobu klesal, protože pod Pepkem byla kamenitá poušť. Jak telepaticky diskutoval s hlasem, nejspíš podvědomě polykal a vyrovnával tlak v uších, ale teď už byl dole, v normálním hustém vzduchu. Opatrně dosedl na kameny, zahoupal se v kolenou a když se ujistil, že stojí na pevné půdě, přestal se vznášet a pevně se postavil.

»Žádnou bránu ti nedržíme,« ozvala se po chvílce odpověď. »Pokud myslíš otvory do cizích světů, my je neovládáme.«

»Kdo je tedy řídí?« zeptal se zamračeně. »Někdo to přece musí být!«

»Nejspíš je dělá Světloňoš!« zněla neurčitá odpověď.

»Ale musí to být někdo odsud, z vašeho vesmíru!« namítal Pepek.

»Ano,« přiznal hlas. »Ale Světloňoš je přírjev.«

»Jaký přírodní jev?« zeptal se Pepek naplno.

»Ten nahoře,« zněla nejasná odpověď, ze které nebyl dost moudrý.

Následoval ale vjem čehosi bledého na noční obloze a Pepek pochopil.

Nebo si aspoň myslel, že to chápe.

Podle toho by byl zdejší Světloňoš Jupiter. Žádný myslící tvor, ale planeta, přírodní jev. Má tady ale jinou dráhu než v soustavě ostatních vesmírů, přibližuje se víc zdejší Zemi. Mohla by vytvářet brány do sousedních vesmírů, jak mu tvrdí zdejší hlas? Je něco takového možné? Pepek si najednou uvědomil, že by to byl neuvěřitelně unikátní jev, aby planeta samovolně ovládala hvězdné brány. Unikátní, ale ne nemožný. Co do množství potřebné energie by na to jistě stačila.

Ostatně... ani slýřib, který má on sám v břiše, neodpovídá představě složitého stroje. Přitom dokáže otevírat téměř stejné brány. Když může být intelligence přítomná i v oblaku rudé mlhy, co by bránilo, aby se stala aspoň trochu inteligentní celá planeta?

»Dobře, řekněte tedy vašemu Světlonoši, ať mě odsud pustí,« požádal.

»Ale to přece nejde,« odvětil udiveně hlas. »Přírjev nemyslí.«

»Ale co když ano?« nadhodil Pepek. Trochu nesměle, byl to přece jen dost odvážný předpoklad.

»To je příliš... příliš málo pravdy...«

»Možná,« připustil Pepek. »Ale jak mu řeknete, aby mě pustil domů?«

»Na to nemáme vliv,« zněla odpověď. »Až bude chtít, otevře nějaký otvor sám. Dělá to vždycky jen nakrátko, ale při troše hbitosti...«

»Aha,« odvětil Pepek. »Proto je to přírjev.«

»Budeš si na to muset počkat,« řekl hlas.

»Dobře, počkám,« slíbil zachmuřeně Pepek. »Ale rád bych vás poznal trochu blíže. Proč se mi neukážete?«

»Vidíš mě už dlouho,« ujistil ho hlas. »Honili jsme tě dva, jednomu bys asi uletěl. Teď když jsme tě chytili, jsme jeden, ale zase se rozdělíme.«

»Vy jste... tohle?« zděsil se a telepaticky si představil ty dvě černé stěny, jak se kolem něho před chvílí nemilosrdně svíraly.

»Tak vidíš, že nás znáš!« ozvalo se mu v hlavě.

Panebože, pomyslel si Pepek. Inteligentní hurikány! To snad ani není pravda! To by pak mohla být klidně inteligentní i ta planeta Jupiter!

»Kolik vás tu je... v tomhle světě... takových?« zeptal se už zase hodně zaraženě.

»Podle potřeby se dělíme a spojujeme,« pocítil pobavenou odpověď.

»A vaše... ixogotly jsou něco jiného?« napadlo ho.

»Jsou nižší myslící stupeň,« dozvěděl se. »Až zesílí a zmoudří, stanou se námi, do té doby sbírají živiny a inteligenci.«

Sbírají živiny a inteligenci! Nejsou to tedy pouhé chomáče mlhy!

»Proč ale u nás ničí jiné inteligentní bytosti?« zavrčel.

»Už se to nestane,« ujistil ho hlas. »Chápeme snad správně, že žijete za těmi děrami v sousedních světech? Budeme se vám tedy vyhýbat. Ixogotly tam občas létají za vhodnou hmotou, plnou energie a živin, ale kdyby měly ničit jinou inteligenci, bude asi lépe, aby se spoléhaly jen na zdroje našeho světa.«

»Takže jste k nám posílali ixogotly napást se u nás na organické hmotě?« docházelo Pepkovi. »A ony u nás sežraly nač přišly, včetně nás samotných?«

»Už se to nestane,« ujistil ho opět hlas.

»To doufám!« řekl Pepek. »Je strašně obudné zbytečně ničit myslící bytosti, když tu organizovanou hmotu můžete od nás dostat i bez ničení.«

»Jak to myslíš?« zarazil se hlas.

»Jak to říkám,« opáčil. »Když mě pustíte domů a nebudete nám blokovat brány, dám vám sem jedno robocentrum a to vám vytvoří organické hmoty, kolik budete potřebovat. To totiž umí měnit i kameny a písek v něco stravitelnějšího.«

»To vy dovedete?«

»Ano,« řekl Pepek.

»Nemáme vliv na Světlonoše,« opáčil hlas hurikánu zklamaně. »Škoda!«

Byla v tom opravdu lítost? Vypadalo to tak.

»Dobře,« uklidnil se i Pepek. »Zkusím o tom přemýšlet. Když mě váš Světlonoš domů nepustí, protože nemyslí, zkusím to vlastní silou. A kdyby to nešlo jinak, postavím si u nás silnější bránu a pak se sem vrátím splnit slib.«

»To myslíš vážně?« vrtala mu hlavou otázka.

»Já sliby plním, jestliže je to jen trochu možné,« odvětil hrdě.

»A když to možné nebude?«

»Pak na tom budete jako dosud,« pokrčil rameny. »Neříkám, že se mi to musí podařit. Jen že se o to pokusím.«

»Zkus to tedy!«

Dohoda mezi ním a zdejšími myslícími bytostmi všechno otočila.

Černé stěny hurikánů odstoupily už jako klidné chomáče černé mlhy. Ustalo divoké víření, přestaly se klikatit blesky. Během dvou tří minut se rozplynuly, jako kdyby se vsákly do okolní kamenité půdy. Pepek stál na tomto pustém cizím světě, jako kdyby se mu to jen zdálo. Ale věděl, že to nebyl sen. Spousta záhad se tím ale osvětlila.

Proto tu nikde nic nerostlo! Ty bytosti spotřebovaly kdejaký kousek organické hmoty, který se ocitl v jejich dosahu. A když se jim otevřela brána, chodily se napást do sousedních světů. Dělal to už dlouho, žraloci před nimi určitě neprchali jen tak, ale ještě se nesetkaly s jinými myslícími tvory. A když se setkaly, nepoznaly, že jsou myslící. Slíbily ale, že to napraví aspoň tím, že přestanou lidem škodit. I to bylo přece důležité.

Směl jim ale slibovat pomoc? Že jim tu, pokud to půjde, postaví robocentrum, které by zdejší písek strukturální přeměnou hmoty měnilo v organickou potravu? Co když jim tím pomůže dosáhnout takové síly, aby mohly obsazovat sousední světy? Zpočátku by to mohly dělat tak, aby neškodily myslícím tvorům, ale později... co kdyby časem začaly měnit okolní světy ve stejnou poušť, jakou je jejich svět..?

Ale co jiného dělají lidé? Také si mění svět podle své potřeby a občas tím vznikají i pouště. Ne-li stejné, pak jistě srovnatelné. Proč by to měl vyčítat jiným bytostem, když se s nimi dokáže dohodnout? A možná lépe než s některými lidmi!

Klíčovou otázkou teď asi bude, jak se dostat nazpět. Jestli je pravda, že zdejší Jupiter dělá ty *díry do sousedních světů* náhodně, bude ošetmetné najít některou z nich otevřenou. Co když na žádnou nenarazí? Spoléhat se na to, že se planeta unaví, je ovšem nesmysl. Co do energie se s ní měřit nemůže. Jakže mu to říkali? Jupiter díry mění, zavírá je a otevírá místo jedné jiné. Buďto tedy zastihne nějakou otevřenou, nebo, což vypadá přijatelněji, vystihne pravý okamžik, kdy jednu zavírá a otevírá druhou. Pak by mohl otevřít svoji bránu, nezávislou na Jupiterově vůli či náhodě.

Dobře, ale co bude dělat do té doby?

Může dělat jen jedno. Vyčkávat a pokoušet se otevírat brány naslepo. Nic jiného mu beztak nezbyvá. Nebude to snadné, ale má aspoň o spoustu starostí méně. V tomhle světě nenajde nic k jídlu, všechno do posledního drobečku spořádala zdejší mlha, ale nebude se už snažit dát si ke snídani i jeho, to mohla udělat, když ho měla v hrsti. Nemusí se bát napít se z louže, pokud na nějakou narazí. Voda v ní bude nejspíš sterilní jako čerstvě destilovaná. Ale nic víc od zdejšího světa čekat nemůže. Neroste tu nic jedlého. A nedovedl si představit, o čem by se bavil se zdejšími hurikány. I když chápal, že tuhle podobu mají jen když chtějí.

V té chvíli ho ale zamrazilo.

Hlavou mu totiž bleskla myšlenka, která vypadala jako strašlivé kacírství.

Olda a pes Čert se na Zemi setkali s podobnou bytostí, s jakou tady hovořil Pepek. Ta na Zemi si říkala *Přítel andělů* a jak se zdálo, pomáhala andělům, přesněji bytostem, kterým tak říkali lidé Země i d'áblové tefirové. Přítel andělů byl bytostí podobnou zdejším bytostem hurikánům. Normálně byl rozptýlený a tedy neviditelný, jen když se chtěl někomu zjevit, objevil se mu v první podobě, jaká ho napadla. Jako zdejší mlžné bytosti na sebe mohl vzít téměř libovolný tvar. Není nakonec *Přítel andělů* se zdejšími spřízněný?

Pepek se pokusil je zavolat. Znal už přece jejich charakteristiku, která je pro dálkové telepatické směřované spojení nutná.

»Proč nás voláš?« ozvalo se mu ihned v hlavě. »Potřebuješ od nás něco?«

Fungovalo to tedy! Na okamžik se zatetelil uspokojením, ale vzpamatoval se a kvapně

zdejšími bytostmi přednesl svůj dotaz ohledně možné příbuznosti s Přítelem andělů.

»Ne, není z nás,« dostalo se mu okamžitě ujištění. »Nikdo tam nikdy nezůstal, když se díra zavřela. Vždycky to poznáme včas a ještě nikdy se nestalo, aby některý ixogotl zůstal na druhé straně.«

»Netvrdím, že to musí být tak,« přistoupil na to Pepek. »Přítel je přece jen jiný než vy. Ale trochu se vám podobá, proto jsem se zeptal. Ale jak vlastně poznáte, že se chystá brána zavřít? Vy přitom něco cítíte?«

»Ano. Je to takový nezaměnitelný pocit,« odvětil hlas neurčitě.

»A mohli byste mi sdělit, až se něco takového stane? Žádný takový pocit nemám, ale bylo by to pro mě důležité.«

»Dobře, právě teď je otevřeno osm bran, každá jinde,« dostalo se mu ujištění. »Jsou ale otevřené daleko odsud, než se tam dostaneš, zavrou se.«

»Vím, že jich je osm,« řekl. »Kdyby se některá otevřela někde poblíž, stačilo by mi to, ale možná mi postačí vědět, že se některá z těch osmi zavírá.«

»Upozorníme tě, až to pocítíme,« slíbili mu.

Ta věta byla v plurálu, asi to bylo mínění více těchto bytostí. Zřejmě spolu telepaticky komunikovaly, ale mohly se podle potřeby i spojovat nebo dělit. Podobně se přece spojuje Pepek se svými ženami, i když jen na krátkou chvíli po dobu milování. Tyhle bytosti měly svůj svět, jiný než svět lidí. Těžko se asi daly pochopit, ale jedno na nich bylo sympatické. Ctily i jiný rozum než jejich. Jak známo, ne všichni lidé tohle dokáží.

Poděkoval jim a zase osaměl jen se svými myšlenkami.

Slunce pomalu klesalo k obzoru a Pepek pořád zkoušel otevírat brány. Nebyl naivní, aby doufal, že zastihne zdejšího Světlohoše nečinného, spíš aby nevyšel ze cviku. Hurikány mu přece slíbily oznámit, až se kterákoliv z bran pohne. Ale nedělal to tak zimničně, jako když měl ještě důvod doufat, že to zvládne sám.

Objevil osamělou prohlubeň, kde stála voda. Podle jeho očekávání byla naprosto čirá, bez sebemenšího organického kalu, takže se jí po chvilce váhání napil. Chutnala jako dobrá pramenitá voda a žížeň zaháněla dobře, v tom byla určitě lepší než destilovaná. Nálezem byl docela spokojený, žížeň byla jeho největším problémem.

Slunce zvolna zapadlo a na bezútěšnou krajinu začala padat tma.

A vtom se to stalo.

»Pozor!« ozvalo se mu v hlavě. »Jedna z bran se právě zavírá!«

Pepek očekával, že se místo ní ihned otevře jiná. Musel využít prchavého okamžiku, kdy na rozhraní nebude otevřená žádná, pokud vůbec nějaký takový nastane, aby se pokusil otevřít v neobsazeném rozhraní bránu svoji a doufat, že začne od toho pravého. Kdyby začal jiným, může rychle vyzkoušet zbývajících sedm, ale také se může stát, že prchavý okamžik mezi dvěma branami propase.

Nadechl se, aby nepropásl signál od zdejších bytostí.

»Zavřená!« ohlásily mu krátce, jediným telepatickým pojmem.

Teď nebo nikdy, nesměl zaváhat. Zkusil nejprve Jupiterskou dolů, která vedla přímo domů, do Oázy.

A brána se otevřela!

Na okamžik ho prostoupil pocit vítězství. Dokud bude držet bránu otevřenou, aforxita nedovolí nikomu jinému otevřít jinou, ani samotnému Jupiteru. Ale brzy pochopil, že mu do úplného vítězství chybí ještě krůček. Nebo spíš pořádný krok. Ačkoliv se pokusil otevřít jen bránu minimálních rozměrů, tedy elipsy kolem dvou metrů na metr, otevřela se brána sotva desetiny požadované velikosti. Vzniklým otvorem by proletěla vlaštovka, možná slepice, ale husa a větší zvířata už by se tudy neprotáhla. Jupiter se zřejmě pokusil otevřít náhodně svou bránu právě v okamžiku, kdy byla Pepkova pootevřená jen napůl. A Pepkovi se nepodařilo ji rozšířit. Po pravdě

ani nevěděl, jak se to dělá.

Klasická nápravná akce by byla: bránu zavřít a místo ní otevřít větší. Ale Peppek dobře věděl, že tato cesta pro něho není. Jakmile bránu zavře, Jupiter opanuje rozhraní a k dalšímu pokusu ho nepustí. Bude pak kdovíjak dlouho čekat na další příležitost a kdyby se navíc ukázala jako pravdivá jeho domněnka o byť minimální inteligenci planety, další příležitost by se mu mohla naskytnout až kdoví kdy, možná i po staletích. Ba ne, musel teď bránu držet a nepustit. Tak si to aspoň v této chvíli myslel.

Brána slyšitelně skřípěla jako nenamazaná vrata, otevíraná větrem. Peppek viděl, jak se její modrý okraj chvěje a pomalu stahuje. Současně ale cítil řezavou bolest na vnitřní straně břicha, v místě, kde se nachází slýrib, orgán schopný otevírat vesmírné brány. Jako kdyby ho tam uvnitř něco začalo drásat.

Zkroutilo ho to do hlubokého předklonu, jako kdyby ho rozbolelo břicho. Kdysi, ještě jako malý kluk, kradl spolu s ostatními kluky z děčáku v sousední zahradě třešně a pak se na ně neuváženě napil vody. Ale teď dobře věděl, že to není z nevhodného jídla. Postavil se proti síle celé planety a i když byla aforxita na jeho straně, tento protivník byl silnější, než si v první chvíli dovedl představit.

Chvíli ho to kroutilo, ale vzdoroval. Ležel na kamenité zemi, zkroucený do klubíčka, zatínal zuby, ale se zarputilostí sobě vlastní se rozhodl vydržet. I ten Jupiter musí poznat, že nemůže uspět. Brána může být jen jedna a bude to ta jeho, Pepkova!

Strašidelné skřípění ale pokračovalo dál a Pepkova brána se zmenšovala. Zprvu by jí prošla slepice, teď už by se neprotáhla. Snad by ještě na druhou stranu proskákal vrabec, kdyby tu nějaký byl. Ale jak se brána zmenšovala, brzy by nestačila ani vrabci. Ještě by jí prolezl chroust, za chvíli jen moucha. A čím byla brána menší, tím větší bolest pociťoval v břiše. Vypadalo to, že si troufl na větší koláč než mohl ukousnout. Aforxita nesla největší tíhu, ale aforxita je pouhá mrtvá vlastnost paralelních vesmírů, zatímco otevírání brány plně leželo na Pepkově slýribu, nevelkém kusu zranitelné živé hmoty. Proti němu stál celý svět! Ale ne pár miliard broučků, nazývajících se hrdě lidmi! Do Pepka se opíral kolos třistakrát větší než Země a snažil se prolomit prostor vahou několika kvadrilionů tun hmoty. Co proti němu zmůže slabý jedinec jako je Peppek, přes všechnu hrdost na lidský původ a inteligenci, zděděnou po předcích? Ani Ogdurové by si netroufli vyzvat na souboj něco tak mamutího, jako je planeta, navíc největší kolos každé hvězdné soustavy!

Brána skřípěla a stále se zmenšovala.

Několikrát už předtím otevřel bránu velkou jen jako zrnko máku, kudy prošla jen jeho telepatie, ale neprotlačil by se tudy ani stafylokok. V takovém případě nebyla brána zřetelná a chyběl jí typický modrý okraj. Tady ale se zmenšovala tak, že její modravý okraj zůstával a podobala se modré kuličce, která už se ani zmenšovat nemohla. Ale šílený tlak planety na bránu se aspoň zlomkem účinků promítal i do Pepka a působil mu stále větší bolest.

Ve chvíli, kdy mučení dosáhlo stupně, jaké si předtím nedokázal ani představit, kdy myslel, že mu to vyrvе z břicha nejen nešťastný slýrib, ale všechny vnitřnosti, podlehl té kruté bolesti a vzdal to. Přestal bránu udržovat a smířil se s jejím uzavřením, ačkoliv mu to bralo naději na brzký návrat a kdoví, možná i na návrat vůbec.

Brána se ale nezavřela.

Ačkoliv přestal na její udržování dávat energii, brána nezmizela. Modrá kulička před ním žhnula pořád stejně jasně, ale co bylo horšího, krutá bolest v břiše nezmizela a Pepka deptala v neztenčené míře dál. Takový podraz nečekal. Až teď propadl panice. Uvědomil si, že se stal zrnkem písku v soukolí strašlivého vesmírného stroje. Zrnkem, které na okamžik stroj přibrzdí, ale je okamžitě rozdrceno a soukolí pokračuje jako by se nic nestalo, jako už běží celé miliony let. Ani žraloci možná nepamatují, kdy se na osamělém, pustém ostrově ve světě zvaném Oáza poprvé objevila rudá mlha ixogotlů, aby se napásla na organické hmotě. Žraloci jsou prastarý kmen, nacházejí se na většině světů od Dinosaurie přes Zemi po Oázu. Vědí, že proti rudé mlze byl

vždycky nejlepší taktikou útek. To měl Pepék udělat také a ne se holedbat, že přemůže Světlonoše. Světlonoš je přece jméno Lucifera! Jméno bývalého pekelného knížete, který dnes žije na Zemi a vládne lidem. Tady je to stejně nebezpečný protivník, vlastně ještě horší než lidem podobný Lucifer z rodu tefirů.

Ogdurové Učedníky varovali, aby se raději vyhnuli příliš nebezpečným Jupiterským světům. Pepék toho varování nedbal. Nezastavila ho ani přeměna v ducha, ačkoliv měla být dostatečným varováním. Naopak si z ní udělal nástroj. K čemu to vlastně používal? Ke spravedlnosti v jeho pojetí. Teď se ale postavil proti samotnému Jupiteru. Proti Světlonoši Luciferovi. A to už bylo opravdu příliš drzé.

Bolest ho kroutila víc a víc, před očima mu vyskakovaly jiskřičky. Uvolněné nebeské síly ho za chvíli roztrhají, ale předtím zažije mučení, hodné španělské inkvizice. Nebudou ho mučit lidé, jen slepé přírodní síly, ale i to může stát za to.

Koutkem oka zpozoroval, jak nad obzorem vychází hvězda. Ale nebyla to hvězda, byl to sám zdejší Jupiter, Světlonoš, Lucifer, vládce nebes. Jako by se přicházel podívat na toho drzého odvážlivce, který se mu pokusil postavit. Co je to za zrnko písku, které se mi chtělo postavit na odpor, ptá se jistě zdejší pán oblohy?

Pepkovi se zdálo, že tvář vládce nebes je tady mnohem bližší, než na Zemi, kde je jen malou hvězdičkou v dáli. Proto mohou být i jeho účinky jiné než v soustavě starého dobrého sluníčka. Tam je Jupiter pouhá malá hvězdička na obloze, tady vládce nebes. Ani tady není veliký jako pozemský měsíc, ale jeho tvář teď rudne spravedlivým hněvem nad Pepkem, který se mu snad chtěl ve své trestuhodné pýše stavět na odpor.

Ba ne, pomyslel si Pepék. To je přece nesmysl. Proč by měl vládce nebes rudnout nad malým červíkem, kterého ani nerozezná od vedle ležícího balvanu? Vládce nebes se nebude zabývat prkotinou, jakou je jeden nepatrný drzounek, který se mu odvážil postavit! Vládce nebes je nad takové drobnosti povznesený. Rozdrtí ho, pravda, ale ani si toho nevšimne, bude dál kralovat tomuto vesmíru a tři vteřiny poté, co Pepka roztrhá na kusy, nebude už o něm vědět. Kdoví, jestli si všimne, že mu tady brání otevřít bránu do sousedního vesmíru, bránu, která je jeho odedávnm výsostným a jediným právem, do kterého si nedá od nikoho mluvit, a už vůbec ne od takového zrnka písku!

Pepék se pokusil bránou prostřednictvím slýribu zacloumat. Kéž by se zavřela! Možná by ho přestala trýznit a ponechala mu jeho zbytečný, bídný život. Pro Jupitera nemá cenu, tomu bude jedno, jestli ho smete a rozdrtí na prášek, ale pro něho, Pepka...

Marně se ale namáhal, marně cloumal svými trýzněnými vnitřnostmi. Nad obzorem se zatím úplně vyloupl z mlhy a majestátně stoupal zdejší Světlonoš - Jupiter - Lucifer. Snad se přece chce podívat na to nepatrné smítko, co mu v soukolí překáží, ještě než je nesmírnou silou rozdrtí!

Čím ale stoupal výš, a teď už se to nedalo popřít, tím byl červenější.

Že by nad tím bezvýznamným zrnkem písku přece jen rudl hněvem? Nebyla by to pro to zrnko pocta až nezasloužená?

Modrá kulička Pepkovy brány náhle prskla a zhasla.

Skoro okamžitě pocítil Pepék nesmírnou úlevu. Břicho ho bolet nepřestalo, dál se cítil, jako by ho nakopl kuň, ale to strašlivé drásání uvnitř, ta nesnesitelná trýzeň, přestala. Přesně v okamžiku, kdy modravá kulička zhasla a brána, kterou chtěl pokořit Jupitera, se zavřela.

Zaplatpámbu! pomyslel si Pepék, než od prožité hrůzy, bolesti a napětí posledních minut plných děsu ztratil vědomí...

Pomník

Pepka probral čůrek vody, tekoucí mu přímo do obličeje.

Zešeřilo se ještě víc, ale trochu ještě vidět bylo. Malátně otevřel oči. Přímo nad ním visel hustý černý mrak a skrápěl ho deštěm. Nebyl to ale obyčejný mrak a ten déšť nebyl přírodní, protože okamžitě přestal, jakmile Pepek oči otevřel a dal tím najevo, že ještě žije.

»To byl ten stav, kdy nemluvíte ani nemyslíte a všechno inteligentní máte utlumené?« ptal se ho se zájmem telepatický hlas. »Opravdu, je to ale velice nešikovný stav!«

»Co je... co se děje?« probíral se Pepek jen pozvolna. Na otázku nereagoval, nemohl teď nikomu vysvětlovat rozdíl mezi spánkem a bezvědomím.

»Není divu, že si vás za tohoto stavu *ixogotly* pletly s nemyslicí hmotou,« pokračoval telepatický hlas. Pepek si jen maně vzpomínal, komu patří. Ano, tomu mračnu nad ním!

»Chtěl jsi snad něco dělat, ne?« pobízela a popichoval ho hlas.

»Jo, chtěl jsem,« odvětil pomalu, líně a sklesle. »Ale nevyšlo mi to. Byl silnější.«

»Kdo byl silnější?« zajímal se mrak.

»Světloňoš!« uspokojil jeho zvědavost Pepek. »Ten mi to ale nandal!«

Sotva si to připomněl, pohnul se, ale hned se zase prohnul bolestí. Už ne tak drásavou, spíš tupou, ale pořád silnější, než aby se dala snést bez záupně.

»Co ti nandal?« nechápal mrak.

»Tahal jsem se s ním o bránu,« vysvětloval mu. »A on to vyhrál.«

»Ale vždyť Světloňoš všechny brány uvolnil!« namítal mrak.

»Cože?« vytřeštil oči Pepek.

»Všechny jsou zavřené,« ujišťoval ho mrak. »Na to jsi snad čekal, ne? Nechápeš, proč musíš spát zrovna teď?«

Rozestoupil se nad ním. Pepek viděl nad sebou ještě o trochu výš na obloze kotouč Světloňoše. Planeta byla krvavě rudá. Náhle na ní Pepek zpozoroval pohyb. Na povrchu naskočilo několik obrovských bublin, podobných bublinám na vařících se povidlech. Měly ale vskutku obludné rozměry, když byly zřetelné i pouhým okem. Objevily se, zvětšily, pak opět klesly a nezbylo z nich vůbec nic. Povrch planety ještě trochu víc ztmavěl a zrudl.

»Žádná brána není otevřená,« povzbuzoval ho mrak. »Nač ještě čekáš?«

Pepek se zvolna, malátně posadil. Pak zkusil otevřít bránu *Jupiter-dolů* do Oázy. Sám byl udiven, že se před ním skutečně otevřela. A dokonce ve správné velikosti!

Cesta domů byla tedy volná. Ačkoliv ho břicho stále bolelo a někde uvnitř ho svírala bolestivá křeč, vzchopil se a vrávoravě se vztyčil na nohy.

»Jestli to půjde, vrátím se!« slíbil mračné bytosti.

Promátožil se bránou. Musel se do ní vtisknout celým tělem, jakoby v ní bylo napnuté neviditelné plátno. Protlačil se tam, plátno jako by znenadání prasklo a uvolnilo mu cestu, brána se za ním v pořádku zavřela a Pepek stál v houstnoucím šeru pod úpatím neznámých hor. Byl si jistý, že je ve světě zvaném Oáza, takže byl doma, šlo jen o to, na které straně světa se vynořil. Ale to si jistě brzy zjistí. Kdyby se na Zemi vynořil poblíž Tokia, čekala by ho ještě dlouhá cesta domů, ale na světě s hustou sítí teleportů je to úplně něco jiného.

Požádal roboty telepaticky o masohrušku. Námaha, vynaložená k přetahování o bránu, bolest i přetálý strach o život, to všechno se spojilo, vyšumělo a zůstal mu ze všeho jen příšerný hlad.

Roboti ale na jeho přání nereagovali. Ba co víc, nedostal ani nejmenší odezvu.

Zarazil se, ale hned si zase oddychl. To přece nebyl důvod ke znepokojení. Nejspíš se ocitl mimo dosah senzorů telepatie, což by v Oáze nebylo divné, vždyť tam bylo jen několik robocenter, navíc na poměrně malé části světa v okruhu jednoho obydleného souostroví. Kdyby se vynořil dál než senzory dosáhnou, měl by dojem, že tu žádné nejsou.

Pepék si ale věděl rady. Nemělo smysl procházet do Andělského světa se stejně řídkou sítí robotů i teleportů. Prošel raději měsíční vazbou do světa Okifeia, dříve nazývaného Útočiště, kde byla síť teleportů nejhustší. A skutečně, jakmile požádal o masohrušku, dostal ji na znamení, že zdejší robocentra fungují a poslechnou ho. Tady bylo všechno v pořádku.

Vznesl se do výšky, aby přeletěl háječek. Neměl čas ani náladu zastavit se u Chétezů. Jistě by ho rádi viděli, jemu by za jiných okolností nevadilo ztratit pár slov s těmi milými opičkovitými človíčky, ale dnes ne, až jindy. Teď opravdu spěchal domů a potřeboval jen jejich teleparty. Ani se jich neptal na svolení, měl je přece dopředu a provždy.

Brzy přistál u pestré pomalované kabinky se střídavě modře a žlutě blikajícím majáčkem. Mrzouti mívali všechno označené lidským okem neviditelnými infrabarvami, Chétezové měli raději pestrost a blikavá světélka, takže si označení předělali po svém. I pro lidi teď bylo jednodušší něco tu najít.

Nastoupil nedočkavě do teleportu. Chvilí vzpomínal, která zdejší stanice je nejbliž od ostrova Oáza, pak požádal o transport. Roboti jeho telepatický příkaz vyplnili v okamžiku, kdy to domyslel, dveře se otevřely a Pepék stál pod vyhlídkovou věží nad spícím městečkem Chétezů. Bylo tu ráno a klid. Vyhlídková věž žila jen ve dne a večer, kdy byla plná opičkovitých obdivovatelů barevně blikajícího městečka, viděného z výšky. Byl ale na správném místě, poznával to tu, nic nespletl. Ještě jednu vesmírnou bránu a je doma. Kdyby ho pořád strašně nebolelo břicho, jásal by. V Oáze je teď samozřejmě také ráno. Až se tam dostane, zavolá telepaticky Yazatap, ať nechá vartování na opuštěném ostrově a letí domů. Až bude všem vypravovat, jak pořídil, teprve bude co oslavovat! Konec obav, nikdo už se nemusí bát, všechno je vyřešeno, všechno je hotovo!

Otevřel poslední bránu, prošel jí - a stanul jako omráčený.

Brána, kterou vytvořil, byla u Chétezů vedle teleportu pod věží, tady byl les. Těch pár desítek metrů chtěl překonat co nejrychleji, jenže se cítil tak zvalchovaný, že se rozhodl těch pár metrů dojít pěšky. Při chůzi ho pohmožděné břicho bolelo přece jen méně než při namáhavém létání.

Ale navzdory svému úmyslu spěchat se na straně Oázy údivem zastavil.

Prostranství mezi domky se strašlivým způsobem změnilo.

Tam, kde byla včera písčitá promenáda, bylo veliké dětské hřiště s prolézačkami, několika pískovišti a lavičkami. Pomník s jejich prvním airbusem někdo odsunul až k lesu, takže Pepkovi clonil výhled na pláž.

Ale vždyť to byl úplně jiný pomník! Měl být z šedožlutého pískovce, ale byl z něčeho jiného, buď ze žuly, nebo... nejvíc se to podobalo černému mramoru! Jen airbus nahoře byl pořád stejný. Navíc po obou jeho stranách stály dva další, menší pomníky. Co se to tu stalo za těch pár hodin? Čí to byl nápad?

Pomalu, udiveně došel k prvnímu z menších pomníků. A to ho dorazilo úplně.

Protože nahoře na podstavci z leštěného černého mramoru spatřil sám sebe. Stála tam jeho socha v nadživotní velikosti ze žlutého kovu, podobného mosazi. Ze strany obrácené k domkům byla na podstavci veliká deska ze stejného žlutého kovu.

Překvapeně na ní četl:

Josef Horák, zakladatel Oázy.

Zahynul, dříve než dosáhl sedmnácti let,
ale vytvořil tady více než jiní za tisíciletí.

Nesmí být zapomenut, dokud Oáza stojí!

Pepék tu chvíli stál jako tvrdé Y a jen překvapením naprázdno polykal.

Je to opravdu divný pocit, stát před vlastním pomníkem. Až na to, že ten nápis neříká pravdu. Vždyť přece nezemřel! Vrátil se. Komu se ale podařilo naprogramovat roboty, aby vystihli jeho podobu? A proč tady píší, že zemřel? Možná to tam vypadalo nebezpečně. A nebezpečné to jistě bylo, ale kdo si dovoluje předčasně ho pohrůžkovat? To se přece nedělá!

Zkoušel telepaticky zavolat Yazatap, ale nemohl ji zachytit. Znepokojilo ho to. Kdyby jen spala, poznal by to a vzbudil ji, ale jak se zdálo, nebyla vůbec na tomto světě. To ještě nemusí být nic zlého, říkal si, třeba pochopila, že spadl do nějaké pasti, kterou nezvládne a teď pro něho hledá pomoc. Kde jinde než v Andělském světě u Učedníků? Ale pro pomoc měla poslat Mariuk, ne aby sama opustila hlídku! Slíbila mu hlídat s vimaanem na ostrově u brány, kudy pronásledoval *ixogotl*! Proč tam nebyla?

Pepek zkusil telepaticky směrovaně zavolat Mariuk, ale ani ona tu nebyla. Nervózně se obrátil na Salgiel, pak na Xapho, ale když se mu neozvala ani Ramiel, začal panikařit. Co je s nimi? Přece nemohou být u Učedníků všechny!

Pokusil se telepaticky směrovaně oťuknout jejich dívky Eilael, Jinn a Malakim. Zjistil, že klidně spí někde poblíž. Proč ne, bylo ještě příliš brzy. Maličko ho to uklidnilo, ale jen nakrátko. Sakra, napadlo ho, snad je nenechaly v domku nehlídané?

Ačkoliv se pořád cítil slabý, pochopil, že nevydrží jít pěšky a pomalu. Odrazil se šikmo vzhůru a rozletěl se nejkratší cestou domů v naději, že tam najde odpověď na všechny záhady.

Dveře zvenku do haly byly otevřené dokořán. Prudce u nich přistál, až se setrvačností sklouzl dva metry po písku cestičky, než se zastavil oběma rukama o veřeje. Málem přitom porazil holku, která právě vycházela ven. Nepatřila sem a neměla tu co dělat, naštěstí ji poznal na první pohled, ačkoliv měla andělskou kombinézu zbarvenou jako leopardí kožich a působila trochu kočkovitým dojmem.

Byla to Máňa Hadrbolcová, víc než kamarádka jeho kamaráda Oldy. Překvapilo ho to, ale mohla tady být na návštěvě, i když vypadala nezvykle. Toho nezvyklého na ní bylo víc. Tak krátce zastřižené vlasy na ní ještě neviděl, ale nejnapadnější na ní bylo břicho. Měla je jako cíchu, sotva se valila a na první pohled bylo jasné, že je v pokročilém jiném stavu. To se prostě nedalo přehlédnout, a už vůbec ne v přiléhavé andělské kombinéze, která tvar těla nezakrývá, ale zvýrazňuje. Přitom ještě nedávno lítala s ostatními jako blázen!

Stáli proti sobě mlčky nejméně dvě-tři vteřiny a oba vypadali stejně ohromeně.

»Pepku...!« zaúpěla tiše a nedůvěřivě. »Jsi to opravdu... jsi to ty?«

Trochu přitom zacouvala do haly, jako kdyby se ho bála nebo štítla.

»Se ví!« odušil. »Mančo, co se tu vlastně děje? Kde jsou všichni? Kdo je u dětí?«

»Děti hlídám já... Ty nejsi... ty nejsi mrtvý?« pokračovala opatrně.

»Proč bych měl být?« vyhrkl dotčeně a trochu zaraženě. »Símťě, co jančíš? Copak mě nevidíš přímo před sebou?«

»Strašně jsme tě všichni obrečeli!« vybuchla a vypadala opravdu nešťastně.

»Trochu brzy,« podotkl kousavěji než chtěl. »Neříkám, že jsem neměl namále, ale bát se o mě nemusíš, jen tak se nedám!«

»Tak kde jsi, člověče nešťastná, *celý ty tři roky* byl?« zaúpěla nešťastně.

A Pepek ztuhl jako špalek.

Jestli Marie vypadala vykuleně a snad i trochu zděšeně, když ho spatřila, potom Pepek vypadal dvojnásob ohromeně, když mu vmetla do tváře tu poslední větu.

»Co... cože?« zakoktal se a zůstal stát jako solný sloup. Na víc se nezmohl.

»Kde ses, proboha, toulal? Celý tři roky?« opakovala Máňa otázku, ve které byla znát i ostrá výčitka. »Nemáš v sobě kouska zodpovědnosti?«

»Tři roky?« opakoval po ní jako papoušek. »Jaký tři roky?«

Civěl na ni vyděšeně, ale to už mu kolečka v hlavě vrtěla naplno a postupně mu začaly docházet detaily, kterých si dosud nevšiml, ale které Mánina slova se železnou logikou potvrzovaly.

Nejprve mu prolétlo hlavou, jak prudce si ho brána vtáhla do toho vesmíru. Ne že by tam nevletěl jako blázen, ale hned za bránou to s ním šklublo a dál letěl jako granát vypálený z kanónu, sotva stihl ten zběsilý let vybrat. Zato zpátky se musel do otevřené brány cpát silou, jako kdyby ho ten svět nechtěl pustit, to taky nebylo normální.

Těch nesrovnalostí tam byly spousty!

Jupiter, kroužící bláznivé piruety po noční obloze, nevysvětlitelné bubliny na něm, zběsile se nafukující a pukající neuvěřitelnou rychlostí... ani sluneční protuberance se nepohybují rychleji, než jim dovolí zákony setrvačnosti! Všechno teď dostávalo před jeho očima jinou tvář. Proboha, co se to vlastně stalo?

Podle Ogdurů platí v některých Jupiterských světech jiné fyzikální zákony. Jupiterské světy se chovaly divně všechny, ale každý jinak. Pepkovi došlo, že se nejspíš právě s takovým případem setkal. V tom světě jinak ubíhal čas. Jen díky tomu mohl na vlastní oči spatřit ty rychle pukající gigantické bubliny na povrchu Jupitera i podivný vesmírný kolotoč. Podle vlastních pocitů tam byl jen den a část noci, tady zatím uběhly tři roky.

Ale vždyť se tamní slunce pohybovalo po obloze docela normálně? Opsalo na obloze svůj obvyklý oblouk, pak zapadlo, ale nic víc! Nebyl tam ani celý den!

Hned mu ale došlo, že to nic vůbec neznamena. Slunce může i v jiném čase putovat po obloze pomalu, důstojně. Záleží jen na rychlosti otáčení planety kolem osy. Když se otáčí tak pomalu, že slunce kolem zdánlivě oběhne jednou za čtyři roky, pak tam jediný den trvá čtyři roky, rok čtvrt dne a není na tom nic divného!

Měsíc nastavuje Zemi stále stejnou tvář. Na Měsíci se proto zdá, že Země nehybně visí na jednom místě oblohy. Neznamena to ale, že se tam zastavil čas! Pepek byl v tamním vesmíru den a část noci. Což může docela dobře odpovídat třem rokům, které chyběl tady. Ročního oběhu kolem slunce si nevšiml, na to by musel mít přístroje. Všiml si podivného a příliš rychlého reje Jupitera na obloze a těch nemožně rychlých bublin na něm krátce poté, co Jupiter ukončil blokádu bran, jen netušil, čím jsou tak neobvyklé.

Pepka až zamrazilo. Ty bubliny skutečně vypadaly jako gigantické exploze. Neměly nakonec s Pepkovou blokádou bran přímou souvislost? Mohl totiž ten sebevražedný souboj s Jupiterem i vyhrát! Něco tam explodovalo a Jupiterské brány zmizely! I ve zrychleném čase světlu chvíli trvá, než doletí, proto ty bubliny pozoroval až za malou chvíli. Časově to ale do sebe zapadalo. V jiném světě by to světlu trvalo několik hodin, jenže tady...

Je ale něco takového možné?

Když se člověk pokusí zastavit říční parník hozeným lanem, lano ho nejspíš strhne do vody a parník se ani nezachvěje. Když ale lodník omotá lano kolem pacholete, dostatečně pevně vsazeného do kamenného mola, stačí přidršet konec lana aby se neodmotal a pachole parník zastaví a třeba i otočí.

Pevným bodem ve vesmíru, po kterém tak volal Archimédes, mohla být aforxita.

Jedině tak mohl písek v soukolí jménem Pepek Horák vyšínout z kosmických ložisek Jupitera - Světlohoše - Lucifera. Ale co se to dělo za příšerné jevy na jeho povrchu, když byly patrné i na takovou dálku? Sopečná činnost? Ba ne, spíš něco ještě horšího, co si zatím neumí ani představit. Tam to ale muselo být husté!

Buď jak buď, vrátil se. Zvítězil nad Jupiterem! Bylo to ale Pyrrhovo vítězství.

Pro něho to trvalo necelý den, v Oáze uplynuly dlouhé tři roky. Yazatap se jistě vrátila zdrcená, když jí zmizel ve světě vražedných mlh, kde podle předchozích zkušeností nemohl dlouho přežít. Jistě pro něho zkoušela sehnat pomoc, ale marně. Oplakali ho jako mrtvého, dokonce mu tady postavili pomník. Život šel ale dál.

Ale co Xapho, Ramiel a Salgiel? Tři roky! Probůh, to už jistě dávno porodily a jeho děti, které nikdy nespatri, už určitě chodí! Sliboval jim přece, že bude stát u nich a postará se, aby netrpěly! Nezůstaly bez pomoci? Napadlo někoho změnit se v ducha a zvýšenou léčebnou silou rodící matky ošetřit? Proč si vlastně ten nápad nechával jen pro sebe? Chtěl aby to bylo překvapení, vytasil by se s tím až na poslední chvíli, ale neměl to raději někomu říci? V každém případě přišel o ten nejkrásnější čas, kdy měl pomáhat učit děti stavět se na nohy, smát se na ně a učit je mluvit!

»Tři roky?« opakoval zdrceně. »Nebyl jsem tam ani celý den!«

»Co to plácáš?« podívala se na něho Máňa divně. »Nedělej ze sebe pitomečka!«

»Nic neplácám,« namítl, mírně. Chápal, že jeho tvrzení o pobytu v jiném čase nebude vypadat přičetně. Těžko to pochopí, kdo to sám nezažil. Jen on přece viděl nebeský tanec na obloze cizího vesmíru, jen jemu to došlo, i když ani jemu nejspíš nedošly všechny detaily.

»V tom jupiterském světě ubíhá úplně jinak čas,« snažil se jí to vysvětlit. »Ty nevíš, že nás Ogdurové před těmi světy varovali? Byl jsem tam jen den a tady uteklo, kolik uteklo. Jen se na mě podívej! Vždyť mi pořád ještě není ani sedmnáct!«

Vytřeštila na něho oči ještě víc a párkrát jen naprázdno polkla. Tenhle argument seděl jako přišitý, proti němu neměla co namítnout.

»Jo ták...!« došlo jí. »Proto ses nemohl vrátit dřív? Ty jsi tam zůstal viset jako moucha na mucholapce? A my jsme tě měli za mrtvého. Ani nevíš, jak jsme tě ořvali!«

»Věříš mi aspoň, že to pro mě bylo kratší než jeden den?« dorážel na ni.

»Ať tomu chci věřit nebo ne, musím,« ustoupila. »Máš pravdu, nezměnil ses. Jsi pořád stejný, jaký jsi byl a jak si tě pamatuju. To je za tisíc důkazů.«

Řekla to úplně odevzdaně a přestala mu vyčítat něco, za co nemohl. Nebyla hloupá, aby to nepochopila. Věřil jí každé slovo, neodvážil se pochybovat ani o čárce. Ani ona si nic nevymýšlela. Byl pro ně mrtvý, oplakali ho.

»Kde jsou všechny?« zeptal se jí stejně odevzdaným tónem.

»Na Zemi na lovu,« řekla Marie tak tvrdě, až rázem zpozorněl.

»Prosím tě, co tam loví?« zajímalo ho to.

»Dábly,« řekla stroze.

»Počkej!« zarazil ji. »Musíš mi to nějak vysvětlit. Byl jsem tady naposledy, než jsme s Yazatap odletěli zjišťovat, co na jednom pustém ostrově zabilo čtyři tefirky. To nebezpečí jsem zažehnal, bude od toho klid. Zato nevím, co se stalo od té doby tady.«

»Stalo se toho moc,« vzdychla si a podívala se na něho, že to pochopil jako soucit. »Možná se ti z toho zatočí hlava, až se všechno dozvíš.«

»Ta se mi točí i tak,« přiznal. »Prožil jsem si své, málem mě to roztrhalo na kusy, zvalchovalo mě to, až mě ještě teď bolí celý člověk, ale teď už raději mluv a nenapínej mě.«

»Neposadíme se raději dovnitř?« navrhla mu.

»Aha,« přikývl chápavě. »Už tě to zmáhá, vid'?'«

»Já spíš kvůli tobě,« řekla rychle. »Vypadáš hrozně do zelena.«

»Mám proč,« přikývl. »Narazil jsem na tvrdšího protivníka, než si dokážeš představit, pár desítek minut jsem ani nedoufal, že to přežiju, ale detaily si necháme na jindy. Ten jeden den tam byl opravdu nabitý. Tři roky! Tři roky jsem nejedl! Mám hlad, že bych na posezení snědl i vlka, ale teď chci především vědět, co bylo tady?«

Následoval ji poslušně do haly a posadili se k velkému stolu. Marie ho usadila proti sobě, objednala mísu krásných českých buchet a dva plné kafáče kakaa ke snídani. Roboti ji poslechli a Pepek si oddychl, aspoň to tady bylo v pořádku.

»Yzatap si nás tenkrát zoufale přivolala na pomoc, že ses jí nevrátil z Jupiterského světa,« začala. »Olda, já, Vít'a a Jarča jsme ihned přiletěli, ale nikomu se nepodařilo otevřít bránu, kterou jsi nejspíš zmizel. Snažili jsme se o to dlouho, věř mi!«

Její omluvný tón ho trochu vyváděl z míry. Vždyť vůbec nepochybuje, že se snažili!

»Věřím ti,« přikývl smířlivě. Zakousl se do buchty, ale když poprvé polkl, ozvala se bolest v břiše. Nechtěl na sobě nic nechat znát, ale přece jen jí neuniklo, jak se najednou na židli zkroutil.

»Byla to brána Jupiter-nahoru,« vysvětloval jí. »Teď už vím, proč nešla otevřít, držela ji *aforxita*. Nikdo mi tam nemohl pomoci, nikomu nic nevyčítám. Nemohli jste uspět. Na pomoc zvenčí jsem se nesměl spoléhat, neměl bych naději.«

»To jsme nevěděli, ale když nám to nešlo, přivolali jsme si na to další,« pokračovala. »Ale nepodařilo se to ani Alexijevovi. Zkoušeli jsme to celý týden, až i Yazatap usoudila, že to nemá cenu. Pak jsme to vzdali.«

»Cestu zpátky jsem si musel vyboxovat sám,« ujistil ji klidným tónem Pepek. Trochu se

narovnal, ale nedojedenou buchtu raději odložil na talířek a bylo mu jasné, že se v brzké době pro tu bolest dosyta nenají.

»Málem mě to zabilo,« pokračoval raději. »Ale odsud jste neměli vůbec žádnou šanci. A to ještě netušíš, co jste proti sobě měli! Ale povídej, co bylo tady?«

»No, ořvali jsme tě parádně, to mi můžeš věřit,« pokračovala Máňa. »Yazatap navrhla uspořádat vzpomínkové setkání všech, co tě znali, když ani nebylo co pohřbívat. Nejhorší to měly holky, co s tebou čekaly mimča. Každý pohrobek je trága! A tady měli být hned čtyři! Hele, nechceš je vidět? Já nána ti nabízím buchty a ty jsi ještě ani neviděl svoje kluky!«

Vyskočila, jak jí to jen bříško dovolovalo. Vstal a šel za ní.

Na chodbě byl na podlaze nalepený měkký zelený koberec, podobný trávniku, ten tu ještě včera před třemi roky nebyl. Dokonale tlumil zvuk kroků, takže do dětského pokoje vstoupili tiše jako dvě myšky.

Tak brzy po ránu všechny děti ještě spaly. Na dětech jsou tři roky hodně znát. Eilael, Jinn a Malakim byly už veliké slečny, nejstarší Eilael už bylo deset let! Pepek se na ně díval s větší něžností než jindy, ale nebyly tu samy, všude podél stěn stály další postýlky. Rychle je očima spočítal. Devět! Dvě u dveří byly malé a ležela v nich mimina. Hned když vstoupil, bylo mu jasné, že nemohou být jeho. Stranou stály čtyři střední postýlky a na nich... na nich jako andílci spinkali čtyři krásní dvouletí kloučkové.

Pepek se až otřásl, když je spatřil. Tohle... to by měly být jeho vlastní děti! Všichni měli vlásky jako on, ale jen dva si troufl určit. Hned mu došlo, že dva kluci, navzájem k nerozeznání podobní, musí být jednovaječná dvojčata Salgiel. Zajímavé bylo, že všechny děti kromě mimin měly na sobě bílé, nenabarvené andělské kombinézy. Znamenalo to ale, že jsou všechny telepatické, jinak by andělské kombinézy ani nosit nemohly.

»Čí je který?« zeptal se směrovaně telepaticky Máni, aby děti nevzbudil, sotva se na ně dost vynadával. »A... jak se jmenují?«

»Tady máš Pepču,« ukázala mu prstem na nejbližšího spícího klučinu. »Tvůj a Xapho. Radek je zase tvůj a Ramiel. Holky se tenkrát o jména trochu pohádaly, ale rozsoudili jsme je spravedlivě. Xapho jsi měl prý nejradši a měla tedy největší nárok na pokračovatele tvého jména, i když se jí narodil jako druhý. A Ramiel má zase prvorozeného kluka, pojmenovaného podobně jako ona, ačkoliv prvorozený syn tady nemá takový význam jako na Zemi.«

»A tihle dva?« ukázal na dvojčata.

»Svát'a a Simon, máš je se Salgiel,« řekla Máňa. »Dohromady jsou ti čtyři hrozní rošťáci, ale mají být po kom! Až je uvidíš řídit venku na písku...«

»A co tahle mimina?« přerušil ji a ukázal na dvě malé postýlky. »Čí jsou?«

»Tohle je Jaruška, Vítí a Jarči,« ukázala mu na bližší. »Je tady nejmladší, má necelých půl roku. Jarča ji ještě kojí, proto také nemůže být moc dlouho pryč.«

»Vít'a s Jarčou jsou tady taky na návštěvě?« oddychl si rychle.

»Ne tak úplně,« zavrtěla hlavou. »A tohle mimino je tři čtvrtě roční Janinka od Xapho a Oldy. Xapho taky ještě kojí. Já teď budu mít s Oldou kluka a bude se jmenovat po tátovi.«

»Janinka je Xapho a Oldy?« vytřeštil na Marii oči. »Jak to?«

Napadlo ho, proč zrovna Janinka... proč jí dávali zrovna tohle jméno? Ještě víc se ho dotklo, že ji má jeho nejmilejší Xapho zrovna s jeho kamarádem.

»Hele, pojď do haly, ať je nevzbudíme!« navrhla mu místo vysvětlování.

Ještě jednou se podíval po miminu pojmenovaném Janinka. Jeho Xapho má tedy děti dvě. Pepička s ním a Janinku s Oldou. A Máně to, jak se zdá, vůbec nevadí!

Následoval ji jako v transu do haly, kde se zničeně posadil ke stolu. Usadila se vedle něho a jemně ho vzala za ruku, jako by ho chtěla podržet. Psychicky to ale potřeboval.

»Co se to tady všechno...« začal, ale nenechala ho domluvit.

»Asi bych se ti měla nejprve představit, protože mě vlastně neznáš,« řekla odhodlaně. »Znáš mě určitě jen za svobodna, ale nevíš, jak se jmenuji teď.«

»Ale tuším to,« usmál se trochu. »Už jste se s Oldou konečně vzali? Chodili jste spolu přece tolik let, už jste měli načase!«

»Vzali jsme se,« přikývla. »Ale trochu jinak, než si myslíš. Jsem teď Marie Horáková, tvoje manželka. Sedmá z devíti, abys věděl.«

»Cože?« vyskočil vytřeštěně, jako by až teď zjistil, že sedí na ježkovi.

Samozřejmě čekal něco jiného, tohle byla další rána palicí do hlavy! Těžko by mu něco vzalo dech víc.

»Moje...« koktal ohromeně.

»Patřím do tvé rodiny, takže jsem i tvoje manželka,« opakovala umíněně a tiskla mu ruku.

»Vzali jsme se všichni dohromady. Já, Olda, Vít'a, Jarča, tvých pět vdov...«

»Vždyť...« vyhrkl nešťastně, ale nenechala ho tu vrcholně udivenou otázku ani začít.

»Vědět, že jsi naživu, všechno by probíhalo jinak,« řekla rychle. »Uvědom si ale, nebyl jsi tu celé tři roky! Zkus se teď ničemu nedívat, tady se toho seběhlo děsně moc. Když nám tvoje vdovy poskytly azyl, žili jsme ještě rok odděleně, ale pak jsme se všichni dohodli a vzali jsme se.«

»Vdovy?« vybuchl Pepk. »Jaképak vdovy!?!«

»Vdovy!« trvala na svém přísně Marie. »Tvé vdovy, to snad není tak těžké pochopit! Zmizel jsi jim do světa, kde se nedalo přežít, a nevrátil ses! Považovali jsme tě za mrtvého, tvé vdovy pro tebe celý rok poctivě truchlily, nemůžeš jim nic vyčítat! Nebyla to jejich chyba, že se znovu vdaly.«

»A čím to byla chyba?« ohradil se. »Snad moje?«

»Tvoje asi taky ne,« připustila. »Dávej vinu tomu, co tě tam tak dlouho zdrželo bez nejmenší zprávičky, že ještě žiješ.«

Pepk neřekl nic, ale hlavou mu to létalo sem a tam.

Pyrrhovo vítězství!

Vyhrát nad Jupiterem ještě není všechno, pomstil se mu jinak. Ukradl mu dětství jeho děti a rozbil mu rodinu. Po opojném pocitu vítězství to bylo kruté vystřízlivění.

»Už dřív jsme tvým vdovám pomáhali,« pokračovala omluvným tónem. »Skončilo to tak, že jsme se s nimi dali podle zdejších zákonů dohromady. Snad tě potěší, že rodina nese tvé jméno, ačkoliv jsi ty, původní Horák, už s námi nebyl. Vdovy si to ale prosadily a bylo to správné, jméno Horák má v tomhle světě váhu a při naší svatbě praskal Kulturák ve švech. Všechny jsme teď paní Horákové a Olda s Vít'ou tvé jméno přijali také. Horákova rodina je v Oáze pojem. Díky tobě máme i nejvíc vlastních dětí! Dětem dáváme česká jména, i tefirky s tím souhlasily. Bylo jim blbé dávat klukům tefirská ženská jména, ačkoliv se některá na Zemi používají jako mužská, například Gabriel nebo Michael. Tady žádní kluci toho jména nejsou a dlouho nebudou. Zrovna tak si nikdo nedovolí dávat klukům schválně jména jako Zuzanka, Belzebub, Mefisto nebo třeba Adolf nebo Leonid.«

»Takže vy jste tady... u nás... vlastně doma...« lapal nevěřičně po dechu.

»Ano,« přikývla. »Tvoříme **velkou** tefirskou rodinu, v Oáze je takových víc. Nakonec to není tak špatná volba. S tebou nás bude dvanáct, to je přece ideální poměr. Jsi mezi námi první chlap ze tří. Pořadí ti zůstane, i když na něm nesejde. Jsem sedmá z devíti, protože Jarča na to přistoupila dřív. Je tedy šestá, Soňa osmá a Hedvika se přidala jako poslední. O všechny naše děti se staráme společně a jsme docela prima parta. Snad nějak překousneš, že už nebudeš jediný, ale když jsme to překousli my, a myslím hlavně Oldu s Vít'ou, nemyslím, že budeš sveřepě proti.«

»No to je mi pěkné!« zaúpěl. »Ještě mi řekni, že ti nevádí, když má Olda dítě s jinou!«

»Proč by mi to mělo vadit?« ušklíbala se. »Budu s ním mít dítě taky, no a co? Děti jsou krásné všechny a Janinka je kouzelná holčička. Tobě zase nesmí vadit, že má Xapho druhé dítě s Oldou, Xapho taky snesla tři děti, co máš s jinými.«

»To bude ale příbuzenský guláš!« vzdychl si.

»To už je,« potvrdila mu. »Ale zvykli jsme si a jak tě znám, Pepku, zvládneš to taky. Cožpak jsi tenhle model rodiny tady sám nezaváděl?«

»Zaváděl,« polkl naprázdno.

Ano, ale netušil, že to dopadne až takhle.

Slibovaly mu, že ho do **velké rodiny** nikdo nutit nebude. Vlastně to dodržely, zavedly ji až po jeho smrti. Jen nemohly vědět, že je naživu.

»Vadí ti snad, že budeš mít víc ženských než předtím?« pokračovala jako u výsledku. »Neboj se, na nás si brzy zvykneš. Při sexu se vždycky všechno krásně vyjasní.«

»Myslíš, že bych pak měl... i s tebou...?« zajíkl se ještě víc.

»Já jsem teď mimo,« pohlédla pyšně na své břicho. »Vrátím se mezi vás až po šestineděli s Oldíkem. To tady v Oáze dodržujeme, ačkoliv se po porodu díky andělskému léčení každá vzchopí rychleji než na Zemi. Ale budeš muset skousnout, že v rodině vládne v sexu spravedlnost. Bez ní by to zkrátka nešlo. Nesmíš dávat některým přednost a zanedbávat ostatní, zákony Gubirufa to netrpí! Výjimkou je plánované rodičovství. Nemusím ti to snad vysvětlovat, beztak jste s tím začali už před námi. Budeš mít tedy sex i se mnou, jen co to bude možné.«

»Vždyť máš přece Oldu!« namítal, ale jen chabě. Její klid a samozřejmost, s jakou mu to podávala, naznačovaly, že protesty nebudou nic platné.

»Oldu mám pořád,« přikývla. »Taky s ním teď budu mít Oldíka! Ale taky mám Víťu a teď tedy i tebe. Protestovat proti tomu nemá smysl. Oldu mám samozřejmě nejradši. Každý smí mít někoho radši, ty ses taky netajil s náklonností ke Xapho. Toho posledního pozůstatku monogamie se zatím nez bavujeme, má něco do sebe. Vezmeme tě zpátky, ale jedině za stejných podmínek jako ostatní, nečekej žádná privilegia!«

»Není v těch zákonech taky něco o dobrovolnosti?« napadlo ho.

»Je,« přikývla klidně. »Ale tohle určitě spadá pod zákon o přírodních pohromách.«

»Jaký zákon o přírodních pohromách?« chytil se toho. »Ten neznám!«

»Neznalost zákonů neomlouvá,« podotkla. »U přírodních pohrom se souhlas vyžaduje až dodatečně. Když je někdo v bezvědomí, nebo dokonce po smrti, taky nemůže dát vědomý souhlas s lékařským zákrokem. Asi tě potěším, zdejší zákony už nebudeš muset vymýšlet, jsou hotové. Budeš si je muset také aspoň přečíst, ale potěším tě dvojnásobně, jsou stručné a jasné a zatím se v nich vyznal každý.«

»Jak se vám to podařilo?« vyhrkl překvapeně.

»Ále, to je z větší části dílo pana Ježka, pamatuješ se na něho? Byl to bývalý právník, kdysi jsi s ním o tom mluvil...«

»Ten?« podivil se Pepěk. »Tvrdil mi, že o paragrafy ani nezavádí!«

»Tvrdil, ale pak si ho vzala do parády Yazatap a ukecala ho,« usmála se. »Upřímně řečeno, nejvíc ho dostala tvrzením, že když je jediný, kdo to dokáže, tak do toho prostě jít musí. Doktor Ježek je právníký génius. Podařilo se mu něco, na čem až dosud ztroskotali všichni právníci na staré Zemi. Jeho zákony jsou jednoduché a přehledné, každý je snadno pochopí. Aby neporušil svou dlouho a pečlivě dodržovanou zásadu, že na paragrafy nikdy nesáhne, vyřešil to tak, že jeho zákony žádné paragrafy nemají. Jen kapitoly a odstavce.«

»Výborně!« usmál se. »Ale poslyš, něco mi ještě nejde do hlavy. Co na tvé manželství říkají tvoji rodiče? Pamatuješ se, jak si mě Alexijev zpočátku podával? A to moje rodiče jen zastupoval! Neříkej, že se s tím ti tvoji jen tak smířili. Nejsou proti?«

»Nemám už rodiče!« řekla tvrdě. »Zrovna když jsme tu byli na zdravotní výpomoci u porodů tvých vdov, promiň, vlastně teď už zase tvých manželek, podařilo se pozemským d'áblům propašovat do Andělského světa kumulativní lithiovou bombu. Všichni tam zahynuli.«

Pepkovi zamrzly na tváři poslední zbytky úsměvu. Znovu se mu před očima mihla ta úděsná vzpomínka na pálení se maso v pevnosti Árij-Cheeb. Takže další katastrofa. Tentokrát byl obětí celý Andělský svět, i když tam byla jen nevelká kolonie.

»Alexijev... je mrtvý taky?« dostal ze sebe po chvíli.

»Jo, všichni,« přikývla. »Tu bombu až podle účinků zpětně určila Yazatap, ale věříme jí to, ona tomu rozumí. Naráz to smetlo všechny naše osady.«

Jestli ho něco zvlášť udeřilo, tak to bylo tohle. Cítil v krku strašlivý, bezmocný vztek. Nikomu tím nepomůže, ale dostat se mu viník do rukou, vlastnoručně by ho zaškrtil. Anebo by ho

parciálně přimrazil a pak by ho pomaličku rozřezal na tisíc nudliček od konečků prstů na rukou a nohou, aby to stálo za to.

»Měli jsme přísná pravidla,« pokračovala Marie. »Zavazadla pacientů zásadně vozili přes Okifeiu na Sibiř, kde je prohlíželi. Nebylo nám to nic platné. Někdo zřejmě tu bombu provezl na vlastním těle, nebo snad v invalidním vozíku. Pravdu se už nedozvíme, ani jméno toho kamikaze. Explodovala v Mělnickém sanatoriu, ale spálila všechny. V Andělském světě tou dobou bylo třicet tisíc lidí a dvacet inteligentních psů, ale nikdo to nepřežil, všichni se úplně vypařili. Na to už nestačí ani zázrak. Navíc muselo být poblíž té bomby velké množství kobaltu, Yazatap z toho usuzuje na ten invalidní vozík. Všechn kobalt se při výbuchu změnil v radioaktivní a to je příšerné svinstvo. Andělský svět je od té doby neobyvatelný, radioaktivní jako Gehenna, nedá se tam ani nahlédnout. Radioaktivita vyřadila i robocentra. Zůstalo nás pár, co jsme právě byli v Oáze. Kromě nás lidí je tady i třiadvacet psů, ale to je všechno co zbylo z Andělského světa. Koho jsi znal? Asi Cilku s Jirkou... ale co bych ti je vypočítávala, když je jednodušší vyjmenovat ty, kdo to přežili.«

»Kolik že vás zbylo?« zeptal se zadrhlým hrdlem.

»Bylo nás tu šest, všechny brzy poznáš. Jsme teď jedna rodina, na oběd budou všichni zpátky jako velká voda. Jak říkám, Jarča a Xapho kojí, nemohou tam být celý den.«

»Jedna jediná rodina? Z celého světa?« nechtěl tomu uvěřit.

»Ano, jen my, porodní asistentky, vyslané na pomoc tvým ženám. Olda s Vítou se od nás tenkrát nechtěli odloučit, vzaly jsme je s sebou a jen proto jsou naživu.«

»Které dvě ještě neznám?« vyhrkl rychle, když si to v duchu spočetl.

»Znáš je, jen nevíš, které tu tenkrát s námi byly,« vzdychla si. »Nabídly nám výpomoc Soňa a Hedvika. Alexijev jim to schválil a tím pádem zůstaly naživu. Přivedly si předtím do Andělského světa rodiče, takže zůstaly sirotky jako my - a nakonec se k nám přidaly.«

»Proč zrovna k vám?«

»Asi proto, že se od nás nikdy neodtrhly,« usmála se. »Jsme teď absolutně nejsilnější lékařská parta. Tebe dobře znaly, zvlášť Hedvika si na tebe často vzpomínala. V Andělském světě byla vdaná a měla s doktorem Jaroslavem dvouletého kluka Honzika, ale zahynuli tam oba, nic jí po nich nezůstalo. Nikdy by si nepomyslela, že bude jednou paní Horáková, ale opravdu upřímně litovala, že nejsi s námi.«

»Hedvika?« nevěřil jí Pepek. »Neříkej! Vždycky mě považovala za mrňavého...«

»Svět se mění!« usmála se Máňa. »Obě si tě pamatovaly jako malého kloučka, tím víc byly překvapené. My taky, nemysli si. Budeš z našich manželů vždycky nejmladší, zvlášť když jsi o ty tři roky nezestárl, ale...«

»Podle data narození by mi mělo být dvacet, ale je mi pořád jen sedmnáct...« dodal rychle, jako by ho to mrzelo.

»Zapomínáš, že o tobě víme všechno!« usmála se na něho tajemně. »No, divili jsme se už při prvním sdílení sexu. Všichni. Nic neříkej, víme o tobě všechno! Kluci z tebe měli mindráky, my jsme taky nevycházely z údivu. Tvoje tefirky z tebe ale udělaly chlapa! A za děsně krátkou dobu! Nestačily jsme valit oči, jak jsi jich zvládal pět najednou! Do dneška si tě tvé holky pamatují, od první pusy do posledního dotyku! Tři jsi svedl v jednom měsíci, Salgiel a Ramiel si tě taky nemohly vynachválit, jen Yazatap jsi nemusel nic učit... ale ta by mohla ze sta chlapů učit i sto deset. A my s Jarčou jsme si zatím naivně malovaly, kdovíjak nejsme v sexu daleko! Přitom jsme měly za vrchol telepatický sex ve dvou! Ty jsi to tady zatím roztácel hned s pěti! Jak říkám, všichni jsme jen zírali, jak ses nám vybarvil!«

Trochu se začervenal. Nevadilo mu, že o něm všechno věděly jeho ženy. Ale aby to do všech podrobností věděly Máňa s Jarčou? To opravdu nečekal. Na druhou stranu, měly teď být obě i jeho manželkami, navíc Hedvika a Soňa... tady se seběhlo věci! Zatím to ale bylo nesymetrické, neznal je, aspoň ne tak zblízka. Zato ony o něm od jeho žen věděly všechno. Ale co, to se dá dohnat.

»No nic,« pokračovala Máňa. »Vrátil ses, budeš taky náš. Máme sice na sex smluvené pořadí, ale to se tvým návratem sesypalo a budeme to muset přerozdělit. Já jsem s Oldíkem v břiše mimo

hru, ale řekla bych, že o tebe bude dneska tahanice.«

»A zrovna, když jsem zmlácený jako žito,« posteskl si. »Kdybych ti teď řekl, s kým jsem se před chvílí na tom světě popral, nebudeš mi to věřit. Radši bych o tom měl mlčet.«

»Jestli se cítíš jako po výprasku, což ti věřím, zelený v obličejích jsi i teď, holky si tě už rychle postaví na nohy,« slíbila mu. »Přidala bych se taky, ale pochop, nesmím ubližovat Oldíkovi... Říkal jsi ale, že jsi tam zažehnal nějaké velké nebezpečí. To mě docela zajímá. Jde o tu rudou mlhu, co rozpouštěla tefirky na tom ostrově, nebo o něco jiného? Nějak mi nedošlo, jak ses tam mohl poprat s mlhou?«

»Nebezpečná nebyla jen ta mlha,« řekl. »Vypadá to asi divně, ale byla telepatická jako my, dalo se s ní mluvit. Dohodli jsme se, že už k nám nepolezou a nebudeme si navzájem škodit. Byl tam ale ještě tvrdší protivník, jenže toho mi asi nikdo neuvěří.«

»Já ti to věřit budu,« slibovala mu a dívala se mu přitom rovnou do očí. »Když jsi snesl zdejší novinky, nebude to snad horší.«

»Bude,« usklíbl se. »Popral jsem se s největší planetou sluneční soustavy, s Jupiterem. Vážně. A dvojnásob horší je, že jsem to vyhrál. Vykolejil jsem ho. To's měla vidět! Takovou podívanou neuvidíš ani za deset tisíc let! Exploze největší planety! I pouhým okem to bylo znát!«

»Cože?« zůstala opravdu zaskočená. »Hele, Pepku, to je snad trochu silné kafe!«

»Dá se tomu věřit?« usklíbl se. »Nedá, co? Ale kdybych to neudělal, nevrátil bych se. Nebo za tisíc let, podle toho, jak tam čas pádí. Budeš to muset překousnout. Hlavní důkaz je, že jsem tu. Jupiter mě chtěl uvěznit a já jsem se nedal. Podařilo se mi otevřít bránu a pak jsem ji asi tak dva měsíce držel otevřenou, zatímco Jupiter do mě veškerou svou silou bušil, abych ji zavřel.«

»Říkal jsi, že jsi tam byl jen den!« připomněla mu zaraženě.

»Však mi tam ty dva měsíce trvaly sotva hodinu,« souhlasil. »Musíš ale uznat, byla to nejdelší hodina mého života. Jednak tu uběhly dva měsíce, ale taky do mě po celou tu dobu bušila největší planeta, Jupiter. Takový výprask jsem v životě nezažil. Chybělo málo, aby mě zabil, ale měl jsem na své straně aforxitu, Jupiter nakonec nevydržel a vybuchl.«

»Jak to víš?« nedůvěřovala mu.

»Viděl jsem to na vlastní oči,« pokrčil rameny. »Poslyš, Mančo, tam platí úplně jiné přírodní zákony, nejen čas. Doufám, že mi věříš aspoň to, že se tam vůbec netoužím vracet!«

»To ti uvěřím snadno,« řekla. »Aby ses zase vrátil za tři roky...«

»S tím je konec,« řekl. »Mám tam ještě nějaký slib, ale k jeho splnění se tam nemusím vracet osobně. Teď bych rád věděl, co dělají všichni na Zemi.«

»Loví d'áblý,« přikývla smutně. »Děblové vyhlásili Andělskému světu válku a použili v ní atomové zbraně. Kromě Vítů nám všem zabili rodiče, to jim přece nikdy neodpustíme! Vítů rodiče neměl už dřív, ale zabili nám tam doktora Alexijeve, který udělal z Andělského světa nejlepší svět v okolním vesmíru a to sebralo i Vítů, měl Alexijev víc než tátu. Olda přišel o rodiče, o bratra i o sestřičku a hlavně mu vzali smysl života, Andělský svět byl pro něho vším, vždyť ho znáš. Ani já jsem mu nemohla pomoci, taky jsem měla smutek pro své rodiče a sestřičky, nevěděla jsem, co si počít. Po půl roce se nás obou ujala Xapho, prý se na nás už nemohla dívat. Přišla nejdřív za Oldou, aby dělala místo truchlení něco užitečného. Byla jsem jí vděčná, i když mi ho přitom svedla. Vrátila mu ale chuť do života a dala mu Janinku, to je tak kouzelné dítě... Nakonec mi ho ani nepřebrala a on pak vytáhl ze smutku i mě. Navíc nás všechny zlákala spojit se. Byli jsme tenkrát všichni v depresi, že jsme na to přistoupili, ale když se na to dívám zpětně, nebyl to špatný nápad.«

»Do toho lovu d'áblů se zapojím taky,« řekl pomstychtivě. »Taky mají u mě vroubek, nejen Vítů měl Alexijev jako tátu.«

»Jen počkej, až se všichni vrátí! To bude překvapení! Taky jsem na tebe zírala, jen co je pravda! Člověk denně nepotkává oživlé mrtvé. Víš, já ti teď věřím všechno, ale nejde jen o víru. Při prvním společném sexu to uvidím. Jestli máš pravdu s tou nevidanou podívanou, uvidím ji tvýma očima, ze tvých vzpomínek. Jako důkaz to bude nejlepší, nemyslíš?«

»To jistě,« vzdychl si. »Zapomněl jsem, že teď patříš k nám. Vlastně bych ti už nemusel nic

říkat, zjistíš si to sama. A taky to uvidíš! Aspoň poznáš, že nelžu!«

»Z toho tě ani nepodezírám,« usmála se. »Znám tě teď přece od tvých prvních žen. Ale měla bych z tebe vylákat aspoň první manželskou pusu po tvém návratu z mrtvých. Dáš mi ji teď hned? Nebo až po Xapho? Nevěřím, že bys to nepřekousl!«

Vstala - a pořád ještě trochu obezřetně mu nabídla rozevřenou náruč.

»Co na to řekne Olda?« také vstal a otočil se k ní, ale usmíval se pořád trochu nejistě. Manča byla přece kamarádova holka, všude na Zemi i v Andělském světě by se to chápalo jako hanebný podraz na kamaráda. Tady možná ne, ale jistý si tím nebyl.

»Bude skákat do stropu,« ujistila ho.

Pepék ale nevypadal moc přesvědčeně.

»Můžeš mi to věřit, znám ho líp než vlastní boty,« pobízela ho dál. »Tebe znám přes tvé ženy víc než tušíš, ale ty mě ještě ne, máš tedy nejvyšší čas začít. Jen mě moc nemačkej, ať malý Oldík neprotestuje. To víš, jsem teď trochu z formy.«

Viděl, že to myslí vážně, ale cítil se trochu divně, když ji objal.

Máňa Hadrboľcová, teď tedy Horáková a podle zdejších zákonů jeho legitimní žena. Sedmá z devíti! Jeho, ale přitom i Oldy, kterému teď nesmí vadit, když mu ji bude objímat a třeba se s ní i milovat. Naopak jemu nesmí vadit, že jeho nejmilejší Xapho má s Oldou Janinku a milují se s ní také Olda a Vít'a. Tefířská rodina vyžaduje v sexu spravedlnost, bez ní by to nešlo. Sám to tak přece zaváděl.

Uvědomoval si ale, jak je to jiné. Při objetí teď vnímal především Mánino vystouplé břicho, na které by měl brát ohled. O to vlastně u svých prvních žen přišel. Pusu ale Máňa dostala, ani se moc nezdráhal. V první chvíli jí zamýšlel dát jen takovou zdrženlivou, kamarádskou, ale vystihla ho a přísála se k němu rty tak vášnivě, že to nevydržel a přidal se také naplno. Byla teď přece taky jeho žena a měl by ji mít rád jako ostatní. Tím ji přece Oldovi nevezme, jako mu Olda nevzal Xapho, ačkoliv s ní má dítě.

Je tenhle svět ale jiný než Země!

Líbalí se s Máňou dlouho a vášnivě. Máňa, stejně jako tefírky, neměla namalovaný obličej ani rty. Nedávno, pro Pepka před půl rokem, pro ostatní o tři roky víc, si Ramiel nechala u kadeřnice poradit a přišla od ní nalíčená a s výraznou rtěnkou. Pepék ji při líbání trochu odstrčil a řekl, že od ní pusa chutná nějak moc chemicky. Ramiel se urazila, ale příště byla bez líčidel a rtěnky a Pepék jí to vynahradil slovy, že krásné holky, co mají přirozeného půvabu na rozdávání, chemii nepotřebují. Ostatní tefírky si to vzaly k srdci také a s kosmetikou to raději ani nezkoušely. Marie to, jak se zdá, od nich převzala.

To ještě Pepék nemohl vědět, že se Olda kdysi Marii svěřil, že se mu líbí právě proto, že není nalíčená a nedělá se jiná než je. Marie tenkrát zrudla a Olda to považoval za přirozený ostych dívky nad pochvalou od kluka, ale skutečnost byla jiná. Marie totiž nalíčená byla, ale tak nepatrně, že to Olda nerozeznal. Vzal jí tím ale okamžitě chuť na líbání. Nemohla přece připustit, aby poznal pravý stav věcí! A pak už se nelíčila, když měl raději přírodní vzhled i chuť.

Při pozdějším vášnivém sexu s telepatickým propojením se tomu oba, Marie i Olda, od srdce zasmáli. A Olda jí ten malý hříšek rád odpustil. Pak si to samozřejmě vyjasnili dohromady, když se spojili do velké rodiny.

Přece jen má tenhle svět něco do sebe!

První překvapení nastalo, když se vzbudily děti. Poznali to podle rachotu z dětského pokoje. Pepkovi kluci tam názorně předváděli, jací jsou po tátovi proslulí rošťáci. Marie si vyhradila, že tam vejde jako první, zpacifikuje je a pak teprve Pepka pozve na slavnostnější přivítání. Podařilo se jí to rychle a když ho telepaticky zvala dál, byl tam už klid.

Pepék se objevil ve dveřích a děcka na něm mohla hodnou chvíli oči nechat.

»Ježíši! To je přece táta!« vyhrkla po chvilce udiveně Eilael.

»Tohle není náš táta!« namítl zaraženě malý Pepča.

»Ale je! Nevidíš? Ten z pomníku přece!« ujistila ho Eilael.

»Ten je jenom ze zlata!« zpochybnil to Pepča.

»Tenhle je ale opravdový, živý!« vyjekla Malakim.

To už se k Pepkovi vrhly dvě nejstarší dcery, Eilael a Jinn. Ani Malakim nezůstala pozadu. Naskákaly mu kolem krku a začaly vřeštět jedna přes druhou, nahlas i telepaticky.

»Je tu táta! A živý!« jásaly a držely ho kolem krku.

»Kde jsi byl?« byla nejčastější otázka. »Kdo tě oživil? Víš, že jsme pro tebe brečely? Kdo a kde tě našel? A jaké to je, být mrtvý?«

Na některé otázky se ani nedalo odpovídat.

Pepka jenom napadlo, že jeho dcery berou zázraky se vzkříšením mrtvých jako něco naprosto normálního. Považovali ho za mrtvého, byl tedy mrtvý. A když přece přišel, musel ho někdo oživit. Jak také jinak?

Mladší kluci se hned nepřipojili. Jen udiveně zírali, jak sestry vyvádějí. Když se ale Pepek pomazlil s dcerami, obrátil se i ke klukům. Těm to mezitím došlo. Ten cizí pán se opravdu podobal tomu na pomníku a sestry vyváděly víc než by si dovolily k někomu úplně cizímu. Když se Pepek natáhl po Pepčovi, kluk ani neuhnul, jak by asi udělal v první chvíli.

»Vážně jsi taky náš **tatina**?« dožadoval se ale aspoň formálního ujištění.

»Takže máme taky tři **tatiny**, jako Franta! Prima!« rozjasnil se Radeček.

»Ano, ale tohle teď bude váš **pravý** táta,« uvedla to na správnou míru Manča.

Hned Pepkovi potají směřovaně telepaticky vysvětlovala, že tátové i mámy se dělí na **pravé**, ke kterým se děti chodí přednostně mazlit a občas i stěžovat si na křivdy, a na ostatní, kterým děti říkají **tatiny** a **maminy**. Může to souviset s biologickou pravostí otce i matky, ale nemusí, **pravé** táty i mámy teď mají všechny. Také na to si Pepek bude muset zvyknout.

»A vezmou mě jako pravého?« staral se trochu, ale také jen směřovaně na Máňu.

»Určitě!« ujistila ho také tak a přidala mu k tomu úsměv. »Hodně záleží na tom, jak se k nim budeš chovat, ale u tebe nemám obavy, máš přece děti rád.«

Pepka to povzbudilo. Možná není tak špatné, když o něm Manča ví úplně všechno.

Děti se nestrojily, jen si každé v rychlosti přebarvilo andělskou kombinézu. Teprve teď to byl správný mumraj. Eilael se pyšnila tygří kůží, Jinn měkkou růžovou, Malakim dala přednost vzorku podzimního javorového listí. Kluci měli spíš konzervativní sklony. Pepča se přebarvil jako táta do džín a kárované košile, Radek měl přiléhavou fialovou kombinézu, dvojčata se shodla na střízlivé barvě plážového písku s kamínky a mušličkami.

Manča objednala všem snídani a chvíli na ně dohlížela. Když ale po chvilce uklidila nádobí, utřela dvojčatům pusy od kakaa a nařídila Jinn zamést droby pod stolem, předala Eilael vládu nad dětským pokojíkem a vytáhla Pepka na chodbu.

»Teď si děti hrají samy,« usmála se. »Do oběda je to čistě jejich království, po obědě a hlavně k večeru bude víc společné zábavy.«

Vrátili se tedy do haly ke stolku s buchtami. Tentokrát se Pepek neposadil proti Marii, přitáhla si ho vedle sebe a vzala jeho ruku do dlaní, jako by se bála, že jí zmizí. Už teď se chovala jako jeho starostlivá a chápající manželka. Uvidíme, řekl si.

»Eilael a Jinn mají za pravého tátu Vít'u, Malakim Oldu,« pokračovala, když se opět usadili. »Ale jak je znám, nejspíš se to spravedlivě přerozdělí. Eilael si tě přivlastní zpátky, nejvíc a nejdéle pro tebe truchlila. Do dneška měli Olda a Vít'a rozdělené i tvé kluky. Pepča a Radek patřili Oldovi, Salgielini kluci Vít'ovi. Teď ti je spravedlivě vrátí, i když se k nim možná budou kluci chodit ze zvyku mazlit. Ale na tebe si jistě zvyknou brzy, jako si zvykly Eilael, Jinn a Malakim.«

»Takže si budu muset zvyknout i já, kdo je čí pravý táta a máma, co?« usmál se také.

»Je to jednoduché,« ujistila ho. »Většinou se to shoduje s biologickými vztahy, přece jen si každý vlastní potomky pamatuje, ačkoliv musíme často ve sporech spravedlivě hájit i nevlastní před vlastními. Spravedlnost je zkrátka nad biologickými vztahy, jinak to nejde. Eilael má jako **pravou** mámu Yazatap, Jinn Soňu a Malakim Mariuk. Já a Hedvika vlastní děti nemáme, takže jsme jenom

maminy, ale já čekám Oldíka a Hedvika už taky uvažuje o dítěti, jen se ještě nerozhodla, s kým by je chtěla. Aby ses třeba nedivil, kdybys to měl být ty, i když máš už teď z naší rodiny vlastních dětí nejvíc.«

»Zřejmě už se obejdeme i bez adopcí, že?« usmál se Pepek bezelstně. »Tedy - myslím tím naši rodinu, ne ostatní.«

Podívala se na něho nejprve vytřeštěně, ale pak si vzdychla.

»Jo aha, ty to ještě nevíš!« zesmutněla. »S adopcemi je definitivní konec.«

»Přestali jste dělat výpravy do Gehenny?« zpozorněl a trochu zvažněl.

»Není kam,« řekla. »Gehenna je definitivně mrtvá.«

»Gehenna?« vyhrkl udiveně.

»Válka v Gehenně skončila, jak jste s Yazatap nečekali,« ujistila ho. »Kmeny Árjá i Baal loni snížily počet pevností na poslední dvě. Vyvinuli ještě účinnější bomby i štíty a když pro nové štíty nestačila energie, zbylé pevnosti bezohledně obětovali. Nějaké obětované děti i dospělé jsme odtud vytahali, každé zachráněné dítě bylo dobré. Měli jsme sice další problémy s fanatiky, ale zvládli jsme je. Baalům zbyla pevnost Ar-Baal-Layett, Árjům Ářj-Cuginoli, víc jich ani kněžny obětovat nemohly. Očekávali jsme, že jedna nebo druhá strana podnikne rozhodující zničující útok, až se na to důkladně připraví, což se nedalo čekat příliš brzy. Nám by stačilo občas Gehennu zkontrolovat, proto jsme odtud stáhli i naše duchovité špiónky. Dopadlo to ale jinak. Obě poslední pevnosti zničili v rozmezí jediného týdne lidé ze Země.«

Pepka to pochopitelně zarazilo.

»Lidé ze Země?« opakoval nechápavě. »Co ti s tím měli společného?«

»Hodně,« potvrdila mu. »Pamatuješ se ještě na ostrov Nové Německo? Žijí tam bývalí poslední hitlerovci, vykazani z Xijtry. Když pak Nové Německo napadla armáda sousední Brazílie, ukázalo se, že Novoněmci mají nějaké neznámé ničivé bomby, ničivější než pozemské atomové i než kumulativní lithiové pekelné. Armáda Brazílie se s torzní bombou seznámila první a z jejich námořní a letecké armády přežila hrstka vojácků. Pak tam byl dlouho klid, na Novoněmce si nikdo netroufal. To snad ještě znáš. Němci torzními bombami zastrašovali případné agresory, ale sami je nezneužívali, to jim musíme uznat. Ale pak se stalo moc věcí najednou. Baalky z Gehenny podnikly vojenský výpad na Zem a vimaany skoro srovnaly se zemí hlavní město Brazílie. Jenže Novoněmci, ačkoliv předtím použili torzní bombu právě proti Brazilcům, invazi Baalek zastavili torzní bombou hosenou přímo do pevnosti Ar-Baal-Layett. Ty jsi něco takového zažil a proto tě nepřekvapí, že tam nezůstala naživu ani myš. Na Gehenně tím pádem zůstala jen poslední nejsilnější a nejvyzbrojenější pevnost Ářjů, všemi obávaná *citadela tisíců reaktorů* Ářj-Cuginoli. Jenže Novoněmci nerozlišovali, který kmen Gehenny invazi na Zem podnikl. Pro ně přišel útok z Gehenny a jak byli v ráži, poslali další bombu i Ářjům. Nejspíš oprávněně, Árjá by asi neváhaly podniknout na Zem stejně zničující invazi jako Baalky, ale Novoněmci je předešli. Zpočátku jsme tomu nechtěli uvěřit, ani Yazatap nechápala, jak se jim podařilo probít nejnovější a nejsilnější štíty Ářj-Cuginoli, nemluvě o tom, jak dokázali zjistit, kde se poslední obsazená pevnost na Gehenně nachází. Zůstalo tam totiž ještě několik prázdných, vyklizených pevností, ale těch si nikdo nevšímal. Zničením Ářj-Cuginoli vyhasl život na Gehenně úplně.«

»Takže Gehenna padla,« zmohl se Pepek jen na suché opakování toho faktu.

»Trochu jsme litovali dětí, které za nic nemohly,« pokračovala Marie. »Vytahali jsme jich ale víc než jsme čekali. Yazatap zpočátku předpokládala, že jich bude kolem tisícovky, ale to jsme splnili několikrát. Máme teď šest ostrovů plných dětí i dospělých, víc jsme jich zachránit nemohli. Tefírské genetičky tvrdí, že to postačí k záchraně tefírů jako druhu, aby nebyli ohroženi vyhynutím. Samozřejmě pokud jim Země přispěje dalšími chlapy, ale to se pomalu, ale jistě děje i dnes.«

»Tefírové tedy nevyhynou?« usmál se trochu. »Kolik jich zůstalo?«

»Dá se říci, že z tefírů zůstaly naživu jen dvě poslední skupiny,« pokračovala tedy dál Marie. »Jedna tady v Oáze. Je jich málo, ale dá se říci, že osady vzkvétají. Tefírky doplňují lidé ze Země, většinou chlapi, nás pozemšťanky tady spočítáš na prstech. Druhou skupinou jsou d'áblové rozesetí

po okolních světech, prakticky ale jen na Zemi, až na pár duchů, které jsi vyhodil do sousedních světů a ještě jsme je nevysbírali.«

»A co Pegsda a jinde?« připomněl jí.

»Další duchové už přibývat nebudou,« rychle mu to vysvětlila. »Takže nemá smysl držet hlídky v nepřírozené duchovité podobě na Pegsda i v Gehenně. Přetahali jsme je všechny do Oázy.«

»Co tady s nimi děláte?« zajímalo Pepka.

»Vždyť to víš,« mávla rukou Máňa. »Ženské jsme zařadili mezi ostatní. Výhodou pro nás je, že kdo prožil třeba i jen měsíc v beznadějně situaci jako duch na Pegsda, má obvykle války po krk. Chlapi z Pegsda i z Gehenny jsou jako manželé nepoužitelní, ale vyhodit je by nebylo spravedlivé, mají i zásluhy. Smířili jsme se s tím, že nám nepomohou a kluci jim vybavili ostrov na opačné straně světa, aby si tam žili podle svého. Přijali to, zřídili si tam ke všeobecné spokojenosti dobře vybavený **Gay-klub**, ale rozkvět Oázy zůstává ležet na chlapech ze Země.«

»A co tefírové na Zemi? Na ně teď pořádáte hony?«

»Je to zvláštní druh války,« řekla. »Napadli nás podle válečných pravidel, Andělský svět nám vyvraždili jedinou atomovou bombou na naše sanatoria. Ale vítězi ani zdaleka nejsou. Neposíláme na ně letadla ani bomby, ale vedeme proti nim partyzánskou válku. Nevadí nám, že nám vytrvale nadávají do teroristů. Nejprve jsme zlikvidovali jejich duchy, aby nám nemohli v duchovité podobě škodit. Naházeli jsme je postupně vesmírnou bránou **Saturn-dolů**, pochytili jsme je do vězeňského letadla, obletěli s nimi tobě dobře známé kolečko Jupiterských světů a nechali jsme je v normální hmotě v Sibérii. Svět Saturn-dolů je také jedna zmrzlá poušť, i v tropech tam padá sníh a roste tam jen vřes a tvrdá tráva, ale žít by se tam dalo. Snad si na to ještě pamatuješ, prohodil jsi tam kdysi nějakého hrozně arogantního d'ábla Raphaela. Dělal nám pořád potíže, až jsme ho nakonec po dobu úprav vsadili do zamřížované klece, proto tomu světu říkáme **Raphaelův Arest**. Dábly i jejich lidské pomocníky tam házíme dál, ale dábly tam nenecháváme, vozíme je dál, na Sibérii. Původně jsme jim dodávali zásoby, aby nepomřeli hladu, později jim Vít'a zařídil k uspokojení jejich základních potřeb robocentrum a od té doby se o ně nestaráme. Ted' už máme proti sobě na Zemi jen hmotné dábly. U těch je to jednodušší, nepotřebují proměnu z duchů na hmotné, jsou ale promíchání mezi lidmi, snadněji před námi prchají a přece jen jsou proti duchům i nebezpečnější.«

»Lovila jsi je také?«

»Dokud jsem mohla, také jsem je lovila,« potvrdila mu to. »Nezasluhují si slitování.«

»Myslíš kvůli Andělskému světu... to máš asi pravdu,« přikývl.

»Nejen kvůli tomu,« řekla ještě tvrdším tónem. »Také kvůli lidem Země. Neměj iluze o tom, jak se k nám chovají, sám jsi jich přece pár zlikvidoval, ale postavil ses jen těm, kdo začali škodit přímo tobě. Vaše nájezdy na ně s Mariuk a Xapho jsme pečlivě rozebrali, ale nespokojili jsme se s tím. Postupujeme proti nim systematicky, je nás víc a díky Ogdurským darům máme dostatečnou převahu. Vůbec to není válka podle dřívějších představ. Říkáme tomu lov škodné zvěře. Andělský svět nám hrubou silou zničili, ale další ztráty už jsou jen na jejich straně. Nemine dne, abychom jich aspoň pět nepolapili.«

»Házíte je všechny do **Raphaelova Arestu**?« zajímal se.

»Dábly přednostně házíme do **Bažin smutku**, to je svět **Saturn-nahoru**,« řekla. »Je to pro ně i tak jen přestupní stanice, stěhujeme je cestou **Neptun-dolů** na Sibérii. Zasloužili by si horší trest než vyhnanství, ale nepotřebujeme víc než jejich spolehlivé zneškodnění. Ani lov hmotných d'áblů není na Zemi snadný. Zprvu jsme je vyhledávali pomocí jejich vlastní obrazovky, jako ty a Xapho, ale toho si brzy všimli a vypnuli ji. Musím Vít'ovi uznat, je to génius. Vymyslel kompas na dábly, zachytí je až na dvacet kilometrů a dovede nás k nim. A tam to jde ráz naráz. Když duchové d'ábla vypátrají, bez nejmenšího varování ho prohodí do **Bažin smutku**, kde na něho čeká osm **bažiňáček**, nejodolnějších tefírek. Musíme na to vybírat jen d'áblice, navíc jen nejodolnější. Pozemští d'áblové mají totiž uměle zesílené **yvoro**. Snad se na to pamatuješ, vím to ostatně přes tvé ženy, jako bys mi to řekl sám. Zdálo se ti tenkrát, že jsou jejich údery silnější než údery rodilých tefírek z Gehenny. To nebylo pouhé zdání. Tefírky s andělskou psychickou odolností našťestí vydrží víc než my lidé,

každého přimrazí, telepaticky se s ním spojí a proberou se jeho myšlenkami. Nic před nimi neutají.«

»Netušil jsem, že by měli tefirové na Zemi telepatii!« namítl zaraženě.

»Nemají ji, ale tvá po čertech citlivá Ramiel zjistila, že spojením telepatických tefirek se dá rozkmitat do rezonance i mozek, který telepatii neovládá. Než se vzpomene, mají ho skrz naskrz prokouknutého a nemusí ani promluvit! Je to jako kdyby se ke všemu sám přiznal.«

»Aha, tak tedy zjišťují jejich viny!« usmál se Pepek. »A co dělají s nevinnými?«

»Nevinného by vzaly do Oázy, ale zatím nenašly jedinou výjimku,« zavrtěla hlavou. »Na Zemi snad není jediný ďábel, aby neměl na krku desítky vražd. Uznaly by jim polehčující okolnosti, ale oni jsou všichni zabijáci k pohledání. Takže z každého vytáhnou důležité informace, zejména co on ví o ostatních, pak ho odešlou do **Sibérie**.«

»Žádný nebyl bez viny?« pochyboval Pepek.

»Tady o tom probíhala po celý rok bouřlivá diskuse, než jsme se shodli,« přitakala mu Máňa.

»Vypadá to asi takto: tefirky na konci výsledku udeří na zajatce, aby svých zločinů litoval. Kdo zločinů nelituje, toho považují za nenapravitelného a jde do **Sibérie**. To je ale nejčastější kámen úrazu. Tefirové považují lidi za méněcenné a nelitují nás. Pak se s nimi ovšem nikdo nezdržuje. Uvědom si: je to úplně jiná válka než všechny ostatní, co kdy na Zemi byly. V minulých válkách za sebe vládci posílali do bitev vojáky. Někdy za peníze, jindy za slib tučné kořisti, ale často i nahnané do armád proti jejich vůli. Nikdo nespočítá, kolik nešťastníků v různých válkách padlo. S takovými zajatci by snad bylo lidské jednání na místě. Můžeš pochopit vojáky, kteří brání napadené domovy, ale nemůžeš litovat takové, kteří jdou s písni na rtech do loupežné války pro uspokojení svých sadistických sklonnů, pro kořist nebo z touhy po moci a krvi. Ještě horší než vojáci jsou jejich velitelé. To jsi přece taky uznával, když jsi jako dítě nosil atomové pozdravy na stoly presidentů, aby ukončili okupace cizích zemí. Neuvedomil sis tenkrát, že i oni jsou pouhé nastrčené figurky a všemu vládnou tefirové, kteří se drží pěkně vzadu. Pozemští tefirové jsou ta nejhorší cháska. Přišli k nám vládnout a zabíjet. Obyvatele Země považují v lepším případě za dobytek, v horším za obtížný hmyz. To už nejsou ani vojáci, to je privilegovaná kasta vládců, kteří za sebe posílají na smrt jiné a pokud se zabíjení lidí účastní osobně, zabíjejí s chutí, s radostí a bez slitování. Jsme pro ně zkrátka bezcenní. Ať se tedy nediví.«

»Jsou taková opravdu všichni?« snažil se ji zviklat.

»Na výjimku zatím marně čekáme,« trvala na svém. »Možná byli mezi duchy, ti snad neměli příležitost lidi zabíjet a sami na své kůži poznali, jak chutná být podřadnými. Ale ani ti naši kolonii v Oáze neposílili, všichni odešli na opačnou stranu do Gay-klubu. Mezi tefiry na Zemi není žádný hodný slitování.«

»Prima!« vzdychl si Pepek. »Do které kategorie zločinců zařadíš Yazatap?«

»Jak to myslíš?« zamračila se.

»Yzatap přece také zabíjela nevinné civilisty!« připomněl jí Pepek.

»Spočítali jsme jí to také, neboj se. Důležité je, že ještě včas uznala chybu,« zastala se jí Marie. »Většinou zabíjela nepřátele ve válce a na rozkaz. Ty jsme jí nepočítali. Zabíjela na Zemi i civilisty včetně žen. Ano, ale to napravila přispěním k záchraně tefirek z Pegsda. Řekla bych, že by opravdu přísným soudem prošla s odřenýma ušima, ale důležité je, že má snahu všechno napravit. Salgiel na tom byla lépe, ta spíš zachraňovala než zabíjela a mladší tefirky neměly k vraždám příležitost. Sám jsi přece cítil, že je v nich ještě jiskřička lidskosti, ne? Nebud' na ně tak zlý!«

»Já je neobžalovávám, ale obhajuji,« ujistil ji. »Jestli dáváte tefírům podmínky, aby nikdo vaším sítem neprošel, jsou vaše soudy fraškou!«

»Sama bych si přála, aby tím aspoň jeden prošel se ctí,« ujistila ho.

»Já taky,« vzdychl si. »Ne že bych nebyl pro spravedlnost, když o mě víš všechno, víš jistě i co jsem dělal na Zemi. Ale snažil jsem se dávat šanci i jasným darebákům.«

»Dal bys milost těm, kdo připravili zkázu Andělského světa?« zaškaredila se na něho. »To přece není jen tak! Vrahovi smíš dát šanci jen když je naděje, že už vraždit nebude. Litoval bys

vrahy Alexijeva a našich rodičů a nabídl bys jim ještě jednu šanci vraždit?»

»Těm ne,« zamračil se. »Hromadná vražda nesnese shovívavost. U koho jsem nemohl pochybovat o jeho vražedných úmyslech, toho jsem zabíjel i já.«

»Tak vidíš!« řekla. »Ani u tefirů nemusíš pochybovat. Kdyby kdokoliv uznal chyby a chtěl je napravit, nebo se aspoň polepšit, milost by dostal. V *Sibérii* se jim nežije lehce, ale aspoň žijí.«

»Jak na tom vlastně jste?« zeptal se. »Kolik jich tam už máte?«

»V současné době je tam osm set tefirů, většinou z Francie a Německa. Ve Švýcarsku a v Rakousku měli v jeskyních pod Alpami hodně podzemních rezidencí, ale teď už si asi všimli, že sebedokonalejší podzemní úkryty, kde by možná přečkali i atomovou válku na Zemi, jim nejsou nic platné a odstěhovali se z nich. Každý má po celém světě připraveno několik dalších úkrytů a mohou svá impéria řídit odkudkoliv, ale Evropě se začínají vyhýbat a mají proč! Mnoho jich tu už nezbylo. Uvažujeme, že přesuneme hlavní loviště za oceán, teď dokončíme žně v Itálii a bude chvíli trvat, než ji vyčistíme. A věřil bys, že pověstnou italskou Mafii řídili jen tři praví ďáblové? Zorganizované to ale měli dobře.«

»To je velice zajímavé,« přikývl. »Jste si tím ale jistí?«

»Teď už ano,« přisvědčila. »A ještě něco. Určitě tě bude zajímat, proč je Ramiel tak citlivá. Před chvílkou jsem řekla, že je citlivá po čertech, ale ve skutečnosti jen po jednom. Ramiel totiž pokusně dostala telepatii od Oldova psa Čerta. Pamatuješ se, že tu byl tenkrát s Alexijevem, Oldou a Františkem?«

»Na toho se dobře pamatuji, dlouho jsme se předtím neviděli a nechal jsem se tenkrát od něho přátelsky olízat.«

»Jenže Čert měl tenkrát na krku klon s jednou jedinou telepatii,« dodala. »Měl bys asi vědět, že Olda dostal starší telepatii od andělky, zatímco Čert novější a lepší druh od Přitele andělů. Proto byla Ramiel tak citlivá. Může se navíc domlouvat i přes několikery vesmírné hranice, potřebuje tam jen někoho se stejným druhem telepatie. Psi mají tento druh všichni, lidé jen když ji dostali od Ramiel. Bažinačky byly z tefírek první, proto mohou lézt lidem i tefirům do vědomí.«

»Vida!« rozjasnil se Pepek. »Taky mi to bylo divné, ale tím se to vysvětluje.«

»Tak to aspoň víš,« uzavřela to. »Ramiel se bez problémů telepaticky baví s vaším malým Radečkem i přes několik vesmírů. Xijtranské chobotnice zjistily, že všichni potomci dědí zásadně novější druh. To je asi obecná vlastnost Ogdurských orgánů.«

»Príma,« přikývl Pepek. »To by mi ji mohla taky věnovat!«

»Nemohla, protože máš už starší druh a ten nedovolí novému, aby se ujal.«

Pepka to trochu zarazilo, ale pak pokrčil rameny.

»Škoda,« řekl. »Dobré je aspoň to, že by se to mohlo přes potomky šířit.«

»Nejen přes potomky,« pokračovala. »Nováčkům dáváme zásadně jen novou telepatii. Zpočátku od Ramiel nebo od psů, ale teď už ji má plno tefírek. Jen my nejstarší si musíme vystačit se starším typem. Když děláme nějakou akci, musíme mít s sebou buď štěně, nebo někoho s psí telepatii.«

»Co se dá dělat,« vzdychl si. »Ale poslyš, rozlišuje Vítův kompas skutečné tefiry od jejich lidských sluhů? Nebo je berete šmahem?«

»Nerozlišování pánů od sluhů byla nectnost Vítových amuletů,« usmála se. »Byly citlivé jen na biočipy a závisely tedy na jejich libovůli. Pamatuješ se, jak tě kdysi převezli, když vpálili svůj *d'ábelský cejch* nevinným lidem a odebrali jej vlastním poslancům?«

»Jo,« zavrčel Pepek. »To mě tenkrát strašně rozházelo, když jsem pochopil, že to s tou spravedlností nebudu mít tak jednoduché. Naštěstí jsem se pak dozvěděl o situaci duchů na Pegsda, až jsem se rozhodl nechat Země a než si to promyslím, věnovat se Pegsda.«

»To nebylo špatné rozhodnutí,« přikývla. »My jsme krátce po zahájení lovu zjistili, že začali kvapně ubývat ďáblové označení biočipem. Grémium ďáblů totiž pochopilo, že nás to proti nim navádí a začalo jim je vypínat, abychom je považovali za obyčejné lidi. Nechávali je svým pomocníkům, ale o ty už nám v prvním plánu nešlo. Naštěstí Vítův kompas reaguje přímo na jejich

biologickou podstatu, přesněji na yvoro a mgýčna. Podle mgýčen zaměřuje i naše tefirky, ale konečné rozlišení dělá podle charakteristické síly yvora. Je nám teď jedno, zda mají nebo nemají biočipy, najdeme je tak jako tak.«

»Takže jim jejich velká zbraň spíš škodí než pomáhá!«

»Ano, ale úder od nich je pořád nebezpečný! Zpracovávat chycené d'ábly musí proto zásadně tefirky, my lidé tam vystupujeme jen jako duchové. Naše další nepříjemné omezení také znáš. V Elektrickém světě panuje každým rokem období tak silných elektrických bouří, že ničí letadla a když blesk málem přizabil Oldu, začali jsme je respektovat. V období bouří tedy nelovíme a tefirové mají klid. Říkáme tomu **doba hájení**. Teď je to od ledna do března, ale posouvá se to a na všechny zákonitosti jsme ještě nepřišli.«

»Všimli si toho?«

»Jistě,« přikývla. »Když zjistili, že je necháváme na pokoji, stáhli se zase do Evropy, ale pak doba hájení skončila a brzy odtud zase kvapem přechali.«

»To jim ten čas na vzpomínání dlouho nevydržel, co?«

»Jakýpak čas na vzpomínání?« zavrtěla hlavou. »**Doba hájení** je myslivecká latina. Ať je ničíme pomalu nebo rychle, jejich počty neustále klesají. Víš přece, že tefirové dosáhli neuvěřitelné dlouhověkosti. Kdyby Oldova sestra Boženka nezahynula v Andělském světě, dožila by se podle Xijtranů i přes sto tisíc let. Tefirové se ale na Zemi nerozmnožují, nemají zájem o potomky a nemají mezi sebou ani jednu tefirku. Kde se nic nedoplňuje, jen se ubírá, tam se dříve nebo později narazí na dno. Doufáme, že pak zůstane jen naše kolonie v Oáze.«

»Litovat d'ábly nebudu,« přikývl. »Také se zapojím do lovů. Ale napadla mě jiná věc. Víte už, proč mám čtyři kluky a žádnou holku? A co na to v Oáze říkají ostatní?«

»Většina ti je závidí,« usmála se. »Salgiel dodnes nezjistila, proč to tak je. Domnívá se, že to je buď tvoje přirozená vlastnost, nebo přípustná statistická odchylka. Na duchovitý stav se to svádět nedá, Vít'a v něm byl mockrát a má s Jarčou Jarušku. Olda má s tefirkou Janinku, ale pak se mnou kluka a ostatním se rodí přesně podle předpokladů čtvrtina kluků a tři čtvrtiny holek. Máš prostě víc kluků, buď rád, kluci jsou tady vzácnější. Vlastně mě teď napadlo, abychom si tě nakonec nemusely před jinými ženskými hlídat! Jistě by byl o tebe zájem, když umíš dělat kluky! Ale snad ti bude nás devět manželek stačit a nebudeš nám nevěrný... s jiným harémem.«

Řekla to ironicky a nepochybně si z toho dělala legraci, ale Pepek to vzal vážně:

»Hele, Manče, kdyby tady nebyla tefirská společnost, našel bych si na Zemi jedinou holku a stačila by mi na celý život. Opravdu nemám v úmyslu rozhlížet se jinde.«

»Ani bych ti to neradila,« podotkla. »Víš, co to je devět zklamaných žen? Vážně bych ti to nepřála! Zažila jsem pozemskou věrnost i tefirský harém, ale nebýt zkázy Andělského světa, Olda by mi stačil na celý život a já jemu snad taky. Ale když to tak srovnávám, tohle je rozumnější. Máme větší výběr a přitom si zachováváme věrnost, i když v širším okruhu. Nerozhoduje, že jsme se kamarádili už předtím. Zpočátku mi bylo hodně proti srsti, když se mi s Oldou před mýma očima milovala Jarča a já jsem zase měla jít s jejím Vít'ou, ale teď už nám to oběma ani nepřijde. Zůstaly jsme dál kamarádkami, kluci taky, získaly jsme další kamarádky ze Země i tvoje tefirky a teď už to jde. Nemyslím, že bys nás mohl rozházet.«

»Jak se říká, člověk si zvykne na všechno, někdo i na šibenici,« usmál se.

»To říkají jen ti, kdo na ní sami nikdy neviseli,« dodala a vstala.

Pomohl jí ještě připravit stoly k obědu. Obědy i večeře se u Horáků odehrávaly ve velké hale u dvou stolů. U nižšího seděly děti, u vyššího dospělí.

Pepka napadlo schovat se do některého pokoje a přijít jako velké překvapení až budou všichni u stolu, ale Marie mu to rozmluvila.

»Já bych vydržela mlčet,« řekla. »Ale děcka neudrží tajemství ani vteřinu.«

Pepek tedy zůstal, dokud se v domě neozvalo zašumění teleportu, ohlašujícího návrat lovecké výpravy. Nato Máňa vyběhla do dětského pokoje přivolat k obědu děti.

Horákova rodina se vracela domů.

Lovci d'áblů

Příchod lovecké družiny byl ve znamení velikého mumraje lidí, dětí a psů.

Horákova rodina měla i bez Pepka jedenáct dospělých členů, lovu se účastnilo deset dospělých a tři psi. Při jejich návratu se na chodbu navíc vyhnula horda dětí. Jarča a Xapho zamířily přímo do dětského pokoje kojit mimina, ale už tam nedorazily. Jak Marie správně předpokládala, děcka tajemství neudržela ani vteřinu.

»Máme nového tátu!« vítal vracející se loveckou družinu malý Pepča.

»Ne nového, ale starého!« opravila ho vážně Eilael.

»Pomníkového!« dodal Svát'a.

Než mohly děti podat ještě zmatenější vysvětlení, vyšel ze dveří Pepek. Překvapení to bylo pro všechny! Xapho, Mariuk i Ramiel zůstaly ohromeně stát, Yazatap, Salgiel, Jarča, Soňa s Hedvikou, Víť'a ani Olda nevypadali moudřeji, ale ani Pepek se nestačil divit. Ramiel se vytáhla, skoro ji nepoznal. Bylo jí teď bezmála dvacet let a jako vejce vejci se podobala zlatovlasé Erelim. V první chvíli ho napadlo, že Erelim vstala z mrtvých, pak si uvědomil, že jí může být podobná díky klonování.

Chvíli stáli všichni jako sochy a nemohli uvěřit vlastním očím.

První, kdo se Pepkovi vrhl vstříc, byl proto pes Čert. Pepek se k němu ihned sklonil, podrbal ho a nechal si na uvítanou olíznout tvář.

»Kde jsi byl?« vyštěkl psík souběžně se srozumitelnou telepatickou otázkou.

»Na to bude asi dlouhá odpověď!« ujišťoval ho Pepek. »Až při obědě, ano? Kdo ještě nemá umyté ruce?«

Poslední otázka byla určená dětem a všechny se otočily směrem ke koupelně.

To už se konečně rozhýbaly i ohromené tefírky.

»Pepku!« vyjekla Xapho, jako kdyby nevěřila svým očím. »Ty žiješ? Kde jsi byl?«

Byla teď ještě hezčí než včera před třemi roky. Teď tedy byla navíc matkou jeho kluka a Pepek na ní mohl oči nechat. Jen napráhl ruce a Xapho jako ve snu vplula do jeho náruče.

»Na hloupé otázky neodpovídám,« řekl, ale usmíval se a tiskl ji k sobě. »Slavnostně prohlašuji, dřív jsem přijít nemohl. Spíš hrozilo, že se vrátím až za tisíc let. Ale udělal jsem všechno, abych tam nebyl ani o vteřinu déle. Ani nevíte, jak jsem šťastný, že jsem zase tady mezi vámi.«

»Ta mlha tě... nespolkla...?« začala nevěřicně Yazatap.

»Ta mlha si se mnou nakonec povídala telepaticky,« zarazil ji. »Kdybychom na ni tak promluvili už na naší straně brány, skončilo by to za pár minut. Kdybych vám teď vykládal, co všechno mě tam potkalo, nevěřili byste mi. Necháme si to raději na nejbližší telepatické propojení, souhlasíte?«

»Nesouhlasím!« vyštěkl pes Čert. »Při telepatickém propojování jsou psi nepřipustně diskriminováni!«

»No dobře,« ustoupil Pepek. »Ale jen stručně! Abych se dostal domů, musel jsem si otevřít bránu a udržet ji otevřenou. A to nešlo tak snadno.«

»To znám!« vyštěkl Čert. »Když někdo otevře bránu, kde ji chceš otevřít ty, nejde ti to ani kdyby ses přetrhl na pět štěňat! Když to ale stihneš dřív ty, nehne s tebou nic na světě.«

»Ano,« přikývl Pepek. »Pokud ten druhý není mnohem silnější než ty.«

»Troufl bych si udržet otevřenou bránu i proti tyrannosaurovi!« holedbal se pejsek, ale nikdo se nad tím nepozastavil, všichni věděli, že Čert tyhle obludy dokáže obrátit na útěk, když proti nim použije xeri.

»Proti tyrannosaurovi by to byla hračka,« souhlasil Pepek. »Tohle bylo těžší zvíře než milion tyrannosaurů. A musel jsem to udržet dost dlouho. Asi tak dva měsíce.«

»Milion tyrannosaurů?« vytřeštil oči psík, pro kterého byl milion nepředstavitelný, ale Pepkovo přirovnání se nezdálo nikomu kromě Marie, ta jediná věděla oč jde.

Čertův upřímný údiv ale stačil překrýt další neuvěřitelnou zprávu, že totiž Pepek držel bránu otevřenou celé dva měsíce.

»Pepku!« vykřikla Ramiel. »Já věděla, že žiješ!«

»To jsi vědět nemohla,« zavrtěl hlavou. »Byl jsem v jiném světě.«

»Ale měla jsem neustále pocit, že tě vnímám!« nedala se Ramiel a tlačila se, jako by chtěla Xapho od Pepka odstrčit. Xapho to pochopila a přenechala jí Pepkovu náruč, ale to už se vzpamatovaly i ostatní tefirky a postupně se všechny s navraceným tulákem objaly. Zato Pepkovi kamarádi se drželi opatrně vzadu a moc se k němu nehrnuli.

»Ty, poslyš...« začal trochu rozpačitě Olda.

»Vím už, co se tady stalo,« řekl Pepek. »Máňa mi to stihla povědět.«

»Už víš... všechno?« sondoval ho opatrně Olda.

»A co na to řekneš?« zeptala se Pepka také trochu nejistě Yazatap.

»Co bych řekl?« ušklíbl se trochu Pepek. »Postavilo mě to před hotovou věc, mám jen dvě možnosti. Přidat se k vám nebo odmítnout. Jenže to druhé si nedovedu ani představit.«

»Opravdu nejsi moc našťvaný?« starala se i Xapho.

»Nemám proč,« řekl smířlivě. »A co vy? Vezmete mě zpátky?«

»Taky nám nic jiného nezbude,« vzdychl si Olda. »Nedovedu si představit, že bychom tě nevzali. Tahle rodina byla přece původně tvoje.«

»Takže vítej zpátky domů, marnotratný synu!« řekla Jarča ulehčeně.

»A to teda ne!« ohradil se rázně Pepek. »Žádný návrat marnotratného syna, ale návrat z normální a navíc velice úspěšné výpravy!«

»Ale přece jen! Po třech letech?« rýpla si Jarča.

»Byl jsem tam necelý den,« zvažněl Pepek. »Důkazy si nechám na později, ale když se na mě podíváte... jsem nebo nejsem o tři roky starší?«

Všichni kromě Máni znovu ztuhli. Pepek musel opět vytáhnout jinak ubíhající čas na jupiterském světě, ale věřili mu víc než zprvu Máňa. Tu ale také přesvědčil až jeho vzhled.

»Žádný marnotratný syn!« trval na svém.

»No tak dobře, беру to zpět!« přistoupila na to trochu lehkomyšlně i Jarča.

»Tím hůř pro nás!« vzdychla si nešťastně Xapho.

»Proč?« zachytil to Pepek. »Netěšíš se, že budeš zase moje nejmilejší? Olda má přece jako nejmilejší Marii.«

»My to teď ale bereme spravedlivě, víš?« podívala se na něho Xapho s očekáváním.

»To budu muset taky!« vzdychl si i Pepek. »Ale Marie řekla, že každý smí mít někoho maličko oblíbenějšího. A u mě jsi to vždycky byla ty! Nebo jsi už zapoměla, která holka dostala mou první pusou? To mi ani neříkej, na to se přece nezapomíná!«

Xapho už víc nevydržela. Vrhla se mu opět do náruče a rozbřečela se, ale ostatní je objali ze všech stran.

Rodina byla zase pohromadě...

Povídání o pokoření Jupitera si museli nechat na oběd. Z koupelny se začaly trousit děti, které rozsadili kolem menšího stolu v hale. Sami obsadili místa u většího.

Jarča a Xapho se odběhly převléknout do šatů na kojení, andělské kombinézy by jim totiž vadily. Každá si na klín vzala své mimino a přisedly si ke stolu k ostatním, aby jim nic neuteklo. Jídlo dostaly jen děti, dospělí čekali na nakrmení mimin. Pepek mezitím povídal o rudé mlze a o Jupiteru.

»Neměl ses mu stavět na odpor,« mračila se Yazatap. »Měl sis vyčíhnout chvíli, až by ti bránu pootevřel on sám, proklouznout ven a nechat všechno, jak to bylo.«

»Proč?« podivil se Pepek. »Není lepší, když bránu nic neblokuje?«

»Chyba!« řekla. »Kdyby ji to blokovalo, nemohl by tam nikdo zůstat tři roky jako ty. Teď abychom se báli, že se nám tam zatoulají děti.«

»O děti se bát nemusíme,« zastala se Pepka Salgiel. »Příliš malé děti nemohou slýřib používat a ty starší už z toho budou mít rozum.«

»Nevím,« zachmuřil se Pepek. »Nedědí děti náhodou Ogdurské orgány po rodičích? Mám dojem že ano, ale nevím, kdy se vlastně takové orgány projeví.«

»Orgány se dědí,« souhlasila Salgiel. »Podle štěnat ale víme, že se aktivují v různou dobu. Telepatie je připravená hned po narození, ostatní orgány jsou u dětí i u štěnat zprvu nečinné. Idarchon se u štěnat aktivuje do čtvrt roku a u dětí do roka. Naštěstí nemohou malé děti ani štěnata používat nebezpečnější slýřib ani xeri. Podle štěnat bych čekala, že se u dětí aktivují až kolem pěti let. Ogdurové to měli vymyšlené dobře, to jim musíme nechat.«

Pepek musel vysvětlit pár detailů ohledně Jupitera Čertovi, ostatní se spíš těšili, jak si to všechno sami večer prohlédnou z jeho vzpomínek.

»Mám ale jiný problém,« zajímal se naopak Pepek. »Poslyš, Čerte, nechceš zavolat Přitele andělů? Mám dojem, že v případě Andělského světa nešlo o jeden život, ale hned o všechny životy na něm. Proč jsi nezavolal Přitele?«

»Volal jsem ho,« kníkl smutně psík. »Jenže on tu není. Vůbec nikde není, ani náznak jeho přítomnosti jsem necítil. Říkal, že se ho dovolám kamkoliv, ale Apinu telepaticky cítím až přes tři brány, jeho ne.«

»Aha,« přemýšlel Pepek. »Takže spoléhání na jeho pomoc byla falešná naděje.«

»Mohl se vrátit k Ogdurům,« omlouval ho Olda, ale také se trochu mračil.

»Měl tu nechat aspoň malou svou část, než odešel,« řekl Vít'a. »Já bych to tak na jeho místě určitě udělal.«

»Potíž je, že nejsme na jeho místě,« řekl Olda. »Neznáme ani jeho způsob uvažování, těžko ho pak můžeme hodnotit.«

»Takže jsme v tom zase sami,« vzdychl si Pepek, ale považoval za nutné změnit téma hovoru. »Jak jste na tom na Zemi? Kdy se jde na lov?«

»Odpoledne!« opáčil Olda. »Jdeš s námi, ne?«

»A to tedy ne!« zarazila ho Marie. »Ještě to nevíte, ale Pepek je pořádně zvalchovaný Jupiterem a měli byste mu věnovat aspoň dvojitou dávku na vzpamatování. Teď po velkém objetí s Xapho sice vypadá líp, ale před chvilkou byl ještě zelený jako sedma.«

»To je přece maličkost!« opáčil Olda. Zvedl se a s Vít'ou poslali na Pepka kosmickou energii. Pepek se sice pomalu vzpamatovával i sám, ale tohle ho postavilo na nohy rychleji. Svíravá bolest v břiše ustoupila jako zázrakem a hned mu bylo volně. Nakonec, když se to tak vezme, ani to jako zázrak nevypadalo, dokud si člověk neuvědomil, že na něho použili zázračnou sílu, která by stejně rychle zametla s každou nemocí.

Jarča a Xapho mezitím nakrmily mimina a odnesly je do postýlek. Když se vrátily, objednali si konečně všichni jídlo a pustili se do oběda, zatímco děti už byly na odchodu do dětského pokoje. Marie ještě připomněla Eilael, aby tam udržovaly pořádek na snesitelné úrovni a děti si spěchaly hrát, dospělé záležitosti je nezajímaly.

»I tak si myslím, že byste měli odpolední lov vynechat,« navrhla Máňa. »Rodina není úplně v pořádku, ještě jsme si všichni neřekli **Ano**, přinejmenším Pepek mně, Jarče, Hedvice a Soně. Neříkám, že musíme zopakovat všechny svatební obřady, ale aspoň **sloup z rukou** bychom udělat měli.«

Sloup z rukou patří do tefirských svatebních obřadů a Pepek jej tedy spolu se svými novými manželkami udělali. Na chvíli přerušili jídlo, pak aspoň formálně jeden po druhém řekli **Ano**. Bylo to rychlé a mohli by se hned vrátit ke stolu, ale tím to neskončilo.

»Ke svatbě patří manželské polibky!« dodala rychle Jarča. »Hlásím se o první!«

»Když tak o druhý!« usmála se Máňa. »První už jsem si vybrala.«

»Ten neplatí!« odsekla Jarča. »Ten byl předmanželský. **Ano** jsme si řekli až teď!«

Přitočila se rychle k Pepkovi, objala ho a než se vzpamatoval, dostal od ní vášnivou pusu. Jen hodil očkem po Vítovi, ale ten se chápavě usmíval, jako by Jarča ani nebyla jeho. Pepek tedy Jarču objal pořádně a polibek ještě zvýraznil.

Po Jarče přišly na řadu Soňa a Hedvika. Objaly ho jen nesměle, ani líbání jim nešlo od srdce, ale Pepkovi to nevadilo. Správně tušil, proč jsou obě zaražené. Z Andělského světa si ho pamatovaly jako nesmělého, přehlíženého kloučka. Byl ze všech nejmladší a na otce čtyř dětí rozhodně nevypadal. A teď by měl být jejich manžel? Pepek ale nezapřel zkušenosti se svými d'áblicemi. Kde zůstal nesmělý klouček? Soňa a po ní i Hedvika již při prvním objetí zjistily, že vzpomínky tefírek ani nebyly přikrášlené časem. O políbení se přihlásila i Marie s odvoláním na Jarčinu hlášku, že předmanželské políbení neplatí.

Pepek se přitom díval na Oldu, ale Olda podobně jako Vít'a ani nemrkl.

Pustili se všichni s chutí do jídla. Zázrak asi na Pepka účinkoval dostatečně, chutnalo už i jemu. Všiml si ale, že po něm Hedvika se Soňou ze svého místa neustále pokukují. Nic ale neříkaly. Copak se jim asi honí hlavou? pomyslel si. Ale co, večer při sexu si skutečně smýšlení všech rychle zjistí.

»Kluci, nechci vám do toho rejpat,« vzala si slovo Marie, když všichni dojedli a začali vršit do stohu talíře a příbory. »Ale měli byste dneska místo dalšího honu seznámit Pepka se situací na Zemi. Yazatap, nemrač se, dnes to bude výjimka. Nezapomeňte, tři roky na Zemi nebyl a ledacos se tam změnilo. Už jsem mu vysvětlila co jsem mohla, ale já se teď honů neúčastním a ode mě se nejnovější zprávy nedozví. Víte co? Dneska hon odtrubte, vezměte ho vedle a všechno mu pořádně objasněte, aby ho nic nepřekvapilo. My pro vás tady zatím něco připravíme.«

A ukazovala všem třem manželům směr do chodby.

»Aha!« došlo Vítovi. »Holčičí tajnosti!«

»Nebudou mít dlouhého trvání, ale teď odchod!« přikývla Marie.

Vyšli tedy na chodbu a Pepek své bývalé kamarády, nyní spolumanžele následoval do zadní místnosti, vybavené jako posilovna. Dům byl trochu rozšířený, ačkoliv to ze strany od pomníků nebylo znát. Čert šel s nimi. Asi se také považoval za kluka, i když psího.

»Dobře, budeme tě seznamovat,« vzdychl si Vít'a. »Můžeme si přitom třeba zacvičit.«

»Jak jsme na tom na Zemi...« zamračil se Olda, ale místo cvičení se na náradí natáhl a udělal si pohodlí. »Něco už jistě víš. Přinejmenším, že je zničený Andělský svět. Největší chybou bylo podle mě nechat pozemské d'ábly na pokoji. Doufal jsem spolu s Alexijevem, že budeme v Andělském světě v klidu léčit lidi a tefírové se s tím nakonec smíří, ale narazili jsme na jejich animozitu proti andělům. Ano, vím, upozorňoval jsi nás na ni, ale současně jsi zdůrazňoval, jak se vám ji podařilo úspěšně odstranit, ne jak strašlivě je u nich zavlá.«

»To je pochopitelné!« ohradil se Pepek. »Kdybyste se tenkrát viděli! Vznášeli jste se opatrně sto metrů od nás a přitom nám šlo o život! Musel jsem vás přesvědčit, že zrovna mé tefírky v Oáze jsou úplně neškodné. Zdálo se mi, že utečete a necháte nás v tom...«

»To bys nás strašně podcenil,« zamračil se Vít'a. »Pomohli bychom ti tak jako tak, jen to vypadalo nepříjemně, když tě obklopovaly samé d'áblice.«

»D'áblice, ale převychované!« opáčil Pepek.

»To ještě úplně převychované nebyly,« vrtěl hlavou Olda. »Nechovaly se všechny tak vzorně, víš to sám. Ale nebereme ti snahu, ty a František jste mezi nimi udělali kus poctivé práce. Smůla byla, že na Zemi zůstali d'áblové, kteří nás považovali, ať právem nebo ne, za předvoj Ogdurů. První pokus propašovat k nám atomový kufrík jsme zásluhou Bulise zmařili už dřív, ale dalo se čekat, že proti nám podniknou něco dalšího.«

»Až se jim to podařilo...« vzdychl si Pepek. »Teď už lidi neléčíte?«

»Ne,« odvětil stručně Olda. »Podruhé stejnou chybu neuděláme. Nemůžeme vpustit lidi i do Oázy, podali bychom d'áblům prst a zničili by ji také. Když ale proti nám zahájili vyhlazovací válku, budou ji mít. Když zahájí vyhlazovací válku jedna strana, druhé nezbyvá nic jiného než to

přijmout také tak, ať chce nebo ne.«

»Takže to bude vyhlazovací válka z jedné i z druhé strany,« vzdychl si Pepek.

»Prosím tě, jak jinak chceš chápat atomovou bombu umístěnou do našeho sanatoria?« vybuchl Vít'a. »Spočítaná byla, aby zničila všechno od Plzně po Pardubice. Máme se tvářit jako nic? Z naší strany to zatím vyhlazovací není, necháváme všechny naživu, ale až tefírky objeví ty kdo zkázu Andělského světa osobně zařídili, bude to asi jiné. Obávám se, že hlavní padouchy nechají utopit v Bažínách.«

»Ze strany pozemských d'áblů to ale vypadá hůř už teď, ne?«

»Aťsi!« mávl rukou Vít'a. »Děblové zkrátka mizí a nikdo neví, co se s nimi děje. My teď nepřestaneme, dokud je nezničíme.«

»Moje zkušenost říká, že zabíjení pouhých pěšáků přihrává ostrou municí generálům a přitom nic neřeší,« namítl Pepek.

»Možná,« přikývl Olda. »Uvědom si ale jedno. Ti pěšáčci nás nenávidí úplně stejně jako jejich generálové.«

»Pak potřebuji spíš Salgiel k odstranění nenávisti k Ogdurům,« řekl Pepek.

»Nemyslím si to,« řekl Vít'a. »Pachriel přišla o dědičnou nenávist k Ogdurům hned po svém příjetí do Oázy. Krátce poté, už bez dědičné nenávisti, zabila se čtyřmi dalšími Otheal. Dostaly za to ještě za tvého velení trest vyhnanství na ostrově Rudé Mlhy, kde čtyři z nich přišly o život.«

»Nevěděli jsme, jak je to tam nebezpečné,« namítl Pepek.

»Nevěděli,« připustil Olda. »Nakonec lépe když zahynuly čtyři vražednice, než aby to potkalo kohokoliv jiného.«

»Důležité je, co bylo potom,« nedal se zastavit Vít'a. »Pachriel se zdála být polepšená a všichni litovali ty druhé, co neměly tolik štěstí. Půl roku po tvém zmizení Pachriel zabila Otheal znovu. Vyrušily ji, když důkladně ničila její mrtvé tělo, aby nepomohl ani zázrak.«

Pepek se jen nešťastně podíval do stropu.

»Proč?« vyhrkl.

»Považovala prý za svou svatou povinnost ztrestat zradu Baalu,« řekl Olda. »Jenže to už byla úplně jiná situace. Otheal jsme znovu vzkřísili, ale dnes ji většina Baalek uznává za svou záchránkyni, takže Pachriel druhou vraždou ztratila všechny sympatie, získané beztak jen tím, že přežila Rudou mlhu. U druhého soudu proto dopadla ještě hůř než u prvního.«

»Hůř?« zamračil se Pepek. »Snad jste tady v Oáze nakonec nezavedli trest smrti?«

»Ne,« ujistil ho Olda. »Ale Pachriel se druhým pokusem o vraždu od nás vyloučila. Je teď zase ve vyhnanství, ale už ji nikdo nelituje.«

»Kam jste ji poslali?« zajímal se Pepek.

»Na ostrov sto kilometrů od ostrova Rudé mlhy,« řekl Olda. »Není tam rudá mlha, ale vlastními silami se na svobodu nedostane. V domku je všechno od dveří po nábytek kovové, aby se na ničem nedalo odplout. Rostou tam sice stromy, ale nemá žádné nástroje, nemůže si tedy sama postavit člun ani vor.«

»Ne že bych jí to záviděl,« podotkl Pepek.

»Je to s Dábelským ostrovem nejmírnější vyhnanství,« ujistil ho Olda. »Určili jsme to pro d'ábelské pomocníky, kteří od nás požadují ochranu před svými bývalými pány a chtějí se dostat z jejich vlivu, podobně jako britský ministerský předseda. Ostatní to mají tvrdší. Sibérii jsme vyhradili pro d'ábly, Raphaelův Arest pro jejich pomocníky. Na obou světech je zásobují robocentra, takže hlady ani zimou nezemřou, ale žádný přehnaný luxus tam nemají. Jídelníček mají strohý a jediným luxusem jsou nevelké skleníky, kde si mohou pro zpestření stravy vypěstovat čerstvou zeleninu. Vít'a robocentra důkladně zabezpečil proti jakýmkoli pokusům o změny, takže se jim vede tak-tak. Nikdo je nehlídá, nikdo je nešikanuje, ale je to tvrdý kriminál, i když o velikosti celého světa.«

»Aspoň že tak,« oddychl si Pepek.

»Nejhorší je, že to mají na doživotí,« řekl tvrdě Vít'a. »Vrahům Andělského světa se žádná

amnestie nedává. Nepřimlouvej se za ně.«

»Nebudu,« zavrtěl hlavou Pepek. »Slíbil jsem už Marii, že se k vám přidám. Zničení Andělského světa bylo i na mě trochu moc. Dřív jsem zabíjel i za menší vraždy, ale to jsem neměl jinou možnost, jak darebáky zneškodnit. Sibérie i Raphaelův Arest jsou přiměřené.«

»A vidíš! Tefírové, co jsme od té doby na Zemi zajali, tvrdili jako jeden muž, že zkáza Andělského světa žádná velká katastrofa nebyla. Vždyť tam zahynulo **jen** třicet tisíc lidí! Všichni pak svorně litovali, že nás to pár přežilo. Kdyby prý věděli o Oáze, vymysleli by to důkladněji, aby oba světy zlikvidovali současně. Jeden zničený svět jim bylo málo!«

»Myslel jsem si, že nás před nimi venušské vazby uchrání,« vzdychl si Pepek. »Copak d'ablové o Oáze nevěděli?«

»Ne, to nás zřejmě zachránilo,« přikývl Olda. »Doufali, že jejich úder bude tak drtivý, aby měli od nás pokoj navěky. Proto nepoužili pozemskou atomovou bombu, ale originální tefířskou, menší, ale účinnější. Venušské vazby nám bohužel nepomohly. Uchránily by nás, kdybychom neléčili lidi. Jenže my jsme tam vozili k léčení lidi ze Země.«

»Až jsme si s nimi nakonec dovezli i tu bombu,« přitakal mu Vít'a.

»Museli přece vědět, že tím zabijí i tisíce nezúčastněných pacientů!« zavrčel Pepek.

»Už bys měl vědět, že d'ablové se na takzvané **vedlejší oběti** nikdy neohlížíjí,« pokrčil rameny Vít'a. »Vždyť to pro ně byli **jenom** lidé! Ještě toho proti nám sprostě využili. Krátce po zničení Andělského světa rozpoutali na Zemi velikou mediální kampaň. Ačkoliv muselo být každému jasné, že vědí o té katastrofě víc než zaměstnanci našich cestovních kancelářů, podali na ně trestní oznámení, jako kdyby za smrt všech obětí mohli jedině oni. Patřícně to v médiích zkreslili a lidé jim to ve velké většině zbaštili.«

»Tomu teda říkám drzost!« zamračil se Pepek.

»Česká policie naše lidi ochotně pozatýkala jako zločince,« dodal Vít'a. »A to v době, kdy ještě nikdo netušil, že k nějaké katastrofě vůbec došlo! Budiž, asi je tím zachránili před lynčováním, lidi se pak chovali jako zvěř. Ani nepočítáme demonstrace za obnovení trestu smrti! Je nám jasné, že to je součást dobře připraveného plánu a že to tentokrát budou mít pojištěné i u soudů. Vytahali jsme tedy všechny naše lidi z vyšetřovací vazby, ačkoliv tím zůstali uvěznění v Oáze. Mělo a má to ještě mezinárodní dohru, ale ať!«

»Jakou dohru?« zajímal se Pepek.

»Mezi pacienty byla stovka Němců,« řekl Olda. »Jejich příbuzní kvůli odškodnému zažalovali nejprve cestovku **Za zdravím** a když na to veškeré zabavené finanční prostředky nestačily, zgustli si i na Českém státu. Soud ve Strassburku se tím bude zabývat ještě hodně dlouho a Čechy to ještě bude stát těžké miliardy.«

»S tím asi neheme, co?« usmál se trochu Pepek.

»Neheme,« potvrdil s trpkým úsměvem Olda. »Na Zem se nikdo z nás vrátit nemůže, nemáme kam jít a nic jiného než válka nám nezbyvá. Snažíme se aspoň, aby se týkala jen nás a tefírů. Aby nebyly zbytečné lidské oběti, i když jsou na nás lidé všude nabroušení.«

»To je vážně k vzteku!« vzdychl si Pepek. »Nejenže na nás zaútočili, ale ještě na nás svalili vinu. A lidi jim to zbaštili?«

»Jako každou podlost,« pokrčil rameny Olda. »Jak dobře říkal nebožtík Goebbels, lež stačí stokrát opakovat, aby se stala pravdou. Zastalo se nás pár jedinců na internetu, ale brzy je vypátrali a pozavírali, teď hlásají svou lživou pravdu všemi kanály už jen oni.«

»To už se zase na Zemi zavírá pro pouhý názor?«

»S tím se snad ani nikdy nepřestalo,« pokrčil rameny Vít'a. »Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde a o některých **pravdách** se nesmí veřejně ani pochybovat. Už to je chápáno jako zločin hodný zbavení svobody.«

»To je pěkné... kolik je na Zemi vlastně tefírů?« chtěl vědět Pepek.

»Přesně to nevíme,« přiznal Olda. »Nikdo ze zajatců to nevěděl, ale zdá se, že jich je méně než padesát tisíc. Zato mají v rukou devadesát pět procent majetku Země.«

»Takže moje podezření, že Zemi vládnou d'áblové...«

»...je naprostá trefa,« dodal Olda. »Mají v rukou všechno, nač si vzpomeneš. Průmysl, finance, armády, zákonodárce i soudy... Sami se drží v pozadí, špínu za ně dělají nastrčené figurky, od presidentů po finančníky. Pohrdají jimi, nazývají je **homunkuly**, ale využívají je. Ostatním lidem říkají hanlivě **jelimani** z Kanaánu. Mají ale smůlu. Ti opovrhovaní jelimani se mezitím naučili nabubřelé tefirské panstvo rychle likvidovat. Uvidíme!«

»A ještě by mě zajímalo, co víte o Novoněmcích!« vzpomněl si nakonec Pepek.

»Skoro nic,« přiznal Olda. »Donedávna byli úplně mimo oblast našeho zájmu. Jak víš, Nové Německo leží nedaleko od Brazílie. Xijtrané přiznali, že se jich rádi zbavili, ale vedl je prý v poslední době nějaký Čech a ten podle nich vypadal rozumně. Jenže i on dal použít proti Brazílii torzní bombu a vyhrožoval pak celému světu, že v případě napadení Nového Německa odpálí všechny bomby naráz a způsobí tím globální světovou katastrofu. O něčem svědčí i to, že Novoněmci nedávno zničili poslední tefirské pevnosti na Gehenně, Baalskou **Ar-Baal-Layett**, i **Árj-Cuginoli** Árjů. Zdá se, že jejich bomby jsou ničivější než si myslíme a Novoněmci to s nimi umí. Kolik atomových bomb na sebe tefirky na Gehenně neúspěšně odpálily, kolik jich jejich pevnosti vydržely! A najednou bác bác - a dvě poslední pevnosti byly v čudu. Nejsilnější štíty jim byly platné jako vejším skořápky!«

»Nemohou nakonec i za Andělský svět?« zeptal se ulekaně Pepek.

»Naštěstí nemohou,« zavrtěl hlavou Víťa. »Jejich bomby jsou jiné. Jsou ničivější než tefirské i než pozemské atomové, ale nezanechávají žádnou radioaktivitu. Andělský svět je dnes radioaktivní, ale Novoněmci bombu proti Brazílii odpálili na pokraji vlastního ostrova. Smetla útočící Brazílskou flotilu i letectvo, ale týden poté tam Novoněmci pozvali novináře a demonstrovali jim, že jejich bomba nezamožuje ani místo výbuchu.«

»Nezkoušeli jste s nimi navázat kontakty?«

»Ani po tom netoužíme!« zavrtěl hlavou Víťa. »Uvažuj, že vyhrožovali celému světu globální katastrofou, kdyby je někdo napadl. Němci přece nikdy nebyli kamikaze. Znamená to ale, že jsou pod vlivem tefirů? Nevíme. Dokud nechávají na pokoji svět, necháváme na pokoji i my je. Lépe řečeno, máme zatím přednější cíle.«

»Čistíte od tefirů Evropu?« usmál se Pepek. »Slíbil jsem, že se k vám přidám, máte mé slovo. Ale protože se držím zásady, že má velet ten, kdo si ví nejvíc rady, hlásím se do vaší soukromé armády jako voják.«

»Tu zásadu uznáváme,« řekl vážně Olda. »Ale neuznáváme žádné hodnosti. Velíme si sami a po dohodě s ostatními. Směrová telepatie je pro takové akce vynikající, dohadujeme se operativně podle potřeby, však uvidíš. Poslední dobou se nám zdá, že nás tefirové zjišťují hned jak se někde objevíme, ale zatím nevíme jak to dělají. Někteří před námi utíkají, jiní se staví na odpor. Zatím jim víc pomáhá včasný útěk, ale měli bychom se připravit, že vymyslí i něco účinnějšího. Varovaný d'ábel je desetkrát nebezpečnější než d'ábel, který nic netuší.«

»Dobře, беру na vědomí, že se podmínky mění,« přikývl Pepek. »Když tak dobře víte, čím se to dneska liší od dob, kdy jsem se honil s duchy pod Prahou, jistě tušíte, že mě jen tak něco z míry nevyvede. Začínal jsem bez velkých znalostí a sám.«

»To ti nebereme,« souhlasil Olda. »Dnes je to jednodušší a bezpečnější než tenkrát. Je nás víc, ledacos už o nepříteli víme, duchy jsme zlikvidovali a máme výhodu, že jsou s námi i psi. Mají některé smysly bystřejší a kromě toho poslouchají instinkty, které nám úplně chybí. Může se stát, že převezme velení akce pes a potom bývá dobré ho poslechnout.«

»Takže je tu i mezidruhovná spolupráce?« usmál se Pepek na Čerta.

»Taky,« ňafil psík. »Já, Apina i štěňata jsme se do vaší války přidali. Zabili nám tam plno krásných štěňat. Až zjistím, kdo to nařídil, před jeho smrtí ho ještě pořádně pokoušu!«

Pepek se tomu málem zasmál, ale najednou si uvědomil, že se kluci Čertově vyhrůžce nesmějí. Mezidruhovná spolupráce zřejmě vyžadovala, aby se nesmáli ani psím nápadům.

»Dobře. Vezmete mě zpátky mezi sebe?« zeptal se raději vážně. »Hele, kluci, nikdy bych vás

do tefirské rodiny nepřemlouval, ale když už ji máme, snad se shodneme, ne?»

»Tak tedy vítej doma!« podal mu ruku Olda. »Naše rodina byla přece původně tvoje. Dobře, že jsi její rozšíření aspoň dodatečně schválil. Bez tak by se proti tomu bez velkých problémů nedalo nic dělat. Obnovit původní stav už asi nepůjde. Čistě aritmeticky bychom se rozdělit mohli, ale dobré by to nebylo. Nejlepší bude, když mezi nás zapadneš.«

»Ode mě problémy nečekejte, aspoň ne ty úmyslné,« sliboval Pepek a třásl mu rukou. »Na druhou stranu mi uznejte, kdybych nebyl pošuk, nebyli byste tu. Spíš se divím, že na to přistoupily i vaše holky.«

»Dostaly se do situace, kdy neměly na výběr,« stiskl Pepkovi vážně ruku i Vít'a. »Byli jsme všichni v hrozném psychickém stavu, ale nebylo divu. Náš svět se naráz zřítíl, přes noc jsme byli utečenci bez domova... rodiče i přátelé mrtví... Určitě bychom si dokázali zařídit nový domov, nikdo nás z Oázy nevyháněl, místa je tu dost, stavět domky taky není problém, ale byli jsme jako vytržení z kořenů. Žili jsme jen ze setrvačnosti, ze dne na den. Přiznám se, kromě chlastu jsme tu skoro nic nedělali, naštěstí chlast z Mandragory není ani škodlivý, ani návykový. Tvé vdovy, a nezlob se, tehdy jsme jim tak skutečně říkali, zmizel jsi přece do světa bez návratu, nás původně ubytovaly na výpomoc při porodech, ale pak nás u sebe nechaly, než se dáme psychicky dohromady.«

»Už jsem slyšel, jak tě Xapho postavila na nohy,« usmál se a díval se přitom na Oldu. »Při první příležitosti jí za to...«

»Hele, necháš ji, ano?!« vyskočil Olda. »Vztekl si vylévej na mně, ne na ní!«

»Neboj se, dostane ode mě velkou pusou!« dokončil rychle Pepek tak smířlivým tónem, že i Olda rozjasnil obličej.

»No proto!« řekl Vít'a. »Náhodou si ji zaslouží. Tvoje holky byly taky v útlumu, ale našly sílu pomáhat nám. Nejvíc zásluh má Yazatap. To ti je energická ženská, dyť ji znáš, ne? Sama by moc nesvedla, ale poradila se s ostatními a jednotlivě si nás rozebraly.«

»Na mě se zaměřila Xapho,« přiznal Olda. »Našel jsem ji strašně ubrečenou jednoho večera za domem. Ani to nemusela moc hrát, stačilo, aby si vzpomněla na tebe, hned byla naměkko a brečela doopravdy. Nedalo mi to a začal jsem ji utěšovat. Co bys udělal na mém místě ty? Později jsem zjistil, že to od ní bylo přece jen tak trochu divadýlko, tefírky nebrečí tak často, jako holky ze Země, ale zabralo to. Nechala se poměrně snadno utěšit, stačilo otřít jí slzičky, ale příští odpoledne se to opakovalo. Utěšoval jsem ji platonicky asi týden, přitom utěšovala ona mě, měla pro mě úžasné pochopení, až jsme skončili v posteli a pak už to jelo samospádem. Zab mě, jestli chceš, ale když mě nezabila Máňa, která k tomu měla pádnější důvod, neměl by ses rozčilovat ani ty. Uvědom si, byl jsi tenkrát mrtvý a Xapho byla už rok vdova. Máňa byla naživu, ale jak byla usouzená, nebyla s ní žádná řeč. Chlastali jsme oba na zapomnění, na víc jsme tenkrát ani nepomysleli. Zkrátka ideální podmínky pro nevěru a musím trapně přiznat, nevydržel jsem.«

»A co ty?« podíval se Pepek na Vít'u.

»Mě utěšovala Mariuk,« přiznal taky trochu rozpačitě Vít'a. »Stejně se to dozvíš, dříve nebo později: taky jsme skončili v posteli, jen asi o měsíc po nich a nepovedlo se mi přivést ji do jiného stavu. To už Yazatap usoudila, že jsme právě zralí pro její čelní útok a zaútočila na nás. A jestli bychom se nechtěli proti vrahům Andělského světa spojit, takhle jsme jim leda pro smích. Původně snad ani nemyslela rodinné vztahy, ale když viděla, kam až s námi Xapho a Mariuk došly, operativně změnila válečné spojení na rodinné spojení. Musím ale uznat, nevydírала nás, ačkoliv by mohla a samo se to nabízelo. Tak jako tak jsme neměli kam couvnout.«

»To bych pochopil,« ušklíbl se Pepek. »Ale co k tomu dotlačilo vaše holky?«

»Nouze,« usmál se Olda. »Ale neříkej naše, teď jsou přece i tvoje.«

»Promiň, ještě jsem si nezvykl,« pokrčil rameny Pepek. »Raději povídej!«

»Musím Xapho uznat, je to kočka k pomilování a milování s ní je úžasné,« pokračoval Olda, až se Pepek chtěl nechtě zachmuřit. Nebylo divu, každý chlap reaguje podrážděněji, když před ním jiný chlap vychvaluje sexuální přednosti jeho manželky, i kdyby byli dávno rozvedení, natož když ji

dosud považuje za svoji. Nic na tom nemění ani to, že jich sám měl a dosud má víc.

»Jenže ona od začátku nemyslela jen na sebe,« dodal rychle Olda. »Spali jsme spolu teprve čtrnáct dní, když přišla s tím, abych se trochu věnoval i Máně a vrátil se k ní. Nestačil jsem se divit, když mě kárala, že si jí málo všímám. Ale kupodivu to tak myslela doopravdy a vysvětlovala mi, že ve vaší rodině musela panovat pohoda pro všechny. Jenže málo platné, utěšování na dvou frontách není možné, když každé tajemství vezme za své při prvním telepatickém propojení. Kdybych se k Máně vrátil, všechno by mi odpustila, Máňa je vážně zlatá holka a táhli jsme to spolu i v dobách zlých, ale nechtěl jsem přijít ani o Xapho, měli jsme už spolu zaděláno na Janinku a uznej, byla to hodně choulostivá situace.«

»Pak si nás dva pozvala Yazatap na válečnou poradu,« pokračoval Vít'a. »Právě včas! Kajícně uznávám, ani pro mě to nebylo déle únosné. Navrhla nám dát se dohromady podle zdejších pravidel, že to bude nejlepší řešení. Slíbila nám popovídat si s našimi holkami jako žena s ženou, až jsme přistoupili na její návrh: když získá i naše holky, nebudeme proti.«

»A zřejmě získala, co?«

»Získala,« přikývl Vít'a. »Yzatap je skutečná mistryně v diplomacii. Nejenže do toho vtáhla naše holky Máňu a Jarču, ale přibrala s nimi i Hedviku a Soňu. S Máňou ani s Jarčou to asi neměla snadné, ale vysvětlila jim, jaké výhody by to mělo, spletla pomstu za všechny mrtvé Andělského světa s naším dosavadním lékařským spojenectvím, a až když byly pěkně naměkko, prozradila jim, že my dva už jsme s tím tak trochu začali. No, stejně by se to brzy dozvěděly, ale Yazatap jim to podala tak, že nás dva Xapho a Mariuk vytáhly z deprese.«

»A nevytáhly snad?« pokrčil rameny Pepek.

»Vytáhly,« přikývl Vít'a. »Yzatap je mistryně v používání pravdy ve správnou chvíli. Kdyby s tím vyrukovala hned na začátku, byl by asi oheň na střeše, ale když byly naviklané, byla to poslední kapka, ne do přetékaajícího poháru, spíš na misku vah. Nejdřív zpracovala odděleně Máňu, ta se s tím spíš smířila, protože má Oldu pořád ráda, pak si odtáhla stranou Jarču. Tam to měla horší, Jarča by mohla udělat obrovskou scénu a rozbít přitom všechno, co se rozbít dá, ale jak říkám, Yazatap je mistryně diplomacie. Nakonec se Jarče zdálo, že to sama odedávna chtěla, jen si to nechtěla kvůli předsudkům připustit. A že dnes, když nemá naživu rodiče a tady se nad tím nebude nikdo pozastavovat, může být konečně sama sebou.«

»Zkrátka je obě svedla, řekl bych přímo ďábelsky!« dodal Pepek. »A co ty dvě?«

»Na ty šla Yazatap přímo,« vzdychl si Olda. »Jednala s nimi od začátku naprosto bez obalu. Vysvětlila jim, že jsou vlastně v pasti. Jsou sice vážené lékařky, ale vrátit se na Zem nemohou, tam by v lepším případě skončily ve vězení, ale spíš by to byla sebevražda.«

»Což byla a dosud nejspíš je pravda,« vzdychl si Vít'a.

»Sám jsi říkal, že je Yazatap mistryně v používání pravdy ve správnou chvíli!« otočil se na něho Olda. »Však jí uvěřily, že na ně ďáblové nebudou brát nejmenší ohled. Musely tedy zůstat v Oáze. Jenže tady je nedostatek chlapů a těch pár sem přišlo kvůli tefírkám, těžko mohly čekat, že si najdou každá jednoho čistě pro sebe. Yazatap jim řekla na rovinu, že mají jen dvě možnosti. Připojit se k některé rodině s chlapy, nebo zůstat samy.«

»No a úplně nakonec jim nabídla připojit se k rodině, kde už budou dvě pozemšťanky, takže si s nimi lépe porozumí, než kdyby se přidaly k tefírkám,« dokončil rychle Vít'a. »Jen je trochu vystrašila, aby se dlouho nerozmýšlely, než jim ta poslední možnost uteče.«

»Takže to přijaly?«

»Moc se jim nechtělo,« vzdychl si Vít'a. »Ale jejich dosavadní životní plány vzaly za své s Andělským světem, takže se k nám nakonec obě dvě a ještě rády přivdaly.«

»Teď jsme tedy velká tefířská rodina,« řekl Olda. »Trochu jsme si upravili pravidla, to se po vzájemné dohodě smí a tefírky na to přistoupily. Podle mě uděláš nejlépe, když na náš systém přistoupíš i ty.«

»Jaký systém v tom máte?« opáčil věcně Pepek.

»Samozřejmě spravedlivý!« usmál se Vít'a. »Jinak to tady ani nejde. Každý smíme mít jednu

ženu oblíbenější. Já mám pořád Jarču, Olda Máňu a ty budeš mít asi Xapho. Obráceně to samozřejmě platí taky, holky mají totéž právo. Tím to ale končí. Ve všem ostatním musí být pořádek.«

»I v sexu?« ušklíbl se Pepek.

»Tam především,« přikývl vážně Olda. »Hele, vždyť to znáš. Úplně symetrické jako na Zemi to jistě není. Holky se podle potřeby a chuti mezi sebou prohazují, my nemůžeme. Vymohly si i další výsady. Jednou měsíčně má každá nárok na nesdílený sex, prý aby měly aspoň občas trochu soukromí. Přišly s tím naše pozemšťanky, ale tefírky to schválily. Ale protože je to stejné soukromí i pro nás, my nic neurčujeme. Další pravidlo je, že tu výsadu nemohou mít dvě ve stejný den, aby ostatní mohly mít sex aspoň sdílený. Mezi sebou se ale vždycky dohodnou a u toho druhého jsou pak všechny zbývající.«

»Vás dva zřejmě přehlasovaly, že?« zajímal se Pepek.

»Ne, jen ukecaly, že to bude zlepšení,« mávl rukou Vít'a. »Každá taková změna musí být schválená jednomyslně, ale jak jim jednou povolíš, už jsi jejich.«

»Koukám, překvapení pro mě máte ještě víc,« vzdychl si Pepek. »A to už jsem jich do této chvíle zažil dost. Jednak že jste to vůbec přijali. Pak, že jste šli dál než já. Původně jsem do toho nechtěl ženské ze Země tahat, myslel jsem si, že je to mise pro pár pozemských... řekněme ztracenců. Nebo jinak, chlapů, kteří se této civilizaci obětují. Víte přece, co jsem si o tom myslel!«

»Že to bude jednosměrná cesta, to jsme si mysleli také,« opáčil Vít'a. »Tvrdil jsi, že se tefírky nesmí dostat na Zem, aby nemohly rozvrátit civilizaci. Dozvíš se teď od nás další novinky. Na Zemi je dnes osmnáct malých tefířských holčiček. Novoněmci je vytáhli těsně před zničením z pevnosti Ářj-Cuginoli. Slyšel jsem, že jsou krásné jako obrázek. A budeš se divit ještě víc, až se dozvíš, že žijí v Čechách. Novoněmci se jich báli, viděli v nich pořád nebezpečné d'áblice. Přitom nikdo netuší, co víme o poměru jedna ku třem, který se spolu s nimi dostal na Zem!«

»Před tím jsem přece Alexijeva varoval!« opáčil rychle Pepek.

»Ano, víme to od tvých žen, hodně jste ten problém diskutovali,« souhlasil Vít'a. »My jsme si nejprve ujasnili jejich názory a pak jsme se k nim přidali.«

»Co s tím tedy budete dělat?« zajímal se Pepek.

»Nejspíš nic,« usmál se Vít'a. »Co se může stát? Pár tefířek naši pozemskou civilizaci nepoloží, i kdyby se jejich genetická zvláštnost na Zemi rozšířila. Stav, kdy bude více žen než mužů, nepřijde skokově a v Oáze bude zatím připravená společnost, která se s tím už dokáže vyrovnat. Nebezpečí přestane být nebezpečím a stane se žádoucí vlastností.«

»Ty bys dopustil rozšíření polygamie na Zem?« podíval se na něho zkoumavě Pepek.

»A proč ne?« opáčil Vít'a. »Klasická pozemská monogamní rodina je už teď na Zemi v nezadržitelném rozkladu. Stále častěji se mění na jakési obchodně smluvní vztahy a trpí tím hlavně děti. Základem naší Oázy je také rodina, ale jiného typu. Stabilnější. Za tři roky nemáme ani jediný rozvod! Plánované rodičovství, na Zemi nedosažitelné, tady funguje. Telepatické propojování, ačkoliv bylo a je spojováno hlavně se sexem, prakticky vylučuje neshody a hádky mezi manžely a následně i mezi rodinami. V Oáze panuje spravedlnost. Malé přečiny řešíme s úsměvem, velké se skoro nevyskytují. Bylo tady zpočátku i několik vražd, ale páchaly je jen nově příchozí tefírky. Poslední vražda, známý případ Pachriel, byla před dvěma roky, od té doby je tu klid a mír. Naše zákony jsou tak jednoduché, že se vejdou do nevelké brožurky, které za dvě hodiny každý porozumí. Návrat ke starému typu rodin by byl po našich zkušenostech krok zpátky do středověku.«

»Nestačilo by rozšířit telepatické propojování i v monogamní rodině?«

»Nestačilo,« vrtěl hlavou Vít'a. »Dva lidé jsou na kvalitní rozhodování málo. Čím větší skupina, tím objektivnější rozhodování, navíc když má odborníky z různých oborů.«

»Kolektivní rozhodování už přece na Zemi bylo!« namítl Pepek.

»Bylo, ale za kolektivy rozhodovali vůdcové a příkyvující masy měli jen jako zástěrku vlastních zájmů. Vrcholem pokrytectví je dnes nejrozšířenější zastupitelská demokracie, kde si

volení zástupci dělají po celé volební období co chtějí a odvolávají se na předem získané svolení voličů, a to i tehdy, když dělají pravý opak toho, co předtím slíbili. Nehledě na to, že i v mnoha zdánlivě demokratických zemích světa bývají volby trapně zfalšovanou fraškou. Jak Stalin kdysi cynicky poznamenal, volby nerozhodují ti, kdo hlasují, ale ti, kdo ty hlasy počítají. Kdo je dnes schopen zkontrolovat výsledky voleb ve velkých zemích jako je Francie, nebo větších? A už vůbec ne, kde se hlasy vyhodnocují pomocí počítačů, což je systém, na který se dnes nadšeně přechází. Přitom tam stačí jen malá úprava programů. Pak se stává, že voliči hromadně protestují proti svým řádně zvoleným zástupcům, ale mají to marné, ničeho nedosáhnou, poslanci i senátoři se jim jen smějí. O některých zemích se to šušká po straně, o jiných se to ví naplno, ale nikdo s tím nehne, zejména když mezi podezřelými z podvodů jsou i největší světové velmoci.«

»Také se mi zdálo, že přímá demokracie je lepší,« vzdychl si Pepek.

»Většinou není lepší ani ta,« zavrtěl hlavou Vít'a.

»Proč si to myslíš?« zarazil se Pepek.

»Protože i v přímé demokracii lidé nerozhodují se znalostí věcí,« řekl Vít'a. »Mohou i v přímém referendu rozhodnout špatně v dobré víře, že hlasují pro dobrou věc. Lidem pak ve skutečnosti vládnou ti, kdo jim předkládají účelově zkreslené informace a skrývají před nimi pravý stav věcí. Všimni si, jak jsou pozemské vlády prošpikovány tajnými službami! Ochranu tajemství, od národních přes státní po soukromé, staví nade vše ostatní, ohrožení a zneužití tajemství je zločin těžší než vražda a kdo není tajnými službami prověřený, nesmí o politiku ani zavadit. Ty tajné služby většinou kontrolují ďáblové, jak také jinak?«

»Vy tady nemáte tajemství?« pochyboval Pepek.

»Máme, jako všichni,« usmál se Vít'a. »Od drobných hříšků, které před námi občas tají naše milované ženy, až po klíčová tajemství, jak by mohli tefirové ze Země zničit Oázu. Ale uvnitř rodin většina tajemství padla, my prostě nemáme místo na pletichy. Drobné tajnůstky trpíme, ale kdyby šlo do tuhého, každá svá tajemství rychle odtajní. Důležité je, aby si byli všichni rovnoprávní. Pak je i rozhodování spravedlivější.«

»Úplnou rovnost nenajdeš ani v přírodě,« namítal Pepek. »I mezi zvířaty najdeš vůdce a zbytek stád nebo smeček.«

»Budeš se asi divit, ale v Oáze je smečka psů bez stálého vůdce,« ujistil Pepka Vít'a. »Čert v ní má jako stařešina a rozumný pes velkou váhu, ale ani on smečku nevede. Smečka se před důležitými rozhodnutími telepaticky propojí a rozhodne se společně. Zavedli si to podle nás a bylo by snad trapné, aby měli psi lepší systém než lidé!«

»To vážně tak mají?« nechtěl věřit Pepek.

»To bych štkl!« přidal se Čert. »Pravda, je nás teď málo. Většinu našich štěňat zabili v Andělském světě. Zachránili jsme štěňata z cestovních kanceláří, ale je nás pořád žalostně málo. S Oldou máme smlouvu o spolupráci. Dodává telepatii fenkám, které si přivezeme ze Země, aby posílily naši smečku. To víš, fenek máme málo, je to přesně opačný problém než mají zdejší lidé. Za to jdeme s vámi do lovu na ďábly, což je nakonec i náš zájem. Máme už naštěstí i další štěňata a příští týden jich zase pár přibude.«

»Jak se na ty nové fenky dívá Apina?« zeptal se ho Pepek.

»Ta to vymyslela,« odtušil Čert. »Dala už smečce plno štěňat, ale nenecháváme to jen na ní. Apina má jen lidskou telepatii, takže se s námi na Zem nepouští, ale vychovává naše štěňata a pak, ona má velice jasná tušení. Krátce před katastrofou Andělského světa měla strašné pocity a nakonec popadla naši nejmladší psí drobtinu a vypravila se s ní za námi do Oázy. Nejenže to přežila, ale zachránila tím i naše nejmenší štěňata. Větší štěňata poslala na návštěvu k Chétezům, oni se s námi rádi kamarádí, a ti taky přežili. Bez ní by to s námi psy dopadlo daleko hůř. Ted' na ni hodně dáme, pořád je u ní aspoň jedno telepatické štěně, aby nás varovalo, kdyby zase měla nějaká zlá tušení.«

»Myslíš, že by to pomohlo?«

»Apina vycítila, když nám tefirové na Zemi připravili past a jen díky ní jsme se jí včas vyhnuli,« kývl vážně Čert. »To ti snad někdy budu vyprávět, ted' na to není čas.«

»Jak to ale, prosím tě, může vycítit, když sama telepatii nemá?«

»Nemůže telepaticky na dálku štěkat, ale cítí, co vnímají naše štěňata. A na rozdíl od nich je schopná to i na dálku vyhodnotit. Varování musí opět zařídit některé štěně, ale žádný takový případ si nedovolíme opomíjet. Už nás takhle včas varovala dvakrát.«

»Takže *canis sapiens* nevyhyne,« řekl spokojeně Pepek.

»Nevyhyne, ale *homo diabolus* na Zemi ano,« zavrčel Čert. »Nedarujeme jim to, vlastní krví nám zaplatí za kožíšky našich dětí!«

»Dobře,« souhlasil Pepek. »Jdu s vámi taky.«

»Do války s tefíry nebo do rodiny?« zeptal se pro jistotu Čert.

»Oboje,« přikývl Pepek.

»Budeme muset znovu losovat o sexu,« usmál se Olda. »Je to beztak orientační, jak už jsi jistě slyšel, holky si to smějí kdykoliv prohodit.«

»To taky,« přikývl Pepek. »Ale to bude ze všeho nejjednodušší.«

»Aha!« řekl Olda. »Dohodli jsme se právě včas, už nás volají. Doufám, že nepřijdou zase s nějakou podstatnou změnou!«

»Vzhůru mezi valkýry!« přidal Pepek.

»Tak jdeme!« zvedl se i Vít'a.

Opět doma

Pepka, Oldu a Vítu přivítalo jejich devět manželek obrovským třípatrovým svatebním dortem. Pepkovi vrtalo hlavou, kdo to programoval, tak velký dort roboti předtím neuměli. Ale někdo to už zřejmě do jejich seznamu doplnil, protože dort ležel na stole. Na jeho horní ploše tancovalo ve třech kroužcích dvanáct figurek, mohl dokonce rozeznat, která je která. Pepkova figurka držela za ruce figurky matek svých synů Xapho, Ramiel a Salgiel. Vítova držela Jarču, Soňu a Mariuk, Oldova Máňu, Hedviku a Yazatap. Vedle dortu stál na stole veliký kameninový džbán, jehož účel zatím Pepkovi unikal.

»A jsme zase pohromadě!« řekla Yazatap spokojeně. »Pořadí na dortu si nevšímejte, to skutečně se bude teprve losovat.«

»Musíme začínat sexem?« ušklíbl se Pepek.

»Tobě to připadá jako včera, ale chyběl jsi nám celé tři roky!« upozornila ho Yazatap. »Nediv se, že budeš sledovaným objektem losování. Leda bys chtěl uplatnit vlastní volbu, ale to bych ti v téhle chvíli neradila. Raději přijmi los, ať je to spravedlivější.«

»No dobře,« pokrčil rameny Pepek. »Spíš by mě zajímalo, kdy spolu poprvé půjdeme na lov d'áblů, ale nevádí.«

»Koukám, že jste mu vysvětlili všechno mimo situace na Zemi,« šlehla Yazatap očima po Oldovi a Vítovi. »Nevadí, všechno se dozví nejpozději dnes v noci. Ted' si rozlosujeme, co nás v nejbližších nocích čeká. Nač to odkládat?«

Vysoký džbán bylo losovací zařízení na kartičky se jmény manželů a s pořadím, které si měla každá z osmi vytáhnout. Dohled nad tím svěřili dočasně nestranné Marii. Navrhla, aby se losovalo podle věku, od nejmladší Ramiel počínaje, na což všechny kývly.

Pepek jen mrkl na Oldu a Vítu. No dobře, říkal jeho úsměv i bez telepatie a slov. Ať si holky losují!

Ramiel si vylosovala lístek Olda-2, tedy na zítra. Ani moc netajila své zklamání, že to nebude už dnes.

Další na řadě Jarča si vylosovala Vítu-1 a zatvářila se spokojeněji, Vít'a byl přece její původní kluk. Soňa si vytáhla Olda-1, usmála se a šibalsky na něho mrkla, očividně nebyla proti, ale ani Marii to nevadilo. Ty, co ještě nelosovaly, se ale tvářily čím dál napjatěji. Tři kartičky s Pepkem byly stále ve džbánu a jejich naděje na Pepka tedy mírně stouply.

Xapho si jako první vytáhla Pepka, ale až s číslem 2, tedy na zítra. Byla zřejmě ráda, že ho bude mít poměrně brzy, ale přece jen by měla raději lístek s nižším pořadím.

Pepek ji směrovaně telepaticky, aby to nikdo jiný nevnímal, ujistil, že už se na ni těší, ale co se dá dělat... až zítra... a Xapho se na něho s pochopením usmála.

Po ní si ale Mariuk vytáhla lístek Olda-3 a vypadala hodně zklamaně.

»Hele, holky,« napadlo ji najednou. »Marie nelosuje, takže tam jedna kartička nutně zbude. Co když zbude zrovna dnešní Pepek?«

»Pak se pořadí posune,« zkusila to vyřešit Marie. »Xapho by byla první a dál na tom beztak nesejde.«

Mariuk viděla, že by si nepolepšila, ale už jen pokrčila rameny. Zato Xapho se blýsklo v očích. Pořád by mohla být první! Na řadě byla podle věku Hedvika, Salgiel a Yazatap, na dvě ještě mohl vyjít Pepek, jinak už tam byl jen Vít'a.

Hedvika hrábla do džbánu, rychle vytáhla kartičku, podívala se na ni, ale nespěchala ukázat ji ostatním.

»Strašně vás zklamu,« řekla. »Protože vám ho vezmu úplně. A chci ho soukromě.«

A ukázala všem kartičku s nápisem Pepek-1.

»To přece nemyslíš vážně!« vyhrkla Xapho.

»Myslím,« usmála se trochu záhadně Hedvika. »Na dnešek se o to právo hlásím jako první a nejspíš jste si toho dodnes nevšimly, že se o ně hlásím poprvé. Tak mi to neberte!«

»No jo, ale proč zrovna dneska?« škaredila se na ni Xapho.

»Protože jsem si ho právě vytáhla,« odsekla Hedvika.

Ostatní na to neřekly nic, jen se na Hedviku nepokrytě mračily.

Salgiel si vytáhla poslední pořadí na Pepka, a na Yazatap zbyl bez losování Víťa. Ani nemusela losovat pořadí, dvě jako tři. Ta to také jako jediná přijala klidně, bez mračení.

»Kostky jsou vrženy!« oznámila a převzala od Marie losovací džbán. »Od Hedviky je to... má na to sice nárok, ale mohla si to schovat na jindy. Nevadí, losování máme za sebou, aspoň víme, nač se můžeme těšit, i když se beztak na každou brzy dostane. Přejdeme raději k vážnějším věcem.«

»Tohle bylo taky vážné,« zavrtěla hlavou Ramiel.

»S d'ábly máme problémy vážnější,« nenechala se Yazatap. »Musíme si na to pozvat ostatní. Už jsem je obvolala.«

Když prve rozhodli, že odpolední hon odpadne, Yazatap informovala i ostatní d'áblice, kterých se to týkalo. Teď ale všechny pozvala na poradu a za chvíli byla velká hala domu plná. Bojovnice se přicházely přivítat i s Pepkem, ale také na poradu o nových plánech. Při příchodu dostala každá kus svatebního dortu a pohár na oslavu Pepkova navrácení, všechny si nejprve ťukly na jeho šťastný návrat a až pak nastala věčná část porady, co a jak udělají při nejbližším nájezdu na Zem.

Pepk se přitom seznámil s vlhkým, ale poměrně bezpečným světem *Saturn-nahoru*, nazývaným *Bažiny smutku*. Byl to svět plný bezedných močálů, dešťů a mlhy. Život tam nebyl agresivní, zato tam bylo málo míst, kde nehrozilo nebezpečí utopení. Nedohledné roviny tvořily hluboká, zrádná blata, plná žab a vodních hadů, vyvýšenin bylo málo a navíc byly díky dešťům pokryté kluzkým bahnem. Vznášejícím se tefirkám to nevadilo, zato pro d'ábly to bylo pokaždé velice nepříjemné překvapení. Bez schopnosti létat tam nikdo neměl naději a kdyby je tam duchové prohodili a už se o ně nestarali, žádný by to nepřežil. Tefirky je utopit nenechaly, ale ne k jejich záchraně, jak někteří mylně doufali, když se mezi nimi bezmocně vznášeli. Pokud to některý ještě považoval za naději, nejbližší minuta ho vyvedla z omylu. Valkýry se jich zmocnily jako zlé svědomí. Před výslechem si je obvykle přidusily v bahně, aby s nimi měly lehčí práci a jako si draví ptáci odnášejí kořist na klidnější místo, odnesly si je na nejbližší vyvýšeninu. Obklopily je, přitiskly do bláta, sesypaly se na ně, aby se co nejvíce dozvěděly o jejich úloze na Zemi a brzy věděly všechno. Závěrem jim zločiny přehledně vyjmenovaly a následoval obvyklý dotaz, zda jich litují.

Kladná odpověď by prý postavení zajatců výrazně zlepšila, ale k jejich vlastní smůle dosud nikdy nezazněla. D'áblové totiž nechápali, čeho by měli litovat. Těch pár smradlavých Kanaánců? Kdo by se na ně ohlížel? Tím si to ovšem každý zpečetil.

Tefirky je pak bez dalších slov zavíraly do vězeňského letadla a každý večer je před návratem domů odvážely do *Sibérie*. Objednaly pro ně stroze vybavenou nouzovou obytnou buňku, předaly jim objednávací kreditní karty a nechaly je tam. Však jim jejich předchůdci rychle vysvětlí, co se to s nimi vlastně stalo! V Sibírii stálo z těchto buněk několik vesnic a pomalu se rozrůstaly. Žít se tam dalo, ale luxus tam chyběl.

Důležitými účastníky lovu byli psi. Nestopovali kořist, ale zajišťovali spojení mezi dvěma světy. Jejich telepatie umožňovala smečce tefírek sledovat, kde se v sousedním světě právě pohybují duchové a upozornit je, než se krátce otevře vesmírná brána, aby z ní vylétlo do husté bažiny tělo dalšího d'ábla.

Kritickým místem lovu d'áblů byla činnost duchů a Pepkovým příchodem se možnosti party opět ještě zlepšily. Úspěch akce závisel nejvíce na nich. Nejobtížnější bylo d'ábly na Zemi vyhledat, to další už šlo rychleji. Prohazovali je branou na místo, kde je očekávalo a zneškodnilo *Bažinné komando* d'áblic, ale pak už se o ně nestarali.

Jako nehmotné bytosti chodili po Zemi hlavně členové Horákovy rodiny. Rozdělili se na tři

nestejně silné party, soutěžící spolu v počtech ulovených d'áblů. Na d'ábla by stačili i dva, ale než ho našli, často po něm dlouho pátrali. Víťův kompas d'ábly prozrazoval na sto kilometrů jen když byli ve stejném druhu hmoty. Z duchovité hmoty do normální se jeho citlivost prudce snižovala. Na otevřené planině bez zdrojů rušení na pět kilometrů, ve městě až na kilometr. Velkoměsta, kde se d'áblové nejčastěji zdržovali, museli procházet detailně v nepříliš roztažené rojnici. Tam byl každý duch dobrý a s kompasem jim pomáhal zjišťovat d'ábly i jejich duchovitý pes. Po zjištění d'ábla se telepaticky svolali, pes na opačnou stranu brány přivolal svého příbuzného spolu s tefirkami a akce mohla začít. V každé skupině měl jeden funkci **dveřníka**, otevírajícího v pravou chvíli na pravém místě vesmírnou bránu, dva byli **vyhazovači**, kteří vyhlédnutého d'ábla poslali branou ven, dřív než se vzpamatoval.

Jednodušší bylo pátrání po d'áblech v duchovité formě. Eldyfy osvětlovaly prostory pod zemí na pět kilometrů a po d'áblech často zůstávaly stopy, zapomenuté předměty, obaly od potravin a odpadky. Duchovité d'áblové ale zmizeli a hledat ostatní nebylo tak snadné.

Do cílové oblasti se dostávali obvykle ještě v Oáze. Víťa tam neměl čas rovnoměrně zahušťovat síť teleportů, ale umisťoval je podle potřeby tak, aby pokryla významná místa na Zemi, kam právě podnikali další nájezd.

Bohužel se poslední dobou stále častěji stávalo, že d'áblové zjistili blízkost duchů včas a spasili se útekem. Víťa si jednou všiml d'ábla ve startujícím soukromém letadle a poslal ho větší branou do Bažin i s letadlem, ale když to pak hodnotili, dostalo se mu místo pochvaly za pohotový zásah vycinkání, neboť s d'áblem poslal do Bažin na zbytečnou smrt i piloty jeho letadla. Letadlo se do bažin nehodí, ve zdejším terénu by měla problémy s přistáním i helikoptéra a bažinačky dorazily na místo havárie příliš pozdě, trosky mezitím zapadly do bahna příliš hluboko.

S příchodem Pepka Yazatap pohotově přerozdělila party.

Pepkovi přidělila Xapho, Hedviku a fenku Leilu. Druhou partu tvořili Víťa, Jarča, Soňa a Brok, třetí Olda, Mariuk, Salgiel a Čert a čtvrtou chtěla vést sama a přibrala by si Ramiel, která se dokázala domlouvat přes hranice vesmírů i bez psů.

»Poletíme aerobusem,« rozhodla. »Abys věděl, občas používáme vimaany, máme jich v Oáze čtyřicet, zbytek jsme z Pegsda přestěhovali na svět, kde už byl vimaan od d'ábla Sarimachiela. Jsou tam uloženy pod zemí v duchovité hmotě.«

»Vimaany jsem do Oázy nikdy nechtěl,« zaškaredil se Pepek.

»Vím,« odvětila Yazatap. »Proto ti to teď radši říkám, než bys to zjistil sám. Jsou tam dokonce s bombami, jen bez zápalek, aby je někdo nemohl použít. Naše bomby totiž mohou sloužit i jako zdroj energie. Je v nich prvotřídní termojaderné palivo na bázi deuteridu lithia, které se používá i ve vimaanech, reaktor na studenou fúzi není větší než lednička. Proto mají vimaany neporovnatelně větší dolet než aerobusy, mohou používat ochranné štíty a obecně jsou výhodnější.«

»Jsou to ale vojenské stroje,« protestoval aspoň nesměle Pepek.

»Nějaké zbraně mít musíme,« trvala na svém Yazatap. »D'áblové na Zemi vědí, že nás mají hledat za Venušskou branou. Kdyby se jim podařilo postavit tajně konvertor na Venuši, museli bychom je zastavit silou. Bomby máme neškodné a slouží jen jako zdroj energie, ale všech čtyřicet vimaanů mají zidibady, starší rodzoty by nemusely stačit.«

»Ach jo, čeho jsem se to dočkal!« zaúpěl tiše Pepek. »Ale uznám vám to.«

Nechal si letmo vysvětlit rozdíl mezi rodzoty a zidibady, ale spokojil se s přednáškou na úrovni krátkého populárního pořadu.

Dohodli se ještě s partou d'áblic. Ty měly dosud dvě střídající se skupiny a vystačily si s jedním psem Rekem. Na výslechy d'áblů se muselo všech osm pekelně soustředit a přitom nestihaly hlídat okolí. Zatímco jedna skupina d'ábla pacifikovala, druhá proto jen hlídkovala a kdyby jim v té chvíli duchové ze Země poslali další kořist, jen by ji přidržela v bažině.

Plán pro zítřejší den byl tedy domluven a ostatní d'áblice se začaly rozcházet. Mezitím odpoledne pokročilo, ale večer byl ještě daleko.

»Měl bys nám, Pepku, ukázat, jak ses tahal s Jupiterem!« navrhla Máňa. »Když dáme všichni

hlavy dohromady, půjde to jistě i bez sexu.«

Peppek se krátce zamyslel, pak svolil. Samotného ho zajímalo, jestli se jich může naráz propojit všech dvanáct. Usadili ho do pohodlného křesla doprostřed a rozmístili se kolem. Pozemšťané prý měli nepatrně slabší telepatii, nejbližší proto posadili Máňu, Jarču, Soňu a Hedviku. Olda s Vítou si sedli tak, aby byli hlavami mezi děvčaty a tefírky se rozsadily kolem, také nakloněné k Pepkovi, aby měly hlavy co nejbližší.

»Tak už začni!« vybídla ho Ramiel nedočkavě.

Začít musel Peppek, ale sotva pootevřel svou mysl, okamžitě se k němu všichni ostatní členové rodiny Horáků připojili. A Peppek začal vzpomínat...

Vzpomínky se odvíjejí rychleji než skutečné události. Peppek časově zkrátil honičku s hurikány, které ho chtěly nejprve potrestat, že škodil jejich mladším příbuzným, jenže pak uznaly, že je vina víc na nich, přestaly mluvit o trestání a nakonec mu významně pomohly určit prchavý okamžik, kdy se brány zavírají, aby se tam mohl vklínit se svou bránou.

Urychlil i zobrazení svého nekonečného přetahování o hvězdnou bránu, kdy proti sobě stáli jako dva kohouti dva naprosto nerovnocenní protivníci. Planeta skoro čtyřistakrát těžší než Země proti mladíčkovi. Na jeho straně byla ale aforxita, onen legendární pevný bod, po jakém kdysi volal starověký učenec Archimédes: »Dejte mi pevný bod a pohnu světem!«

A konečně následoval neuvěřitelný pohled, který jim od začátku sliboval.

Zmatený rej Jupitera na noční obloze, jeho podivné kličkování. Vesmírný kolos se po obloze pohyboval skoro jako opilec, marně hledající cestu domů. Ve skutečnosti to byl jen zdánlivý pohyb, zahrnující nejen pohyb Jupitera kolem slunce, ale také pohyb Země v tom podivném vesmíru, kde čas ubíhá jinak než ve většině okolních.

Peppek si naposledy vzdychnul a opatrně se odtrhl. Rodinná seance skončila.

Nikdo ale nevstával. Pravda, něco takového se jen tak nevidí. Pepka to stálo tři roky života, kdy se nemohl těšit ze svých malých dětí. Ale když na to za napjatého sledování všech ostatních vzpomínal, nikdo se od jeho vzpomínek nedokázal odtrhnout. Noví členové rodiny se ani nepokusili projít se Pepkovým vědomím, ačkoliv i na to byli zvědaví. Naopak se ani Peppek nestačil uvolnit, aby se na okamžik podíval do duše svým starým i novějším manželkám i spolumanželům, jak si předsevzal krátce poté, co se mu Marie představila jako jeho nová choť. Tohle bylo přece jen zajímavější.

»Poslyš, Pepku,« promluvila konečně po dlouhém tichu Jarča. »Neříkal jsi kdysi svým ženským, že ani na Zemi nejde otevřít brána Jupiter-nahoru?«

Říkala to bez telepatie, nahlas a česky, ale rozuměli jí všichni.

»Co ty o tom víš?« zarazil se Peppek.

»Pamatuji si něco podobného,« řekla pomalu. »Napovím vám všem. Povinná školní četba, Erben, Poklad. Co tam vlastně bylo? Znenadání otevřená díra do skály, uvnitř jeskyně s pokladem. Žena s malým dítětem tam vejde, ale aby pobrala co nejvíc zlata, zanechá tam dítě... To ale neměla dělat! Než se vrátí, skála se uzavře a dítě tam zůstane. Otevře se až po roce, právě když tudy jde opět stejná žena na Velký Pátek do kostela. Dítě si tam pořád ještě hraje a vůbec nezestárlo. Jako Peppek!«

A při posledních slovech dramaticky jako šermíř kordem ukázala prstem na Pepka.

»Myslíš, že by to bylo totéž...« nechtěla věřit Máňa.

»Mohlo by to být, jestli je pozemský Jupiter podobný Jupiteru Oázy,« přikývla Jarča. »Zatím to nikdo neví, ale možná by taky stačilo, aby tam někdo podržel otevřenou bránu...«

»Co šílíš?« přerušila ji Yazatap. »Chceš, aby Peppek zase na tři roky zmizel? A ještě mi řekni, nač by ti byly nějaké hloupé poklady?«

»Já jen, že by to vysvětlovalo...«

»Raději to nevysvětluj!« okřikla ji Yazatap. »Stačilo mu prožít to jednou. Raději bych mu ukázala lov na Zemi.«

Na to ale bylo pro dnešek pozdě. Venku se mezitím setmělo a Peppek by mohl pravdivě tvrdit,

že celé tři roky nespál. Neřekl to, ale ospalost na něm byla znát.

Hedvika to ale rozsekla jako Alexandr Gordický uzel. Ačkoliv na ni všechny ženy vrhaly zlé pohledy, vstala, vzala Pepka za ruku a řekla, že ho má přece dnes večer pro sebe.

»Nikdy jsem netušila, že budeš tak příšerně sobecká!« vyčetla jí prudce Ramiel.

»Kdo si minulý týden zabral pro sebe Oldu?« vrátila jí to nevzrušeně Hedvika.

»No jo, ale kdyby se vrátil po takové době...« nedala se Ramiel.

»Potřebuji si s ním něco vyjednat soukromě,« odvětila s klidem Hedvika. »A tohle je, pokud vím, jediná možnost.«

»No tak si ho užij!« vyprskla Ramiel. »Ale není to spravedlivé.«

»Není,« souhlasila Hedvika. »Ale je to podle dohod. Dohody nemusí být vždycky a ke všem spravedlivé. Pak si u mě můžeš zjistit, proč to dělám, ale teď, Pepku, pojd'!«

Táhla ho ven na chodbu, až si skoro připadal, že jdou uličkou hanby. Nezbylo mu ale než pokrčit rameny. Plnil Hedvičino rozhodnutí, sám si to nevymyslel. Stačilo, že na nové dohody přistoupil.

Hedvika ho dotáhla na konec chodby a skoro ho vstrčila do posledních dveří. Místnost za nimi nebyla velká, ale útulná. Kromě Pepkem očekávaného širokého lůžka tu byla navíc i dvě křesílka a stolek. Trochu si oddychl. Byli tu konečně sami, nikdo už se na ně skrz prsty nedíval a Hedvika zřejmě měla více důvodů, proč s ním chce být sama.

»Posad' se!« usmála se na něho a ukázala mu na bližší křesílko, zatímco telepatickým povelom rozsvítila křišťálový lustr a zatemňovala žaluzii na jediném velikém okně.

Poslechl ji a posadil se. Nespěchal, neměl proč. Už dávno se na něho nedívala jako na kloučka, jako když ji viděl poprvé, kdy teprve desetiletým kloučkem byl. Neměla už ve tváři ani ten přísný karatelský výraz, jako když mu v Oáze společně s Alexijevem pomáhala po tragédii v pevnosti Árj-Cheeb. Tehdy se jí zdála vícečlenná tefirská rodina zvrhlá, teď se do ní sama přivdala a neměli si co vyčítat. Pepek byl na ni přirozeně zvědavý. Ani ne jako na sexuální objekt, spíš tak nějak lidsky.

Poměry i rituály v jeho bývalém domě se změnily. Dřív by se žádná tefirka nesnažila zabrat si ho jen pro sebe, naopak k němu každá přistrkovala i ostatní, aby si také přišly na své. Rituál se soukromím zřejmě přišel až s pozemšťankami. Měl ale tušení, že tyto změny budou nevratné. Bylo tedy i pro něho lépe se s novými rituály seznámit a přizpůsobit se jim. Pozemšťanky sex učit nemusí, určitě už nejsou panny a všechno vědí lépe než on, jak se dá čekat od starších a lékařsky vzdělaných. Panen měl ostatně víc než ostatní.

Hedvika před něho postavila pohár šampaňského, které sama objednala, posadila se do druhého křesla vedle něho a druhý pohár pozvedla sama.

»Na tvůj návrat, manželí!« usmála se na něho. Řekla to česky a nahlas.

»Na návrat domů!« přitůkl si s ní také česky a oba se trochu napili.

»Přiznej si ale, že jsi mě nečekala?« zeptal se jí pro změnu telepaticky.

»Nikdo už tě nečekal,« přikývla, ale setrvala pořád na češtině. »Překvapil jsi nás víc než dost, nediv se.«

»Divení jsem si odbyl, když mi Máňa řekla o těch třech letech,« přiznal a také se vrátil k češtině, bral to jako zdvořilejší. »Trochu jsem se ale divil, když jsi mě chtěla jen pro sebe. Na to jsme nebyli zvyklí.«

»Zvykneš si,« ujistila ho vážně. »Mně to zpočátku připadalo horší.«

»A zvykla sis už?« zeptal se jí rychle.

»Trochu,« přikývla. »Jak se říká, člověk si zvykne i na šibenici.«

»Tohle snad není šibenice!«

»Máš pravdu,« souhlasila, ale jen vlažně. »Není to šibenice.«

»Měla bys mi tedy aspoň naznačit, proč...«

»To ti hned povím, sama se k tomu chystám,« přerušila ho vážnějším tónem. »Jen se na mě

nezlob, nevím, jak bych ti to měla co nejlépe podat...«

»Bát se mě nemusíš, nekoušu,« usmál se.

Podívala se na něho a rozesmála se.

»Z toho tě opravdu nepodezírám,« řekla ulehčeně. »Chtěla jsem tě jen trochu seznámit s mým postavením v téhle rodině.«

»Necítíš se snad rovnoprávná s ostatními?«

»Tak to nemyslím,« odvětila rychle. »Ale přece jen se cítím jinak než všechny ostatní. Pro mě byla tahle rodina první a jediná, pro mě ne.«

»Yazatap už taky byla vdaná,« připomněl jí.

»Nebyla,« zavrtěla hlavou Hedvika. »Žila kdysi s chlapem, ale to bylo všechno, strach jí nedovolil, aby si ho vzala. A navíc jím po straně pohrdala a odmítla s ním mít dítě, podle toho to samozřejmě dopadlo. Ty to ještě nevíš?«

»Vím,« přikývl. »Vzít si ho oficiálně nemohla, ani na dítě si netroufla, víš přece, jaký Damoklův meč nad ní visel. Jenže tehdejší chlapi považovali za strašlivou urážku, když jim žena hned a ve všem nevyhověla, takže jí její král udělal s nejbližší ženskou něco natruc, to si zase nenechala líbit ona a už to jelo...«

»Hele, nechme toho,« zastavila ho. »Chápeme ji oba stejně. Chtěla jsem ti naznačit, že Yazatap nikdy před tebou nebyla v opravdovém manželství. Já ale ano, víš? Měli jsme se s Jaroslavem rádi, měli jsme Honzika, společně jsme léčili a byli jsme opravdu šťastní. Pak najednou blesk z čistého nebe, Andělský svět v plamenech, z mé životní lásky i z našeho dítěte nezbyla ani drobná hrstka popela. O takových případech se říká, že se zřítíl celý svět. Divíš se, že mi teď naše současná rodina připadá jako dost ubohá náhražka?«

Zarazil se a podíval se na ni trochu jinýma očima než prve.

»Poslyš, Hedviko,« začal mírněji. »Taky mě sebralo, co se stalo s Andělským světem. Ačkoliv jsem Alexijevovi vyvedl dost rošťáren, měl jsem ho za druhého tátu a opravdu mě mrzí, že už mi nikdy nevynadá. To ale nenapravíme. Můžeme jen potrestat darebáky, kteří to způsobili, měli bychom se postarat, aby se to nikdy nemohlo opakovat, tím ale nikomu život nevrátíme.«

»To vím,« řekla tišším hlasem. »Ale měl bys aspoň trochu vědět, co cítím. Nejsem si jistá, jestli mě tady vůbec někdo chápe.«

»Ostatní to nevědí?«

»Vědí,« přikývla. »To neznamená, že to chápou. Poslyš Pepku, od tvých tefírek vím, že se ti také kdysi zřítíl celý svět. Ani ony tě úplně nepochopily, to může jen ten, kdo zažil něco podobného.«

»To nebyl celý svět,« namítl. »Jen jedna holka, jestli myslíš to samé co já. Nevyjasnili bychom si to ale lépe při telepatickém spojení?«

»Nemyslím,« odmítla to. »Telepatie je úžasná, ale když něco musíš vyslovit, musíš si to sám nejprve ujasnit, abys to dokázal přeložit do slov. Na to je řeč nenahraditelná.«

»Aha,« vzdychl si. »Ty teď očekáváš, že tě pochopím...«

»Tak trochu,« vzdychla si i ona. »Potřebovala bych najít, co jsi našel v tamtom světě. Pevný bod, o který bych se mohla opřít. Nedávno jsi vyzkoušel, že se potom můžeš postavit celému světu. U tebe to bylo doslova, mně by to stačilo přeneseně.«

»To bude těžké,« řekl po chvilce rozmýšlení. »Jaroslava ti těžko někdo nahradí, ani já, ani kdokoliv jiný. Každý člověk je neopakovatelný. Jestli se ale po něm budeš pořád ohlížet, zakopneš a upadneš. Samozřejmě to myslím jen obrazně. Měla by ses obrátit dopředu, abys viděla, kam jdeš. Máš přece život teprve před sebou, pokud přežijeme válku s ďábly.«

»To vím,« řekla. »Ale je to těžké. Uznej to aspoň ty.«

»Myslím, že tě chápu,« přikývl. »Taky jsem zažil období, kdy se mi zdálo, že už pro mě nic na světě nemá cenu. Naštěstí jsem potkal na Pegsda ty čtyři tefírky, svoji nynější rodinu. Daly mi podstatně víc, než si samy myslí. Vrátily mi chuť do života. Měla by ses taky obrátit dopředu a najít si pořádný důvod, proč žít.«

»Ted' takový důvod mám,« přikývla. »Ale až vyřídíme d'ábly, což nám může ještě pár let trvat, než je zlikvidujeme, co potom?«

»Neměla bys žít jen pro pomstu,« napomenul ji. »To není ten správný pevný bod.«

»Taky už mě to napadlo,« řekla. »Ale žít pro rodinu, kde jsem až kdesi na konci, jako devátá v řadě, mi nepřipadá moc podnětné. Dobře, uznávají mě aspoň jako lékařku. Není to málo, když to srovnám, že jsem dřív byla jen zdravotní sestra. Tenkrát se mi to zdálo dost, ale dnes bych chtěla víc...«

»Na to bych ti poradil jen jedno: poříd' si dítě. Adoptované už jsou rozdělené, budeš si muset pořídít vlastní, ale tím se nejlépe zařadíš mezi ostatní. Nechci ti radit, jsem tu beztak nejmladší, ale měla by ses naučit mít ráda a neupínat se přitom na jednu osobu.«

»Mít ráda několik mužů najednou! Připadá mi to příliš... prodejné... Je to ještě láska?«

»Řekl bych, že se mylíš,« odvětil. »Když jsi měla ráda Jaroslava, přestala jsi mít kvůli tomu ráda svého tátu? Řekl bych, že ne. A pak, když jste měli Honzíka, toho jsi přece měla taky ráda a tvůj vztah k Jaroslavovi to neznehodnotilo, nemyslíš? Prodejnost je něco jiného. U prodejných žen nejde o lásku, žádná své zákazníky nemiluje, jen jim na bázi výdělečného obchodu poskytují sexuální služby, to je něco úplně jiného. A pokud přitom mluví o lásce, je to už jen znesvěcování mrtvoly.«

Trochu ji to rozesmálo, přinejmenším se jí na tváři mihl úsměv.

»To jsi řekl opravdu vzletně!« uznala.

»Možná, ale já to tak cítím,« řekl skromně. »A pokud jde o skutečnou lásku, podle mě můžeš mít současně ráda více lidí a není na tom nic zlého. Nemusí jít přitom vždycky o sex, u některých vztahů je naopak sex nepřipustný a trestá se, ať jde o rodiče, děti, učitele nebo přátele. Na Zemi jsme uznávali sex u jediného vztahu: muže a ženy, nejlépe manželů. Tady většina pravidel zůstává. Opět musíš mít ráda bez sexu rodiče, děti, učitele i přátele, jen ten sex předpokládáme uvnitř větší než dvoučlenné rodiny.«

»Můžeš mít ale v lásce, myslím tím té upřímné, víc žen?« pochybovala. »Anebo, když se zkusíš vžít do nás žen, více mužů?«

»Taky jsem si dřív myslel, že to nejde,« pokrčil rameny. »Jak jistě víš, zpočátku jsem si vybral jen Xapho. Pak mě ostatní tefirky přesvědčily, že jejich společnost bude z principu polygamní, takže jsem do rodiny nakonec zahrnul všechny. A s úžasem jsem zjistil, že mám rád všechny, každou jinak a přitom všechny stejně. Na Zemi by to bylo nemožné, tady je to normální.«

»Normální jsi to přece udělal až ty sám, přiznej si to!« zaškaredila se na něho trochu.

»Neudělal,« zavrtěl hlavou. »Základem společnosti s převahou žen musí být naprosto zákonitě polygamie. Já jsem to už jen zformuloval.«

»Dobře, ale sám přece přiznáváš, že máš nejradši Xapho!«

»Každou mám rád jinak,« přikývl. »Každá je přece jiná, to je normální. Ted' už by mi ale každá chyběla, kdybych o ni přišel. To jsem poznal, když zahynula Erelim. Dodnes mě to někde na dně duše trochu bolí, stejně jako tam zůstaly bolesti ze ztráty rodičů, Alexijeva, kamarádů a kamarádek z Andělského světa. Každá by mi strašně chyběla.«

»A co my čtyři, co jsme mezitím do tvého harému přibyly?«

»Proboha, proč tomu říkáš harém?« podíval se na ni nešťastně. »Harém je přece něco úplně jiného. Rodina je víc než pouhé vlastnictví a u nás nikdy nebyl jediný neomezený pán a vládce. Harém má s tefirskou rodinou společné jen více žen, všechno ostatní je ale jiné. Hodinky jako holinky, oboje se natahuje.«

»Dobře,« usmála se pobaveně. »Ale co soudíš o nás nových? Ale upřímně, ted' nechci slyšet žádné fráze!«

»Budu si asi muset zvyknout,« vzdychl si. »Ale netvrdím, že by to bylo nemožné. Jste všechny pohledné kočky a děti máte rády, toho si cením. Asi mi bude zpočátku překážet, že Jarča s Máňou byly holky mých kamarádů, ale Máňa přiznala, že jí to taky vadilo. Na Zemi i v Andělském světě jsem měl zásadu neplést se kamarádům do vztahů s holkami. Ty jsem

považoval za kamarádky, ale nedotkl bych se jich ani malíčkem. Když ale všichni vstoupili do naší rodiny, přibude k tomu i ten sex, ale bude to oboustranná změna a doufám, že se to brzy vyrovná a budeme se mít všichni stejně rádi. Proč ne?»

»Mě jsi přece nikdy nepovažoval za kamarádku!«

»Tebe ne,« připustil. »Nezlob se, ale byla jsi na mě stará a měla jsi jiné zájmy. Doktor Jaroslav byl jeden z mých kamarádů, ale ani to nebyl rovný vztah, on mě bral jako malého kloučka, což byla nakonec pravda. Ale nemyslím si, že bys měla zůstat stranou. Yazatap je stará tři a půl tisíce let, Salgiel přes osm set, každá je starší než my všichni dohromady, ale v rodině se to srovnalo.«

»Takže si klidně troufneš i na mě?« usmála se.

»To se ví,« přikývl. »Vždyť mi to šlo i s Yazatap a se Salgiel, tam je ten věkový rozdíl ještě zřetelnější. Jen bych to nerad lámal přes koleno. Kdyby ti to nešlo od srdce, bylo by lepší, abychom si dneska jen povídali. Nedávno mi Ramiel vyčetla, že by nechtěla kluka, který by ji měl jen kvůli ostatním. Bylo to velice trefné, proto ti to teď říkám také tak.«

»Takže mě vezmeš na milost, až po tobě sama zatoužím?«

»Jaképak braní na milost?« naježil se. »Sex musí být oboustranně chtěná záležitost, jinak nemá cenu. Yazatap zpočátku cítila za své holky zodpovědnost, nebo možná něco jako mateřský či ochranný cit, zkrátka se starala, abych je neznásilnil. Musel jsem jí slíbit, že jim nikdy neudělám nic, co by samy nechtěly. To jsem slíbil s klidným svědomím, pak jsem je během jediného měsíce všechny svedl, ale slib jsem dodržel, nikdy to nebylo proti jejich vůli! A sama Yazatap přitom svedla mě. Sama a dobrovolně.«

»A víš, že ti to Olda s Vítou dlouho záviděli?« usmála se.

»Teď už nemají co, když jsme jedna rodina,« mávl rukou.

»U pěti jsi byl ale první,« napověděla mu. »Oni poprvé sváděli každý jen jednu.«

»To není žádná velká výhoda,« řekl. »Yzatatp tvrdila, že dřív na tom chlapi trvali, aby byli u ženy první a pokud možno i jediní. Souvisí to s dřívějšími majetnickými vztahy mužů k ženám. A možná se chlapům nechtělo vychovávat děti, když nebyly zaručeně jejich.«

»Tobě to nevadí, vím,« přiznala mu. »Ale znám i případy, kdy to lidem vadilo. Mohlo to souviset s obavami, aby se o člověka ve stáří někdo postaral a s nadějí, že vlastní děti pro to budou nejvhodnější?«

»Tenhle předsudek pak odnášeli sirotci a já jsem to zažil na vlastní kůži,« zavrčel.

»Dobře, nebudeme to rozebírat,« ustoupila. »Ale přišla bych na tebe s jinou. Nikdo mi nemůže nahradit Jaroslava, ale mohl bys mi nahradit Honzíka, když umíš dělat chlapečky.«

Podíval se zase na ni. Z očí jí koukalo šibalství, ale říkala to kupodivu vážně.

»To není tak jisté,« zavrtěl hlavou. »Salgiel už prý říkala, že je to náhoda.«

»Náhoda čtyřikrát po sobě?« pokrčila rameny. »Nebo třikrát, když vezmeš Salgielina jednovaječná dvojčata jako jeden pokus? Jsem taky doktorka, ale nemyslím si, že to byla jen čistá náhoda.«

»A co kdybych tě zklamal?«

»Zklamal bys mě, kdybys mě odmítl,« řekla. »Kdyby to měla být přece jen holčička, budu dávat vinu sobě.«

»Já jen, abys na ni nezanevřela,« dával si podmínku Pepek. »Za nic by nemohla a bylo by to i moje dítě, nemyslíš?«

»Tvoje jako moje, všechny jsou naše,« řekla. »Ale naději na Honzíka bys mi neměl odmítnout.«

»Neodmítnu,« řekl. »Ale jde ti jen o to? V tom případě tě musím ujistit, že jsem dnes dostal plnou dávku síly od Oldy a Víty a před třemi dny jsem naopak dával sílu u Alexijeva. Především, než jsem zmizel do světa rudé mlhy, miloval jsem se s Yazatap a taky nic. Pro vás to bylo před třemi roky, ale pro mě ne.«

»Takže myslíš...« zarazila se.

»Řekl bych, že se ode mě dnes kluka nedočkáš. Kdybys to skutečně chtěla jen proto, klidně ti slíbím, že se začnu vyhýbat používání síly, ale zkoušet to můžeme až za čtvrt roku, dřív to nemá smysl.«

»To není tak jisté,« vzpamatovala se. »Můžeme to snad aspoň zkusit. Musím tě ujistit, že kosmická síla se projevuje jinak u žen a jinak u vás. Vajíčka ani spermie sama nezabíjí, jen způsobí nesnášenlivost organismu ke všemu cizímu. To léčí většinu nemocí. Vajíčko se pak nemůže uchytit, ale když už je uchycené, způsobí to rychlý potrat. Alexijev to přece hustil do všech léčitelů, i laických, to musíš znát! Spermie to ale tři až čtyři dny přežívají. Zhruba tak dlouho trvá, než je to vyhubí. Když tedy někomu věnuješ sílu, nebo ji dostaneš, jsi ještě pár dní schopný dát ženě dítě. U ženy je to jiné, vajíčko to odnese vždycky a hned.«

»Proč tedy předevčírem, neboli před třemi lety, neotěhotněla Yazatap?«

»Protože na ní Salgiel tou dobou testovala **brudete**, antikoncepční bylinky Xijtranů. Zjistily, že účinkují na tefirky i na pozemšťanky, jen s tím rozdílem, že tefirky mají období jednou za rok, zatímco pozemšťanky zhruba za lunární měsíc. **Brudete** účinkuje bez ohledu na ten rozdíl stejně, prostě zastaví dozrávání vajíček. Má to hned několik výhod. Vajíčka se vyčerpají později a plodnost žen se zachová déle, jako antikoncepce je to lepší než cokoliv jiného a zbavuje nás to nepříjemností s měsíčky, což vy chlapi nikdy pořádně neoceníte.«

»A ty to... to **brudete** neužíváš?«

»Ne. Zrovna teď bych měla být v plodném období.«

»Nemohla jsi přece vědět, že se vrátím!« vyjel na ni zprudka.

»Nevěděla jsem to,« přikývla. »Ale dítě chci. Myslela jsem, že s tím půjdu za Oldou, když bude mít posledního kluka v rodině. Ale ty jsi na kluky přece jen lepší.«

»Hele, Hedviko, tohle neberu,« zamračil se. »Už jsem ti řekl, nechci žádnou holku, ani ženskou jako jsi ty, aby mě chtěla z nějakých postranních důvodů. Radši bych počkal, až ti budu stát za to i jen tak.«

»Jak bych si tě ale měla vážít, když mi teď odmítneš naději?« namítla. »Naopak, když mi pomůžeš, budeš u mě rázem nejlepší!«

»Sex bez lásky mi připadá prodejnější než upřímná láska k více ženám,« zamračil se. »Měl bych tě mít rád a snad se to naučím, ale nechci nic lámat přes koleno.«

»Marie ti o mně nic neříkala, vid',« vzdychla si. »Jinak by ti řekla, že jsem tě ze všech pozemšťanek nejvíc litovala. Hned po tvých tefírkách.«

»To mi říkala,« zarazil se.

»No vidíš!« vzala ho jemně za ruku. »Pro všechny jsi byl mrtvý. Xapho se věnovala Oldovi, Mariuk Vít'ovi a všechny svolily se svatbou. Já taky, uznávám. Nemůžeš ale žádné nic vyčítat. A když ses dneska vrátil, jsem první, která ti nabízí dát dítě. Vím, máš jich dost, ale se mnou ještě ne. Uznej aspoň, že s tebou jednám upřímně. Chci svého Honzíka a šla bych proto nejspíš za Oldou, kdybys byl mrtvý. Když mě odmítneš, za Oldou už nepůjdu, ale vezmu si další měsíční dávku **brudete** a budu čekat čtvrt roku na tebe, abys věděl. A měl bys to ocenit.«

»Takže je to jednoznačné: buď dnes, nebo až za čtvrt roku?« zeptal se jí.

»Podle toho, že jsi dával sílu, ano,« přikývla. »Ale měl bys mě vzít na milost. Vážně mě nebaví takhle u tebe žebrot. Ale dělám to, protože mi za to stojíš, víš?«

»Hele, jakápak milost?« utrl se na ni. »Když jsme svoji, máš na to spravedlivý nárok. Jaképak tedy žebrání? Kdybys prostě řekla: chci tě mít ráda a chci s tebou dítě, co bych ti na to mohl říci? Tady se neříká, že budeš moje jediná, ale chci tě mít rád stejně jako ostatní a nebudu tě nikdy odstrkovat ani podceňovat. Je to tak správné, nebo ne?«

Trochu se zarazila, ale hned se vzchopila.

»Tak dobře,« přistoupila na to. »Nebudu tě už nikdy odstrkovat ani podceňovat, chci tě mít ráda víc než ostatní kluky, ale to dítě chci od tebe a čím dřív, tím lépe.«

»Tak to беру,« přikývl a vstal. »A přál bych ti toho kluka. Holčiček už máme v rodině dost a nemusíme rozlišovat, či je která.«

»Tak už pojd'!« vstala také a podala mu ruku.
»Na toho kluka!« usmál se na ni.

Vyhnanci

Ráno se všichni sešli u snídaně. Yazatap Pepka a Hedviku telepaticky vzbudila příliš brzy, takže byli v hale první hned po ní. Jen se na ně tázavě podívala.

»Mohli jste stihnout ještě ranní sex!« ujistila je.

Hedvika s Pepkem se jen na sebe usmáli.

»A co ty?« obrátila se na ni Hedvika.

»My už jsme to stihli,« usmála se tefirka. »Vít'a to bere po ránu vždycky urychleně. Já se zase tolik nepárám s koupelnou.«

Chtěli jí pomoci se snídaní, ale ta si s ní nedělala starosti. Brzy se začali trousit ostatní a snídali už všichni společně.

Děti ještě spaly, jako vždycky je měla hlídat Máňa. S úsměvem odmítla Pepkův návrh, aby s ní zůstala doma ještě jedna, když je v tak pokročilém stavu.

»Kdyby se něco přihodilo, zavolám si sousedky,« usmívala se. »Nemá smysl dělat si zbytečné starosti. Doktorek je v Oáze víc než je nutné.«

Během snídaně se přišourali i psi a komando bylo úplné. Yazatap se mezitím na dálku domluvila s tefirkami z druhé party, ale ty už byly také připravené.

»Jdeme na lov!« vstala Yazatap jako první od prázdných talířků a hrnků.

Všichni si připnuli taštičky s vybavením. Každá skupina měla dva eldyfy a jeden meč, kterého se ale místo Pepka zmocnila Xapho. Uměla to s ním lépe než on.

»V taštičkách je pár drobností,« vysvětlovala Xapho Pepkovi. »Nejdůležitější pro nás bude Vítův kompas, ukazuje nám pozemské d'ábly.«

Vyšli zadním vchodem za dům a nastoupili do minibusu. Pilotovala rutinně Yazatap. Vzletěla, nabrala výšku a rozletěla se, přitom otevírala jednu bránu za druhou, obhazovala je kolem minibusu a zakrátko se už snášela z výšky do pozemského města, kde letoun zabodla jako kamikaze přímo do kamenné dlažby velkého náměstí. Nikdo z lidí, kteří tam po ránu byli, si jich ale nevšiml. Byli teď všichni duchové, náraz proběhl neslyšně a letadlo se s nimi zastavilo až hluboko pod zemí.

»A jdeme na to!« otevřela Yazatap dveře a s eldyfem v ruce vyskočila ven jako první.

Hedvika s druhým eldyfem a s mečem za pasem se k ní připojila. Vyrázily šikmo, aby mezi nimi vznikl rozstup asi kilometr. Tak daleko od sebe měly postupovat, dokud jim Vítův kompas neukáže blízkost d'ábla.

Pak vystoupili i ostatní, také se rozvinuli do vějířů a začali procházet městem, každá parta si to ale namířila jiným směrem.

Skupina s Pepkem vyrazila jako poslední. Podle zásady, že velí ten, kdo si ví nejlépe rady, vedla partu Xapho. Pepek uznával, že je v tomto druhu lovu nováčkem, jen se pečlivě rozhlížel, osvětloval si eldyfem okolí a sledoval Vítův kompas.

»Už se nám čtyřikrát stalo, že jsme narazili na duchovitého d'ábla,« vysvětlovala mu směrovaně Xapho. »A nemohu vyloučit, že jsme jich po světě přehlédli ještě víc. Kompas je objeví stejně jako hmotné, ale protože mají meče a mohli by dělat problémy, zpracujeme je pokaždé přednostně.«

Kráčeli pod městem v pohodě, jen Pepkův kompas neustále ukazoval na Xapho.

»V pořádku,« usmála se na něho telepaticky, když jí to řekl. »Jsem přece d'áblice! Až se dostaneme k nějakému pozemskému d'áblu, kompas se zaměří na jeho silnější yvoro.«

»Dobře, ale proč mi to ukazuje na tebe? Ramiel je přece blíž!« zajímal se Pepk.

»Protože kojím,« vysvětlovala mu to. »Kojící a těhotné d'áblice mají silnější yvoro, na to už jsme narazili. Těhotnou tím poznáš dřív než Salgiel svými testy. Ale zdejší d'áblové to mají uměle zesílené, takže jsou ještě silnější. K jejich smůle, neboť je to vždycky prozradí. Nejsilnější signál ale dáváme krátce po porodu a v šestinedělí my. To jsme ovšem zjistily v bezpečí doma v Oáze,

sem šestinedělky nebereme.«

Postupovali plynule dál, už jistě končili druhý kilometr od zaparkovaného letadla.

»Možná na žádného pravého ďábla nenarazíme,« začala opatrně Xapho. »Už jsme to tudy prošli několikrát, dneska to měla být dočišťovací operace.«

»A co když tu opravdu žádný není?«

»Když do oběda žádného nenajdeme, vrátíme se do Oázy,« řekla Ramiel. »Odpoledne bychom nakousli další město. Tam ještě mohou být žně.«

»Já vím,« řekl s pochopením Pepek. »Xapho s Jarčou musí k miminům.«

Postupovali ale bez zastavení a Pepek nespouštěl oči s kompasu.

»Pozor!« vykřikla najednou Xapho telepaticky. »Stůjte!«

»Co se děje?« zpozorněl Pepek.

»Všichni okamžitě prchejte nejkratší cestou ven!« našla náhle Leila. »Každý vlastní bránou, ale nedržte je dlouho! Nejprve Xapho! Pepku, teď ty!«

Pepek se chtěl zeptat Xapho, co se děje, ale náhle cítil, že ji nevnímá. Podle zachvění vzduchu poznal, že si otevřela bránu, prošla jí a zavřela ji. Současně si uvědomil, že Leila vyzvala i jeho, aby opustil tento svět.

Může se stát, že velení akce převezme pes a bývá dobré ho pak poslechnout, kladl mu nedávno na srdce Olda.

Pepek už nad tím dál nepřemýšlel. Přímou před sebou si ve skále otevřel bránu, udělal do ní krok a zavřel ji za sebou.

»Už jsme u vás, vydržte!« vnímal jakousi všesměrovou telepatii.

»Jdi ode mě!« ječela tam některá telepaticky. Dalo se poznat, že je to žena, ale nic víc.

Pepek rychle *šlapal vodu* nahoru, aby už byl nahoře na vzduchu, neuvědomil si ani, že je den. Naštěstí bylo zataženo, jinak by ho slunce oslnilo. Prošel bahnem a vodou a vynořil se v bezútesné krajině. Nad nekonečnými bažinami se vznášela mlha a přímo před Pepkem do sebe veliký had soukal bachratou žábu. Pepek to tak aspoň odhadoval podle roztaženého obrysu hadího krku a mrskajících se nožiček, třících z hadovy tlamy.

Neměl ale čas zabývat se hadem, chtěl vědět, co se děje. Vytrhl se z vody a vzletěl nad bažiny. Pár kilometrů stranou spatřil další duchovité postavy. Xapho už k nim letěla, byla pár set metrů před ním, zamířil k nim tedy také.

Ve chvíli, kdy se snášel ke skupince duchů, se mu v hlavě ozvalo telepatické, strašlivě bolestné záupění, až se zakymácel. Proboha, co se to děje?

»Pepku!« obrátila se na něho také telepaticky, ale směrovaně Xapho, která tam právě přistávala. »Upaluj do Oázy a přivez nový minibus, ale ať je duchovité hmoty, rozumíš?«

»Náš minibus je přece kousek odtud!« namítal.

»Tam nesmíš!« vykřikla na něho zděšeně Xapho. »Leilo, jsme už tady všichni?«

»Jsme,« štěkla fenka. »Ale bylo to o chlup!«

»Na co čekáš?« obrátila se Xapho na Pepka. »Upaluj pro nový minibus a neptej se, co se děje, není čas na vysvětlování!«

Pepek se tedy nevyptával, ačkoliv se zdálo, že se děje něco hodně zlého. Vzlétl kolmo vzhůru a svižně proletěl kolečkem Jupiterských světů, které mu vrátily hmotu. Zastavil se až ve světě Oázy. Přímou pod ním bylo moře, stranou stála nepatrná skála, rozrážející nevysoké vlny. Pepek na ní přistál a zkusil požádat roboty o nový minibus. Oddychl si, když se před ním ihned na skále objevil. Znamenalo to, že nemusí letět blíž k ostrovům, dosah robocentra stačil až sem.

Nasedl a vzletěl opět kolmo vzhůru, proletěl známými vesmíry a už se snášel dolů ke skupince duchovitých lidí, obklopených hmotnými tefirkami.

»Pozor, přistávám!« varoval směrovaně Xapho.

Udělal mu místo na dosednutí. Otevřel dveře, dovnitř vpadli Olda s Víťou, nesoucí Yazatap. Měla sice ofačované ruce i nohy, ale nevypadala na umřelou. Opatrně ji položili na podlahu, ale to už Xapho s Mariuk k letadlu přinášely podobně, jen mnohem víc ofačovanou Hedviku.

»Co se stalo?« obrátil se Pepek směrovaně na Yazatap.

»Čekali jsme něco, ale ne tohle,« řekla skoro klidně. »Ty jsi tu mlhu neviděl?«

»Ne,« řekl Pepek. »Co to mělo být?«

»Pravda, vy jste šli opačným směrem,« souhlasila Yazatap. »Byla to taková zvláštní světle hnědá mlha, místy barvy hořčice, jenže děsně žíravá. Kdybych ti mohla ukázat ruce, viděl bys, co umí. Andělskou kombinézu to na mně rozpouštělo, jako když plamen autogenu zakousne do pěnového polystyrénu. Okamžitě mi to rozežralo kůži na rukou i na nohou, ještě že jsem před ní aspoň couvla. Ale ruce jsem měla hned samý bolák, šumělo to na mně jako kyselina. Řeknu ti, bylo to dost hnusné.«

»Jak to?« divil se Pepek. »Copak nejsme duchové?«

»Jsme, ale ta mlha taky,« přikývla Yazatap.

»Hedviku to taky poleptalo?« staral se rychle.

»Taky,« přikývla Yazatap. »Víc než mě, ale to ještě není všechno... Olda na mě použil andělskou sílu a protože ji mají duchové znásobenou, budu brzy v pořádku, zato Hedvika...«

»Co je s ní?« vyhrkl rychle Pepek.

»Hedvika léčení odmítla,« dodala stručně Yazatap. »Tvrdila, že je s tebou těhotná a že si dítě vzít nenechá. Nedovolila nikomu, aby ji léčil, že radši bude trpět. Olda jí jenom ožehl zasažené ruce a nohy ohněm xeri, je to takový modrý oheň...«

»Ten znám!« přerušil ji Pepek. »Proč říkala, že je se mnou těhotná? Vždyť jsme spolu byli teprve včera v noci! To snad ještě nemůže vědět!«

»Já jí to věřím,« řekla Yazatap. »Naštěstí to Oldův oheň xeri zastavil.«

Mezitím Xapho s Mariuk donesly opatrně dovnitř i Hedviku a položily ji na podlahu vedle Yazatap. Jarča se Salgiel ji ošetřily už venku, teď se k ní ale znovu sklonily. Hedvice kromě rukou zavázaly i hlavu a oči. Na obvazech na čele měla červenou barvou napsaný tefírský znak »M«, ale Pepek nevěděl, co to znamená. Zdálo se mu ale, že je bez sebe.

Tefírky ***Bažinného komanda*** zatím nastoupily do svého hmotného letadla a odletěly. Také kabina mikrobusu se doplnila zbytkem Horákovy rodiny i duchovitými psy. Pepek na příkaz Salgiel zavřel dveře a vznesl se. Cestou domů musel proletět několika branami navíc, aby všichni získali zpátky svoji původní hmotnou podstatu, ale brzy se před nimi z poslední brány vynořila známá silueta ostrova Oáza a Pepek zamířil k Horákovici domu.

Letadlo pomalu dosedlo na plošinu proti zadním dveřím domku. Přivítala je ustaraná Marie, kterou už někdo telepaticky přes štěňata zpravil o tom, co se děje.

Yazatap se nenechala vynést na nosítkách. Vystoupila z letadla sama, ačkoliv znatelně kulhala a ruce měla v obvazech, takže jí museli otevírat dveře.

»Už je to dobré,« tvrdila lékařkám. »Věnujte se Hedvice, ta to potřebuje víc.«

Olda s Víťou opatrně vynesli Hedviku z letadla do domu a uložili na lůžko. Jarča se Salgiel se jí ujaly už v letadle a teď u ní zůstaly, aby ji ošetřovaly. Bez použití kosmické síly to neměly snadné, ale obě doktorky, dvacetiletá i osmisetletá, by si měly vědět rady. Pepek je doprovázel čistě ze zájmu o Hedviku a aspoň jim přidržoval dveře.

»Raději bych použila sílu,« řekla Jarča. »Není přece pravděpodobné, že je gravidní.«

»Málo pravděpodobné to je,« přikývla Salgiel. »Jenže když použiješ sílu, budeme mít okamžitě jistotu, ovšem v tom horším. Navrhují počkat týden. Když zjistíme, že gravidní není, můžeme bez výčitek sílu použít a léčení skokem urychlit.«

»Ano, ale do té doby to nedělejte,« zavazoval si je obě Pepek.

»Taky ti na tom dítěti záleží, že ji kvůli tomu necháš trápit?« zlobila se na něho Jarča. »Nejsi tak trochu sadista?«

»Nezastávám se dítěte, ale jí,« odvětil Pepek. »Kluk se má zastat holky v nesnázích. Mě přímo fascinuje, jak je za to dítě ochotná trpět.«

»Dobře,« souhlasila Salgiel. »Ale teď jí nepomůžeš. Nech ji nám a raději už jdi.«

»Myslíš, že jí tu vydýchávám vzduch?« usmál se trochu kysele.

»Třeba,« přikývla. »Vymysli si co chceš, ale padej. Nechtěli jste se náhodou radit?«
»To ještě stihneme,« řekl Pepek. »Jen mám obavy, že se teď můžeme dohodnout jak chceme, na Zemi se jen tak nevrátíme...«

Situace na Zemi se opravdu zásadně změnila a Yazatap, ačkoliv sama nebyla úplně fit, svolala na poradu do haly tefirky z **Bažinného komanda**, aby si to společně ujasnili. Ostatní už nějakou poradou čekali a za chvíli byla hala plná. Yazatap ji se samozřejmostí zahájila.

»Vypadá to, že pozemští d'áblové přišli na účinný protitah,« shrnula naplno, čeho se všichni obávali, ale nikdo to nechtěl říci jako první.

»Znepříjemnili nám to parádně! Jak to ale dokázali dostat do duchovitého prostředí?« nechápal Vít'a. »Ať mi ale nikdo neříká, že objevili naši Jupiterskou cestu!«

»Nemuseli,« podotkl Pepek. »Mají jinou.«

»Jakou?« obrátil se na něho Vít'a.

Pepek tedy vysvětlil, jakým způsobem d'áblové zásobovali duchy, kteří tak přežili celá tisíciletí bez kanibalismu.

»Nejspíš se brzy dozvíme o nějakém dalším podzemním nebo podmořském pokusném nukleárním výbuchu,« zakončil svůj výklad. »A možná to opět před lidstvem dokáže utajit. V každém případě se jim podařilo důkladně zamořit ovzduší v mínus hmotě. Jen mi na tom pořád nesedí, kolik tisíc tun žiraviny sem dokázali dopravit, aby se to projevilo až v Evropě! Umím si představit, že při jednom podzemním výbuchu dokáže poslat více kontejnerů naráz, ale pořád mi to nějak nehraje.«

»Té mlhy nebylo tolik!« namítl Olda. »Viděl jsem ji, byla to jen nízká vrstva, podle mého nesahala ani k hladině moře. Uvědom si, vzduch v mínus hmotě během věků jistě difundoval až do hlubokých vrstev zeměkoule, ale mlha nemůže dolů proniknout a šíří se jen vodorovně. Pak jí stačí méně, prakticky je to jen tenká slupka.«

»I na to by jí bylo zapotřebí hodně,« trval na svém Pepek.

»Kromě toho to nebyla pouhá chemie,« dodal suše Olda.

»Co by to bylo jiného?« zarazil se Pepek.

»Bakterie,« řekl Olda. »Stačí jich méně a navíc se mohou množit. Na Zemi by našly dostatek potravy i v duchovité hmotě. Měly by tam být zbytky potravin a všelijaké odpady po duchovitých d'áblech, vždyť tam žili celá tisíciletí.«

»Vůbec se mi to nelíbí,« vrtěl hlavou Pepek. »Jestli to byly bakterie, znamenalo by to, že je mají d'áblové někde na Zemi už dávno připravené na nějakou lotrovinu. Neříkej mi, že by je vyvíjeli speciálně jen kvůli nám.«

»Nevylučuji to,« podotkl stručně Olda. »Nejsou ale tak strašné. Platí na ně i kosmická léčebná síla i xeri.«

»To mohu potvrdit,« řekla Yazatap. »Olda s Vít'ou to zastavili okamžitě, jakmile ji použili. Teď už mě nic nebolí a nejspíš se mi všechno rychle hojí.«

»Tobě ano, ale Hedvice ne...« vzpomněl si Pepek.

»Vím,« řekl Olda. »To protože odmítla kosmickou sílu. Pro jistotu jsem jí ožehl rány ohněm xeri, sice ji to bolelo, ale bakterie to spolehlivě zabilo.«

»Tak proto tak křičela?« došlo Pepkovi. »Nemohli jste trochu šetrněji?«

»Nemohli,« řekl Vít'a tvrdě. »Kdyby ji Olda neošetřil, přišla by o ruce i o nohy. Jinak než kosmickou silou, ohněm xeri nebo amputací se to zastavit prostě nedalo, ale jen xeri šlo použít místně, kosmická síla by působila na celé tělo. Nebyl jsi u toho, ale kdybys viděl, jak rychle to postupovalo! Yazatap si to zkusila nouzově převázat sama, hned jak prošla bránou do **Bažin**, ale spolykalo to na ní i obvazy. Až když jsme jí dali sílu, zastavilo se to. Jenže Hedvika ji odmítla a jak se zdá, přišla o oči. Doufám, že jen dočasně.«

»Nechtěla přijít o dítě,« odušil Pepek. »Strašně moc si je přála.«

»Nebylo to ale rozumné!« mračila se Yazatap. »Kdyby zemřela, dítě by nezachránila. Kromě

toho není vůbec jisté, že už je má na cestě.«

»Hele, nemůže jí pomoci xijtranské tacuky?« napadlo Pepka.

»Může,« souhlasila s ním Salgiel. »Možná by to časem zvládlo, ačkoliv to jsou příliš rozsáhlá poškození. Tacuky umožní rychlejší hojení ran, možná by se jí zahojily, ale trvalo by to dlouho, vždyť měla ruce i obličej rozežrané na kost. Nejsem si jistá, jestli tacuky stačí na oči, jsou příliš složité. Pomůže jen kosmická síla, jde o to, kdy.«

»To teď nevyřešíme,« zavrčel Vít'a. »Jde o to, co budeme dělat dál.«

»Čekali jsme přece, že proti nám pozemští tefirové něco účinného vymyslí,« pokrčila rameny Yazatap. »Můžeme být rádi, že jsme to přežili bez obětí.«

»Vrátíme se tam,« ujišťoval všechny Vít'a. »Jen co ty bakterie vyhynou. Bez potravy na Zemi dlouho nevydrží.«

»Obávám se, že tam mají potravy ještě dost,« vzdychla si Yazatap. »A nejen odpadky! Nevychytali jsme přece ani všechny duchovité d'ábly. Mohli by sloužit bakteriím za potravu déle než si myslíme...«

»To je odporné!« vzdychl si Pepek. »Hmotní d'áblové klidně obětovali své nehmotné kolegy? Pěkný podraz za jejich věrnou spolupráci!«

»Za druhé tam mohly zůstat zásoby správce Marbuela,« pokračovala Yazatap. »Podle Muriel je měl ukrývat, ale když jsme ho chtěli zajmout a podařilo se nám dostat ho až do *Bažin*, zabil sám sebe eldyfem a nic jsme se od něho nedozvěděli.«

»Takže se dá říci, že nás ze Země parádně vykopli,« řekl Vít'a.

»Ne úplně,« uvažoval pomalu Pepek. »Nemůžeme tam jako duchové, ale jako lidem nám tam nic nebrání. Bude to obtížnější, ale půjde to taky.«

»Jenže pak na nás mohou útočit podstatně účinněji,« namítl Olda.

»Mohou,« přikývl Pepek. »Říkám, že to bude obtížnější. Ale ne nemožné! Ve svých deseti letech jsem pronikl do tajných bunkrů světových velmocí a také jsem nebyl duch.«

»To tě ale vedl Přítel andělů!« namítl Olda.

»Ano,« souhlasil Pepek. »Naváděl mě jen formou jakýchsi tušení a vnuknutí, ale je mi jasné, že tam se mnou byl. Dnes jsme ale starší a umíme toho víc. Neviditelnost mě tenkrát nesnesitelně vyčerpávala, dnes si dovolím být neviditelný celé hodiny. Bránu kolem sebe umíme obhodit za zlomek vteřiny, kdo nás chce ohrožovat?«

»Jenže dnes o nás d'áblové vědí,« namítl Olda. »Stačí, abychom se na Zemi objevili a už z těch míst začínají prchat. Přitom pořád ještě nevíme, jak nás zjišťují.«

»Takový detektor ti klidně sestavím, když mi na to dáš pár dní času,« řekl Pepek.

»Cože?« vytrřel oči Vít'a. »To mi honem vysvětli! Mě do této chvíle nic nenapadlo!«

»Nevšiml sis ještě, jak vlastně bránami proudí vzduch?« zeptal se ho Pepek.

»Všiml,« řekl opatrně Vít'a. »Záleží na rozdílu tlaků. Někdy proudí vzduch na jednu, jindy na opačnou stranu.«

»Nemyslím hmotný vzduch, ale duchovitý,« řekl Pepek.

»To je snad totéž?« zarazil se Vít'a.

»Není,« řekl Pepek. »Je vidět, že jste si toho ještě nevšimli. Když otevřete bránu mezi Zemí a Okifeiou, což je naše nejčastější cesta, proudí vzduch zásadně od Okifeie na Zem.«

»Toho jsme si ještě nevšimli, ale i kdyby, co by to znamenalo?« přemýšlel Vít'a.

»Tak druhá zvláštnost,« pokračoval Pepek. »Jaké panuje v duchovité hmotě počasí?«

»Tam je přece pořád stejně!« opáčila Jarča.

»A to je právě ono!« řekl Pepek. »Duchovitý vzduch nezná výkyvy tlaku. Proto tam nevane vítr a počasí je neznámý pojem. Stačí malý detektor ke zjišťování změn tlaku. Velice rychle se dozvíš, že nedaleko někdo otevřel bránu. A když svedeš do jednoho místa signály z celé sítě detektorů, z jejich rozdílů a časové návaznosti zjistíš i místo, kde byla otevřena. Přesnost plus minus kilometr by v tomto případě postačila a nebyla by nereálná.«

»Kde máš tu síť detektorů!« vrtěl hlavou Vít'a. »Města jsme přece společně důkladně

pročesávali, ani myš nám nemohla uniknout!«

»Mohla,« usmál se Pepek. »Pod zemí nám nemohlo uniknout nic, ale detektory mohly být a nejspíš jsou umístěné nad zemí, třeba v bytech ďábelských pomocníků.«

»Jůžišmarjá!« popadl se Vít'a za hlavu. »Máš asi pravdu! Vzduch v duchovité hmotě nezná výkyvy počasí ani nad zemí a nahoře přehlédneš všechno, zejména když to bude jako zrnko rýže. Vyrobit množství detektorů by ďáblové jistě dokázali, do duchovité hmoty by je také uměli dostat, zbývá jen, kdo by je mezi lidmi rozmístil? Jestli se nepletu, začalo to zhruba v době, když už jsme od duchů vyčistili Čechy, Polsko a Německo.«

»Jistěže je rozmístili duchové,« pokrčil rameny Pepek. »Mohli by to stihnout třeba v době hájení, kdy jste na Zem nechodili, takže jste si toho nevšimli. Nemuseli by ani pokrýt celou Zemi, stačilo by dát je do větších měst a to se dá obletět vimaanem za pár dní.«

»Taky pravda,« řekl Vít'a. »Ale kdyby to tak bylo, mohli bychom proti tomu najít něco účinného. Třeba otevřít dvě brány současně, jednu co největší, na odlákání pozornosti, druhou mrňavou. Anebo ještě lépe, vozit s sebou kabinku a otevírat bránu jen mezi vnitřkem kabinky a Zemí, pak se bude vyrovnávat tlak jen v malém objemu a na Zemi se neprojeví.«

»To druhé by stačilo,« přikývl Pepek. »Nepotřebujeme s sebou vozit kabinku, postačí nám otevírat bránu přímo v kabině našeho letadla. Problém zamořené Země to ale neřeší.«

»A co takhle použít nějaký ochranný oblek?« nadhodila Yazatap.

»Můžeme to zkusit,« pokrčil rameny Pepek. »Ale musíme uvažovat i nejhorší možnou variantu, že nás jako duchy ze Země skutečně a nadlouho vyhnali. Ale ani potom bych to neviděl katastroficky. Detektory snad budou účinkovat stejně i v normální hmotě.«

»Naopak, budou citlivější,« dodal rychle Vít'a. »Na rovině mají dosah až sto kilometrů a ve městě klidně i dvacet. Nejvíce je ruší elektromagnetické pole u velkých elektráren nebo rozvodů, ale tam se ďáblové málokdy vyskytují.«

»Tak vidíte!« řekl Pepek. »Však ono to půjde!«

»Jen se obávám, že naše dosavadní taktika na to nebude dost vhodná,« pochybovala trochu Yazatap.

»Pak ji tedy změníme,« souhlasil klidně Pepek.

»To není jen tak! Jak by sis to představoval?« obrátil se na něho Olda.

»Nebudeme pobíhat po městech v celých tlupách,« usmál se Pepek. »Podle mě se tam vypravíme jednotlivě, jeden člověk se v davu spíše ztratí. Samozřejmě nesmíme být nápadní, místo andělských kombinéz si vezmeme nějaký typický místní oděv. Pátrání po ďáblech se nemusí lišit od současnosti, jen jejich zneškodňování bych si představoval jinak.«

»Jak?« zajímali se všichni.

»Zmizení ďábla vyvolá jistě velkou a nežádoucí reakci,« uvažoval Pepek.

»To si tedy piš!« přitakal mu rychle Vít'a.

»Nic jsme neriskovali, zůstat na místě jako duchové,« pokračoval Pepek. »Jako hmotní to budeme mít horší. Ďáblové mají ochranu z vyškolených lidských zabijáků a ti by mohli proti nám velice účinně zasahovat. Mohli by střílet, i když budeme neviditelní, jde to podle zvuku i naslepo a nemá cenu dávat jim sebemenší příležitost. Kdo se dostane do blízkosti ďábla a bude mít možnost ho ulovit, popadne ho zkrátka očima a proletí branou do Bažin i s ním. Tam ho předá tefirkám a sám se na Zem vrátí na jiném místě a třeba po nějaké době, rozhodně mimo dosah ďábelské ochrany.«

»Nebylo by lepší chodit aspoň ve dvojicích?« navrhoval Olda.

»Možná,« ustoupil trochu Pepek. »Dvojice si mohou pomáhat, zajišťovat si přes psy telepatické spojení s *Bažinným komandem*, spolu mohou ďábly vyhledávat, ale od započetí akce by si překáželi. Největším našim spojencem musí být moment překvapení. Znenadání se otevře brána, ale než se kdokoliv stačí polekat, brána se zavře. V té chvíli budou ďábel i jeho únosce v Bažinách, ale druhý člen dvojice musí počkat, nezapomeňte, že si nemůže otevřít bránu ve stejný okamžik. Měl by být na bezpečném místě mimo dosah lidí, rozhodně ne v téže místnosti. A i kdyby tam bylo

d'áblů víc, nesmí se nikdo ihned vracet pro další.«

»To nás ale zpomalí,« namítl Vít'a.

»Aťsi nás to zpomalí,« pokrčil rameny Pepek. »Bezpečnost především!«

»Celou tu dobu se ale na Zem nebudeme smět vracet,« připomněla všem Soňa.

»Celou tu dobu budeme ve válce,« připomněla jí Yazatap. »Cesty na Zem bez řádného důvodu jsou nepřipustné riziko.«

»Tak tvrdě bych to nebral,« namítl Pepek. »Střed Evropy jste přece od d'áblů vyčistili a když tam budeme chodit jen občas, ve dvojicích a s detektory, neměli by nás ohrozit.«

»Jen občas,« pokrčila rameny Yazatap. »Pravidelnost riskování bývá ve válce chybou, kterou nepřítel často vystihne. Nemusíme snad tolik spěchat! Je jedno, jestli je dostaneme ze Země rychle nebo pomalu, dostaneme je jistě a žádný nám neunikne.«

Kdyby tušila, že v tomto bodě nemá pravdu, možná by uvažovala jinak...

»Jak se to ale dotkne nás?« zajímala se Cassiel z *Bažinného komanda*.

»Vás? Asi nijak,« podotkla Yazatap. »Jen budete mít méně práce. Lov d'áblů na Zemi se zřejmě jen trochu zpomalí.«

»Pak bych se přimlouvala za menší změnu,« řekla Cassiel. »Pravda, jsme v jakési válce. Ale je to hodně divná válka. Pět zajatců denně je směšné a teď dokonce říkáte, že jich bude ještě méně. Uznávám jen to, že jich nepřibývá, takže je dobrý každý vyřazený nepřítel. Co ale vzít si na to do Bažin mobilní obytnou buňku? Budu neskromná, přimlouvala bych se za typ se dvěma sprchami. Hlídkovat celé dny nad bažinami je příšerná nuda a která z nás se při akci vyválí v blátě, má to zostřené tím hnusně lepkavým pocitem, kterého se zbaví až doma v Oáze. Já vždycky strávím ve sprše další půlhodinu, než to ze sebe dostanu.«

»Nějak rychle jste zpoehodlněly,« zavrčela Yazatap. »Ale jinak máš užitečný a snadno proveditelný nápad. Tím nic neztratíme, naopak. Dáváme mobilní buňky našim nepřátelům, máme snad nárok použít je i pro sebe.«

»Dále předpokládám, že nebude nemožné, aby ti na Zemi nosili telepatické kamery od starých Mrzoutů. V té buňce by mohl být záznamník s obrazovkami. Měly bychom přehled, co se na Zemi děje, nebyla by to pro nás taková nuda a celková bezpečnost by se zvýšila.«

»Výborně, Cassiel!« uznala jí to Yazatap.

»Vylepším to,« řekl Pepek. »Mobilní buňka je nepraktická. Všechno, co potřebujete, namontujeme do airbusu. Obrazovky i sprchy s čistícími filtry na vodu. Mikrobus je příliš malý, ale v airbusu se dá leacos zařídit.«

»Bereš si to na sebe?« souhlasil Vít'a.

»Jako vždycky,« přikývl Pepek. »Je to reálné. Mohli bychom to rovnou vyzkoušet.«

»Dnes už ne,« vrtěl hlavou Olda. »Než to všechno připravíš, bude večer. Nechal bych to na zítřek.«

»Dobře, jsme tedy domluveni,« uzavřel debatu Pepek. »Jdu programovat nový airbus. Se sprchami a s vězeňským oddílem, pro jistotu s více celami. Však my to těm vražedným d'ábelským potvorám ještě ukážeme!«

I vyhrůžky se mají plnit

Pepék nešel hned programovat. Nejprve se zastavil u doktorek Jarči a Salgiel poptat se na Hedviku.

Samozřejmě dostal vynadáno, že nemusel chodit osobně, stačilo zeptat se telepaticky, ale když Salgiel viděla, jakou má o Hedviku starost, přestala ho hubovat.

»Aspoň je vidět, že's ji opravdu přijal do rodiny,« řekla smířlivěji.

Pepék se nedivil, že to řekla Salgiel. Tefirky se navzájem nepovažovaly za sokyně, ale jeho starostlivost o Hedviku přijala vstřícně i Jarča, což Pepék považoval za dobré znamení. V rodině, kde panuje spravedlnost, nejsou důvody pro rivalitu. A to bylo jedině dobře.

Hedvika ale spala, což Salgiel prohlásila po takovém zranění za normální. Pepék ji jen zdálky ode dveří obhlédl a pak ho obě lékařky vypoklonkovaly.

Pepék se vrhl do projektování a do večera stál na pobřeží za domkem Horáků novotou svítící airbus. Podobal se tomu na pomníku, jen měl víc okének. Pepék vybavil jeho obytnou část většími okny, aby měly tefirky z Bažinného komanda lepší rozhled po okolí.

»Můžeme to hned vyzkoušet,« navrhoval Yazatap.

Mezitím se ale setmělo a dokonce i Yazatap prohlásila, že bude lépe odložit výpravu až na ráno. To se ale nelíbilo Pepkovi.

»Půjdu se podívat na Zem do Prahy,« prohlásil. »Chci vidět, co se v Čechách změnilo za ty tři roky, co jsem tam nebyl.«

»Půjdu tam s tebou!« chytila se ho hned Xapho.

»Do večera času dost,« usmál se na ni Pepék. »Nikam před tebou neutíkám, ale nebylo by chytré jít tam jako procesí!«

»To by tak ještě scházelo, abys přede mnou utíkal!« oplatila mu Xapho úsměv. »Ale chci se tam taky podívat. Dva snad ještě nebudeme tak nápadní...«

»Budeš ale muset chodit se mnou, mám tam nějaké plány. Na neplánované zastávky a odbočky nebudeme mít čas.«

»Stačí mi, když tam půjdu s tebou,« podívala se na něho dobromyslně.

Meče nechali doma, raději si vzali peníze. Měli je v Oáze z dřívějška, aby při každé návštěvě nemuseli brát na Zem cenné předměty a zatěžovat se jejich prodejem ve zlatnictví. Pozemské peníze neměly v Oáze jinou cenu, proto jich část schovávali v domě Horáků, část v domě Tabris Dvořákové, neoficiální, ale pořád všemi respektované starostky. Ta funkce jí zůstala i po svatbě s Járou, který ji jako starostku uznával jako všichni ostatní.

»Jedna zmrzlina nás nezdrží,« ujišťovala Pepka Xapho.

Na některých místech Prahy byly v Oáze rozmístěné kabinky teleportů s obrazovkami na orientační plánky. Podobné mívali Učedníci i v Andělském světě, aby mohli navštěvovat své známé na Zemi. Krátce po zkáze Andělského světa požádala Yazatap Oldu s Vítou, aby je instalovali i v Oáze, doufala, že je tím vytrhne z apatie. Poslechli ji, ale dělali na tom spíš ze setrvačnosti a rozmísťovali je jako v nějakém zlém snu. Dlouho je pak nikdo nepoužíval, až v poslední době, kdy Učedníci začali na Zem podnikat výpady proti d'áblům.

Pepék si vybral zastrčený dvorek nedaleko od Jindřišské a zakrátko vycházel s Xapho ztemnělým průchodem na ulici. Přivinula se k němu, aby vypadali jako normální milenecká dvojice, ale hned mu došlo, že to nesedí. Tři roky mu opravdu chyběly, Xapho vypadala spíš jako jeho starší sestra než jako manželka. Raději ji vzal jen za ruku a směrovaně telepaticky jí řekl, že to bude nejméně nápadné. A protože se mu nesnažila odporovat, šli tak spolu dál. Večerní Praha má ale jiná kouzla než ve dne a Xapho ji nestačila obdivovat.

Zmrzlina je opravdu nezdržela, ačkoliv se zastavili u prvního zmrzlinového stánku. Pepék si ve vedlejší trafice koupil troje noviny, aby si přečetl, co je v Čechách nového, ale na ulici na ně

nebylo dost světla. Jen je stočil do ruličky a nesl si je v ruce.

Václavák vypadal klidně, to Pepka potěšilo. Nikde jim nikdo nevnucoval reklamu, ani nenabízel drogy. Pepek raději zamířil do redakce bývalého kamaráda Kryštofa, aby si s ním trochu poklábosil. Redaktor Kryštof byl jeho největším pozemským kamarádem a Pepek mu ještě dlužil slíbený upřímný stisk ruky.

Do sídla redakce dorazili bez problémů. Xapho se na redaktora pamatovala a návštěva mohla proběhnout ve vzájemné pohodě. Jistou překážkou se stala vrátnice, kde je starší, ale nekompromisní vrátný nechtěl pustit dál, že už je příliš pozdě.

»To by mohl říci každý!« odsekl na Pepkovo ujištění, že jde za kamarádem.

»Zavolejte mu, ať vám potvrdí, že se známe.«

»Právě od Kryštofa tu mám naléhavou poznámku, že ho nemám rušit, ani kdyby prase na kole jezdilo,« odsekl vrátný.

»Dobře,« řekl klidnějším tónem Pepek. »Zavolejte mu, že za ním přišel Smrt'ák. Jestli ho ani tohle nezvedne ze židle, vyříd'te mu, že za ním přijdu třeba oknem.«

»To byste si dal, mladej,« mračil se vrátný. »Má redakci ve čtvrtém patře. Ale nejste trochu drzej? Na takový špekly vám neskočím!«

»Vy jste nikdy neslyšel o Smrt'ákově?«

»Slyšel,« odsekl vrátný. »Jenže ten bude ještě aspoň deset let za mřížemi. Nemůžeš si aspoň vymyslet něco lepšího?«

Pepek to pochopil tak, že se za něho nejspíš tady v Čechách někdo vydával, aby mohl páchat něco nekalého, ale chytili ho a odsoudili. Možná to trochu odnesl i za to, co provedl Pepek, ale dobře mu tak, neměl si hrát na něco, co nebyl.

Vrátného by ale mohl snadno přesvědčit.

»Co bych si vymýšlel?« zavrtěl holou lebkou a prázdnými očními důlky se dál upřeně díval na nerudného strejdu. »Vystačím si s pravdou!«

Vrátný mu chtěl něco ostřejšího odpovědět, ale v té chvíli padl jeho zrak na holé kosti Pepkovy ruky. Vzhledl rychle k jeho hlavě a zapotácel se.

»To snad není možný!« vyhrkl tiše, jako by se bál upoutat na sebe pozornost.

»Zavolejte Kryštofovi, že pěkně prosím,« opakoval Pepek a zviditelněl se zpátky.

Vrátný jen lapal po dechu, ale vzal telefon a volal. Když telefon položil, obrátil se na Pepka, i když pořád s nedůvěrou.

»Čeká vás,« řekl. »Na čísle 423. Hned vás tam pustím.«

»Děkuji,« řekl Pepek. »Pouštět nás nemusíte.«

Vzal Xapho za ruku a přeletěl s ní turniket, aniž by čekal, až ho vrátný uvolní. Ten jen víc lapal po dechu, když se oba před ním vznesli a pokračovali po schodech vzhůru, aniž by se zdržovali šlapáním po stupních.

Na dveře Pepek obřadně zaklepal, než vstoupil.

»No né, Pepku!« uvítal ho redaktor. »Odkdy chodíš dveřma?«

»Přišel jsem ti podat ruku,« odtušil Pepek. »Kdysi jsem ti to slíbil.«

Hned se ke kamarádovi hrnul a protože Kryštof vstal a nelenil mu jít vstříc, potkali se uprostřed mezi dveřmi a Kryštofovým pracovním stolem.

»Opravdu jsi hmotný!« trásl redaktor Pepkovi rukou jako suchou švestkou.

»Zrovna se mi to tak líbí,« usmál se Pepek.

»A slečna je taky hmotná?« mrkl Kryštof na Xapho, která se držela krok za Pepkem.

»Taky,« usmíval se Pepek. »Xapho, pojd' si taky potřást rukou s Kryštofem!«

»My se přece známe,« usmála se zářivě na redaktora a podala mu ruku.

»Ale odkud?« nechápal ještě Kryštof, ale po vteřině vzpomínání se mu rozzářily oči a podávanou ruku stiskl ještě vřeleji.

»Počkej, že je to jedna ze tvých d'áblic!« vyhrkl a pořádně jí zatřepal pravicí. »Ale jak to, že

mluví? A česky?»

»Xapho tu přece byla se mnou první,« odvětil Pepek. »A česky uměla dřív než jsme se potkali, jenže když byla nehmotná, nemohl jsi ji slyšet.«

»Takhle ale vypadá ještě líp než tenkrát,« lichotil jí Kryštof.

»Aby ne!« souhlasil s ním Pepek. »Teď je navíc i dvojctihodná matka a podle zvyků Oázy je to má nejoblíbenější manželka. Máme spolu malého Pepču, to ti je rošťák... uvidíš sám, až ti ho přivedeme ukázat... poslyš, nechtěl by ses k nám raději podívat osobně? Máme tam hotovou mateřskou školku, to se jen tak nevidí!«

»Opravdu máš více žen?« Kryštof pustil Xaphinu ruku a díval se na Pepka vyčkávavě.

»Devět,« přikývl Pepek jako by se nechumelilo.

»Devět?« opáčil dost nevěřicně Kryštof. »Neříkal jsi něco o pěti?«

»Poměry se mění,« usmál se Pepek. »Je to jen jedna z dalších možností v Oáze. Nediv se tomu, je to jiný svět.«

»Dobře, ale co teď děláte tady?« vzpamatoval se redaktor.

»Přišli jsme ti potrást rukou, jak jsem ti kdysi slíbil. A taky jsem tři roky nebyl v Praze a musím se podívat, co je tu nového.«

»Skoro jako kdybys tu byl včera... přitom jsem tě taky tři roky neviděl, neslyšel o tobě ani zmínky...« vyčítavě řekl Kryštof.

»O ty tři roky jsem totiž dokonale přišel,« přikývl vážně Pepek. »Možná se ti zdá, že jsem se vůbec, ale vůbec nezměnil, až na to, že jsem hmotný. To se ti ale nezdá, to je fakt. Tři roky jsem ztratil ve vesmíru. Je tam svět, kde čas plyne jinak než nám.«

»Jak ...jinak?« zpozorněl redaktor.

»Byl jsem tam jeden jediný den a ve většině okolních vesmírů zatím uběhly tři roky,« vysvětloval mu Pepek. »V tom vesmíru neplatí naše fyzikální zákony, především tam jinak ubíhá čas. Uznávám, mé zmizení bylo trochu nešťastné a přišlo mě draho. Celé tři roky mě doma považovali za mrtvého, narodily se mi zatím a povyroستly čtyři děti, ale úplně marné to nebylo a až to jednoho krásného dne sepíšu, bude to strašlivé svědectví.«

»Počkej!« zarazil ho Kryštof. »To přece není možné! Jedno dítě se ti narodit mohlo, ale čtyři určitě ne! Ty další asi nebudou tvoje!«

»Neuvažuješ zřejmě dvojčata, ani že mám děti s více manželkami,« řekl na to klidně Pepek. »V rodině se nám narodilo dětí šest, z toho čtyři jsou moje přímo, dvě jen nepřímo. Máme zkrátka jiné počty, než si vůbec dovedeš představit.«

»To máš teda pravdu,« vzdychl si Kryštof. »Co to znamená, nepřímé děti?«

»Například adoptované mám tři,« pokrčil rameny Pepek. »Dvě mám nevlastní, neboť nejsem jejich biologický otec. Xapho má od doby, kdy jsi ji viděl naposledy, dvě děti. Pepču se mnou a Janinku s Oldou.«

»S jakým Oldou?« zavětral hned Kryštof.

»S mým spolumanželem,« opáčil Pepek. »To bych ti měl asi vysvětlit. Naše rodina je větší, než je na Zemi obvyklé. Podle zákonů platných v Oáze ji tvoří nejen více manželék, ale taky více manželů. Jsme v ní na devět žen tři a máme zatím dohromady devět dětí. Čtyři z nich jsou biologicky napůl moje.«

»Panebože, to je strašné!« vyhrkl Kryštof. »Jak si potom můžeš být jistý, které děti jsou tvoje a které ne?«

»Jistý si tím náhodou jsem,« usmál se trochu Pepek. »Jsou ještě z doby, kdy jsem byl na pět manželék sám, ale není to problém ani dnes. Pro naše genetiky je určení otcovství maličkost. A kromě toho je jedno, čí které děti jsou, vychováváme je stejně, ať biologicky patří komukoliv. Tam je to normální a nám to vyhovuje. Proč by to mělo být strašné?«

»Člověče nešťastná!« chytal se stropu Kryštof.

»Kde tady vidíš jaké neštěstí?« namítal Pepek. »Nic neznáš, nic jsi nezažil a chceš nás hodnotit? Spíš bych měl za nešťastného považovat já tebe.«

»Ty mě?« zarazil se redaktor.

»No jistě! Žiješ sám jako kůl v plotě, ženu ani děti nemáš, co je to za život?«

»Aspoň dělám, co mě baví!« hájil se.

»To já taky,« pokrčil rameny Pepek. »Tomu přece rodina nepřekáží. Naopak se mi ji podařilo do všeho zapojit a ještě to rozšířit. A neohrozilo to ani mé zmizení.«

»Poslyš,« podíval se na něho redaktor pátravě. »Že vy máte zase v něčem prsty?«

»Jestli máš na mysli, že během posledních let v Evropě záhadně zmizelo více lidí, pak jsi to uhodl.«

»Tak přece!« vybuchl Kryštof. »Podezíral jsem tě tedy správně. Člověče, můžeš mi to na tomto místě nějak přijatelně vysvětlit? Vždyť je to něco příšerného! A ještě jsi to rozšířil! Panebože, vždyť v té záhadě už jde o stovky mrtvých!«

»Nejsou mrtví,« opravil ho klidně Pepek. »Jen zmizeli. A za druhé, nejsou to lidé.«

»Nejsou to lidé?« pohlédl redaktor trpně ke stropu. »Chceš mi snad tvrdit, že mizí jen nějaké kozy domácí?«

»To ne, ale lidé to nejsou,« trval na svém Pepek. »Povím ti jednu klíčovou informaci, sám rozvaž, jestli ji říkám jen pro tebe. Naším vědcům se podařilo vyvinout zcela spolehlivý detektor d'áblů. Nedetekuje nějaké hloupé, zfalšovatelne biočipy, chytá se o jejich podstatu. Odhalí je na dvacet kilometrů, takže v této chvíli mohu směle tvrdit, že v Praze žádný d'ábel není. Jdeme jen po nich, lidí jsme si přestali všimat. Grázlové z lidského rodu budou na řadě později. Všichni ti zmizelí, které máme na svědomí, jsou d'ablové přímo z Pekla. Na Zemi to jsou vetřelci a nemají tu co pohledávat. Nezabýváme je, jen je unášíme do pustého světa, kde nemohou nikomu škodit a odkud se nedokáží vrátit.«

»Mám tomu rozumět jako posílání do vyhnanství, nebo snad do koncentráku?«

»Můžeš tomu říkat slušné vyhnanství,« přikývl Pepek. »Pod pojmem koncentrák se to zahrnout nedá, to bylo něco mnohem horšího. Všichni jsou škůdci, že jim rovno není, ale mají se slušně, dopadli rozhodně lépe než jejich oběti na Zemi. Nikdo je tam nehlídá, nikdo je netýrá. Škodíme jim jen tím, že jim znemožníme návrat.«

»A co tvá... manželka?« podíval se s podezřením na Xapho. »Je to snad také d'ablice, nebo ne? Ta je na Zemi také vetřelec?«

»Xapho je d'ablice, ale na Zemi nežije, jen sem občas zajde na návštěvu a to ještě ne sama. Vždycky jen doprovází nějakého člověka.«

»A ty sám... jsi člověk nebo ne?«

»Já člověk jsem,« řekl vážně Pepek. »Narodil jsem se na Zemi a pocházím z lidských rodičů, jsem tedy člověk. Mám nějaké vlastnosti navíc, ale to na podstatě věci nic nemění.«

»Já se z toho asi picnu!« vzdychl si Kryštof. »Poslyš, že vy máte něco společného také se současnou válkou?«

Pepek zůstal stát, jako by se vedle něho znenadání vztyčila pětimetrová kobra.

»Válkou?« opakoval nevěřicně. »Jakou válkou?«

»Neříkej, že o ní nevíš!« podíval se na něho Kryštof nedůvěřivě. »První pořádná válka po deseti letech míru! Už druhý den jsou toho plné zprávy!«

»Nevím o ní,« řekl Pepek. »Nemáme s ní nic společného. Kdo na koho zaútočil?«

»Američané zpacifikovali hrozící nebezpečí ze strany Nového Německa,« vysvětloval mu Kryštof ochotně. »Jak to, že o tom nevíš? O ničem jiném se poslední dobou nemluví!«

»Myslíš ten nový ostrov poblíž Brazílie?« zamračil se Pepek.

»Právě o ten se válčilo,« řekl Kryštof. »Teď už vlastně ne, Američané Němce obsadili bleskově, už je tam zase klid.«

»Proč je ale obsazovali?« zeptal se Pepek.

»Ty vážně nic nevíš?« durdil se Kryštof. »Příčin bylo přece víc. Ukřývali se tam od Druhé světové války němečtí váleční zločinci i s Hitlerem...«

»A kvůli tomu se válčilo?« zachmuřil se Pepek. »To se snad dalo řešit i diplomatickou cestou,

ne?«

»Za druhé tam Němci přechovávali své tajné zbraně,« pokračoval Kryštof. »Říkali jim torzní bomby a hrozili jimi celému světu. Za třetí se Němci nedávno přímo v Pekle zmocnili tří létajících talířů. Jak to, že o tom nevíš? Takové UFO může během dvaceti minut srovnat se zemí celé velkoměsto! Celý svět si oddychl, že už to nikomu nehrozí!«

»Nehrozí?« zavrčel Pepek. »Nemají ty létající talíře i s německými torzními bombami Američané?«

»To je přece stokrát lepší, než aby je měli hitlerčící, nemyslíš?«

»Nevím,« řekl Pepek. »Přiznám se, zaskočilo mě to. Víc než si myslíš. Budu se o tom muset s někým poradit.«

»Já ti na radu nestačím?« zamračil se trochu Kryštof.

»Ty jsi mi o tom své mínění právě řekl,« usmál se Pepek.

»A co ty na to?« opáčil redaktor vyčkávavě.

»Zeptám se na mínění mimozemšťanů z Xijtry,« řekl Pepek. »Mívají často pronikavé postřehy a o Němcích z Nového Německa ledacos vědí.«

»Těžko ti řeknou něco nového,« pochyboval Kryštof.

»Kdybych se něco od nich přece dozvěděl, přijdu ti to říci,« slíbil mu Pepek.

Pak ke Kryštofovu nebetyčnému údivu odešel i s Xapho nevelkou hvězdnou bránou přímo do jakéhosi pralesa. Svět, do kterého Kryštofova návštěva odešla, se rozhodně nedal považovat za vonný, spíš naopak. Redakci okamžitě naplnil hrozný puch a Kryštof se ihned vrhl k oknům pozotvírat, co se dalo.

Ještě dlouho si pak ale ucpával nos...

Ve světě Xijtra nepobyli dlouho.

Pepek se s místními tvory chvíli dohadoval na dálku telepaticky, ani se s nimi nemusel scházet osobně. Pak se spolu s Xapho vrátili do Oázy.

»Budu potřebovat obě Bažinná komanda!« oznámil Yazatap, jakmile vstoupil bránou do světa Oázy. »Teď hned. A plány teleportů.«

»Jsou v každé kabince,« ujistila ho. »Nač potřebuješ **Bažiňáčky**? Mají snad taky děti a už bude noc.«

»Tam, co půjdeme, je den,« ujistil ji suše. »Musím nutně splnit jeden dávný slib.«

»Kam máš zaměřeno? Komu jsi co slíboval?« ptala se ho stejně lakonicky, když viděla jeho odhodlání.

»Někomu jsem slíboval peklo, když vyvede něco nehorázného,« řekl vyhýbavě Pepek. »A on to nakonec provedl. Takže mi nezbude než ten slib dodržet.«

»Co ti kdo provedl tak zlého?« vyslýchala ho Yazatap. »Nepočkalo by to? Proč chceš na něho hned Bažiňáčky?«

»Nepočká to,« řekl Pepek zamračeně. »Poslyš, Yazatap, co bys udělala s někým, kdo by v kterémkoliv vesmíru, je mi jedno kde, vyhlásil válku a vydal příkazy ke střílení?«

»Záleželo by na tom, jak dalece bych na něho mohla,« zpozorněla opatrně Yazatap.

»Je to na Zemi a můžeme na něho,« dodal Pepek. »Takže tam jdeme.«

»Někdo začal střílet?« zeptala se ho. »Vždyť tam byl nějakou dobu klid a mír!«

»Byl!« odvětil Pepek. »Byl tam klid a mír, protože jsem některým lidem slíbil peklo, když začnou válku. Oni si zřejmě myslí, že je to planá hrozba. Ale to si piš, že to nebylo prázdné tlachání! Nejen sliby, ale i vyhrůžky se mají plnit.«

»Aha!« řekla Yazatap. »Vezmeš do toho komanda i mě? Víš přece, jak miluji být tam, kde se něco děje.«

»Čím nás tam bude méně, tím lépe,« zavrtěl hlavou Pepek. »Nejsme nehmotní a tam, kam půjdeme, nebudeme ani pořádně neviditelní.«

»Ale jdeš tam, jak vidím! Hlásím se ti do party,« řekla stejně odhodlaně. »Jednak si myslím,

že to bude správné, ale taky nechci, aby se ti tam něco stalo.«

»Dám si pozor,« řekl suše. »Ale někoho tam asi potřebovat budu. Xapho by mi stačila, ale jestli chceš, pojď taky.«

»Už jsem tady,« přiletěl otevřeným oknem jako vítr malý černý psík Čert. Nikdo se ho ani neptal, proč přiletěl, všem bylo jasné, že si ho přivolal Pepek.

»Můžeme jít?« zeptal se psík telepaticky.

»Dobrá, jdeme!« rozhodl Pepek.

Chodby byly osvětlené, ale prázdné. V celé budově bylo lidí dost, ale nikdo se jen tak bez cíle neprocházel. Kuchaři byli soustředěni ve velké kuchyni, na některých chodbách se procházeli strážníci, ale nic závažného se tu zřejmě nedělo.

Jeden člověk se choval jinak, než ostatní. Hned by bylo vidět, že sem nepatří, kdyby nebyl neviditelný. A ke všemu se ve vysokých chodbách zásadně vznášel až někde u stropu.

Neviditelný, vznášející se přízrak, o kterém by už mohly vyprávět desítky lidí...

»Pozor, Pepku!« ozval se mu v hlavě varovný hlas. »Přijelo auto s nějakým velkým zvířetem. Jde rovnou dovnitř.«

»Díky, Yazatap,« odvětil aniž by vydal sebemenší zvuk. »Dám si na něho pozor!«

Směřovaná telepatie je pro přízraky nejlepší způsob utajeného dorozumívání.

Zvuk vojenských bot tlumily koberce, ale přízrak v tiché chodbě slyšel všechno.

»Kde je?« ozval se nepříjemný, rázný hlas ve dveřích.

»Kde by byl?« zněla odpověď. »Jako vždycky, ne?«

»Musím za ním,« projevil rázný hlas svou vůli.

»Máte tu snad auto, ne?«

»Dobře, ale tohle tu nechám. Kam to dáte, aby se to neztratilo?«

»Jen klid, máme tu trezory.«

Hlas se obrátil k odchodu.

»Vyjde ven nějaký člověk,« varoval Pepek Yazatap. »Pošli s ním Xapho!«

»Myslíš, že je to někdo důležitý?«

»Možné to je,« připustil Pepek.

Snesl se níž ke dveřím, odkud se předtím nesly ty zvuky.

»Neměl by ho někdo vyrozumět?« staral se jakýsi starší pán v bezvadném obleku, asi komorník či co. »Generála Redwicka přece sám několikrát sháněl.«

»To není tvoje starost, Paule! Nech to na mě!«

»Na jeho misi prý hodně záleží.«

»To víme,« zněla odpověď. »Ale zprávu o výsledku má už skoro dvě hodiny. Všechny d'ábelské děti jsou mrtvé a všichni svědci s nimi!«

»Třeba nese zprávu o reakci Čechů!«

»Ti se nikdy na nic nezmohou,« odfrkl si strážný. »Byly to možná unikátní děti, kdo se může chlubit, že má děti přímo z Gehenny? Ale je po nich!«

Pepkovi ztuhla krev v žilách.

Unikátní děti přímo z Gehenny! A všechny mrtvé! Proboha, co to bylo za důležitou misi, aby vraždila malé děti? Kdo tohle mohl nařídit?

Najednou se rozhodl.

Když takovou zprávu přinese nějaký generál přímo do presidentského paláce a už je tam netrpělivě očekáván, znamená to, že o tom prezident ví. A nejenže ví, musel to sám buď povolit, nebo ještě hůř, přímo nařídit. Zabíjení malých dětí! Takový hnus! Ten generál to jde ohlásit. Nejspíš půjde přímo za prezidentem...

»Yzatap, co je s tím chlapem, co odchází? Má venku auto, že?«

»Ano, právě nasedá. Xapho se ho chystá sledovat.«

»Přidej se k ní, ten chlap nám nesmí zmizet! Nejspíš jede k prezidentovi, nechte ho jet, ale

držte se mu v patách. Připojím se k vám, jen co se dostanu nepozorovaně ven.«

Rychle se rozhlédl. Jen jedny pootevřené dveře, za nimi komorník a ozbrojení strážníci. Tudy to asi ven nepůjde. Nezbyvá než dostat se o poschodí výš. Na schodišti nikdo, nahoře naštěstí také ani živá duše.

Pepék vyletěl schodištěm o patro výš, ale pak nedolal a pootevřel nejbližší dveře. Jak je to dávno, co tady byl naposledy? Místnost byla stejně jako tenkrát prázdná, nikde nikdo. Sněhl se níž, vytáhl z brašničky tlustý popisovač a šikmo přes lejštra, zapomenutá na stole, cosi ledabyly namaloval. Až to tu objeví, vypukne poprask.

Text byl stručný: Varoval jsem vás!

Pod tím místo podpisu velká černá lebka.

Pepék zvolna vycouval z místnosti, pomalu doplul k oknu, pootevřel je a vyletěl ven. Už jednou odsud spěchal, dříve než to tu objeví, ale dnes to nebylo tak horké. Také tady už nastával večer, ale světla bylo dost. Neviditelná postava nabrala rychlost i výšku a rozletěla se za odjíždějícím autem, sledovaným dalšími dvěma neviditelnými postavami, vznášejícími se nad ním.

Generála Redwicka nepřijal sám prezident, ale jeden z jeho poradců, politolog Efraim. Prezident stál stranou a se zájmem tomu přihlížel. Sál hlavního štábu byl plný důstojníků v maskovacích oděvech, ačkoliv je vůbec nepotřebovali, od nepřítele vzdáleného půl světa jim přece žádné nebezpečí nehrozilo. Velcí důstojníci si ale vždycky rádi hrají na první linii, připadají si nejspíš statečnější. Většina pozorně sledovala zpravodajské obrazovky, jiní tlumeným hlasem telefonovali. Byl tu šum, ale ne příliš hlasitý, lidé na sebe nemuseli křičet a vystačili si s normálním hlasem.

»Chybí nám jen věrohodný důkaz o smrti hlavního cíle!« hlásil trochu mrzutě generál Redwick. »Jinak je ale všechno v pořádku.«

»Jak to?« pozvedl k němu obočí poradce. »Na tom vám přece mělo hodně záležet!«

»Máme jen svědectví,« odvětil generál. »Prostřeleli ho zaručeně jako řeseto, dříve než tam přijela policie a hasiči. Jsou sice pověsti, že snad žil ještě v nemocnici, ale nedával bych jim velkou váhu. S průstřelem srdce se obvykle nežije déle než pár sekund.«

»Obvykle ne,« odvětil klidně prezidentův poradce. »Ota Vávra je ale hodně neobvyklý člověk, kladl jsem vám to přece na srdce...«

»Obvyklý nebo neobvyklý,« mávl rukou generál. »Musel být mrtvý dřív, než jeho dům zapálili. Nikdo odtud neunikl.«

»Nemáte úplnou jistotu, generále,« pochyboval medově poradce. »O tu jistotu jde.«

»Podle mě je několik průstřelů dostatečná jistota,« řekl generál prudce.

Nikdo v místnosti dosud neměl potuchy o tom, že tu není něco v pořádku. Ale i kdyby pohlédli správným směrem, totiž vzhůru ke stropu, dva nezřetelné stíny by těžko zahlédli. Hadí oči by tam možná upoutal pohyb, ale mezi mnoha důstojníky neměl žádný plaz místo, ačkoliv zdejší snůška generálů byla nebezpečnější než tisíc jedovatých korálovců.

Jeden z generálů náhle prezidenta naléhavě přivolal a podal mu sluchátko klasického telefonu. Prezident chvíli poslouchal a jeho obličej se stále více rozjasňoval.

»Pánové!« zjednal si rázně ticho v sále. »Myslím, že je na čase připít na zdar operace. Nové Německo padlo do našich rukou skoro bez výstřelu, neztratili jsme ani jednoho muže. Tak hladké vítězství jsme věru nečekali! Můžeme vyhlásit ukončení bojů.«

»Netvrdil bych to tak jistě,« ozvalo se v té chvíli.

Prezident na okamžik strnul a všichni s ním. Hlas s dunivou ozvěnou, jaká by slušela katedrále, nepatřil nikomu z přítomných. Co hůř, nikdo netušil, odkud přichází. Jako by byl strop sálu jen fikce a nad ním se klenula obrovská klenba, zesilující zvuk.

Znenadání se ve stěně místo hlavních dveří otevřel veliký ovál orámovaný modravou svítící čarou, kterým by projelo i auto. Za ním byla vidět bezútěšná močálovitá krajina, nad níž jako zlověstné přízraky kroužily stíny, podobné lidským postavám. Nebo to byly lidské postavy,

podobné stínům?

Presidentova poradce Efraima znenadání popadla jakási neznámá síla, vyzvedla ho do výše očí okolostojících důstojníků a než stačil vykřiknout překvapením, letěl hlavou napřed otvorem. Po několika metrech dopadl na hladinu, až bahno vystříklo do všech stran. Několik stínů se na něho ihned vrhlo, ostatní kroužily nad blaty zlověstně dál.

Druhý, kdo následoval poradce Efraima, byl druhý politolog Isidor. Vznese se náhle do výšky a za okamžik žbluňkl do bažiny vedle svého kolegy.

»Co se to děje?« vykřikl president, ale hlas se mu zlomil úděsem. Ztratil rovnováhu, vznese se a vzápětí už letěl skoro vodorovně nad bažinami za svými poradci. Do ohavného bahna žbluňkl jen pár metrů od nich.

Ostatní se nestihli ani vyděsit, natož aby pomysleli na odpor. Pár důstojníků poslechlo pudu sebezáchovy a vrhlo se k nouzovému východu ze sálu, ale na útěk již bylo pozdě. Jednomu po druhém podjížděly nohy, vylétali za ostatními ven otvorem a padali do bahna. Dva stačili rozepnout pouzdra na pistole, ale než je stihli vytasit, odletěli k bažinám také. Neznámá síla je brala po dvou i po třech a po průletu otvorem měnila směr jejich letu, aby nedopadali na hlavy těch před nimi, co mezitím pomalu, bezmocně zapadali do bažin.

Veliký sál byl zakrátko prázdný.

Modravý ovál zhasl, zděšený křik topících se důstojníků nesoucí se sem z bažin utichl, jako když utne. Jen z několika sluchátek se neslo naléhavé, ale slabé volání.

Volání, na které už nikdy nepříjde odpověď.

Přelíčení

V muži v zabláceném bitevním obleku by nikdo nehádal presidenta světové velmoci, kterým ještě před hodinou byl. Dvě ženy eskorty po jeho boku byly oblečené do přiléhavých zelených kombinéz, spíš zdůrazňujících jejich ženskost než aby působily dojem uniform. Neměly zbraně, ale tvářily se přísně jako bohyně pomsty a prezident již věděl, že zdání jejich křehkosti krutě klame.

Způsob, jakým ho prve vyzvedly z bažin, se podobal černé magii. Stísňující bylo už to, jak se samy vznášely bez viditelného létacího přístroje ve výšce. Vytáhly ho z bahna aniž by se ho dotkly a když ho postavily na pevnou zem a chtěl se jim postavit na odpor, hrály si s ním chvíli jako s hadrovou loutkou, dokud nepochopil, že je každý odpor zbytečná ztráta času. Rozhodně od nich nečekal tak neurvalé zacházení, bez špetky respektu k představiteli vůdčí světové velmoci.

A přitom vypadaly tak něžně!

Nakonec ho přivlekly do veliké poloprázdné haly na pódium jako v divadle. V hledišti nebylo více než dvacet žen a jediný starší chlap, na pódiu stáli kromě presidenta s eskortou mladý kluk se starším mužem a tři mladé ženy, všichni v černých kombinézách.

Prezident rychle pochopil, že stojí před soudem. Nebyl to ale obvyklý soud, podobal se spíše divadelnímu představení. Už to, že při něm soudci neseděli, jak se na soudcovskou vážnost sluší! Všichni byli nějak moc mladí a kluk, který tomu vstojí předsedal, byl vrchol! Takovému klackovi by na Zemi nevěnoval ani letmý pohled, natož aby mu natrvalo svěřil respektovaný talár soudce! Rozhodně by ho ani v taláru nebral vážně.

Zdejší strážné ženy je ale očividně za soudce uznávaly a prezident stál před ním jako školáček u výslechu.

»Podle zatím neověřených zpráv byly ztráty na životech v Novém Německu zhruba dvě stě mrtvých,« sděloval mu ten kluk zamračeně, ačkoliv prezident znal tyto počty dávno předtím a navíc měl přesnější čísla. »Všichni byli Němci, co nám k tomu můžete říci?«

»Koho tady vlastně zastupujete?« zeptal se ho prezident místo odpovědi. »Jaká banda dobrodruhů to vlastně jste? Jsem presidentem největší světové mocnosti, rozumíte? Proč se mnou nejedná někdo odpovědnější?«

Pokus o vzbuzení respektu v těch holobrádcích ale vyzněl naprázdno.

»Mě uznávají za představitelku celého tohoto světa,« odvětila klidně jedna z mladých žen. »To je asi víc než prezident jednoho jediného státu nebo národa.«

»Neznám vás a neuznávám vás!« opáčil prezident popuzeně. »Jakápak představitelka celého světa? O tom bych snad musel jako prezident největší velmoci vědět!«

»To bude asi tím, že nejsme na Zemi,« pokrčil rameny kluk. »Nevšiml jste si, že jste tady především vrahem? Dvě stě vražd je strašlivá obžaloba u jakéhokoliv soudu. Mluvíme teď... třeba za ty mrtvé, kteří vás sami obvinít nemohou. Co nám k tomu můžete říci?«

»Byla to neprecióznější akce, jakou znám!« vypjal se hrdě prezident. »Tak výjimečně nepatrný, až zanedbatelný počet obětí je na tak rozsáhlou akci udivující a ohromující. Celý svět to musí ocenit!«

»Postřílení dvou set lidí, kteří se vůbec nebránili, považují za největší masovou vraždu za posledních deset let,« ocenil to kluk úplně jinak. »Stříleli a zabíjeli tam jen vaši vojáci. Každý, kdo tam někoho zastřelil, je tedy vrah a vy sám jste zločinec největší.«

»Vedlejších obětí bylo přece zanedbatelné minimum!« trval na svém prezident.

»Především byly všechny zbytečné!« zdůraznil kluk. »Sám jste se právě prohlásil za presidenta státu, který se provinil agresí. Ačkoliv vaše přiznání nebylo nutné a nebereme na ně zřetel, vaši identitu potvrzují všechny důkazy. Poslal jste své vojáky zabíjet do země, kde nikdo nikoho neohrožoval. Byl jste jejich vrchním velitelem a protože to nikdo jiný než vy nařídít nemohl, považujeme vás za ten masakr osobně zodpovědného. Další důkazy jsou již víceméně zbytečné.«

»Ta akce vůbec nebyla zbytečná!« protestoval prezident. »Nové Německo ohrožovalo celý náš svět, o tom přece nikdo nepochybuje!«

»My o tom pochybujeme,« odvětil kluk. »Koho Němci ohrožovali a čím?«

»Celý náš svět! Svými tajnými zbraněmi!« řekl prezident suverénně.

»Jakými tajnými zbraněmi?« dožadoval se kluk upřesnění. »Q-bomby, nebo jak jim říkáte, v Německu žádné nebyly. To nám potvrdili Xijtrané, kteří je od Novoněmců převzali do úschovy, aby se na Zemi nedostaly do nepovolaných rukou. Proto jste tam žádné nenašli. Hlavní důvod agrese je tedy jedinou velikou lží. A dokud je Němci měli, používali je pouze k obraně. Na rozdíl od vás nikoho na Zemi nepřepadli. Proti Brazílii se bránili čistě na svém území, na území Brazílie nedopadla jediná bomba, jediný granát, ani střela z pistole. Jedině tomu se dá říkat oprávněná a nutná obrana!«

»To není pravda! Ohrožovali svými nejničivějšími bombami celý svět!« trval na svém prezident. »Měli bomby i letadla, schopná dopravit je kamkoliv na světě. Nemohli jsme je nechat dál světu beztréstně vyhrožovat!«

»Podle té logiky bychom vás mohli i my prakticky kdykoli přepadnout,« odvětil kluk. »Máte atomové zbraně i jejich nosiče a co víc, na rozdíl od Němců přepadáváte cizí země. Kdybychom se k vám dnes nebo zítra vypravili a postříleli u vás všechno, co se hýbe, bylo by to podle vás také tak oprávněné?«

»Chystáte se přepadnout nás? Pak se ale budeme bránit!« vykřikl prezident.

»Tím jste jediné přiznal právo na obranu Němcům,« podotkl kluk. »Zjistili jsme jak to bylo a vašim lžím nevěříme. Němci celý svět varovali, že by exploze těch bomb mohla mít obrovské následky, ale k explozi by je musel někdo přivést atomovou bombou. To varování bylo tedy určené výhradně pro atomové velmoci a jen před atomovým útokem. V takovém případě by svět neohrozili Němci, ale ten, kdo by proti nim použil atomové zbraně. Je nám jasné, že to varování bylo určeno především vám, ale očividně bylo namístě.«

»Buď jak buď, nebezpečí jsme zažehnali a celý svět nám bude vděčný!« trval na svém prezident. Ani se nedalo rozpoznat, jestli se naparuje ze setrvačnosti, nebo tomu sám věří.

»Na tom se neshodneme,« řekl kluk. »Abychom to shrnuli: Napadli jste stát, který neměl na nikoho žádné územní ani jiné požadavky. Z toho vyplývá, že světu nehrozí žádné nebezpečí od Němců, ale od vás. Jste lhář a hromadný vrah a protože vaše lži stály Němce dvě stě mrtvých, ponese za ně osobní zodpovědnost. U takového počtu obětí je přiměřený každý trest, který vám zabrání opakovat zločiny. Odsuzuji vás k doživotnímu vyhnanství ze Země. Zpátky se nikdy nevrátíte a nebudete mít nad nikým žádnou moc.«

»To je neomluvitelné násilí!« vybuchl prezident.

»Násilí, které má zastavit další vraždění hromadného vraha, je nejen omluvitelné, ale i vysoce žádoucí,« nedal se kluk vyvést z míry. »Ale řekněte mi, váš předchůdce vás ani slovem nevaroval? Neřekl vám o výstraze, kterou jste zhruba před deseti lety dostali? Tehdy jsem sliboval peklo každému politikovi, který si začne válku. Deset let jste mě nazývali *dítě s atomovým kufříkem*! Váš předchůdce si vzal mé varování k srdci a za mírovou iniciativu získal Nobelovu cenu, proč jste v tom nepokračoval? Za porušení míru teď strávíte zbytek života v očištění, ale nemůžete tvrdit, že by to bylo bez důrazného varování. Rád bych se vás ale zeptal ještě na něco. Co znamenala mise generála Redwicka v Čechách?«

»To je státní tajemství,« odvětil prezident pořád ještě hrdě, ačkoliv s ním zacloumalo vědomí, že ten kluk před ním deset let bezvýsledně zaměstnával nejen lidské, ale i ty vyšší experty. Nemohl mít pochyby. *Dítě s atomovým kufříkem* bylo přísně střežené tajemství, známé jen nejvyšším představitelům největších velmocí. A když věděl o tajné misi generála Redwicka, musel toho vědět příliš mnoho.«

»Pro nás neexistují nesmyslná státní tajemství,« řekl kluk. »To vaše skrývá výjimečně hnusnou záležitost. Generála Redwicka jsme už vyslechli. Zapíral, ale umíme číst myšlenky a víme tedy všechno. Jeho úkolem bylo najít a zabít v Čechách osmnáct malých děvčátek, zachráněných při

zkáže pevnosti Árj-Cuginoli v Gehenně, dále jakéhosi Otu Vávru, který se o ně staral a všechny případné svědky. Proboha, co to mělo znamenat? Cožpak se největší světová velmoc tak bojí hloučku batolat, že na ně posílá komando zabijáckých teroristů? Na tuto otázku, rozumíte, už jediné na ni, mě zajímá vaše odpověď.«

»Žádné se nedočkáte!« odvětil prezident odhodlaně. »Nemám vám co vysvětlovat. Šlo o věc národního zájmu a je to pořád tajemstvím. Bylo to ale nutné.«

»Mám tomu rozumět tak, že jste na ty vraždy ještě pyšný?«

»Do toho vám nic není!« odsekl prezident.

»Ale je, pane!« odvětil starší muž. »Uvědomte si konečně, že jste u soudu, který tuhle misi chápe jako další ničím neomluvitelnou hromadnou vraždu, navíc malých dětí!«

»Mluvíme teď i za ty mrtvé holčičky,« pokračovala druhá z mladých žen. »Víme jen, že to nebylo z vaší hlavy, ale na příkaz vašich poradců Efraima a Isidora, ale přece jen... nebylo vám samotnému špatně od žaludku, dávat někomu příkaz k zabíjení malých dětí?«

»Ohrožovaly zájmy našeho národa!« vytrvale opakoval prezident.

»Ale! Pár batolat ohrožovalo zájmy jednoho z největších národů světa! Bravo!« odfrkl si kluk. »Předpokládám, že jste věděl, co jsem slíbil vašemu předchůdci. Riskoval jste tedy peklo, abyste mohl zabít pár děvčátek. Taková zvrhlost zasluhuje obzvláštní trest. Nemusíte se bát popravy, ty my neděláme, ale tisíc let pekla je docela přiměřený trest pro hromadné vrahy malých, usmrkaných dětí. Nebudete tam sám, sejdete se tam s generálem Redwikem a se všemi, kdo se na tom podíleli a koho ještě dopadneme.«

»Protestuji! Na to nemáte právo!« vykřikl prezident. »Žádám, abych byl považován za válečného zajatce s právy podle Ženevských konvencí! Nejste pro mě kompetentní soud, ale sbírka samozvaných teroristů!«

»Neměli bychom právo soudit vás, kdybyste nebyl vrah,« odvětil klidně starší soudce. »Práva válečných zajatců mají ti, kdo museli plnit rozkazy, ale ne ti, kdo rozkazy vydávali. Pro nás nejste zajatec, ale válečný zločinec. Jako vrahovi vám přiznáváme jen právo na holý život. I to je víc, než vy přiznáváte jiným. Máte právo nevypovídat, ale to naše čtenářky myšlenek nezajímá. Vytáhnou z vás všechno, i kdybyste byl doopravdy němý.«

»Tak nač si tu ještě hrajete?« vybuchl prezident.

»Jen by mě zajímalo, co si takový hromadný vrah myslí,« řekl kluk. »Navštívili jsme nedávno v Londýně vašeho známého ministerského předsedu. Přistoupil na naši nabídku, že ho vytrhneme ze spárů jeho pekelných poradců a dobře udělal. Díky tomu žije i s rodinou na jednom příjemném tropickém ostrově a kromě možnosti návratu mu tam nic nechybí. Ani v návratu bychom mu nebránili, jenže na Zemi by nebyl bezpečný před svými poradci. Až ho tam nebudou ohrožovat, bude se moci vrátit. Zřejmě měl víc štěstí.«

»Myslíte, že se někdy bude moci vrátit?« zněla jízlivá otázka.

»Jistě,« přikývl kluk. »Děblů, kterým jste sloužil, je na Zemi poměrně malý počet. Už jsme jich zajali a odnesli ze Země několik stovek a jak se zdá, není pro nás nemožné zbavit Zemi těch pijavic úplně. Až budou všichni ve vyhnanství, bude na Zemi lépe.«

»Proč jste nechali britského předsedu bez trestu?« vyhrkl prezident.

»Protože na rozdíl od vás nedal rozkaz zahájit válku,« pokrčil rameny kluk. »Dal jsem stejnou výstrahu všem velkým velmocím a deset let byl na Zemi mír. Měl jste ji brát stejně vážně jako vaši předchůdci, nebo jak ji беру já, mohl jste vládnout své zemi dál.«

»Jestli do toho opravdu tak vidíte, jak se mi snažíte namluvit, mohl byste už vědět, že jsem neměl jinou možnost než poslechnout!« bránil se.

»Ale měl,« ušklíbl se kluk. »Teď v poslední době už ne, to vím. Ale předtím, když jste se dobrovolně rozhodl vstoupit do služeb vašich poradců. Pamatujete se snad na univerzitu v Yale, kde jste vstoupil do organizace *Skull and Bones*, Lebka a hnáty? Tam to začalo, tam jste měl couvnout. Ale ani pak to pro vás nebylo úplně ztracené. Například váš předchůdce své poradce přesvědčil, že je příliš riskantní stavět se proti síle, kterou nikdo nezná. Vy jste je jen poslouchal a ponesete za to

následky. Nemusíte mít obavy, spravedlnost nepřijde zkrátka. Naše děvčata vás odnesou na nepříjemné místo jinak příjemného světa, ale pro vaše poradce máme připravený tvrdší svět, kde se příjemná místa nenacházejí vůbec žádná. Také věděli o mém varování a obětovali vás naprosto bezcitně.«

»To máte těch světů víc?« ušklíbl se.

»Dost na vyhnanství pro všechny grázly světa,« přikývl kluk.

»Protestuji!« vykřikl. »Tento soud nerespektuje základní právní postupy!«

»Které?« podívala se na něho pozorně žena, která se prve prohlásila za představitelku celého zdejšího světa.

»Chcete mě soudit za něco, co v naší zemi není vůbec trestné!« zkusil něco jiného.

»To je možné,« podotkla žena. »V zemi lidojedů není trestné zabíjení lidí, ani požívání lidského masa. Když ale lidojed začne zabíjet lidi v jiných zemích, může tam být odsouzen za vraždu, ačkoliv ta v jeho vlastní zemi trestná není. Přesně to je váš případ. Nejste souzen za to, co je u vás beztrestné, ale za vraždy, trestné v Novém Německu, v Čechách i tady.«

»Nedali jste mi ale možnost obhajoby!« osopil se na ni prezident. »Takový soud je právně neudržitelný a jeho rozhodnutí neplatná!«

»Máte čím se hájit?« zeptala se ho. »Chcete snad tvrdit, že jste nedal rozkaz k útoku na Nové Německo? Nezlobte se, ale na čí rozkaz tam vojska vaší země vtrhla?«

»Neposkytli jste mi právníka! Soud bez řádného obhájce je neplatný!« neodpověděl jí, zato vypočítával další nedostatky procesu.

»Nač potřebujete právníka?« zeptala se ho žena. »Obžalobu nemáte čím vyvrátit, na tom přece žádný právník nic nezmění. Právníci mohou být užiteční při výkladu neznámých zákonů, ale co chcete vykládat na obžalobě z vraždy? Dal jste rozkaz ke střílení na území Nového Německa i k zavraždění malých dětí v Čechách? Dal. Není vám to dost jasné?«

»Nedali jste mi možnost seznámit se s obžalobou a s důkazy!« pokoušel se napadnout aspoň tuto stránku procesu.

»Byl jste přítomný celému průběhu soudu,« upozornila ho žena. »Obžaloba vám dává za vinu hromadnou vraždu s přitěžující okolností úmyslného zabíjení malých, bezbranných dětí. Právě jste ji znovu vyslechl celou, byl jste s ní tedy dostatečně seznámen. Na podporu tak jednoduché obžaloby soud nevyžaduje kilogramy papíru s důkazy. Uznává vás vinným a jeho rozsudek zní: Odsuzujete se k trestu doživotního vyhnanství.«

»Protestuji! Takový soud je jen bohapustá fraška!« vykřikl prezident.

»Pokud si myslíte, že vás soud poškodil, můžete se odvolat k našemu celosvětovému tribunálu, kde můžete přednést své důkazy a vyvracet důkazy obžaloby,« řekl starší soudce. »Odvolací soud by byl z těchto důvodů pochopitelně delší a pečlivější.«

»To se rozumí, že se odvolám!« vykřikl prezident.

»Na to máte právo,« pokýval hlavou soudce. »Odvolání má ale na tomto světě svůj rub a líc, na což vás musím předem upozornit. Kdybyste uspěl, tento soud doživotně ztratí právo soudit. Pokud ale neuspějete, bude vám trest zpřísněn na dvojnásobek. Odvolání má smysl jen když se právem považujete za naprosto nevinného.«

»Jak můžete zpřísnit na dvojnásobek doživotí?« odfrkl si pohrdavě prezident.

»Délkou trestu asi ne, jen podmínkami,« vysvětloval mu soudce. »Teď můžete strávit vyhnanství v menším domku s volností v rámci jednoho ostrova. Zpřísnění by znamenalo žít do konce života za mřížemi a kdybyste prohrál i další odvolání, skončil byste v okovech. Rozmyslete si proto dobře, zda jste skutečně tak nevinný, aby to stálo za pokus.«

Prezident chvíli přemýšlel. Podmínky odvolání ho zřejmě zaskočily.

»Nemáte ani tušení, proti komu jste se postavili!« zasyčel aspoň vztekle a výhrůžně.

»Nějaké ponětí o d'áblech máme,« ujistil ho kluk. »Jak možná víte, oba vaše poradce, Efraima i Isidora, jsme unesli s vámi. Oni jsou ti praví, kdo stáli za každým darebáctvím. Budou to mít horší než vy, ale litovat je nemusíte, oni by vás také nelitovali.«

»Tvrдили mi, že se mi s nimi nemůže vůbec nic stát...« řekl vyčítavě.

»Pokud to mysleli vážně, zřejmě nevěděli, kdo stojí proti nim,« pokrčil rameny kluk. »Bylo to od nich ale lehkomyšlné, když věděli o stovkách d'áblů, zneškodněných před nimi. Neměli se spoléhat na tajné úkryty, zvláště když dobře věděli, že pro nás nejsou ani tajné, ani nedostupné.«

»Proč by mi to ale slibovali, kdyby o tom všem věděli?«

»Zřejmě si hodně věřili,« nadhodil starší soudce.

»Byla to tedy jejich chyba!« řekl rychle president.

»Jejich chyba byla slibovat vám beztrestnost, kterou nedokázali zajistit,« vzal si opět slovo mladší a zřejmě radikálnější kluk. »Vy jste jednal pod slibem beztrestnosti, ale to na vaší vině nic nemění, musel jste dobře vědět, že válka je zločin. Většina zločinců doufá, že jejich zločiny nikdo nepotrestá. Někteří je pečlivě skrývají a doufají, že je nikdo neodhalí, jiní se spoléhají na sílu. Měl jste za sebou světovou velmoc a navíc d'ábly. Mohl jste se cítit nedotknutelný a všemocný, ale to byla chyba. Asi jste doufal, že zbytek světa válku proti malému ostrovu nepotrestá. Nejspíš by to byla pravda. Aby svět ztrestal Hitlera, musel se spojit a zdecimovat přitom Němce. Jak vidíte, pro vaše potrestání nikdo nemusel vyvraždit půlku světadílu.«

»Teroristický útok byl to jediné, čeho se báli!« řekl vztekle president. »A právem!«

»Spravedlivý trest za zločiny není terorismus,« namítl kluk. »Terorismus poškozuje nevinné, my jsme žádnému nevinnému nezkřivili vlas. Bude ale spravedlivé, když ponese te za vaše nepochybné zločiny trest. Svým poradcům jste neodporoval, ale velice ochotně jste jejich příkazy vykonával. Proč?«

»Byl jsem jim zavázán,« řekl zachmuřeně. »Uplatnili na mě své znalosti, prodloužili mi život. Sloužil bych jim pak celých pět set let. Jistě ne po celou tu dobu jako president, ale neposkytli mi dostatečnou výhodu?«

»Takže jste spoustě lidí život zkrátil, abyste si ten svůj prodloužil,« povzdychl si kluk. »Oni si vás na ty špinavosti i upravili! Budete tedy žít pět set let, ale v kriminálu. Mříže tam nebudou, ale vaše vyhnanství se od vězení moc lišit nebude.«

Pak se obrátil k ženám z eskorty.

»Nečekal jsem, že se něco důležitého dozvím, ale aspoň jsem to zkusil. To je všechno, teď už je váš.«

»Co je to za ženské?« vyjekl president v náhlé předtuše, když spatřil, jak jeho eskorta pokročila směrem k němu. »A kam že mě to mají odnést?«

»Jsou to pravé a nefalšované d'áblice,« řekl kluk. »Jenže na rozdíl od d'áblů, kteří vám dosud dělali poradce a ve skutečnosti šéfy, slouží spravedlnosti. Odnесou vás do vyhnanství, jak zní rozsudek. Ve vesmíru je zákonitě na každém světě i několik velice nevlídných míst. Někde jich je více, jinde méně. Na tomto světě je takových míst jen osm. S jedním z nich se seznámíte a bude to ode dneška váš domov. Budete bydlet na ostrově. Není veliký, ale nudit se tam rozhodně nebudete.«

»Čím je ten ostrov tak nepříjemný?«

»To zjistíte, až tam přistanete,« řekl kluk trochu zlověstně. »Možná vám něco napoví jeho jméno. Je nazvaný podle místa na Zemi, které se mu hodně podobá.«

»Jak se to tam tedy jmenuje?« vyhrkl president.

»Ostrov Krakatoa.«

Tefirky

»Zřejmě ani hrozby nezastaví ty, kdo chtějí zabít,« vzdychl si odevzdaně Vít'a, když to po ránu všichni společně znovu probírali.

»Ale zastaví,« zůstával optimistou Peppek. »Tohle bude konečně pořádná výstraha pro další potentáty, lepší a účinnější než nesplnitelné atomové vyhrožování.«

»Tvoje atomové vyhrožování splnitelné nebylo?« zeptal se Pepka opatrně Olda.

»Nebylo,« řekl Peppek. »Ne že bych nedokázal sehnat atomovou hlavici, vím kde je hledat, ale svědomí by mi nedovolilo použít ji ve městě. V utajeném podzemním bunkru daleko od lidí snad, ale i tam by bylo dost nevinných obětí, kuchaři počínaje. Hrozba únosu a tvrdého trestu, zaměřená čistě na potentáty, je podle mě stokrát lepší. Měli bychom natočit presidenta, jak se mu žije v novém domově, a dopravit tu nahrávku třeba do OSN. Možná by to byl sadismus, ale vyvolala by jistě oprávněný strach mezi potentáty.«

»Buď by ji okamžitě prohlásili za podvod, nebo by ji prostě zatajili,« namítal Olda.

»Pro nás není problém stokrát ji zduplikovat a dopravit všem významným televizním stanicím na celém světě,« navrhoval Vít'a.

»Měl bych lepší nápad,« řekl Peppek zamyšleně. »Co takhle podívat se po Čechách, co to vlastně bylo za tefirky v misi generála Redwicka.«

»Jsou přece mrtvé, důkladně postřílené!« namítl Olda.

»O tom nepochybuji. Jsou ale opravdu mrtvé ...i pro nás?«

»Jo ták!« ožila i Máňa. »To byste sebou ale museli hodit, než je zpopelní, pokud už to někdo nestihl!«

»Jako nápad to беру,« řekl Olda. »V Čechách se nedělá kremace ještě téhož dne. Jen se bojím, aby nebyly rozpitvané!«

»Což u nás, jak víme, moc nerozhoduje,« dodala Máňa.

»A začal bych od Kryštofa,« navrhl Peppek.

»Copak? Chceš mu za tepla vyslepičit podrobnosti o zmizení amerického presidenta?« ušklíbla se Jarča.

»Ne,« odsekl Peppek. »Ale jestli někdo ví, kde bychom měli začít hledat ty tefirky, pak bych si vsadil právě na něho.«

»To máš asi pravdu,« přidal se k Pepkovi i Vít'a. »Tak na co tady ještě čekáme?«

Kryštofa v redakci nezastihli, ale ujala se jich mladá novinářka Adélka.

»Taky se zajímáte o malé d'ábelky?« podívala se na ně přátelsky.

Tři kluci, očividně mladší než ona sama, jen přikývli.

»Víte, lidi by se jich pořád báli, ale když jsou mrtvé...« začala trochu omluvně.

»Nevíte, kde to bylo?« zeptal se jí přímo Peppek.

»Až někde na Vysočině, ale tam se teď nikdo nedostane,« vrtěla smutně hlavou. »Byla jsem tam s Kryštofem dělat reportáž, ale až k domu nás nepustili. Policie to tam pořád drží v přísném utajení, až je to trochu podezřelé.«

»Viděla jste ten dům na vlastní oči?« podíval se na ni Peppek s nadějí.

»Ano, ale jak říkám, byla jsem jen poblíž a fotili jsme to z dálky. Ta reportáž nakonec dopadla neslaně nemastně.«

»Mohla byste tam jít s námi a ukázat nám, kde to bylo?«

»To bych teda nemohla,« odvětila smutně. »Na to vážně nemám čas.«

»A co kdybyste si vzala fotoaparát a šla tu reportáž dokončit?« navrhoval jí Peppek.

»To nemá smysl,« zdráhala se.

»Dovezeme vás tam a zase vás sem vrátíme,« lákal ji Peppek. »Přitom vám umožníme

vyfotografovat si ty tefirky.«

»Říkám, že nás tam nepustí,« zavrtěla přesvědčivě hlavou.

»Nebudeme se jich na nic ptát,« řekl Pepek. »Jestli nám to ukážete, přidáme vám ještě možnost vyfotografovat si presidenta Spojených států.«

»Blázníte?« vyhrkla Adélka. »Ten přece dnes ráno havaroval v letadle!«

Pepek s Oldou a Vítou se na sebe udiveně podívali.

»V letadle?« ubezpečoval se Pepek.

»Je toho plné zpravodajství,« ujišťovala je. »Zřítili se do Atlantiku poblíž New Yorku. Ještě je hledají, ale naděje na jejich záchranu je prý velice malá a pořád se snižuje. Všichni to komentují jako strašlivou ztrátu pro lidstvo.«

»To je omyl, slečno Adélko,« usmál se trochu smutně Olda. »Pravda je jiná a někdo se ji snaží za každou cenu zatajit. President nehavaroval v letadle. Je naživu a víme o něm. Když nám pomůžete s těmi malými tefirkami a s jejich vychovatelkami, umožníme vám si ho vyfotografovat.«

»Naživu? To přece nemyslíte vážně!« podívala se na ně zděšeně.

»Zeptejte se Kryštofa, jestli jsem mu někdy lhal!« navrhl jí Pepek.

»Nezlobte se, ale neznám vás,« zamračila se trochu a stáhla se do upjatosti. »Nevím ani, nakolik vás zná Kryštof. Kamarádů má jen pár, ale o vás nikdy nemluvil.«

»Neříkejte!« usmál se Pepek. »Zajišťoval jsem mu kdysi velice exkluzivní reportáže, že by už na mě zapomněl? To se mi ani věřit nechce.«

»O žádném Horákovi se přede mnou nezmiňoval,« trvala na svém.

»Možná to bude tím, že mě znal hlavně pod mou přezdívkou,« připustil Pepek.

»Tu bych už určitě slyšela,« ujišťovala je.

»A nepolekáte se mě, když vám ji řeknu?«

»Náhodou mám pro strach uděláno!« řekla hrdě. »Zbabělci nemohou dělat novináře.«

»Tím lépe,« řekl Pepek. »Neslyšela jste ho nikdy mluvit o Smrtákovi?«

Očekával skoro jistě, že na něho vytřeští svá hnědá kukadla, ale mylil se.

»O tom mluvil dost často,« řekla jakoby nic. »Ale to snad ani nebyl člověk! Kryštof mu říkal jednoduše **duch** a muselo to být nějaké mimozemské monstrum, shodují se na tom všichni, kdo se s ním někdy setkali.«

»A podáte mi ruku?« napřáhl k ní Pepek pravici.

»Proč?« odtáhla se trochu od něho jako v očekávání nějakého úskoku.

»Byla byste v této redakci druhá, kdo směl Smrtákovi ruku stisknout,« řekl.

»Vy a Smrták?« rozesmála se trochu přezíravě.

Vzápětí ale zvažněla a zbledla. Pepek se na dvě vteřiny změnil v kostru. Pak se vrátil do lidské podoby, ale Adélka už zůstala jako křída, na hranici mezi zděšením a hrůzou.

»Vy...? Vážně?« zmohla se na jedinou krátkou otázku.

»Ano, já,« přitakal klidně.

»A proč... proč vás zajímají ty mrtvé holčičky?«

»Protože zemřely neprávem,« odvětil trochu tvrdším tónem.

»Aha...« jen trochu polkla. »Ale... neublížíte mi?«

»Zbabělci snad nemohou dělat novináře,« vrátil jí její slova. »Kdo má svědomí čisté, bát se mě nemusí. Provedla jste snad něco tak odporného, abych vás měl trestat?«

»Snad ne...« pípla nesměle.

»Nevíte to jistě?« podíval se na ni pátravě, až se celá schoulila.

»To by asi záleželo na tom, jak to berete,« špitla. »Rozešla jsem se nedávno s Ivanem, nechtěl mě brát vážně. Možná jsem mu trochu i ublížila, ale když po mně chtěl, abych ihned nechala novinářiny...«

»...to by spíš ublížil on vám,« dokončil rychle a chápavě Pepek. »Pro mě to není pravý důvod, proč bych měl proti někomu zasahovat. Musela byste přinejmenším prodávat drogy, ale i takové jsem včas varoval, aby toho nechali.«

»Kryštof to tak nějak říkal,« souhlasila pořád ještě nesměle.

»Když pojedete s námi, můžete nám ušetřit spoustu zbytečného hledání,« připomněl jí. »Bez vás bychom to hledali déle.«

»Jak to, že jako Smrt'ák nevíte, kde to bylo?« podívala se na něho s podezřením.

»Máte o nás zřejmě zkreslené představy,« ujistil ji. »Nepatříme na tento svět, vrátili jsme se po delší době a nevyznáme se tu.«

»Proč nejdete... třeba za zdejšími Smrt'áky?«

»Protože žádné neznáme,« usmál se její představě.

»Dobře, půjdu vám to ukázat,« rozhodla se. »Ale vrátíte mě sem, že?«

»Když si to budete opravdu přát, vrátíme vás přímo sem do této místnosti,« slíbil jí. »Hlavně si vezměte foťák, ať máte čím fotit.«

»Moment...« vzdychla si. »Nechám tu jenom vzkaz Kryštofovi a vezmu si kabát.«

Počkali, až se ustrojí. Pak jí Pepek opět podal ruku, aby mu ji stiskla.

»Nebojte se, budete se s námi chvíli vznášet,« upozornil ji. »Jsme ve čtvrtém poschodí a v té výšce se ocitneme i v sousedním světě, kde nejsou žádné schody. Nemusíte se ale bát, umíme létat a zvládneme to.«

Olda otevřel poblíž okna hvězdnou bránu a všichni k ní zamířili. Adélka náhle ztratila půdu pod nohama, ale neupadla, místo toho se vznesla jako v nějakém snu. Podívala se na Pepka, ale ten ji dál držel lehce za ruku a povzbudivě se na ni usmál.

Proletěli modravě ohraničenou elipsou brány skutečně ve výšce čtyř pater. Pod nimi byl malý ostrůvek, obklopený mořem a dalšími menšími i většími ostrůvky. Mezi palmami dole pod nimi stálo jakési auto, nebo spíš mikrobús. Až když se snesli dolů, všimla si, že to není auto v našem pozemském smyslu. Chyběla mu totiž kola.

»Nejprve si uložte dozadu kabát a pak se posad'te ke mně dopředu,« vybídl ji Pepek a otevřel jí dveře.

»Co to máte za samičku?« ozvalo se v té chvíli.

Adélka se zarazila. V autě seděl na zadních sedadlech pes. Nevelký černý psík, který se na ni zvědavě díval.

»Co to bylo?« zeptala se udiveně.

»Seznámím vás,« nabídl se Olda. »Jak jste si právě všimla, náš pes Čert umí mluvit a zajišťuje nám telepatickou synchronizaci. Čerte, máme s sebou průvodkyni Adélku, která ví, kde byly zabité ty malé holčičky a ukáže nám k nim cestu.«

»Tak vítejte u nás na palubě!« opáčil psík. »Podáváte ráda packu? Já ano!«

Natáhl k ní přední tlapku, takže nevěděla nic jiného než mu ji stisknout. Kabát svlékla ochotně, v tomto světě bylo tepleji. Podala jej Víťovi a opatrně pak nasedla vedle Pepka.

Auto nemělo volant ani jiné ovládací prvky, jen na místě, kde bývá přístrojová deska, svítila velká obrazovka. Adélka na ní poznala mapu Prahy, kde na jejich místě svítila malá červená tečka, ale obraz se začal rychle zmenšovat, až se do obrazovky vešly celé Čechy.

»Kde byl dům s malými tefirkami?« zeptal se jí Pepek.

Místo odpovědi mu to rovnou ukázala prstem na mapě.

»Výborně!« řekl Pepek.

Na mapě se objevilo druhé světélko, tentokrát zelené. Automobil se mezitím vznesl, otočil se a zamířil k zelenému světélku. Současně se mapa přesunula tak, že zelené světélko bylo uprostřed a měřítko se stejně rychle měnilo, až na ní Adélka poznala známou vesnici. Zelené světélko ale svítilo poněkud stranou a Adélka na to chtěla upozornit.

»Zkuste tam najít přímo ten dům!« pobídl ji Pepek.

Adélka do mapy zamířila prstem a světélko se poslušně přemístilo na střed vsi. Obraz se ještě zvětšil, až byly znát jednotlivé domy, ale Adélka zamířila prstem k několika domům stranou. Až když se světélko na jednom z nich zastavilo, stáhla prst a podívala se na Pepka.

»Tam to bylo,« řekla s jistotou.

»Je to ten dům?« zeptal se jí kluk a ukázal jí oknem.

Novinářku polilo horko. Šikmo dole pod autem, nebo co to bylo za podivný stroj, stál osamělý vyhořelý dům se začerněnými pásy nad většinou oken a zřícenými krovy. Vůbec si nestačila uvědomit, že by tak daleko letěli a proletěli přitom zpátky na Zem.

»To lítáte tak rychle?« podivila se. »Kde jste to úžasné letadlo sebrali? Letos prý něco podobného vynalezli Američané, ale použili je jen ve válce v Novém Německu a zatím je do civilního používání nedali!«

»Tohle opravdu není americké letadlo,« usmál se trochu kysele Vít'a, ale víc neřekl.

Letoun s nimi mezitím prudce klesl a přistál na návsi. Vystoupil jen Olda, že to půjde omrknout. Ostatní zůstali sedět.

»Stejně ho tam policajti nepustí!« věštila mu Adélka.

Najednou ale chlapec přímo před jejíma očima zprůhledněl a zmizel.

»Jééé, viděli jste to?« ukázala tím směrem Adélka.

»Neříkal jsem, že se policajtů ptát nebudeme?« pokrčil rameny Pepek.

»Vy umíte takhle zmizet?« podívala se na ně s nádechem úcty.

»Chtěla byste to také umět?« usmál se na ni Pepek.

»No jéžiš!« udělala na něho nechápavý obličej, jak může o tom pochybovat. »Víte, co by to pro novináře znamenalo?«

»Víme,« přikývl Pepek. »Mohli byste lézt slavným hvězdám až do ložnic. Panečku, to by byly snímeky!«

»Za co mě máte?« urazila se Adélka. »Copak jsme bulvár?«

»Možná nejste,« připustil Pepek. »Chci vám jen naznačit, jak snadno se dá takového daru zneužít!«

»To znamená, že mi nevěříte?«

»Tady nejde o víru, slečno Adélko,« řekl Pepek. »Jde o zodpovědnost. Mohli bychom vám ten dar věnovat, ale pod podmínkou, že toho nikdy nezneužijete pro bulvární účely. To znamená, ať by se vám podařilo v neviditelnosti vysledovat cokoliv, nebudete lidem lézt do soukromí. Slíbíte to?«

»Klidně!« souhlasila.

»Ano, ale...« pokračoval Pepek. »Říkají mi Smrt'ák a v některých věcech nežertuji.«

»Chcete mi snad říci, že když ten slib poruším, přijdete si pro mě?« zeptala se opatrně.

»Tak nějak,« přikývl. »Když vyfotíte prominenta při znásilňování školačky, může se to chápat jako důkaz pro policejní vyšetřování. Když mu ale do postele dobrovolně vleze milenka, není to trestné a pak by bylo naopak trestné zveřejnění takového snímekku. Bude-li od vás, bude to váš poslední snímek na tomto světě. Vezmete to i za takových podmínek?«

Adélka chvíli usilovně přemýšlela.

»Trest smrti za jeden neuvážený snímek? To je snad trochu přísné, nemyslíte?«

»Nemyslím,« řekl Pepek. »Výjimečné možnosti opravňují i výjimečné tresty. Když od nás dostanete něco tak zázračného, vezmete na sebe i větší zodpovědnost. Kromě toho jsem nic neřekl o trestu smrti. Jen byste ztratila možnost na tomto světě fotit.«

»Kdo ale bude posuzovat, co je ještě správné a co už ne?« ptala se rychle.

»V našem světě máme zodpovědné soudy,« řekl Pepek. »Nemusíte se jich bát, dokud neprovedete něco odporného. Ale bulvární paparazzi jsou někdy skutečně odporní. Úplatek veřejnému činiteli není jeho soukromá věc, ale případné milenky ano, rozumíte mi?«

»Snad ano,« přemýšlela. »A co když to vezmu?«

»Pak vás pozveme na výlet do našeho světa, kde ty dary dostanete,« řekl Pepek. »Bylo by to na týden dovolené, museli bychom vás s tím ještě naučit zacházet.«

»Já to tedy beru,« řekla odhodlaně.

Pepek i Vít'a se na ni podívali přece jen uznaleji.

»Dobře,« řekl Pepek. »Po návratu se dohodneme. Ale teď naložíme Oldu a poletíme do

nemocnice na patologii, prý je tam ještě mají.«

»Kde je...?« chtěla se zeptat Adélka, ale Olda se právě zviditelnil přímo vedle dveří, rychle nasedl, dveře bouchly a letadlo se tiše vzneslo.

»Jak to tak najednou víte?« zeptala se aspoň pro pořádek.

»Řekl mi to jeden policajt,« sdělil jí zezadu Olda. »A my se mezi sebou domlouváme telepaticky. Vy to samozřejmě neslyšíte, ale nedivte se, že to Pepek věděl dřív.«

»Aha,« přijala to bez dalších připomínek.

Nemocnici klukům neukazovala, ale našli ji velice rychle sami. Olda vyskočil za letu ze dveří a neviditelný se snesl dolů napřed, zatímco letadlo zvolna klesalo na parkoviště pro pacienty. Tam ale nedosedlo. Náhle kolem něho proletěl modrý kruh a opět byli nad mořem, tentokrát dál od ostrovů. Pod letadlem byla modrá mořská hladina a jen v dálce se na obzoru táhly šedivé proužky nejbližších ostrovů.

Chvíli jen tak viseli nad mořem, až Adélka ztratila trpělivost.

»Nač tady čekáme?« zeptala se.

»Klid, už tu budou,« ujišťoval ji Pepek.

To už to viděla i ona. Obrovský stříbrný doutník se přihnul jako blesk, prudce zabrzdil a zůstal viset nad mořem asi sto metrů od jejich létajícího auta. Obrovské letadlo se otočilo, pak se otevřely čtyři dveře a ven vylétlo několik desítek postaviček.

»Dívejte se dobře, Adélko!« vyzval ji Pepek. »Jestli máte dost filmu, vyfoťte si něco z naší akce. Všimněte si hlavně té brány!«

Nízko nad mořem svítila modrá elipsa velice podobná bráně, jakou Adélka s mladíky opustili její redakci. Tahle ale svítila jen tak nad vodou a několik desítek postav tam naopak vlétlo, aby za chvíli začalo vylétat s jakýmsi tmavými balíky.

»Co to vlastně nosí?« zeptala se Adélka kluků, kteří to v klidu, nepohnutě pozorovali. Vytáhla přitom z pouzdra fotoaparát a začala pilně cvakat.

»Mrtvoly,« odušil Pepek stručně. »Krademe je v nemocnici z patologie.«

»Cože?« zarazila se.

»Jenom ty tefirky a jejich ošetřovatelky,« doplnil.

»To se smí?«

»Nesmí,« řekl klidně Pepek. »Nepohoršujte se nad tím, nevíte proč. My se naštěstí na nějaké tupé pozemské předpisy neohlížíme.«

Mumraj dole mezitím končil, modravá elipsa zhasla a postavy se spořádaně vracely do obřího letadla.

»Poletíme do Oázy,« upozornil Adélku Pepek.

»A co ten... váš kolega?«

»Olda a Čert nastoupili s ostatními do airbusu,« uklidňoval ji Pepek.

Adélka se rychle ohlédla, ale na zadním sedadle seděl jen Vít'a. Ani si nevšimla, kdy zmizel psík. Nejspíš s Oldou, když byli oba neviditelní.

»Slíbil jste mi ale návrat domů, až vám to ukážu!« připomněla Pepkovi.

»Nejdřív ty tefirky,« namítl. »Ještě to neskončilo, to nejdůležitější teprve přijde.«

Proletěli ještě jednou bránou a tentokrát ji nepropásla, ani prudký rozjezd a zabrzdění, které se ale uvnitř autoletadla příliš neprojevalo.

Pod letadlem byl ostrov pokrytý zelení, kterou prosvítaly desítky červených střech.

»Tohle je náš svět. Vítejte u nás,« obrátil se na ni prostě Pepek.

»Děkuji za pozvání,« řekla.

Adélka přijala Pepkovu nabídku, že jí bude v Oáze dělat průvodce. Co se dělo potom, mohla považovat buď za podivuhodný sen plný zázraků, nebo sen s pachutí noční můry.

Fotografovala zpočátku nadšeně. Nejprve si pořídila idylické obrázky rozsáhlé osady na ostrově Oáza. Domky byly umístěné v zeleni, mezi nimi vedly úzké pěšinky, také jediná okružní

cesta kolem ostrova byla určena jen pro pěší. Nikde tu nespátřila žádné auto.

Chvilí si prohlížela rozsáhlé dětské hřiště, plné dětí. Byly tu děti od batolat po starší. Menší děti si hrály na pískovištích a na různých skluzavkách, starší se zabývaly létáním nad stromy a cvičením na různém nářadí. Většina dětí byly ale dívky, kluků tu bylo mizivě. Na děti dohlíželo několik žen sedících na lavičkách. Adélce se to zdálo divné. V první chvíli se jí zdálo, že spolu o něčem diskutují, ale pak si všimla, že žádná nic neříká. Upozornila na to raději Pepka.

»Ony se samozřejmě mezi sebou baví,« usmál se. »Také občas usměřují svěřené děti, ale protože to dělají telepaticky, vypadá to, že nemluví. Máme tu jiné prostředí i zvyky.«

Větší zájem Adélka projevila o tři pomníky, stojící stranou u lesa. Nápis na nich byly v řeči, které nerozuměla, ale Pepek jí ochotně vysvětloval o čem jde.

Největší pomník byl prostřední. Na vysokém podstavci z leštěného černého kamene stálo trochu omšelé doutníkovité letadlo bez křídel. Pepek jí vysvětlil, že je to památka na katastrofu pevnosti Árj-Cheeb, kde spolu s jinými přišla o život i jeho dívka Erelim.

»Museli jsme airbus vyzvednout na podstavec,« vysvětloval jí. »Byl příliš radioaktivní a nesměl zůstat v dosahu dětí. Teď už jeho radioaktivita poklesla, možná už ani nebezpečný nebude, ale takhle je to lepší. Připomíná nám Erelim a další mrtvé.«

Adélka je upřímně politovala, ale hned vedlejší pomník ji uvedl do rozpaků. Byla na něm totiž Pepkova socha, ulitá z čistého zlata.

»Pomník žijící osobě?« ohrnula nad ním nos. »Pomníky si nechávají stavět ti nejhorší diktátoři! Připadá mi to hodně nefér.«

»Všichni si tenkrát mysleli, že jsem po smrti,« omlouval to Pepek. »Zmizel jsem jim za tajemných okolností, kde šlo opravdu o krk, nedivím se, že mě obřečeli. Františka pak napadlo, že si zasloužím pomník, jak se zemřelým sluší. Postavili mi ho tedy. Když jsem se vrátil, taky mě to překvapilo, ale nikomu se už nechtělo pomník bourat, takže zůstal stát. Uznávám, je to lepší, než náš dobrý pozemský zvyk pomníky neustále stavět a kácet.«

»Co je na té desce za nápis?« chtěla vědět.

»Jen že jsem založil tuhle osadu,« pokusil se to přejít. »Je to částečně pravda, nebyl jsem na to ale sám. Víte, Adélko, co je na tom nejhorší? Nesmím vyvádět žádné skopičiny, to se k opomínané veličině tak nějak nehodí.«

Adélka se tomu výrazu zasmála, ale pak se přesunula k poslednímu pomníku. Byla na něm skupina lidí, také vyvedených ze zlata. Buď tady bylo zlato hojný kov, nebo si jich tak vážili, rozumovala v duchu, netušíc, že je pravda oboje.

»Tohle je pomník obyvatelům Andělského světa,« řekl Pepek vážně. »Na rozdíl ode mě tihle opravdu zemřeli. Za všechny tu jsou doktor Alexijev, ten s tou brádkou, doktorka Alexijevová a ti dva před nimi jsou Cilka s Jirkou.«

»Co se s nimi stalo?«

»Léčili v Andělském světě pacienty ze Země,« vzdychl si. »A někomu tím překáželi.«

»Nemělo to spojitost s cestovkou ***Za zdravím***?« vzpomněla si. »Tenkrát se z ní nějak moc lidí nevrátilo. Proslýchalo se, že se tam stala nějaká strašná katastrofa, tsunami nebo něco takového. Víte aspoň, co se tam skutečně stalo?«

»Vím,« přikývl vážně Pepek. »Nebyla to žádná přírodní katastrofa. Jeden pacient tam provezl atomovou bombu a odpálil se i s ní. Smetlo to všechny. Města i s lidmi, sanatoria plná pacientů, dokonce i dvě univerzity.«

»Myslíte, že to provedl nějaký muslimský sebevrah?«

»Sebevrah ano, ale ne muslimský, ti naštěstí žádné atomové bomby nemají,« vzdychl si Pepek. »Ani jsme nezjistili, odkud byl. Cestovní kanceláře vzápětí obsadila Česká policie a zničila přitom dokumentaci.«

»To ještě vím,« přitakala mu. »Pak se ale všichni zatčení záhadně ztratili...«

»Museli jsme je přesunout sem do Oázy,« řekl Pepek.

»Tím jste ale zmařili vyšetřování!« vyčetla mu.

»Jaké vyšetřování?« řekl Pepek. »Česká policie by stejně nic nevyšetřila, neměla to v úmyslu. Naším lidem na Zemi hrozilo nebezpečí, že je najatý dav zlynčuje, nebo je nějaký najatý zabiják odstřelí. To se na Zemi občas stává a policie vykazovala v tomto směru trestuhodnou liknavost.«

»Najatý dav?« podívala se na něho tázavě. »Snad tím nemyslíte ty nešťastné příbuzné, kteří se nikdy nedočkali žádných zpráv o svých blízkých?«

»Těch ne, ale najatých vrahů, kteří mezi nimi mohli být,« přikývl. »Jestli jste u toho byla, musíte vědět, jak to vypadalo. Všichni byli ochotní roztrhat naše lidi na kusy a policie přitom samozřejmě zametla stopy, podle kterých bychom mohli vypátrat skutečné pachatele. Obávám se, že to udělala úmyslně.«

»Myslíte?« podívala se na něho trochu nedůvěřivě.

»Máme jen tušení, kdo za tím stojí,« řekl Pepek. »Na Zemi lidem vládne organizace, proti které je sicilská mafie charitativním spolkem. Nejhorší je, že má i atomové zbraně.«

»Podle nich by se snad dalo...«

»Nedalo,« zavrtěl hlavou. »Žádné velmoci žádná bomba nechybí. Tu bombu nejspíš lidé na Zemi ani nevyrobili.«

»Odkud by tedy byla?«

»Z Pekla, slečno, z pravého Pekla. To není náboženský výmysl, Peklo je na našich mapách svět *Země-dolů* a jeho obyvatelé mu říkali Gehenna.«

»Z pekla?« vrtěla nevěřičně hlavou.

»Přesně tak,« usmál se smutně. »Když se tu rozhlédnete, uvidíte spoustu krásných žen. Ne že byste byla ošklivá, ale jste mezi nimi něčím výjimečná. Jste totiž člověk a ony jsou samé nefalšované d'áblice.«

»A vy sám, jste také d'ábel?« napadlo ji najednou.

»Zaplaťpámbu, nejsem,« usmál se. »Zapletl jsem se tu natolik, že zdejší svět považuji za svůj domov, ale tím jsem snad nepřestal být člověkem.«

»Vypadá to tu docela příjemně!« zhodnotila to.

»Není všechno jen příjemné,« řekl tišším hlasem. »Pojďte, už se to chystá.«

»Co?« nechápala.

»Něco, co jste zaručeně nikdy v životě neviděla a co na Zemi jen tak neuvidíte.«

Vedl ji pak na nevelké prostranství mezi domy, kde mezitím d'áblice vyložily náklad ze svého velkého letadla. Adélka se ještě otočila, aby si pořídila fotografii, na které byly tři pomníky pěkně ve skupince, ale měl to být poslední snímek, který pořizovala v pohodě. Pak ale viděla jen něco, co na ni působilo jako horror.

Hrůza začala drobnou mrtvolkou dítěte, vybalenou z pevné umělé fólie. V ohořelých zbytcích se dala rozeznat hlavička, všechno ostatní byla neurčitá zčernalá hmota s trčícími úlomky kostí. Pozůstatky dítěte byly tak spálené, že nevzbuzovaly odpor, jen lítost. Ani se jí nad nimi nezvedal žaludek, ale fotografovala je čistě z povinnosti, bez nadšení.

»Není to tak trochu hanobení mrtvých?« obrátila se vyčítavě na Pepka, když ženy bez mrknutí oka vysypaly pozůstatky na podložku podobnou žíněnce, rozprostřenou na písku.

»Určitě není,« ujistil ji tiše. »Trochu odstup a připrav se, ať to hlavní nepropaseš.«

Ohlédla se na něho, ale všimla si jen toho, že vůbec nehýbal rty. A ten hlas... to také nebyl normální hlas. Došlo jí, že na ni mluví pomocí telepatie. Rozuměla mu, ale...

Mrtvolku mezitím obstoupily čtyři ženy jako nějaké kněžky, obrátily se k ní a náhle se zaleskly jako by byly ze stříbra. Šokovaná Adélka poté zaznamenala jen ostré útržky dojmů. Nejprve podivně smutný tón, zesilující a vibrující. Ohnivá koule, která obklopila pozůstatky nešťastného tvorečka a začala se roztahovat. Znenadání strašlivě vyčerpané kněžky, opatrně ustupující před sálajícím teplem v jakémsi očekávání a vytržení.

Adélka to nechápala. Ke spalování mrtvol by očekávala spíš krematorium, nebo aspoň nějakou hranici. Tohle sice vypadalo tajemněji, ale to nechutné rozbalování mrtvolky předtím nevypadalo zrovna esteticky. Kdyby ji aspoň nechali zabalenou, pomyslela si.

Jenže pak tón zvolna utichl, ohnivá koule se zmenšovala, až to prsklo a zmizela úplně. Z podložky nepochopitelně zmizely spečené a zčernalé dětské pozůstatky, místo nich se tam snažilo posadit malé, úplně nahé dítě. Přitom se dalo do nešťastného, zoufalého pláče.

V Adélce se zastavilo srdce.

Ty zčernalé pozůstatky...

Nemohla tomu prostě uvěřit, dokonce ani když jedna žena k dítěti přistoupila, zvedla je do náruče a začala je utěšovat. Zřejmě úspěšně, dítě se na ni podívalo bez bázně a přestalo plakat, ale zatímco si žena dítě odnášela v náručí, jiné podložku umetly od spálených zbytků a vysypaly sem druhý balík spečených kostí, pozůstatky dalšího dítěte.

Adélka se vzpamatovala a opět zvedla fotoaparát. Tohle přece nemohla nenafoťit! Spíš litovala, že tu nemá videokameru.

»Už chápete, proč se neohlížíme na pozemské předpisy?« oslovil ji znenadání zezadu s nezvykle vážnou tváří Pepek. »Ty vyžadují jen pietní zacházení, my ale ty děti oživujeme. To je přece mnohem víc.«

Otočila se k němu prudce.

»Vy jste přece Smrt'ák!« vyjekla. »Co je ale tohle?«

»Kříšení mrtvých,« ujistil ji se smutným úsměvem. »Tak nás to naučili Ogdurové.«

»Ogdurové?« ukázala rychle na skupinky žen kolem.

»Tohle nejsou Ogdurky,« ujistil ji. »Ale ty možnosti mají od nich.«

Další čtyři se již připravovaly kolem dětských pozůstatků. Adélka se vzpamatovala a rychle mačkala spoušť fotoaparátu, než druhá koule pohasla a jiná žena zvedla z podložky oživené, plačící dítě.

»Proč ty děti tak brečí?« podivila se trochu.

»Protože poslední, co si pamatují, byla jejich vražda,« řekl vážně Pepek. »Možná to v nich zanechá nějaké nepříjemné stopy, možná i na celý život, ale budou se s tím muset vyrovnat a my jim to usnadníme, i když s nimi bude více práce.«

»Říkáte vražda? To nebylo neštěstí? Kdo je zabil?«

»Ani to raději nechtějte vědět,« zavrtěl hlavou Pepek. »Je kolem toho mnoho temných souvislostí. Olda se dozvěděl, že policie z těch vražd podezírá jejich vychovatele, jakéhosi Vávru. Měl je všechny zabít, než se sám zastřelil.«

»Toho jsem znala,« odvětila zaraženě. »Měli jsme s ním několik reportáží. Ale nechce se mi tomu věřit. Říkal, že to jsou sirotci z kdysi mocné civilizace a měli bychom se k nim chovat lidsky. Obhajoval je a zdálo se mi, že je měl rád. Ten že by je zabil?«

»To si myslí policie,« pokýval hlavou Pepek. »My už víme, že pravda je horší. Ty děti někomu vadily a zabilo je komando vrahů. I s tím Vávrou... ačkoliv ten jediný to prý přežil. Oldovi to aspoň tvrdila sestřička v nemocnici. Unesli ho ale mimozemšťané, podle popisu Xijtrané. Zřejmě je to zamotanější, než jsme čekali.«

Třetí ohnivá koule vzplála, chvíli narůstala, než opět pohasla. Další z čekajících žen si rychle odnášela třetí plačící dítě a jiné čtyři se začaly stavět do čtverce kolem podložky.

Adélka si všimla další podivnosti. Ohnivé koule zřejmě netvořil oheň, jinak se nedalo vysvětlit, že podložka nejevila ani známky ožehnutí. Pepek ji náhle popadl za ruku, přitáhl blíž a sehnul se.

»Tady je příčina smrti těch dětí!« podal Adélce do dlaně tři zčernalé, dlouhé a špičaté projektily. »Oživovací proces se nevztahuje na to, co k těm dětem nepatřilo. Zůstávají tady zbytky jejich oblečení a tyhle kulky. Policie tvrdila, že děti zastřelil Ota Vávra pistolí. Tohle ale nejsou pistolové střely. Jsou podlouhlejší a patří do útočných pušek.«

»Takže policie lže?« zadívala se na něho Adélka.

»Policie se především vůbec nesnaží zjistit pravdu,« pokrčil rameny. »Na tyhle kulky by musel přijít i průměrný kriminalista. Oni je vůbec nezkoumali.«

»To je přece nedbalost!« vyhrkla.

»Nedbalost? Spíš úmysl,« ušklíbl se Pepek. »Mě se na víc neptejte, nevím o tom více než vy. Je to jen námět na přemýšlení.«

Adélka už nenaléhala. Kulky si ponechala a dál pozorovala, co se bude dít.

»Proč jsou pokaždé jiné?« zajímalo ji při pohledu na čtveřici žen, rozestavujících se obřadně kolem další mrtvolky.

»Člověka kříšení strašně sebere,« vysvětloval jí ochotně Pepek. »Dlouho to nevydrží ani d'ábelky. Proto se střídají.«

»A vy nic?« obrátila se Adélka na něho. »Proč tu jen stojíte a nepomůžete jim?«

»Já teď nesmím,« usmál se trochu. »Křísil bych také, kdyby tu nebyl nikdo jiný, ale máme dost lékařek pro všechny, i když to některé budou muset podstoupit víckrát.«

»Neodpověděl jste mi,« připomněla mu.

»Některé skutečnosti nepochopíte,« pokýval hlavou. »Tady se nesmíte ničemu divit, jinak z údivu ani nevyjdete. Všechny zdejší léčitelky jsou právě d'áblice z dávných pověstí našich prapředků, jenže se obrátily na dobro a dělají ho dnes víc než zla. Zdejší rozsáhlá kolonie d'áblic nám občas vypomáhá i na Zemi. Křísit mrtvé nás naučili Ogdurové. D'áblice to neuměly, ale naučili jsme je to stejně jako žít v míru. Ogdurové by sem podle dávného slibu měli také přiletět, ale jsou příliš daleko a zatím se tu neobjevili.«

»D'áblice že oživují mrtvé? To je k neuvěření! Co s těmi dětmi uděláte? Doufám, že je vrátíte na Zem panu Vávrovi.«

»To určitě ne,« řekl Pepek. »Panu Vávrovi je vrátit nemůžeme, velké ani malé d'áblice na Zem nepatří. Jejich nový domov bude tady, mezi svými a věřte mi, bude jim tu nejlépe.«

»Nevěříte, že by je pan Vávra dobře vychoval?«

»Možná by je vychoval a možná dobře,« připustil Pepek. »Ale on nejspíš ani netuší, jaké by to mělo důsledky. Nebudu vám to podrobně vysvětlovat, stačí, když mi uvěříte, že je v nich něco, co by na svět přineslo chaos. Tady budou doma a to bude přece jen jiné.«

»A co tu děláte vy? Jste přece člověk, nebo ne?«

»Jsem člověk, ale zůstanu tady s nimi. Možná bych vám to časem vysvětlil, ale bude to pro vás nejspíš těžké pochopit. Nic mi tu nechybí, jsem tady ženatý a mám už čtyři děti. Nedívejte se na mě tak udiveně a na můj zevnějšek nedejte. Byl jsem ve vesmíru v místech, kde plyne jinak čas a kde tři roky trvají sotva jediný den a dlouho jsem nebyl ani pořádným hmotným člověkem. I Kryštof mě znal zpočátku jako ducha.«

»Viděla jsem vás jako Smrt'áka, ale nebyl jste duch. Ale tohle jsem vážně nečekala... je tu víc takových jako vy?«

»Všichni muži a chlapci, které tu uvidíte, jsou ze Země,« ujistil ji. »Zato pozemské dívky by se tu daly spočítat na prstech.«

D'áblice zažehly další ohnivou kouli, křísící už páté dítě, ale Adélka zaplnila i druhou náhradní paměť digitálního fotoaparátu. Víc jich neměla, takže s fotografováním skončila. Uložila aparát do brašničky a chvíli jen tak pozorovala další proces vzkříšení.

Každá z d'ábelských žen se podílela jen na jednom. Některé ihned odcházely domů a odnášely si vzkříšené děti, ale na jejich místa přicházely jiné. Další tu zůstávaly. Stranou stály nízké stolky plné jídel. Adélka neviděla, že by je někdo přinášel, ale vyčerpané d'áblice se tam hladově krmily, jiné jen odpočívaly na sluníčku na rozprostřených dekách. Zřejmě se připravovaly na další kolo.

»Co musí člověk udělat, aby se dostal mezi vás?« zeptala se Pepka.

»Přijmout zdejší civilizaci za svou,« odvětil jí. »A to natolik, že se už nemůže na Zem vrátit jinak než jako návštěva. Nedoporučoval bych vám ale, abyste o tom uvažovala.«

»Proč myslíte?«

»Nemohla byste tady dělat novinářku. Nemáme tu žádné noviny,« varoval ji.

»To je divné, ne? A co kdybych vám tu nějaké založila?«

»Ve světě, kde se všichni domlouvají telepaticky, si nikdo noviny nekupuje. Zprávy se šíří snadněji než rádiem. Rádio potřebuje vysílače a přijímače, zprávy musí někdo připravit a než to na

Zemi projde redakcí, tady dávno všichni všechno vědí.«

»Takže jste tu úplně zlikvidovali masmédia, co?« povzdychla si.

»Z toho si nic nedělejte, pozemských oborů nám tady chybí víc.«

»Něčeho jsem si všimla,« přikývla. »Nemáte tu silnice ani auta. Místo toho máte malá nebo velká letadla, že?«

»Obejdeme se i bez letadel,« usmál se. »Potřebujeme je jedině na cesty na Zem nebo jinam do vesmíru. Jak jste si určitě všimla, na krátké vzdálenosti si létáme jen tak a na větší používáme síť teleportů.«

»Proč ale aspoň něco z toho nevěnujete lidem na Zemi? Tam by to přece také přineslo užitek. Proč to máte mít jen vy tady?«

»Slyšel jsem, že ten Vávra, který se na Zemi tak odpovědně staral o malé tefirky, věnoval lidem tajemství motorů, pohánějících pekelné vimaany. Nazývám tak létající talíře, nebo také UFO, snad je znáte. Předal na Zemi to tajemství lidem a co se nestalo? Američané postavili na bázi pekelných motorů bitevní letadla a použili je proti Novému Německu. Do civilní služby je nepustili, ale už se pomocí těch strojů vraždí. Dovedete si představit, jak snadno by mohli majitelé atomových hlavic zneužít síť teleportů? Stačilo by jim načasovat bombu na pár vteřin a odeslat do cílového města. Nepotřebovali by ani nesmírně nákladné nosiče, rakety ani letadla, ale nedalo by se ani zjistit, odkud smrt přiletěla. Něco takového si hodně zčerstva rozmyslíme.«

»Nevidíte na Zemi d'ábla v každém stínu?«

»Nevidím,« zavrtěl hlavou. »Ale zničili nám Andělský svět a tím nám vyhlásili válku. To se nedá ani popřít ani nechat bez odezvy. Od těch dob na ně pořádáme na Zemi štvance. Ulovili jsme jich už několik set a vyčistili jsme od nich větší část Evropy.«

»Štvance?« podivila se. »O tom nevím!«

»Ale víte,« usmál se. »Kryštof už mi za to chtěl vynadat, ale nedal jsem se. Neslyšela jste poslední dobou o několika desítkách nevysvětlitelně zmizelých lidí? Prozradím vám, co ještě nevíte. Nebyli to lidé, ale d'áblové. Ti, co žijí na Zemi a vládnou lidstvu. Zařekli jsme se neubližovat nevinným lidem, proto nám to jde pomalu, ale naše poslední úlovky stojí za to. Unesli jsme hlavní štáb i s prezidentem, který dal rozkaz přepadnout Nové Německo.«

»Kdo? Vy?« podívala se na něho nedůvěřivě.

»Škoda, že už nemáte čím fotit,« usmál se. »Mohla byste vidět živého presidenta, jak jsem vám slíbil. Držíme ho ve vyhnanství nějakých patnáct tisíc kilometrů odsud na jednom malém ostrově spolu s generálem, zodpovědným za postřelení malých tefírek, které teď tak pracně křísíme. Ani jednoho už na Zem nevrátíme, způsobili tam dost zla.«

»Věřím vám to,« řekla tiše. »Opravdu si myslíte, že i prezident je d'ábel?«

»Dábel to není, ale nevinný člověk také ne.«

»Ani nevím, jestli by se to mělo zveřejňovat,« uvažovala. »Možná bude lépe, když svět uvěří, že opravdu zmizel i s letadlem v Atlantiku.«

»To neumím odhadnout,« přiznal. »Zdá se mi, že tím přistoupíme na kamufláž těch, kdo se to snaží ututlat. Ale umím si také představit obrovskou a nesmyslnou kampaň, jaká by mohla vzniknout za jejich osvobození. Asi bude lépe, když po nich ani pes neštěkne.«

»Jste opravdu zajímavý člověk,« řekla zamyšleně. »Válka s d'ábly... ani nevím, jestli bude správné zveřejňovat to na Zemi.«

»Přemýšlejte o tom,« vybídl ji.

Konec II. části

Následuje III.část - Válka d'áblů

Obsah

II.část - Svět d'áblic.....	1
Ramiel.....	3
Přírůstek.....	10
Pevnost Ar-Baal-Layett.....	21
Kadeřnice.....	29
Arael.....	43
Jeskyně hrůzy.....	52
František.....	73
Soud Andělského světa.....	88
První svatba v Oáze.....	98
Odhalení.....	109
Chuť moci.....	119
Přípravy.....	125
Úder do hadí hlavy.....	133
Další pirátská výprava.....	144
Fém.....	151
Zákoník.....	167
Brána děsu.....	175
Písek v soukolí.....	197
Pomník.....	211
Lovci d'áblů.....	229
Opět doma.....	241
Vyhnanci.....	251
I vyhrůžky se mají plnit.....	258
Přelíčení.....	266
Tefirky.....	271
Konec II. části	280
Obsah.....	281